

Ý Râm Vạn Tuế

Contents

Ý Râm Vạn Tuế	3
1. Chương 1: Kỳ Lạ	3
2. Chương 2: Chào Tạm Biệt Trinh Tiết !!!	6
3. Chương 3: Mỹ Nữ Như Mây	9
4. Chương 4: Cha, Con Đã Về	13
5. Chương 5: Cuộc Sống Hoàn Mỹ	17
6. Chương 6: Hàng Còn Tem Đi Đôi	20
7. Chương 7: Kinh Ngạc Nửa Người Dưới	22
8. Chương 8: Mẹ Đến Mẹ Đi	24
9. Chương 9: Gặp Phải Biến Thái Cực Độ	27
10. Chương 10: Đau Không?	29
11. Chương 11: Giúp Gian Lận	31
12. Chương 12: Cái Bớt Chết Tiệt	34
13. Chương 13: Ám Sát Vị Hôn Phu	36
14. Chương 14: Tiếp Xúc Gần Gũi	39
15. Chương 15: Xé Tem Chứng Nhận Trai Tân.	41
16. Chương 16: Địa Bàn Của Ai Người Đó Là Chủ.	44
17. Chương 17: Nói Thật Và Mạo Hiểm Lớn.	46
18. Chương 18: Trái Đất Rất Nguy Hiểm.	49
19. Chương 19: Xin Ngài Trở Về Vị Trí Cũ.	52
20. Chương 20: Cầu Cho Trời Tội Đi.	54
21. Chương 21: Cùng Nhau Tiêu Diệt Làn Đầu Tiên.	57
22. Chương 22: Muốn Làm Gì Thì Làm.	59
23. Chương 23: Tình Điên Đại Sỏa.	61
24. Chương 24: Tai Nạn Cờ Ngựa.	64
25. Chương 25: Quản Chuyện Của Bò Đê Lão Tổ.	67
26. Chương 26: Kế Hoạch Đồng Minh Chống Hoa Tâm.	69
27. Chương 27: Than Khóc Vì Oản Tù Tì.	72
28. Chương 28: Uy Phong Cấp Năm Sao.	74
29. Chương 29: Có Tiền Thì Không Cần Lo Lắng	77
30. Chương 30: Chó Cậy Thế Người, Người Cậy Thế Cửa Tiệm	79
31. Chương 31: Cầm Tiền Đập Chết Phu Nhân Giả Mạo	82
32. Chương 32: Càng Nháo Càng Lớn	84
33. Chương 33: Sóng Xung Kích Đầy Oán Khí	87
34. Chương 34: Trở Về Kỳ Jura	90
35. Chương 35: Sướng Bỏ Mẹ	92
36. Chương 36: Toàn Bộ Dự Tính Tan Nát	94
37. Chương 37: Phú Quý Có Thể Phóng Túng	96
38. Chương 38: Ai Còn Một Chút Ảo Tưởng	98
39. Chương 39: Hù Chết Lão Nhân Gia	100
40. Chương 40: Kế Hoạch Hóa Gia Đình Tốt	103
41. Chương 41: Trở Về Làm Tiệc Khách Thời Cổ Đại	106

42. Chương 42: Chỉ Có Thể Nhìn Từ Chứ Chẳng Thể “chơi”	109
43. Chương 43: Siêu Cấp Nữ Tử Muốn Lên Là Lên	111
44. Chương 44: Kỳ Thị Nào Mà Không Có Bàn Tay Đen ?	114
45. Chương 45: Tuyết Trắng Rơi Đầy Đất	116
46. Chương 46: Tập Huấn Một Tháng	119
47. Chương 47: Đông Thi Xoay Tròn	121
48. Chương 48: Kinh Nghiệm Chiến Đấu Của Thế Hệ Trước	124
49. Chương 49: Pk Với Cao Thủ Cung Đình	126
50. Chương 50: Không Đánh Không Phải Huỳnh Đệ	129
51. Chương 51: Chảy Máu Mũi	131
52. Chương 52: Nan Ngôn Chi Ẩn. (Nỗi Niềm Khó Nói)	133
53. Chương 53: Năm Tháng Bị Sắc Tình Thiêu Đốt	136
54. Chương 54: Tặng Một Người Còn Trinh Cho Đại Vương	138
55. Chương 55: Bởi Vì Vùng Eo Vắt Vả Mà Sinh Bệnh.	140
56. Chương 56: Bình Minh Đỏ Máu.	143
57. Chương 57: Một Người Mở Cửa Vạn Người Chờ Cản.	145
58. Chương 58: Em Có Nguyên Ý Không?	147
59. Chương 59: Ác Ma Vương Cung Trong Truyền Thuyết.	150
60. Chương 60: Đừng Xem Thị Vệ Không Phải Đàn Ông.	152
61. Chương 61: Việt Vương Đê Tiệp. (thượng)	155
62. Chương 62: Việt Vương Đê Tiệp. (trung)	158
63. Chương 63: Việt Vương Đê Tiệp. (hạ)	161
64. Chương 64: Việt Vương Đê Tiệp. (tái Hạ)	164
65. Chương 65: Việt Vương Đê Tiệp. (Tối Hạ)	166
66. Chương 66: 1 2 3 Trở Về Tương Lai.	169
67. Chương 67: Tiễn Bá Già Mà Không Yên.	172
68. Chương 68: Tiểu Thi Và Tiểu Đán.	174
69. Chương 69: Thân Thiết Cũng Không Chọn Chỗ.	176
70. Chương 70: Cha, Con Lại Trở Về.	178
71. Chương 71: Chuộc Tội Quá Khứ.	181
72. Chương 72: Mẫu Dạ Xoa Đi Vắng.	183
73. Chương 73: Kỹ Thuật Hàm Lượng Trên Giường.	186
74. Chương 74: Biến Cố Xảy Ra.	189
75. Chương 75: Chạy Không Khỏi Hòa Thượng Cũng Chạy Không Khỏi Miếu.	192
76. Chương 76: Doanh Cứu Song Mỹ.	195
77. Chương 77: Quay Về Cảnh Đấu Võ Hồi Này. (thượng)	197
78. Chương 79: Đề Người Kiêu Cổ Thị.	199
79. Chương 80: Dương Thị Cực Hình.	202
80. Chương 81: Âm Mưu Không Đâu Không Có.(1)	205
81. Chương 82: Một Ma Sát Liền Sinh Nhiệt.	207
82. Chương 83: Người Thật Tàn Nhẫn.	211
83. Chương 84: Kim Ốc Không Tàng Nỗi Kiềm. (1)	216
84. Chương 85: Ai Dâm Đăng, Anh / Em Dâm Đăng Đó. (1)	217
85. Chương 86: Bán Thú Nhân. (1)	219
86. Chương 87: Có Người Cắt Cổ Họng. (1)	220
87. Chương 88: Dũng Sấm Làng Du Lịch. (1)	222
88. Chương 89: Con Voi Con Voi. (1)	224
89. Chương 90: Thiếu Gia Cao Hoàn Và Bò Sữa Tiểu Niếp. (1)	225
90. Chương 91: Chí Tôn Lướt Sóng Tổ Hợp. (1)	226
91. Chương 92: Mỹ Nhân Kế. (1)	228
92. Chương 93: Tiểu Nhân Tuân Mệnh. (1)	229
93. Chương 94: Khách Quý Lãnh Thị Đến. (1)	231
94. Chương 95: Xui Xẻo Không Phân Trước Sau. (1)	232
95. Chương 96: Con Đường Chuyên Dụng Cho Người Ăn Cấp Khoáng Thạch. (1)	234

96. Chương 97: Đẩy Bậy Làm Ra Tai Nạn Chết Người. (1)	236
97. Chương 98: Dương Dạ Nháo Hải. (1)	237
98. Chương 100: Hải Đế Quý Thành.	238

Ý Râm Vạn Tuổi

Giới thiệu

Kể Nhiên nhìn thấy Dương Dạ đi đến, tất cả đều cung kính chấp tay, Dương. . . . vậy thì cho dù d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-ram-van-tue>

1. Chương 1: Kỳ La

Dương Dạ nằm mơ cũng không ngờ rằng, cuộc sống bình thường thậm chí là tự ti mười mấy năm qua của mình, chỉ trong một ngày, đã xảy ra một sự thay đổi khủng bố không cách nào hình dung được, dùng cái câu mà hần thường hay nói chính là : “Thì ra mình căn bản không phải là mình”

Nếu thật sự phải tìm hiểu về nguồn gốc của sự thay đổi, Dương Dạ vẫn cho rằng, tất cả những gì trải qua, đều là nhờ tuyệt thế mỹ nữ ngồi trên chiếc Ferrari đỏ rực kia, bắt đầu bằng một cái liếc mắt đầy oán hận.

Tối qua Dương Dạ lại nằm mơ, trong mơ khắp nơi đều đang cháy, ngọn lửa vô cùng vô tận cháy lớn khắp nơi, không chữa cho hần đường lui. Sau khi tỉnh lại, hần phát hiện ra trên cổ tay trái cũng có vết đau giống như bị phỏng vậy.

Mà giấc mơ này, đã lặp đi lặp lại một năm rồi.

.....

Buổi sáng rời giường vẫn chưa có dấu hiệu khác thường gì, nói đúng hơn là Dương Dạ căn bản không biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện khủng bố. Sau khi rời giường, Dương Dạ lại tập đi tập lại cái động tác ngày nào cũng thế, tìm cái quần tối qua vứt lung tung, sau đó mơ màng cầm lấy bàn chải đánh răng và cái chén, rồi ra ngoài đi đến phòng tắm công cộng đánh răng.

Sau khi sửa soạn xong, Dương Dạ trở về phòng, cầm lấy cái khăn mặt theo hần đánh giá là sạch sẽ, bắt đầu lau lau đi ảnh của lão thái thái. Lau chùi rất cẩn thận, sau khi lau xong, hần còn cười với di ảnh một cái, rồi mới thay bộ quần áo lao động vào.

Tuy rằng nhiệt độ hơi bị nóng, nhưng Dương Dạ vẫn mặc bộ quần áo lao động dài tay. Không có biện pháp, bởi vì cái bớt trên cổ tay trái khiến hần phải như vậy. Ngay cả mặt mũi của cha mẹ như thế nào hần cũng không biết, bọn họ cũng không có để lại cái gì cho hần, chỉ chừa lại một thứ chết tiệt này, cái bớt màu hồng thật lớn vòng quanh ở cổ tay trái, nhìn giống như hình xăm vậy.

Hai mươi ba năm qua, Dương Dạ chưa từng có cha mẹ, hần thậm chí còn không biết mình thật sự có cha mẹ hay không, haha, nói đùa thôi, nếu không phải là do Dương lão thái thái nuôi dưỡng hần, thì hần đã sợ

rằng đã bị đói chết hoặc lạnh chết rồi, không có người tốt bụng như Dương lão thái thái nuôi dưỡng Dương Dạ hai mươi năm, hơn nữa còn cho hắn một cái tên, à, cái tên này là do lúc giữa đêm, Dương lão thái thái vô tình nhặt được một sinh mạng nhỏ, nên đặt cái tên là vậy đấy.

Nhưng mà, Dương lão thái thái mấy năm trước đã qua đời, bây giờ Dương Dạ đã trở nên cô đơn rồi, không bằng cấp, làm công lâm thời, ở tại căn phòng hơn mười mét vuông do Dương lão thái thái để lại.

Dương Dạ gần đây tìm được một công việc mới, làm công nhân ột nhà xưởng. Phụ trách việc chỉnh sửa thiết bị sau khi sản xuất, cái công tác này thật sự là mệt chết đi được, dơ bỏ mẹ ra, hơn nữa chẳng có niềm vui gì cả, hắn thậm chí là không có bạn nữa. Nhưng trừ cái nghề này ra thì hắn còn có thể làm gì? Không học văn, không bằng cấp, không cha mẹ, không người quen giới thiệu, không không không và không.... hơn nữa còn bởi vì cái bớt trên cổ tay trái, nhiều lần bị tưởng là hình xăm cho nên không tìm được việc làm.

Mẹ nó, mỗi buổi chiều sau khi tan ca, Dương Dạ đều mua một chút dưa muối và rượu rẻ tiền, sau đó ngồi nhậu với bức tường, mắng chửi về cuộc sống không có niềm vui của mình.

Sau khi chửi bới xong, lại leo lên giường ngủ.

.....

Nhưng hôm nay lại khác, bình thường sau khi ra khỏi cửa, hắn có chào hỏi hàng xóm, nhưng mà hàng xóm thì chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt kì quái, cũng không nói chuyện gì. Dương Dạ đeo xe đạp đi làm, và vô tình có một cảm giác rằng, kiến trúc xung quanh có cái gì đó khác với bình thường, nhưng mà rốt cục là khác chỗ nào thì bản thân Dương Dạ không rõ, là hình dạng, hay màu sắc?

Phía trước là đèn đỏ rồi, Dương Dạ dừng xe đạp lại, chống chân xuống đường, đúng lúc này, một chiếc Ferrari màu đỏ rực chạy đến, cũng dừng lại, Dương Dạ nhìn thấy người lái xe là một cô gái, mặc một cái váy màu xanh da trời, mang cặp mắt kính cũng màu xanh, tuy rằng kính mát đã che mất phần lớn khuôn mặt nàng, nhưng mà Dương Dạ vẫn dễ dàng nhìn ra nàng là mỹ nữ, là một loại mỹ nữ tuyệt đối còn xinh đẹp hơn trên TV hoặc mấy em làm car model này nọ, làn da trắng nõn, môi hồng hồng, mái tóc đen huyền, cái cằm tinh xảo. Còn nữa, khi chiếc xe của nàng dừng lại bên cạnh mình, thì trên người nàng cũng mang đến một mùi nước hoa mê người.

Dương Dạ cao hứng vô cùng, không ngờ hôm nay mình may mắn vậy, trên đường đi làm vô tình gặp phải một cô gái đẹp như vậy, hơn nữa còn lái Ferrari, khẳng định là thiên kim của một đại gia tộc nào đó.

Dương Dạ si mê nhìn nàng, trong lòng thầm nuốt nước miếng, thành thật mà nói, từ nhỏ đến giờ, Dương Dạ chỉ quen đứng với một người bạn gái, sau này bởi vì biết được gia cảnh cũng hắn mà chia tay với hắn.

Bay giờ Dương Dạ đã hai mươi ba tuổi rồi, mà hàng vẫn còn nguyên tem. Hơn nữa mỗi tháng hắn chỉ có mấy trăm đồng tiền lương, bình thường chỉ có thể ngồi xoay vào góc tường mà tưởng tượng, sau đó thì xoay tay, dùng tay phải để giải quyết vấn đề sinh lý.

Một mỹ nữ như vậy, cũng đủ để Dương Dạ ảo tưởng vài ngày, hắc hắc, hắn vui nghĩ tưởng tượng.

Nhưng, làm cho Dương Dạ bất ngờ chính là, mỹ nữ kia cũng nhìn thấy hắn. Nàng ngồi trong xe, quay đầu lại nhìn Dương Dạ, sau đó lấy kính mát ra, kinh ngạc nhìn hắn.

Dương Dạ rốt cục đã nhìn thấy được hết khuôn mặt của nàng, 100% là mỹ nữ! 200% là mỹ nữ! 1000% là mỹ nữ!

Ngũ quan xinh xắn, sạch sẽ giống như là không cần trang điểm, thanh thuần, không có chút bụi bậm, ánh mắt của Dương Dạ cũng bắt đầu chú ý đến thân thể của nàng, bên dưới cái váy liền thân màu xanh da trời kia, khẳng định là bao lấy một thân thể đầy đặn ngọt ngào, cái điểm này từ đường cong trên người của nàng cũng có thể nhìn ra.

Mỹ nữ lấy kính mát xuống kinh ngạc nhìn Dương Dạ, thậm chí nhìn thấy ánh mắt dè dặt, ti tiện và cái gì đó tiện nữa đang ngấm nhìn và đánh giá thân thể của mình, sau đó, Dương Dạ phát hiện ra, trong ánh mắt của nàng bắt đầu trở nên oán hận, thậm chí là phẫn nộ. Đúng lúc này, đèn xanh, tiếc bỏ mẹ ra, mỹ nữ hung hăng trừng mắt nhìn hắn lần cuối, rồi lái xe rời đi trong sự tiếc nuối của Dương Dạ.

Nàng ta hận gì mình? Hình như chỉ mới quen thôi mà? Dương Dạ kì quái nhìn chiếc xe màu đỏ đã rời đi xa....

Dương Dạ thật không ngờ, bắt đầu từ cái liếc nhìn đầy oán hận của mỹ nữ này, mà cuộc sống của hắn đã xảy ra những thay đổi nghiêng trời lệch đất không thể tưởng tượng được.

.....

Dương Dạ nghĩ mãi mà vẫn không hiểu ánh mắt của mỹ nữ kia như muốn nói gì, vừa đạp xe vừa lục lại trí nhớ của mình, trong cuộc sống của mình từ đó đến giờ, tin rằng mình tuyệt đối không quen không biết, thậm chí là còn chưa từng nhìn thấy mỹ nữ kia, cái này càng kì quái hơn, nếu không biết, vậy tại sao nàng ta trừng mắt nhìn mình? Chẳng lẽ thấy bộ dáng nghèo kiết xác của mình ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố? Ảnh hưởng đến tâm tình của nàng? Tiểu thư nhà giàu thật đúng là kì quái!

Dương Dạ cũng không thèm nghĩ nữa, theo hắn thấy, đây là một lần điểm ngộ, ít nhất là mỹ nữ có nhìn hắn một cái! Thật ra loại chuyện này Dương Dạ cũng đã từng gặp qua, dù sao thì, cái này theo hắn tự đánh giá, một thằng con trai hai mươi ba tuổi có bộ dáng coi như anh tuấn, thân ột mét tám hơn nữa từ nhỏ đã làm rất nhiều chuyện cực khổ, cho nên rèn luyện ra được một thân thể cường tráng. Bình thường đi trên đường cũng thu hút được ánh mắt của mấy cô gái. Có một lần sau khi tan ca đêm trở về, Dương Dạ đi ngang qua một quán bar, và bị hai cô gái say khướt bên trong quán bar đi ra nhéo mông vài cái nữa đấy.

Thật ra dựa theo vẻ bề ngoài của Dương Dạ, muốn tìm bạn gái thì không khó, chỉ là hắn bị tự ti, từ nhỏ đã sống trong tầng dưới chót của xã hội, không có công việc tốt, cũng chẳng có tiền, không bằng cấp, không nhà cửa, muốn cái gì cũng không có, cho nên hắn chưa bao giờ dám hy vọng rằng sẽ có một cô gái nào đó thích hắn. Vì thế hắn cố tình làm tóc của mình rối lên như tổ quạ, râu trên mặt thì xồm xàm, vì thế hắn chưa chỉnh sửa lại cách ăn mặc của mình, sống tự ti trong suốt hai mươi mấy năm qua.

Nhưng mà, thấy một mỹ nữ lái xe thể thao trừng mắt oán hận nhìn hắn, thật ra lại là lần đầu tiên. Hắn ngây ngốc suy nghĩ thật lâu, bởi vì cô gái kia quả thật rất đẹp, nhìn nàng một lần, làm cho Dương Dạ cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình như muốn chấp cánh bay đi.

Không biết là đã suy nghĩ bao lâu rồi, chợt, Dương Dạ giật mình, nhìn đồng hồ, mồ hôi liền chảy ra, quát to một tiếng bỏ mẹ, muộn rồi! Bắt đầu nhún giò mà đạp, lòi con mắt ra mà đạp, lấy hết hơi ra mà đạp, phóng như bay trên chiếc xe đạp!

.....

Sau khi khóa kỹ chiếc xe đạp của mình trong bãi xe công nhân, Dương Dạ nhanh chóng chạy vào phân xưởng. Ở cửa ra vào phân xưởng vô tình gặp phải quản lý phân xưởng, Dương Dạ lập tức nặn ra một nụ cười trên mặt, chạy đến chỗ quản lý nói : “Quản lý, thật xin lỗi, tôi đến chậm, giữa đường gặp quả một chút tình huống đặc biệt....”

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị quản lý chặn lại : “Cậu là ai?” Người quản lý trừng mắt nhìn hắn.

Nghe quản lý nói như vậy, Dương Dạ cũng sửng sốt, nhưng sau đó lại cười lấy lòng : “Quản lý, tôi chỉ đến muộn vài phút thôi mà, đừng nói giỡn với tôi như vậy”

Quản lý chấp tay sau đít, nhìn Dương Dạ từ trên xuống dưới, sau nửa ngày mới hỏi : “Cậu là người của phân xưởng? Mới tới?”

Dương Dạ bắt đầu sợ hãi, xem ra quản lý muốn làm khó dễ rồi, hắn đành phải tiếp tục cười trừ nói : “Quản lý, ngài không biết tôi? Tôi là tiểu Dương đây, ngài đừng làm tôi sợ ...”

“Cậu có bệnh?” Quản lý trừng mắt nói : “Công nhân trong phân xưởng sao mà tôi không biết được? Cậu rốt cục muốn làm gì?”

“Quản lý, ngài đừng nói giỡn mà” Dương Dạ sắp khóc rồi, quản lý gây khó dễ hắn không sợ, hắn chỉ sợ rằng mình sẽ bị đuổi, dù sao thì khó khăn lắm hắn mới tìm được một công việc ổn định, nhưng mà nhìn sắc mặt của quản lý, sợ rằng hôm nay mình lãnh ít dừ nhiều rồi.

“Tôi nói giỡn với cậu làm gì? Cậu đến quấy hả?” Quản lý hô lớn : “Bảo vệ! Cái người tại sao lại ột tên thân kinh vào đây? Mau đuổi ra cho tôi!”

Ba người bảo vệ tuần tra gần đó nghe tiếng liền đi tới.

Dương Dạ sợ hãi, mang theo tiếng khóc nức nở nói : “Quản lý, tôi sai rồi, được chưa? Tôi không bao giờ... đến muộn nữa! Ngài tha cho tôi đi được không?”

Quản lý hung hăng trừng mắt nhìn Dương Dạ một cái, mắng ột câu : “Bệnh thần kinh!” Sau đó xoay người vào trong phân xưởng.

Ba người bảo vệ kia đã đi đến rồi, Dương Dạ đều nhận ra, dù sao thì mỗi ngày đi làm ra về đều gặp mặt, cũng từng uống rượu đánh bài chung mà, tâm lý của Dương Dạ cũng hơi thả lỏng một chút, chào hỏi : “Vương ca, Lí ca, Triệu ca, quản lý hôm nay bị sao vậy? Tâm tình không tốt? Cái này không phải cố ý chửi tôi chứ?”

Ba người bảo vệ đi đến trước mặt Dương Dạ, cái người tên là Vương ca hung hãn đẩy Dương Dạ một cái, mắng : “Mẹ nó, còn biết bọn tao! Mau cút ra ngoài, đừng ép tao ra tay!”

Dương Dạ sửng sốt, tại sao hôm nay bọn họ lại làm khó dễ mình đến thế, lắp bắp nói : “Vương ca, anh không biết em? Em là tiểu Dương đây!”

“Tiểu dương tiểu mã cái gì! Mày làm cái nào trà trộn vào trong? Muốn trộm đồ phải không? Mau cút ra ngoài!” Cái người tên là Triệu ca cũng đẩy Dương Dạ một cái.

Dương Dạ như muốn xỉu vậy, biểu tình của những người này không giống như nói giỡn chút nào, sao lại như thế, chẳng lẽ bọn họ thật sự không nhận ra mình?

Ba người bảo vệ không ngừng dùng tay kéo hần, Dương Dạ bị ba người lôi ra ngoài cửa lớn, vừa bị lôi vừa giải thích, nhưng mà không có ai thương cảm cho hần, Dương Dạ lo lắng chào hỏi từng người, muốn chứng minh rằng mình làm việc ở đây. Kỳ quái chính là, ai ai cũng nhìn hần giống như người xa lạ, có vẻ giống như cho đến bây giờ mới gặp hần lần đầu tiên vậy.

Khi đến cửa lớn, Dương Dạ rốt cục đã từ bỏ, khoát tay với ba người bảo vệ, ử rũ xoay người đi ra ngoài cửa. Vừa đi vừa liều mạng suy nghĩ, tại sao hôm nay mọi người lại không biết mình, giống như là trước kia mình không có tồn tại vậy, chuyện hôm nay thật kì quái, lẽ nào mọi người hợp lại đùa giỡn với mình?

Dương Dạ đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một chiếc Lincoln màu đen chạy đến ngoài cửa lớn, không ngừng ần còi, Dương Dạ lập tức cúi đầu, hần nhận ra chiếc Lincoln này là xe của lãnh đạo cấp trên của nhà xưởng, trước kia hần cũng từng nhìn thấy một lần, khi chiếc Lincoln này vào trong nhà xưởng, xưởng trưởng cùng tất cả lãnh đạo đều đi ra ngoài nghênh đón, bộ dáng còn cung kính hơn cả đón chủ tịch nước nữa.

Dương Dạ trốn rất xa, nhưng mà chiếc Lincoln này lại cố tình ngừng bên cạnh hần, rồi có một ông già mặc một bộ âu phục màu xám bước xuống xe, tóc đã bạc màu rất nhiều, đang cẩn thận tỉ mỉ nhìn về phía hần.

Dương Dạ đang rất là buồn bực vì chuyện kỳ quái hôm nay, vừa định xoay người rời đi, thì thấy lão già từ trên xe bước xuống đi lại hướng mình, đến trước mặt mình, ôm lấy tay mình, kích động nói : “Đại thiếu gia, thì ra cậu thật sự ở trong này!”

.....

2. Chương 2: Chào Tạm Biệt Trinh Tiết !!!

“Đại thiếu gia?” Dương Dạ choáng váng, tất cả những gì trong đầu hần là những dấu chấm hỏi, không biết mình rốt cục đã gặp ai, chẳng lẽ là cha mẹ của mình trở về nhận mình? Chẳng lẽ cha mình là đại phú ông? Không đúng chút nào, lão già này rõ ràng là rất quen thuộc mình?

Hơn nữa, ông ta đứng rất là gần mình, hần là sẽ không nhận lầm người.

Nghĩ như vậy, Dương Dạ càng thấy kì quái, thậm chí là còn hoài nghi mình đang nằm mơ, vẫn chưa tỉnh lại.

“Đại thiếu gia! Chúng tôi tìm cậu lâu lắm rồi, tại sao cậu lại đến chỗ cấp dưới của chúng tôi để làm công nhân vậy?” Lão già kích động kéo tay Dương Dạ, trong ánh mắt đều là niềm vui.

“Ông chú, chú ... chú biết con?” Dương Dạ có chút sợ hãi, từ nhỏ đến giờ hần chưa từng kích động như vậy.

Lão già sững sốt, cười khổ : “Đại thiếu gia, cậu cũng đừng chọc tôi, nhanh lên xe đi. Lão già đang thúc giục chúng tôi gần chết rồi kìa!” Lão già nói xong liền kéo tay Dương Dạ hướng về xe.

“Chờ chút, chờ chút, ông chú, chú không nhận lầm người chứ?” Dương Dạ khấn trương, giẫy tay ông già ra, lui về sau một chút.

“Còn gọi là ông chú?” Trên trán lão già xuất hiện mồ hôi lạnh ngay : “Đại thiếu gia, tôi là Thành bá, cậu không có uống rượu chứ? Mất trí nhớ?”

“Thành... Thành bá?” Dương Dạ lập lại tên này, trong lòng cũng bắt đầu lục lọi trí nhớ, nhưng mà trong bộ nhớ hơn hai mươi năm không hề nhận ra người này, cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, vẫn không phát hiện ra gì cả.

“Là tôi, đại thiếu gia! Cậu mau lên xe đi! Mấy ngày nay toàn bộ gia tộc đều đang đi tìm cậu!” Thành bá nói xong lại nắm lấy tay của Dương Dạ kéo đi.

Người lái xe Lincoln cũng đã bước xuống xe, mặc một bộ trang phục lái xe màu đen, mang bao tay trắng, đi ra mở cửa sau.

“Gia tộc? Toàn bộ gia tộc?” Dương Dạ trừng to mắt, sợ hãi vô cùng, theo ấn tượng của hắn thì hai chữ này chỉ xuất hiện trong miệng của những kẻ có tiền mà thôi.

.....

Trong nhà xưởng cũng bắt đầu xôn xao lên, rất nhiều người đi ra từ phân xưởng hay văn phòng để nhìn, xưởng trưởng, phó xưởng trưởng cùng mấy người quản lý đi đến, đứng một bên, trên mặt luôn giữ nụ cười, quản lý phân xưởng của Dương Dạ cũng chạy lại bên cạnh xưởng trưởng, nhỏ giọng hỏi : “Xưởng trưởng, vậy là sao?”

Xưởng trưởng một mặt tươi cười với Thành bá và Dương Dạ, một bên cúi đầu hung hăng mắng quản lý : “Người trẻ tuổi bên cạnh Thành lão tiên sinh ông có biết không?”

“A? Người kia? Tôi không biết! Là ăn trộm hay sao ấy!” Quản lý cẩn thận nói : “Sáng sớm hôm nay tôi phát hiện ra hắn lén lút đi vào trong xưởng. Tôi đã kêu bảo vệ đuổi hắn ra, hắn là ai?”

“Tôi làm sao mà biết?” Xưởng trưởng liếc mắt một cái, nói : “Hắn ta thật sự không phải là công nhân trong xưởng của chúng ta?”

“Thật sự không phải! Tôi chưa từng gặp qua hắn!” Quản lý ủy khuất nói : “Kháng định là hắn đã đắc tội với Thành lão tiên sinh! Tôi đuổi hắn đi! Đỡ khiến cho Thành lão tiên sinh hiểu lầm là công nhân của chúng ta!”

“Muốn đuổi còn cần ông sao?” Xưởng trưởng hung hăng trừng mắt nhìn quản lý, lập tức ngẩng đầu lên, tươi cười đi đến hướng của Dương Dạ và Thành bá, lúc đi đến gần, ông ta cười lớn nói : “Ày da! Thành lão tiên sinh! Có chuyện gì làm cho ngài tự thân đến cái xưởng nhỏ này vậy! Cái này... tốt cực có chuyện gì?”

Dương Dạ tuy rằng bị Thành bá lôi kéo, nhưng thấy xưởng trưởng đi đến, vẫn sợ hãi theo thói quen, nói : “Xưởng trưởng... tôi... tôi cũng không biết tại sao, ông chú này...”

“Câm miệng! Ai là xưởng trưởng của anh! Anh là công nhân của chúng tôi sao?” Xưởng trưởng hung hăng nhìn Dương Dạ, lập tức lại đổi sang khuôn mặt cười với Thành bá : “Thành lão tiên sinh, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, hắn ta thật sự không phải là công nhân của chúng tôi, ngài không cần để ý đến hắn, để tôi kêu bảo vệ đuổi hắn đi!”

Dương Dạ nghe xong lời này, sợ hãi đến nỗi hai chân mềm ra, thiếu chút nữa đã ngã ngồi xuống đất.

“Cút ngay!” Thành bá túm lấy tay của Dương Dạ không buông ra, quay đầu lại nói với xưởng trưởng, giọng nói tuy không lớn, nhưng đủ làm cho xưởng trưởng và những lãnh đạo khác rung mình.

“Thành lão tiên sinh, ngài xem...” Xưởng trưởng cẩn thận cười nói.

“Đây là đại thiếu gia của chúng tôi! Công tử của lão gia, ông là cái rắm gì!” Tuy rằng giọng nói của Thành bá trầm và thấp, nhưng đủ làm cho xưởng trưởng trợn tròn mắt.

“Đại... đại thiếu gia?”

Quản lý bên cạnh xưởng trưởng hồi nãy mượn oai cộ để hù người cũng choáng váng, thiếu chút nữa ngã ngay trên mặt đất, hắn ta cũng biết mình đang làm việc ột nhà xưởng thuộc một công ty của một gia tộc nổi tiếng thế giới, hắn ta cho rằng mình rất vinh hạnh, hắn biết Thành lão tiên sinh là người của gia tộc kia. Đại thiếu gia trong miệng của Thành lão tiên sinh khẳng định là đại thiếu gia của gia tộc này, chẳng lẽ người thanh niên mà mình vừa mới mắng và kêu bảo vệ đuổi đi lại chính là đại thiếu gia của gia tộc này sao? Trời ơi, hắn biết bản thân hắn ngay cả tư cách liếm mông và giày của người ta cũng không có nữa, hắn biết mình chết chắc rồi!

Cảm thấy như mình đã chết chắc không chỉ có quản lý, còn có cả xưởng trưởng. Ông ta ngẹn lần không ngờ rằng thượng cấp của thượng cấp của thượng cấp ... nhiều thượng cấp quá... xuất hiện trước mặt mình. Mà mình không biết, thậm chí là còn muốn tìm người đánh hắn! Cái này có vương pháp sao? Có pháp luật sao? Không phải tự tìm chết sao?

Những công nhân trong xưởng cũng trợn tròn mắt nhìn nhau, bắt đầu nhỏ to nghị luận với nhau.

Trong tình huống những người ở chung quanh, nhất là xưởng trưởng cùng với tất cả lãnh đạo đều mở to mắt không biết làm sao, thì Dương Dạ bị Thành bá kéo đi lên xe, nhìn ra bên ngoài từ cái cửa sổ xe, trong lòng thầm nghĩ : Cái này rốt cục là sao? Nếu không phải tinh thần mình có vấn đề, thì cái thế giới này điên hết rồi.

Chiếc Lincoln chậm rãi quay đầu lại, sau đó chạy đến ký túc xá của nhà xưởng rồi dừng lại. Mà theo sau chiếc xe là một đám người đang chạy đường thẳng, bao gồm xưởng trưởng, phó xưởng trưởng, quản lý phân xưởng và những vị lãnh đạo khác, một đám người bởi vì hủ bại lại thiếu vận động, cho nên chạy mới một chút mà thở như chó dòi vậy.

Xưởng trưởng dừng lại thở phì phò hỏi quản lý : “Mày không phải nói hắn... đại thiếu gia ấy, là ăn trộm sao?”

“tôi... tôi cũng ...” Quản lý lắp bắp nói, hiển nhiên đã rất sợ hãi rồi.

“Đệt con mẹ mày! Bị mày hại chết rồi! Đợi lát nữa về tính sổ với mày!”

.....

Ở trong xe, Dương Dạ bị Thành bá nắm chặt tay, thỉnh thoảng Thành bá còn kích động liếc hắn một cái nữa, giống như là không tin vậy. Còn Dương Dạ thì sao, hắn bị ánh mắt của Thành bá làm cho sợ hãi, thân thể cố gắng nhích càng xa Thành bá càng tốt, hắn đã bắt đầu hoài nghi lão già này có xu hướng chơi gay rồi.

Xe ngừng lại, Thành bá nói với lái xe : “Tiểu Tùng, cậu đi lấy lệ đi!”

Tiểu Tùng gật đầu đáp ứng, sau đó xuống xe đi đến ký túc xá.

Mấy người lãnh đạo nhỏ lập tức chạy theo Tiểu Tùng, còn những người chức lớn hơn như xưởng trưởng thì vẫn cung kính đứng bên cạnh xe.

Một lát sau, Tiểu Tùng cầm cái túi đi xuống, vào trong xe, giao cái túi cho Thành bá, rồi khởi động xe.

Dương Dạ sợ hãi, giơ tay mở cửa xe, nhưng lại bị Thành bá cản lại : “Đại thiếu gia, cậu muốn làm gì vậy?”

“Ông chú... à không phải, Thành bá, các người muốn làm gì chứ? Các người dẫn tôi đi đâu?” Dương Dạ sắp khóc rồi, hắn thiếu chút nữa đã hô lên, cái này không phải là bắt cóc sao.

“Đi đâu? Hắc hắc hắc hắc hắc...” Thành bá nhìn Dương Dạ, cười cười.

Nụ cười này làm cho Dương Dạ càng sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ : Xong rồi, bỏ mẹ rồi, chết mẹ rồi.... gặp phải lão già biến thái, khẳng định là lão già này bị đồng tính luyến ái... trời ơi... nếu ông không muốn cứu tôi, thì tôi xin ông hãy khiến cho ông ta nhẹ tay một chút, dù sao tôi cũng là lần đầu tiên....

Lái xe Tiểu Tùng quay xe, muốn chạy ra khỏi đây, thì Dương Dạ đột nhiên hô lên một tiếng : “Chờ chút!”

Thành bá hoảng sợ, Tiểu Tùng thì vội dừng xe lại.

“Sao thế đại thiếu gia?”

“Cho tôi xuống xe một chút, tôi muốn chào tạm biệt bạn bè ở đây” Trong lòng Dương Dạ chua xót, nhận định rằng lần này mình sẽ lãnh ít dữ nhiều, không cam lòng cho nên muốn cố gắng một chút : “Năm phút thôi! Ba phút cũng được, ông chú, à không, Thành bá, tôi khẳng định sẽ không chạy!”

Thành bá nhìn chằm chằm Dương Dạ, nghĩ cái gì đó, rồi buông lỏng tay ra, nói : “Đại thiếu gia, cậu ngàn vạn lần đừng gạt tôi, lão gia sẽ mắng tôi chết!”

Lão gia? Cái lão gia chết tiệt này, mở miệng toàn nói những câu khó hiểu, rốt cuộc là muốn thế nào? Trong lòng Dương Dạ oán hận, nhưng trên mặt lại cười cười, đẩy cửa xe ra, đi xuống, trực tiếp đi lại hướng mấy người bảo vệ vừa đuổi hấn.

Mà ba người bảo vệ hồi nãy cũng biết mình vừa đuổi một đại nhân vật, trong lòng đã lạnh rung rồi, giống như biết phạm vào tội chết vậy, bây giờ nhìn thấy Dương Dạ tự nhiên chạy đến hướng mình, liền bị dọa hết hồn, nhìn nhìn nhau, rồi “kịch kịch kịch”, cả ba đồng loại quỳ xuống đất, khóc lóc thê thảm.

Dương Dạ chạy đến trước mặt ba người bảo vệ, còn chưa kịp nói gì, thì ba người đã gào lên : “Đại thiếu gia à, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha cho chúng tôi đi, chúng tôi thật sự không biết là ngài!”

Dương Dạ vốn vẫn còn ôm chút hy vọng, bỗng nhiên nhìn thấy ba người quỳ xuống trước mặt mình, hoảng sợ, hy vọng cuối cùng cũng tan biến : “Vương ca, Lí ca, Triệu ca, các anh... các anh thật sự không biết em?” Dương Dạ không cam lòng hỏi.

“Đại thiếu gia... ngài tha cho chúng tôi đi!” Ba người căn bản là không dám ngẩng đầu, cũng không dám trả lời câu hỏi của Dương Dạ, chỉ biết khóc lóc.

Lúc này xướng trưởng cũng chạy đến, tươi cười hỏi : “Sao vậy đại thiếu gia? Vừa rồi ba người này bắt nạt ngài à? Ngài yên tâm! Giao cho tôi xử lý! Tôi nhất định sẽ trút giận thay ngài!”

Dương Dạ vốn không biết chuyện này rốt cục là làm sao, tâm tình kém đến cực điểm, lại nghe xướng trưởng nói như vậy, trong lòng tuy rằng vẫn sợ hãi ông ta, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn ông ta một cái.

Bây giờ thân phận của Dương Dạ như vậy, chỉ một cái liếc nhìn thôi, cũng đủ làm cho xướng trưởng teo chym luôn, cảm giác đứng quần nóng lên, xướng trưởng biết, mình đã tè ra quần rồi.

Dương Dạ bỗng nhiên mất hết can đảm, lết trở về xe, trên xe, cảm thấy sóng mũi đau xót, thiếu chút nữa đã khóc.

Con mẹ nó làm sao vậy? Chỉ trong một đêm, mà không ai nhận ra mình, mà người biết mình lại chính là lão gia biến thái này, mà mình thì lại không quen biết gì cả.

Chiếc xe rời khỏi cửa lớn của nhà xướng, Dương Dạ lưu luyến vươn cổ ra ngoài cửa sổ để nhìn xung quanh, hấn có dự cảm, mình sẽ không về được, khẳng định sẽ trở thành một cái sex toy trong tay của lão già này.

Chiếc xe rời khỏi đây, bắt đầu chạy như bay, Dương Dạ thấy xe đã đi rất xa, xướng trưởng và tất cả mọi người đều đứng ở ngoài cửa, vẫy tay cáo biệt ...

3. Chương 3: Mỹ Nữ Như Mây

Dọc đường đi, Dương Dạ vài lần muốn hỏi Thành bá đưa đi đâu, nhưng mà mỗi lần quay sang nhìn Thành bá, thì Thành bá khẳng định là cũng quay đầu lại nhìn Dương Dạ, cười một cách bí ẩn, rõ ràng đại biểu ột ý : Lúc này chạy không được đâu.

Trong lúc xe chạy, lái xe Tiểu Tùng còn mở cả nhạc lên, mà bài nhạc này tự nhiên lại mang tên là [Cây hoa cúc nở!]. Làm cho Dương Dạ nghe xong, thiếu chút nữa khóc thành tiếng, thầm nghĩ : Mẹ nó! Mình là hàng còn nguyên tem! Không ngờ rằng lần đầu tiên của mình, không phải là làm với mỹ nữ, mà lại phải làm với một ông già, cái này làm sao mà sống được nữa.....

Xe chạy thật lâu, Dương Dạ thâm nghĩ, lão già này không phải là muốn hiếp xong giết chứ? Rốt cục, hẳn đã không nhịn được, quay sang nói mà cứ như là hét : “Chúng ta rốt cục đi đâu?”

Thành bá quay đầu lại, cười nói : “Đại thiếu gia, cậu khi dễ tôi già hồ đồ à? Vẫn thích chọc ghẹo tôi, tôi không bao giờ để cho cậu đi nữa, chúng ta về nhà”

“Về nhà? Nhà ai?” Dương Dạ thất thần, nghe Thành bá nói như vậy, bọn họ trước kia nhất định rất quen thuộc?

“Đương nhiên là về nhà của cậu! Lão già không biết sẽ cao hứng thế nào!” Thành bá cười, lại quay đầu nhìn về phía trước, nói : “Sắp đến rồi, lập tức đến ngay, ngay ở phía trước”

Dương Dạ nhìn theo ánh mắt của Thành bá, nhìn về phía trước, thấy cách đó không xa có một cái cổng và một cái sân rất hùng vĩ! Đây là cái gì vậy? Khải Hoàn Môn bên nước Pháp sao? Cửa nhà ai mà lớn quá vậy trời? Khoa trương quá đi!

.....

Tốc độ chiếc xe bắt đầu chậm lại, dần dần chạy đến cái cổng ra vào to đến dọa người kia, cổng và hai bên sườn của nó dường như kéo dài vô hạn, Dương Dạ vươn cổ ra nhìn, cũng không nhìn thấy điểm cuối của bờ tường nữa.

Mẹ kiếp, đây là biên giới lãnh thổ của một nước sao? Trong lòng Dương Dạ hồi hộp, chẳng lẽ lão già chết tiệt này muốn bán mình ra nước ngoài?

Chiếc xe càng đến gần, Dương Dạ càng nhìn thấy vài bóng người đang đi qua lại trong sân. Đến gần một chút, Dương Dạ rốt cục đã nhìn rõ được mấy người kia, mặc bộ đồ màu xanh lá đậm, cầm súng trong tay đứng đó.

Xe dừng lại, một người bước lại nhìn thoáng vào trong xe, lập tức đứng thẳng dậy, vung tay lên.

Thành bá cũng không liếc nhìn người này một cái, căn bản là khinh thường nhìn những người này. Nhưng Dương Dạ thì sợ hãi, trong lòng nghĩ : Xong rồi, là quân đội thủ vệ, vậy đây khẳng định là biên giới quốc gia rồi!

Trong một căn phòng độc lập bên cạnh cánh cửa khổng lồ, có một người mặc đồ xanh lá đứng trước một tấm bảng, đang nhập mật mã vào, sau đó, cánh cổng sắt nặng nề mở ra, chiếc xe Lincoln lại khởi động, chậm rãi chạy vào trong sân.

“Cái cửa lớn vừa rồi là...” Dương Dạ không nhịn được hỏi một câu ngây thơ.

“Đại thiếu gia, cậu không phải bị bệnh chứ?” Thành bá cau mày nhìn Dương Dạ : “Cái cổng mỗi ngày cậu ra vào vài lần mà cũng không nhận ra?”

Dương Dạ sợ đến mức muốn ói cả lưỡi của mình ra. Cái gì chứ? Cổng lớn nhà mình? Nhà Trắng của Mỹ hình như cũng không khoa trương như vậy! Nhà của mình rốt cục là nhà gì?

Cảnh vật bên trong quả thật là cách biệt một trời một vực với bên ngoài, Dương Dạ không ngờ rằng, không ngờ bên trong bức tường tưởng như không dứt kia, lại chính là một khu vực giống như thế ngoại đảo nguyên vậy.

Một con đường rộng gần mười mét và giống như kéo dài mãi vậy, hai bên đường đều là mặt cỏ xanh biếc, được cắt tỉa rất đồng đều, giống như một tấm thảm vậy, mà trên mặt, có các hoa viên tạo hình khác nhau, có đủ kiểu suối phun cả, dọc theo đường đi, là những cây tùng được tạo hình độc đáo. Những cây tùng này không chỉ mang hình dáng như cái cây, mà được cắt tỉa thành hình rồng bay phượng múa.

Lái xe Tiểu Tùng dừng xe lại, sau đó xuống xe, đi về hướng cửa xe của Dương Dạ mở ra, Dương Dạ do dự một chút, cảm thấy hẳn ta làm vậy ý bảo mình xuống xe, vì thế lo sợ chui ra khỏi xe, Thành bá cũng chui ra theo.

Lái xe Tiểu Tùng cung kính nói với hắn : “Đại thiếu gia, hoan nghênh trở về”

Dương Dạ còn đang thất thần, thì Thành bá hơi phất tay một chút, Tiểu Tùng lập tức chui vào trong xe, lái xe rời đi.

“Hắn đi đâu vậy?” Dương Dạ có ấn tượng không tồi với người lái xe Tiểu Tùng này, Tiểu Tùng vừa đi, Dương Dạ bỗng nhiên cảm thấy lo lắng ngay.

“Đại thiếu gia, hạ nhân không được phép vào trong trang viên của chủ nhân” Thành bá nói xong, nhìn Dương Dạ một cái, nói thêm một câu : “Đại thiếu gia, nghe Thành bá nói một câu, cậu đừng chơi mấy cái thuốc ấy nữa, đầu óc đều hỏng hết rồi”

Dương Dạ nghe Thành bá nói vậy vô cùng khó hiểu, đang muốn hỏi lại, thì bỗng nhiên nhìn thấy có một chiếc xe màu trắng thuần khiết chạy từ xa đến, giống như một chiếc xe ngựa được gắn động cơ vào vậy, phía trước là chỗ dành cho người lái, phía sau có hai chỗ ngồi, nhìn giống như món đồ chơi vậy.

Trên xe có một ông già, cũng đã bạc đầu rồi, mặc một bộ tây trang, dừng xe lại trước mặt Dương Dạ và Thành bá, nhảy xuống xe, bước đến vài bước nắm lấy tay của Dương Dạ, kích động nói : “Đại thiếu gia, cậu rốt cục đã trở về rồi!”

Dương Dạ ngỡ ngàng như đang nằm mộng, không biết mình rốt cục là ai, nếu nhiều người đã kêu mình là đại thiếu gia như vậy, chẳng lẽ mình thật sự là con trai của một nhà giàu có, trước kia tất cả đều là nằm mơ?

Thành bá thản nhiên nói : “ Khâu tổng quản, lão gia biết đại thiếu gia đã về chưa?”

” Thành bá” Khâu tổng quản cúi đầu chào Thành bá một tiếng, cười nói : “Đã biết rồi, tất cả mọi người đều đã biết rồi, lão gia đang chờ thiếu gia về!”

“Đại thiếu gia, lên xe đi, lão gia đang chờ đó!” Thành bá vỗ vào lưng của Dương Dạ, cười nói.

Dương Dạ ngây ngốc gật đầu, trong đầu hắn bây giờ vô cùng rối loạn, thậm chí là có chút ảo giác, cảm thấy như mình thật sự là đại thiếu gia vậy.

.....

Từ cánh cổng được gọi là cửa lớn nhà của Dương Dạ, cho đến tận trang viên của chủ nhân, mà chiếc xe màu trắng này phải chạy hết mười phút, dọc đường đi, Dương Dạ đã nhìn thấy rất nhiều kỳ hoa dị thảo, thậm chí còn thấy cả một cái hồ nhân tạo lớn, hồ này quá lớn, ngó về phía bên kia của hồ không thể thấy hết được.

Dương Dạ đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên Thành bá vỗ vai hắn nói : “Đại thiếu gia, xuống xe đi!”

Dương Dạ giật mình, phát hiện ra Thành bá đang cười với mình, mà Khâu tổng quản đã xuống xe rồi, cung kính đứng một bên chờ đợi,

Thành bá kéo Dương Dạ xuống xe, nâng một tay lên, nói : “Đại thiếu gia, thuốc hết tác dụng chưa? Đã tỉnh táo lại chưa, có nhận ra nhà mình không?”

Dương Dạ ngẩng đầu nhìn... what the f*ck! Căn nhà khổng lồ!

Một tòa nhà cao bảy tầng, thậm chí có thể gọi đây là tòa thành, đang ở trước mặt Dương Dạ, ngẩng đầu lên nhìn thấy một hàng cầu thang dài thật là dài dẫn lên trên cửa lớn.

Mà hai bên cầu thang, có một loạt thiếu niên và thiếu nữ đang đứng, ít nhất có hơn hai mươi người, đứng từ ở dưới lên đến tận cửa, vô luận là nam hay nữ đều mặc đồng phục nghiêm chỉnh, nam thì mặc một bộ đồ màu đen toàn thân nhìn vô cùng lạnh khốc, còn nữ thì mặc một váy màu hồng liền thân vô cùng xinh xắn.

Hai hàng nam nữ này nhìn thấy Dương Dạ ngẩng đầu lên nhìn mình, lập tức cúi đầu thật sâu xuống, đồng loạt hô lên : “HOAN NGHÊNH ĐẠI THIẾU GIA TRỞ VỀ !”

Dương Dạ mỉm cười, giấc mộng này, quả thật cũng rất sung sướng rồi! Quả thật là một chuyện mà từ đó đến giờ mình chưa bao giờ dám tưởng tượng!

Thành bá kéo tay Dương Dạ đi lên cầu thang, Dương Dạ nhìn trái nhìn phải, thật ra thì con mắt của hắn chỉ nhìn lên cái cô gái mà thôi. Có mấy cô ở đây làm cho Dương Dạ quả thật sợ ngây người, những cô gái

ấy, tùy tiện chọn một người thôi, cũng tuyệt đối giành được vương miện hoa hậu thế giới rồi! Tại sao đều đang ở trong nhà của mình hết vậy? Cái giấc mơ này hình như hơi bị thái quá thì phải?

“Những người này chẳng lẽ đều là vợ của tôi?” Dương Dạ hưng phấn quay đầu lại hỏi Thành bá.

Thành bá hoảng sợ, lập tức cười nói : “Đại thiếu gia, những người này làm sao mà xứng làm vợ của đại thiếu gia được? Các nàng làm sao mà có thể so sánh với Quân Hình tiểu thư!”

“Quân Hình tiểu thư?” Dương Dạ sửng sốt, thầm nghĩ, còn có một người con gái xinh đẹp hơn tất cả những cô gái ở đây sao? Giấc mộng này ngàn vạn lần đừng có kết thúc sớm quá nha! Nghĩ như vậy, Dương Dạ lại hỏi : “VẬY NHỮNG CÔ GÁI NÀY LÀ AI?”

“Các nàng đều là người hầu của đại thiếu gia cả”

“Người hầu? Người hầu sao mà xinh đẹp quá vậy?” Dương Dạ sắp vui đến điên rồi, thầm nghĩ, giấc mộng này có lẽ cả đời cũng không có lần thứ hai đâu, dù sao thì cũng đang nằm mơ mà, cần gì phải nghĩ nhiều chi ết! Thế là hần cứ tò te tí bước ngay đến trước mặt một mỹ nữ đứng gần hần nhất, hai mắt tỏa sáng, há mồm ra bắn một hơi : “Em tên gì? Bao nhiêu tuổi? Số đo ba vòng bao nhiêu? Kết hôn chưa? Có còn là xử nữ hay không? Ngủ có ngứa hay không? Có muốn làm vợ của tôi không?”

Thành bá bị dọa đến choáng váng, Khâu tổng quản cũng bị choáng váng, tất cả mọi người đều choáng váng, ngay cả cô gái bị Dương Dạ hỏi cũng choáng váng. (Chắc là do thằng này có thể hỏi một hơi nhiều câu như vậy!)

“Đại đại thiếu gia, em tên là Hiểu Hiểu, năm nay hai mươi tuổi, số đo... số đo ba vòng là...” Hiểu Hiểu đỏ mặt, nói ra những cái này trước mặt nhiều người thật là xấu hổ, nhưng mà, đại thiếu gia đã hỏi rồi, không thể không nói : “Số đo ba vòng của Hiểu Hiểu là 36D,20,34 ... Hiểu Hiểu... Hiểu Hiểu vẫn là xử nữ...” Hiểu Hiểu nói xong câu đó, xấu hổ đến mức nước mắt đã rơi ra. (36D, cái quái gì thế, sao mà to dữ dội quá vậy ???)

Dương Dạ căn bản là không để ý đến sự kinh ngạc của những người xung quanh, chăm chú nghe Hiểu Hiểu trả lời, sau đó cao hứng nói : “À! Hiểu Hiểu đúng không? Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay tôi tuyên bố, em trực tiếp phụ trách hầu hạ một mình tôi, hầu hạ đặc biệt!” Nói xong những lời này, trong lòng Dương Dạ cực kỳ vui sướng, cái giấc mộng này thật sự làm cho hần sướng quá trời.

Thành bá cẩn thận đi đến hỏi : “Đại thiếu gia, cậu nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Dương Dạ cứ nhận định rằng đây là giấc mơ, cho nên đã bắt đầu vênh váo lên : “Tôi nói không được sao? Từ hôm nay trở đi Hiểu Hiểu sẽ đi theo tôi!”

“Được, được!” Trong lòng Thành bá nói thầm, trước kia đại thiếu gia cũng từng ăn mấy loại thuốc kích thích làm cho đầu óc mê muội, nhưng mà cũng không có phần ứng lợi hại như hôm nay! Nhưng mà, ông ta không dám mở miệng, vì thế, lui lại, nhỏ giọng nói với Khâu tổng quản : “Lập tức chuẩn bị!”

“Được, được, tôi đi chuẩn bị ngay!” Khâu tổng quản lập tức gật đầu.

Hiểu Hiểu nhìn đại thiếu gia trước mặt, đã có chút khó tin trong mắt rồi, quả thật giống như trúng thưởng xổ số vậy. Nàng biết, nếu muốn trở thành một nữ hầu riêng cho đại thiếu gia trong cái gia tộc này, quả thật là còn khó hơn là vương phi nữa.

Những cô hầu gái xinh đẹp xung quanh đều nhìn về hướng Hiểu Hiểu bằng cặp mắt hâm mộ và ghen tỵ.

Dương Dạ đến gần Hiểu Hiểu, nhẹ giọng nói một câu : “A, về sau em là người của anh, có ai bắt nạt em cứ nói cho anh biết, anh sẽ báo thù giúp em” Nói xong, Dương Dạ đột nhiên hôn lên mặt của Hiểu Hiểu một cái.

Lần này, Hiểu Hiểu sửng sốt, nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng mình lại đột nhiên lọt vào mắt xanh của đại thiếu gia, tuy rằng nàng cũng nghe trong gia tộc nói rằng đại thiếu gia có uống mấy loại thuốc không tốt gì đó, thường xuyên làm cho thần trí không tỉnh táo, nhưng mà vừa rồi đối diện với đại thiếu gia, nàng nhìn thấy nó vô cùng trong suốt, và cũng vô cùng tỉnh táo, thậm chí là ... vô cùng háo sắc.

Lần này, Dương Dạ cũng sững sốt, trong lòng hẩn thầm nghĩ : Đột con mẹ nó, giấc mộng cái quái gì vậy? Sao hôn Hiểu Hiểu một cái, mà cảm giác y như thật thế! Ngay cả mùi thơm trên người cũng ngửi được. Nằm mơ mà cũng có thể đạt đến trình độ này, quả thật đúng là kỳ tích nha!

Lần này, Thành bá cũng sững sốt, ông ta biết đại thiếu gia còn chưa tỉnh thuốc, vì thế lập tức đi lại, đỡ đại thiếu gia đi lên cầu thang, vừa đi vừa nói : “Đại thiếu gia, đi nhanh lên thôi, để lão gia chờ sốt ruột!”

Bên kia Thành bá giúp Dương Dạ đi lên cầu thang, thì bên này, Khâu tổng quản lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng thầm nghĩ đại thiếu gia khẳng định là uống không ít thuốc rồi. Tuy rằng cơ hồ trên dưới gia tộc đều biết đại thiếu gia rảnh rồi nhàn chán, có dư tiền bạc, lại thích chơi những cái mới mẻ, cho nên đã dùng thử các loại thuốc kích thích (đại loại như là thuốc lắc vậy) mới liên tục, nhưng mà cũng không có gây lộn xộn nghiêm trọng như lần này, rồi nhà trốn đi nhiều ngày, lúc trở về lại tuyển một cô hầu gái làm phục vụ riêng...

Khâu tổng quản tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng không dám sơ suất cái gì, thở dài một tiếng, vẫy tay với Hiểu Hiểu, nói : “Nào, người do đại thiếu gia lựa chọn, theo tôi, thay bộ đồng phục cao cấp”

Dưới ánh mắt sắc còn hơn dao của mọi người, Hiểu Hiểu cúi đầu, đi theo Khâu tổng quản vào lầu chính.

4. Chương 4: Cha, Con Đã Về

Dương Dạ hoàn toàn bị tình cảnh trong mơ của hẩn làm cho choáng váng, hẩn rất kỳ quái tại sao mình lại nằm mơ như vậy, bởi vì tất cả những điều diễn ra trong mơ, cho hẩn tưởng tượng hẩn cũng đuối dấm.

Nhìn cánh cửa thôi cũng đủ dọa chết người rồi, mà cánh cửa này chỉ có một tác dụng duy nhất, chính là dùng để dừng chân thay giày và áo khoác.

Dương Dạ không hề chú ý đến bộ đồ công nhân lao động trên người của mình, cũng học theo Thành bá, cởi đôi dép lười ra, mang một đôi dép lông xù màu trắng vào.

“Thật là thoải mái!” Dương Dạ mang dép xong, đi cùng Thành bá vào trong, vừa đi vừa than.

Thành bá quay đầu lại nhìn, muốn nói cái gì đó, trong lòng nghĩ đại thiếu gia hôm nay rất là bất thường, cái này có gì mà than thở? Không phải chỉ là một đôi dép làm bằng da gấu bắc cực thôi sao. (Ồ sít ...)

Dương Dạ vừa đi vừa nhìn trái phải, trong lòng thầm bội phục trí tưởng tượng của mình, bởi vì những thứ được trang hoàng nơi đây vô cùng sang trọng, từ bé đến giờ hẩn chưa từng thấy qua, mà tự nhiên nằm mơ lại có thể tưởng tượng được.

Tất cả trong đầu của Dương Dạ có thể nói là hoàn mỹ, đi qua cửa chính, đi vào phòng khách, lại qua thêm một cái phòng khách, quẹo vào một hành lang, sau đó đi theo Thành bá vào thang máy đi lên lầu. Trong lúc đi lên thang máy, Dương Dạ len lén nghĩ rằng, cũng chỉ có nằm mơ mới được như vậy, bởi vì trong thực tế không có căn nhà nào lớn như vậy cả, không nói chi xa, nội cái tầng một này giờ thôi, nếu không có người dẫn đường chắc chắn 1000% là hẩn lạc.

Thang máy đến lầu ba, Dương Dạ cũng đi theo Thành bá ra ngoài, nhìn trái nhìn phải một hồi, rồi đi bộ... đi bộ... đi bộ... mẹ bà nó cũng phải gần một cây số, rồi Thành bá mới dừng lại tại trước một cánh cửa được điêu khắc tuyệt đẹp.

“Đại thiếu gia, lão gia đang ở trong thư phòng chờ cậu, cậu tự vào đi!” Thành bá đứng lui qua một bên, khom lưng cúi đầu nói.

“Tôi tự vào?” Dương Dạ hơi sững sốt, giơ tay đẩy cửa, chợt lùi về nói : “Lão gia của ông... không phải là cha của tôi chứ... ông ta có ác không?”

“Đại thiếu gia, điều này cậu hiểu hơn tôi mà, cậu cũng biết lão gia thương cậu nhất, tình thương dành cho cậu tuyệt đối vượt qua cả nhị thiếu gia và tiểu thư”

“Ồ? Nói như vậy, trong giấc mộng này của tôi, tôi còn có một em trai và một em gái?” Dương Dạ tò mò hỏi.

“Đại thiếu gia... cậu thật sự không nên uống thuốc nữa...” Thành bá bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, được rồi, giấc mộng rất tốt, tôi không bị ai chửi cũng không bị đánh là được” Dương Dạ cười cười, giơ tay đẩy cửa : “Tôi vào đây!”

Vừa vào cửa, Dương Dạ liền sợ ngây người, âm thầm bội phục sức tưởng tượng của mình, quả thật là một thiên tài.

Đây là phòng sách sao? Phòng này đủ để đáp cả một chiếc trực thăng xuống đất.

.....

Dương Dạ bị Thành bá đẩy một cái, nghiêng mình vào trong phòng.

Cha của Dương Dạ, Dương Chấn Quỷ thật ra là không có tâm tư đọc sách, ông ta biết thằng con trai lớn Dương Dạ đã về, trong lòng có chút kích động, dù sao Dương Dạ cũng là đứa con trai mà ông ta yêu thương nhất, thậm chí là cưng chiều nhất, sự cưng chiều này vượt xa cả con trai thứ hai Dương Tự, và thậm chí là con hơn cả con gái Dương San nữa.

Dương Dạ đẩy cửa vào, chợt nghe cánh cửa phía sau đóng cái rầm, làm cho hắn nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại, không thấy Thành bá đâu cả, trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương, đưa mắt đánh giá khắp nơi.

Cái ... cái chỗ này gọi là phòng sách sao? Thư viện cũng ở đây sao? Dương Dạ sợ hãi than.

Tuy rằng thuở nhỏ hắn đến trường không nhiều, nhưng mà Dương lão thái thái khi còn sống đã bắt hắn mỗi ngày phải đọc đủ loại sách, cho nên dù Dương Dạ chưa từng tốt nghiệp trung học, nhưng mà tri thức hắn có được không hề ít, đáng tiếc là không có quan hệ, hơn nữa lại tự ti, cho nên mới bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ ngây người.

Cái căn phòng sách này, từ sàn nhà lên trần nhà cũng mười mét! Hơn nữa, ngoại trừ cái hướng Dương Dạ vừa vào, thì ba hướng còn lại, từ mặt đất lên trần nhà, đều là những giá sách cao ngất ngưởng. Trên giá có đủ loại sách vở, đưa mắt nhìn qua, hình như tất cả đều là sách cả. Trước mặt những giá sách này là một cái cầu thang, mà biểu hiện của nó cho thấy nó được điều khiển bởi máy tính.

Ở giữa phòng sách, có một cái bàn rất lớn, hai bên là ba cái bàn nhỏ, mỗi bộ bàn ghế ở đây đều được phủ da thú cả, Dương Chấn Quỷ ngồi ở cái bàn lớn ngay giữa, thật ra, ông đã thấy Dương Dạ đi vào, trong lòng tuy rằng kích động, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, tiếp tục cầm sách trong tay giả bộ xem.

Mà ở hai cái bàn nhỏ kia, có một nam và một nữ đang ngồi, một nam một nữ này tựa hồ không chịu nổi, thấy Dương Chấn Quỷ không có phản ứng gì, đồng thời đứng dậy, chạy đến hướng của Dương Dạ.

Những tiếng bước chân lộp cộp vang lên trong phòng, bởi vì cái phòng này khá là lớn, cho nên khi hai người chạy đến gần Dương Dạ đã bắt đầu thở hổn hển.

Đầu tiên là cô gái mặc một bộ đồ ở nhà, nhào vào trong lòng của Dương Dạ, ôm lấy cái cổ của Dương Dạ, hô : “Đại ca! Em nhớ anh muốn chết!”

Người nam kia cũng giơ tay ôm luôn cả cô gái, túm lấy vai của Dương Dạ, nói : “Anh đã trở về!”

Dương Dạ lo lắng, trong lòng đoán rằng, hai người này gọi hắn như vậy, hẳn chính là em trai và em gái trong mộng của hắn, cũng chính là nhị thiếu gia và tiểu thư trong miệng của Thành bá.

“Haha, anh đã trở về...” Biểu tình kinh ngạc của Dương Dạ chậm rãi biến thành một nụ cười, ứng phó với hai người em xa lạ này.

“Đại ca, anh trở về thì tốt rồi! Trước đây đều là anh cùng đọc sách với cha, anh vừa đi, cha liền túm lấy em và anh hai đến đây! Tức chết đi được!” Cô gái ôm lấy cổ của Dương Dạ, hờn dỗi mách.

” Dương San, em nhỏ giọng một chút! Đừng để cha nghe thấy! Em muốn ôm chết đại ca à? Buông ra!” Người con trai túm lấy tay cô gái lôi ra.

Dương Dạ nghệt thờ nhìn nhìn cô gái trong lòng, thầm nghĩ đây là em gái của mình sao? Tên là Dương San à, thật là xinh đẹp, mình nhớ kỹ rồi, con bà nó! Mình ghét nhất là bị con gái bóp cổ! Như vậy sẽ phá giấc mộng đẹp của mình!

” Dương Tự! Anh đừng tưởng rằng đại ca đi vài ngày là anh có thể cảm em! Anh nghĩ em sợ anh à!” Dương San buông Dương Dạ ra, ôm lấy cánh tay của Dương Dạ, quay lại nói với Dương Tự.

“Cái con xú nha đầu này...” Dương Tự xắn tay áo lên, làm ra vẻ muốn đánh Dương San.

À, đây là em trai của mình, tên Dương Tự. Trong lòng Dương Dạ thầm nghĩ, trên mặt cũng cười cười, giấc mộng này cũng rất là hoàn mỹ, anh em có không ít, thậm chí là còn có tên nữa, ngàn vạn lần đừng có tỉnh lại nha, như vậy thì tiếc lắm!

.....

Dương Chấn Quỳ ngồi ở xa xa cũng sốt ruột, nhưng mà phải giữ phong độ, cho nên chỉ ho khan một tiếng.

“Khụ khụ...”

Dương Tự và Dương San đều giật mình, cùng nhau nhìn về hướng Dương Dạ.

Trong lòng Dương Dạ cũng rõ ràng, ông già vừa ho này chính là cha của mình. Cả đời này hắn còn chưa kêu ai là cha cả, trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương, nhưng mà lại nghĩ đang nằm mơ mà, cũng đâu cần phải sống như thực tế, thế là hắn bắt đầu học theo cách gọi của Dương Tự và Dương San : “Cha làm sao vậy?”

“Sao cái gì? Đại ca! Lần này anh đi lâu thật, gần cả tháng! Cha sắp tức chết rồi đấy!” Dương San nhỏ giọng nói, biểu tình khoa trương, nhìn có chút hả hê.

“Anh, không sao đâu, cha luôn thương anh mà, đi qua đi!” Dương Tự vỗ vai Dương Dạ, cười nói.

Dương Dạ lấy lại bình tĩnh, đi về hướng Dương Chấn Quỳ.

“Cha, con đã về!” Dương Dạ đi đến trước mặt Dương Chấn Quỳ, kêu lên một tiếng.

Dương Chấn Quỳ hơi nheo mắt lại, nhìn Dương Dạ một cái, môi hơi cử động, nói : “À”

Dương Dạ nghĩ rằng lão già trước mặt này đang tỏ vẻ với mình, lẽ nào trong mộng cũng có nhiều tính huống thế sao? Vì thế hắn lết đến gần một chút, nói lại : “Cha, con đã về”

Dương Dạ vừa nói xong, Dương Tự đã bắt đầu nhỏ giọng hát :

”Đừng có đánh mẹ con nữa

Lời con nói ba không nghe sao?

Đừng có đánh mẹ con nữa

Chẳng lẽ tay ba không đau sao?”

Dương Dạ càng kinh ngạc hơn, hắn vốn là một người hâm mộ của Châu Kiệt Luân (Jay Chou), nghe Dương Tự hát như vậy, tâm tình lập tức hứng phấn, trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng là mộng, sợ cái đui gì, thế là hắn nhỏ giọng R&B hát theo :

”Con thường nghe nói sau chiến tranh sẽ trở lại hòa bình

Tại sao con cứ thấy ba đánh mẹ không ngừng

Vì ba uống rượu say, rồi lấy mẹ ra để trút giận

Con không chịu đựng nữa vì con là người đàn ông”

Dương Tự nhìn thấy đại ca dám cả gan hát R&B trước mặt của cha, cũng bắt đầu to gan hơn, ngoài miệng cũng bắt chước theo giai điệu của Dương Dạ :

”1 2 3 4 5 6 7 8

Con gọi ba là Ba, nhưng ba lại đánh mẹ con

Như thế có đúng không?

Tại sao ba lại trở thành như thế?

Tại sao lại để rượu dẫn dắt ba hành động mù quáng?

Ba không thèm để tâm đến những lời con nói

Đau, là chúng ta đang đau”

Dương San ở bên cạnh suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên, hai mắt sáng lên, giơ tay vỗ đầu : “À! Là Châu Kiệt Luân!” (Ồ men =)), đây là bài [Ba, con đã về] của Châu Kiệt Luân đấy)

“Hồ đồ! Còn hồ đồ nữa sao!” Dương Chấn Quỳnh tức giận, đập mạnh quyển sách lên trên bàn, làm cho Dương Tự sợ đến mức im miệng, Dương San cũng không dám nói gì, còn Dương Dạ thì nhìn trái nhìn phải một chút, trong lòng nghĩ, giấc mộng này đúng là hiếm thấy, chân thật và sống động như TV LCD 40 inch của LG vậy, nhìn xem tiếp theo là thế nào, nghĩ như vậy, liền cười nói : ” Cha, con đã về rồi!”

“Biết về rồi sao? Mà đi đâu mấy bữa nay?” Giọng nói của Dương Chấn Quỳnh trầm đến nổi, khiến cho Dương Dạ có cảm giác rung mình, trong lòng thầm nghĩ ông cha này rất là ác, xem ra cũng không phải là một giấc một thập toàn thập mỹ rồi.

“Cha, con... con cũng không biết mình đi đâu nữa!” Dương Dạ nói thật, hẳn không biết ông cha này trước mắt là ai nữa, thì làm sao mà biết lúc trước mình đi đâu?

“Hư đồn!” Dương Chấn Quỳnh muốn tỏ vẻ nghiêm khắc, bằng không những tiểu quỷ này sẽ lại gây rắc rối, vì thế vỗ bàn, đứng lên, quát : “Quỳ xuống!”

Dương Dạ khẽ run lên, nghĩ rằng quỳ trước mặt cha mình cũng không có gì mất mặt, hơn nữa nhìn thấy cha tức giận như vậy, quỳ cũng phải thôi, vì thế hai chân quỳ cái kịch xuống đất.

Dương Dạ vừa quỳ xuống thế, em trai em gái của hắn liền hoảng sợ, bọn họ biết tính cách của đại ca rất quật cường, chưa bao giờ chịu thua cha cả, ngày hôm nay sao lại nói quỳ là quỳ được?

Dương Chấn Quỳnh càng giật mình hơn, trong lòng nghĩ Dương Dạ hôm nay uống lộn thuốc rồi sao? Tại sao lại quỳ xuống? Có phải là có âm mưu không? Thấy con trai mà mình yêu thương nhất đang quỳ trước mặt mình, Dương Chấn Quỳnh không tự chủ được, giơ tay ra đỡ lấy Dương Dạ, miệng nói : ” Đứng lên, con trai, đứng lên, đứng lên đi!”

Dương Dạ đứng lên, nhìn nhìn biểu tình kinh ngạc của ba người xung quanh, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ mình quỳ sai rồi sao? vì thế không dám ngẩng đầu, nhưng lại thấy biểu tình yêu thương của ‘cha’, thầm nghĩ giấc mộng này quá chân thật rồi, làm mình có một người cha vừa sợ vừa thích này.

Tuy rằng Dương Dạ vẫn luôn nghĩ đây là giấc mộng, nhưng mà đối với một cô nhi từ nhỏ như hắn, đột nhiên có cha, có em trai em gái, thật sự đúng là một chuyện hạnh phúc.

Nghĩ như vậy, Dương Dạ liền cảm động, rót cục đỡ lấy vai của cha đứng lên, thậm chí còn dung nhập vào trong cái tình tiết của giấc mộng này, chân thành nhìn vào mắt của Dương Chấn Quỳnh, nói : “Cha, sau này con sẽ không bao giờ làm cho cha lo lắng nữa, xin lỗi cha”

Dương Chấn Quỳnh sợ ngây người, ông ta vốn rất thương đứa con trai lớn này, cho dù nó có phạm sai lầm lớn cỡ nào, cho dù giết người, Dương Chấn Quỳnh cũng sẽ giúp hắn giải quyết mà không hề suy nghĩ, chỉ có một điều làm trong lòng ông khó chịu, chính là từ khi mẹ của Dương Dạ qua đời, ông ta muốn cưới thêm một người vợ, thì thái độ của Dương Dạ đối với ông ta trở nên vô cùng khó chịu, thậm chí là rất vô lễ...

Bây giờ, ông ta hoàn toàn không tin câu xin lỗi này xuất phát từ miệng của con trai Dương Dạ, cảm động đến nỗi vành mắt đỏ lên, run giọng nói : “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, con ta tưởng thành rồi”

Dương San và Dương Tự đều khiếp sợ và cảm động, thầm nghĩ đại ca lần này bỏ nhà ra đi, sao lúc trở về lại thay đổi như là một người khác vậy?

Dương Chấn Quỳnh lau khóe mắt của mình, cài lại cái nút ống tay áo xúc ra khi vỗ bàn khi nãy, rồi nhấn vào cái máy trên bàn, nó truyền đến giọng nói của Thành bá từ bên ngoài : ” Có chuyện gì vậy lão gia?”

“Chuẩn bị cơm tối, làm những món đại thiếu gia thích ăn!” Dương Chấn Quỳnh kích động nói.

“Vâng, lão gia!” Thành bá trả lời.

“Con trai, lần này trở về, đừng đi nữa nhé!” Dương Chấn Quỳnh ngẩng đầu lên lên nhìn Dương Dạ hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy anh, đừng đi nữa!” Dương Tự cũng nói.

“Đúng đó! Trước đây đều là anh ngồi đọc sách với cha, anh đi rồi cha lại bắt bọn em đến nữa giờ!” Dương San ở bên cạnh làm nũng nói.

Dương Dạ hoàn toàn bị tình cảnh trong mộng của mình làm cho cảm động, nghĩ rằng mình cũng đã được hưởng thụ hạnh phúc gia đình, lập tức nói : “Cha, con sẽ không đi nữa, sau này con sẽ ở nhà với mọi người!”

Dương Chấn Quỳnh nghe con trai mình nói như vậy, nước mắt nhanh chóng chảy ra, kích động mạnh, hôn lấy cổ của Dương Dạ, Dương Dạ cũng giơ tay ôm lấy cha của mình, hơn nữa cũng không quên nắm lấy tay của em trai và em gái.

Dương Dạ thầm nghĩ : một giấc mộng, thực hiện tất cả những nguyện vọng của mình, quả thật rất đáng giá!

5. Chương 5: Cuộc Sống Hoàn Mỹ

Dương Chấn Quỳnh dặn Thành bá mang con trai Dương Dạ đi tắm, còn hỏi thăm xem bộ quần áo công nhân trên người của Dương Dạ là của nhà máy công xưởng nào, nói sau này nhất định phải giành thời gian đi thăm, cái chỗ đó đã biến con trai của mình thành như vậy bằng cách nào.

Dương Dạ hạnh phúc muốn chết, lần đầu tiên tắm trong một cái bồn tắm lớn như vậy, nói là bồn tắm, thật ra nó không khác gì một bể bơi cả, hơn nữa, cô hầu gái tên là Hiểu Hiểu khi này cũng đã có mặt, đứng ở một bên, trong tay còn cầm đồ tắm đang đợi.

Tất cả cái hồ này đều là nước nóng, hơn nữa đủ rộng để Dương Dạ bơi qua bơi lại, Dương Dạ hưng phấn nhảy cái dùng xuống hồ, bơi qua bơi lại, đột nhiên nhìn thấy Hiểu Hiểu đứng bên cạnh hồ bơi, nói giỡn một câu : “Hiểu Hiểu, em cũng xuống đi!”

Hiểu Hiểu vốn đang cầm đồ tắm dựa vào góc tường, nghe Dương Dạ nói như vậy, xấu hổ đỏ mặt, thân thể không tự chủ lui ra đằng sau, nói : “Đại thiếu gia, cậu nói bây giờ à? Ở chỗ này sao?”

“Cái gì mà bây giờ? Anh kêu em xuống bơi mà! Thoải mái lắm!” Dương Dạ hưng phấn đến quên tất cả, nhìn thấy mỹ nữ Hiểu Hiểu như vậy, càng thêm đặc ý.

Hiểu Hiểu hơi cắn môi, sau đó chậm rãi đặt bộ đồ tắm lên trên bàn, rồi bắt đầu cởi đồ trên người mình.

“Ê! Ê! Cái gì vậy!” Dương Dạ tròn tròn mắt, không phải cô gái này muốn cởi đồ tại đây chứ, vội vàng quơ tay nói : “Em đi thay đồ đi chứ! Mặc đồ tắm vào!”

“Đại thiếu gia... không phải ... không phải cậu muốn em sao?” Hiểu Hiểu xấu hổ, đứng ở một bên, chậm rãi cởi quần áo trên người ra.

Dương Dạ tròn tròn mắt, nhìn Hiểu Hiểu cởi từng cái nút trên người, cởi áo ra, chỉ mặc áo ngực, rồi lại tiếp tục cởi quần.

“Dừng lại, dừng lại!” Dương Dạ ngừng thở, trong lòng nghĩ : Mẹ kiếp, mình còn tem đây! Mất tem dưới tình huống như vậy, đúng là không nên, nếu là mộng, nhất định phải chờ thời gian tuyệt vời mới cùng làm với Hiểu Hiểu, như vậy sau khi tỉnh lại cũng sẽ không tiếc nuối.

Hiểu Hiểu lại hiểu lầm, tiếp tục cởi nút quần ra, đỏ mặt nói : “Đại thiếu gia, Quân Hình tiểu thư không có ở đây, cậu có thể muốn em”

Dương Dạ sáng khoái ngây người, thầm nghĩ giấc mộng gì đây? Cái gia tộc này cũng quá sung sướng rồi sao? Mỹ nữ hầu gái mà cũng có thể tùy tiện lên à? Nếu Hiểu Hiểu có thể, vậy thì nói lên rằng, những mỹ nữ mình nhìn thấy ngoài cửa hôm nay cũng đều có thể tùy tiện lên? Mẹ kiếp! Cho dù là mộng cũng được có đẹp quá vậy chứ!

“Buổi tối! Hiểu Hiểu, buổi tối được không?” Dương Dạ cầu xin, hẳn thật sự không muốn mất tem trong hồ bơi, chỉ có thể dồn nén dục vọng trong lòng xuống : “Buổi tối em đến tìm anh, Hiểu Hiểu, em đừng vội, anh khẳng định sẽ lo cho em!”

“Người ta mới không vội!” Hiểu Hiểu tuy rằng là người hầu, nhưng mà bị Dương Dạ nói như vậy, lòng tự trọng của con gái cũng nổi lên, nhỏ giọng nói một câu.

Câu nói này, thiếu chút nữa làm cho Dương Dạ bắn ra khỏi hồ tắm, thậm chí khi mỹ nữ này rên, thì chắc chắn là rất êm tai rồi!

.....

Sau khi mặc đồ vào, Dương Dạ cảm thấy cả người cứ khác khác, ngay cả râu mép cũng tìm một người thợ cắt tóc cắt luôn, thay một cái áo sơ mi màu trắng và một cái quần jean, Dương Dạ bỗng nhiên cảm thấy mình đã thay đổi.

Lúc ăn, Dương Dạ tròn tròn con mắt ra, hẳn thật sự chưa từng nhìn thấy nhiều sơn hào hải vị như vậy, món ngon trên bàn vô số, trong cuộc sống trước đây của hắn, đây đều là những món ăn chỉ có thể nghe trong truyền thuyết mà thôi! Các món này khá là đơn giản, bao gồm :

Dê con chưng, tay gấu chưng, đuôi hươu con chưng, vịt con nướng, gà con nướng, thiên nga nướng, vịt luộc, gà luộc muối, thịt khô trứng muối, bao tử hầm, lạp xưởng, canh thập cẩm, gà hấp gừng, bao tử heo xào, chim cút chiên bơ, lẩu thập cẩm, mắm tôm, tôm hấp, tôm tươi lột vỏ, chim trĩ, thỏ quay, cá bạc thái mỏng, châu chấu nướng.

Vịt hấp hành, vịt xào cải, cơm chiên, lươn trắng hầm, lươn xào đậu, cá ngát nướng, cá chép nướng bạc, cá chép chiên xù, sườn nướng, gà nướng đất, mười món thập cẩm.....

.....

(Còn nhiều món quá, nhưng lười tìm hiểu quá, đúng nghĩa là sơn hào và hải vị, từ trên núi xuống đến biển, món nào cũng có, nói thật là có mấy món mà mình chưa nghe tên nữa là)

.....

Nói chung là, món nào cũng có, chỉ cần một câu nói.

Dương Dạ một tay cầm đũa, một tay cầm muỗng, mắt nhìn cái bàn dài hơn chục mét đầy ắp thức ăn này, nước miếng chảy ròng ròng. Giấc mộng ơi, để cho tao ăn xong đã, rồi cùng Hiểu Hiểu ngủ tối nay, rồi tỉnh lại có chết cũng thấy đáng!

.....

“Dùng bữa! Tiểu văn nhi, đều là những món con thích ăn, ăn nhiều một chút!” Dương Chấn Quỳ ngồi bên cạnh vui vẻ nói với Dương Dạ.

Dương Dạ đã từ Dương Tự và Dương San hỏi thăm về một chút tình hình ở đây, trong lòng thậm chí, chẳng lẽ đây là giấc mộng liên tục trong TV sao? Quả thật quá sung sướng, sáng mai nếu có tỉnh lại, cũng đừng có quên nha!

Dương Dạ quả thật rất có trách nhiệm với giấc mộng của mình, hỏi thăm rất nhiều về bối cảnh của giấc mộng này.

Ví dụ như tên cúng cơm là tiểu văn nhi nè, tên cúng cơm của Dương Tự là tiểu tu tử, còn của Dương San thì đơn giản hơn, chỉ gọi là San San. Hơn nữa chỉ cần cha gọi tên cúng cơm, thì cho thấy rằng tâm tình của cha vô cùng tốt, hẳn là nên tranh thủ tình cảm, làm cho quyền lợi của mình lớn hơn một chút. Nhưng mà, chỉ cần tâm tình của cha không tốt, thì sẽ gọi thẳng tên của ba đứa con.

Ngày hôm nay, lý do mà tâm tình của Dương Chấn Quỳ tốt cũng rất đơn giản, con trai lớn Dương Dạ trốn nhà rồi đi đã trở về, còn trở nên ngoan ngoãn nữa, hiểu chuyện nhiều hơn, cái này khiến cho ông ta hài lòng muốn chết.

“Tiểu văn nhi, lần này con trở về làm cho cha vui muốn chết, hay là, cha thưởng cho con một chiếc xe nhé?”
Dương Chấn Quỷ cao hứng nói.

Dương Dạ vốn cảm thấy may mắn vì giấc mộng này còn chưa tỉnh lại, hơn nữa biết rõ mình đang nằm mơ, nhưng mà giấc mơ lâu như vậy mà còn chưa tỉnh, thật sự rất là ít gặp, bỗng nhiên lại nghe thấy người cha trong mơ của mình nói như vậy, Dương Dạ đặc biệt vui vẻ, lập tức nói : “Cảm ơn cha! Con đã muốn có một chiếc xe của mình rồi!”

Dương Tự bên cạnh giật mình nói : ” Anh, anh còn giận em sao? Anh đã có hơn năm mươi chiếc rồi! Còn ngại ít à?”

“A?” Dương Dạ bị con số này làm cho hoảng sợ, thầm nghĩ giấc mộng này cũng quá khoa trương rồi.

“Haha, tiểu tu tử! Đại ca của con bình thường hay ra ngoài, có một chiếc xe cũng phải!” Dương Chấn Quỷ lên tiếng, rồi quay sang nói với Dương Dạ : “Tiểu văn nhi, ngày mai con gọi điện liên hệ đi, tìm một nhà xưởng con thấy thuận mắt, kêu bọn họ làm riêng cho con một chiếc xe!”

“Làm riêng một chiếc?” Dương Dạ càng hoảng sợ, hần lần đầu tiên nghe được có loại xe làm riêng như vậy.

“Không công bằng! Cha! Vì sao thứ tốt đều cho đại ca vậy!” Dương San bắt đầu kêu lên.

“Được rồi, được rồi!” Dương Chấn Quỷ hiển nhiên là đang rất vui rồi : “San San, con và tiểu tu tử mỗi người một chiếc, được chứ?” Dương Chấn Quỷ cười cười, rồi quay sang dặn dò Thành bá : “Thành bá, ông đi chuẩn bị đi, liên hệ là được rồi, phải nhanh lên một chút”

“Vâng lão gia” Thành bá lập tức gật đầu.

Trong lòng Dương Dạ sáng khoái ngất trời, nghĩ rằng mình đang nằm trong một giấc mơ hiếm có, không biết mình còn được chế tạo một chiếc xe ô tô riêng nữa, nhưng mà, việc đầu tiên là phải giải quyết hết đồ ăn trên bàn đã, tuy rằng nằm mơ, nhưng mà cũng phê thật.

Dương Dạ quay đầu lại ăn như bị bỏ đói đến chết vậy, làm người khác sợ hãi.

Dương Chấn Quỷ nhìn Dương Dạ ăn như vậy, nhỏ giọng dặn dò Thành bá : “Điều tra xem đại thiếu gia trong khoảng thời gian này đi đâu, tại sao lại cực khổ như vậy”

.....

Ngày hôm nay còn có một việc khiến cho Dương Chấn Quỷ hài lòng nữa, chính là sau khi Dương Dạ về phòng của mình, kinh ngạc nửa ngày, rồi lấy những thứ thuốc phiện, thuốc kích thích trong tủ giao cho Thành bá, nói : “Trước đây tôi dùng loại này sao? Sau này sẽ không bao giờ uống nữa! Quả thật là tự sát!”

Lúc mà Thành bá cầm lấy những thứ này giao cho Dương Chấn Quỷ, Dương Chấn Quỷ quả thật là vui đến điên loạn. Tất cả mọi người đều biết đại thiếu gia Dương Dạ trước đây đều hay dùng những loại thuốc kích thích này, cũng hay hít thuốc phiện, nói là do sống quá buồn chán cho nên muốn tìm thứ kích thích cuộc sống, Dương Chấn Quỷ nhiều lần khuyên bảo nhưng không có hiệu quả, bây giờ hần tự nhiên tuyên bố không dùng nữa, quả thật là một ngày vui trọng đại!

Dương Dạ thật sự cũng nghĩ như vậy, trước đó hần xem trong sách, biết mấy thứ độc hại và cấm dược này tuyệt đối không thể tiếp xúc được, thứ nhất là tổn hại thân thể, là tự sát, thứ hai là nó quá đắt, chỉ cần nghiện là có thể gây nhà tan cửa nát, giết người cướp của.

Như vậy, mặc dù là nằm mơ, Dương Dạ cũng không hy vọng mình trở thành một kẻ nghiện!

Cho nên, lúc đầu Dương Dạ nghe nói trước đây mình dùng mấy cái này, trở về phòng vô thức tìm kiếm, sau khi kiếm được, đều giao toàn bộ lại cho Thành bá.

Thành bá vừa kinh ngạc vừa cảm động, cầm lấy cái túi nhựa lớn đi ra ngoài, còn lại một mình Dương Dạ nằm trên giường, con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thật lớn, ngoài cửa sổ là một hồ tắm nhân tạo, mà đồ trang trí trong phòng có thể nói là cực phẩm.

Trời ơi, đây là phòng ngủ của mình sao? Từ giường đi đến cửa cũng năm mươi mét, nhưng mà phải đi ngang qua một hồ nước hai mươi bốn giờ được cung cấp nước nóng, đây chỉ là một hồ tắm nhân tạo mà thôi, bên

trong phòng ngủ có ba phòng, một phòng tập thể thao, bên trong có máy chạy bộ, có dụng cụ tập thể hình, có máy kéo chân, có xà ngang, nói chung là tất cả những thứ dùng để tập thể hình, phòng còn lại là phòng quần áo, Dương Dạ tò mò nhìn vào trong một chút, lập tức sợ hãi, quần áo bên trong, bao gồm đồ lót, áo lông, quần, áo khoác, áo sơ mi, đồ tây cũng hơn cả ngàn bộ, còn ở dưới đất thì có hơn mấy trăm đôi giày.

Quá xa hoa sao? Dương Dạ sợ hãi than thở, đi vào trong căn phòng thứ ba, trong căn phòng này đều là máy tính, mà cái giá của cái máy này, Dương Dạ cũng thấy rằng rất là xa xỉ, phỏng chừng đều là những thứ tốt nhất, xịn nhất. Dương Dạ suy nghĩ một hồi, rồi rời khỏi phòng.

6. Chương 6: Hàng Còn Tem Đi Đồi

Sắc trời đã gần tối, Dương Dạ vốn muốn rời khỏi phòng này để đi thử cái hồ tắm nhân tạo kia, rồi chuẩn bị đi ngủ, nhưng không ngờ rằng hần vừa vào lại phòng ngủ, thì bỗng nhiên phát hiện ra Hiểu Hiểu đang đứng ở cửa phòng, cúi đầu, mái tóc dài xõa xuống sau vai, được vén lên lỗ tai.

Hiểu Hiểu mặc một bộ đồ ngủ màu hồng, trong tay còn cầm một cái áo ngủ, đứng cúi đầu ở đó, cắn môi, sắc mặt đỏ ửng trông rất là dễ thương, ngũ quan xinh xắn bởi vì xấu hổ mà lại có vẻ xinh đẹp đặc biệt.

” Hiểu Hiểu, sao vậy?” Dương Dạ tò mò, thuận miệng hỏi.

“Đại thiếu gia không phải đã nói, buổi tối kêu em đến sao?” Hiểu Hiểu đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Dương Dạ trừng to mắt, trong lòng nghĩ lẽ nào mình phải chào tạm biệt cái tem trong tối nay sao? Thì ra giấc mộng của mình, còn là xuân mộng nữa!

“Anh... anh đi tắm... em tắm chưa?” Trong căn phòng ngủ mấy trăm mét vuông này chỉ có Dương Dạ và Hiểu Hiểu, Dương Dạ còn có chút xấu hổ, đi lên vài bước, nhỏ giọng nói.

“Em... em tắm rồi, đại thiếu gia yên tâm... em ... em tắm rất sạch sẽ” Hiểu Hiểu nói đến đây, xấu hổ đến nỗi đỏ ửng cả cổ, vai cũng run lên, làm cho thân thể đột nhiên run rẩy, trông thật là dễ thương.

“Vậy anh đi tắm trước!” Tuy rằng trước khi ăn đã đi tắm rồi, nhưng mà nhìn thấy một cô gái xinh đẹp này trước mặt mình, Dương Dạ bỗng nhiên muốn cẩn thận làm cho đêm đầu tiên trở nên hoàn mỹ, quyết định tắm rửa sạch sẽ một chút, để lưu lại một kỷ ức tốt.

” Hiểu Hiểu... hầu hạ đại thiếu gia...” Khuôn mặt đỏ ửng của Hiểu Hiểu ngẩng lên, cái mũi thở dòn dập, hỏi : “Đại thiếu gia hôm nay muốn tắm loại nào?”

Loại nào? Dương Dạ sửng sốt, tắm mà còn có nhiều loại sao? Không phải chỉ là mở nước xối ào ào à, rồi cầm khăn lau lau lau thế là xong, lẽ nào tắm còn có nhiều dạng khác?

Hiểu Hiểu thấy đại thiếu gia không nói gì, nhìn chằm chằm mình, càng thêm khẩn trương, cho rằng mình đã nói sai, cẩn thận lui về sau, nhẹ giọng nói : “Xin lỗi, đại thiếu gia, Hiểu Hiểu vừa đến không lâu, không rõ mấy cái này... Hiểu Hiểu chỉ nghe nói đại thiếu gia thích tắm loại Hawali và Đan Mạch, không biết ngày hôm nay đại thiếu gia muốn tắm... tắm...”

Hiểu Hiểu thấy con mắt của đại thiếu gia càng trừng lớn, sợ đến mức không dám nói nữa, đôi vai gầy yếu run lên liên tục.

Dương Dạ đâu có trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu đâu, mà là giật mình trợn tròn mắt thôi, hần càng ngày càng nghĩ rằng, trí tưởng tượng của mình quá mức phong phú rồi, đây là những chuyện sau khi tỉnh lại cũng không dám tưởng nữa là, thế mà trong mộng lại xuất hiện ra! Cái gì mà tắm Hawali? Tắm Đan Mạch? Từ nhỏ đến giờ chưa từng nghe qua!

Tuy rằng tò mò, nhưng trong lòng Dương Dạ lại chờ mong, tiểu mỹ nữ xinh xắn nhỏ nhắn động lòng người đứng trước mắt, làm cho hần có chút khẩn trương, giữ cái tem lâu như vậy, những niềm vui trong cuộc sống đều chỉ dám tưởng tượng, mà bây giờ lại có trong một giấc mơ hoàn mỹ này, Dương Dạ thật sự rất lo lắng, lỡ như trong lúc đang “ây” thì đột nhiên tỉnh lại, vậy chẳng phải rất là đáng tiếc!

Nghĩ như vậy, Dương Dạ càng lúc càng sợ, trong lòng muốn nắm chặt thời gian, cho nên nói với Hiểu Hiểu : “Cái... cái tắm Hawali gì đó... Đan Mạch gì đó... thôi bỏ đi, anh chỉ muốn tắm rửa bình thường thôi, cho nhanh một chút!”

Vốn chỉ nghĩ trong lòng, nhưng Dương Dạ lại vô tình nói ra, hấn nói như vậy, làm cho Hiểu Hiểu run lên, trên mặt đỏ càng lúc càng đậm, thầm nghĩ : Người địa cầu đều nói đại thiếu gia rất phong lưu, chơi gái vô số, nhưng tại sao nhìn anh ấy bây giờ, sao lại giống như người chưa từng chạm qua con gái bao giờ vậy?

Dương Dạ cũng xấu hổ, mặt cũng có chút đỏ, trong lòng thầm an ủi : May là nằm mộng! Sau đó xoay người đi xuống hồ tắm.

.....

Hiểu Hiểu đứng ở đó, cúi đầu, căn bản là không dám nhìn Dương Dạ, thật ra, nàng đến Dương thị gia tộc cũng chỉ mới có hai tháng ngắn ngủi mà thôi, cho nên đối với đại thiếu gia cũng như tất cả người của Dương gia đều không hiểu biết nhiều, nàng chỉ biết rằng Dương thị gia tộc là một trong năm đại gia tộc đứng đầu thế giới, giàu không tả được, mà nàng làm người hầu, điều cần làm là nói gì nghe nấy, sống làm người của Dương gia, chết là ... người chết của Dương gia, không thể hàm hồ.

Mà những điều xảy ra bây giờ, đối với Hiểu Hiểu mà nói, giống như là đang nằm mơ vậy, nàng ta đâu ngờ rằng chỉ trong một thời gian ngắn, từ một người hầu bình thường mà trở thành nữ hầu thiếp thân cho đại thiếu gia. Hơn nữa, căn cứ theo tin đồn của một số ít chị em về đại thiếu gia, thì nói đại thiếu gia là một người chỉ thích hút thuốc phiện, không có học vấn cũng chẳng có nghề nghiệp, ngoài ra vô cùng háo sắc, thậm chí là tương đối dâm loạn, cho nên Hiểu Hiểu cũng không có hảo cảm với đại thiếu gia cho lắm, chỉ e ngại hấn mà thôi.

Nhưng mà, bây giờ đại thiếu gia trong mắt của Hiểu Hiểu, căn bản là không xấu xa như trong lời đồn, không có dùng lời nó vũ nhục nàng, cũng không có động tay động chân với nàng, đại thiếu gia này nhìn giống như là một sinh viên nghèo đơn thuần chất phác vậy, thậm chí là lúc đối mặt với nàng, đại thiếu gia lại còn xấu hổ?

Nghĩ đến đây, Hiểu Hiểu nhận định rằng, sự thật và lời đồn luôn luôn cách nhau quá xa, dựa vào ấn tượng của nàng bây giờ về đại thiếu gia, tuyệt đối không phải là người xấu, thậm chí là một thanh niên ngốc nghếch.

Hiểu Hiểu thầm nghĩ : mấy người hầu gái kia đúng là không ăn được thì phá cho hôi! Dù sao thì đừng nói là trở thành bạn gái của đại thiếu gia, không cần phải là bạn tình, chỉ cần trở thành nữ hầu thiếp thân của đại thiếu gia thôi, cũng là một phúc phận của mười kiếp trước rồi.

.....

Bơi lội trong hồ bơi nửa ngày, hơn nữa còn dùng hơn nửa chai sữa tắm, Dương Dạ rốt cục nghĩ rằng, hấn là đã sạch sẽ rồi, không còn dấu vết gì cả, toàn thân đều mùi thơm của sữa tắm, hấn là Hiểu Hiểu xinh đẹp sẽ không ghét bỏ.

Thấy đại thiếu gia tắm xong rồi, Hiểu Hiểu cũng tỉnh lại từ trong suy nghĩ, vội vàng đi đến cái giá móc đồ được làm và điều khắc từ ngà voi một cách tinh xảo, lấy một cái khăn màu xanh và một cái khăn màu hồng, chạy đến bên cạnh hồ nước, đưa cái khăn màu hồng cho Dương Dạ, sau đó đứng một bên, cúi đầu, đỏ mặt, chờ đại thiếu gia đứng lên khỏi hồ tắm, thì lập tức ngồi xổm xuống, dùng cái khăn màu xanh kia kia cẩn thận lau từng chỗ trên người của Dương Dạ.

Dương Dạ không ngờ rằng sau khi hấn tắm xong, Hiểu Hiểu đột nhiên ngồi xổm xuống, cẩn thận lau người cho hấn, vấn đề là cái khăn màu hồng kia không đủ lớn, hơn nữa đang khoác trên vai, cho nên nói chính xác là, nửa người dưới của Dương Dạ đang nude 100% và lộ ra tất cả trước mặt Hiểu Hiểu.

Hơn nữa, Hiểu Hiểu ngồi xổm xuống, khuôn mặt xinh xắn đối diện với “đồ chơi” của Dương Dạ, vốn vị trí này của đàn ông vô cùng nhạy cảm, huống hồ trong thời khắc này, Dương Dạ rõ ràng cảm thấy được, thăng em của hấn bắt đầu cảm nhận được sự khẩn trương của Hiểu Hiểu.

Cái này quả thật đúng là lấy mạng rồi.

Cái thân trai tân như Dương Dạ hai mươi mấy năm làm sao mà chịu được kích thích mạnh như vậy? Thằng em lập tức có phản ứng, và chỉ thẳng lên hướng mười hai giờ. Mà lúc này, đầu của Dương Dạ trống rỗng rồi, cả người tê dại, trong lòng liên tục hô lớn : Thì ra cuộc sống còn nhiều điều tốt đẹp như vậy.

Đồng thời khẩn trương và xấu hổ muốn chết còn có Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu vừa mới tròn hai mươi, cũng mang tấm thân gái trinh, làm gì nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân, đừng nói là gần như vậy, chỉ cần nhích nhẹ một tí là có thể chạm vào được rồi!

Hơn nữa, cái thứ ấy của đại thiếu gia, từ ủ rũ trở thành trạng thái ngẩng cao đầu lên, thật sự làm cho Hiểu Hiểu sợ hãi, tuy rằng lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy cái thứ của đàn ông có thể co duỗi thần kỳ như kim cô bổng, trong lòng có chút tò mò, nhưng mà cũng có chút lo lắng và sợ hãi.

Hiểu Hiểu tận lực quay đầu và ánh mắt qua, đỏ mặt lau chân cho đại thiếu gia, trong lòng thầm nghĩ : Là người sao trời? Cái thứ to như vậy, muốn đút vào cơ thể mình sao? Vậy chẳng phải là đau chết sao...

7. Chương 7: Kinh Ngạc Nửa Người Dưới

Dương Dạ cũng nhận thấy nửa người dưới của mình có thay đổi, cũng thấy cái ấy ấy nó như ké bên mặt của Hiểu Hiểu, và Hiểu Hiểu đang xấu hổ đỏ mặt, điều này làm cho hắn khẩn trương, lập tức rút cái khăn màu hồng trên vai xuống, lui người về phía sau, dùng cái khăn che cái chỗ đó đó lại.

Hiểu Hiểu bị hành động đột ngột của Dương Dạ làm cho hoảng sợ, dùng lau lại luôn, vô thức ngẩng đầu lên nhìn đại thiếu gia, thấy mặt của đại thiếu gia cũng đỏ, mà còn đỏ đến cả cổ nữa, còn khẩn trương không dám nhìn mình, nhìn về nơi khác làm như không có việc gì, Hiểu Hiểu ráng nhịn cười, nhưng mà bị hành động của Dương Dạ làm cho không nhịn được.

Không thể không nói, nụ cười chính là phương pháp hay nhất loại bỏ sự xa lạ và kéo quan hệ của những con người lại với nhau!

Hiểu Hiểu cười như thế, tuy rằng Dương Dạ vẫn còn ngượng, nhưng mà lại không còn xấu hổ, ngược lại còn thấy Hiểu Hiểu cười rất là khả ái, dù sao từ lúc gặp mặt ở ngoài cầu thang đến giờ, Hiểu Hiểu vẫn chưa từng cười với hắn bao giờ cả.

"Em... cái này... anh tự làm được rồi..." Dương Dạ lấy tay cầm cái khăn che lấy em zai của mình, tay còn lại giắt lấy cái khăn trong tay của Hiểu Hiểu.

"Không được, đại thiếu gia, để Khâu tổng quản mà biết là chửi em chết!" Trên mặt của Hiểu Hiểu vẫn còn nụ cười, né tránh bàn tay của Dương Dạ, Hiểu Hiểu cảm thấy rất là vui, nàng thấy Dương Dạ như vậy, tuyệt đối không phải giả vờ, hoàn toàn giống như một đứa bé thuần khiết vậy, nàng càng thấy càng cho rằng lời đồn là giả tạo, nếu không thì đại thiếu gia phong lưu thành tính, tại sao lại xấu hổ trước mặt mình?

"Không sao, không sao, ông ta chửi thì anh sẽ chửi lại ông ta!" Dương Dạ giơ tay lên cổ ý làm ra vẻ hung ác, nhưng không nhớ rằng cái tay của mình đang cầm cái khăn che lấy em zai của mình, thế là, em zai lại lộ ra.

Hiểu Hiểu vốn đã thả lỏng rồi, bỗng nhiên nhìn thấy cái thứ khổng lồ ấy, xấu hổ nhắm mắt lại ngay, nhưng lại lập tức mở ra. Nàng biết, tuy rằng đại thiếu gia rất là khả ái, nhưng mà cũng phải phân biệt rõ thân phận của mình, mình chỉ là hầu, còn người ta là chủ, trách nhiệm của người hầu là hầu hạ chủ nhân, huống chi bây giờ mình là nữ hầu thiếp thân của đại thiếu gia, cũng đã được vinh quang cực hạn rồi. Hiểu Hiểu biết thân phận nữ hầu thiếp thân này, trừ việc hầu hạ cho đại thiếu gia, cũng có luôn tiết mục sưởi ấm giường cho đại thiếu gia nữa, cho nên giờ phút này, nàng căn bản là không cần rụt rè nữa.

Hơn nữa, nói thật ra thì... Hiểu Hiểu bắt đầu có hảo cảm với đại thiếu gia này rồi. Là một thiếu gia sống trong một gia tộc giàu có quyền lực, mà lại ngây thơ dễ thương như vậy, không hề kiêu ngạo bố láo, quả thật đúng là hiếm có.

Nghĩ như vậy, Hiểu Hiểu đã thật sự bình tĩnh lại, nhìn thấy đại thiếu gia khẩn trương dùng tay che em zai lại, Hiểu Hiểu nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay của đại thiếu gia, sau đó chậm rãi kéo tay hắn ra, tìm nàng

đập mạnh đến nỗi muốn lộn ra ngoài, ngẩng đầu cười nói với Dương Dạ : “Đại thiếu gia, Hiểu Hiểu lau người cho cậu, cậu không cần che... không cần che nó!”

Nói xong lời này, Hiểu Hiểu lập tức cúi đầu, cảm thấy cái mặt đủ nóng để lược trứng rồi, phải biết rằng, từ nhỏ nàng ít khi nào tiếp xúc với phái khác, không ngờ rằng có ngày mình lại tận mắt nhìn thấy cái thứ ấy của con trai, nói ra những lời này thì làm sao mà không biết thẹn chứ!

Trong giây phút Dương Dạ bị Hiểu Hiểu nắm tay kéo ra, mắt đã trợn tròn lên, lảng lảng đến nỗi không nhìn thấy gì nữa, trong nháy mắt, hẳn thậm chí là muốn khóc, hẳn đang nghĩ, nếu đây không phải là giấc mơ, vậy thì quá tốt!

.....

Trong lúc Dương Dạ đang cảm thán thì hẳn bỗng nhiên cảm giác được, có một bàn tay nhỏ bé ấm áp nhẹ nhàng cầm lấy cái thứ ấy, cái cảm xúc này, là cái cảm giác mà từ bé đến giờ hẳn chưa bao giờ trải qua, làm cho hẳn không nhịn được run lên.

Hiểu Hiểu càng xấu hổ và khấn trương hơn, muốn xoay người bỏ chạy, một tay của nàng nắm lấy cái ấy của đại thiếu gia, tay kia thì cầm cái khăn, nhẹ nhàng lau xung quanh, không dám ngẩng đầu, hô hấp trở nên dồn dập. Mà cái tay kia nắm lấy đồ chơi của đại thiếu gia, cũng rõ ràng cảm giác được, cái thứ trong tay càng lúc càng hưng phấn, thậm chí còn có cảm giác nó đang nhúc nhích, và bắt đầu thấy nóng tay.

Dương Dạ đang nghĩ : Cái cảm giác này quả thật rất tuyệt mỹ!

Hiểu Hiểu đang nghĩ : Cái thứ này thật là thú vị!

... Vì vậy, cái cảm giác tuyệt vời của Dương Dạ và cái suy nghĩ thú vị của Hiểu Hiểu vẫn tiếp tục kéo dài.

Nhưng, ... mẹ kiếp, lại là chữ nhưng,...

Trong đúng lúc này, cái tình thế này, cái tình huống này, cái cục diện này, thì đã xảy ra một biến cố kinh thiên động địa, rung chuyển trời đất, sụp ... à không có sụp gì hết

Cái thân trai tân như Dương Dạ, có tiếp xúc thân mật nhất với bạn gái thì cũng chỉ dừng lại ở mức hôn môi mà thôi, chứ cái kiểu tiếp xúc thân thể của Hiểu Hiểu như vậy, đã vượt qua sự khống chế bản thân cũng như khả năng bình tĩnh của Dương Dạ rồi.

Vì thế, trong thời gian đạt đến cực hạn của sự sung sướng, Dương Dạ run lên một cái, và trong thân thể “bắn” ra một cái gì đó nóng nóng và nhầy nhầy.

Hiểu Hiểu vốn đang quỳ trên mặt đất, khấn trương lau người cho đại thiếu gia, đâu ngờ rằng lại xảy ra một biến cố lớn như vậy? Cảm thấy tay nóng lên, mở to mắt ra nhìn có cái gì đó phun tới, sợ đến mức không tự chủ ngã người về sau, ngồi phịch xuống đất, kinh khủng nhìn chằm chằm cái thứ gì đó do cái ấy nó phun ra, thầm nghĩ : Cái thứ này cũng có thể nôn nữa à?

Hai chân Dương Dạ nhũn ra, biết là tiêu rồi! Thấy Hiểu Hiểu ngơ ngác như vậy, càng thấy ngượng ngùng, muốn tìm một cái lỗ nhảy xuống cho rồi.

Hơn nữa, hẳn rất kinh ngạc, hẳn nhận định là mình đang nằm mơ, nhưng mà tại sao trong mơ lại có cảm giác chân thật như vậy? Lẽ nào ngoài hiện thực mình đang nằm trên giường và đã... tiêu rồi... Dương Dạ mếu mặt muốn khóc luôn, lần này thì thắm rồi, xem ra sau khi tỉnh lại thì phải đi giặt giường rồi...

Đương nhiên, Hiểu Hiểu chỉ ngơ ngác một lúc, sau khi kinh ngạc lập tức có phản ứng, nàng đương nhiên phản ứng này của đại thiếu gia là gì rồi. Nhưng mà, làm cho nàng kinh ngạc hơn là khi biết mình có mị lực như vậy sao? Chỉ là... chỉ là dùng tay tiếp xúc thôi, cũng đủ làm cho đại thiếu gia hưng phấn?

“Xin lỗi... anh...” Dương Dạ tuy rằng biết rõ là nằm mơ, nhưng mà trước mặt mỹ nữ lại làm ra một chuyện thất thố như vậy, cũng cảm thấy rất là mất mặt.

“Đại thiếu gia... có thể... có thể thích Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu đã rất hài lòng, Hiểu Hiểu giúp cậu lau người” Hiểu Hiểu cũng không biết nên làm gì tiếp nữa, trước khi đến phòng của Dương Dạ nàng đã chuẩn bị tâm lý cực tốt rồi, hơn nữa cũng đã chấp nhận là sẽ giao thân cho đại thiếu gia trong đêm nay, mà bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, làm cho nàng không biết nên làm sao.

Dương Dạ đỏ mặt, khăn trương cầm lấy khăn tắm lau lau lau khắp người, Hiểu Hiểu cũng không để ý đến cái thứ kia đang dính trên tay và trên mặt của mình, cầm lấy cái khăn màu xanh lau những chỗ dơ cho Dương Dạ.

Dương Dạ và Hiểu Hiểu đều đang khăn trương và im lặng, Dương Dạ cảm thấy mất mặt, còn Hiểu Hiểu thì lại chẳng có kiến thức gì về việc nam nữ, không biết sau này đại thiếu gia sẽ đối xử với mình thế nào.

Hai người cứ như vậy, im lặng, cẩn thận lau người, thậm chí Dương Dạ còn không ngờ ra, xoay người lại, thiếu chút nữa nhảy xuống hồ tắm lần nữa rồi.

Nói như vậy, cũng là vì muốn nói rõ, Dương Dạ và Hiểu Hiểu đều mang tâm sự, ngay cả mí mắt cũng không dám nhìn nhau, hai người cũng không chú ý đến tình hình bên ngoài, cửa phòng của Dương Dạ đã mở ra, và có một người đang đứng trước cửa, hung dữ nhìn chằm chằm hai người.

“Hai người xong chưa?”

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh lùng, mang theo một vẻ nói móc trắng trợn, làm cho Dương Dạ và Hiểu Hiểu giật mình, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về hướng cửa.

A? Sao lại là nàng? Dương Dạ nhìn thấy người đứng ngoài cửa, kinh hãi muốn té xỉu, tự nhiên lại là cô gái lái chiếc Ferrari mà mình gặp hồi sáng, trừng mắt oán hận nhìn mình! Lẽ nào nàng ta cũng biết mình?

Dương Dạ nhìn nhìn cái khuôn mặt coi như là quen thuộc đang đứng ngoài cửa, tim đập đùng đùng, thẳm nghĩ, giấc mơ này cũng có lô gic nhĩ, không ngờ rằng cô gái buổi sáng gặp lại có quan hệ với mình? Vậy, nàng ta là ai? Dương Dạ suy nghĩ, buổi chiều nay nghe Dương Tự và Dương San kể sơ sơ về tình hình ở đây, cũng biết sau khi “mẹ” mất, thì Dương Chấn Quý muốn cưới một người vợ khác, chẳng lẽ mỹ nữ trẻ tuổi trước mặt này, lại chính là mẹ kế của mình sao?

Dương Dạ thì đang nặn óc suy nghĩ, còn Hiểu Hiểu thì khẽ run lên, nhìn cô gái đang đứng ngoài cửa, sợ đến mức xanh mặt, nhẹ giọng kêu lên : “Quân Hình tiểu thư!”

8. Chương 8: Mẹ Đến Mẹ Đi

Quân Hình tiểu thư? Trong đầu của Dương Dạ cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, à đúng rồi! Thành bá có nhắc đến! Hiểu Hiểu cũng có nhắc đến! Nhưng mà, thấy Hiểu Hiểu như bây giờ, hình như Quân Hình tiểu thư này tám chín phần là mẹ kế của mình rồi, khẳng định là vậy! Có người mẹ nào nhìn thấy con trai của mình hư hỏng như vậy mà không tức giận?

Dương Dạ sau khi khẳng định trong lòng xong, cũng đưa mắt nhìn vị Quân Hình tiểu thư kia, trong lòng tức giận, vất vả lắm mới có một ông cha, nhưng lại không phải là người đứng đắn gì, già đầu như vậy rồi mà còn cưới một cô gái trẻ tuổi như vậy về làm vợ! Huống thụ được sao?

Giờ phút này, tim của Quân Hình như muốn nổ tung ra, vốn nàng không thích vị hôn phu tương lai do cha mẹ lựa chọn này, không chỉ là một tên thiếu gia phong lưu thành tính, mà còn đầy tật xấu, ngoài ra một năm trước còn mê thuốc kích thích nữa, trở thành một tên nghiện luôn! Bản thân Quân Hình cũng là một tiểu thư nhà giàu, gặp chuyện mà còn phải nhân nhượng cho đại thiếu gia Dương Dạ này, sự căm tức trong lòng đương nhiên là miễn bàn rồi.

Gần đây Dương Dạ bỏ nhà trốn đi ra ngoài, làm cho Quân Hình nhắm mắt bịt ra, không ngờ rằng sáng nay lái xe đi ra ngoài đường mà lại tự nhiên gặp Dương Dạ, ăn mặc giống như một tên ăn xin, còn đi xe đạp, không biết đang làm cái trò gì, Quân Hình tức giận không thêm để ý đến hán nữa.

Nhưng mà, tối hôm nay khi Quân Hình đến đây, thì Khâu tổng quản và Thành bá đã chạy lại báo, nói là đã tìm được đại thiếu gia rồi, còn ném thuốc đi nữa, rồi còn cùng lão gia ăn cơm, vừa nói vừa cười, còn gấp đồ ăn cho lão gia nữa, dường như đã thay đổi thành người khác vậy.

Quân Hình nghe mấy cái này, cũng bắt đầu tò mò, vì thế trực tiếp đi đến phòng ngủ của Dương Dạ, muốn nhìn xem đại thiếu gia của Dương gia thay đổi như thế nào, nhưng không ngờ rằng vừa mở cửa ra lại thấy cái cảnh này!

Cũng không trách Quân Hình lại tức giận như vậy, bởi vì Dương Dạ và Hiểu Hiểu đang ở trong này mà ... nói sao nhỉ, Dương Dạ thì trần truồng, còn Hiểu Hiểu thì quỳ gối trước mặt Dương Dạ, đưa mặt về chỗ ấy của Dương Dạ, hơn nữa trên tay và mặt của Hiểu Hiểu còn dính cái thứ đó của Dương Dạ, Hiểu Hiểu còn đang lau cho hần... nếu đổi lại là người khác thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi, cái này hoàn toàn là một cảnh tượng dâm loạn điển hình, thì ra Dương Dạ thật sự là một tên dâm đảng thành tính rồi.

Quân Hình tức đến nỗi muốn mắng người, thăm nghĩ, đại thiếu gia thay đổi rồi sao? Thay cái đít gì mà thay! Cái này vẫn không phải như cũ sao! Vẫn là một tên háo sắc!

Khi Dương Dạ và Hiểu Hiểu còn đang sững sờ, thì Quân Hình đã trừng to mắt, thở phì phò bước nhanh đến trước mặt của hai người, hung hăng trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu một cái, sau đó chỉ vài Hiểu Hiểu, hỏi Dương Dạ : “Cô ta là ai?”

“Nàng ta... nàng ta là nữ hầu thiếp thân của tôi, Hiểu Hiểu” Dương Dạ bị vẻ tức giận của Quân Hình làm cho giật mình, vội vàng dùng khăn tắm quấn quanh người, nghĩ thăm, hèn chi trước đây mình không thích nàng là phải rồi, cái loại mẹ kế hung dữ như vậy, xem ra còn chưa lớn tuổi hơn mình nữa, mà thật sự muốn quản mình sao?

“Nữ hầu thiếp thân? Vớ vẩn!” Quân Hình cười lạnh nói : ” Đúng là thiếp thân, thiếp thật chặt nha!” (Thiếp ở ngay nghĩa là dán, kè, sát, khít đó mà, ý con bé này đang nói móc đấy)

Hiểu Hiểu sợ đứng dậy, cúi đầu khom lưng, không dám ngược mắt lên nhìn, nhẹ giọng nói : “Quân Hình tiểu thư, cô... cô hiểu lầm rồi... đại thiếu gia vừa mới tắm xong, em chỉ lau người cho đại thiếu gia...”

“Cô câm miệng lại cho tôi! AI cho cô nói chuyện?” Quân Hình quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu, làm cho Hiểu Hiểu sợ đến mức lui về sau, đầu cúi còn thấp hơn nữa, thân thể nhỏ nhắn cũng run lên liên tục.

Quân Hình đang muốn quay sang hỏi Dương Dạ vài câu, thì bỗng nhiên nhìn thấy cái khăn màu xanh trong tay của Hiểu Hiểu, tức giận bước đến trước mặt Hiểu Hiểu, giơ tay chỉ vào cái khăn màu xanh, hô lớn : “Cô làm cái gì vậy? Ai cho cô dùng khăn tắm của tôi? Cô mới đúng đúng không? Không biết cái khăn này tôi hay dùng sao? Cô còn dùng nó... dùng nó để lau cái kia! Quá đáng thật!”

Hiểu Hiểu sợ đến mức run lên, nước mắt chảy ra ngoài, miệng run run nhưng lại không biết nên nói sao cho phải.

Dương Dạ nhìn như vậy, trong lòng thăm nghĩ, mẹ kiếp, chỉ là một con hồ ly tinh mê hoặc lão già háo sắc, khẳng định là nhắm về tài sản của cha, có tư cách gì đứng ở đây láo nháo?

Tuy rằng tức giận, nhưng mà dù sao từ nhỏ đến giờ hần đã được Dương lão thái thái giáo dục rất tốt, ít nhất là cũng biết lễ phép. Hần không biết trước đây mình ở chung với mẹ kế thế nào, nhưng mà bây giờ hần tương đối có lý trí.

Dương Dạ túm lấy cái khăn che lấy cơ thể của mình, bước lên, do dự nửa ngày, cuối cùng thấp giọng nói : “Cái này... mẹ, cô hiểu lầm rồi, tôi và Hiểu Hiểu chưa có làm gì cả”

Dương Dạ nói ra câu này, đừng nói là Quân Hình, ngay cả Hiểu Hiểu cũng ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ, Quân Hình thì trừng to mắt ra, chậm rãi giơ tay lên, chỉ vào mặt của mình hỏi : “Anh... anh vừa gọi là gì?”

Dương Dạ nghe thấy câu này liền cảm thấy buồn bực, cau mày trả lời : “Cô không phải là mẹ của tôi sao?”

Không thể tin được, lời này vừa nói ra, làm cho Hiểu Hiểu bật cười một tiếng, sợ đến mức đưa tay lên che miệng, rồi lại cúi đầu, sợ bị ăn chữ.

Quân Hình làm gì còn tâm trạng để ý đến Hiểu Hiểu, hoàn toàn bị vị hôn phu này làm cho tức đến nổ phổi rồi, cái tên tiểu tử này gọi mình là gì, mình già lắm sao? Cái này không phải là muốn gây chiến với mình à? Còn nói là hần thông minh! Rõ ràng là không uống thuốc, hoặc là đã uống nhầm thuốc rồi!

Dương Dạ thấy Quân Hình trừng to mắt, tức giận đến nỗi mặt trắng bệch, hai mắt bốc lửa, càng không biết nên làm sao, chẳng lẽ gọi mẹ là sai? Vậy Dương thị gia tộc này có quy định gì nữa? Chẳng lẽ gọi là lão phạt gia?

“Được, được! Họ Dương kia, anh nhớ kỹ cho tôi! Sau này tôi là mẹ anh! Anh nhìn thấy tôi phải gọi là mẹ!” Quân Hình tức giận kêu to lên, thật muốn giơ tay tát cho hắn một cái, hắn khi dễ người quá đáng rồi!

.....

Trong đầu Dương Dạ hoảng hốt, hắn không hiểu bản thân rốt cục đã sai chỗ nào, nhưng mà lại không dám nói lung tung, chỉ có thể nhìn “mẹ kế” Quân Hình này tức giận trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu, sau đó dậm chân đi đùng đùng ra ngoài cửa, đóng cửa cái rầm lại.

” Hiểu Hiểu, cô ta không phải là mẹ của anh sao?” Nhìn Quân Hình đi ra ngoài, Dương Dạ tò mò nhìn Hiểu Hiểu đang che miệng cố gắng nín cười.

Hiểu Hiểu nhìn thấy biểu tình chăm chú của đại thiếu gia, cũng kỳ quái, thuận miệng nói một câu : “Đại thiếu gia, cậu sao thế, không phải là còn tác dụng của thuốc chứ?”

Nói xong những lời này, Hiểu Hiểu liền sợ hãi, thầm nghĩ tiêu rồi, sao có thể phạm thượng như vậy chứ, ăn nói như vậy với đại thiếu gia! Lần này thì mình chết chắc rồi!

Dương Dạ thật ra thì không có để ý đến chuyện này, tiếp tục hỏi : “Anh không có dùng thuốc, nhưng mà, em nói rõ cho anh biết đi, cô ta rốt cục có phải là mẹ của anh hay không?”

Hiểu Hiểu lúc này mới nhận định rằng đại thiếu gia khẳng định là đã dùng thuốc, nhưng mà đại thiếu gia đã hỏi, thì không thể không trả lời, vì thế nàng ta thành thật đáp : “Đại thiếu gia, Quân Hình tiểu thư, chính là vị hôn thê của cậu”

“A? Vị hôn thê của anh?” Dương Dạ giật mình, hắn bây giờ đã hiểu tại sao mỹ nữ kia lại tức giận với mình như vậy, hèn chi khăn tắm của nàng ta lại ở trong phòng ngủ của mình.

Trong nháy mắt, hắn liền cười, thầm nghĩ giấc mộng của mình không bạc đãi mình, tự nhiên tìm một tuyệt thế mỹ nữ như vậy làm vị hôn thê của mình, xem ra những ầm ỨC bị đè nén trong cuộc sống, toàn bộ đều được bù đắp trong mơ.

“Đúng vậy, Quân Hình tiểu thư đã đính hôn với cậu rồi, sang năm không phải sẽ thành hôn sao?” Hiểu Hiểu thấy đại thiếu gia giật mình như vậy, bỗng nhiên lại cười một cách kỳ quái, liền thấy sợ.

“Sang năm thành hôn?” Dương Dạ lại cười.

Hiểu Hiểu liền cho rằng mấy cái thuốc kích thích đã có tác dụng rồi, cái gì cũng không còn biết nữa, vội vàng cúi đầu nói : “Hiểu Hiểu cũng chỉ vừa mới đến, cũng chỉ nghe người chung quanh nói như vậy”

Dương Dạ gật đầu, nhìn nhìn mình, lại nhìn Hiểu Hiểu, thầm nghĩ : Đây rốt cục là giấc mộng gì vậy? Không phải là sẽ nằm mơ đến sang năm rồi cưới cô Quân Hình kia chứ? Ngàn vạn lần đừng có như vậy, tiêu chuẩn lấy vợ trong mắt của mình là phải hiền lành ngoan ngoãn ôn nhu nghe lời, còn Quân Hình tiểu thư này thì chênh lệch quá lớn, không phải làm cho giấc mộng đẹp này trở thành ác mộng sao?

Hiểu Hiểu đứng một bên quan sát thấy biểu tình của Dương Dạ trở nên chán nản, liền hiểu lầm, nhẹ giọng nói : “Đại thiếu gia, nếu như hôm nay cậu mệt mỏi, thì Hiểu Hiểu đi ra trước”

Dương Dạ còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, cho nên nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hiểu Hiểu cúi đầu chào Dương Dạ một cái, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng ngủ, thuận tiện đóng cửa lại luôn.

Trong lúc nàng đóng cửa lại, thì nghe trong phòng truyền ra giọng nói của đại thiếu gia : “Đi thông thả, nghĩ ngơi sớm nha”

Cái này làm cho Hiểu Hiểu sợ hãi, sau khi đóng cửa xong, liền chạy nhanh về phòng ngủ của mình nằm cùng tầng với phòng của đại thiếu gia, đóng cửa lại, sợ hãi thổ hồn hển, nàng ta không thể không sợ được, bởi vì biểu hiện của đại thiếu gia rất không bình thường, làm gì có người chủ nào lại khách khí với người hầu như vậy?

Hiểu Hiểu vượt ngục, thầm than may mắn, may là mình chạy nhanh, nếu không thì chờ thêm một chút nữa, thuốc phát tác toàn bộ ra, thì đại thiếu gia chắc chắn sẽ làm ra hành động kỳ quái.

9. Chương 9: Gặp Phải Biến Thái Cực Độ

Quân Hình thì tức giận bỏ đi, còn Hiểu Hiểu thì sợ hãi chạy đi, trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Dương Dạ.

Nhưng mà, hắn lại có vẻ rất thoải mái trong phòng, hết nhìn cái này đến sờ cái khác, không ngừng cảm thán về sức tưởng tượng trong mộng của mình.

Phòng ngủ rất lớn, vật phẩm trưng bày cũng không nhiều lắm, trừ một loạt các đồ treo trên tường, một cái giường cực lớn, một cái TV với màn hình siêu khổng lồ và một cái ghế sofa hình chiếc thuyền ra, thì giữa phòng là cái bồn tắm được cung cấp nước nóng 24/24, thì hoàn toàn là một căn phòng “đơn giản”.

Dương Dạ nghĩ : Phòng chừng là do phòng ngủ của mình trong hiện thực chỉ có mười mét vuông mà thôi, cho nên trong mộng mới thỏa mãn mình một căn phòng ngủ siêu cấp như vậy.

Giường ngủ cũng là loại giường nước, có thể điều chỉnh nhiệt độ, còn có thể thiết kế thành cái dòng sóng biển, mặt hồ, suối ... vô cùng đa dạng, thú vị nhất là có thể làm thành mặt băng, làm cho nước trong giường nhanh chóng đóng băng lại, thành một cái giường băng, nhưng mà không hề cảm thấy lạnh.

Dương Dạ cầm lấy cái điều khiển chơi một hồi, rồi nằm lên giường hưởng thụ một phen, nhưng mãi mà vẫn không chịu ngủ. Thật ra thì, hắn không dám ngủ, hắn sợ sau khi ngủ thì lúc tỉnh lại, giấc mộng này sẽ biến mất.

Hắn còn chưa hưởng thụ hết. Nếu như là xuân mộng, thì ít nhất cũng phải hoàn thành trình tự cuối cùng chứ! Lẽ nào mất tem trong mộng cũng không được?

Nghĩ như thế, hắn liền có chút hối hận vì đã để Hiểu Hiểu đi. Hắn buồn chán đi qua đi lại trong phòng, nói là đi dạo cũng không sai, dù sao thì phòng ngủ của hắn cũng rất là rộng mà.

Thật ra, hắn không biết rằng, trong Dương gia, hắn không chỉ có một phòng ngủ, mà cái phòng hắn đang ở bây giờ, chỉ là một trong những phòng hắn sở hữu mà thôi.

Tục ngữ nói con người có bốn cái gấp không thể nhịn được ...

Bữa cơm tối khi này quá thịnh soạn, món ngon nhiều vô số, Dương Dạ ăn đến nỗi cái bụng không nhét vào được nữa, lúc này nằm trên giường, cái bao tử bắt đầu nở ra, hắn sờ sờ cái bụng, nghĩ rằng cảm giác này thật là chân thật, đây thật sự là một giấc mộng kỳ quái, không chỉ có thể cảm giác rất thật, mà sao còn chưa tỉnh lại?

Vốn Dương Dạ sợ cái cảm giác chân thật này sẽ có hiệu ứng trong hiện thực, vốn đã xuất tinh trong mơ lên trên giường, lẽ nào trong lúc ngủ say, thì cũng đại tiện trên giường luôn sao? Thế nhưng, hắn thật sự không nhận được rồi, muốn tỉnh cũng không tỉnh được, không còn cách nào khác, hắn đành phải bước nhanh vào trong toilet.

Trong toilet cũng có một cái bồn tắm lớn, toàn bộ được làm bằng gỗ, tường bốn phía đều là cái loại đá tảng vô cùng nguyên thủy, mà trên thực tế, nó đã được trang trí và điêu khắc qua, nhìn có vẻ cao nhã thuần phác.

Bên cạnh cái bồn tắm lớn kia, là một cái gương cao gần năm mét, đừng có bất ngờ, bởi vì căn phòng nào ở đây cũng có chiều cao là năm mét cả. Nhưng mà, đặt một cái gương như vậy trong một cái toilet có diện tích khoảng hai mươi mấy mét vuông thì có vẻ hơi tốn sức, hơn nữa, giá đỡ của cái gương này cũng làm bằng đá hoa cương, thoạt nhìn có vẻ lỗi thời, à không, tựa như một cái gương của người nguyên thủy vậy, hơn nữa, mặt gương vô cùng sạch sẽ, giống như gương tay là có thể xuyên vào vậy.

Dương Dạ ngồi trên cái bồn cầu bằng đá điêu khắc, bồn cầu tự động xả nước, sau đó bên trong có cột nước bắn ra, bắt đầu làm vệ sinh cái mông của hắn, sau khi rửa xong còn hong khô, hoàn toàn không cần Dương Dạ phải đụng tay vào, điều này làm cho hắn không khỏi cảm thán về hiện thực, khi hắn phải dùng loại giấy vệ sinh cứ như là giấy nhám để chùi vậy.

Khi dòng nước ấm áp bắt vào cái mông của Dương Dạ, làm cho hắn bị nhột, làm cho hắn cười ầm lên, cười liên tục như vậy, làm cho Dương Dạ bắt đầu nghĩ rằng cái quái hàm của mình sắp méo luôn rồi.

Sau khi hong khô xong, Dương Dạ mặc quần vào, bước nhanh vài bước, đi đến trước cái gương, muốn nhìn xem lúc mình vui vẻ sẽ có biểu tình như thế nào.

Đứng trước gương, Dương Dạ đầu tiên là chăm chú quan sát bản thân, khuôn mặt sạch sẽ, ngũ quan tiêu chuẩn, râu mép được cạo tóc được cắt gọn gàng, nhất là quần cái khăn tắm trên người, để lộ ra thân thể cường tráng, tuyệt đối là một tiểu sinh anh tuấn điển hình! Dương Dạ cảm thán, sao mình bỏ trai thế nhỉ! Nếu như mà có gia cảnh tốt một tí, nhất định phải đi làm siêu sao điện ảnh, còn không thì làm siêu sao thể dục cũng được!

Trong lúc hần đang suy nghĩ miên mang, thì hần bỗng nhiên nhìn thấy “hần” trong gương đang cười!? Mà hần biết rõ là bản thân hần không có cười!

Dương Dạ không chế và thay đổi biểu tình trên mặt liên tục, nhưng mà “hần” trong gương vẫn đang mỉm cười!

Cái này làm cho Dương Dạ sợ hãi, vốn đang là một giấc mơ đẹp, nhưng lại biến thành ác mộng! Là một cơn ác mộng kinh khủng!

Cùng lúc đó, cổ tay trái của Dương Dạ bắt đầu nóng như bị thiêu đốt, hơn nữa, cái cảm giác đau đớn này rất chân thật, hoàn toàn không phải là đang nằm mơ.

Đột nhiên, Dương Dạ phát hiện ra cơn đau này không giống bình thường, cái bớt màu hồng trên cổ tay giống như là có sinh mạng vậy, từ cổ tay, bắt đầu tràn lên cánh tay, hình thành một hình ngọn lửa đang thiêu đốt vậy, bắt đầu lan ra từ cánh tay, diện tích càng lúc càng lớn.

Dương Dạ khủng hoảng nhìn cánh tay của mình, lại trừng to mắt nhìn “hần” trong gương, rồi mở to mắt nhìn cổ tay của mình, cái bớt trên cổ tay phát triển thành một ngọn lửa và bắt đầu sinh trưởng lan tràn trên cơ thể, thậm chí, Dương Dạ thấy mình trong gương, hai mắt cũng đang thay đổi!

Tình hình như vậy, đổi thành người khác cũng sẽ la lên vì sợ hãi, Dương Dạ cũng không ngoại lệ, nhưng mà, ngay khi hần vừa há miệng ra, kêu lên một tiếng thì bỗng nhiên, cái mặt gương dao động như mặt nước, và có một sức mạnh không hiểu, đang lôi kéo hần về cái mặt gương, vươn tay ra, vừa chạm vào, cả người tự nhiên bị kéo vào trong mặt gương, sau đó xuyên vào toàn bộ cơ thể!

.....

Xung quanh tối đen như mực, Dương Dạ không nhìn rõ cái gì cả, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, một cảm giác như máu nóng sôi trào trong cơ thể đang lan tỏa khắp toàn thân hần.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó, bốn phía vụt sáng lên.

Dương Dạ nhìn thấy, xung quanh mình là những ngọn lửa đang cháy vô tận, đưa mắt nhìn ra xa cũng chỉ thấy một màn trời trắng xóa, không nhìn rõ cái gì, ngay cả một điểm cũng không phân biệt được. Dưới chân của hần là tro tàn màu đen, mà trên các đồng tro ấy lại mọc lên các loại hoa cỏ, có màu xanh, màu lam, màu hồng, càng làm cho Dương Dạ kinh ngạc hơn là, dưới lớp tro tàn để cho các loại thực vật này sinh trưởng, tự nhiên lại chính là nước! Là loại nước đọng nhìn như trong suốt không thấy đáy vậy!

MÁ ỐI! Đây là địa ngục sao? Dương Dạ kinh khủng nghĩ : Tiêu, tiêu rồi! Quả nhiên là biến thành ác mộng! Sớm biết như vậy, mình đã đem thân trai tân nguyên tem này giao cho Hiểu Hiểu rồi!

Trong lúc Dương Dạ hồi hận và khủng hoảng, thì cách đó không xa, dưới chân của hần, nước đọng bên dưới bắt đầu chuyển động, tro tàn cũng bắt đầu nhộn nhạo theo dòng nước, chậm rãi tan hết. Vì thế, chỗ tro tàn trước mặt của Dương Dạ, đã hình thành một cái miệng giếng hình tròn.

Dương Dạ nhìn chăm chăm vào chỗ nước đó, thật sự nhìn thấy, chỗ nước ấy dần dần hình thành một người, khi những giọt nước kia tan ra, thì hình người càng lúc càng rõ ràng!

Rốt cục, Dương Dạ đã nhìn thấy rõ, có lẽ, cái thứ này giống người, bởi vì Dương Dạ căn bản là không dám khẳng định cái thứ trước mặt mình có phải là người hay không!

Cái thứ trước mắt Dương Dạ như thế này : Mái tóc dài tuyết trắng, xõa ra hai bên đầu, trên đỉnh đầu còn có một cái mũ màu đỏ sậm, trên người cũng mặc một thứ màu đỏ sậm giống như trường bào, không nhìn rõ

là loại vải vóc kiểu dáng gì, nói chung cái này căn bản lộ ra dáng người, sắc mặt hồng hào, mỉm cười, hàm răng cũng trắng tinh, chỉ là trên mặt còn đem một cặp kính màu đỏ sậm, làm cho Dương Dạ không nhìn rõ ánh mắt của nó.

Thứ này khế mỉm cười với Dương Dạ, không nói thì nói, nói ra là gây chân động, bởi vì thứ này nói : “Đứa nhỏ, đáng người không tòi!”

Dương Dạ sửng sốt, vội vàng cúi đầu xuống nhìn, kinh ngạc phát hiện ra mình đang trần truồng! Không biết lúc nào mà khăn tắm bên dưới đã không còn, hoàn toàn lỏa lồ phô ra.

Nhìn thấy mình trần truồng như vậy, trong đầu thì lẫn lộn cái câu nói của thứ kia, Dương Dạ chán nản nghĩ : Tiêu rồi, lại gặp phải biến thái, trời ơi, cho tôi tỉnh lại nhanh lên! Tôi không muốn gặp phải cảnh tượng kinh khủng gì trong mộng đâu!

10. Chương 10: Đau Không?

Cái thứ tóc bạc đầu kia, mặc cái áo choàng màu đỏ lửa đang bắt đầu tiến đến gần.

Dương Dạ nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng niệm : Nhanh tỉnh lại! Nhanh tỉnh lại! Nhanh tỉnh lại!

Mở mắt ra, vẫn thấy tối thui, Dương Dạ kỳ quái, mặc kệ là nằm ác mộng, chỉ cần mình còn một chút ý chí, thì vẫn có thể bất cơ thể tỉnh lại được, nói như vậy thì khi mở mắt ra thì phải là đang nằm trên giường mới đúng, tại sao đến bây giờ vẫn không tỉnh lại nhỉ?

Lão biến thái tóc bạc áo đỏ kia đến trước mặt Dương Dạ, Dương Dạ hy vọng rằng trong lúc mình chịu đau đớn nhất có thể đột nhiên tỉnh lại.

“Đứa nhỏ, làm nhảm cái gì vậy? Cái gì mà nhanh tỉnh lại? Con vẫn cho rằng con đang nằm mơ sao?” Lão già này mỉm cười, để lộ ra hàm răng trắng tuyết.

Trong lòng Dương Dạ nghĩ, chẳng lẽ mình đang coi quảng cáo kem đánh răng sao? Tại sao lại tự nhiên nhe răng trước mặt mình làm gì?

Lão già tóc bạc cười cười, vươn tay về hướng Dương Dạ : “Đứa nhỏ, lại đây nào, trong các đứa nhỏ thì ta thấy con là đứa đầu tiên gan lì nhất”

A? Tập đoàn tội phạm? Còn bắt cả đám nhỏ sao? Dương Dạ giật mình, không được, cái giấc mộng này quá biến thái rồi, mình không chịu đâu!

Dương Dạ nghĩ như vậy, liền giơ tay lên, tát ỳnh một cái thật mạnh. Ra tay quá mạnh, làm cho Dương Dạ cảm thấy sao bay quanh mắt mình.

“Đau không?” Ông lão bỏ tay khỏi Dương Dạ, mỉm cười nhìn hấn.

“Đau bỏ mẹ” Dương Dạ thành thật đáp, nếu bị nằm mơ mà bị đòn cũng đau như vậy, thì sẽ không ra tay nặng như thế.

“Còn tưởng mình đang nằm mơ sao?” Ông lão tiếp tục hỏi.

“Ừ” Dương Dạ kiên định trả lời, đây không phải nằm mơ sao? Không phải nằm mơ thì tại sao lại xảy ra nhiều chuyện kì quái như vậy?

Ông lão không nói gì nữa, cười cười, đột nhiên tung một đấm lên mặt của Dương Dạ.

Một đấm này, làm cho cả người Dương Dạ lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất, cảm thấy đầu óc quay cuồng, cũng may xương cốt của Dương Dạ coi như là cứng, lảo đảo xong liền đứng thẳng dậy, hoảng hốt ngẩng đầu, tức giận trừng mắt nhìn ông ta, nhào đến bóp cổ ông ta.

Ông lão nâng tay lên, giơ năm ngón tay ra với Dương Dạ, mặc kệ là Dương Dạ dùng lực thế nào thì cũng không thể bước về phía trước được.

“Đau không?” Ông lão cười cười, tiếp tục hỏi.

“Đau bà cố luôn!” Dương Dạ xông vào vài lần không được, vì thế cũng không nỗ lực nữa, đứng trước mặt ông ta.

“Còn nghĩ mình đang nằm mơ không?” Giọng nói của ông lão rất thản nhiên, cái kính mát màu đỏ che hết con mắt của ông ta, làm Dương Dạ không nhìn ra được nụ cười của ông ta mang hàm nghĩa gì.

“Ông dựa vào cái gì mà đánh người?” Dương Dạ vẫn chưa hết tức, hướng chỉ trên mặt của hắn vẫn còn cảm giác đau, nhưng mà hắn vẫn không tin đây là sự thật.

“Ta muốn nói cho con biết, đây không phải là giấc mộng, rất khó chấp nhận đúng không?” Ông lão chậm rãi bước đến trước mặt Dương Dạ.

Dương Dạ vẫn giữ tư thế cảnh giác, lui về phía sau một chút, bây giờ hắn thật sự có chút mơ hồ, trên mặt quả thật đang rất là đau, đau như vậy chẳng lẽ còn nằm mộng? Là giấc mộng không tỉnh lại được? Cái này không phải là muốn dẫn dắt mình chết sao?

“Ta biết trong nhất thời con khó chấp nhận được, không phải sợ, những người từng được chọn, lúc đầu đều rất khó tin” Ông lão chậm rãi vươn tay lên, nhẹ nhàng chạm vào vai của Dương Dạ.

Cái động tác này đầy thiện ý, làm cho Dương Dạ thở phào một hơi, thả lỏng một chút, nhưng mà cái câu người được chọn lại làm cho Dương Dạ nói thầm trong lòng, bắt đầu quan sát ông lão tóc bạc áo đỏ trước mặt này : “Ông nói cái gì? Người được chọn? Ông đang làm gì? Buồn lậu người hả?”

“Haha, tiểu tử, có gan lắm, cũng không trách con được, con thật sự không biết ta là ai” Ông lão cười một cách kỳ quái, giơ tay nhích nhẹ cái kính mát trên mũi : “Nói một lần, dùng cái đầu của con để mà hiểu, ta là một vị thần”

“À, thần buồn lậu người” Dương Dạ suy nghĩ rồi gật đầu.

“Con cố ý à!” Ông lão trừng mắt nói : “Nếu mà bất kính như vậy nữa, coi chừng ta cho con ném thử lợi hại của thần đấy!”

Dương Dạ nhìn nhìn cái lão già kỳ quái trước mặt này, bỗng nhiên cười lên : “Hahaha, vị đại ca này, ông đang nói gì vậy? Tôi không phải đang nằm mơ chứ? Ông là thần?”

Ông lão gật đầu, sau đó bực bội kêu lên : “Đại ca cái gì?”

“Hahaha...” Dương Dạ càng cười một cách điên cuồng hơn : “ Ông nghĩ tôi chưa đi học sao? Ông cho rằng để tóc bạc, mặc cái áo choàng màu đỏ như vậy, thì có thể giả mạo thần tiên sao? Vậy tôi mang cây thánh giá theo tôi là chúa Giê Su rồi! Hahaha...”

Ông lão cúi đầu, như là bị tức đến run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu, giơ hai tay lên, đồng thời nói to : “Được rồi, tiểu tử, ta mang con về không gian của con, bắt đầu nói cho con nghe”

.....

Dương Dạ đang buồn bực không biết cái ông già tâm thần phân liệt này lại muốn giở trò gì, thì đột nhiên có ánh sáng chợt lóe lên, thân thể run lên, và trong nháy mắt liền xuất hiện trong căn phòng mười mét vuông của hắn ngày trước! Tất cả bình yên, còn hắn đang ngồi trên giường, đầu đầy mồ hôi.

Nhìn trái nhìn phải một chút, không có gì thay đổi, Dương Dạ thở dài một tiếng, hai tay lau mồ hôi trên trán và trên mặt, sau vài giây ngơ ngác, bỗng nhiên tự cười nói : “Haha, giấc mộng này, thật sự đúng là dẫn dắt người khác, lúc đầu là hài kịch, sau đó lại biến thành thảm kịch!”

Giơ tay lên, ngáp một cái, Dương Dạ xoay người bước xuống giường, bỗng nhiên không tìm thấy được cái quần đùi trên mặt đất, không thể làm gì khác hơn là thò tay lên đầu giường lấy một cái quần đùi khác mặc vào, sau đó thò chân xuống mang dép, đi đến bàn thờ, nhìn tấm ảnh của Dương lão thái thái, cười một tiếng, ngồi xổm xuống, hai tay đỡ lấy mặt bàn, chống cằm lên mặt, nói với tấm ảnh : “Lão thái thái, con gặp ác mộng, có muốn con kể cho bà nghe không?”

Dương lão thái thái nói : “Tốt”

Dương Dạ nghe cười cười, đứng lên, kéo ghế lại, ngồi xuống, làm ra vẻ giống như một người kể chuyện vậy, nói : “Lão thái thái, vậy bà nghe con kể đây”

Nói xong câu đó, Dương Dạ bỗng nhiên ngây dại, sau đó chậm rãi quay đầu lại nhìn tấm ảnh của Dương lão thái thái, chậm rãi đến gần, cẩn thận một hồi, phát hiện ra Dương lão thái thái trong tấm ảnh vẫn không có gì thay đổi, lúc này mới thở phào một hơi, ôn nhu nhìn tấm ảnh, nói : “Con còn tưởng là thật, lão thái thái, con nghĩ bà thật sự đang nói chuyện với con”

“Là ta cần nói chuyện với con” Dương lão thái thái cười hiền hòa, nói với Dương Dạ.

“Rằm!!!”

Dương Dạ bật ngửa cái rằm xuống đất, tay cầm chắc tấm ảnh, trừng to mắt ra không nói được một lời, hơn nửa ngày sau, đột nhiên gơ hai tay lên che lấy lỗ tai, vừa che vừa nói : “Sao lại chưa tỉnh? Còn chưa tỉnh? Vẫn ... vẫn chưa tỉnh! Không tỉnh rồi!”

Một đôi tay ấm áp quen thuộc chậm rãi cầm lấy hai cổ tay của Dương Dạ, ngăn hẳn làm vậy, cái mùi thân thiết này làm cho Dương Dạ ngây dại, đây chính là mùi của Dương lão thái thái!

Từ lúc Dương Dạ hiểu chuyện đến giờ, vẫn gọi Dương lão thái thái là lão thái thái, Dương lão thái thái nghĩ xưng hô như vậy cũng thân thiết, hơn nữa hai người cũng không có quan hệ huyết thống, cho nên gọi như vậy càng bình đẳng hơn.

“Dạ tử, trưởng thành rồi” Dương lão thái thái cười hiền lành, vuốt đầu Dương Dạ.

“Lão... lão thái thái? Đúng là bà rồi!” Dương Dạ ngồi xuống đất, khó tin nhìn cảnh tượng này, hai vành mắt nhất thời đỏ lên.

Dương lão thái thái gật đầu, chậm rãi đỡ Dương Dạ đứng lên, cùng lúc đó, phía sau lưng Dương Dạ vang lên một giọng nói : “Lúc này con có tin là không phải nằm mơ hay chưa? Tiểu tử!”

Dương Dạ quay đầu lại nhìn, lại thấy cái ông biến thái tóc bạc áo đỏ kia đang đứng cách đó không xa, thấy Dương Dạ nhìn mình, còn vươn ngón tay ra chọc.

Dương Dạ ngơ ngác nhìn ông lão, lại quay đầu nhìn Dương lão thái thái, con mắt thì ướt, mũi thì cay, hai bên má thì đau, ngay cả mặt mũi và mùi vị của Dương lão thái thái cũng chân thật như vậy, chẳng lẽ đây không phải là nằm mơ sao?

11. Chương 11: Giúp Gian Lận

Dương Dạ vẫn còn đang sững sờ, cũng không trách hẳn được, từ nhỏ đến lúc học tập tri thức văn hoá, kiên quyết bài trừ mê tín phong kiến, hẳn làm sao dễ dàng tin mấy thứ trước mắt.

Chỉ là Dương lão thái thái thật sự đứng trước mặt hắn, kéo tay hắn, cái cảm giác an toàn chân thật này, làm cho Dương Dạ không thể hoài nghi được, không có khả năng nằm mơ mà chân thật như vậy!

“Lão thái thái, bà không chết?” Hoài nghi nửa ngày, sau khi làm nhiều động tác chứng minh là mình không nằm mơ, làm Dương Dạ tin tưởng rằng tất cả là sự thật, liền kéo tay Dương lão thái thái, bắt đầu mừng rỡ nói.

“Không phải, Dạ tử, ta chỉ trở về thăm con thôi, nói cho con biết tất cả” Trong mắt của Dương lão thái thái cũng không che dấu được sự vui sướng : “Bây giờ con đã đến tuổi, hẳn là cũng có thể biết việc này rồi”

“Biết cái gì ạ?” Dương Dạ kì quái, bỗng nhiên nhìn ông lão tóc bạc áo đỏ vẫn đang đứng một bên, cười tủm tỉm nhìn mình, vì thế nhẹ nhàng cúi sát đến bên cạnh lỗ tai của Dương lão thái thái, nhỏ giọng hỏi : “Lão thái thái, cái ông khủng khủng kia ở đâu ra vậy?”

“Không được nói như vậy!” Dương lão thái thái làm ra vẻ hù dọa trẻ con, nhìn Dương Dạ nói : “Dạ tử, không được bất kính với vực chủ!”

“Vực chủ? Là cái quái gì?” Dương Dạ bỗng nhiên có hứng thú, quay sang nhìn ông lão.

“Dạ tử! Ta nói là con không được nói như vậy!” Dương lão thái thái thật sự tức giận, vỗ đầu của Dương Dạ một cái : “Ông ta là vực chủ, sau này con phải nghe theo lời của ông ta!”

“Tại sao con phải nghe lời ông ta chứ!” Dương Dạ vuốt đầu, vẻ mặt không phục, trước mặt Dương lão thái thái, hẳn luôn giống như là một đứa con nít vậy.

“Bởi vì tất cả những gì mà con có là do ta an bài!” Cái người được Dương lão thái thái gọi là vực chủ kia đi đến, cười cười, mũi khê động, cái kính mát màu đỏ trên mặt cũng run theo : “Tiểu tử, bây giờ con đã tin đây không phải là giấc mộng rồi, lẽ nào con không kì quái, tại sao khi tỉnh lại tất cả đều thay đổi? Con hoàn toàn biến thành một người khác?”

Dương Dạ sững sốt, đúng vậy, nếu đây không phải là giấc mộng, vậy tất cả là thế nào? Tại sao mình lại biến thành đại thiếu gia của Dương gia?

“Tiểu tử, ta cho con thân phận dưới một người trên vạn người, cho con một gia đình vô hạn, cho con một quyền lực vô tưởng, cho con vô số mỹ nữ và một cuộc sống hoàn mỹ, có lẽ nói, con muốn cái gì, chỉ cần hợp quy tắc, thì ta đều có thể cho con” Vực chủ mỉm cười, giơ tay lên lấy cái kính mát xuống.

Dương Dạ rốt cục đã có thể nhìn rõ con mắt của vị vực chủ này, đó là một con người rất không bình thường! Trong con người này không có cách nào để hình dung được, nhưng mà nó lại làm cho người ta có cảm giác sâu không thể tả, nói không thể rõ được, chỉ có thể diễn tả rằng nhìn vào trong con người đó, có thể thấy được tất cả mọi thứ, có khi là một người táo bạo, là động vật hung mãnh, có khi lại bình tĩnh dịu hiền, cái này quả thật là một con mắt có sinh linh riêng ỉnh!

“Ông... lẽ nào... ông là thần?” Dương Dạ lúc đầu đã bắt đầu tin, trong con mắt của ông ta, hẳn thấy được tất cả, nhưng lại không thấy được cái gì cả.

“Thần? Haha” Vực chủ cười nói : “Các người gọi như vậy sao, thật ra thần của các người, thượng đế của các người, Zues, tử thần, ngọc hoàng đại đế, thái thượng lão quân, diêm vương gia... tất cả những vị thần từ xưa đến đây, đều là do trí tưởng tượng rộng tuếch mà ra”

“Vậy, ông là...” Dương Dạ không khỏi nắm chặt tay của Dương lão thái thái, tất cả những gì đang xảy ra khiến cho sự tò mò của hắn biến thành khẩn trương, từ khẩn trương biến thành sợ hãi, thật ra, một con người bình thường khi gặp phải thần, cũng không khác gì đột nhiên gặp phải quỷ, tất cả đều sợ hãi.

“Tu bà không phải nói rồi sao, ta là vực chủ!” Vực chủ nói xong, vung tay lên, Dương Dạ chỉ cảm thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên, tất cả đều trở nên không rõ ràng, căn phòng mười mét vuông cùng tất cả những thứ bên trong đều biến mất, còn mình thì lại trở về trong cái không gian lửa đỏ, màu trắng xa xa và tàn tro màu đen, còn Dương lão thái thái và vực chủ thì đang đứng hai bên trái phải của Dương Dạ.

Dương Dạ giật mình nhìn vực chủ : “Tu bà mà ông nói, chẳng lẽ là...” Nói xong liền xoay người lại nhìn Dương lão thái thái : “Lão thái thái, bà cũng là thần tiên?”

“Haha, Dạ tử ngốc, nếu ta là thần tiên, thì ta sẽ không phải chết” Dương lão thái thái cười, lắc đầu nói : “Ta cũng là tu sĩ được lựa chọn, cũng giống như con”

“Tu sĩ?” Dương Dạ hoàn toàn ngu ngốc : “Lão thái thái, nói rõ một chút đi, là công ty lắp đặt thiết bị sao?” (Ý của thằng ku này là tu sửa đó, nó nghe nhầm =)))

“Tiểu tử, ta nói cho con biết cho” Vực chủ bước lại, nắm lấy vai của Dương Dạ : “Ta là thần trong tưởng tượng của con người, nhưng mà cũng không phải là thần, như thế này, vũ trụ là chân thật, là một không gian rộng vô hạn, mà cái không gian đó thật ra là do đại vực chủ nắm trong tay, sau đó chia vũ trụ ra làm vô số khu vực, còn ta quản lý khu vực mà con người sinh tồn. Con người không phải cũng có lãnh đạo quản lý một khu vực sao? Vực chủ như ta, cũng không khác gì cái đó, đại vực chủ thì quản lý cả vũ trụ giống như là lãnh đạo quản lý quốc gia, còn vực chủ như ta thì quản lý một tỉnh thành nào đó thôi, cũng giống như lãnh đạo của con người vậy, cái này hiểu chưa?”

Dương Dạ mở to mắt ra, cả nửa ngày không nói được một lời, cảm thấy đầu mình vừa nổ ra thêm vài mét khối vậy, những lời của vị vực chủ trước mặt này, hoàn toàn phá vỡ tất cả những nhận định từ nhỏ của Dương Dạ, nói thẳng ra là, tất cả những kiến thức văn hóa mà hắn học từ nhỏ đều chỉ là những lý thuyết ngụy biện!

“Tiểu tử, khi hiểu rồi, thì chấp nhận chuyện này rất khó, đúng không?” Vực chủ cười cười, lại ôm lấy Dương Dạ : “Thật ra con cũng không cần biết những cái này, bởi vì là ta lựa chọn con, là ta cần con”

Dương Dạ nghe xong, thân thể run lên, vội vàng tránh ra, nhìn thoáng qua Dương lão thái thái, lại nhìn về vực chủ : “Vây...vây...vây...vây... ông vừa gọi lão thái thái là Tu Bà, là sao hả? Lựa chọn tôi là sao?”

“Dạ tử, ta nuôi dưỡng con, cũng là vì vậy, những người như con, đã sớm được chọn” Dương lão thái thái nhẹ giọng nói.

“Những người như con? Đã sớm được chọn?” Dương Dạ càng ngày càng mơ hồ, hơn nữa cũng có một dự cảm mạnh mẽ, mình cần phải điếu mặt với một bí mật, một thay đổi, một bí mật về mình, càng nghĩ như vậy, Dương Dạ cảm thấy tim đập càng nhanh, quả thật là không chịu nổi, có cảm giác là một người hai mươi tuổi mà phải mang trái tim của người sáu mươi tuổi vậy : “Lão thái thái, rốt cục là thế nào vậy? Sao con cảm thấy các người nói mấy cái kì quái không thể?”

“Tiểu tử, con hẳn là biết, không gian tồn tại đa chiều, phải không?” Vực chủ nói xong, chậm rãi đeo mắt kính lên, hình như là muốn che đi bí mật của mình vậy : “Con người không phải đang nghiên cứu về vấn đề này sao? Theo vật lý thì gọi đây là lý luận sinh ra vũ trụ mới, lý luận cuộn dây, là lý luận mà thuyết tương đối giải thích, phải không?”

Dương Dạ mờ mịt gật đầu, trong ấn tượng của hắn, hắn cũng được xem qua về thuyết tương đối và cái lý luận về không gian đa chiều, nhưng mà chỉ là cái bề ngoài thôi.

“Con người rất thông minh, có thể hiểu được sự ảo diệu trong nó” Vực chủ giơ hai tay ra, nhẹ nhàng ngăn đầu lên : “Các người có thể căn cứ vào một lý thuyết còn chưa được chứng thật mà đưa ra được lý luận đó, cho rằng không gian không chỉ bị giới hạn trong ba chiều, hẳn là còn rất nhiều không gian mà chúng ta không nhìn thấy, hơn nữa tồn tại xung quanh mọi người, chỉ là còn bị giới hạn trong kết cấu nên con người không thể đột phá được. Nhưng, cái này đã là không đơn giản rồi”

Dương Dạ hoàn toàn mơ hồ, hắn xem qua không ít sách, tuy rằng không thể nói là một bụng kinh thư, nhưng mà cũng có biết ít nhiều về những lý luận số học, vật lý này.

“Nếu như nói một cách đơn giản hơn, thì có thể rút ngắn được phân nửa” Vực chủ tiếp tục nói : “Tưởng tượng vũ trụ như một tờ giấy phẳng, nếu gấp đè nó lại, thì chúng ta sẽ có vô số không gian song song nằm chồng lên nhau”

“Cho qua, cho qua đi, vực chủ đại nhân” Dương Dạ cười khổ nói : “Cái này cao siêu quá, tôi chỉ muốn biết là ông nói lựa chọn tôi, vậy những tu sĩ này, rốt cục là có ý gì?”

“Haha, tiểu tử, chỗ của chúng ta ta bây giờ là khoảng trống giữa các không gian, mà con sống trong một không gian cũ, cũng đã được ta chuyển qua một không gian mới. Con vẫn là con, nhưng mà tất cả đều thay đổi. Không gian tương đồng, nhưng con thì khác, trong không gian này, ta cho con tất cả những thứ con muốn. Đây là thù lao, chọn con, cho con thứ tốt nhất, sau này con giúp ta hoàn thành một chuyện, hiểu chứ?”

“Giúp ông... hoàn thành một chuyện?” Dương Dạ mơ hồ hiểu được một chút, mình đang làm thuê cho vực chủ, giúp vực chủ làm một chuyện, và được trả công, nhưng mà : “Cái gì thế này? Ông là vực chủ sao? Quản lý chúng tôi rồi, thì tôi còn có thể giúp gì cho ông?”

“Haha, chức trách của ta chỉ là quản lý sinh linh phát triển theo quỹ đạo bình thường, nhưng mà đại vực chủ quy định chúng ta không được dùng năng lực bản thân để can thiệp vào” Vực chủ nói đến đây, liền cười một cách quái dị, đưa tay lên đẩy cái gọng kính : “Tiểu tử, con phải biết rằng, những vực chủ như ta, có quan hệ cấp trên cấp dưới với đại vực chủ và giáp vực chủ, nếu nhân loại của con không phát triển theo đúng quỹ đạo lịch sử bình thường, thì là do ta không làm tròn trách nhiệm, cho nên, haha, ta cần con hỗ trợ sửa chữa một số chuyện”

Dương Dạ nhìn chằm chằm vực chủ nửa ngày, ho khan vài tiếng, cuối cùng nhỏ giọng hỏi : “Vực chủ, không biết là con có hiểu đúng hay không, ý của ông là, bởi vì sợ cấp trên chửi, cho nên muốn con giúp gian lận trong công việc của ông?”

12. Chương 12: Cái Bót Chết Tiệt

Dương Dạ nhìn chăm chăm vực chủ nửa ngày, ho khan vài tiếng, cuối cùng nhỏ giọng nói : “Vực chủ, không biết là con có hiểu sai hay không, ý của ông là... bởi vì sợ cấp trên chửi, cho nên muốn con gian lận trong công việc của ông?”

Bị Dương Dạ nói đúng sự thật, làm cho vực chủ đỏ mặt, cũng may là ông ta mang một cái áo choàng màu đỏ và cặp kính mát màu đỏ, cho nên cũng không nhìn ra được, nhưng cũng cúi đầu thấp giọng nói : “Ừ... không khác biệt lắm, là ý này”

“Nhưng mà, làm sao con có thể giúp ông? Vực chủ, con chỉ là một người bình thường thôi” Dương Dạ buồn bực nghĩ, vốn đây chỉ là một giấc mộng, nhưng lại phát triển thành không phải là một giấc mộng, còn xuất hiện rất nhiều chuyện kì quái.

“Không phải như vậy, nếu đã chọn con, thì con sẽ không phải là người thường, ta đương nhiên sẽ cho con trở nên siêu việt trong phạm vi của các loại lực lượng. Chọn con, đương nhiên là không có khả năng cho con dùng máu thịt để đi mạo hiểm rồi” Vực chủ khôi phục lại bản sắc, giọng nói cũng trở nên thoải mái hơn.

“Siêu năng lực? Con sẽ có siêu năng lực sao?” Dương Dạ hưng phấn nói.

“Ừ, nói chung sẽ làm cho con mạnh hơn người thường” Vực chủ cười, phủ áo choàng một cái, nói : “Hơn nữa, ta đã nói, thù lao cho việc con giúp ta, ta sẽ cho con tiếp cận cuộc sống hoàn mỹ mà con người mong muốn”

“Như vậy thì cuộc sống hiện tại của con...” Dương Dạ muốn nói lại thôi : “Vậy chính là, nếu con không giúp được ông, thì cuộc sống bây giờ của con sẽ biến mất?”

“Con sẽ giúp được ta thôi” Vực chủ cười nói : “Mỗi tu sĩ của một giới đều hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, tu bà là một chứng minh, bà ta là tu sĩ thượng giới”

“Lão thái thái! Bà là...” Dương Dạ giật mình, vội vàng quay sang nhìn Dương lão thái thái.

Dương lão thái thái đứng bên cạnh, nhìn Dương Dạ, cười mà như không cười, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

“Tiểu tử, con nhớ kỹ! Ta cho con những cái tốt nhất, nói cách khác, ta chuyển con đến một không gian mà con sống một cách hoàn mỹ, có được cái vị trí mà trước đây con không hề có, nhưng thật ra phần lớn đều như nhau” Vực chủ bỗng nhiên nghiêm túc, nói : “Những người tồn tại trong không gian cũ, cũng sẽ tồn tại trong không gian này, nói cách khác, ngoại trừ một số ít ra, thì tất cả còn lại đều giống như không gian lúc trước của con, chỉ có thân phận của con là thay đổi”

“Con hiểu rồi, nhưng mà...”

“Tiểu tử, con nhớ cho kỹ, con sẽ chậm rãi nắm giữ năng lực của mình, trong không gian này, con muốn làm gì thì làm, chỉ cần không thay đổi quỹ đạo phát triển nhân loại của không gian này, hiểu chứ?” Giọng nói của vực chủ to lên, như vẽ muốn cảnh cáo vậy.

“Con hiểu rồi, nhưng mà...”

“Tiểu tử, con nhớ cho kỹ, con không đơn giản là giúp ta, mà còn là giúp nhân loại của con, vạn sự vạn vật đều có quy luật, thay đổi quỹ đạo phát triển sẽ dẫn đến diệt vong. Lúc nào con cũng phải nhớ rõ điểm này, hiểu chưa?” Giọng nói của vực chủ càng lúc càng nghiêm túc hơn.

“Con hiểu rồi, nhưng mà...”

“Tiểu tử, con nhớ cho kỹ...” Vực chủ nói mãi không dứt.

“Mẹ kiếp, lão già chết tiệt! Ông để tôi nói một câu đi chứ!” Dương Dạ tức giận quát lớn, cắt lời vực chủ : “Ông chọn tôi là đến hỗ trợ mà! Chứ không phải là nghe ông dạy dỗ! Còn như vậy thì tôi mặc kệ!”

Vực chủ nhẹ nhàng cười nói : “Con sẽ không mặc kệ, tiểu tử, những cái ta cho con, đều là ước mơ tha thiết của một con người”

“Haha! Vực chủ đại nhân! Ông nghĩ sai rồi! Dương Dạ tôi tuyệt đối không phải là người cúi đầu khuất phục trước uy vũ, là loại người dối cho sạch, rách cho thơm!” Dương Dạ cười lớn, ưỡn ngực nói.

“A?” Vực chủ giật mình, quay đầu lại nói : “Nói như vậy là con không muốn?”

“Muốn!” Dương Dạ kiên định đáp : “Điều kiện hấp dẫn như vậy, có chẳng ngu mới từ chối!”

Vực chủ suýt vấp giò té xỉu.

.....

“Dạ tử, những người được chọn như con, sẽ trải qua những chuyện khó có thể tưởng tượng được, có đôi khi sẽ ép buộc mình tiếp nhận sự thay đổi đó, con cũng phải chuẩn bị tâm lý đi” Dương lão thái thái vuốt ve cánh tay của Dương Dạ : “Xích ấn trên tay trái của con, chính là mạng của con”

“Xích ấn?” Dương Dạ nhìn thoáng qua cánh tay trái của mình, từ cổ tay đến van, có một cái bớt màu đỏ như lửa kéo dài đến tận cổ : “Đây là mạng của con”

“Được rồi, tiểu tử, đến hưởng thụ thù lao sinh hoạt của con đi” Vực chủ lại nói một câu.

Những lời này, Dương Dạ căn bản là không nghe vào, bởi vì trong đầu của hắn còn đang nghĩ về lời nói của Dương lão thái thái, hắn bắt đầu tò mò, mạng của mình? Lẽ nào mạng của mình đã được định từ trước? Nghĩ như vậy, Dương Dạ cũng hỏi như vậy, hắn đột nhiên nắm lấy tay của Dương lão thái thái : “Lão thái thái, lúc đầu bà thu dưỡng con, có phải là bởi vì... bởi vì con được vực chủ chọn không?”

Dương lão thái thái sững sốt một chút, sau đó gật đầu.

“Vì sao?”

“Xích ấn của con, người được vực chủ chọn, đều có xích ấn” Dương lão thái thái kéo tay Dương Dạ, vuốt ve cái bớt trên cổ tay của hắn : “Dạ tử, bây giờ con đã biết rồi, cái này không phải là cái bớt, mà là xích ấn của con”

Giờ phút này trong lòng Dương Dạ đã hiểu rõ, hắn được vực chủ quản lý không gian lựa chọn, phụ trách chỉnh sửa quỹ đạo phát triển của không gian này, nếu quỹ đạo phát triển của nhân loại xảy ra vấn đề thì sẽ dẫn đến diệt vong, làm cho vực chủ phạm sai lầm, và sẽ bị cấp trên là giáp vực chủ hoặc có lẽ là đại vực chủ trách phạt, mà vực chủ không thể sử dụng năng lực của mình để thay đổi gì cả. Vì vậy, dùng quyền mưu tư, chọn ra một số người để làm việc cho họ, hoàn thành công việc giúp cho các vực chủ, để không mắc phải sai lầm gì. Nhưng mà, trong lòng của Dương Dạ bắt đầu khổ sở, thì ra lão thái thái mà mình từng sống nương tựa vào, lại nuôi dưỡng mình vì có mục đích, như vậy còn có tình thân sao? Còn có thể tin tưởng sao? Hơn nữa, hắn càng lo lắng hơn, trở thành một tu sĩ, rốt cục là phải làm cái gì.

Dương Dạ nhìn Dương lão thái thái, khẽ thở dài một hơi, lại nhìn về hướng vực chủ : “Được rồi, vực chủ, nói cho tôi biết, ông muốn tôi làm gì?”

“Haha, ta nói rồi, tiểu tử, con cứ việc hưởng thụ cuộc sống của con trước đi. Bởi vì tu sĩ không chỉ có một mình con, trong không gian mà con đang sống, còn có những tu sĩ khác, chờ đến khi ta gặp được bọn họ, ta sẽ tìm con” Vực chủ tỏ vẻ hiên ngang nói, mỉm cười làm tỏ ra vẻ là người thống trị, nói : “Nhớ kỹ, tiểu tử, khi xích ấn của con nóng lên, là ta muốn tìm con, chỉ cần xuyên qua bất kỳ mặt gương nào đều có thể đến không gian trung lập để gặp ta”

Dương Dạ gật đầu, tâm tình phức tạp.

Vực chủ quay đầu lại nói với Dương lão thái thái : “Tu bà, tiễn hắn trở về” Vừa nói xong, tro tàn dưới chân vực chủ bắt đầu tản ra, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu chìm vào trong làn nước dưới lớp tro tàn, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

“Được rồi, Dạ tử, trở về thôi” Dương lão thái thái nói xong, liền có một cái gương xuất hiện trong nháy mắt, xuyên qua tấm gương, Dương Dạ có thể nhìn thấy được khung cảnh bên trong phòng vệ sinh của hắn.

Dương Dạ nhìn tấm gương, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, đứng trước mặt gương quay đầu lại nhìn Dương lão thái thái : “Lão thái thái, không không, tu bà đại nhân, con muốn hỏi một câu, trước đây bà cũng từng là tu sĩ, đúng không?”

“Đúng vậy” Nghe Dương Dạ gọi mình như vậy, trong mắt của Dương lão thái thái hiện ra một tia đau thương, bà ta cũng hiểu tại sao Dương Dạ lại thay đổi thái độ đột ngột như vậy Dương Dạ đã từng coi bà là người thân, cho nên rất khó tiếp nhận chuyện này.

“Nhưng mà, tu sĩ không phải là đều có thù lao sao? Vinh hoa phú quý cái gì cũng có, vì sao khi bà ở cùng với con, lại phải sống nghèo khó như vậy?” Dương Dạ nhíu mày, vừa suy nghĩ vừa nhìn Dương lão thái thái.

“Haha, Dạ Tử, đó chính là yêu cầu của ta” Dương lão thái thái cười khở nói : “Ta cần một cuộc sống bình yên đơn giản, chỉ muốn suy nghĩ một chút thôi, đến cuối cùng là ta đã phạm vào cái gì”

“Có ý gì?” Dương Dạ cảnh giác hỏi.

“Dạ tử, chờ khi con lên làm tu sĩ, một ngày nào đó con sẽ hiểu” Dương lão thái thái giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt của Dương Dạ : “Đừng hận ta, con cứ tin tưởng, ta là người thân của con, ta yêu con”

Dương Dạ còn muốn hỏi gì nữa, thì Dương lão thái thái đã dùng sức đẩy ngực hấn một cái, sức lực thật lớn, làm cho hấn ngã vào trong gương, bên tai còn truyền đến giọng nói của Dương lão thái thái : “Ta là người thân của con, nhưng con là người được chọn....”

13. Chương 13: Âm Sát Vị Hôn Phu

Qua một hồi, ổn định lại thân hình, Dương Dạ mới phát hiện ra mình đang đứng trước tấm gương cực lớn trong cái phòng vệ sinh siêu khổng lồ của mình, lắc lắc đầu, đứng thẳng trước gương, trong lúc nhất thời còn có vẻ hoảng hốt.

Bên trong tấm gương, mơ hồ nhìn thấy Dương lão thái thái đang cười phát tay, sau đó hoàn toàn biến mất, hình ảnh cũng khôi phục lại bình thường, chiếu ra cái thân thể trần như nhộng của Dương Dạ cùng với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Dương Dạ nhìn chăm chăm mình trong gương, là khuôn mặt của mình, nhưng mà thân thể thì hoàn toàn không nhận ra được. Bởi vì từ cánh tay trái cho đến tận cổ, đều là hình xăm giống như xích ấn, Dương Dạ xoay người làm mấy tư thế trước gương, là một cơ thể kiện mỹ toàn thân, cổ ý giơ tay trái lên, gồng cơ bắp lên làm ra vài thế, hắc hắc, đúng là có hình tượng thật. Nhất là cái hình vẽ xích ấn này, kéo dài đến cổ, hầu như muốn lên đến cằm, nhìn có vẻ giống như là chiến thần của một dân tộc viễn cổ vậy.

Đang có cảm giác hài lòng, Dương Dạ đột nhiên sững sốt! Đẹp thì có đẹp, nhưng mà không được! Bây giờ không phải là nằm mơ, tốt xấu gì cũng là đại thiếu gia rồi, sao có thể như vậy được! Cái hình dạng này, trên người mang nguyên một cái bớt, à không, xích ấn to như vậy, làm sao mà đi gặp người được?

Buồn bực nhìn mình trong gương, Dương Dạ nhìn chăm chú vào xích ấn trên cánh tay trái của mình, không nghĩ ra được biện pháp che dấu nào, trong lòng phiền não vô cùng, trong lúc vô ý ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua gương, Dương Dạ kinh ngạc phát hiện ra, hình vẽ xích ấn trên cổ đang dần biến mất!

Điều này làm cho Dương Dạ vui mừng không ngớt, vội vàng dùng sức lắc cổ, nhìn nhìn dấu vết xích ấn trên vai trái của mình, ngay trong khi Dương Dạ đang mở to mắt ra nhìn, thì xích ấn từ từ đi xuống, đúng vậy, đang đi xuống, cho đến khi trở về cổ tay trái, tất cả đều trở về như cũ, là một cái bớt màu đỏ trên cổ tay trái, mà từ tay trái lên đến cổ cũng không để lại một dấu vết gì.

Cái này làm cho Dương Dạ vui muốn điên lên, thì ra thứ này còn có thể tự biến mất!

Quay mấy vòng, quan sát nửa ngày trước gương, xác định là không có dị dạng gì, Dương Dạ mới yên tâm đi ra khỏi phòng vệ sinh. Đi đến phòng quần áo, tìm một cái quần lót màu đen mới mặc vào trong người, sau khi mặc vào, Dương Dạ đi đến cái giường giữa phòng ngủ, ngã lưng xuống giường.

Trong nháy mắt, những chuyện vừa phát sinh, giống như là ảo giác không ngừng xuất hiện lại trong đầu của Dương Dạ, vực chủ? Lão thái thái? Tu sĩ? Không gian song song? Minh thật sự là đang ở trong một không gian song song sao? Chỉ là mình không thay đổi? Cái này là mạng của mình? Mình là người được chọn? Mình phải giúp vực chủ làm việc? Vậy chẳng phải cũng giống như làm việc cho cái nhà máy cũ hồi đó hay sao?

Dương Dạ nghĩ, chậm rãi nhìn xung quanh, nhìn tấm thảm thảo nguyên tinh khiết, cây đàn piano lớn được làm bằng gỗ, và một bộ bàn ghế làm bằng cây Tuyết Tùng, trên cái giường nước này là một cái mền được làm bằng một tấm da hổ lớn, trên tường thậm chí còn treo nhiều tác phẩm vô giá của các danh hoa, ở giữa trần nhà là một khung đèn thủy tinh trong suốt lấp lánh, toàn bộ những thứ trong căn phòng này, đủ để cho Dương Dạ sống giàu có suốt đời trong không gian cũ.

Dương Dạ nhìn nhìn, bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến điên loạn, dậm đùng đùng lên trên cái giường nước, nhảy tung tung như một con khỉ, vừa nhảy vừa nghĩ, vực chủ đúng là rộng rãi, thù lao này đúng là cách biệt một trời!

Rốt cục, sau khi đã nhảy mỏi rồi, nương theo lực rơi, Dương Dạ té cái đùng xuống đất, nhìn cái dàn đèn treo thủy tinh lấp lánh trên trần, trong lòng kích động nghĩ : Cái con mẹ nó! Mặc kệ thế nào, cuộc sống mới đã bắt đầu rồi, mình cũng sẽ bắt đầu mới, để tất cả quá khứ đi gặp quỷ đi!

.....

Hầu như là một đêm không ngủ, khi biết tất cả không phải là giấc mộng, mà là sự thật, đối cho người khác thì cũng chẳng ai ngủ nổi, Dương Dạ cũng thế thôi. Trước đây, mỗi ngày hắn sống phải cần kiêu, nhìn sắc mặt của mọi người, mặc dù dưới sự dạy dỗ của Dương lão thái thái, xem rất nhiều sách, thông minh hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, thành thực và hiểu lý lẽ hơn, nhưng Dương lão thái thái không có tiền, không đóng tiền học được, mà không đóng tiền học thì không thể tốt nghiệp được, không tốt nghiệp thì sẽ không có bất kỳ bằng cấp gì, mà không có bằng cấp thì không thể tìm được một công việc tốt, không tìm được công việc tốt thì... cuộc sống không tránh khỏi bi thảm. (Hix, mỗi chuỗi mắc xích những thứ có liên quan khiến con người đi xuống ...)

Bây giờ thì khác, tất cả đều là thật! Dương Dạ mừng như điên về sự thay đổi long trời lở đất này, tuy rằng hắn cũng đã hiểu được bản thân đang ở trong một gia tộc nào đó, rốt cục có thực lực lớn bao nhiêu, và bản thân đã thay đổi so với trước kia, nhưng mặc kệ thế nào, thì Dương Dạ vẫn muốn bản thân tiếp tục thay đổi, hắn tin rằng, chỉ cần mình tốt hơn trước kia, thì sẽ làm ọi người tán thành.

Khi trời đã sáng, Dương Dạ hưng phấn cao độ vẫn còn đang ngủ. Đang ngủ một hồi, bỗng nhiên cảm thấy khó thở! Ngực bị đè thật nặng, hai mắt cũng bắt đầu đau!

Dương Dạ tỉnh lại, khôi phục ý thức, mới phát hiện ra mình đang bị một cái gối đè lên đầu, làm ặt của hắn muốn bầm dập luôn!

Giãy dụa! Giãy dụa! Dương Dạ điên cuồng giãy dụa, kinh khủng nghĩ : Chuyện gì xảy ra? Mới được làm đại thiếu gia có một ngày, mà đã có người đến ám sát sao?

Giãy dụa vài lần, Dương Dạ cảm thấy cánh tay của mình trong lúc quơ lên đã ngẫu nhiên túm lại một vật gì đó, cực nghe thấy một tiếng hét chói tai từ bên ngoài truyền đến : “Ai da.....”

Rất rõ ràng, là tiếng hét của một cô gái, tiếng hét chói tai, đồng thời đầu gối trên mặt của Dương Dạ cũng rời ra, Dương Dạ lập tức lấy cái gối ra, nghiêng người nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn tất cả xung quanh.

Đứng bên giường là Quân Hinh, hai tay đang ôm lấy vai mình, vành mắt đỏ lên, cau mày, ủy khuất muốn khóc, nhưng mà lại cố gắng nín nhịn lại.

“Sao... sao lại là cô?” Dương Dạ sững sốt một chút, lập tức kiểm tra quần áo đang mặc, phát hiện ra mình đang ở trần, ở dưới vẫn còn mặc quần lót, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Quân Hinh vốn muốn báo thù, tối hôm qua tức giận như vậy, làm một tiểu thư như nàng làm sao mà chịu nổi? Vì thế sáng sớm hôm nay chạy đến tìm Dương Dạ, quyết định mắng hắn một phen cho hả giận, không ngờ vào trong phòng ngủ mà vẫn thấy Dương Dạ đang ngủ vù vù, Quân Hinh nhớ đến cảnh tượng tối hôm qua, đoán rằng Dương Dạ nhất định đã làm cái chuyện kia với cô hầu gái ấy, cho nên mới ngủ đến giờ này mà còn chưa chịu dậy, càng nghĩ càng tức giận, bước lại cầm lấy cái gối đè lên mặt của Dương Dạ, haizzz, độc nhất phụ nhân tâm! (Lòng dạ đàn bà là độc ác nhất! Haizzz, đúng con mẹ nó quá rồi!)

Không ngờ rằng trong lúc đang đắc ý muốn đè chết Dương Dạ, thì lại bị Dương Dạ nắm trúng vai trong lúc giãy dụa, tuy rằng bây giờ Dương Dạ còn chưa có được năng lượng gì, nhưng mà với thể trạng của hắn, cùng với sức lực lúc giãy dụa, đánh vào xương cốt trên thân thể mảnh mai của Quân Hinh, đau đến thì

miễn bàn rồi. Mà cái này làm cho Quân Hình có cảm giác giống như là cửu thiên thập địa bồ tát sợ sét đánh kim quang lôi điện chưởng! Một chưởng này đủ làm cho xung quanh trăm dặm, bất kể là người hay vật, con gián con chó con kiến đều hóa thành tro bụi...

Quân Hình ôm lấy vai, đau đến muốn khóc, nhìn thấy Dương Dạ đang nhìn mình, lập tức cố nén đau đớn, thu hồi nước mắt, đổi thành một bộ mặt coi thường miệt thị, nhìn Dương Dạ nói : “Đại thiếu gia, giờ này mà còn chưa chịu dậy, tối hôm qua nhất định là mệt lắm phải không? Hai mắt cũng bị đen rồi kìa”

“Đúng vậy, đúng vậy” Dương Dạ nhìn Quân Hình trước mặt, cả người bình tĩnh lại : “Tối hôm qua tôi không ngủ cả đêm”

“Anh!” Quân Hình tức giận đến nổi đỏ bừng cả mặt, cắn môi không nói một lời.

“Tôi làm sao?” Dương Dạ nheo mắt lại, bỗng nhiên nhìn thoáng qua cái gối bên cạnh, lập tức nổi giận nói : “A? Cô vừa làm gì? Muốn mưu sát tôi?”

“Chính là muốn giết chết anh! Giết chết cái tên cầm thú này! Giết anh trừ hại cho dân! Người như anh, có sống cũng dư thừa! Chỉ biết chà đạp những cô gái khác!” Quân Hình lấy hết dũng khí, chửi ầm cả lên như ak nã đạn vậy.

“Tôi chà đạp ai? Cô nhầm cái gì vậy?” Dương Dạ trừng mắt nhìn Quân Hình, trong lòng tức giận, nhưng không muốn biểu hiện ra ngoài, dù sao Quân Hình hiện tại cũng có thể coi như là một trong những người biết ẩn trong cái không gian này.

“Anh còn không nói có? Vậy con hầu gái tối hôm qua, lẽ nào anh buông tha cho người ta?” Quân Hình tức giận trừng mắt, dựng thẳng lông mi lên, giơ tay chỉ vào mặt Dương Dạ chửi.

À, chỗ này cần phải giới thiệu một chút, không không, giới thiệu vài chút, Quân Hình là vị hôn thê của Dương Dạ, bình thường hay ra vào Dương gia, có đôi khi sẽ ở lại trong nhà Dương gia, chỗ này cũng có phòng riêng cho nàng. Giờ phút này, Quân Hình đang mặc một bộ áo ngủ lớn màu xanh da trời, dưới chân còn mang đôi dép lông xù, vẫn chưa trang điểm, ngũ quan thanh tú xinh xắn, tóc xỏa lung tung phía sau đầu, bấu môi một cách trẻ con chỉ vào mặt Dương Dạ, cả người thoát nhìn cực kỳ khả ái.

Tất cả những cái kể trên đều nằm trong mắt của Dương Dạ, đã không móc ra được rồi, hẳn hoàn toàn tỉnh táo trong nháy mắt, cái cô gái khả ái, yếu ớt nhưng động lòng người này, lại chính là vị hôn thê của mình! Cái này đúng là hạnh phúc, lúc đầu trên đường gặp phải nàng, còn muốn đem mỹ nữ này trở thành đối tượng “thẩm du” của mình, nào dám suy nghĩ mỹ nữ khả ái này lại chính là vị hôn thê của mình!

Nghĩ như vậy, trong lòng Dương Dạ liền cảm thấy lâng lâng, hẳn chậm rãi vươn tay ra, túm lấy bàn tay nhỏ đang chỉ về mặt mình của Quân Hình, cười nói : “Hiểu lầm rồi! Em nghĩ rằng tối qua anh ở cùng với Hiểu Hiểu sao? Em vừa mới đến là nàng ta tự rời đi rồi, không tin thì em cứ đi hỏi đi!” Nói xong, nháy mắt một cái, dùng sức một chút, kéo Quân Hình đến giường, Quân Hình kêu á lên một tiếng, rồi ngã nhào vào lòng hắn.

Dương Dạ đâu biết rằng trước đây mình với Quân Hình cứ như là chó gặp mèo vậy, đối đầu cứ như là oan gia từ kiếp trước? Trong đầu hắn chỉ nghĩ rằng, nếu đã là hôn phu hôn thê, thì khẳng định phải thân mật với nhau, lúc này ôm tuyệt đại mỹ nữ trong lòng, Dương Dạ cực kỳ thỏa mãn, hắn dùng sức hít lấy cái mùi thơm đặc biệt trên cơ thể của nàng, vuốt ve tóc nàng, ôn nhu nói : “Nha đầu ngọc, ở trong mắt anh, em là tốt nhất!”

Quân Hình căn bản là không ngờ Dương Dạ lại túm lấy mình, dù sao trước đó, nàng cũng ghét Dương Dạ, cũng biết Dương Dạ không thích mình, nàng ta gặp mặt Dương Dạ là cãi nhau, chưa từng có bất kỳ một hành động thân mật nào cả, bây giờ Dương Dạ giơ tay kéo nàng, ôm nàng vào lòng, đã đủ làm cho nàng giật mình kinh hãi rồi, lại nghe Dương Dạ nói những câu kinh khủng như vậy, Quân Hình hoảng hốt mở to mắt ra, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất : Tên này điên rồi!

14. Chương 14: Tiếp Xúc Gần Gũi

Trong lúc Dương Dạ ôm lấy Quân Hình, tự cho là đang chìm đắm trong hạnh phúc và nhu tình vô hạn, thì Quân Hình đang suy nghĩ là nên giã thoát thế nào, chạy trốn ra sao, theo nàng thấy, Dương Dạ đột nhiên đối xử tốt với nàng, nếu như trong đầu không có âm mưu, vậy thì cái đầu này vừa bị cháy hỏng rồi.

” Quân Hình... Quân Hình...” Dương Dạ ôm lấy Quân Hình, kề sát mặt vào mặt nàng, ngửi lấy mùi thơm mê người trên người nàng, nói liên tục; ” Đừng giận anh, em có biết hay không, có thể ở cùng một chỗ với em, anh thật là hạnh phúc...”

Dương Dạ đang nói thật đấy, đối lại là trước đây, ôm ấp một mỹ nữ? Đang nằm mơ hả? Đang ở trong hoàn cảnh nào vậy? Dương Dạ nghĩ cũng không dám nghĩ nữa, dù có nghĩ cũng sẽ tự mình đánh mình, rãnh rồi ngồi nằm mơ về những giấc mộng thiên tài ngu ngốc.

“Anh... anh rốt cục là muốn thế nào?” Toàn bộ thân thể của Quân Hình căng cứng lại, giọng nói run lên, giống như là một con tin đang bị kẻ súng vào đầu vậy, kinh hoàng vô cùng.

Đối phương càng ôn nhu, thì càng kinh khủng, hình thành một trạng thái đối lập mạnh mẽ.

Dương Dạ cũng cảm thấy thái độ của Quân Hình có chút kì quái, nhận định rằng cô gái này nhất định là vẫn còn đang giận mình, vì thế tiếp tục nhẹ nhàng giải thích : “Được rồi, đừng tức giận nữa, ngày hôm anh đã gọi em là mẹ, không phải chỉ là nói giỡn thôi sao”

Tuy rằng Quân Hình có mặc áo ngủ, nhưng mà cả người đang ngồi trong lòng của Dương Dạ, cách lớp quần áo mà vẫn có thể cảm nhận được thân thể của Dương Dạ, ngoại trừ cha và anh ra, thì nàng lớn như vậy rồi mà vẫn chưa từng có tiếp xúc gần gũi với một ai khác. Huống chi bây giờ Dương Dạ đang phô hàng ra gần như trọn vẹn, cả người chỉ mặc một cái quần lót, cái này đã làm cho Quân Hình xấu hổ đỏ mặt, tuy rằng tối hôm qua đã vô tình nhìn thấy thân thể của Dương Dạ, nhưng mà khi đó đang tức giận hờn dỗi, căn bản là không chú ý.

Hơn nữa, hầu như có thể khẳng định rằng, tên Dương Dạ này nhất định là đã uống nhiều thuốc quá cho nên đầu óc bị hỏng rồi. Quân Hình biết Dương Dạ đang trong trạng thái điên cuồng, cho nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể co người lại trong lòng Dương Dạ, run rẩy không dám lên tiếng.

Làm cho Quân Hình cảm thấy may mắn chính là, đúng lúc này, bỗng nhiên có người gõ cửa, tiếng động rất nhẹ, rất có tiết tấu, sau đó, giọng nói dễ nghe ôn nhu của Hiểu Hiểu vang lên : “Đại thiếu gia, rời giường thôi”

“Vào đi!” Quân Hình giống như là vợ được cái phao cấp cứu vậy, vội vàng kêu lên.

Hiểu Hiểu nghe thấy giọng nói của Quân Hình tiểu thư, hơi do dự một chút, nhưng vẫn đẩy cửa đi vào, cúi đầu xuống, bước đều chân, đi vào chục bước đến bên cạnh giường của Dương Dạ, thấy đại thiếu gia chỉ mặc một cái quần lót mà thôi, còn đang ôm Quân Hình tiểu thư một cách thân mật, chắc hẳn là tối qua đã làm cái gì đó rồi, kì quái chính là, thấy đại thiếu gia ôm Quân Hình tiểu thư, trong lòng Hiểu Hiểu đột nhiên cảm thấy khó chịu, có cảm giác ghen tuông, cái này làm cho Hiểu Hiểu sợ hãi, mặt bắt đầu nóng lên, đầu cũng cúi thấp xuống, nhẹ giọng nói : “Đại thiếu gia, Quân Hình tiểu thư”

Quân Hình thừa dịp Dương Dạ nhìn Hiểu Hiểu sưng sờ, vội vàng nhảy khỏi người hán, mang đôi dép lông xù vào, đỏ mặt chạy ra ngoài, trong lúc chạy qua bên cạnh Hiểu Hiểu còn nói lại một câu : “Hầu hạ đại thiếu gia rời giường”

Dương Dạ vốn đang nhìn Hiểu Hiểu, hán biết tất cả những điều bây giờ không phải là nằm mơ, Hiểu Hiểu là thật, nhìn thấy cô gái trước mắt này, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác lạ. Đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ tung, nhìn lại thì thấy Quân Hình đã chạy ra ngoài cửa rồi, trong lòng thầm than : Con gái... đúng là thay đổi thất thường.

“Đại thiếu gia, bây giờ cậu muốn dậy không?” Hiểu Hiểu nhìn thấy Quân Hình tiểu thư chạy ra ngoài, sau đó vô cảm đi đến gần giường, ngay cả chính nàng ta cũng không hiểu tại sao tâm tình của mình lại không vui.

“Dậy, dậy chứ?” Dương Dạ xoay người xuống giường, khi đứng lên cảm mới ý thức được là mình không có mặc đồ gì cả, ngượng ngùng cười cười nhìn Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu không cười đáp lại, mà dờ dẫm bước tới, nhặt lấy quần áo do Dương Dạ tùy ý cởi ném trên mặt đất, đưa cho hắn, động tác đường như là đang dỗi vạ, chờ Dương Dạ cầm lấy đồ xong thì nàng nhanh chóng rút tay về.

Dương Dạ mặc quần áo vào, đi đến bên cạnh Hiểu Hiểu, nắm lấy tay của Hiểu Hiểu, mỉm cười nói : “Hiểu Hiểu, sau này khi chúng ta ở đơn độc với nhau, em không cần gọi anh là đại thiếu gia nữa, nghe không được tự nhiên”

“Như vậy sao được, đại thiếu gia” Hiểu Hiểu mở to mắt kêu lớn.

Dương Dạ cố ý làm ra vẻ giận dữ, trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu : “Sao lại không được”

Hiểu Hiểu sợ khi nhìn thấy Dương Dạ như vậy, mặt đỏ lên, vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói : “Vây...vây gọi cậu là gì?”

“Tùy tiện, muốn gọi cái gì thì gọi, dù sao thì chúng ta ở một mình, em gọi tên gì mà chả được” Dương Dạ cười cười, cố ý đến gần một chút, cúi đầu xuống cẩn thận nhìn Hiểu Hiểu xấu hổ đỏ mặt, trong lòng có một thứ gọi là vui vẻ.

.....

Cả đêm hôm qua, Dương Dạ đã nghĩ kỹ rồi, nếu như mình thật sự được việc chủ chuyển đến không gian này, hưởng thụ thù lao của mình, vậy thì tất cả phải bắt đầu lại từ đầu, đầu tiên là phải làm quen với thân phận đại thiếu gia này, chịu khổ hai mươi mấy năm rồi, dùng một cái biến thành một người được mọi người hâm mộ, Dương Dạ thật đúng là có chút hoảng hốt. Vì thế, tối hôm qua thức khuya coi mấy cái phim về đại thiếu gia, tập luyện trước gương rất nhiều lần.

Trong lòng Hiểu Hiểu khẩn trương muốn chết, vì sao đại thiếu gia đột nhiên đối tốt với mình? Mà Hiểu Hiểu cũng phát hiện ra, cảm giác của mình đối với đại thiếu gia cũng bắt đầu kì quái rồi, tối hôm qua nằm trên giường, trong lòng đấu tranh chống lại những lời nói xấu đại thiếu gia, thậm chí là còn biện hộ giùm cho đại thiếu gia nữa, kiên quyết cho rằng Dương Dạ không phải là loại đại thiếu gia giống như trong lời đồn. Hơn nữa sáng hôm nay khi nhìn thấy Dương Dạ và Quân Hình ở cùng với nhau, trong lòng liền thay đổi, làm cho Hiểu Hiểu vô cùng lảng, lẽ nào mình thật sự thích đại thiếu gia? Lẽ nào đã quên mất thân phận của mình? Cái này đúng là không biết tự hiểu lấy bản thân rồi.

Lúc này, Dương Dạ cười cười với Hiểu Hiểu, sau đó đi vào trong toilet rửa mặt, Hiểu Hiểu đi theo phía sau Dương Dạ, thừa dịp hắn rửa mặt, cúi người đi qua, vào trong cái bồn tắm lớn bằng gỗ kia, mở nước nóng ra, còn nhún tay vào thử nhiệt độ nữa, và còn bỏ vài cánh hoa vào nữa.

” Hiểu Hiểu, em làm gì vậy?” Dương Dạ cảm thấy kì quái về hành động của Hiểu Hiểu.

“A? O?” Hiểu Hiểu quay đầu lại, lập tức cười nói : “Là Tiên bá nói cho em biết, nói rằng mỗi ngày khi cậu thức dậy đều phải tắm nước nóng, còn phải bỏ cánh hoa vào nước, có sai sao đại thiếu gia?”

Cái gì thế này? Trong lòng Dương Dạ âm thầm phỉ nhổ bản thân trước đây, không biết việc chủ đã đem tên này đi đâu rồi, nhưng mà cũng thật là đáng đời! Mở miệng hỏi một câu : “Tiên bá là ai?”

“A? Chính là Tiên bá trước kia đặc biệt hầu hạ đại thiếu gia đó” Hiểu Hiểu đang thử nước xem đủ nóng chưa, không ngờ rằng đại thiếu gia lại hỏi một câu như vậy, vội vàng quay đầu lại nói.

“A... trước kia...” Dương Dạ gật đầu nói : “Vây ông ta bây giờ ở đâu?”

Hiểu Hiểu quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào vòi nước đang chảy, thấp giọng nói : “Đại thiếu gia, sau khi cậu kêu Hiểu Hiểu thay Tiên bá để hầu hạ cậu, thì Tiên bá liền bị bệnh, em nghe nói Tiên bá là người phụ trách chăm sóc đại thiếu gia từ lúc cậu được sinh ra đời, lúc em và các chị em khác đến thăm, ông ta đã khóc rất nhiều, nói rằng nhất định là trước đây ông ta đã quản quá nhiều chuyện của cậu, cho nên làm cho cậu chán ghét ông ta...” Hiểu Hiểu nói đến đây, hầu như muốn khóc.

Dương Dạ nghe xong, trong lòng cũng khó chịu, Tiến bá trong lời kể của Hiểu Hiểu, làm cho hắn liên tưởng đến Dương lão thái thái, người mà hắn đã từng sống nương tựa vào, hắn biết rõ những người lớn tuổi khi ở chung lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, nghĩ như vậy, Dương Dạ bắt đầu hối hận, hắn không ngờ rằng chỉ trong một phút kích động, muốn Hiểu Hiểu, mà đã xúc phạm đến một người đã chăm sóc cho hắn nhiều năm như vậy.

Im lặng một hồi, Dương Dạ đột nhiên nói : “Hiểu Hiểu, một lát em dẫn anh đi gặp Tiến bá, anh muốn để ông ta trở về”

“A?” Hiểu Hiểu nghe Dương Dạ nói xong, một ý nghĩ liền xuất hiện trong đầu của nàng, đại thiếu gia muốn Tiến bá trở về chẳng khác nào không cần nàng nữa, cái này cũng quá kinh khủng quá, quay mặt về nhìn Dương Dạ, bỗng nhiên trượt chân, liền ngã xuống...

Mọi người sẽ cho rằng Dương Dạ sẽ bước lại ôm lấy Hiểu Hiểu vào lòng sao? Bullshit, diện tích của cái phòng vệ sinh này không có nhỏ đâu, Dương Dạ căn bản là không kịp phản ứng, Hiểu Hiểu đã ngã lăn ra đất, kêu lên một tiếng, sau đó Dương Dạ mới chạy lại ôm Hiểu Hiểu vào lòng, khẩn trương hỏi : “Có đau không?”

Lại thêm một câu hỏi vớ vẩn nữa, ngã sao mà không đau? Bởi vì sàn nhà được làm bằng gỗ, ngã đau gần chết, nhưng mà thấy đại thiếu gia khẩn trương vì mình như vậy, trong lòng Hiểu Hiểu cũng cảm động không ngớt, nhất thời xúc động, mặt đỏ lên, cúi đầu thật sát xuống, tránh né ánh mắt của Dương Dạ, không biết nói cái gì.

Dương Dạ hiểu lầm, cho rằng Hiểu Hiểu đau đến mức đỏ mặt không nói nên lời, vì thế đưa tay qua lưng của Hiểu Hiểu, tay còn lại mò xuống dưới hai chân của nàng, dùng lực một chút, ôm nàng đứng dậy.

Hiểu Hiểu sợ ngây người, vô thức vươn tay ôm lấy cổ của Dương Dạ, tuy ý để Dương Dạ ôm nàng đi ra khỏi phòng vệ sinh. Nhưng mà khi thấy đại thiếu gia ôm mình đến giường, Hiểu Hiểu rốt cục đã lo lắng kêu lên : “Đại thiếu gia! Đại thiếu gia thả em xuống! Hiểu Hiểu không sao đâu! Để Hiểu Hiểu xuống đi!”

“Đừng ồn, ngoan, anh xem cho em” Dương Dạ giống như là chăm sóc em gái vậy, ôm Hiểu Hiểu đến giường, đặt xuống giường, thân thiết hỏi : “Còn đau không?”

Hiểu Hiểu nằm trên giường, gần sát mặt của Dương Dạ, làm cho Hiểu Hiểu mắc cỡ đến nỗi không dám thở bình thường, chỉ lắc lắc đầu, muốn nhắm mắt lại nhưng mà không dám, không biết làm gì khác hơn là chớp mắt liên tục.

Vốn Dương Dạ ôm Hiểu Hiểu lên giường chỉ là muốn xem Hiểu Hiểu có bị thương nặng không, trong lòng tuyệt đối không có một chút tà niệm, nhưng mà thấy Hiểu Hiểu cứ chớp mắt liên tục, mặt thì mắc cỡ ửng hồng lên, hai mắt to ngập nước, giống như đáng yêu vô lực phản kháng mặc cho người ta muốn làm gì thì làm, chỉ cần là đàn ông đều không thể chịu nổi vì MOE quá....

15. Chương 15: Xé Tem Chứng Nhận Trai Tân.

Hiểu Hiểu vốn đã có dự cảm sẽ có chuyện xảy ra, tuy rằng đã đến Dương gia làm việc, đồng thời được đại thiếu gia cho làm hầu gái thiếp thân, trong lòng Hiểu Hiểu đã sớm chuẩn bị cho việc sẽ “mất tem” với Dương Dạ rồi, nhưng mà khi thấy chuyện sẽ xảy ra, thì nàng lại khẩn trương muốn chết.

Mắt thấy hai tay của Dương Dạ cứ ôm lấy mình, còn mặt thì cứ nhìn chăm chăm mình, mà khuôn mặt càng lúc càng gần mình, hô hấp cũng ngày càng trở nên gấp gáp, Hiểu Hiểu chỉ sợ hãi kêu lên một tiếng : ‘Đại thiếu gia, muốn... bây giờ sao?’

Nghe Hiểu Hiểu nói như thế, Dương Dạ bỗng nhiên cảm thấy mình đã thất thố rồi, vội vàng dừng tay lại, cười xấu hổ, nói : “Khụ... khụ... cái này... em rốt cục còn đau không? Hiểu Hiểu?”

“Em không sao, đại thiếu gia, em thật sự không có việc gì” Hiểu Hiểu thấy Dương Dạ xấu hổ, trong lòng liền ấm áp, đại thiếu gia tôn trọng hạ nhân, tôn trọng nữ tính như vậy, không hề giống đại thiếu gia trong lời kể của chị em chút nào cả!

Con gái là loại động vật cảm tính, trong lòng bị cảm xúc chi phối, tim của Hiểu Hiểu cũng đập nhanh hơn, còn nói ra một câu mà ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy bất ngờ : “Đại thiếu gia bây giờ... muốn Hiểu Hiểu, thật không?”

Trong đầu của Dương Dạ nổi một cái “đùng” thật lớn, ngơ ngác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hiểu Hiểu, ánh mắt khiếp đảm nhưng lại mang vẻ mong chờ, bởi vì thở gấp cho nên làm cho bộ ngực nhấp nhô lên, đôi chân trắng nhỏ nhắn dưới lớp váy màu hồng khế co lại, hần rớt cục đã không khống chế được, máu điên lên, cắn răng một cái, giậm chân một phát, thực hiện bước đầu trong sự nghiệp “xé bỏ tem chứng nhận trai tân”, cúi người xuống, nhào đến Hiểu Hiểu.

Tuy rằng Hiểu Hiểu e lệ, bị đôi môi nóng bỏng của Dương Dạ khiêu khích hôn lên miệng, lỗ tai, gáy cổ, cũng bắt đầu động tình, toàn bộ thân thể như mềm ra, hô hấp cũng trở nên kịch liệt, cũng nhẹ nhàng rên rỉ lên.

Vốn dĩ giọng nói của Hiểu Hiểu đã ngọt còn hơn búp bê nữa, mà lại rên rỉ lên như vậy, giống như là một ngòi nổ kích dục hạng nặng dành cho Dương Dạ vậy, làm áu nóng của Dương Dạ càng thêm sôi trào lên. Môi của hai người rốt cục đã hợp với nhau lại, cái lưỡi mềm mại của Hiểu Hiểu, nước bọt ngọt ngọt của nàng đã làm cho Dương Dạ hoàn toàn điên cuồng, môi thì hôn, tay cũng bắt đầu mò xuống dưới, vuốt ve bộ ngực của Hiểu Hiểu, chậm rãi trượt xuống dưới nữa, chạm lên lớp da thịt mịn màng dưới chân nàng. Dương Dạ cảm nhận rất rõ ràng, khi tay của mình chạm xuống chân của Hiểu Hiểu, thì Hiểu Hiểu khẽ run lên một cái, giống như là rên lên một tiếng vậy.

Dương Dạ như được cổ vũ vậy, trong ấn tượng của hắn, trước đây cũng từng xem sách và những bộ phim của Nhật, những cô gái khi phát ra âm thanh như vậy là đang hưởng thụ cảm giác thoải mái, lúc này Dương Dạ đã không còn tâm trí để suy nghĩ bất kì điều gì nữa rồi, trong lòng chỉ còn tràn ngập sự chờ mong được tiếp xúc với người khác phái, mà lần đầu tiên của mình đem ột cô gái xinh đẹp khả ái như vậy, cái này còn có gì hối tiếc nữa?

Hiểu Hiểu cảm thấy những chỗ trên cơ thể của mình được đại thiếu gia chạm đến cũng có một sự thay đổi cực lớn, tối hôm qua đã nhìn thấy tất cả của Dương Dạ, lúc này cũng không thể khống chế được tình cảnh tối qua hiện lại về trong đầu, trong lòng cảm thấy sợ, và cũng thấy ngượng.

Dương Dạ hưng phấn đến nỗi khó kìm chế được, đưa một tay lên cởi từng cái nút áo của Hiểu Hiểu ra, thậm chí là nhìn thấy được áo ngực màu trắng bên trong, cái đêm xuân này, à không , cái thời khác xuân thần đáng giá ngàn vàng này, đi con muỗi! Ai gõ cửa vậy?

Cửa phòng của Dương Dạ được cài chuông cửa rất đặc biệt, chỉ cần có người chạm vào thì sẽ phát ra nhạc, biểu thị là bên ngoài có người gõ cửa, giờ phút này, âm nhạc vang lên, Dương Dạ và Hiểu Hiểu đồng thời sững sốt, đồng thời nhìn nhau, và đồng thời xấu hổ đỏ mặt.

Cái cơ thể đang nóng hừng hực của Dương Dạ bị làm lạnh trong nháy mắt, rõ ràng là bị hạ nhiệt độ xuống âm độ C luôn rồi, hần ức chế tức giận, chỉ có thể xoay người đứng dậy khỏi người của Hiểu Hiểu, chỉnh sửa lại đồ trên người.

Hiểu Hiểu ngồi dậy, cũng không dám nhìn đại thiếu gia, vừa điều chỉnh hô hấp vừa cài nút áo lại, chỉnh sửa áo ngực lại đúng vị trí, cả người cũng trở nên bình tĩnh lại, len lén nhìn Dương Dạ một cái, đứng lên, đi đến cửa phòng, mở ra.

Ngoài cửa là một cô gái mặc đồ hầu gái bình thường, vốn đang cười một cách ngọt ngào hấp dẫn người khác, nhưng thấy là Hiểu Hiểu ra mở cửa, liền sững sốt một chút, toàn bộ biểu tình liền trở nên khó coi.

“Tốc Tốc?” Hiểu Hiểu hơi sững sốt một chút, sau đó cười nói : “Sao lại là chị?”

.....

Đúng vậy, đây chính là cô hầu gái có cấp bậc thấp hơn Hiểu Hiểu, tên gọi là Tốc Tốc.

Lúc Dương Dạ trở về nhà, trong đội ngũ nghênh đón hắn, Tốc Tốc đứng bên cạnh Hiểu Hiểu, nàng mở to mắt nhìn trừng trừng Dương Dạ đại thiếu gia bước đến bên cạnh mình, nhìn Hiểu Hiểu mà không chớp mắt, sau khi hỏi Hiểu Hiểu một chút lại còn hôn nàng. Chuyện này luôn làm cho Tốc Tốc khó chịu trong lòng, theo nàng thấy, mình cũng không xấu xí hơn Hiểu Hiểu, thậm chí là còn đáng yêu hơn Hiểu Hiểu, và mình còn biết làm cho đàn ông hài lòng hơn Hiểu Hiểu, tuy rằng mình lớn hơn Hiểu Hiểu một tuổi, đã hai mươi

mốt rồi, hơn nữa... hơn nữa không phải là gái trinh, nhưng mà chính vì như vậy, thì mới chứng minh rằng mình hiểu biết về đàn ông nhiều hơn Hiểu Hiểu, càng có đủ năng lực hầu hạ cho đại thiếu gia!

Chỉ chênh lệch vài centimet, đại thiếu gia bước đến bên cạnh Hiểu Hiểu, chỉ chênh lệch vài centimet, Tốc Tốc đau khổ khi mất đi cơ hội một bước lên trời của mình, lòng ghen tị của con gái thật là đáng sợ, bởi vì vậy mà Tốc Tốc bắt đầu hận Hiểu Hiểu, nàng cho rằng Hiểu Hiểu lúc đó đã chớp mắt đưa tình với đại thiếu gia! Tuy rằng lúc đó nàng cũng có chớp, nhưng mà Hiểu Hiểu khẳng định là chớp xa hơn và nhanh hơn! Là Hiểu Hiểu cướp đi kỳ ngộ của mình, là Hiểu Hiểu cướp đi đại thiếu gia!

Cho rằng là như vậy, nên tối qua Tốc Tốc đã mất ngủ, nằm trong ký túc xá của nữ hầu, nhìn cái giường trống không của Hiểu Hiểu, nghĩ đến người chị em còn cùng cấp với mình ngày hôm qua, mà bây giờ đã trở thành nữ hầu thiếp thân cho đại thiếu gia rồi, càng nghĩ càng giận, liên tục chửi Hiểu Hiểu là hồ ly tinh! Liên tục oán giận bản thân là vì sao lúc ấy không chớp mắt đưa tình xa hơn một chút, rồi cuối cùng quay đầu ra cửa sổ nhìn ánh trăng, hát lên bài “Một ngàn lẻ một lý do thương tâm” ...

Đương nhiên, phải nói rằng, tất cả những nữ hầu trẻ tuổi ở Dương gia đều ghen ghét thậm chí là căm hận Hiểu Hiểu, nhưng mà không ai khó chịu bằng Tốc Tốc, bởi vì Tốc Tốc và Hiểu Hiểu là bạn tốt nhất trong số nữ hầu trẻ tại Dương gia, ngoại trừ làm việc ra, hai người cùng ăn cùng ở, thậm chí là khi nghênh tiếp đại thiếu gia cũng đứng cùng nhau. Nhưng mà càng như vậy, Tốc Tốc lại càng không chịu nổi, nàng không rõ, cùng là hai nữ hầu của Dương gia, mà tại sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

.....

Kết thúc hồi ức ngắn người ấy, trong lòng chỉ còn lại sự ghen ghét và căm hận, Tốc Tốc quay mặt qua một bên, thái độ cũng rất rõ ràng : cô cho rằng trở thành nữ hầu thiếp thân cho đại thiếu gia là giỏi lắm sao? Tôi cũng chẳng thèm để ý đến cô đâu!

Sau đó nàng nghe Hiểu Hiểu kinh ngạc hỏi : “Tốc Tốc? Sao lại là chị?”

“Sao không thể là tôi?” Tốc Tốc lạnh lùng nói : “Đại thiếu gia đã dậy chưa?”

“Vừa... vừa mới dậy...” Nghe Tốc Tốc hỏi như thế, Hiểu Hiểu nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, mặt liền đỏ lên.

Tốc Tốc nhìn thấy như vậy, phỉu sắp sửa nổ ra rồi! Vốn nàng nghĩ lần này đến gọi đại thiếu gia ăn điểm tâm sẽ trở thành một cơ hội tiếp cận đại thiếu gia tuyệt hảo, nhưng không ngờ người mở cửa lại là Hiểu Hiểu! Hơn nữa, trên trán của Hiểu Hiểu còn có cả mồ hôi hột, mặt thì đỏ ửng, khi được hỏi là đại thiếu gia có dậy chưa, Hiểu Hiểu còn đỏ mặt nữa, Tốc Tốc ngay lúc đó liền hiểu được trong phòng ngủ của đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì!

“Lão gia gọi đại thiếu gia đến Thất Thính (phòng số bảy chăng?) ăn điểm tâm!” Sắc mặt của Tốc Tốc đã cực kỳ xấu xí, hung hăng liếc nhìn Hiểu Hiểu một cái, dùng sức “hừ” một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Hiểu Hiểu khó hiểu nhìn bóng lưng của Tốc Tốc, không hiểu tại sao chị em tốt lại đột nhiên lại tức giận mình. Cả người trở nên khó hiểu, đóng cửa phòng ngủ lại, xoay người đi lại, bước đến trước mặt Dương Dạ, cúi đầu nhẹ giọng nói : “Đại thiếu gia, lão gia gọi cậu đến Thất Thính ăn điểm tâm!”

Dương Dạ đã khôi phục lại tâm tình, cười cười nhìn Hiểu Hiểu, giơ tay nâng cằm của nàng, chậm rãi giơ lên, nhìn vào con mắt của nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi của Hiểu Hiểu, cười nói : “Hiểu Hiểu, em đừng có gấp, buổi tối ngày hôm nay em đến là được rồi”

Mặt của Hiểu Hiểu lại đỏ lên, hai tay nắm chặt vạt áo, dùng sức mà vân vê, tức giận oán trách : “Ai gấp chứ! Anh mới gấp đó!”

“Đúng vậy, anh gấp!” Dương Dạ cười một tiếng, vươn hai tay ra, ôm lấy cái cổ đã đỏ của Hiểu Hiểu vào lòng, trong lòng yên lặng ngâm nga : Hạnh phúc ở đâu, hạnh phúc ở đâu, hạnh phúc ở ngay trong buổi tối phòng ngủ...

16. Chương 16: Địa Bàn Của Ai Người Đó Làm Chủ.

Thất Thính ở đâu? Dương Dạ căn bản là không tìm được, thành thật mà nói, bây giờ ném một mình hắn ra giữa biệt thự Dương gia, hắn khẳng định sẽ lạc đường, không có biện pháp, biệt thự Dương gia quá lớn, cho dù là những người hầu của Dương gia cũng cần phải trải qua một đoạn thời gian mới nhớ được đường. Lại nói về cái phòng ăn này, trong biệt thự của Dương gia cũng có gần mười mấy cái phòng ăn như vậy, bởi vì có gần cả trăm người cùng ăn mà, chờ khi Dương Dạ rửa mặt xong, thay đồ xong, hôn môi với Hiểu Hiểu xong và đi ra khỏi phòng ngủ xong, nói chung là sau khi xong tất cả mọi thứ, đầu óc mới tỉnh táo lại một chút, và liền trở nên mơ hồ, không thể làm gì khác hơn là tóm lấy Hiểu Hiểu, để Hiểu Hiểu dẫn hắn đến Thất Thính.

Thất Thính nằm ở lầu ba, cũng không lớn lắm đâu chỉ khoảng hơn trăm mét vuông thôi, ở giữa là một bộ bàn ăn bằng đá cẩm thạch, xung quanh bốn phía Thất Thính là bốn năm người hầu nam nữ.

Dương Dạ được Hiểu Hiểu dẫn đường, đi đến Thất Thính, người hầu nam ở cửa cung kính mở cửa ra để cho đại thiếu gia đi vào, Dương Dạ hơi nghiêng đầu một chút, cười nói : “Cảm ơn”

Người hầu nam kia sững sốt một chút, sau đó làm ra vẻ mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh đến bắt cóc vậy.

Dương Dạ đi vào trong rồi, thấy cha Dương Chấn Quỳ, em trai Dương Tự, em gái Dương San đều ngồi quanh bàn, làm cho hắn cảm thấy bất ngờ chính là Quân Hinh cũng đang ngồi ở đó, nhìn thấy Dương Dạ đi vào, ánh mắt liền trở nên khó tin.

Dương Chấn Quỳ nhìn thấy con trai Dương Dạ sạch sẽ, tinh thần sảng khoái bước vào phòng ăn, thật sự rất là mừng rỡ, ông ta căn bản là không nghĩ Dương Dạ sẽ đến, chỉ là cho người hầu đến gọi tượng trưng mà thôi, bởi vì đã lâu rồi Dương Dạ không có xuống ăn điểm tâm chung với ông. Bây giờ thấy Dương Dạ bước vào, ông ta tự nhiên đứng dậy đến đón Dương Dạ, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười hài lòng, đi đến trước mặt con trai lớn, vỗ vỗ cánh tay của hắn nói : “Tiểu văn nhi, đến ăn điểm tâm à?”

Dương Dạ cười đáp lại cha, nhưng trong lòng thấy khó hiểu, đây không phải là hỏi vợ văn sao? Con đến không ăn điểm tâm chẳng lẽ là đến đám cưới? Hơn nữa không phải là cha cho người gọi con đến sao?

Nhưng mà ngay sau đó Dương Dạ liền phát hiện ra nguyên nhân vì sao cha lại nhiệt tình như vậy, bởi vì khi ngồi xuống bàn ăn hắn mới phát hiện ra, em trai Dương Tự, em gái Dương San còn có vị hôn thê Quân Hinh, cả đám người đều đang dùng ánh mắt kinh ngạc thậm chí là có chút tò mò theo dõi hắn.

Dương Dạ cũng chỉ cười cười với mọi người, ngồi xuống bên cạnh Dương Tự, lập tức có một người hầu mang một cái chén đến trước mặt Dương Dạ, mang theo một cái đôi đũa và một cái thìa. Trong cái chén có loại cháo sấu màu gì đó, Dương Dạ cũng không biết là gì, nhưng trong lòng biết, trong một gia đình như vậy, ăn món gì cũng đều rất quý và giàu chất dinh dưỡng, dù sao thì cũng không có độc chết người.

Nghĩ như vậy, Dương Dạ cầm cái chén lên bắt đầu xúc, làm cho Dương Tự ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi : “Anh, hôm nay bị sao vậy? Mặt trời mọc lộn lên hướng bắc hả?”

Dương Dạ buông cái chén xuống, khó hiểu nhìn Dương Tự, hỏi : “Sao thế?”

“Còn sao nữa?” Dương Tự cười quái dị, xích lại gần nói : “Anh đã nhiều năm rồi tự ăn điểm tâm một mình trên lầu, tất cả đều do người hầu hoặc là lão Tiền đều mang lên cho anh ăn, ngày hôm nay bị sao vậy?” Dương Tự nói, ánh mắt liếc nhìn Hiểu Hiểu đang đứng rất nghiêm chỉnh tại cửa, cười một cách dâm đãng nói : “À, có phải là tối qua anh lao lực quá? Cho nên muốn xuống tắm rửa không?”

“Nói vậy! Làm gì có!” Dương Dạ đỏ mặt, tức giận nói.

“Còn nói không, nghe nói là bị chị Quân Hinh đẩy ngã trong phòng ngủ, hắc hắc!” Dương Tự đưa cổ qua trước mặt Dương Dạ, cười rất là hả hê.

“Lúc ăn điểm tâm không được nói chuyện!” Dương Chấn Quỳ ngẩng đầu lên quát Dương Tự một tiếng, sau đó liền đổi mặt tươi cười nói với Dương Dạ : “Tiểu văn nhi, không thích ăn cháo thì nói, để cho bọn họ làm món khác cho con ăn”

Dương Tự không hài lòng với sự thay đổi thái độ của cha, rứt cổ về, cầm đầu ăn cháo trong chén.

Dương Dạ nhẹ nhàng đá Dương Tự một cái dưới bàn, không cho em trai biểu hiện tâm tình ra, thật ra bây giờ hắn đã bắt đầu thích cậu em trai này rồi, từ nhỏ là một cô nhi, bây giờ lại có một em trai và một em gái, hắn vô cùng mừng rỡ, vô luận thế nào hắn cũng cảm thấy hai người này rất đáng yêu.

“Cha, ăn ngon! Con ăn được! Cha cũng ăn đi!” Dương Dạ rất thích cái cảm giác ngọt ngào khi được cha quan tâm, cười nói những lời thật lòng với Dương Chấn Quỳnh, sau đó cầm chén lên, bắt đầu cầm thìa lên múc cháo ăn. Không ngờ rằng mùi cháo vào đến miệng lại ngon như vậy, phải nói là hương vị tuyệt vời liên tục kích thích vị giác của Dương Dạ, chỉ một lát, Dương Dạ đã xử hết cả chén cháo.

Sau khi ăn xong, Dương Dạ liền cầm lấy một cái bánh màu vàng trên bàn, không biết là bánh gì, mà rất là thơm, đang muốn đưa đến miệng, bỗng nhiên do dự một chút, giơ tay đưa cái bánh cho Dương Chấn Quỳnh, cười nói : “Cha, cha cũng ăn nhiều một chút đi!”

Dương Chấn Quỳnh cầm lấy cái bánh của con trai, cười đến toe toe, thân là cha, sau khi mẹ của đám nhỏ qua đời, tâm nguyện lớn nhất của Dương Chấn Quỳnh chính là muốn thấy cả nhà vui vẻ, hơn nữa còn hiếu thuận, nhưng mà tính tình của Dương Dạ rất là cứng cỏi, nhất là sau khi ông ta cưới một người vợ khác, thì thằng con lớn này càng hồ hững với ông, bây giờ giống như một giấc mộng vậy, đứa con bất hiếu đột nhiên lại trở nên hiếu thảo như vậy, vừa lễ phép lại biết cách xử lý như vậy, quả thật làm cho Dương Chấn Quỳnh vui vẻ đến nỗi nằm mơ cũng cười thành tiếng rồi! Về phần nguyên nhân tại sao con trai thay đổi... quản làm gì ết!

Bên Dương Chấn Quỳnh thì tràn đầy vui vẻ, thì bên này Dương Tự, Dương San và Quân Hình sớ hãi. Ba người ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó trừng to mắt nhìn nhau, rồi nhìn về hướng Dương Dạ đang đắc ý vô cùng, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Dương Tự đang nghĩ : Tối qua nhất định là nữ hầu kia đã làm cho tâm tình của đại ca cực kì tốt, không phải sao?

Dương San lại nghĩ : Đại ca nhất định là đang có âm mưu!

Quân Hình thì nghĩ : Hừ, còn nói là hắn đã thay đổi? Loại biểu hiện này, vừa nhìn là biết sáng sớm lại chơi thuốc rồi!

Do không tìm được lý do giải thích hợp lý, mọi người đều bắt đầu suy nghĩ miên man, sau đó tìm một lý do tự thuyết phục mình, làm thỏa mãn suy nghĩ bình thường và chỉ số thông minh của mình.

.....
Trong quá trình ăn điểm tâm, Dương Dạ vẫn len lén, nhìn Dương Chấn Quỳnh, còn có Dương Tự và Dương San, trong lòng thầm hát : Em có ba, và em có má, à không, có em trai và em gái, em có nhà! Tất cả đều thật đáng quý trọng!

Ăn xong điểm tâm, Dương Dạ lễ phép bắt chuyện với Dương Chấn Quỳnh, còn đi qua hôn lên trán của cha, sau đó đến Dương Tự, Dương San, Quân Hình, thậm chí là toàn bộ người hầu trong này, và dưới ánh mắt như gặp phải quỷ của mọi người, Dương Dạ mang theo Hiểu Hiểu rời đi.

Lúc Hiểu Hiểu theo đại thiếu gia trở về phòng ngủ, thì cùng với một người hầu cao cấp khác đi ăn điểm tâm. Dương Dạ ngồi một mình trong phòng, chờ Hiểu Hiểu về dẫn hắn đi gặp Tiễn bá. Sau khi ngồi ngó đồng hồ tây nửa ngày, nhìn nhìn cái xích ấn trên tay trái một hồi, lại chạy vào cái gương ở trong phòng tắm, lăm lăm một hồi, nhìn mình trong gương, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện : Bây giờ mình là đại thiếu gia của Dương gia rồi! Nhưng trước đây mình rốt cục là một con người thế nào? Bây giờ mình chẳng biết một chút gì về quá khứ của mình, cho nên mỗi lần làm cái gì, tất cả mọi người đều nhìn mình như là quái vật vậy!

Nghĩ vậy, Dương Dạ quyết định chơi một trò chơi! Nhất định phải biết rõ con người trong quá khứ của mình thế nào! Cái này làm cho Dương Dạ hưng phấn, chạy nhanh ra ngoài cửa, hô lớn : “Có người không?”

Biệt thự của Dương gia tổng cộng có bảy tầng, mỗi tầng đều có người hầu, bình thường cho dù là lúc nào cũng có người hầu đi qua đi lại cả, Dương Dạ vừa hô lên một tiếng, liền có ba bốn người hầu bật dậy, chạy đến trước cửa phòng ngủ của Dương Dạ, cung kính hỏi : “Đại thiếu gia có gì cần phân phó?”

“À... bên trong nhà này có căn phòng nào bị không?”

Mấy người hầu đều kinh ngạc, trong lòng thầm than : Anh bạn à, đây là nhà anh mà, sao anh lại hỏi chúng tôi có phòng nào bị không là sao?

Nghĩ thì nghĩ như vậy thôi, nhưng đại thiếu gia hỏi, bọn họ dám không trả lời sao? Người hầu có suy nghĩ nhanh nhất trong số bọn họ bật người trả lời : “Đại thiếu gia, nhắc đến phòng bị nhất, thì chính là cái phòng tập bóng rổ của cậu!”

“Phòng tập bóng rổ? Trời đất!” Dương Dạ hoảng sợ, không ngờ rằng trước đây mình còn yêu cả bóng rổ nữa, hơn nữa còn có cả một phòng tập bóng rổ nữa!

“Tốt, như vậy thì...” Dương Dạ chỉ vào một người : “Anh, làm phiền anh dẫn tôi đến phòng tập bóng rổ, còn mọi người, làm phiền mọi người gọi những người đang rảnh rỗi không có việc làm ở nhà, từ người hầu cho đến quản gia, tất cả đều gọi đến phòng tập bóng rổ. Càng nhanh càng tốt!”

“Dạ biết” mấy người hầu này tuy rằng vô cùng kinh ngạc, nhưng mà đại thiếu gia phân phó thì không dám cãi, vì thế liền lập tức rời đi.

“Khoan đã, chuyện này không được để cho cha tôi biết!” Dương Dạ dặn dò một câu.

Mấy người này liền gật đầu, liền chạy đi khắp nơi.

Lần đầu tiên Dương Dạ có thể ra lệnh cho nhiều người làm việc như vậy, trong lòng đặc ý muốn chết, ngẩng cao đầu lên, nhìn người hầu nam kia, cất cao giọng nói : “Huynh đài! Xin mời dẫn đường...”

Người hầu nam kia sững sốt, vội vàng làm ra một thế mời, cung kính đi bên người đại thiếu gia đi ra ngoài hành lang. Đi vào bước, thấy đại thiếu gia có tâm tình rất tốt, cuối cùng không nhịn được, hỏi một câu : “Đại thiếu gia, cậu muốn ...”

Dương Dạ làm ra vẻ bí hiểm, vuốt râu mặc dù là không có râu : “Tôi muốn bọn họ chơi một trò chơi, nói thật và mạo hiểm lớn, hắc hắc”

17. Chương 17: Nói Thật Và Mạo Hiểm Lớn.

Dương Dạ đứng trong phòng tập bóng rổ, cái mồm hần há to đến nỗi nhét cả cái nắm đấm vào, hần rốt cục đã biết vì sao cái phòng ngủ của mình lại cao như vậy rồi, thì ra là do trong tầng này còn có cả một căn phòng tập bóng rổ, tuyệt đối là loại sân bóng rổ dài 28 mét rộng 15 mét. Như thế làm cho Dương Dạ rất là hưng phấn, bởi vì trước đây khi hần còn làm công nhân, thì ở phía sau cái nhà xưởng cũng có một sân bóng rổ cũ, khi nghỉ trưa hoặc ra về hần thường hay chơi bóng rổ với vài người nhân viên ở đó. Tuy rằng Dương Dạ vẫn luôn ức chế cái chuyện bởi vì hần không phải là nhân viên chính thức cho nên không được chọn vào trong đội bóng rổ của nhà xưởng, nhưng mà lúc này hần đã đủ thoải mái lắm rồi, bản thân hần đã có một sân bóng rổ riêng ỉnh!

Một lát sau, có rất nhiều nam thanh nữ tú bước vào trong phòng tập bóng rổ, ai ai cũng chấp hai tay ở phía trước, cúi chào Dương Dạ cung kính gọi một tiếng đại thiếu gia. Dương Dạ càng ngày càng cảm thấy, mình thật đúng là một đại thiếu gia, ít nhất là ở trong Dương gia, mình cũng là kẻ dưới một người trên vạn người rồi.

Mắt thấy đã rất nhiều người vào, mà bên ngoài cũng không còn tiếng bước chân nữa, Dương Dạ bảo người hầu đứng gác ở cửa đóng cửa lại. Còn bản thân hần thì đi lên bậc thang ba cấp ở khán đài trên sân, nhìn cả đám người đông nghẹt dưới đất, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Dương Dạ luôn muốn có cơ hội được thử làm lãnh đạo một lần, mà lúc còn đi học hần đã từng một lần được làm lớp trưởng rồi, bây giờ có cơ hội này, hần rất muốn thưởng thức nó, để bù đắp cho những nỗi mất mát và tủi thân trong lòng mấy năm nay. Nhưng mà, mở đầu nên nói thế nào nhỉ? Nói là “chào các đồng chí” khẳng định là sai, còn nói “Chào các người bạn” cũng không được, chẳng lẽ gọi là “Chào mọi người hầu”? Hình như không được tự nhiên!!!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Dương Dạ quyết định quay mặt lại với đám đông người hầu, nói lớn : “Xin chào các nam thanh nữ tú, ngày hôm nay đem mọi người đến đây, là muốn chơi với mọi người một trò chơi, nói thật và mạo hiểm lớn, có được hay không?”

Những người hầu cả nam lẫn nữ ở đây đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cùng lại ngơ ngác nhìn về hướng đại thiếu gia.

Dương Dạ cười, cố ý dùng cái giọng nói dễ chịu : “Mọi người sao thế? Không hiểu? Mỗi ngày mọi người đều làm mệt, hôm nay tôi gọi mọi người đến đây để chơi một trò chơi, coi như là thư giãn một chút, không được sao?”

Tất cả người hầu liền khấn trương lên, trong bọn họ, vô luận là nam hay nữ, cũng đã có người vào làm cho Dương thị gia tộc một năm hơn rồi, khẳng định là cũng hiểu đại thiếu gia của họ là một con người như thế nào, ai ai cũng đang nghĩ Đại thiếu gia đối với em trai và em gái không tệ, nhưng những người còn lại đều không vừa mắt, và còn chơi cả thuốc kích thích nữa, hoàn toàn là một tên nghiện, bây giờ gọi tất cả mọi người đến, không biết là muốn đùa giỡn gì với mọi người nữa đây!

Trong một góc của cái sân bóng rổ có một cái giá bằng kính thủy tinh cao năm tầng, và trên mặt có ít nhất gần hai mươi mấy trái bóng rổ, Dương Dạ xoay người lại, chỉ vào người hầu nam đứng cuối cùng, nói : “A, anh kia, làm phiền anh một chút, đi lấy mấy trái bóng đến đây”

Người hầu nam kia sửng sốt, sau đó kinh sợ cúi đầu, xoay người đi đến hướng cái giá.

“Mọi người xếp thành một hàng đi, chuẩn bị ném rổ, hắc hắc” Dương Dạ càng nghĩ càng thấy thú vị : “Mọi người thư giãn một chút đi, đây chỉ là một trò chơi thôi mà”

Tất cả người hầu ở đây đều ngơ ngác, vâng, chính xác là ngơ ngác xếp thành một hàng trước cái bảng rổ, rồi sau đó, người hầu nam kia ôm mấy trái bóng chạy đến.

Dương Dạ cầm lấy một trái bóng trong tay người này, ném lên cho người hầu nam đứng đầu, cười nói : “Nào, đi đến ném rổ đi, ném vào thì không sao, nhưng nếu không vào thì sẽ bị phạt, phải chọn nói thật hay là mạo hiểm lớn, tất cả mọi người chơi chứ?”

Người hầu nam đứng đầu run lên, giơ trái bóng lên, ngắm vào cái bảng rổ nửa ngày, câu nói kia của đại thiếu gia làm cho anh ta sợ hãi, trong lòng căng thẳng, toàn thân cứng đờ, tay thì run rẩy, ném vào được ười ngàn ngay!!! “Bem” một tiếng, trái bóng đập ngay cái bảng rổ văng ra ngoài.

“Hay hay, anh chọn cái gì? Nói thật? Hay mạo hiểm lớn?” Dương Dạ cười, vỗ tay.

Người hầu nam lo sợ nhìn đại thiếu gia, muốn hỏi cũng không dám hỏi, trong lòng cực kỳ sợ hãi cái mạo hiểm lớn này, chỉ dùng cái giọng nói còn nhỏ hơn muỗi để nói : “Đại...đại...đại thiếu gia, tôi chọn nói thật!”

“Hay, hay, hay!” Dương Dạ cười tươi như hoa : “Chọn nói thật à, vậy anh nói về một khuyết điểm của tôi trước đây, phải là sự thật!”

Cho người hầu nam này mượn thêm tám lá gan thì anh ta cũng không dám nói! Mồ hôi lạnh lạnh tức chảy xuống, anh ta cẩn thận nói : “Đại thiếu gia... tôi... tôi chọn mạo hiểm lớn!”

“Ồ? Sửa lại à? Được!” Dương Dạ vỗ vỗ trái bóng trong tay mình : “Mạo hiểm lớn là, nói về hai khuyết điểm của tôi mà anh biết!”

Người hầu nam cảm thấy trước mắt tối sầm, thâm nghĩ : Được rồi, khỏi lộn xộn nữa, dù sao cũng sẽ chết.

“Nói!” Dương Dạ giục.

“Đại... đại thiếu gia, cậu...cậu...cậu...cậu.... cậu không có khuyết điểm!” Người hầu nam cười nói : “Cậu vừa có tiền, vừa đẹp trai, có xe lại có nhà, còn có...”

“Được rồi được rồi! Tôi kêu cậu nói về khuyết điểm của con người tôi!” Dương Dạ buồn bực khoát tay, thấy người hầu nam không dám nói tiếp, liền giơ tay lên chỉ : “Đi, qua bên kia ngồi đi! Một lát trở về thu dọn hành lý, rời đi! Anh bị đuổi!”

Cái này làm cho hơn một chục người phát ra những tiếng kêu sợ hãi.

Dương Dạ lạnh lùng vẫy tay, người đứng thứ hai là một hầu gái, nàng ta cầm lấy trái bóng rổ, nhìn đại thiếu gia một cái, ném trái bóng đi không hề suy nghĩ, chỉ tiếc là nàng ta sức yếu quá, ngay cả cái bảng rổ mà cũng không ném trúng được.

“Cô chọn nói thật hay là mạo hiểm lớn?” Dương Dạ đi đến, vừa nhặt trái bóng rổ vừa hỏi.

Cô hầu gái đứng thẳng người, duỗi thẳng góc áo ra, vẻ mặt dường như đang dối, nhìn Dương Dạ, mở miệng nói thẳng : “Đại thiếu gia không phải là muốn chúng tôi nói thật sao? Dù sao thì cũng bị cậu đuổi, tôi... tôi nói thật!” Cô hầu gái nhìn Dương Dạ, ánh mắt giống như là không có đường lui vậy, trong miệng nói ra những lời cay độc : “Đại thiếu gia bình thường đều không hiểu chuyện hay không để ý, vô luận là đối với lão gia hay là đối với người hầu chúng tôi, đều không biết tôn trọng, thậm chí còn lấy người hầu chúng tôi ra làm trò vui, giống như ngày hôm nay vậy!”

Cô hầu gái này nói xong, trong phòng toàn bộ im lặng, những người hầu khác đều nhìn chăm chăm cô ta, trong lòng thầm cảm thán, thật sự đúng là can đảm, nhưng mà cũng phải thôi, nói cũng chết mà không nói cũng chết, không bằng cứ việc thẳng thắn nói ra vài câu.

Cô hầu gái này nói xong, cũng giật mình vì sự to gan của mình, cúi đầu thật sâu, trong mắt hiện ra sự sợ hãi, giống như là đang chờ đại thiếu gia tuyên án tử hình vậy.

Dương Dạ đi đến trước mặt cô hầu gái, nhẹ giọng hỏi : “Cô tên là gì?”

Cô hầu gái ngẩng đầu lên nhìn đại thiếu gia, lại nhanh chóng cúi đầu xuống, dùng cái giọng nói nhỏ nhỏ của mình nói : “Đại thiếu gia, tôi là Ôn Nhu”

“Ôn Nhu? Cô họ Ôn? Tên Ôn Nhu?” Dương Dạ kinh ngạc, lui về phía sau một chút, ngắm nhìn cô hầu gái trước mắt từ trên xuống dưới.

Ôn Nhu cắn răng gật đầu.

“Hay, Ôn Nhu, tên rất hay!” Dương Dạ nhìn Ôn Nhu, thầm nghĩ, con gái mặt đỏ thật là đẹp! Sau đó, giơ tay lên vỗ vai của Ôn Nhu : “Ôn Nhu, cô biết Hiểu Hiểu chứ?”

Ôn Nhu sửng sốt, tiếp tục đỏ mặt gật đầu.

“Tốt, tốt lắm!” Dương Dạ cười, hẳn chỉ nghĩ là cô gái trước mặt rất là khả ái, hơn nữa còn đủ can đảm nói thật trước mặt hắn, không có nịnh hót hắn, có tính cách như vậy, hẳn phải thưởng cho, nhưng hắn nghĩ mãi mà không nghĩ ra cái gì để thưởng : “Như vậy đi, Ôn Nhu, bây giờ cô đi thu dọn đồ của cô, sau đó đi tìm... tìm cái ông Khâu tổng quản gì đó, kêu ông ta thu xếp cho cô, ngày hôm nay cô cũng bắt đầu phụ trách hầu hạ tôi, dọn đến chỗ của Hiểu Hiểu, ở cùng với nàng, được chứ?”

Những người hầu bên dưới không hện mà cùng ồ lên một tiếng đầy sợ hãi.

Ôn Nhu nghe Dương Dạ nói như vậy, dần dần ngẩng đầu lên, con mắt cũng trừng to ra, quả thật là không dám tin vào cái lỗ tai của mình nữa, vốn đã chuẩn bị tâm lý rời khỏi Dương gia, không ngờ rằng lại có một trái sung từ trên trời rớt xuống, xem tí đã làm cho nàng hôn mê bất tỉnh! Ôn Nhu nhìn chăm chăm đại thiếu gia, phát hiện ra đại thiếu gia không có vẻ gì đang nói giỡn, hoàn toàn là đang rất chân thành, vì thế, Ôn Nhu cũng mỉm cười một tiếng, dùng sức gật đầu.

Đúng vậy, Dương Dạ thu xếp như thế, trong lòng không có bất kỳ ý nghĩ bậy bạ gì, nhưng mà sau này thì khó nói.

“Đi thôi!” Dương Dạ cười cười, vỗ vỗ vai của Ôn Nhu.

Ôn Nhu gật đầu, vẫn còn có vẻ không tin, chậm rãi xoay người, đi từng bước từng bước, cuối cùng chạy thật nhanh, dưới con mắt kinh ngạc trầm trồ của mọi người, nàng vui mừng đến nỗi muốn bay ra khỏi phòng tập bóng rổ.

“Kế tiếp!” Dương Dạ biết kế hoạch của mình đã thành công, hẳn biết, nếu như mà hỏi những người hầu này trước đây mình làm cái gì, hay hỏi họ về khuyết điểm của mình, thì có đánh chết bọn họ cũng sẽ không nói, cho nên đành phải bắt một người tự mở miệng, sau đó thưởng cho, bây giờ xem ra đã đạt được hiệu quả rồi.

.....

Lúc này, trong đám người, đã có một người hồi hận đến nỗi cắn chặt hàm răng rồi!

Người này chính là Tộc Tộc, cũng chính là chị em tốt của Hiểu Hiểu trước khi nàng được thăng lên làm nữ hầu thiếp thân cho Dương Dạ, một nữ hầu cực khổ luyện tập cách liếc mắt đưa tình.

Ngày hôm nay nàng ta cũng ở trong đám người hầu bị Dương Dạ gọi đến, vốn tưởng rằng thần may mắn đã mỉm cười với mình, nhưng không ngờ rằng sau khi vào trong sân bóng rổ mới biết được, đại thiếu gia tự nhiên lại muốn mọi người nói về khuyết điểm của mình! Tộc Tộc len lén mỉm cười, thầm nghĩ : Cũng may là mình thông minh, chỉ cần nhìn là biết đại thiếu gia muốn tìm ra những người hầu bình thường hay nói xấu gì về mình rồi! Và mình sẽ không ngu đâu!

Vì thế, Tộc Tộc vốn đang xếp phía trước Ôn Nhu, nói đúng luôn thì Tộc Tộc là người thứ hai ném rổ, nhưng mà Tộc Tộc dựa vào sự thông minh của mình, dùng một cách thần không biết quỷ không hay đổi vị trí với từng người hầu, hầu như là đã xuống xếp cuối hàng rồi. Nhưng bỗng nhiên thấy đại thiếu gia cười với cô gái đứng sau lưng mình, sau đó còn khen vì cô ta nói ra khuyết điểm của mình, và thăng cấp cho cô ta nữa, cái này làm cho Tộc Tộc hối hận đến cả cuối đời.

Thần may mắn ơi, hai lần đều nhìn thoáng qua Tộc Tộc tôi, nhưng cuối cùng lại rơi vào người bên cạnh, nhìn bóng dáng con hồ ly tinh vừa được thăng cấp lên làm nữ hầu thiếp thân chạy ra ngoài phòng bóng rổ, Tộc Tộc tức giận... hận đến nổi... cắn môi đến chảy máu!

Từ đó, nàng ta thấy những người đi sau lên ném rổ, đều to gan nói ra những khuyết điểm của đại thiếu gia, và tự nhiên đều chiếm được những phần thưởng khác nhau : Được trả thù lao, được thăng cấp, được cho ngày nghỉ, được cho kim bài miễn tử... Tộc Tộc đứng ở hàng cuối cùng, liên tục nháy mắt, nháy đến nỗi muốn lòi con mắt ra luôn, mà đại thiếu gia vẫn làm như không thấy, Tộc Tộc chịu không nổi nữa, nàng ta nhận định ngày hôm nay đại thiếu gia có khuynh hướng thích bị ngược đãi, thích nghe người khác chửi mình.

Vì vậy, Tộc Tộc chạy ra khỏi hàng cuối, hướng đến chỗ đại thiếu gia, vừa chạy vừa hô : “Em muốn nói, em muốn nói! Em muốn nói khuyết điểm của đại thiếu gia...”

18. Chương 18: Trái Đất Rất Nguy Hiểm.

Dương Dạ âm thầm ghi nhớ những khuyết điểm của mình trước đây từ những người hầu này, trong lòng cũng ghi nhận xem người nào nói thật, người nào muốn lừa mình để được thưởng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai từ phía sau đội hình xếp hàng.

Ngay lúc đó, Dương Dạ nhìn thấy một nữ hầu gần như điên cuồng đang trừng mắt nhe nanh múa vuốt ra chạy đến hướng của hắn. Vốn dĩ dung mạo của Tộc Tộc cũng có thể coi là thanh tú xinh đẹp, hơn nữa sau khi trang điểm càng thêm lộng lẫy, nhưng lúc này, do thần may mắn hai lần thoáng bỏ qua nàng, làm cho Tộc Tộc như điên lên, làm gì còn giữ được hình tượng, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng nhào đến trước mặt đại thiếu gia. Vì thế Tộc Tộc lúc này, trong mắt của Dương Dạ không khác gì mấy con quỷ ăn thịt người trong loạt game “Resident Evil” cả.

Tộc Tộc chạy đến trước mặt Dương Dạ, thở hổn hển mấy hơi, Dương Dạ giật mình không biết nên làm sao, bất chợt lùi về sau vài bước, đưa cho Tộc Tộc, Tộc Tộc cầm lấy trái banh, dùng sức ném một cái mà không cần nhìn, sau đó nhìn chằm chằm Dương Dạ nói : “Không quảng vào, em chọn nói thật!”

Dương Dạ lại càng không khỏi lui về sau thêm một bước vì sợ hãi, thầm nghĩ : Muốn được thưởng cũng không cần phải như vậy chứ? Biểu tình của cô hầu gái này giống như là hận không thể ăn tươi nuốt sống mình vậy.

“Vậy... vậy... cô nói đi...” Dương Dạ lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn còn lắp bắp.

“Khuyết điểm trước kia của đại thiếu gia là... thiếu tôn trọng người!” Tộc Tộc nhìn Dương Dạ, gấp gáp nói.

“À, cái này có người nói rồi, không tính!” Dương Dạ lắc đầu.

“A? Vậy... đại thiếu gia rất là lười, bình thường ăn uống gì đều ở trong phòng ngủ” Tộc Tộc liền nghĩ đến cái khác.

“Cái này cũng nói rồi, không tính!” Dương Dạ xua tay.

" "

Mặt của Tốc Tốc đỏ lên, vắt hết óc để suy nghĩ về khuyết điểm của đại thiếu gia, cái cảnh tượng này có vẻ rất hài hước. Bởi vì bình thường, người hầu luôn tìm cách nói tốt về chủ nhân, nhưng bây giờ thì ngược lại, bắt người hầu phải nói xấu chủ nhân. Đột nhiên bắt một người hầu nịnh nọt khen thưởng chủ nhân, thì người hầu ấy vẫn có thể nói năng trơn chảy như nước, nhưng mà bắt người đó bỗng nhiên phải nói xấu chủ nhân, thì sợ rằng đúng là làm khó cho người ta.

“Em còn chưa nói xong! Chưa nói xong!” Tốc Tốc khẩn trương, vôi vàng dùng tay ngăn cản.

“Em... em... em hận cậu! Đại thiếu gia, em hận cậu!” Tốc Tốc bất đắc dĩ, đột nhiên nói ra một câu như vậy, cũng tự giạt mình, nhưng không có biện pháp, nhìn thấy đại thiếu gia đang choáng váng và nhìn chằm chằm mình, kiên trì nói tiếp : “Đúng vậy, em hận cậu, đại thiếu gia! Em là Tốc Tốc, em luôn thầm mến đại thiếu gia, nhưng mà anh chưa bao giờ nhìn em được một lần! Khuyết điểm của anh là làm cho người khác đau lòng!”

Dương Dạ sợ đến mức lui ra đằng sau, không ngờ rằng chỉ thưởng ột người thôi, mà lại dẫn đến tình cảnh này, mọi người ồ ạt xông lên, và bắt đầu lôi hết tất cả thói hư tật xấu của đại thiếu gia ra mà chửi, càng nói càng rời xa thực tế, chỉ vì muốn được thưởng mà càng lúc càng nói nhảm.

Một tiếng quát này, làm cho tất cả mọi người chấn động, những người hầu vây quanh Dương Dạ đều đứng ngậy ngốc ra, còn Tốc Tốc bị Dương Dạ hất tay ra thì càng kinh ngạc không ngớt, sững sốt nửa ngày, Tốc Tốc ủy khuất khóc “òà” một tiếng, rồi xoay người chạy ra ngoài, che miệng khóc chạy ra ngoài sân bóng rổ, vừa chạy vừa nghĩ : Sao mạng của mình khổ thế này....

Trong lúc mọi người đi ra ngoài cửa, thì phía sau bọn họ, Dương Dạ bỗng nhiên hô lớn một tiếng : "Mọi người chờ một chút!"

Dương Dạ ho nhẹ một tiếng, sau đó cười một cách thân mật, nói : “Thật là xin lỗi, đã nổi nóng với mọi người rồi, thật ra ngày hôm nay gọi mọi người đến đây, cũng chỉ là muốn biết về con người của tôi trước đây có chỗ nào không tốt thôi. như vậy thì sau này có thể thay đổi và sửa chữa sai lầm, làm lại một lần nữa!

Trước đây Dương Dạ tôi có chỗ nào có lỗi với mọi người, mong rằng mọi người có thể tha thứ cho tôi, tôi ở dưới một mái nhà cùng với mọi người, đương nhiên là phải cùng nhau trông coi, cùng nhau nỗ lực chấn hưng Dương gia chúng ta! Ngẩng cao đầu nhìn mặt thế gian, hãnh diện với tất cả mọi người!”

Dương Dạ nói xong, tâm tình rất kích động, cảm thán mình rốt cục đã tìm thấy được cảm giác làm lãnh đạo rồi! Đáng tiếc là những người hầu ở đây không ai vỗ tay cho hắn, mà tất cả đều mở to mắt ra nhìn vị đại thiếu gia này, giống như là nhìn thấy người trên sao hỏa xuống vậy.

“Được rồi, ngày hôm nay thật ra tôi cũng chỉ muốn nói với mọi người cái này thôi, mọi người trở về đi, cực khổ ọi người!” Dương Dạ cười đắc ý, khoát tay nói.

Tất cả mọi người đều cúi đầu chào, sau đó bước chân đi nhanh ra ngoài phòng tập bóng rổ, trong đầu mỗi người đều đang suy nghĩ rằng : Hôm nay bị cái gì vậy nhỉ? Trái đất nguy hiểm thật, đại thiếu gia mới từ trên sao hỏa lọt xuống...

.....

Cùng lúc đó, Tốc Tốc đã chạy về đến phòng của mình, gục đầu lên giường khóc rống lên, thứ nhất là khóc cho số phận bất hạnh của nàng, hối hận vì đã để mất liên tục hai cơ hội hiếm có, quả thật đúng là tội đáng muôn chết. Thứ hai là nàng hối hận vì biểu hiện của mình ngày hôm nay, thật sự rất quá đáng! Không cần hoài nghi, bây giờ mình khẳng định đã trở thành trò cười trong mắt tất cả những người hầu trong Dương gia rồi, dù sao thì mình cũng là người hầu đầu tiên dám nhắm vào đại thiếu gia, sau này làm sao mà có thể sinh sống tại Dương gia được nữa...

.....

Cũng trong cùng lúc đó, cô hầu gái Ôn Nhu đã thay một bộ trang phục người hầu cao cấp, mang theo đồ của mình đến phòng của Hiểu Hiểu ở lầu ba, gõ cửa một cái, rồi mừng rỡ kêu lên : “Hiểu Hiểu!”

Hiểu Hiểu đang ở trong phòng của mình, mong chờ đến buổi tối ngày hôm nay, nhìn thấy người vào, liền giật mình kêu lên : “Trời ơi... Ôn Nhu?”

“Đúng vậy, đúng vậy” Ôn Nhu kích động nhảy vào trong phòng.

“Sao bạn lại đến đây?” Vẻ kinh ngạc của Hiểu Hiểu biến thành sự vui mừng.

“Mình đến với bạn nha!” Ôn Nhu cời thần bí : “Bạn không thấy mình đang mặc gì sao? Đại thiếu gia đã đem mình trở thành người hầu của cậu ấy!”

“Thật sao?” Hiểu Hiểu hoàn toàn vui mừng, nàng ta không hề có suy nghĩ là Ôn Nhu xuất hiện sẽ đoạt đi một nửa sự sủng ái của đại thiếu gia, mà cũng vui mừng nhảy đến trước mặt Ôn Nhu, nắm lấy tay nàng nói : “Thật tốt quá, tốt quá! Lúc này mình có bạn rồi!! Bạn thật sự được điều đến sao?”

“Đúng vậy, mình cũng rất kỳ quái” Ôn Nhu bị Hiểu Hiểu kéo tay, trên mặt mỉm cười ngọt ngào : “Đại thiếu gia kêu mình nói ra khuyết điểm của cậu ấy, mình nói ra xong, cậu ta liền thăng cấp ình! Có ý gì? Đại thiếu gia rốt cục là người thế nào?”

Giọng nói của Hiểu Hiểu bỗng thấp xuống, mặt cũng đỏ lên : “Mình cũng không biết nữa, nhưng mà, mình phát hiện ra cậu ấy tuyệt đối không có xấu như những gì chúng ta từng nghe trước đây, cậu ấy giống như một thiếu niên đơn thuần mà thôi, mặc dù hơi háo sắc một chút...”

.....

Cũng lại là trong cùng lúc đó, quản gia của Dương gia, Khâu tổng quản, đang ngồi chết lặng trong phòng làm việc của mình, kinh ngạc đến đờ cả người, cầm trong tay danh sách nữ hầu của Dương gia, ngồi chây nước mắt nói: “Đại thiếu gia của tôi ơi, cậu vẫn còn chưa vượt qua thời kỳ trưởng thành sao? Cậu muốn đem tất cả nữ hầu của Dương gia thành nữ hầu thiếp thân của cậu hết sao?”

19. Chương 19: Xin Ngài Trở Về Vị Trí Cũ.

Dương Dạ đắc ý vô cùng, chơi bóng rổ một mình trong sân, sau đó mang theo tâm tình thật tốt trở về phòng ngủ của mình, mà Hiểu Hiểu và Ôn Nhu đã đứng ngoài cửa chờ hân.

Vào bên trong phòng ngủ, Dương Dạ bắt được đi tắm dưới sự hầu hạ của Hiểu Hiểu và Ôn nhu, so với vẻ khấn trương đồ mặt của Ôn Nhu, thì Hiểu Hiểu đã có vẻ thích ứng với việc đại thiếu gia trần truồng rồi, nhưng ngược lại, Dương Dạ lại vô cùng khấn trương, đối mặt với Ôn Nhu lần thứ hai, Dương Dạ không được tự nhiên cho lắm, cuối cùng trực tiếp yêu cầu Hiểu Hiểu và Ôn Nhu quay mặt qua chỗ khác, đưa lưng về phía mình, rồi sau đó trực tiếp cởi đồ ra.

Trong lúc đưa lưng về hướng đại thiếu gia, Hiểu Hiểu nhỏ giọng nghịch ngợm nói với Ôn Nhu : “Mình nói không sai chứ? Đại thiếu gia thật sự biết xấu hổ”

Ôn Nhu len lén quay đầu lại nhìn thoáng qua một cái, mặt đỏ lên, quay lại gật đầu với Hiểu Hiểu.

Sau khi tắm rửa xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ vào, Dương Dạ nhờ Ôn Nhu thu dọn đồ bên ngoài phòng ngủ một chút, ngôn từ khách khí làm cho Ôn Nhu cảm thấy không được tự nhiên, còn Hiểu Hiểu ở bên cạnh thì len nháy mắt với Ôn Nhu, cười một cách xấu xa, ý bảo là : Thế nào, đại thiếu gia cũng đâu có xấu đâu?

Ôn Nhu thông minh làm sao mà không hiểu được, đối với cái nháy mắt của Hiểu Hiểu, cũng chỉ cười.

Dương Dạ vẫn còn đang chìm đắm trong sự hùng hồ của mình khi nãy ở sân bóng rổ, hân bây giờ rốt cục đã biết vì trước đây vì sao mấy người lãnh đạo trong nhà xưởng lúc họp thường hay thao thao bất tuyệt như vậy rồi, thì ra cái cảm giác này thật là đã ghiền!

Sau khi thu xếp cho Ôn Nhu xong, Dương Dạ liền mang theo Hiểu Hiểu đi gặp vị Tiên bá ngày trước vẫn hay chăm sóc cho hân. Vừa nghĩ đến Tiên bá, trong lòng Dương Dạ liền có chút áy náy, tuy rằng chưa gặp Tiên bá bao giờ, nhưng Dương Dạ nghĩ tuyệt đối là do mình đã làm cho Tiên bá sinh bệnh, đã làm cho tâm của ông ta bị thương. Từ nhỏ được Dương lão thái thái nuôi dưỡng, làm cho hân có tình cảm đặc biệt với người già, trong lòng hân cũng đã có quyết định, sau khi gặp Tiên bá xong, liền mời Tiên bá trở về tiếp tục chăm sóc ỳnh. Dương Dạ khát vọng trở về cuộc sống trước kia với Dương lão thái thái, tuy rằng tất cả đã không giống, nhưng mà hân rất muốn cái loại cảm giác này.

.....

Nhưng làm cho Dương Dạ không ngờ chính là, rõ ràng là Tiên bá đang dưỡng bệnh ở trong Dương gia, nhưng mà Dương Dạ và Hiểu Hiểu muốn đi thăm Tiên bá, thì cần phải ngồi xe!

Đi ra khỏi căn nhà chính, Hiểu Hiểu đã gọi một chiếc xe được đặc chế tinh xảo đến, do một vị quản gia nhỏ của mỗi khu lái, mang theo Hiểu Hiểu và đại thiếu gia, qua nhiều dãy nhà lớn, chạy trên đường gần mười phút, vượt qua một cái hồ nhân tạo nhỏ, mới đến một khu biệt thự dài.

“Chỗ ở của Dương gia cũng rộng thật, không ngờ anh ở một khu bụi như vậy rồi, mà vẫn còn nhiều chỗ to như vậy” Dương Dạ ngồi trong xe, nhìn cảnh bên ngoài, ngửa đầu lên cảm thán.

Hiểu Hiểu nhìn đại thiếu gia một cách khó hiểu, thầm nghĩ lẽ nào đại thiếu gia bị mất trí nhớ? Tại sao nhà của mình ở hơn hai mươi năm, mà bây giờ có vẻ như không nhận ra?

”Hiểu Hiểu, cái nhà đó là gì vậy?” Dương Dạ quay đầu lại nhìn Hiểu Hiểu hỏi.

“Đại thiếu gia, có phải cậu không hài lòng với người ta không?” Hiểu Hiểu giả bộ tức giận, trừng mắt nhìn Dương Dạ : “Cái đó không phải là phòng ở cho lão quản gia và người hầu dưỡng lão sao?”

“Dưỡng lão?” Dương Dạ sững sốt : “Cái này là viện dưỡng lão của chúng ta hả?”

“Cái gì thế! Những người quản gia và người hầu già một mực làm việc cho Dương gia, khi thân thể không được nữa, không thể làm gì, thì được thu xếp ở đây, do Dương gia phụ trách chăm sóc những người này trước lúc lâm chung!” Hiểu Hiểu căn bản là không có tức giận, ngược lại cảm thấy đại thiếu gia lúc này thật là khả ái.

“À, thì ra là thế” Dương Dạ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ : Hay thật hay thật, không ngờ rằng Dương gia này, cha mình cũng rất có tình nghĩa, còn biết hầu hạ chăm sóc cho những người già, cái nhà này thật sự là càng lúc càng khiến mình thích, ngoại trừ cái cô hầu gái kinh khủng ấy ra thôi...

Dương Dạ nghĩ đến hình dáng như muốn ăn thịt người của Tộc Tộc, không khỏi rùng mình một cái...

.....

Dương Dạ đi theo Hiểu Hiểu vào trong một căn biệt thự, đi qua một cái phòng, vài cái cửa, Dương Dạ nhìn trái, ngó phải, sau đó chỉ vào cánh cửa trước mặt, đưa mắt qua nhìn Hiểu Hiểu.

“Vào đi, đại thiếu gia, Tiễn bá đang ở trong này!” Hiểu Hiểu vui vẻ dùng tay mở cửa.

“Ai da, sao lại quên rồi, anh không phải đã nói rồi sao, khi ở riêng với nhau, không nên gọi là đại thiếu gia mà” Dương Dạ cười một cách đầy ý nghĩa với Hiểu Hiểu, rất hiển nhiên, với một người chưa từng trải qua niềm vui xác thịt như Dương Dạ, đã phát sinh quan hệ đến mức ôm hôn đắm đuối với Hiểu Hiểu, thì cho rằng quan hệ với Hiểu Hiểu cũng trở nên không tầm thường.

Mặt của Hiểu Hiểu lập tức đỏ lên, hơi cúi đầu, không cần hoài nghi, theo suy nghĩ của một cô gái đơn thuần như Hiểu Hiểu, thì nếu đã từng ôm hôn trên giường với đại thiếu gia, thì cho dù có thất thân hay không thất thân, thì mình cũng đã là người của đại thiếu gia.

Dưới cái nhìn của Dương Dạ, Hiểu Hiểu cảm thấy cả người nóng lên, chậm rãi giơ tay lên, néo nhẹ một cái vào eo của Dương Dạ, giọng nói có vẻ như đang hờn dỗi : “Đừng có hồ đồ, đại thiếu gia, mau đi vào đi”

Dương Dạ vô cùng hưởng thụ cái cảm giác được người ta gọi là đại thiếu gia, mỗi lần được gọi là đại thiếu gia, hẳn liền cảm thấy đắc ý vô cùng, hưởng thụ cái cảm giác tôn quý này, nhưng mà hẳn càng hưởng thụ cái cảm giác liếc mắt đưa tình của Hiểu Hiểu, bị ngón tay của Hiểu Hiểu néo nhẹ vào eo, Dương Dạ cảm thấy cả người tê rần, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy bốn phía vắng que, liền ôm lấy eo nhỏ của Hiểu Hiểu, dùng sức hôn lên môi của nàng một cái, sau đó buông Hiểu Hiểu ra, nhẹ nhàng gõ cửa, rồi đẩy cửa đi vào.

Hiểu Hiểu đột nhiên bị Dương Dạ cưỡng hôn, khiến cho toàn thân tê dại, đầu óc choáng váng, cả người đờ ra đi theo đại thiếu gia vào trong.

.....

Trong phòng rất rộng, mà trang thiết bị lắp đặt ở đây cũng không tồi, Dương Dạ nhìn thấy có một cái vông đặt sát ở cửa sổ, có một ông già đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, hẳn đây là Tiễn bá, mà bên cạnh cái vông còn có một nữ hầu đang ngủ gục, Dương Dạ nhìn khắp nơi một chút, trong lòng thầm nghĩ, loại cuộc sống chất lượng như vậy, tuyệt đối là không kém gì so với xưởng trưởng trước kia của mình.

Cô hầu gái ngủ gục nghe thấy tiếng cửa phòng mở, mở mắt ra, vừa nhìn thấy Hiểu Hiểu và đại thiếu gia đến, vội vàng đứng dậy, quay đầu lại nhìn Tiễn bá đang nằm trên vông, vội vàng bước nhẹ lại, nói với Dương Dạ : “Đại thiếu gia, xin lỗi, xin lỗi, Tiễn bá vừa mới nghỉ trưa, em cũng chỉ vừa ngủ gục một chút, không phải...”

Dương Dạ cười khoát tay nói : “Không sao cả, tôi còn muốn cảm ơn cô đã chăm sóc cho Tiễn bá, được rồi, cô ra ngoài trước đi”

Cô hầu gái nghe đại thiếu gia nói cảm ơn, biểu tình trên mặt lập tức đờ ra, nhưng rồi cũng kịp phản ứng, vội vàng đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Dương Dạ cười cười với Hiểu Hiểu, giơ một ngón tay lên che miệng, ý bảo Hiểu Hiểu nhỏ tiếng một chút, hai người rón rén đi đến trước mặt Tiễn bá đang nằm trên vông.

Tiễn bá đang nằm trên vông, căn bản là không có ngủ, nhưng bỗng nhiên thấy người đã tiếp nhận công việc chăm sóc cho đại thiếu gia đi đến, giống như là một cán bộ cao cấp đến để gặp mặt cán bộ về hưu vậy, tâm tình vô cùng mất mát, bây giờ ông ta cũng lười mở mắt ra, chỉ thở dài liên tục.

“Tiễn bá” Hiểu Hiểu nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

“Là Hiểu Hiểu sao” Tiễn bá cũng không mở mắt, chỉ dùng cái giọng khàn khàn của mình nói : “Sao con lại đến đây? Không đi chăm sóc cho đại thiếu gia đi, chạy đến đây làm gì?”

”Tiễn bá, con mang theo một người đến thăm ngài, ngài xem là ai đến?” Hiểu Hiểu cố đè nén sự vui sướng trong lòng, nhỏ giọng nói với Tiễn bá.

Lời này đã làm cho Tiễn bá mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Hiểu Hiểu, rồi quay sang nhìn thấy khuôn mặt của Dương Dạ.

“Đại... đại thiếu gia...” Tiễn bá bật dậy, nhưng không khống chế tốt, cái vông bị lắc, làm cho ông ta ngã xuống, nhưng mà tâm tình kích động đã làm cho ông ta tiếp tục ngồi dậy, cái vông tiếp tục lắc làm cho ông ta xém ngã lần hai, Vì thế khi ngồi dậy, Tiễn bá hơi loạng choạng một chút, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt của Dương Dạ.

Dương Dạ nhìn thấy ông già trước mắt, cảm giác đầu tiên chính là một ông lão vô cùng thân thiết, vẻ mặt hiền lành, mái tóc hoa râm được chải qua một bên, đúng vậy, đây chính là hình tượng của một ông lão hóa ái trên quảng cáo đồ ăn cho trẻ nhỏ!

Dương Dạ mỉm cười nhìn kỹ Tiễn bá, tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà hắn đã có hảo cảm với Tiễn bá, nhất là khi nhìn thấy vẻ tiêu tụy của Tiễn bá, không thêm quan tâm đến thân thể của mình, làm cho Dương Dạ hiểu được Tiễn bá đối với mình, à không, có tình cảm rất sâu đậm đối với cái tên trước kia. Chỉ mới có một ngày, mà Tiễn bá có nụ cười khả ái trong miệng của Hiểu Hiểu đã trở nên già như vậy, nghĩ đến đây, Dương Dạ không khỏi chua xót.

Sau khi Tiễn bá kết thúc cuộc vật lộn với cái vông, rốt cục đã đứng dậy thành công, vẻ mặt vui mừng giờ tay ra, Dương Dạ vội vàng nắm lấy tay ông ta, nhẹ giọng mỉm cười : “Tiễn bá, con đến đón ông về!”

Không ngờ rằng, Tiễn bá sau khi nghe xong lời này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lui về phía sau một chút, thấp giọng nói : “Cậu không phải là đại thiếu gia!”

20. Chương 20: Cầu Cho Trời Tội Đi.

Dương Dạ sững sốt, Hiểu Hiểu cũng sững sốt, trong nháy mắt, tất cả đều sững sốt.

Trong lòng của Dương Dạ thầm hô : Lợi hại! Không hổ là Tiễn bá đã nuôi mình từ nhỏ đến lớn, chỉ cần một chút là nhận ra mình không phải là mình trước kia, nhưng mà cũng không có biện pháp, mình trước đây không biết đã đi đâu rồi, bây giờ chỉ còn lại một đại thiếu gia duy nhất, đó là mình!

“Tiễn bá, ông nói cái gì vậy?” Hiểu Hiểu kinh ngạc hỏi.

“Cậu ta không phải là đại thiếu gia!” Tiễn bá kích động quay đầu lại nhìn Hiểu Hiểu : “Thật đấy, đại thiếu gia chưa bao giờ nói chuyện tốt với tôi như vậy!”

“Đúng vậy! Con đã không còn là đại thiếu gia trước kia!” Dương Dạ bỗng nhiên nói một câu, trong lòng hắn biết mình không phải là mình trước đây, cho nên bây giờ phải nói xạo một phen, nếu không sẽ khiến ọi người hoài nghi, và hắn sẽ không thể nào được ở trong Dương gia nữa : “Con cũng cảm thấy bản thân con dường như đã thay đổi thành một người khác, con thậm chí còn không biết trước đây con như thế nào nữa!”

Những lời này làm cho Tiễn bá chết lặng, Hiểu Hiểu cũng sững sốt, nhưng vội vàng nói theo : “Đúng vậy, Tiễn bá, đại thiếu gia bây giờ đã thay đổi rất nhiều, ông ở đây dưỡng bệnh nên không biết, đại thiếu gia sau khi trốn nhà rời đi, thật sự đã thay đổi rất nhiều!” Nói xong, Hiểu Hiểu kể lại việc đại thiếu gia đã bỏ tất cả mấy thứ thuốc kích thích gây nghiện kia và việc hòa hảo lại với lão gia Dương Chấn Quý, nói chuyện với mọi người rất lễ phép, thậm chí là còn kêu người hầu tống giác những khuyết điểm trước đây của mình.

Tiến bá nghe xong, cả người choáng váng, sau đó mới nửa tin nửa nghi hỏi : “Đây là sự thật sao?”

“Thật mà Tiễn bá!” Dương Dạ lập tức nói : “Con không biết mình bị làm sao, ví dụ như ấn tượng về ông vậy, con chỉ biết ngoại trừ người nhà của con thì ông là người thân cận với con nhất! Hơn nữa, con đưa Hiểu Hiểu lên làm người hầu thiếp thân cũng không phải có ý muốn đuổi ông”

Tiền bá đã tin là thật rồi, bị lời nói của đại thiếu gia làm cho cảm động, khoe môi rung lên : “Nhưng mà, là Khâu tổng quản nói cho tôi biết, nói đại thiếu gia muốn thay đổi người hầu riêng...”

“Đó là do Khâu tổng quản thất trách! Con nhất định phải phê bình ông ta một chút! Nhất định phải đánh cho ông ta hoa mắt! Đánh á nhìn không ra, ba nhận không thấy!” Dương Dạ làm ra vẻ tức giận gờ nắm tay lên, hô khẩu hiệu như đúng rồi.

Tiền bá khoát tay, cười đến nổi hai mắt híp lại luôn.

”Tiền bá, theo con trở về đi, con đến đón ông đây| Dương Dạ lại nắm lấy tay Tiền bá lần hai, nói rất chân thành.

Nước mắt của Tiền bá chảy ra, cũng nắm lấy tay của đại thiếu gia, khẽ gật đầu.

Nói ngắn nói dài, nói thế nào thì Tiền bá cũng đã hầu hạ đại thiếu gia hơn hai mươi năm rồi, trước đây cũng từng bị đại thiếu gia trút giận, nhất là sau này, đại thiếu gia càng ngày càng hư hỏng, ngay cả lão gia cũng không quản được, nhưng mà Tiền bá vẫn luôn đối xử tốt với đại thiếu gia, bởi vì trong lòng ông ta đã xem đại thiếu gia như là con trai của mình, chăm sóc từ nhỏ cho đến lớn, cho dù đại thiếu gia có bất kính thế nào, thì Tiền bá vẫn không thể dứt bỏ tình cảm này được.

Vốn nghe nói đại thiếu gia đã thay một cô hầu gái trẻ tuổi làm người hầu riêng, trong lòng Tiền bá liền lạnh, cho rằng tình cảm với đại thiếu gia rốt cục đã hết, không ngờ rằng bây giờ đại thiếu gia lại tự mình đến đón trở về, hơn nữa dường như còn thay đổi thành một người khác, hoàn toàn lễ phép hơn, Tiền bá làm sao mà không khóc cho được?

.....

Ngồi trong chiếc xe trên đường trở về, Tiền bá hỏi đại thiếu gia lúc bỏ nhà ra đi đã đi đâu, tại sao lại có thay đổi lớn như vậy, có phải là đã bị đập đầu ở đâu rồi hay không?

Dương Dạ cũng không còn cách nào khác, đành phải trả lời những câu hỏi của Tiền bá, nói là không nhớ rõ lắm, nhưng mà đã từng bị đánh rồi.

Lời này là nói cho Tiền bá nghe, Hiểu Hiểu nghe, còn có cái ông quản gia lái xe kia nữa. Vì thế, trong toàn bộ Dương gia liền nhanh chóng xuất hiện tin đồn, nói là đại thiếu gia đi ra ngoài, nào bộ từng bị tổn thương, lúc trở về liền thay đổi tính tình, hoàn toàn biến thành một đại thiếu gia tốt, lời đồn nhanh chóng chạy vào trong lỗ tai của Dương Chấn Quỳ. Và thế là, toàn bộ bác sĩ y sĩ được sĩ ... nói chung là sĩ thì đều gọi đến hết, và tiến hành kiểm tra toàn thân cho Dương Dạ, kết quả kiểm tra là, não bộ của đại thiếu gia quả thật đã bị chấn động nhỏ, nhưng mà không có trở ngại, tình trạng thân thể vô cùng khỏe mạnh. Nhưng mà cho cái đội ngũ khám chữa bệnh này kinh ngạc chính là, vì trước đây mỗi hai tháng bọn họ đều kiểm tra thân thể cho đại thiếu gia cả, theo yêu cầu của lão gia Dương Chấn Quỳ, bởi vì lão gia sợ đại thiếu gia dùng mấy cái thứ kia sẽ xảy ra chuyện, và khi đó thì tình trạng thân thể của đại thiếu gia vô cùng kém, sức khỏe yếu đuối, ốm nữa chứ, nói chung là đúng như thể trạng của một người bệnh. Nhưng không ngờ rằng sau khi rời nhà trốn đi và trở về, thân thể của đại thiếu gia đã trở nên khỏe mạnh và cường tráng hơn rất nhiều, cơ bắp săn chắc, đường cong rõ ràng, tuyệt đối là một người thanh niên khỏe mạnh bình thường!

Tin tức này làm cho lão gia Dương Chấn Quỳ hưng phấn không ngớt, tuy rằng bên trong vẫn còn điều đáng ngờ, nhưng mà đây khẳng định là con trai của mình! Coi như là ông trời quan tâm đến Dương gia, làm cho đại thiếu gia của Dương gia lấy lại cuộc sống mới!

Khi Dương Dạ biết não của mình thật sự bị chấn động nhỏ liền vô cùng hoảng sợ, nhưng mà hần nghĩ đến cảnh khi ở trong cái không gian giữa kia, lão vực chủ chết tiệt ấy đã tát ấy cái để hỏi mình có đau hay không, kết quả là thành thế này. Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất là có lý do giải thích là vì sao mình không giống với trước đây.

Vì thế, rốt cục đã sóng yên gió lặng, người trong Dương gia không còn ai cảm thấy kinh ngạc kinh dị kinh hãi với các hành động của đại thiếu gia bây giờ cả, tất cả mọi người đều cho rằng do não bị chấn động nên đại thiếu gia đã thay đổi tính tình, cũng là ông trời thấy tội nghiệp cho Dương gia, không cho đại thiếu gia làm thẳng con trời đánh của một trong năm đại gia tộc!

Đương nhiên, những cái này đều là nói sau, và đều là đoạn không quan trọng, chỉ nói đơn giản một chút thôi, không cần phải kể lại rõ ràng, cái chuyện quan trọng tiếp theo hẳn là chuyện của Dương Dạ và Hiểu Hiểu, bởi vì sau khi giúp Tiến bá thu dọn phòng xong, ăn trưa với Dương Chấn Quý, Dương Dạ nằm trong phòng nhìn ra cửa sổ, cầu mong cho trời mau tối, dù sao thì tối hôm nay sẽ là đêm mà hẳn chào tạm biệt cái tem trai tân hai mươi mấy năm của hắn.

Cùng lúc đó, người có tâm trạng thấp thỏm còn có Hiểu Hiểu, nàng ta cũng đặc biệt chú ý đến thời gian, dù sao thì buổi tối ngày hôm nay, sẽ là đêm mà nàng lột cái tem gái trinh xuống...

.....

Thôi, để tiết kiệm thời gian, không muốn để cho hai nhân vật của chúng ta bị nghẹn đến sinh bệnh, chúng ta nên quay nhanh thời gian một chút, trời tối nào, rồi, bây giờ trời tối rồi đó! Nói tối liền tối! Bây giờ bỏ qua những chi tiết nhỏ nhặt vặt đó, có ai ý kiến gì không? Không à, vậy thì tốt! (Tác giả lạm quyền quá, bắt quá mình thích)

Trời tối... ngoại trừ những người trực cổng còn thức, thì ngay cả những con chó trông nhà của Dương gia cũng đã đi ngủ hết rồi.

Hiểu Hiểu rón rén ngồi dậy khỏi giường, nhìn thoáng qua Ôn Nhu đã ngủ say, liền nhón chân bước nhẹ ra cửa, cẩn thận mở cửa, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Cửa phòng ngủ của Dương Dạ căn bản là không khóa, Hiểu Hiểu nhẹ nhàng đẩy ra, trong phòng ngủ của đại thiếu gia chỉ có ánh lửa từ các ngọn nến thôi, cái này Dương Dạ bắt chước trong bộ phim nào đó, nói chung là phim ấy mà chả nhớ nữa, kêu một người hầu khui một chai rượu, trong lúc chờ đợi Hiểu Hiểu, hắn đã rót ra một ít rồi, nếu như hắn biết chai rượu hắn đang uống trị giá đến mấy triệu, thì khẳng định là sẽ bị sặc đến chết.

Lúc này, Hiểu Hiểu đi vào trong phòng ngủ, một tay Dương Dạ cầm chai rượu, tay kia thì cầm hai cái ly, mỉm cười ngênh tiếp Hiểu Hiểu.

“Đại thiếu gia, cậu làm cái gì vậy?” Hiểu Hiểu vừa mới vào trong phòng, lúc đầu còn khá là lo sợ và khấn trương, nhưng nhìn thấy Dương Dạ cầm lấy chai rượu, không khỏi nghĩ đến hai chữ “Mê gian”, nhẹ nhàng cười hỏi một câu.

Dương Dạ liền ngây người, nhìn Hiểu Hiểu ban ngày, và nhìn Hiểu Hiểu ban đêm dưới ánh đèn, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, Hiểu Hiểu trước mặt chỉ mặc một cái váy ngủ màu trắng hơi mỏng, đi chân trần, mái tóc xõa dài hơi rối một chút, nhờ có ánh sáng le lói từ ánh lửa, Dương Dạ có thể thấy rõ những đường cong mê người dưới lớp váy kia.

” Hiểu Hiểu, không cần gọi là đại thiếu gia, làm như là thiếu gia có tiền muốn cưỡng bức dân nữ vậy” Dương Dạ cầm lấy ly rượu, đi đến trước mặt Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu bật cười hì hì, rồi lập tức dừng lại, trừng mắt nhìn Dương Dạ một cách đầy tình cảm

Dương Dạ cảm thấy trong người đã bắt đầu nóng lên, vội vàng học theo trong phim, đưa một cái ly cho Hiểu Hiểu, sau đó nhẹ nhàng rót một chút rượu cho ly của mình và ly của Hiểu Hiểu, rồi để chai rượu xuống, cầm cái ly trong tay chạm nhẹ vào ly của Hiểu Hiểu, “đỉnh” một tiếng!

” Hiểu Hiểu, thật sự cho đến bây giờ anh cũng không nghĩ rằng, đời này còn có thể gặp một người vừa đẹp vừa tốt như em” Dương Dạ tuyệt đối là thành thật khi nói ra những lời này. Đối lại là trước đây, một người con gái như Hiểu Hiểu đối với hắn mà nói, giống như là một nữ thần vậy.

“Miệng lưỡi trơn tru, chỉ biết đồ ngon đồ ngọt” Hiểu Hiểu cười xấu hổ, giơ cái ly lên trước mặt, cười một cách nghịch ngợm nhìn Dương Dạ, lúc này, Hiểu Hiểu đã hoàn toàn chìm đắm trong nó, nói cách khác, nàng đã không coi Dương Dạ trước mặt là đại thiếu gia nữa rồi, trong mắt nàng, chỉ có một người thanh niên anh tuấn càng nhìn càng thích, đang nhìn nàng mãi mê nhìn nàng chăm chăm và cười...

21. Chương 21: Cùng Nhau Tiêu Diệt Lần Đầu Tiên.

Thời gian hôn mê rất lâu, làm cho Dương Dạ cảm thấy rằng cho đến bây giờ mình còn chưa hạnh phúc như vậy, thành thật mà nói, trước đây chỉ là chuyện nhỏ, mình chưa từng ảo tưởng rằng trong hoàn cảnh này sẽ lại ở cùng với một cô gái xinh đẹp như vậy, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, Dương Dạ liền cảm ơn vực chủ từ trong lòng, có một cuộc sống hoàn mỹ như vậy làm thù lao, lên núi đao xuống biển lửa vì vực chủ cũng ... từ từ suy nghĩ.

Dương Dạ và Hiểu Hiểu chậm rãi buông nhau, buông xuống tất cả mọi lo lắng, thông thả như vậy, lưu luyến như vậy, lúc bốn cánh môi tách nhau ra, ở giữa vẫn còn nước miếng dính leng leng ...

Hai người vẫn đối diện nhau như cũ, cảnh này chỉ cần một người bình thường như đại ca Kiếm liếc sơ cũng biết là hai người đã điên cuồng vì hôn nhau rồi!!! Dương Dạ một tay cầm ly rượu, tay kia nắm lấy tay của Hiểu Hiểu, chậm rãi đi đến hướng chiếc giường, sau đó hai người ngồi trên giường, nhìn nhau một cách đầy tình cảm, ánh mắt của Dương Dạ nóng như muốn bắn ra lửa vậy, còn ánh mắt của Hiểu Hiểu lại nhộn nhạo như sóng biển. Cái này tựa hồ như báo trước về chuyện kế tiếp : Không phải là lửa làm nước bốc hơi cũng chẳng phải là nước dập tắt lửa.

Dương Dạ nhìn Hiểu Hiểu, cảm nhận sự hô hấp của mình rõ ràng đã trở nên rất gấp, còn cả người thì càng lúc càng nóng, thế nhưng hần vẫn cố gắng nhìn xuống, cố gắng xây dựng một bầu không khí hoàn mỹ, từ khi Dương Dạ biết được “what is sex” thì hần đã suy nghĩ rất nhiều, sau này cần phải nỗ lực kiếm thật nhiều tiền, sau đó cưới một cô gái xinh đẹp làm vợ, rồi trong đêm động phòng hoa chúc sẽ làm ra một đêm đầu tiên hoàn mỹ nhất, lãng mạn nhất và có ý nghĩa nhất.

Chỉ là bây giờ, đêm động phòng chúc thì có lẽ là không đợi được rồi, nhưng Dương Dạ vẫn tin rằng, mình vẫn có thể giữ lại kỷ niệm về việc mất tem, không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn!

Dưới sức mạnh tinh thần mạnh mẽ, Dương Dạ dựa theo những hình ảnh trong phim về cái cảnh tượng lãng mạn ấy, nhẹ nhàng đưa tay lên, vuốt vài sợi tóc của Hiểu Hiểu ra phía sau gáy, còn tay kia thì cầm cái ly đưa lên miệng, uống cái ực một cái...

“Ặc!” Chỉ là chút rượu vừa rồi Dương Dạ vừa uống vào liền phun ra ngoài, sau đó kêu lên : “CLGV! Rượu quái gì mà khó uống thế? Còn chua hơn cả dấm nữa!”

Cũng khó trách Dương Dạ, lần đầu tiên hần uống loại rượu này, không quen cũng là bình thường, thật là mất mặt, vừa uống xong liền phun ra, trực tiếp văng hết lên trên mặt của Hiểu Hiểu. Trên mặt của Hiểu Hiểu vừa dính rượu vừa dính cả nước, còn cái váy ngủ màu trắng trên người cũng bị dính những vết màu hồng loang lổ, sau đó thối qua khắp nơi, nhìn sơ qua cứ tưởng Hiểu Hiểu vừa bị súng máy bắn nước công phá vậy.

Hiểu Hiểu sững sốt một chút, lập tức đứng dậy chạy nhanh đến cái giá treo khăn tắm trong phòng, không để ý đến chỗ dơ trên người mình, mà lau nước trên mặt và miệng cho đại thiếu gia. Đang lau thì đột nhiên bật cười, bởi vì một ý nghĩa kỳ quái đột nhiên xuất hiện trong đầu của mình, nghĩ rằng mình giống như đang chăm sóc ột đứa nhỏ vậy.

Dương Dạ sau khi mắng xong không có phản ứng, hoàn toàn bị biểu hiện của chính mình làm cho ngây người, nhìn Hiểu Hiểu chạy qua chạy lại, cầm khăn lau nước ỳnh, rồi nhìn thấy cái váy ngủ của Hiểu Hiểu bị dính dơ, thì thào nói : “Xin lỗi...”

Hiểu Hiểu đã hoàn toàn không còn kinh ngạc vì những hành động của đại thiếu gia nữa, nàng hoàn toàn tin rằng lý do đại thiếu gia rời nhà trốn đi đã bị chấn thương ở đầu nghiêm trọng cho nên thay đổi tính tình. Nàng thậm chí cảm thấy mình rất may mắn, dù sao thì vừa mới vào Dương gia không lâu, mà lại hầu hạ một đại thiếu gia đã hoàn toàn thay đổi thành một người tốt.

Dương Dạ nhìn chằm chằm Hiểu Hiểu nửa ngày, trong lòng nghĩ : Thôi rồi, hoàn mỹ cái đui gì nữa, tự nhiên lại làm ra cái trò này, thôi thôi, bản thân cũng không phải là quý tộc cao đẳng gì, đừng có lãng mạn con mẹ gì nữa, xức thôi!

Đúng vậy, ngồi trước mặt là một cô gái tuổi còn trẻ mà lại xinh đẹp, hơn nữa nguyện ý dâng hiến sự thuần khiết của mình, dưới loại tình huống như vậy mà vẫn có thể ngồi yên thì có thằng đàn ông nào có thể ngồi

yên? Nếu có thể ngồi yên, vậy thì chúc mừng bạn, bạn có thể đi tu luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển của Đông Phương Bất Bại được rồi.

”Hiểu Hiểu... cái đó... dơ rồi... cái đó... tắm...?” Dương Dạ do dự một chút rồi nói, mặc dù nói cái gì thì ngay cả bản thân hắn cũng chẳng hiểu.

Nhưng Hiểu Hiểu lại hiểu được ý của đại thiếu gia, càng biết rõ thì càng hay sợ, khi cái thời khắc kia thật sự đến, nàng khẩn trương, đỏ mặt gật đầu, hai tay nắm chặt cái khăn mặt.

Vì thế, Dương Dạ lại kéo tay của Hiểu Hiểu, chậm rãi đi đến cái hồ tắm nhân tạo giữa phòng, khi đến cạnh, Hiểu Hiểu đỏ mặt thực hiện trách nhiệm của một nữ hầu, nhẹ nhàng cởi sạch quần áo của đại thiếu gia ra, sau đó hơi nghiêng người đi, cắn môi, chậm rãi lột váy ngủ trên người xuống...

Dương Dạ liền bị sung huyết não! Hiểu Hiểu trước mặt không có mang áo ngực, chỉ là ở dưới vẫn mặc một cái quần lót màu hồng nho nhỏ. Hầu như là lộ trọn vẹn ra trước mặt hắn, hai tay muốn che bộ ngực, nhưng mà cổ ép buộc hai tay buông xuống, bỗng nhiên phát hiện ra đại thiếu gia đang nhìn mình chằm chằm, Hiểu Hiểu xấu hổ, lập tức gơ hai tay lên che ngực lại.

Dương Dạ bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, chậm rãi bước xuống hồ tắm, ngồi xuống, nhưng trong toàn bộ quá trình thì cặp mắt vẫn không rời khỏi thân thể của Hiểu Hiểu.

“Không được nhìn” Hiểu Hiểu nói ra một câu, thấy đại thiếu gia liền nhắm mắt lại, mới nhanh chóng cởi quần lót của mình ra, sau đó nhảy xuống hồ tắm, giấu tất cả của mình trong nước, chỉ để cái đầu lòi lên mà thôi.

Dương Dạ cảm thấy cả người nóng như chưa bao giờ được nóng, mặc dù đang ở trong hồ nước, không thể dừng lại! Dừng không được! Hắn mà còn chần chờ thêm một hồi nữa, cá hai mươi ngàn là nước trong hồ sẽ bị đun sôi!

Hiểu Hiểu dựa sát vào vách, thấy tay của đại thiếu gia, đang mò về hướng của mình dưới làn nước...

.....

Cái này vốn là một chuyện vô cùng lãng mạn, vô cùng đáng giá, thậm chí là một đêm có ý nghĩa giáo dục vô cùng cao, nhưng mà bởi vì hai bên đều là lần đầu tiên, không có bất kỳ kinh nghiệm gì, cho nên làm cho toàn bộ quá trình trở nên khó khăn và vất vả hơn.

Trên thực tế thì trước đây Dương Dạ đã coi khá nhiều phim sex, cũng học tập được vài chiêu trong chín mười sáu kiểu, còn Hiểu Hiểu tuy là con gái, nhưng bên cạnh nàng có không ít những chị em đã từng nếm thử trái cấm, khi gặp mặt luôn nói về vấn đề này, dài ngắn to nhỏ lâu hay mau này nọ, vì dụ như Tốc Tốc vậy, lúc còn ở ký túc xá luôn ngồi nói những chuyện làm cho Hiểu Hiểu đỏ mặt, nhưng cũng vì vậy mà Hiểu Hiểu cũng mơ hồ hiểu biết về chuyện này.

Nhưng, lý thuyết và thực tế là hai chuyện khác nhau, hai người nắm giữ lý thuyết cùng nhau làm chuyện này, chưa chắc đã thuận lợi, hơn nữa đều là lần đầu tiên, tình huống như vậy làm cho Dương Dạ và Hiểu Hiểu có mấy chỗ không hiểu cũng không dám nói, cũng ngại không dám hỏi. Vì thế, hai người từ hồ tắm lên trên tắm, từ tắm xuống lại hồ tắm, sau đó lại lên trên giường, không ngừng cố gắng để nắm giữ kinh nghiệm, không ngừng xin lỗi nhau, cũng không ngừng cổ vũ cho nhau, cuối cùng, yeah, cuối cùng đã hoàn thành được cái công cuộc thần thánh này. Toàn bộ quá trình này có thể nghiệm chứng bằng bốn câu nói : Đưa ra quyết tâm, không sợ hy sinh, bài trừ khó khăn, tranh thủ thắng lợi!

Sau khi tất cả đã trở nên yên tĩnh, trên giường chỉ còn lại hai người đang thở gấp, Dương Dạ vừa vuốt tóc của Hiểu Hiểu, vừa len lén kiểm tra thân thể của mình xem có thay đổi gì không, nhưng phát hiện ra rằng nó cũng chẳng khác gì so với lúc đầu, không khỏi có chút thất vọng.

Hiểu Hiểu thì lau nước mắt trên vành mắt đi, dù biết mình đang lỏa thể, nhưng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, nàng không dám nhìn, cảm giác đau đớn vẫn còn chưa biến mất, trong lòng thì kích động, hơn nữa cũng không nghĩ là mình hiến thân cho đại thiếu gia, mà là vì yêu đại thiếu gia.

“Đau sao?” Dương Dạ vuốt tóc của Hiểu Hiểu, nhẹ nhàng hỏi.

“Dạ...” Hiểu Hiểu nhắm mắt lại, gật đầu như một đứa con nít vậy : “Người ta là lần đầu tiên, cho nên không hiểu nhiều... không trách đại thiếu gia, là Hiểu Hiểu tự làm mình đau”

Dương Dạ bật cười, Hiểu Hiểu thật sự rất khả ái, tuy rằng đang cười nhưng giọng nói của Dương Dạ lại rất nghiêm túc : “Hiểu Hiểu, mặc kệ là em có tin hay không, anh cũng là lần đầu tiên!”

Hiểu Hiểu mở to mắt ra, ngơ ngác nhìn Dương Dạ, bỗng dưng mỉm cười, ôn nhu nói : “Em hiểu, em tin”

Hiểu Hiểu đoán rằng, đây nhất định là lần đầu tiên của đại thiếu gia sau khi đã hoàn toàn thay đổi, từ một ý nghĩa nào đó mà giải thích thì đại thiếu gia thật sự đã thay đổi thành một con người khác, cho nên cũng có thể nói là lần đầu tiên. Nghĩ như vậy, Hiểu Hiểu đặc biệt cảm thấy thỏa mãn vì đã bóc được tem của đại thiếu gia.

Dương Dạ ngẩng đầu , trầm nghĩ, em hiểu cái gì chứ? Vừa muốn giải thích, bỗng nhiên ý thức được mình đang nói nhảm, cười khổ để đầu lại xuống gối, đại thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy của Dương thị gia tộc, đại thiếu gia của một đại gia tộc, có tiền có thế, bên cạnh lúc nào cũng đầy gái đẹp, nói là trai tân, lần đầu tiên? Ai mà tin chứ...

22. Chương 22: Muốn Làm Gì Thì Làm.

Thật ra Hiểu Hiểu qua đêm trong phòng đại thiếu gia là chuyện không được phép trong Dương gia, Dương nhiên, cái này không giống như Dương Dạ đã hiểu là không có đàn bà nào trong phòng của “Dương Dạ” trước kia, mà ngược lại, trong phòng của đại thiếu gia hồi trước lúc nào cũng có gái cả, ngoại trừ Quân Hinh tiểu thư ra, thì đại thiếu gia trước đây không sợ bất kỳ kẻ nào, người khác thấy thì coi như là không thấy, không ai dám đắc tội với đại thiếu gia cả. Vì vậy, cái này trở thành một bí mật công khai kiểu như “dân không nói thì quan không quản”.

Nhưng đại thiếu gia bây giờ đã không còn là đại thiếu gia trước kia, tất cả đương nhiên là không giống rồi. Dương Dạ tuyệt đối làm việc theo phong cách của hắc chức không phải của người khác. Ôm Hiểu Hiểu trên giường nói chuyện một hồi, hắc đàn phải cẩn rằng nuốt nước mắt để cho Hiểu Hiểu thừa dịp trắng lên cao, trời tối tối mà chạy về phòng, bởi vì trong quá trình nói chuyện có đề cập đến một người, đó chính là Quân Hinh tiểu thư.

Tuy rằng Dương Dạ không có cảm tình với Quân Hinh, thậm chí là không quen biết gì cả, nhưng dựa theo thân phận bây giờ của hắc mà nói, thì Quân Hinh dù sao cũng là vị hôn thê của hắc, mặc dù Dương Dạ bình thường rất muốn quên chuyện này, nhưng mỗi lần nghĩ đến thì lại cảm thấy rằng chuyện của hắc và Hiểu Hiểu không nên công bố ra ngoài. Thứ nhất là hắc không muốn để cho trên dưới Dương gia có ấn tượng không tốt về hắc, thứ hai là hắc không muốn để cho Dương Chấn Quý biết, để tránh cho ông bố đau lòng. Thứ ba là hắc không thể để cho Quân Hinh biết được, vì cô vợ tương lai này gây áp lực cho Dương Dạ rất lớn. Thứ tư là Dương Dạ lo rằng, lỡ như chuyện của hắc và Hiểu Hiểu bị công bố ra bên ngoài, sẽ khiến cho ông già nổi giận, đuổi Hiểu Hiểu đi, vậy thì sẽ gây ảnh hưởng đến nhiều mặt lắm. Thứ năm là...

Mẹ kiếp, nói chung là rất nhiều lý do, vậy thôi!

Dương Dạ biết mình đã yêu Hiểu Hiểu rồi, không thể để mất nàng được, nên cũng quyết định không thể để nàng rời đi, cho nên tất cả cần phải giữ bí mật, đây là biện pháp bảo vệ ỳnh và Hiểu Hiểu tốt nhất.

Nhưng mà lâu lâu Dương Dạ lại tự hỏi : Quân Hinh? Vị hôn thê của mình? Sang năm sẽ kết hôn? Lẽ nào mình thật sự muốn cưới nàng? Cưới một người con gái mình không quen, và cũng chẳng thương về làm vợ?

Thế nhưng về Quân Hinh, khi Dương Dạ hỏi Hiểu Hiểu, thì Hiểu Hiểu hết lời ca ngợi Quân Hinh, nói nàng ta thật ra rất tốt, là người rất đơn thuần. Ngoại trừ cái việc hơi có tính tình của đại tiểu thư ra, thì những cái khác đều rất tốt, rất hiểu chuyện, rất rộng rãi, luôn dạy dỗ tiểu thư Dương San không được hà khắc dữ dằn với người hầu, rất có lễ phép... một quá, nói chung là Quân Hinh rất có danh tiếng tại Dương gia.

Cái này làm cho Dương Dạ khó xử, nếu Quân Hinh là một cô gái tốt, vậy thì nếu mình có ý định từ hôn bội ước, có thể làm cho Quân Hinh xấu hổ mất mặt không nhĩ? Bị ảnh hưởng bởi chữ sĩ, thậm chí là làm ảnh hưởng đến sức khỏe và tâm lý, làm sinh ra sự biến thái này nọ... Tại vì có vài chuyện ví dụ như một người

khi còn nhỏ bị người ta lừa mất một cái bánh trôi, làm cho người đó sinh ra tâm lý biến thái, và trở thành một phần tử nguy hiểm của xã hội. Nói chung là nên làm thế nào để không tổn thương cho Quân Hình nhỉ?

Dương Dạ bỗng nhiên nhớ lại lúc buổi sáng ôm lấy Quân Hình đáng yêu vào lòng, cái cảm giác ấy làm cho Dương Dạ không khỏi động lòng, nhìn Hiểu Hiểu, lại nghĩ đến Quân Hình. Dương Dạ không khỏi cảm thán, không ngờ rằng một thằng nhóc nghèo túng nghèo thiếu ngày ba bữa còn chưa lo xong mà chỉ chớp mắt một cái liền biến thành đại thiếu gia trái ôm phải ấp, tài sản bạc triệu trong người!

.....

Khi Hiểu Hiểu lặng lẽ trở về phòng giữa đêm kia, Ôn Nhu đã tỉnh. Vốn thấy giường của Hiểu Hiểu trống, cho rằng nàng ta đang đi toilet, nhưng tiếng cửa phòng vang lên, làm cho Ôn Nhu cảnh giác mở đèn lên nhìn, và trong phòng nhất thời sáng như ban ngày, Ôn Nhu tròn tròn mắt ra nhìn, thấy đầu tóc của Hiểu Hiểu rối bời, chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng, bên dưới thì chẳng có gì và đang đứng sững sờ ngoài cửa.

Cái váy ngủ của Hiểu Hiểu dơ rồi, cho nên lúc về không thể làm gì khác hơn là mặc cái áo của đại thiếu gia vào, nhưng cái áo sơ mi này vô tình trở thành một chứng cứ phạm tội, Ôn Nhu nhìn Hiểu Hiểu như vậy, chỉ sững sờ một chút, liền lập tức hiểu được, làm ra vẻ ” thật không ngờ nha” rồi dùng tay chỉ Hiểu Hiểu, cười đầy ý nghĩa.

Hiểu Hiểu đỏ mặt, chạy nhanh lên giường mình, chui vào trong chăn, đưa đầu ra nhìn Ôn Nhu, hỏi như đúng rồi : “Cậu cười cái gì?”

“Thật không ngờ, thật không ngờ” Ôn Nhu bật cười : “Hiểu Hiểu bây giờ không còn là thiếu nữ nữa, mà đã là phụ nữ rồi nha!”

“Cậu nói bây cái gì đó!” Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn Ôn Nhu, sua đó không dám đối diện với nàng nữa, vội vàng thu ánh mắt lại.

“Haizzz! Hiểu Hiểu, cậu và đại thiếu gia thật sự ...” Ôn Nhu leo xuống giường, đi chân trần qua bên giường của Hiểu Hiểu, túm lấy chăn trên người Hiểu Hiểu, hưng phấn hỏi.

Hiểu Hiểu bị hỏi đến cùng, đỏ mặt gật đầu, sau đó lập tức nói thêm một câu : “Cậu không được nói lung tung ra ngoài nha!”

Ôn Nhu gật đầu với Hiểu Hiểu, nụ cười trên mặt có vẻ đầy xấu xa, nói : “Mình có nên gọi cậu là thiếu phu nhân không nhỉ?” Nói xong nhìn Hiểu Hiểu vừa thẹn vừa tức, cười ha hả lên, sau khi cười vài tiếng xong, liền chợt nhớ ra cái gì đó, đẩy Hiểu Hiểu vài cái, hỏi : “Hiểu Hiểu... hai người là... thời gian dài bao lâu thế? Là lần thứ mấy vậy?”

“Cái gì thế! Ghét quá!” Hiểu Hiểu đỏ mặt đánh Ôn Nhu một cái : “Là... là lần đầu tiên kêu mình đi qua...”

“Thế à, nhưng mình nghĩ ...” Sắc mặt của Ôn Nhu trở nên nghiêm trọng : “Đại thiếu gia không phải là... không phải là chơi qua đường chứ?”

“Cái gì vậy!” Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn Ôn Nhu : “Mình nói cho cậu biết! Đại thiếu gia không phải là loại người giống như tin đồn đâu! Hơn nữa... anh ấy còn run tay run chân nữa, cậu nghĩ đi, nếu như ... nếu như đúng theo lời đồn, thì tại sao lại làm ra vẻ giống như cái gì cũng không hiểu chứ?”

Ôn Nhu cúi đầu gật gù suy nghĩ, sau đó giống như là tỉnh ngộ vậy, nhìn Hiểu Hiểu : “Run tay run chân? Hì hì, nói một chút đi, nói một chút đi! Nói về quá trình đi!”

Hiểu Hiểu sững sờ một chút, lập tức cúi đầu, thu tay chân vào trong chăn, nhỏ giọng nói : “Nói cái gì chứ?”

“Tất cả đều nói một chút! Nói đi mà!” Ôn Nhu kéo chăn ra, hưng phấn hỏi : “Cái đó... đại thiếu gia... anh ấy... anh ấy thế nào?”

“Cái gì mà thế nào?”

“Còn giả bộ hồ đồ à? Cái đó nó như thế nào?”

“Ai da! Cậu thật là lưu manh!”

“Haha! Cậu đã làm loại chuyện lưu manh rồi, còn nói về vấn đề lưu manh với mình à?”

“Cậu là lưu manh! Không để ý đến cậu nữa!” Hiểu Hiểu rút người lại, bắt đầu trò ngón tay nói chuyện với ngón tay.

“Được rồi, được rồi, là mình sai, Hiểu Hiểu, hỏi cậu thật đấy” Ôn Nhu đưa tay giật lấy tay của Hiểu Hiểu, sau đó hỏi : “Cái đó... lần đầu tiên ấy... thật sự có đau như mọi người nói không?”

Hiểu Hiểu sưng sốt một chút, sau đó hồi tưởng lại cảm giác lúc ấy, rồi đột nhiên dùng sức gật đầu!

“Thật không? Thật sự đau à? Vậy thì sao trước đây Tộc Tộc luôn nói là rất sướng? Còn muốn làm tiếp chuyện đó?” Ôn Nhu làm ra vẻ kinh hãi, tiếp tục hỏi.

“Thật sự rất đau, còn chảy máu nữa!” Hiểu Hiểu dường như là hơi sợ do nhớ lại quá trình đó : “Không gạt cậu đâu, Ôn Nhu, chỗ đó của mình còn đau nhẹ, sưng lên rồi!”

“Sưng luôn à? Để mình xem?” Hai mắt của Ôn Nhu sáng lên, bắt đầu giở chăn lên.

“Cậu làm gì vậy! Nữ lưu manh này!”

“Cho mình xem chút đi! Để mình còn chuẩn bị tâm lý nữa!”

“Đáng ghét! Mau về ngủ đi!”

“Cho mình xem, ình xem, ình xem!”

“Không cho xem, không cho xem, không cho xem!”

...

.....

Thời gian kế tiếp, đối với Dương Dạ mà nói thì đây là một quá trình tương đối dài dòng, hần bắt đầu lên học cách thích nghi với cuộc sống mới. Dùng cái lý do đầu bị đập, không nhớ rõ chuyện trước đây, Dương Dạ nhớ Tiễn bá, đầu tiên là làm quen với căn nhà to đùng này, có bao nhiêu phòng ở, có bao nhiêu cửa lớn, có bao nhiêu con đường, có bao nhiêu cái hồ nhân tạo, có bao nhiêu xe, có bao nhiêu trục thẳng và sân đỗ chuyên dụng, có bao nhiêu người làm vườn, bao nhiêu người hầu, bao nhiêu quản gia, bao nhiêu tài xế, bao nhiêu bảo vệ, bao nhiêu chó nghiệp vụ...

Bởi vì rảnh rỗi quá không có gì làm, cho nên Dương Dạ bắt đầu lo việc trong nhà, trên thực tế, với thân phận là đại thiếu gia thì hần không cần phải làm gì cả, không chỉ riêng hần, em trai Dương Tự, em gái Dương San cũng không cần làm gì hết, ngồi chơi cho hết ngày là được. Chỉ là Dương Dạ dư thời gian quá, và muốn tìm hiểu thêm tình huống ở đây, cho nên đã đi hỏi thăm Tiễn bá và Thành bá về tình hình của gia tộc, nhưng đáng tiếc là ngay cả Thành bá và Tiễn bá cũng không nhớ rõ là gia tộc họ Dương có bao nhiêu tập đoàn, có bao nhiêu tài sản, chỉ biết là bây giờ Dương gia đang đứng đầu trong ngũ đại gia tộc thôi, còn chuyện làm ăn thì để cho nhân viên đi làm, mỗi năm chỉ lấy tiền hoa hồng thôi, nhưng con số đó đã vượt qua sự tưởng tượng của người thường rồi, mà Dương gia thậm chí còn có cả bờ biển riêng, đảo riêng, ngoài ra còn có một số quốc gia nhỏ nằm trong sự khống chế của Dương gia....

Dương Dạ rốt cục đã hiểu rõ lời nói của vực chủ, trong cái không gian song song này, hần muốn gì có cái đó, muốn làm gì thì làm, muốn đủ cái gì thì đủ cái đó ...

23. Chương 23: Tình Duyên Đại Sỏa.

Sau khi đi dạo bên trong chỗ ở của Dương gia, Dương Dạ rốt cục đã có thể tự hào hô lớn với Hiểu Hiểu và Ôn Nhu : “Anh đã có thể tìm thấy phòng ngủ của mình!?”

Hiểu Hiểu và Ôn Nhu cười ngửa cười ngang, từ lúc làm quen đến giờ, hai người cảm thấy rằng đại thiếu gia này quả thật rất đáng yêu!

Nhưng mà mấy ngày qua, có một chuyện khiến cho Dương Dạ canh cánh trong lòng mãi, đó chính là trong những ngày này, Dương Dạ không hề gặp Quân Hinh tiểu thư đâu cả, hần đã hỏi em gái Dương San, người có quan hệ tốt với Quân Hinh, thì Dương San trả lời rằng : “Từ lần trước chị Quân Hinh đã không đến đây, hình như đang trốn anh thì phải”

Trốn mình? Dương Dạ kỳ quái : Sáng hôm đó mình chỉ ôm một chút thôi mà, lẽ nào vì vậy mà ghét mình? Sợ mình? Chẳng lẽ nói là vị hôn thê, mà trước đây nàng ta chưa từng tiếp xúc thân mật với mình?

Người kỳ quái cũng có cả Dương San, bên cạnh hồ bơi lộ thiên của Dương gia, Dương San mặc đồ tắm đang nằm phơi nắng trên ghế, Dương Dạ thì ngồi bên cạnh nàng mà sững sờ, Dương San tháo mắt kính xuống nhìn Dương Dạ, vẻ mặt khá là khó hiểu, hỏi : “Đại ca, anh đúng là thay đổi thật lớn nha?”

”Sao thế?” Dương Dạ hỏi hồn, nhìn Dương San, hỏi.

“Tự nhiên chủ động hỏi chị Quân Hình! Anh nhớ chị ấy hả?” Dương San nói xong, đưa cho Dương Dạ một cái chai.

Dương Dạ cầm lấy cái chai, lại nhìn thoáng qua Dương San, trả lời : “Đúng vậy, có hơi nhớ”

Dương Dạ cho rằng nói như vậy là không có sơ hở, bởi vì đó là vị hôn thê của mình, nhớ một chút cũng bình thường chứ sao? Nhưng mà Dương San vừa nghe xong, liền lọt ngay xuống ghế, lồm cồm bò dậy hỏi : “A? Đại ca, đầu anh lại bị đập ở đâu hả?”

“Sao thế?” Dương Dạ bị phản ứng của em gái làm cho giật mình.

“Đại ca, anh và chị Quân Hình trước giờ đều cứ như nước với lửa, sao lại đột nhiên nhớ chị ấy?” Dương San nói, ánh mắt liếc nhìn Dương Dạ một cách kỳ quái : “Em biết vì sao gần đây chị Quân Hình không đến đây nữa rồi, anh nói như vậy, đừng nói là chị Quân Hình, cho dù là em cũng sẽ trốn anh thật xa! Đúng là dọa người!”

“Như nước với lửa? Em nói quan hệ trước đây của anh và Quân Hình không được tốt à?” Dương Dạ rất bất ngờ, tiếp tục hỏi.

“Được rồi đại ca, anh đừng làm em sợ! Giúp em đi!” Dương San nói xong, leo lên nằm úp xuống ghế , rồi chấp tay ra sau cổ luôn cái dây áo tắm, để lộ cái lưng ra.

Dương Dạ ngơ ngác nhìn em gái, không biết đây là ý gì.

“Đại ca, anh ngơ cái gì vậy? Nhanh giúp em đi!” Dương San oán giận, dùng mắt nhìn vào cái chai nhỏ trong tay của Dương Dạ.

Dương Dạ cúi đầu nhìn xuống, giờ mới phát hiện ra cái chai trong tay là chai thuốc chống nắng. Chẳng lẽ là muốn mình bôi cho nàng ta? Dương Dạ do dự một chút, tuy rằng là em gái, nhưng mà đối với một người sống không có gia đình như Dương Dạ hai mươi mấy năm thì đúng là chưa có cảm giác tình thân là gì, ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ.

“Trời ạ, đại ca, anh có phải là đang ngượng ngùng không?” Dương San nằm úp xuống, mở to mắt ra nhìn chằm chằm Dương Dạ.

“Không phải... ý anh là... em cũng lớn rồi...” Dương Dạ cười xấu hổ.

“Điên rồi! Tuyệt đối điên rồi!” Dương San ngồi bật dậy, liều mạng lắc đầu : “Đại ca, anh rốt cục là bị cái gì vậy? Trước khi anh rời nhà đi, chúng ta còn cùng nhau tắm trần với nhau nữa là, bây giờ anh lại tự nhiên ngượng ngùng?”

Anh em kiểu giẻ thế này? Dương Dạ kinh ngạc, cắn răng ngồi gần lại, đưa tay bắt đầu bôi thuốc cho Dương San, và dĩ nhiên là không tránh được va chạm rồi. Dương Dạ lúc này phải nói là rất bất đắc dĩ, hắn không có tà niệm, thề với trời đất là hắn không có tà niệm, hắn biết đây là em gái của hắn, hắn không có nghĩa bậy, nhưng mà nhìn thấy em gái lỏa thể cũng có phản ứng.

“Ồ, đại ca, tay nghề của anh hình như bị lùi rồi thì phải” Dương San vừa hưởng thụ vừa lải nhải không ngừng.

“Em mà còn nói nhiều nữa, anh lấy axit tạt lên người em đấy!” Dương Dạ làm bộ độc ác nói.

“Ừ, đây mới là lời của đại ca em nói” Dương San trở nên vui vẻ, nhắm mắt hưởng thụ.

Dương Dạ cười khổ quá trời, nhưng mà trong lòng đối với “mình” trước kia cũng có chút hảo cảm, mặc dù có cả trăm cả ngàn khuyết điểm, nhưng mà có một chút tốt, đó chính là đối xử với em trai em gái rất tốt.

.....

Làm quen với cuộc sống ở đây từ Hiếu Hiếu, Ôn Nhu, Thành Bá và Tiểu Bá, Dương Dạ cũng cảm thấy rằng mình càng ngày càng thích ứng với cuộc sống hiện tại, càng ngày càng hiểu được vị trí của mình tại thế giới này.

Thì ra thế cục chính thể của cái thế giới này cơ bản cũng giống cái thế giới cũ của hân, chỉ có một sự khác biệt nho nhỏ chính là, trong thế giới này tồn tại vô số quý tộc giàu có, bọn họ phân bố khắp nơi trên thế giới, thậm chí còn quản lý toàn bộ chính trị và kinh tế của thế giới, và gia tộc có thực lực khổng lồ nhất trong năm đại gia tộc chính là Dương đại gia tộc, xếp theo thứ tự là Dương, Lãnh, Trương, Mộc, Nam Vinh. Mà vị Quân Hình tiểu thư kia cũng là người của một trong năm đại gia tộc, là tiểu thư của Nam Vinh gia tộc, mà bạn gái hiện tại của Dương Tự chính là thiêm kim của Lãnh thị gia tộc, thanh mai trúc mã của Dương San chính là nhị thiếu gia của Trương thị gia tộc.

Để duy trì trạng thái cân đối của năm đại gia tộc, thì loại thủ đoạn đám hỏi đám cưới như vậy dĩ nhiên là không thể thiếu rồi. Dương Dạ rất cục đã hiểu vì sao trước kia mình và Quân Hình tiểu thư xung khắc như nước với lửa, bởi vì vốn là do hai gia tộc ép buộc, mà hai người căn bản là không quen nhau, chứ đừng nói là yêu nhau.

Nhưng mà, Dương Dạ thật ra cũng đang tự trách sự thay đổi của mình, hân thật sự có một cảm giác kỳ quái với Quân Hình, nhất là hình ảnh Quân Hình mặc áo ngủ đi dép lông xù đứng trừng mắt với hân, càng làm cho Dương Dạ thật sự khó quên.

Về phần Hiếu Hiếu, Ôn Nhu, càng làm cho Dương Dạ giật mình, các nàng chính là những người đã tốt nghiệp khóa huấn luyện người hầu chuyên nghiệp của viện khoa học đa quốc gia, thành tích tốt xấu là do sự đề cử của các gia tộc, có thể tiếp tục ở lại làm việc hay không thì phải xem vào bản lĩnh của mình.

Tự nhiên còn có loại học viện này? Dương Dạ đúng là không dám tưởng, đây quả thật giống như một xã hội phong kiến, cái này không phải là phân biệt đối xử với con người sao?

Nhưng mà nghĩ tiếp nữa, Dương Dạ lại bật cười, thế giới trước của hân, con người cũng không phải cũng bị phân biệt đối xử sao? Mà hân lại nằm trong cái loại hạ đẳng nhất nữa. Làm cho hân có ấn tượng khắc sâu nhất về vấn đề này là, có một lần, ở thế giới trước, Dương Dạ vừa lãnh được tiền lương tháng đầu, quyết định tự khao mình một phen, đi đến một quán ăn, nhưng mà quần áo và dụng cụ trên người làm cho vừa liếc nhìn là biết hân nghèo túng rồi. Mặc dù có tiền, nhưng mà cái quán ấy lại không có người phục vụ nào muốn phục vụ cho hân cả, làm cho hân ngồi dơ ra đó cả nửa ngày, khiến cho lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng. Thậm chí là có một lần hân ngồi xe buýt về nhà, bởi vì công việc khiến cho con người của hân trong dơ bẩn, lúc đi xe mua phiếu, khi chiếc xe đến trạm tiếp theo, dưới tình huống mà toàn bộ hành khách cười nhạt, người bán vé đã trả tiền lấy phiếu lại, và đuổi hân xuống xe...

Nghĩ đến đó, trong lòng Dương Dạ lại khó chịu, cái thế giới trước kia của hân, vốn reo hò kêu gọi cái gì mà công bằng bình đẳng, nhưng mà cái bình đẳng này, căn bản không thể hiện được giữa cuộc sống, khiến cho hân khốn cùng và chán nản, chịu sự ức hiếp và xa lánh hai mươi mấy năm, từ trường học cho đến ra đời làm công cho xã hội...haha, trước đây thôi, bây giờ khác rồi!

Sau khi cảm thán chán rồi thở dài, thở hết hơi thì xúc động trong hồi ức xong xuôi, Dương Dạ trở lại bình thường, hân cảm thấy thỏa mãn với cuộc sống bây giờ, thậm chí là còn sống trong hưng phấn mỗi ngày nữa, cái hạnh diện vì có thể ức hiếp lại làm cho hân sung sướng, tuyệt đối không thể tả được.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Mình bây giờ là đại thiếu gia của Dương gia rồi! Cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ cần hưởng thụ cuộc sống hoàn mỹ của mình là tốt rồi! Qua một ngày hưởng thụ một ngày, dù sao thì đây cũng là thù lao của mình mà! Một khi giúp cho vực chủ hoàn thành nhiệm vụ gì đó, mình sẽ có thể gặp phải bất hạnh...

Đã rất nhiều lần Dương Dạ tự bảo mình như thế.

.....

Ngày hôm sau, Dương Dạ mang theo cái tâm tình “ôm bom liều chết” ... à có nhầm lẫn ở đây, nói chính xác lại là “vui quá hóa rõ”, vừa ngủ dậy đi ra khỏi phòng ngủ, thì trùng hợp gặp phải em trai Dương Tự, trong

lòng bỗng nhiên nảy sinh một suy nghĩ thú vị. Vì thế liền gọi Dương Tự lại, kêu Dương Tự hỗ trợ gọi hết tất cả quần gia và người hầu trong nhà lại đây.

“Anh, lần trước anh gọi người hầu vào sân bóng rổ chơi trò chơi, anh cho rằng bố già không biết sao? Ba cho rằng anh muốn giải quyết phiền phức thôi, lần nay anh lại muốn cái gì đây?” Mặt của Dương Tự xệ xuống, tỏ vẻ hoảng sợ nói.

“Lần này anh không có chơi trò chơi gì cả, được rồi, Dương Tự, em gọi người đến đây đi, em và Dương San cũng đến luôn nhé, anh muốn mọi người kể cho anh nghe quá khứ của anh À không phải, là các người kể cho anh biết những chuyện xảy ra trong khi anh bỏ nhà đi ... Ừ ... Đúng rồi, còn có vài lời trong lòng anh muốn nói với mọi người một chút nữa!” Dương Dạ kích động nói, hắn bỗng nhiên muốn tận lực thay đổi cái trạng thái phân trên phân dưới trong căn nhà này, hắn muốn hét lên rằng : Cấp bậc có thể phân, nhưng không thể coi thường nhau ...

“Anh không phải nói giỡn chứ?” Dương Tự nhìn Dương Dạ một cách không hiểu : “Triệu tập mọi người lại, nói tiếng lòng của anh với mọi người ?”

“Đúng vậy! Nói với em cũng chẳng rõ đâu, bây giờ anh rất thích cái cảm giác có gia đình này, và còn là một gia đình rất lớn, anh muốn nói ọi người biết, chúng ta cần phải đối xử với nhau như người một nhà ...” Dương Dạ hưng phấn đến nỗi gơ tay múa chân loạn cả lên.

“Anh, anh đúng là bị kích thích não rất nặng rồi đấy!” Dương Tự đưa tay sờ sờ cái trán của Dương Dạ, lẩm bẩm : “Vẫn chưa được tốt lắm thì phải!”

“Anh rất nghiêm túc!” Dương Dạ hất tay của Dương Tự ra, nói.

“Anh, em cũng nghiêm túc nói cho anh biết mấy câu, nhưng anh không được méc với cha là em nói vậy!” Về mặt của Dương Tự trở nên nghiêm túc rõ ràng.

“Nói vậy? Nói vậy cái gì chứ? Em muốn nói cái gì?” Dương Dạ có vẻ khó hiểu.

“Anh, là thế này, một người biểu lộ tiếng lòng với một người, thì đó là chân thành, nhưng nếu người đó là biểu lộ tiếng lòng trước đám đông nhiều người, thì cái đó gọi là ngu ngốc đấy!”

“Cái lý luận tào lao mía đao gì thế này? Có ăn khớp chỗ nào đâu?” Dương Dạ tức giận kêu ” “Trước mặt đám đông mà biểu lộ tiếng lòng thì là ngu ngốc à? Vậy mấy bố trên ti vi hay đứng trước đám đông nói chuyện ấy thì là cái gì?”

“À, biểu lộ tiếng lòng trước mặt nhân dân toàn quốc thì lại gọi là [Nghệ Thuật Nhân Sinh] ...”

24. Chương 24: Tai Nạn Cởi Ngựa.

Bây giờ tâm tình của Dương Dạ rất tốt, bởi vì xích ấn trên cổ tay vẫn chưa có cảm giác đau đớn nóng phỏng nào cả, mỗi ngày hưởng thụ thù lao hoàn mỹ của vực chủ, cũng không cần phải làm nhiệm vụ gì cho vực chủ cả, cái này và sống “chùa” có gì khác nhau? Chỉ ba chữ thôi : Quá sung sướng!

Và còn có chuyện làm cho tâm tình của Dương Dạ cực tốt hơn nữa là, khi hắn và Dương Tự đi đến trường nuôi ngựa của nhà mình sau khi hai anh em tranh luận mỗi miệng với nhau về vấn đề [Nghệ Thuật Nhân Sinh], thì tự nhiên gặp phải Quân Hình đang chọn ngựa.

Dương Dạ bước lại nhiệt tình chào hỏi, biểu hiện của Quân Hình vẫn cứ chẳng nóng cũng không lạnh như trước. Và dĩ nhiên, Dương Dạ cũng đã chuẩn bị tâm lý với cái thái độ này rồi, hắn cũng nghe rất nhiều chuyện từ tin vĩa hè rồi, cho nên cũng có hiểu biết về hoàn cảnh sống cũng như con người nơi đây, nhất là Quân Hình, tục ngữ bảo rằng, hái dưa xanh thì sẽ không ngọt, hắn biết hắn và Quân Hình nhìn thế nào cũng môn đăng hộ đối, ngoài ra cơ sở tình cảm cũng không phải là không có, chỉ là trước kia giống hai đứa con nít cứ thích tranh cãi nhau mà thôi.

Thật ra thì ... Quân Hình cũng rất bất ngờ khi gặp phải Dương Dạ, trong khoảng thời gian này nàng trở về nhà của mình, không dám đến Dương gia nữa, tất cả cũng bởi vì Dương Dạ, nhưng cái cảm giác lần này hoàn toàn không giống những lần trước. Trước đây dù nàng có ghét Dương Dạ như thế nào đi nữa, nhưng

Dương San vẫn là người bạn thân từ nhỏ đến lớn của nàng, huống hồ nàng cũng có quan hệ rất tốt với Dương Chấn Quỳ và Dương Tự, nàng thích ở tại Dương gia, tự do tự tại không bị quản lý, không giống như trở về Nam Vinh gia, cha và anh luôn coi nàng như là một đứa con nít vậy, lúc nào cũng dõm dặt, giống như là cả đời này nàng vĩnh viễn không thể nào lớn nổi vậy.

Nhưng bản thân Quân Hinh hình như cũng không rõ, trong khoảng thời gian này nàng không dám đến Dương gia, rất sợ gặp phải Dương Dạ, bởi vì tên tiểu tử chết tiệt từng lập lời thề là không đối trời chung với mình, mà tự nhiên sáng hôm đó lại ôn nhu với mình vô cùng, còn nói ra mấy câu buồn nôn nữa chứ, cái này khiến cho Quân Hinh phải mất ngủ mấy đêm liền luôn, khi trở về nhà rồi cũng thường xuyên nhớ đến mấy lời nói đó nữa.

Lúc đầu Quân Hinh vẫn cho rằng đó là do hậu chứng của việc dùng thuốc quá liều. Tuy rằng nàng trở về Nam Vinh gia, nhưng nàng vẫn liên hệ với Dương San như cũ, mà thông qua cái miệng của Dương San, Quân Hinh biết được vị hôn phu chết tiệt trời đánh của mình gần đây có nhiều thay đổi lớn, cũng biết là trong khoảng thời gian Dương Dạ bỏ nhà trốn đi cũng đã bị thương ở đầu, cho nên mới bị thay đổi thành như vậy. Nhưng bản thân Quân Hinh cũng đang rất lo lắng, nàng không biết rằng Dương Dạ hoàn toàn mới này rốt cục sẽ biến thành con người như thế nào đây, mà tự nhiên lại đối tốt với mình, ôn nhu với mình như vậy...

Một cô gái còn chưa trải qua mối tình đầu như Quân Hinh bỗng giật mình khi đang mơ màng và nghĩ ngợi lung tung về Dương Dạ, điều này sao có thể chứ? Con người này trước đây dù có đứng bên cạnh mình cũng bị mình quên mất mà, sao bây giờ lại nhảy tọt vào trong đầu của mình chứ? Vì hấn mặc quần lót ôm mình sao? Hấn thật sự đúng là lưu manh! Đúng vậy, chính là lưu manh!

Còn cái trường đua ngựa ở nhà thì cha và mẹ hồi trước không bao giờ inh đến đây cả, nói rằng con gái mà cỡi ngựa thì có bộ dáng gì nữa. Cho nên Quân Hinh mới lên đến trường đua ngựa của Dương gia, bây giờ lại vô tình gặp phải Dương Dạ, tuy rằng ngoài mặt Quân Hinh vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt chẳng thèm đếm xỉa đến, nhưng trong lòng lại kích động vô cùng, muốn khống chế mà chẳng thể khống chế được nữa rồi, Quân Hinh hầu như muốn tự chửi bản thân rằng, tại sao bây giờ nhìn thấy tên tiểu tử này lại đột nhiên kích động như thế?

.....

Dương Dạ cũng biết trước đây mình có quan hệ không được tốt với Quân Hinh, bây giờ nhìn thấy Quân Hinh trông có vẻ kích động, càng không biết nên mở mồm ra nói như thế nào nữa, không thể làm gì khác hơn là cười trừ, nhìn Dương Tự dễ dàng đi qua nói chuyện với Quân Hinh, tâm tình cũng trở nên hồi hộp hơn.

Mà bên kia, tuy rằng Quân Hinh đang nói chuyện với Dương Tự, nhưng con mắt không tự chủ liếc nhìn về hướng của Dương Dạ, trong lòng Quân Hinh nghĩ : Người này thật sự thay đổi rồi, tại sao không dám chọt mình vài câu, hay xỉ vả vài câu nhỉ? Nghĩ như vậy, Quân Hinh tự nhiên cảm thấy nổi nóng : Cái tên ngu ngốc! Không biết lại đây nói cái gì hết à! Cười ngu ngơ với mình làm gì! Làm ra vẻ đẹp trai hả? Đúng là ngu ngốc!

Bởi vì trong lòng dỗi, nên Quân Hinh cũng không còn muốn nói chuyện với Dương Tự nữa, cầm lấy sợi dây cương từ trong tay của người chăn ngựa và đi, còn Dương Tự cũng nhìn ra được điều kỳ quái, nên cười nói : “Chị Quân Hinh, chúng ta qua bên kia nói chuyện với đại ca của em vài câu nha”

“Tại sao chứ? Hấn không đến đây, còn bắt chị phải đến đó à? Sướng cho hấn nghĩ!” Quân Hinh nói xong, còn hung hăng ném cho Dương Dạ một cái nhìn sắc như dao, rồi nắm lấy dây cương lôi con ngựa đi ra ngoài sân.

Dương Dạ nhìn thấy Quân Hinh đã đi, bước nhanh đến bên cạnh của Dương Tự, nhìn bóng lưng của Quân Hinh, nhỏ giọng hỏi : “Có phải là nàng ấy mất hứng rồi không?”

Dương Tự quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Dương Dạ, cười nói : “Chị ấy là vợ của anh, chứ đâu phải của em, hỏi em thì em làm sao mà biết?”

Dương Dạ trừng mắt nhìn Dương Tự, còn Dương Tự thì cười cười đẩy Dương Dạ một cái, nói : “Anh, em không biết là bây giờ anh có nhớ gì hay không, nhưng anh và chị Quân Hinh đã bắt đầu ồn ào với nhau

ngay từ ngày đầu tiên rồi, vẫn tiếp tục cãi nhau cho đến bây giờ luôn, nếu hai người mà thật sự kết hôn thì sẽ ra sao nhỉ? Cũng may hiện tại anh đã thay đổi nhiều rồi, không bằng bây giờ làm tốt quan hệ lại với chị Quân Hình đi!”

Dương Dạ nghe em trai nói như vậy, do dự một chút, rồi quay đầu lại cười cười, thật sự đi đến hướng của Quân Hình. Tuy rằng thân phận của Dương Dạ đã thay đổi, nhưng tính cách vẫn là như trước đây. Hắn mặc kệ trước đây “hắn” và Quân Hình có mâu thuẫn như thế nào, thì bây giờ hắn cũng không thể nào quên được nữa/ Từ cái lần đầu tiên khi Quân Hình ngồi trong xe trông mắt nhìn hắn, còn có việc sáng sớm chạy ập vào trong phòng của hắn, và còn là vị hôn thê tương lai của hắn nữa, nói chung là, vợ chồng mà, có cái gì mà không nói tốt được chứ? Huống hồ, bây giờ hắn đã là đại thiếu gia rồi, có Quân Hình và Hiểu Hiểu, hai đại mỹ nữ hầu hạ hắn, còn gì mà sướng hơn nữa?

Quân Hình nhìn thấy Dương Dạ đang đi về hướng của mình, trong lòng căng thẳng, cảm thấy mặt nóng lên, không biết rằng cái cảm giác “nóng mặt” này chính là biểu hiện của “động tâm và rối loạn”. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, chính là mau tránh né một chút! Vì để làm điều này, nên nàng đã xoay người leo lên ngựa, hai chân hất một cái, vỗ dây cương thúc con ngựa chạy đi.

Dương Dạ vốn đang tính leo đèo đến bên cạnh Quân Hình mà lái nhai một chút, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Quân Hình leo lên ngựa chạy mất, trong lòng chợt thấy mất mát, xem ra Quân Hình thật sự rất ghét mình, Dương Dạ ủ rũ quay đầu lại, đi về hướng của Dương Tự, nhún vai một cái. Dương Tự cũng cười khổ không thôi, đưa mắt lên nhìn về hướng của Dương Dạ, nhưng đột nhiên lại nhìn về phía sau của Dương Dạ, con mắt tròn trắng ra, gờ tay chỉ chỉ về phía sau lưng của Dương Dạ, miệng há to thật là to nhưng chẳng rống ra được một chữ nào cả!

Lúc này Dương Dạ cũng đã nghe thấy tiếng thét chói tai ở phía sau, vội vàng xoay người lại, phát hiện ra Quân Hình ở phía xa đang bắt đầu nghiêng trái nghiêng phải trên lưng ngựa. Con ngựa dưới thân nàng giống như là đang lên cơn động tình ... à nhầm, động kinh vậy, chạy loạn cả lên, thỉnh thoảng còn đá hậu về sau nữa chứ, còn Quân Hình ngồi trên lưng ngựa chỉ còn dùng một tay mà nắm lấy dây cương, lưng lay như sắp ngã vậy!

Ngàn cân treo sợi thun! Dương Dạ trừng to mắt nhìn thấy Quân Hình gặp phải nguy hiểm, trong đầu trống rỗng, cảm thấy toàn thân nóng lên, búng người lao đến đó, vội vàng chạy lên cạnh con ngựa, chụp lấy dây cương, dùng sức kéo xuống một cái, làm cho cái đầu ngựa cúi xuống. Con ngựa hí lớn một tiếng, tung cặp vó đằng trước lên biểu thị sự phản kháng, còn Quân Hình rốt cục đã không giữ được nữa, hét lớn một tiếng rồi ngã xuống từ lưng ngựa. Dương Dạ thấy thế, dùng một tay ghì dây cương xuống, nghiêng người một cái, vươn tay còn lại ra đón lấy Quân Hình và ôm vào trong lòng.

Con ngựa kia giống như là điên rồi vậy, còn muốn giãy dụa, nhưng Dương Dạ dùng sức kéo ghì dây cương xuống một cái, làm cho đầu của con ngựa xuống trước mặt mình. Khi con ngựa nhìn thấy ánh mắt của Dương Dạ, bỗng nhiên yên tĩnh lại, phát ra những tiếng thở phì phì trong lỗ mũi, rồi ngoan ngoãn thành thật đứng bên cạnh Dương Dạ.

Dương Dạ cũng ngây ngẩn cả người luôn, bởi vì tất cả những chuyện phát sinh này giờ hầu như đều là phản ứng của bản năng vậy, hắn làm ra một loạt hành động mà ngay cả bản thân hắn cũng không rõ là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Dương Tự cũng tròn tròn hai mắt ra, miệng há to thành hình chữ O, chạy đến trước mặt Dương Dạ, thở phào một hơi, rồi hét âm lên : “Trời ơi! Đại ca ... anh hùng!”

Quân Hình vẫn đang sợ đến kinh hồn khiếp vía, khuôn mặt nhỏ sợ đến nổi trắng bệch cả lên, hai tay ôm chặt lấy cổ của Dương Dạ, Dương Dạ cũng buông dây cương của con ngựa ra, nhìn Dương Tự, lại nhìn Quân Hình trong lòng, và cảm thấy lằng lằng.

“Anh, thần quá! Anh có biết là anh cách chỗ chị Quân Hình xa lắm không?” Dương Tự kích động gờ tay múa chân nói : “Xa khoảng một trăm mét lận đấy, em còn không thấy rõ anh đã chạy đến như thế nào nữa! Anh đúng là siêu nhân!”

Dương Dạ cười ngượng ngùng với Dương Tự, bản thân hắn cũng chẳng hiểu cái chi chi gì cả, cúi đầu nhìn Quân Hình trong lòng, thấy mặt của nàng cũng hòa hoãn lại được một chút, bắt đầu nhẹ giọng nức nở lên,

Dương Dạ vuốt ve đầu của nàng, an ủi : “Không sao cả, không sao cả!”

“Anh, anh nói đi chứ! Xảy ra chuyện gì vậy!” Dương Tự hoàn toàn bị cảnh tượng hồi nãy làm cho kích động : “Trước đây tại sao không phát hiện ra anh có thân thủ lợi hại như vậy? Anh! Trong khoảng thời gian anh trốn nhà đi có phải là gặp được cao nhân thế ngoại nào không?”

Bản thân Dương Dạ cũng rất buồn bực, bởi vì trong lòng hắn cũng đã nhớ lại khoảng cách giữa hắn và Quân Hình, hơn nữa trong nháy mắt đó, cái đầu dường như trống rỗng, làm ra một loạt hành động khiến cho bản thân hắn cũng phải giật mình nữa, và còn có con ngựa! Trong giây phút khi ánh mắt của hắn nhìn vào trong mắt của con ngựa, con ngựa đã hoàn toàn dùng ánh mắt thuần phục mà nhìn mình.

Đang nghĩ ngợi thì Dương Dạ bỗng nhiên phát hiện ra cánh tay trái của mình có vẻ dị dạng, nhưng đang ôm Quân Hình trong lòng, hắn không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng nghiêng người một chút, dùng ngón tay khéo léo dịch cổ tay áo lên, sau đó kinh ngạc phát hiện ra, xích ấn trên cổ tay đã dài ra thêm 1cm rồi. Nhưng lúc này đang dần dần rút về vị trí cũ.

Trong lòng Dương Dạ đã rõ ràng, chính là xích ấn! Là tu sĩ! Là vực chủ! Chính là năng lực mà vực chủ đã inh, nhưng hắn không ngờ rằng thì ra cái năng lực ấy vẫn nằm trong cơ thể của hắn! Cái con mẹ nó! Tại sao lại không nói sớm inh biết vậy! Nhưng cái năng lực này, phát huy thế nào, khống chế thế nào nhỉ?

Dương Tự vẫn còn đang trong kinh ngạc, thấy Quân Hình cứ ôm Dương Dạ không chịu buông tay, khuôn mặt nhỏ cứ dụi vào trong lòng ngực của Dương Dạ mà khóc nức nở, lại nhìn thấy Dương Dạ đang nhẹ nhàng an ủi Quân Hình, lắc đầu, lẩm bẩm : “Lẽ nào đây là sức mạnh của tình yêu?”

Quân Hình nghe vậy mặt liền đỏ lên, nhắm mắt lại làm ra vẻ muốn cười mà không dám cười, nhưng hai tay thì lại ôm chặt cái cổ của Dương Dạ hơn nữa.

25. Chương 25: Quân Chuyện Của Bò Đẻ Lão Tổ.

“Nói trước nhé, em không muốn sinh con cho anh đâu! Em còn phải giữ dáng nữa!” Quân Hình nằm lên giường, vẫn ôm lấy cánh tay của Dương Dạ, nhỏ giọng hăm dọa : “Còn nữa, em nói cho anh biết! Anh ngàn vạn lần đừng để cho em phát hiện ra anh có lui tới với những con đàn bà ngày trước của anh, bằng không em sẽ cắt đứt cái rễ của anh đấy!”

Dương Dạ bị Quân Hình nắm phía dưới, làm cho sợ đến run cả người lên, trong nháy mắt, hắn thậm chí là có chút hối hận vì đã cứu con nữ quỷ này.

.....

Rất rõ ràng, hôm nay Dương Dạ và Quân Hình đã hoàn thành một công việc vĩ đại nhất, công việc của vợ chồng hằng đêm. Mà không chỉ dừng lại ở đó, sau khi Quân Hình thưởng thức được vị ngọt của tình yêu, đã hoàn toàn bị nghiện luôn, cả đêm liên tục đòi ba bốn lần, Dương Dạ rốt cục đã phát hiện ra một “ưu điểm” của Quân Hình, đó chính là, một khi đã đột phá cái giới tuyến kia, thì biểu hiện của Quân Hình liền trở nên vô cùng đáng sợ, lúc đối mặt với Dương Dạ, cái gì cũng rất cởi mở, thậm chí là còn sinh ra một hứng thú vô cùng lớn với cái cần gạt tăng dân số của Dương Dạ nữa, dưới tình huống trong sự cho phép của điều kiện bình thường thì sẽ cầm mà không chịu buông tay, cho đến khi nào Dương Dạ xin tha mới thôi.

Vì vậy trong mấy ngày nay, bởi vì Quân Hình, Dương Dạ đã hoàn toàn trải qua được toàn bộ quá trình của tình ái : vui sướng => ngọt ngào => ôn tồn => kinh ngạc => bất đắc dĩ => khổ não => sợ ...

Mà trong mấy ngày nay, tất cả lớn nhỏ, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài của Dương gia đại trạch đều giật mình cả, tất cả mọi người đều cho rằng, từ sau khi đại thiếu gia trở về, mọi chuyện liền trở nên quái dị.

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, tất cả trên dưới Dương gia đều choáng váng muốn xỉu, hoặc là trờng to mắt ra nhìn đại thiếu gia trở về từ trường đua ngựa, mà còn thân thân mật mật với Quân Hình tiểu thư nữa chứ! Mà biểu hiện của Quân Hình thì vô cùng khác thường, hoàn toàn giống như một con chim nhỏ nép mình vậy, có xấu hổ, có hàm súc, có thực nữ, và từ đầu đến cuối cùng ý ới bên cạnh đại thiếu gia cả, nhu thuận đến đáng sợ!

Ngày hôm sau, trong lớp người hầu và quản gia của Dương gia bắt đầu truyền ra một tin đồn, Quân Hình tiểu thư không có về, mà ngủ lại trong phòng của đại thiếu gia! Đến trưa ngày hôm sau, hai người mới đi ra khỏi phòng ngủ của đại thiếu gia, và nhìn càng có vẻ thân mật hơn nữa.

Nhưng mà, tình huống trong mấy ngày kế tiếp lại thay đổi rõ rệt, hơn nữa thay đổi càng lúc càng lớn, Quân Hình tiểu thư dọn đến đây ở luôn, không thêm trở về nhà của mình nữa, còn đại thiếu gia, từ một người vốn rất khỏe mạnh cường tráng, tinh thần dồi dào no đủ đi qua đi lại trong Dương gia đại trạch, dần dần đã biến thành một tên nghiện thiếu thuốc, cả ngày cứ vật vờ không khá nổi, lâu lâu lại thấy cậu ấy vùi đầu vào một góc nào đó mà ngủ, rồi một lát sau lại thấy cậu ấy hoảng hốt bỏ chạy đi kiếm chỗ trốn, và ngay một phút sau đó là những tiếng hô “ông xã, ông xã” của Quân Hình tiểu thư vang lên khắp nơi...

Sau khi đã thích ứng với sự thay đổi bất thành hình này, trên dưới Dương gia bắt đầu hiện ra bầu không khí vui sướng, bao gồm từ lão gia Dương Chấn Quý, cho đến nhị thiếu gia Dương Tự và tiểu thư Dương San, lại đến Thành bá Tiễn bá và Khâu tổng quản, thậm chí là tất cả người hầu của Dương gia. Bởi vì tất cả đã nhìn thấy được tình hình chống đối lẫn nhau vô cùng gay gắt giữa đại thiếu gia và Quân Hình tiểu thư, cứ như nước với lửa vậy, thế mà bỗng nhiên, bởi vì bản thân đại thiếu gia thay đổi, khiến cho đôi tuấn nam mỹ nữ ấy đã viên mãn ân ái với nhau, không còn đối chọi với nhau như trước nữa. Từ nay về sau sẽ không bao giờ nghe thấy tiếng cãi nhau của hai người, lão gia Dương Chấn Quý và Dương Tự cùng Dương San cũng không sợ lâm vào tình thế khó xử nữa, không phải cố sức lấy lòng. Nhóm quản gia người hầu cũng không bao giờ sợ cái cảnh giận cá chặt thớt nữa. Đây tuyệt đối là một chuyện đáng vui mừng nhất của trên dưới Dương gia!

Tâm tình của lão gia Dương Chấn Quý mấy ngày nay cực kỳ tốt, ông ta nghĩ rằng ông trời thật sự đã bắt đầu quan tâm mình rồi, đầu tiên là con trai lớn biến thành một đứa con ngoan, rồi con trai lớn đã hòa thuận với Quân Hình tiểu thư của Nam Vinh gia. Cha mẹ tuổi càng cao, nhìn thấy con cái càng ngày càng tốt, quả thật là một chuyện rất vui mừng.

Tất cả mọi người đều cho rằng đây là một chuyện rất đáng vui mừng, nhưng không ai thấy được bản chất thật sự của sự việc này cả, càng không ai có thể hiểu được cảm thụ thật sự của Dương Dạ trong mấy ngày nay cả

Hôm nay là lần thứ hai đại thiếu gia biến mất, tìm khắp toàn bộ Dương gia cũng không thấy người đâu cả, nhưng mà lần này ngoại trừ Quân Hình ra, thì hình như chẳng ai sốt ruột cả, càng không ai lo rằng đại thiếu gia sẽ bỏ trốn lần hai, bởi vì đại thiếu gia và Quân Hình tiểu thư bây giờ tuy hai nhưng là một vậy, dính như keo sơn, làm sao có thể xa nhau được chứ?

Vì vậy, tất cả chỉ mang khuôn mặt tươi cười nhìn Quân Hình đi tìm kiếm đại thiếu gia, và cho rằng đây là trò chơi trốn tìm của đôi tình nhân trẻ.

Mà lúc này, Tiễn bá rón ra rón rén đi lên tầng năm của Dương gia đại trạch, cẩn thận đi đến một góc phòng nhỏ, căn phòng chuyên chứa đồ phế thải, gõ cửa năm lần, ba mạnh hai nhẹ, sau đó cửa mở ra, đại thiếu gia Dương Dạ lộ cái đầu tóc rối bù, quần áo thì không thể che được thân thể, hai mắt lộ vẻ khinh hoảng, nhỏ giọng hỏi : “Quân Hình đâu?”

” Quân Hình tiểu thư đang đi đến lầu phía Đông tìm cậu!” Tiễn bá kỳ quái nhìn Dương Dạ : “Đại thiếu gia, cậu và Quân Hình tiểu thư đang chơi trò trốn tìm sao?”

” Quân Hình? Quân Hình!” Dương Dạ kinh hoàng lui lại mấy bước, ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy vai, run lên : “Nàng ta mà là thiên kim tiểu thư cái quái gì! Nàng ta quả thật chính là hồ ly tinh tu luyện ngàn năm chuyên đi hút tinh hoa của đàn ông đấy!”

Sau khi kinh ngạc trải qua, Tiễn bá ngay lập tức hiểu được, dùng nụ cười của người từng trải để an ủi đại thiếu gia, đi đến đỡ Dương Dạ dậy, nói : “Ha ha, đại thiếu gia, nam nữ còn trẻ tuổi mà, đây là độ tuổi đang thịnh để làm chuyện này, chứ đến tuổi của tôi bây giờ, nghĩ cũng không dám nghĩ nữa là”

“Nhưng Tiến bá à, cái này thật sự quá là đau khổ, đau khổ kéo dài triền miên!” Dương Dạ cầu cứu bằng cái giọng nói gần như nức nở của mình.

Tiến bá quả thật thấy rất kỳ quái, đại thiếu gia trước đây duyệt qua vô số gái tại sao lại đột nhiên sợ hãi chuyện này chứ? Nhưng mà ông vẫn kiên trì khuyên bảo : “Đại thiếu gia à, cậu có một cô gái xinh đẹp như Quân Hinh tiểu thư ở bên cạnh, là một việc rất hạnh phúc rồi. Cậu bị như vậy, cũng bởi vì cậu miệt mài quá độ, cái này không phải là do tôi muốn dạy đời cậu, nhưng mà đại thiếu gia à, chỉ cần cậu không làm bậy trên bụng của người con gái khác, chỉ một mình với Quân Hinh tiểu thư thôi, thì sao mà đau khổ được chứ?”

“Tôi làm bậy với ai chứ?” Dương Dạ cảm thấy vô cùng ủy khuất, thấp giọng oán giận một câu, thậm chí là trong lòng còn lên nghĩ : Vực chủ ơi là vực chủ, ông nói ông cho tôi vô số năng lực thần kỳ, tại sao năng lực trong phương diện này, ông lại không cho tôi nhiều một chút.

.....

Đại khái là bởi vì Dương Dạ cứu mình, Quân Hinh hình như cũng đã hiểu được tại sao trong khoảng thời gian này, trong lòng của mình lại rối loạn như vậy, biểu hiện vô cùng kỳ quái, tại sao lại tránh né Dương Dạ. Thì ra bởi vì mình đã thích người ta rồi, cái này thật sự đúng là kỳ quái, ở chung lâu như vậy mà chưa từng có cảm giác, nhưng mà khi người ta rời nhà bỏ trốn, thì cảm giác lại thay đổi, và nhất là cái lần khi người ta ôm mình lên giường, giây phút đó, Quân Hinh hồi tưởng lại, và nghĩ rằng mình thật sự đã động tâm rồi.

Thường thì, con gái không bao giờ nói lý lẽ trong chuyện tình cảm cả. Nói yêu là yêu, còn nói không yêu, thì có khả năng là không hề yêu đâu.

Sau khi đâm thủng được lớp ngăn cách kia, Quân Hinh thật sự nghĩ rằng mình rất hạnh phúc, nhất là buổi tối hôm ấy, mình lại tự nhiên xảy ra quan hệ đơn giản với Dương Dạ như vậy, yên tâm giao tấm thân xử nữ của mình cho cái tên mà mình ghét nhiều năm như vậy. Sau đó, Quân Hinh cảm thấy rất là khó hiểu về hành động của mình, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng thấy bình thường, hẳn là vị hôn phu của mình, sớm hay muộn gì cũng sẽ ... sớm một chút có gì mà không thể?

Lần đầu tiên yêu một người, làm cho Quân Hinh chìm đắm trong hạnh phúc và ngọt ngào, nghĩ rằng mình thật sự không thể rời khỏi Dương Dạ dù chỉ một giây thôi, và càng buồn cười hơn là, lúc trước khi Quân Hinh nhìn Dương Dạ, thì chẳng cảm thấy gì cả. Nhưng bây giờ càng nhìn càng thấy thuận mắt, liên tục mấy ngày nay, sáng sớm mở mắt ra nhìn người đàn ông nằm cạnh mình dù đang ngủ nhưng vẫn nhắm mắt nhú mày kia, trong lòng càng cảm thấy thật đẹp.

Bồ Đề lão tổ viết rằng : Khi có một ngày, bạn phát hiện ra bạn lỡ yêu một người mà bạn ghét cay ghét đắng, thì đoạn tình cảm ấy mới thật sự là chết người.

Quân Hinh đang suy nghĩ : Kỳ quái, sao mình lại yêu một người đã khiến mình thấy ghét chứ?

Quân Hinh lại nghĩ : Yêu một người cần có lý do sao?

Quân Hinh cuối cùng nghĩ : Quả chuyện của Bồ Đề lão tổ làm gì chứ! Hứ!

26. Chương 26: Kế Hoạch Đồng Minh Chống Hoa Tâm.

Mấy ngày nay, về chuyện của Quân Hinh, Dương Dạ đã len lén tìm cơ hội để chuẩn bị giải thích với Hiểu Hiểu rồi.

Nhưng Hiểu Hiểu lại đỡ dành Dương Dạ, nói rằng Quân Hinh tiểu thư thật ra là một cô gái rất tốt, ngoại trừ có đôi khi đột nhiên nổi tính tiểu thư lên, thì ngoài ra tất cả đều tốt cả, nhất là con người của Quân Hinh. Hiểu Hiểu nói rằng nàng có một người bạn học làm nữ hầu trong Nam Vinh gia, lúc rảnh rỗi có gọi điện nói chuyện với nhau, khi nhắc đến Quân Hinh tiểu thư người bạn này thường khen không dứt miệng, nói rằng nàng ta ít khi nào nàng ta làm khó làm dễ người hầu cả, và đặc biệt lương thiện.

Về phần chính kia, Hiểu Hiểu chỉ cười, là cái nụ cười tuyệt đối dễ thương, và nói rằng chỉ cần có thể ở bên cạnh đại thiếu gia thôi, nàng cũng đã rất thỏa mãn rồi.

“Em thật sự thích đại thiếu gia” Hiểu Hiểu cười, thời gian như vậy không dài, chỉ khi nào Quân Hình tiểu thư không ở đây, thì Hiểu Hiểu mới có cơ hội ở cùng một chỗ với đại thiếu gia, nhưng Hiểu Hiểu là một người rất hiểu ý. Và cái này đã khiến cho trong lòng Dương Dạ chua xót, không có biện pháp, Dương Dạ vẫn là Dương Dạ trước đây, tính cách không có gì thay đổi cả, theo hần thấy, Hiểu Hiểu là người đàn bà đầu tiên của mình, mà như vậy thì rất không công bằng với Hiểu Hiểu.

“Đại thiếu gia, thật sự không sao cả. Quân Hình tiểu thư vốn là vị hôn thê của cậu, các người đã được định là sẽ đến với nhau mà!” Hiểu Hiểu ngồi bên cạnh Dương Dạ, tựa đầu vào vai của Dương Dạ : “Em có thể ở bên cạnh đại thiếu gia cũng đã rất hạnh phúc rồi, em chỉ là một nữ hầu thôi”

Trong lòng Dương Dạ càng chua xót hơn, ôm lấy Hiểu Hiểu, hần thật ra đang rất do dự rằng có nên công khai chuyện của mình và Hiểu Hiểu hay không, nhưng Dương Dạ lại lo lắng, lỡ như bố già ngăn cản thì sao? Lỡ như Quân Hình nổi điên thì sao? Hơn nữa nếu mà công khai ra, Hiểu Hiểu nhất định sẽ bị người hầu trong Dương gia đại trạch xa lánh, cái này thì không ổn rồi. Hần thà rằng để cho Hiểu Hiểu chịu ủy khuất của mình, còn hơn bắt Hiểu Hiểu chịu ủy khuất của người khác. Cho nên trong lòng Dương Dạ âm thầm thề rằng, nhất định phải đối xử vô cùng vô cùng tốt với Hiểu Hiểu, giống như đối với vợ của mình vậy.

.....

Mấy ngày nay, về chuyện của Dương Dạ, Quân Hình cũng len lén tìm cơ hội để chuẩn bị thương lượng với Hiểu Hiểu.

Thật ra Quân Hình ở Dương gia, mặc dù có phòng của mình, nhưng mà mỗi ngày đều ngủ tại phòng ngủ riêng của Dương Dạ cả, năm dài tháng rộng ngày thênh thang đương nhiên là có thể nhìn thấy sự kỳ quái giữa Dương Dạ và nữ hầu thiếp thân Hiểu Hiểu rồi, nhưng mà nàng không nói cũng chẳng hỏi lộ ra cái gì cả, hơn nữa nàng cũng nhìn thấy được cảnh Dương Dạ trần truồng và Hiểu Hiểu làm ra cái chuyện cầu thả kia trong phòng tắm, thậm chí là còn dùng cả cái khăn tắm của mình mua ở Hawali để làm cái chuyện ấy! (Thật ra nàng không biết là mình đã hiểu lầm!!!) Cho nên tuy rằng trong lòng rất rõ ràng giữa Dương Dạ và Hiểu Hiểu có chuyện, nhưng Quân Hình có suy nghĩ của mình, nàng biết rõ Dương Dạ trước đây là con người như thế nào, mặc dù luôn có rất nhiều đàn bà vây quanh hần, nhưng Quân Hình chỉ chẳng thèm quan tâm, thậm chí là cười nhạt với những người này. Nhưng bây giờ, nếu nàng đã xác định quan hệ với Dương Dạ từ lý thuyết đến thực tế, thì nàng không thể không quản chuyện Dương Dạ tiếp xúc với người khác phái.

Tuy rằng trong lòng Quân Hình rất rõ ràng, với thân phận và địa vị của Dương Dạ bây giờ, bắt hần chỉ có một người phụ nữ căn bản là không có khả năng rồi, ví dụ như tại Nam Vinh gia, cha của nàng và anh trai ngoại trừ mẹ và chị dâu ra, bên ngoài đều có người phụ nữ khác, đây là một sự thật ai-cũng-biết-nhưng-không-ai-nói-ra. Cho nên, nàng cũng không dám ôm hy vọng xa vời gì với Dương Dạ cả, nhưng mẹ của Quân Hình từng nói qua chuyện này với Quân Hình, và tóm lại một câu rằng : Không thể quản chế nhưng phải hạn chế!

Vì vậy, Quân Hình nghĩ ra một biện pháp, một biện pháp mà mọi người cho rằng nó rất ngu ngốc, nhưng đó chính là tán thành cho việc Dương Dạ có thêm một người phụ nữ riêng là Hiểu Hiểu, nhưng phải tìm được Hiểu Hiểu, cùng liên thủ với Hiểu Hiểu để nghĩ biện pháp, hạn chế những người phụ nữ khác xuất hiện, đây là một bài toán cực kỳ đơn giản, nếu Quân Hình rõ ràng Dương đại thiếu gia không có khả năng thành thật, không có khả năng thuộc về mình 100%, thì cũng phải chiếm được tỷ lệ cao nhất, nàng và Hiểu Hiểu cũng có Dương Dạ, mỗi người sẽ có phân nửa cơ hội, nhưng với địa vị và thân phận của nàng thì sẽ chiếm được tỷ lệ cao hơn nhiều. Nhưng nếu như không hạn chế, xuất hiện thêm người thứ ba, thì cái phần trăm ấy lại phải chia ba ra, và người thứ tư, thứ năm xuất hiện thì ... Tần suất phân phối càng ngày càng tăng lên. Cho nên Quân Hình quyết định, phải làm cho cái tỷ lệ này chỉ chia cho hai thôi, với điều kiện là phải chấp nhận Hiểu Hiểu, rồi cùng Hiểu Hiểu liên thủ lại.

Khi chính lỗ tai của Hiểu Hiểu nghe được Quân Hình tiểu thư nói ra chuyện của mình và đại thiếu gia, không hề tỏ vẻ ngại mà thậm chí còn cao hứng vì có thể kết bạn với một người như Hiểu Hiểu, cùng nhau chăm sóc đại thiếu gia, hoàn toàn giống như biểu hiện của sự đồng tình với nhau, việc này đã làm cho nàng đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Khi Quân Hình nói ra ý đồ của mình, thì Hiểu Hiểu đã muốn hôn mê rồi. Tuy rằng nàng nghe nói Quân Hình tiểu thư là một người rất tốt, rất lương thiện, nhưng mà lương thiện và rộng lượng đến trình độ này thì đã vượt qua được phạm vi hiểu biết của Hiểu Hiểu rồi.

” Hiểu Hiểu, sau này chúng ta là chị em tốt, có việc gì chị em chúng ta sẽ chăm lo cho nhau. Nhưng có việc em không rõ, chị rất hiểu con người của đại thiếu gia, chúng ta phải cùng nhau coi chừng hấn, không thể để cho hấn trở lại bộ dạng trước kia, nếu mà như vậy, em và chị sẽ đều đau khổ, không phải sao?” Quân Hinh thân thiết kéo tay của Hiểu Hiểu lại nói.

Hiểu Hiểu mơ mơ màng màng nhìn Quân Hinh tiểu thư, gật đầu ngu ngơ.

“Còn nữa, Hiểu Hiểu, em cũng biết, em chỉ là một người hầu tại Dương gia, chị thích con người của em cho nên mới chấp nhận em, chuyện của em và đại thiếu gia chị sẽ giữ bí mật giùm, em có khả năng không biết, trong Dương gia, những nữ hầu từng xảy ra quan hệ với đại thiếu gia, cuối cùng đều bị đuổi cả, em không muốn như vậy đúng không?” Quân Hinh tiếp tục kéo tay còn lại của Hiểu Hiểu, thân thiết nói tập hai.

Hiểu Hiểu sợ hãi gật gật cái đầu, nàng cũng mơ hồ nghe nói về đại thiếu gia trước đây, rất hoa tâm, rất phong lưu, cũng từng xảy ra vài chuyện với những nữ hầu tại Dương gia, và những nữ hầu này quả thật cũng bị đuổi khỏi Dương gia vì đủ các loại lý do. Đây là việc mà nàng vô cùng sợ hãi, nghe Quân Hinh tiểu thư nói vậy, Hiểu Hiểu thật sự bắt đầu cả kích vị thiên kim tiểu thư đơn thuần lương thiện này.

.....

Vì thế, hai người đàn bà có địa vị cách nhau một trời một vực bên cạnh Dương Dạ, trong nháy mắt đã xảy ra một sự thay đổi, quan hệ của hai người đã trở nên gần gũi hơn, và Dương Dạ cũng bắt đầu cảm giác được, bên cạnh bình thường luôn xuất hiện Hiểu Hiểu hay là Quân Hinh, và trên mặt của hai người luôn có một nụ cười rất là kỳ quái.

Quân Hinh tìm cơ hội, thẳng thắn nói với Dương Dạ, nàng biết chuyện của Dương Dạ và Hiểu Hiểu, nhưng nàng không ngại, nàng thích cô gái như Hiểu Hiểu, cái này quả thật giống như một quả bom chấn động khiến cho Dương Dạ vừa mừng vừa sợ, hấn vĩnh viễn không bao giờ ngờ rằng, hai người phụ nữ bên cạnh mình đã kết thành ” đồng minh chiến lược cùng tham gia thế lực chống lại hoa tâm và phong lưu”.

Thật ra, nếu Quân Hinh biết được Dương Dạ bây giờ, không còn là đại thiếu gia phong lưu thành tính của Dương gia ngày xưa nữa, thì có đánh chết nàng cũng sẽ không liên thủ với Hiểu Hiểu đâu, càng không kết hợp ăn ý với Hiểu Hiểu, thậm chí là càng lúc càng hòa thuận hơn nữa. Đáng tiếc một điều là nàng vĩnh viễn không bao giờ biết được bí mật này, cho nên xét cho cùng, tất cả đều là tiện nghi cho thẳng nhãi Dương Dạ này cả, tuy rằng không biết mình đang bị Quân Hinh và Hiểu Hiểu vờn như mèo vờn chuột, nhưng nhìn thấy quan hệ của hai người ngày càng hòa hợp, ba người ở chung với nhau, Quân Hinh thậm chí là không ngại nắm tay của Hiểu Hiểu cười nói vui vẻ, cái này quả thật là khiến cho Dương Dạ dù có nằm mơ cũng phải cười thành tiếng.

.....

Đây quả thật là một đêm yên tĩnh, Quân Hinh trở về phòng ngủ của mình, còn Hiểu Hiểu tối nay lại không rảnh, Dương Dạ vốn định ngủ một giấc cho khỏe, nhưng mới chín giờ sáng thì em trai Dương Tự và em gái Dương San chạy ập vào trong phòng ngủ của Dương Dạ, và lôi Dương đại thiếu gia ra khỏi giường mà không nể tình chút nào cả, hưng phấn nói cho Dương Dạ biết rằng, ông bố Dương Chấn Quý đã đi ra ngoài rồi!

“Đi ra thì đi ra, hai đứa hưng phấn cái gì thế?” Dương Dạ vừa ngáp vừa hỏi.

“Đại ca! Nửa năm rồi đấy! Ba rốt cục đã ra ngoài làm việc! Lần này cần phải đi đến ba ngày mới về được!” Dương San hưng phấn gào vào cái lỗ tai của Dương Dạ, nói : “Chúng ta rốt cục có thể mở tiệc rượu rồi!”

“Tiệc rượu? Tiệc rượu gì chứ?” Dương Dạ vẫn còn chưa tỉnh ngủ, ngáp hỏi thêm một câu.

“Tiệc rượu chúc mừng tự do muôn năm!” Dương Tự dùng hai tay mà lắc Dương Dạ : “Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Đại ca! Anh có phải là ngủ nhiều quá nên điên rồi không?”

“Tiệc rượu chúc mừng tự do muôn năm?” Dương Dạ lần này đã thật sự bị em trai lắc cho tỉnh ngủ.

“Đúng vậy! Mỗi lần ba ra ngoài, anh đều cùng em và Dương Tự mở một tiệc rượu, chơi đùa với nhau vui vẻ! Khi ba còn ở nhà thì cấm anh em chúng ta uống rượu mà!” Hai mắt của Dương San cũng lóe sáng, trên người vẫn còn mặc đồ ngủ, xem ra là vừa nhận được một tin tức chấn động, liền bật dậy khỏi giường chạy ngay đến đây : “Lần này chúng ta chơi cho đã đi!”

“Tiệc rượu? Ba không ở nhà?” Dương Dạ cũng bắt đầu hưng phấn, phải biết rằng ở cái không gian cũ, mỗi khi hân buồn phiền hay vui vẻ đều uống chút rượu, nhưng đến cái không gian này lâu như vậy, một giọt rượu cũng chưa được liếm qua, một cuộc sống hoàn mỹ như vậy mà không có chút rượu nào để chúc mừng, vậy thì quả thật đúng là đáng tiếc. Lần này đã có cơ hội rồi!!!

“Tốt, buổi tối chúng ta mở tiệc rượu!” Dương Dạ hét to một tiếng.

“Buổi tối? Anh, chờ buổi tối để làm gì? Mỗi lần chúng ta mở tiệc rượu chúc mừng tự do đều bắt đầu từ trưa chơi đến tối, như vậy mới đã ghiền!” Dương Tự xốc chân của Dương Dạ ra, và lôi cánh tay của Dương Dạ xuống giường.

“Được được! Anh lập tức đi tìm Tiên bá, chúng ta chơi cho đã!” Dương Dạ cũng bắt đầu sinh ra hứng thú với cái tiệc rượu chúc mừng tự do này, mà hân thật cũng cũng muốn chúc mừng cho cuộc sống hoàn mỹ của mình.

Nhưng mà Dương Dạ không nghĩ đến rằng, tiệc rượu lần này đã làm cho hân chính thức gia nhập vào trong cánh cửa của con nhà giàu, và được cảm thấy đã ghiền vô cùng ...

27. Chương 27: Than Khóc Vì Oản Tù Tì.

Tiên bá đối với đại thiếu gia, giống như là đối với con ruột của mình vậy, hơn nữa với thân phận đặc thù của đại thiếu gia, Tiên bá phải nói là vô cùng cưng chiều hân. Bây giờ đại thiếu gia muốn tổ chức một tiệc rượu, tuy rằng trong lòng Tiên bá không vui, nhưng mà cũng tự đi tìm mấy người hầu, căn dặn làm theo lời của đại thiếu gia.

Lão gia Dương Chấn Quỷ không có ở nhà, thì người có thể nói chuyện với đại thiếu gia, chỉ có một mình Tiên bá mà thôi, nhưng Tiên bá vừa được Dương Dạ đón trở về, hơn nữa thái độ của Dương Dạ gần đây đối với ông ta tốt hơn lúc trước rất nhiều, trước đây Dương Dạ luôn gọi Tiên bá là Lão Tiên, còn bây giờ thì tôn kính gọi Tiên bá. Mặc dù có chút không thích ứng, nhưng trong lòng Tiên bá rất thoải mái, và càng thoải mái thì càng nghe lời của đại thiếu gia hơn nữa.

Ở giữa cái đình viện to đến dọa người của Dương gia đại trạch, gần bên cạnh cái hồ nhân tại ngay ngoài cổng lớn, có một tòa biệt thự nhỏ hai tầng lầu, chiều theo lời của nhị thiếu gia Dương Tự nói, thì đây chính là chỗ cố định ồi lần mở tiệc rượu của ba anh em. Bởi vì trong cái căn biệt thự nhỏ hai tầng này có giấu rất nhiều loại rượu tốt trộm từ trong tủ rượu của ông bố Dương Chấn Quỷ!!!

Tiên bá dựa theo lời dặn dò của đại thiếu gia và nhị thiếu gia, dặn phòng bếp làm rất nhiều đồ ăn vặt và điểm tâm, Dương Dạ mang theo Quân Hinh cũng đang hưng phấn không ngớt, cùng Dương San và Dương Tự, ngoài ra còn có những nam nữ hầu cận thiếp thân của bọn họ, cùng nhau đi vào trong căn biệt thự nhỏ này. Mỗi lần ông bố Dương Chấn Quỷ đi ra ngoài làm việc, đều là thời cơ cho cả bọn muốn làm gì thì làm.

Tiên bá đã chuẩn bị mọi thứ tốt rồi, khi Dương Dạ đi đến phòng khách của căn biệt thự hai tầng này, nhìn thấy có một cái bàn rất dài, trên bàn đầy cái loại rượu, chai cao chai thấp chai ôm chai mập, xanh đỏ tím vàng nâu hồng, những chai rượu có hình dạng và màu sắc khác nhau chất đầy trên bàn. Bên cạnh cái bàn dài ấy còn có hai cái bàn nhỏ, trên mặt bàn cũng đầy cái loại đồ ăn. Tiên bá mỉm cười đi đến, đỡ lấy Dương Dạ, và tận tình khuyên : “Đại thiếu gia, chơi một chút thì không có vấn đề. Nhưng ngàn vạn lần không được uống quá nhiều, làm tổn thương đến thân thể. Cậu vừa mới cai loại thuốc kia xong, thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục ...”

“Yên tâm đi Tiên bá, mọi người chỉ chơi đùa một chút thôi!” Ánh mắt của Dương Dạ cũng đã lóe sáng rồi, tuy rằng hân không phải là đệ tử của Lưu Linh, nhưng nhìn thấy cái bàn đầy rượu giống như nhìn thấy cá đầy chợ đã làm cho hân không thể che giấu được sự hưng phấn trong mắt, phải biết rằng, trong không gian cũ, sau nhiều lần do dự lưỡng lự, Dương Dạ cuối cùng đã kiên quyết bước chân vào trong một quán cơm nhỏ...

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Tiên bá nói, khoát khoát tay, chuẩn bị rời khỏi phòng khác.

“Ông đi đâu vậy? Tiên bá, cùng nhau uống rượu đi!” Dương Dạ cười một tiếng, chạy lại kéo tay của Tiên bá, dẫn Tiên bá trở về. Trong khoảng thời gian ở chung này, hân càng lúc càng tăng hảo cảm với ông lão

này hơn, thậm chí là trong lòng của Dương Dạ còn cho rằng, Tiền bá này còn có cảm giác làm cha hơn cả ông bố Dương Chấn Quỷ của hắn nữa.

“Tôi? Tôi không được! Đại thiếu gia, tôi là một ông già sắp rụng rồi, sao có thể cùng chơi với mọi người được!” Tiền bá lắc đầu, xua tay từ chối, xoay người đi xuống lầu, nhưng mà trong lòng của ông cực kỳ thoải mái, đại thiếu gia này, bây giờ đã trở nên ngoan hiền hơn rất nhiều!

.....

Trong đại sảnh đã có không ít người, ngoại trừ những người hầu thiếp thân của thiếu gia và tiểu thư ra, Dương Dạ, Dương Tự, Dương San Quân Hình, ngay cả Hiểu Hiểu và Ôn Nhu cũng có mặt tại đây. Tuy rằng hai người là nữ hầu thiếp thân của Dương Dạ, nhưng lại không dám uống rượu, bởi vì tuy là đại thiếu gia bình thường không có khách khí với hai nàng, nói là ở chung bình đẳng, nhưng mà dù sao bây giờ cũng có nhị thiếu gia và tiểu thư ở đây, không thể nào lỗ mãng được cả.

Mà Hiểu Hiểu thì đang dùng ánh mắt để trao đổi thông tin với Quân Hình, truyền rằng gần đây không có bất kỳ tình địch nào xuất hiện cả, mà Quân Hình cũng dùng ánh mắt cảnh giác để nhắc nhở Hiểu Hiểu, nói là chú ý đến hành động của đại thiếu gia và Ôn Nhu, Hiểu Hiểu dùng ánh mắt để đáp lại là mọi sự OK, Ôn Nhu và đại thiếu gia chỉ là quan hệ bình thường, rất thuần khiết! (Ghê thật ...)

Hai người này, đứng cách nhau một khoảng mà vẫn đưa mắt nói chuyện, toàn bộ quá trình đều dùng ánh mắt để trao đổi, thông tin được mã hóa thành một loại dữ liệu mà con người chẳng bao giờ có thể giải mã nổi ngoại trừ hai nàng ...

Rượu trên bàn rất nhiều, những người uống rượu đều biết, nếu như uống nhiều loại rượu vào cùng một lúc thì rất dễ “thăng”, chỉ mới vài ly thôi mà Dương Dạ, Dương Tự, Dương San và Quân Hình đã bắt đầu hiện ra trạng thái phấn khởi. Dương Dạ vui vẻ bắt đầu dạy những thanh thiếu niên nhà giàu này chơi trò oản tù tì, là cái loại trò chơi mà những người uống rượu bình thường hay chơi với nhau.

Dương Tự, Dương San và Quân Hình làm sao mà nhìn thấy được mấy trò này, cho nên học tập vô cùng hưng phấn, chẳng thèm để ý đến thắng thua, chỉ cười ha hả lên, kích động hỏi Dương Dạ làm sao học được mấy thứ này? Có phải là học được trong lúc rời nhà trốn đi hay không?

À đúng rồi, chúng ta cũng nên nói một chút về nhị thiếu gia Dương Tự, hắn ta là một người khá thần kỳ, là một kẻ ngoại tộc trong số đàn ông, bởi vì hắn không thể uống được nhiều rượu, nói chính xác hơn là một tên đàn ông nhưng chẳng có chút tửu lượng nào cả. Mỗi lần ba anh em Dương gia bày tiệc rượu chúc mừng tự do muôn năm này, thì Dương Tự luôn là người hưng phấn nhất, là người hăng hái nhất, và cũng là người thứ nhất bất tỉnh nhân sự, mà mỗi lần Dương Tự say, em gái Dương San còn chưa có cảm giác gì cả, bởi vậy có thể thấy được con người của Dương Tự kém cỡ nào.

Ngày hôm nay cũng như vậy, vừa mới uống được khoảng ba bốn ly, bên Dương Dạ, Dương San và Quân Hình chỉ vừa mới bắt đầu chơi oản tù tì thôi, thì bên Dương Tự đã ngã cái rầm xuống thảm, ngủ cứ như là chết rồi vậy.

“Ai da! Dương Tự làm sao thế?” Dương Dạ hoảng sợ, hắn làm sao mà biết được tửu lượng của Dương Tự kém như vậy? Làm sao mà tưởng tượng được một thanh niên trai tráng lại chẳng uống được rượu.

“Không cần lo cho hắn, đại ca, lần nào Dương Tự cũng không phải đều như vậy sao? Vừa mới bắt đầu đã say đến nỗi ngủ gục, sau khi tỉnh dậy thì tiệc rượu kết thúc. Tửu lượng của hắn kém vậy đó!” Dương San chưa bao giờ gọi Dương Tự bằng anh cả, chỉ gọi thẳng tên ra thôi.

“Ha ha ... thẳng nhóc này, không uống được thì đừng uống” Dương Dạ nhìn em trai Dương Tự, lắc đầu cười trừ.

“Đại ca, em thật sự nghĩ rằng, từ khi anh trốn nhà trở về đến giờ, thật sự đã thay đổi rất nhiều” Bây giờ Dương San ngồi chơi oản tù tì, cũng uống tù tì ba bốn ly Whisky và rượu vang rồi, bây giờ cồn đã chạy lên đến não rồi, bắt đầu có cảm giác muốn bay, đứng cả người lên nói : “Thái độ của anh đối với ba, đối với chị Quân Hình, đối với mọi người đều đã thay đổi, anh còn biết chơi mấy trò kỳ quái này nữa, đại ca, lúc anh bỏ trốn đã trải qua những chuyện gì vậy?”

“Em cũng tò mò em cũng tò mò! Ông xã, anh nói một chút đi!” Quân Hinh ngồi bên cạnh Dương Dạ cũng bắt đầu làm nũng, nàng cũng hưng phấn không gì sánh bằng, ở Nam Vinh gia, có rất nhiều hạn chế đối với tiểu thư, cho nên loại tiệc rượu như vậy nàng căn bản là không được tham gia, mà trước đây nàng luôn đối đầu với Dương Dạ, cho dù bọn họ có tổ chức tiệc rượu gì đi nữa, thì nàng cũng kiên quyết không tham gia.

Dương Dạ nhìn Quân Hinh, lại nhìn Dương San, và đưa mắt ra nhìn, phát hiện ra Hiểu Hiểu và Ôn Nhu cũng đang có vẻ mặt chờ mong và ánh mắt tò mò. Vì thế, cảm xúc trong lòng Dương Dạ bốc lên, hẳn đã cô độc hai mươi mấy năm rồi, ở cái thế giới trước kia chưa từng có một người bạn nào cả, bây giờ được hưởng thụ cuộc sống xa hoa như vậy, hẳn cũng muốn tìm một người để nói hết về cuộc sống nghèo túng trước đây của mình!

“Nếu các người đã muốn biết như vậy, thì anh kể từ đầu cho nghe” Dương Dạ cười cười, od dự một chút, rồi bắt đầu sắp xếp câu chữ, chân thật kể ra : “Thật ra trong khoảng thời gian bỏ nhà đi, anh có quen với một người bạn, và từ đó anh nhận ra được rất nhiều thứ, hẳn là một cô nhi, từ nhỏ đã được một lão thái thái nuôi dưỡng, bởi vì không có tiền, nên cuộc sống rất là khổ ...”

Vì vậy, Dương Dạ bắt đầu kể ra, đem những sự kỳ thị, những cái liếc khinh thường, đau khổ, châm chọc, khiêu khích, coi thường ... từng cái mà kể ra. Làm cho Quân Hinh và Dương San ngồi nghe mà chảy hai hàng nước mắt xuống, làm cho Hiểu Hiểu và Ôn Nhu bị chấn động vô cùng, làm cho Dương Tự ... à không, bây giờ Dương Tự vẫn còn chưa tỉnh dậy.

“Thật như thế sao? Không có tiền, sẽ gặp phải chuyện đáng giận vậy sao?” Dương San kinh ngạc, còn Quân Hinh thì lộ ra vẻ khó tin, hai người là những vị tiểu thư có cuộc sống quá an nhàn, làm sao mà biết được cuộc sống ngày thường của người nghèo như thế nào? Các nàng thậm chí là muốn mua bất kỳ thứ gì cũng ít khi nào tự đi mua, chỉ gọi một cú điện thoại mà thôi, quần áo hàng hiệu, giày cao cấp, đồ dùng cá nhân sang trọng này nọ ... tất cả đều được đưa đến tận cửa phòng, Mà những cửa tiệm bán đồ này, phần lớn đều là thuộc về gia tộc của các nàng cả.

Dương Dạ cứ kể ra, càng kể càng thấy khó chịu, càng kể càng tức giận, hẳn càng ngày càng nhớ lại, lúc còn ở trong cái thế giới cũ, bạn gái trước đây của hẳn cũng chia tay hẳn vì hẳn nghèo, thậm chí là Dương Dạ còn nhớ rõ một chuyện, đó là bữa sinh nhật của bạn gái hẳn, đã đã dùng tiền lương một tháng để mua một bộ quần áo cho bạn gái của mình, nhưng mà khi hẳn bước chân vào trong cửa hàng bán quần áo ấy, thì người phục vụ tự nhiên lại không thèm để ý đến hẳn, và tất cả đều liếc nhìn hẳn bằng con mắt khinh thường, hẳn muốn chọn một bộ đồ, mà người phục vụ tự nhiên lại ngăn cản hẳn, vì sợ hẳn làm dơ đồ! Khi Dương Dạ nổi giận lên, thì người chủ cửa hàng ấy đã nói ra một câu làm cho hẳn ghi nhớ cả đời : “Bây giờ cậu có tiền chúng tôi cũng không bán cho cậu, người như cậu sao có thể xứng để mặc đồ cao cấp chứ?”

Nhớ đến đây, Dương Dạ hận đến nổi cắn chặt răng, hẳn đứng dậy khỏi tấm thảm, cười cười nhìn Quân Hinh và Dương San đang kinh ngạc, lớn tiếng nói : “Hai em không tin phải không? Ngày hôm nay anh sẽ mang hai em đi, nếm thử cái cảm giác của người nghèo là như thế nào ...”

28. Chương 28: Uy Phong Cấp Năm Sao.

“Anh mang hai em đi thử cảm giác đã ghiền của người nghèo!”

Dương Dạ nói xong câu đó, Quân Hinh và Dương San đều kinh ngạc, nhưng lập tức trở nên hưng phấn, loại cảm giác của người nghèo, đối với loại thiên kim quý tộc như hai nàng mà nói, khẳng định là một chuyện rất thú vị.

“Đã ghiền thế nào? Đại ca, bọn em phải ra ngoài sao?” Trên mặt của Dương San hiện ra vẻ chờ mong.

“Đương nhiên, anh mang bọn em ra ngoài, nếm thử cái mùi vị bị khinh thường và sỉ nhục!” Dương Dạ cũng rất hưng phấn, có thể trả thù được những người từng sỉ nhục mình, có thể nói là tuyệt đối vui vẻ.

“Bị khinh thường? Sỉ nhục? Thật quá tốt!” Dương San và Quân Hinh đều kích động đến nỗi nhảy dựng lên, cái này không phải là dấu hiệu của bệnh tâm thần sao. (____!)

Dương Dạ giờ ly lên, nhẹ nhàng cụng vào ly của Quân Hình và Dương San một cái, sau đó uống sạch cả ly, rồi uống cạn một hơi, đưa lưỡi ra liếm quanh miệng, rồi quay đầu lại nói với Ôn Nhu : “Ôn Nhu, phiền em đi xuống dưới gọi Tiễn bá lên giúp anh”

Ôn Nhu cười gật đầu, xoay người đi xuống lầu. Nàng cũng đã bắt đầu làm quen với việc đại thiếu gia lễ phép với mình, nhưng mỗi lần nghe đại thiếu gia nói “Cảm ơn”, “Cực khổ”, “Phiền em” các loại, thì trong lòng lại thấy kích động, đây chính là Dương đại thiếu gia của Dương thị gia tộc đấy! tự nhiên lại khách khí và lễ phép với một nữ hầu như nàng, đại thiếu gia thật sự quá dễ thương .. Bây giờ Ôn Nhu cũng bắt đầu nghĩ, nàng hầu hạ đại thiếu gia không còn là công việc nữa, mà là đặc biệt nguyện ý, đặc biệt cam tâm tình nguyện, mà trong lòng của Ôn Nhu cũng bắt đầu tăng hảo cảm với đại thiếu gia lên thông qua những lần tiếp xúc, giống như nước sông chảy mãi liên miên không dứt vậy ...

Một lát sau, Tiễn bá đi đến trước mặt Dương Dạ, nói : “Có chuyện gì vậy đại thiếu gia?”

“Tiễn bá, ông chuẩn bị giúp con một chút, chuẩn bị một chiếc xe, con muốn ra ngoài với Quân Hình và San San” Dương Dạ nói.

“A? Đại thiếu gia, các người muốn đi đâu?” Tiễn bá hoảng sợ nói.

“Đi ra ngoài, đi dạo phố, mua một chút đồ ...”

“Đại thiếu gia, cậu muốn mua cái gì, để tôi gọi điện kêu bọn họ trực tiếp mang đến là được rồi” Tiễn bá quả thật là không muốn đại thiếu gia đi ra ngoài, bây giờ ông rất lo lắng loại chuyện này, lần trước đại thiếu gia vô duyên vô cớ biến mất, làm cho lão gia chửi ông rất là thảm.

“Ai da, Tiễn bá à, ông cứ đi chuẩn bị xe đi, đại ca muốn dẫn bọn con ra ngoài chơi một trò chơi!” Dương San thúc giục, rồi kéo tay của Quân Hình chạy xuống lầu.

.....

Tuy rằng không có uống nhiều rượu, nhưng cái đầu của Dương Dạ vẫn cảm thấy hơi mơ hồ một chút, nhưng cái cảm giác mơ hồ này có khả năng là đến từ sự thay đổi tâm tính, vào Dương gia đại trạch ở lâu như vậy, hôm nay là ngày đầu tiên hần bước ra ngoài.

Mà lúc này, hần đang ngồi trên chiếc xe chạy ra ngoài cổng Khái Hoàn của Dương gia đại trạch, trên đường đi ra, tâm tình của Dương Dạ hoàn toàn khác hẳn so với lần đầu tiên hần đi vào trong này, bây giờ hần biết mình chính là đại thiếu gia của Dương thị gia tộc, là một người mà hầu như đạt được tất cả mọi thứ trên đời này.

Lúc bắt đầu, lái loại xe gì, đối với anh em Dương thị cũng là một chuyện phiền toái, bọn họ đi ra ngoài giả làm người nghèo, nhưng mà xe của Dương gia lại rất là rêu rao, bởi vì xe của ba anh em nhà này đều được đặt làm trực tiếp theo yêu cầu, cho nên lái ra ngoài đường trông rất là chói mắt, sau khi tìm kiếm một hồi, rốt cục cũng tìm được một chiếc xe bình thường theo đúng nghĩa của bình thường, là chiếc xe Lincoln màu đen ngày nào từng đến đón Dương Dạ đi vào trong Dương gia đại trạch.

Lúc đi ra ngoài cửa, ngoại trừ Dương Dạ và Quân Hình cùng Dương San, còn có cả Tiễn bá đi theo nữa, ông rất lo lắng cho nên mới đi theo để chăm sóc, còn người tài xế lái xe, chính là người tài xế Tiểu Tùng khi ấy đến đón Dương Dạ. Lúc bước ra cửa, Dương Dạ nhìn thấy Tiểu Tùng cung kính đứng bên cạnh chiếc Lincoln, lập tức giống như nhìn thấy người quen vậy, lao ra ôm hần, khiến cho Tiểu Tùng trợn mắt há mồm ra, có cảm giác vừa mừng vừa sợ, đến nỗi lái xe vượt qua mấy cái đèn đỏ luôn.

Mặt khác, trước khi ra ngoài, Dương Dạ có hỏi Tiễn bá là mình có tiền hay không, Tiễn bá nói rằng, thẻ ngân hàng nằm trên người của mình, lão gia quy định là nhị thiếu gia và tiểu thư mỗi ngày không được tiêu quá một triệu, nhưng với đại thiếu gia Dương Dạ thì không hạn chế.

Dương Dạ vừa nghe xong đã suýt ngất xỉu, vội vàng hỏi xem trong tài khoản ngân hàng của mình có bao nhiêu tiền, Tiễn bá cũng không nói rõ được, nhưng mà nói rằng đại thiếu gia không cần phải dùng tiền trong tài khoản ngân hàng làm gì cả, bởi vì ở tử nhỏ trong phòng của đại thiếu gia có một “chút” tiền tiêu vặt.

Vì vậy Dương Dạ liền đi theo Tiễn bá đến phòng ngủ của mình, và tìm được một cái tủ nhỏ nhờ sự chỉ dẫn của Tiễn bá, cái hộp tủ này khóa cứ như là không khóa vậy, hơn nữa lại vút tụt tiện dưới giường, vừa mở

ra nhìn, bên trong để một xấp tiền hỗn loạn có giá trị cực lớn, nhìn sơ sơ qua cũng hơn bạc triệu. Dương Dạ hoàn toàn bị chấn động luôn rồi, hẳn rốt cục đã hiểu cái gì gọi là có tiền rồi, cả triệu đồng mà tùy tiện nhét dưới giường thế này, khóa cũng không khóa, hơn nữa ... chỉ là tiền tiêu vật thôi sao?

Ngoài ra, Tiền bá còn nói rằng đại thiếu gia có thể dùng thể, mỗi thành viên của gia tộc Dương thị đều có một thẻ kim cương của Dương thị, trong những nơi cao cấp trên toàn thế giới đều có thể sử dụng được, có thẻ này trong tay thì hoàn toàn miễn phí. Nhưng Dương Dạ bây giờ đang mang tâm lý dắc ý của kẻ tiểu nhân nên đã kiên quyết từ chối rồi, bởi vì trước đây hẳn đã từng mơ mộng vô số lần về việc cầm tiền mặt đi dạo phố, bây giờ có cơ hội đạt được tâm nguyện, tuyệt đối không thể bỏ qua được.

.....

Khi xe chạy đến gần khu trung tâm mua sắm, thì Dương Dạ bỗng nhiên kêu Tiểu Tùng dừng xe lại.

“Sao thế? Ông xã, sao lại kêu dừng lại vậy?” Quân Hinh bây giờ đã hoàn toàn thuận phục Dương Dạ rồi, nũng nịu quần quýt lấy hẳn đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy muốn ói vì sến chảy nước luôn : “Mau đi đi mà, mau đi đi! Em muốn nhìn xem người nghèo bên ngoài có đúng như những gì anh nói hay không?”

“Người nghèo? Quân Hinh, Dương San, hai em tự nhìn lại bản thân mình đi, có chỗ nào giống nghèo đâu?” Dương Dạ nhìn hai vị đại tiểu thư bằng cặp mắt hèn mọn : “Quần áo hay bất kỳ phụ kiện nào trên người của hai em, tùy tiện lấy ra một món thôi cũng đủ cho người nghèo ăn cả năm rồi”

“Vậy làm sao bây giờ?” Dương San cúi đầu nhìn bộ váy trị giá hơn cả triệu trên người mình.

Dương Dạ cười nói : “Hóa trang, hai em chỉ cần hóa trang thành bộ dạng của kẻ không có tiền là được! Đúng rồi, bây giờ anh sẽ kêu Tiểu Tùng đi mua quần áo, hai em ngồi trong xe thay đồ luôn, xấu xí một chút nhé!”

“Ở chỗ này? Trong xe?” Dương San bĩu môi nói : “Vậy không bằng đến cái khách sạn của nhà chúng ta trong trung tâm đi, thuê một căn phòng mà chuẩn bị cho tốt”

“Đúng đúng! Đi mau đi mau! Thật là thú vị!” Quân Hinh đã tràn ngập hứng thú với trò chơi này rồi, hưng phấn như một đứa con nít vậy.

Dương Dạ sững sốt một chút, rồi khôi phục lại thái độ bình thường, quay lại nói với Tiểu Tùng : “Đi thôi, đến khách sạn!”

Khi chiếc xe lăn bánh, Dương Dạ bắt đầu cảm thấy mơ màng, khách sạn của nhà chúng ta ở trung tâm? Dương San nói dễ nghe vô cùng, giống như là nói có một cái cây nằm trước cửa nhà mình vậy. Nhưng mà Dương Dạ tuyệt đối tin, khu phố trung tâm có khách sạn của Dương gia, hơn nữa nó chỉ là một cọng lông trên lưng con trâu thôi, à không, phải nói đúng hơn chỉ là một con vi khuẩn trong cọng lông của con trâu mà thôi.

.....

Chiếc xe chạy đến khách sạn thuộc về sản nghiệp của Dương thị, không nằm ngoài dự đoán của Dương Dạ, khách sạn năm sao, vô cùng xa hoa. Chúng ta đã nói qua về vấn đề này rồi, cái không gian bây giờ của Dương Dạ, cũng như là cái không gian trước kia của hẳn thôi, chỉ riêng thân phận của hẳn là được thay đổi, còn ngoài ra, tất cả cơ bản đều như nhau cả. Cho nên, trong cái không gian cũ của hẳn, khi Dương Dạ đi ngang qua khu phố trung tâm cũng từng nhìn thấy cái khách sạn năm sao này, nhưng mà khi đó ngay cả nhìn vào bên trong cũng không dám nhìn, bởi vì khi đó hẳn biết được, chỗ này tuyệt đối không phải là nơi mà hẳn có thể đặt chân vào được.

Dương Dạ hưng phấn hỏi cái khách sạn xa hoa như vậy, ngủ lại một đêm thì sẽ tốn bao nhiêu tiền? Tiền bá lập tức đưa tay lên sờ sờ cái trán của hẳn, cho rằng di chấn của việc chấn động não phát tác, còn Dương San thì tùy tiện nói : Cái này mà tính là xa hoa cái gì chứ? Cái này chỉ là một chỗ để đón tiếp những người bạn hoặc là khách hàng của Dương thị thôi, tùy tiện mở một cái khách sạn ở tại khu phố trung tâm thôi.

Dương Dạ nghe xong, bị sốc đến nỗi cắn phải đầu lưỡi của mình, hẳn phát hiện ra bản thân hoàn toàn không biết gì về thực lực của Dương thị cả.

Sau khi tiến vào trong khách sạn, Tiễn bá đi đến chỗ đại sảnh phục vụ nói mấy câu, rồi móc một cái thẻ đưa ra, và ngay sau đó lập tức làm cho cả khách sạn bị chấn động, cái mặt của người nhân viên phục vụ trực sảnh đã đổi qua màu trắng bệch, tay thì run lên khi cầm điện thoại gọi, mấy cô nhân viên tiếp khách thì bắt đầu luống cuống, dùng cái tốc độ nhanh nhất nhưng cẩn thận nhất để chuồn ra khỏi khu vực sảnh này, và người quản lý sảnh thì nở một nụ cười có thể gọi là “ngiên nước nghiêng thành” đi đến hướng của Dương Dạ và Dương San.

“Đại thiếu gia, tiểu thư, tôi thật sự rất là vinh hạnh ... tổng giám đốc lập tức đến ngay, đến ngay!”

“Tôi gặp tổng giám đốc của các người làm gì?” Dương San dùng sức liếc nhìn tay quản lý sảnh này một cái : “Lập tức cho tôi một phòng, chúng tôi ở một chút rồi đi!”

“Vâng, vâng!” Già quản lý sảnh này vẫn tiếp tục nở nụ cười tự cho là đẹp nhất của mình ra.

Vài giây sau, đám người Dương Dạ đã ở trong thang máy, và đi căn phòng tổng thống VIP nhất. Trước cửa phòng, ông tổng giám đốc của các khách sạn này đã đứng chờ từ hồi nào đến giờ rồi, thấy cả đám Dương Dạ đi đến, lập tức khom lưng cười chào đón : “Ai da, ai da! Đại thiếu gia! Tiểu thư! Nam Vinh tiểu thư! Thật không ngờ hôm nay lại đại giá quang lâm đến đây ...”

Dương San lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn ông tổng giám đốc này một cái, khiến ồ hôi lạnh trên đầu của ông ta lập tức chảy ra như suối, và miệng ngừng hoạt động ngay trong nháy mắt.

“Ông đi đi, chúng tôi ở một chút rồi đi!” Tiễn bá bước đến bên cạnh ông tổng giám đốc này, nhỏ giọng nói một câu.

Ông tổng giám đốc vội vàng gật đầu, rồi cung cúc lui ra, lúc Dương Dạ đi ngang qua, có đưa mắt nhìn ông ta một cái, và hẳn thậm chí cảm thấy rằng hô hấp của ông ta dường như đã ngừng lại rồi.

Vào trong phòng, Dương Dạ nhìn Dương San, nhớ lại cảnh hồi nãy, thầm nghĩ : Cuối cùng cũng thấy được bộ dáng tiểu thư của em gái rồi, liếc một cái thôi đủ làm cho chym của một ông tổng giám đốc của một khách sạn năm sao teo lại như chó cụp đuôi vậy. Có tiền mà đến được trình độ này, quả thật đúng là ...

29. Chương 29: Có Tiền Thì Không Cần Lo Lắng

Trong phòng tổng thống, Dương Dạ đứng ngẩn mình trong gương của toilet, đứng đó và ám thị tự kỷ bản thân rằng mình là đại thiếu gia, mình là đại thiếu gia, mình là ... mặc dù hẳn đã thích ứng với thân phận này trong Dương gia đại trạch, nhưng khi đi ra ngoài, muốn diễn xuất cho đạt một chút thì quả thật cũng cần có chút thời gian.

Ra khỏi toilet, Dương Dạ bảo Quân Hinh và Dương San lập tức cởi trang sức trên người ra, sau đó cùng nhau làm cho đối phương trở nên xấu xí một chút. Vì vậy, Quân Hinh và Dương San liền hưng phấn đi tẩy trang, sau đó cùng nhau “làm xấu” đối phương, và cũng cười ha hả lên.

Mà bên Dương Dạ cũng gọi điện thoại cho lái xe Tiểu Tùng, Tiểu Tùng lập tức chạy lên đây, và bởi vì trong túi của Dương Dạ có cả một xấp tiền, cho nên làm cái gì cũng thấy tự tin, tiện tay móc ra một chút đưa cho Tiểu Tùng, kêu hẳn lập tức đi ra ngoài mua vài bộ đồ, càng khó coi, càng quê mùa càng tốt, nói chung là vừa rẻ tiền, vừa xấu lại vừa lố thời là được, dĩ nhiên tiền còn thừa sẽ là của Tiểu Tùng!

Tiểu Tùng cầm lấy tiền, gật đầu, đi ra khỏi phòng tổng thống, lúc đứng trong thang máy, hẳn cầm xấp tiền mà đại thiếu gia đưa đếm sơ sơ qua, có khoảng hai mươi ngàn thôi! Mà những bộ đồ mà đại thiếu gia yêu cầu cho dù là giá cao nhất cộng lại cũng chỉ có hơn trăm đồng tiền thôi, vậy mình chẳng phải là tự nhiên bỏ túi hơn hai mươi ngàn sao? Số tiền này đã vượt hơn cả hai tháng tiền lương lái xe của mình rồi, trên mặt của Tiểu Tùng xuất hiện một nụ cười không thể nào không chế được nữa, thầm nghĩ : Đại thiếu gia đúng là người tốt!

Thật ra, lúc Dương Dạ móc ra một xấp tiền giao cho Tiểu Tùng, trong lòng cũng đang xót bỏ mẹ ra, nhưng ngoài miệng vẫn cứ hào phóng nói rằng : “Còn lại đều là của anh!” Nói xong câu đó, trong ngực hẳn bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác vui vẻ, và cũng chẳng còn thấy xót tiền chút nào cả, khiến cho hẳn không khỏi mỉm cười nghĩ : Thật đã! Thì ra có tiền không cần phải lo lắng lại sướng đến như vậy!

.....

Khoảng một tiếng sau, Tiểu Tùng mang những bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày theo yêu cầu của Dương Dạ trở về, Dương Dạ nhìn nhìn một chút, tương đối thỏa mãn, cũng không khác biệt gì so với quần áo mình mặc trước đây. Trong lòng hắn rất rõ ràng, người nghèo nếu muốn đi mua sắm, đặc biệt là đi mua sắm ở những chỗ đắt tiền, sẽ không tùy ý như người giàu, bởi vì bản thân tự ti, cho nên mới cố ý mặc những bộ đồ tự nhân là có đẳng cấp một chút, bởi vì sợ bị người ta khinh thường, trước đây Dương Dạ cũng từng như vậy rồi. Lần đó khi hắn đến một cửa hàng lớn để mua quà cho cô bạn gái cũ của mình, hắn còn mặc cả quần tây áo sơ mi đeo luôn cà vạt nữa chứ, rồi tự nghĩ rằng như vậy thì sẽ không bị người ta khinh thường nữa. Bây giờ nghĩ lại cái lúc ấy, quả thật cảm thấy mình rất ngu ngốc.

Nhưng mà khi đưa những bộ đồ này đến trước mặt của Quân Hinh và Dương San, hai vị thiên kim tiểu thư lập tức sợ hãi hét lên : “Không phải nói giỡn chứ? Bắt bọn em mặc cái đồ này à?”

“Hai vị, nếu không mặc, thì trò chơi không thể nào bắt đầu được. Hai em ... ít nhất cũng phải trông giống người nghèo một chút chứ!” Dương Dạ nhìn thấy biểu tình của Quân Hinh và Dương San, trong lòng thấy mất hứng : “Mặc vào nhanh lên, anh phải cho hai em biết! Đừng tưởng rằng trên đời này ai ai cũng giống như các em, sống tốt như vậy!”

Quân Hinh và Dương San thấy Dương Dạ đã có vẻ nổi giận, cũng không dám cãi lại nữa, lăm bằm cầm quần áo đi vào trong phòng ngủ bên trong, sau một hồi hai người đi ra, liền nhìn nhau cười ha hả lên.

Dương Dạ sửa soạn lại cho hai người một chút, sau đó bắt đầu giáo dục Quân Hinh và Dương San : “Một lát chúng ta đi ra ngoài, đến những cửa hàng cao cấp, hai em phải giả bộ là không có tiền, nhìn cái gì cũng phải tỏ ra mới mẻ cả, nhưng khi nhìn thấy cái giá liền có cảm giác giật mình, cái này có thể giả được không?”

“Có cái giá nào có thể làm cho bọn em giật mình chứ? Hi hi ...” Quân Hinh nói xong, liền cười rộ lên với Dương San.

“Chú ý một chút được không? Hai vị đều là tiểu thư chưa từng chịu khổ ngày nào cả, nếu không muốn chơi thì thôi!” Dương Dạ tức giận nói ra một câu.

Hai người không nói gì cả, nhưng đưa mắt nhìn nhau, và bản thân liền không nhịn được cười.

.....

Tiến bá ở lại trong phòng tổng thống để chờ, còn Dương Dạ thì mang theo em gái Dương San và Quân Hinh, mặc trên người những bộ đồ do lái xe Tiểu Tùng mua về, đi xuống và đi ra khỏi khách sạn năm sao này. Dọc đường đi thu hút rất là nhiều ánh mắt, và lúc đi ra đến cửa, thậm chí là quản lý sảnh còn mang về mặt giận dữ chạy đến tính chữ mắng nữa chứ, nhưng khi nhìn thấy rõ được khuôn mặt của ba người ăn mặc theo phong cách nhà quê này xong, liền cúi đầu cụp đuôi xuống.

Dương Dạ cũng bắt chước theo bộ dáng cao ngạo của em gái hồi nãy, ưỡn ngực lên, nhàn nhạt liếc nhìn quản lý sảnh một cái, và sắc mặt của tay quản lý này lập tức đổi màu như đèn giao thông vậy, lúc xanh lúc trắng.

Thật đã ghiền! Trước đây mình đều phải mang mặt cười đi xin lỗi người ta, bây giờ rốt cục đã đến lượt người khác mang mặt cười với mình rồi, ha ha ha ... mình cũng có ngày hôm nay! Dương Dạ cười cười, trong lòng tràn ngập sự vui vẻ của tiểu nhân đắc chí.

Ra khỏi khách sạn năm sao, ba người cũng không còn hấp dẫn sự chú ý của người khác nữa, bởi vì dù sao nơi này cũng là khu trung tâm phồn hoa, mèo chó lẫn lộn cả, cho nên người giống bọn họ cũng không ít.

Lúc này Dương Dạ nhìn Quân Hinh và Dương San bằng cặp mắt tương đối thỏa mãn, hai người đều mặc loại áo sơ mi của thời “mười năm kháng chiến” đến giờ cả, bên ngoài khoác một cái áo khoác màu đỏ sẫm, trên mặt trang điểm rất đậm, môi rất hồng, quả thật rất giống con nhà nghèo mang theo tiền đi mua sắm tại chỗ cao cấp vậy.

Còn Dương Dạ thì cũng giống vậy, mặc một cái áo sơ mi màu vàng nhạt trông có vẻ cũ kỹ, bỏ áo vào quần mà còn mang cả cà vạt màu đỏ tươi nữa, còn cố ý đội một cái nón hình lưỡi trai trên đầu nữa, trông như là một thằng nhà quê mới lên thành phố vậy.

Dọc đường đi, Dương Dạ không ngừng nhắc nhở Quân Hình và Dương San phải kín đáo một chút, bởi vì tuy rằng hai người ăn mặc theo kiểu nhà quê, nhưng mà hai thiên kim tiểu thư này lâu ngày tự nhiên hình thành một khí chất quý tộc không thể nào che giấu được. Mặc dù rất khó khăn, nhưng trên đường đi cũng phải cố gắng làm ra vẻ tự cao tự đại một chút.

Một cửa hàng quần áo cách ngã tư trung tâm không xa, ấn tượng của Dương Dạ về chỗ này có thể nói là khắc vào tận xương tận tủy luôn, bởi vì ở cái thế giới cũ của hắn, chính ngay tại cái cửa hàng này, hắn đã chịu một nỗi nhục không gì sánh bằng. Nhớ đến chuyện này, Dương Dạ quay đầu lại nhìn Quân Hình và Dương San một cái, gật đầu một cái, rồi nhanh chân bước đi hơn. Quân Hình và Dương San đều cảm thấy tò mò, liếc nhìn nhau một cách kỳ quái, nhưng cũng nhanh chân đuổi theo.

Bởi vì lần nhục nhã trước quá lớn, cho nên Dương Dạ nhanh chóng tìm được cái cửa hàng này, một cửa hàng bán quần áo cao cấp hai tầng lầu, và cũng là cái cửa hàng chiếm diện tích khá lớn ngay tại gần ngã tư trung tâm này. Ha ha! Hai mắt của Dương Dạ bỗng nhiên sáng lên, con nhỏ phục vụ bên trong vẫn là con nhỏ đó! Xem ra cái không gian này không khác gì cái không gian cũ của mình cho lắm, là hai không gian cùng nhau tồn tại song song thôi.

“Ồ đây nha” Dương Dạ quay đầu lại nói nhỏ với Quân Hình và Dương San một câu, trên mặt mang theo một vẻ thù hận giống như là có thù giết cha trong người vậy, chuẩn bị tiến lên để báo thù.

Ba người hùng hùng hổ hổ bước vào trong cửa tiệm, lúc đi vào cửa, Dương San muốn nói cái gì đó, nhưng đã bị Dương Dạ ngăn lại, trực tiếp đi vào mấy cái quầy treo quần áo, và đứng đó làm bộ như đang lựa chọn.

Giá cả của những bộ đồ bên trong cái cửa hàng này thấp nhất cũng là mười mấy ngàn, hai con nhỏ phục vụ bên trong này cảm thấy vinh quang vì bán được những bộ đồ đắt tiền bên trong. Thậm chí cả hai con bình thường đều hay nằm mơ, mơ rằng sẽ có một anh đẹp trai giàu có nào đó đến mua đồ, và vừa nhìn thấy mình liền yêu ngay, khiến cho cả hai từ gà rừng biến thành phượng hoàng, bước vào trong cánh cửa nhà giàu.

Chúng ta tạm gọi hai cô nhân viên phục vụ ở đây là phục vụ A và phục vụ B đi.

Ngồi buồn chán cả ngày vì không có người khách nào đến mua đồ cả, A và B cảm thấy rằng cuộc đời sao mà đầy sự chán nản quá đi, thì bỗng nhiên nhìn thấy có người bước vào trong quán, theo trực giác nói cho hai người biết đây là một người thanh niên còn trẻ tuổi, và tình thần của hai nàng lập tức được bổ sung lại ngay, đang định bước lại chào hỏi giới thiệu làm quen lời kéo này nọ, thì bỗng nhìn thấy thêm có hai cô gái đi vào, và đợi khi cả ba người đứng chung lại với nhau, hai cô phục vụ A và B đã hoàn toàn nhìn thấy rõ. Cái con gái mẹ nó! Còn tưởng rằng là khách có tiền chứ! Sao lại lọt ra mấy kẻ này vậy? Một thằng nhà quê và hai con thôn nữ tự nhiên mò đến cửa tiệm của mình? Hơn nữa vừa nhìn liền biết là dân không có tiền rồi! Tự nhiên lại đến cửa tiệm của mình để xem đồ!!!

30. Chương 30: Chó Cậy Thế Người, Người Cậy Thế Cửa Tiệm

Quân Hình và Dương San đi theo phía sau Dương Dạ, nhưng không che giấu được cái vẻ vênh váo tự đắc của mình. Tuy ý đưa mắt liếc nhìn những bộ đồ trong cửa tiệm này, và tỏ vẻ hứng thú với nó. Nhưng trên thực tế, cái loại đồ này các nàng nhìn còn chướng mắt nữa là, huống chi với cái kiểu trang phục như vậy, nếu Quân Hình và Dương San muốn mặc thì không biết là có bao nhiêu để mặc nữa.

Dương Dạ bước đến gần hai vị thiên kim tiểu thư, nhỏ giọng nói : “Cúi đầu! Kín đáo! Kinh ngạc! Người nghèo!”

Quân Hình và Dương San gật mình một chút, sau đó lại đưa mắt nhìn nhau, len lén bật cười một chút, rồi bắt đầu dựa theo yêu cầu của Dương Dạ, nói cái gì làm cái đó. Lúc nhìn vào những bộ đồ này, thỉnh thoảng cũng bắt chước Dương Dạ, trong miệng phát ra những tiếng kêu “Ai da!” và “Woa!” sợ hãi.

Cô phục vụ A nghiêm mặt lạnh đi đến, nhìn nhìn Quân Hình và Dương San một cái, ho khan một tiếng, rồi dùng cái kiểu nói khinh thường : “Coi cái gì! Bộ đồ này trị giá đến hai mươi tám ngàn đấy!”

Quân Hình và Dương San hơi sững sốt một chút, Dương San quay đầu lại nhìn cô phục vụ A này một cái, không nói gì, tiếp tục làm bộ chọn đồ.

“Các người bị đui hả? Không thấy để bảng giá sao? Đừng có sờ loạn!” Trong lòng cô phục vụ A nổi lửa lên, hai con nhà quê này không thèm để ý đến mình mới tức chứ!

Quân Hình và Dương San làm sao mà bị nghe xỉ vả như vậy, Quân Hình lập tức trừng mắt nói : “Cô có ý gì? Sờ thì đã sao?”

“Cô nói sờ thì đã sao à? Đây là đồ mà cô có thể mặc sao? Làm dơ cô có đền nổi không?” Cô phục vụ A càng nói càng giận, cái loại nhà quê này, tự nhiên lại chạy đến một cửa hàng quần áo cao cấp như vậy mà trừng mắt nhìn mình nữa chứ! Còn có vương pháp hay không?

“Cô nói nhầm cái gì vậy! Bộ đồ hơn hai mươi ngàn thì tôi không thể sờ một chút à?” Trong lòng Quân Hình cũng nổi điên lên, mở miệng dùng kiểu nói trào phúng.

Cô phục vụ B lúc này cũng đã chạy đến, túm lấy cô phục vụ A, cổ ý lớn tiếng nói : “Ồn cái gì vậy? Người như vậy xứng để mày cãi vả sao?” Rồi quay đầu dùng vẻ mặt khinh miệt trừng mắt nhìn Dương San và Quân Hình : “Các người không mua nổi thì đừng có sờ loạn! Đây là chỗ mà các người có thể đến sao?”

Dương San đã không nhịn được nữa, đưa tay chỉ vào mặt của cô phục vụ B, nói : “Cô lập lại một lần nữa coi! Cô nói ai không mua nổi chứ?”

Cô phục vụ B khoát tay, đánh cái bốp vào tay của Dương San, rồi cười một cách khinh miệt : “Cô mua à, cô mua được thì sao? Cô mua cái áo khoác tốt như vậy để làm gì? Mặc vào lúc rửa chén à? Hay là mặc lúc cho con bú? Hay mặc lúc đi cày ruộng? Ha ha ha ...”

Cô phục vụ B vừa nói vừa cười, còn cô phục vụ A cũng cười rộ lên theo, hai con gà rừng không biết đã chọc vào tai họa sát thân đang cười một cách đắc ý và khinh thường.

“Các người ...” Dương San bị chọc tức đến nổi phổi luôn, từ lúc hiểu chuyện cho đến nay, thì ngoại trừ lúc còn nhỏ bị ông bố bắt đi học ở những trường học bình thường nhưng không cho tiết lộ thân phận ra, bị những ông thầy bà cô chủ nhiệm có tâm lý biến thái sỉ vả qua, thì cho đến lúc lớn, ai gặp phải cũng đều tỏ vẻ cung kính cả. Bây giờ nàng đã biết được, thì ra cái loại người gặp nàng lúc nào cũng cúi đầu cung kính lại còn có một mặt khác.

Thiên kim tiểu thư Quân Hình thì làm sao mà ngờ được, nếu không phải hôm nay do Dương Dạ mang nàng ra ngoài đây, thì sợ rằng cả đời này nàng cũng chẳng bao giờ tưởng tượng được, người không có tiền muốn mua một bộ đồ phải chịu nổi nhục lớn như vậy!

Dương Dạ đứng bên này nhìn cả nửa ngày nhưng không nói một lời nào, vì muốn cho em gái và Quân Hình hưởng thụ cái cảm giác cách biệt nhau một trời một vực này. Thấy Quân Hình và Dương San đều đã giận đến mức không thể kìm chế được, trên mặt liền mang theo một nụ cười cầu tài, vội vàng chạy đến nói : “Ai da, ai da, xin lỗi xin lỗi, hai chị gái, bọn tôi chỉ tùy tiện nhìn thôi ...”

“Anh gọi ai là chị gái hả?” Cô phục vụ B mắt híp nói : “Anh bị mù rồi à?”

Dương Dạ biết con nhỏ phục vụ này ngại bị kêu lớn tuổi, cho nên tiếp tục cười cầu tài nói : “Xin lỗi xin lỗi! Tôi sai rồi sai rồi, hai em gái, tôi đây ...”

“Ai là em gái của anh?” Cô phục vụ A cũng không vui, cau mày lại dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Dương Dạ từ trên xuống dưới, thậm chí còn tỏ vẻ chán ghét tránh xa Dương Dạ ra một chút.

Dương Dạ không hề tức giận, trong lòng chỉ tràn ngập sự vui vẻ do trò đùa sắp thực hiện được, thầm nói : Chó mất thấp không biết nhìn người, ngày hôm nay phải dạy dỗ hai vị một phen! Nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười xin lỗi : “Cũng không phải, tôi chỉ là ... Tôi mang vợ và em gái của tôi đến xem đồ thôi, em gái của tôi sắp lập gia đình rồi, muốn mua một bộ đồ tốt một chút, cái này ... xin hỏi hai vị một chút, đồ của con gái ở đây, bộ nào là rẻ nhất ạ?”

Lời này vừa nói ra, hai cô phục vụ A và B càng nhìn ba người này bằng cặp mắt hèn mọn, đang muốn nói cái gì đó, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người bước vào trong cửa hàng, nhìn xa qua là một người đàn bà ... không biết có thể đảm nhiệm được cái xưng hô là người đàn bà trung niên hay không vì chẳng biết có phải là trung niên hay không, khoác một cái khăn quàng cổ bằng da vừa nhìn là biết là hàng phồng chế rồi, bên dưới mặc một cái váy da bình thường đến tầm thường, ở chân mang một đôi giày da cũng khá là tương

tự, trời nóng bỏ mẹ ra mà mặc toàn đồ da đúng là không biết có sợ nổi sẩy hay không. Mặc nguyên một bộ đồ như vậy trên người, hình như là sợ người ta không biết bà ấy có tiền vậy.

Lớp trang điểm trên mặt của bà ta còn xấu xí hơn cả khuôn mặt cố ý làm xấu của Quân Hình và Dương San, lúc bước vào trong cửa tiệm, nhìn thấy Dương Dạ, Quân Hình và Dương San ăn mặc như ba tên nhà quê, lập tức nhăn mặt nhíu mày lại, giống như là nhìn thấy được một “món ngon vật lạ” có hình dạng khủng khiếp vậy.

Cô phục vụ A và B nhìn thấy có một người khách thoát nhìn rất đẹp đến, cũng không thèm để ý đến đám người Dương Dạ nữa, lập tức mang về mặt tươi cười chạy qua nghênh đón, cong lưng cung kính nói : ” Xin chào xin chào! Thưa bà, mời theo chúng tôi ạ, trang phục của cửa hàng chúng tôi là sản phẩm nổi tiếng quốc tế. Là sản phẩm do tập đoàn may mặc của Dương thị ạ ...”

Lời nói của cô phục vụ này làm cho Dương Dạ hơi kinh hãi, quay đầu lại hỏi Dương San : “Cái cửa hàng này là của nhà chúng ta à?”

“Đúng vậy, lúc vừa vào em định nói cho anh biết, nhưng anh lại không cho em nói! Cái trung tâm thương nghiệp này tất cả đều là của nhà chúng ta cả!” Dương San rõ ràng là vẫn chưa thể bình tĩnh lại được, trên khuôn mặt vẫn còn hiện sự tức giận đến đỏ rực : “Thật không ngờ! Đúng là không ngờ! Cái này cũng quá coi thường người khác rồi!”

Dương Dạ cười cười, nhìn khuôn mặt tức đến tím tái của Quân Hình : “Bây giờ đã cảm nhận được mùi vị của người nghèo rồi chưa?” Trên mặt thì cười, nhưng trong lòng Dương Dạ lại thầm nghĩ : Toàn bộ đều là của nhà chúng ta. Ai da, thật sự đúng là trùng hợp, ha ha, lúc đầu mình còn sợ nó không phải của nhà mình nữa chứ!!!

“Tức chết đi được! Đúng là không có giáo dục! Một nhân viên phục vụ, lại dám ăn nói với khách hàng như vậy!” Quân Hình tức đến run cả người, há hốc mồm ra mà thở dốc.

“Khách hàng? Người ta căn bản không coi chúng ta là khách hàng đâu, là như thế này” Dương Dạ cười cười, chỉ vào cái “người đàn bà trung niên” đang nói chuyện với hai cô phục vụ kia, nhỏ giọng nói : “Những người này chỉ nhìn về bề ngoài thôi, cái bà thím kia trong mắt người ta là kẻ có tiền, còn chúng ta ăn mặc như vậy, nên cái gì cũng chẳng có”

“Sao có thể như thế chứ?” Dương San cúi đầu nhìn bộ đồ trên người, lại ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ : “Em thật tức giận! Tự nhiên lại bị khi dễ ngay trong cửa tiệm của nhà mình! Em nhất định phải xử lý hai con phục vụ này mới được!”

“Thượng bất chính hạ tắc loạn!” Dương Dạ cười cười, sờ sờ đầu của Dương San, nói : “Ông giám đốc của hàng này, quản lý, khẳng định cũng là người như vậy, cho nên ngay cả nhân viên phục vụ mới ngang tàng không kiêng nể như vậy!”

“Ông xã, sao anh lại biết những cái này vậy?” Tuy rằng Quân Hình bị tức đến run cả người, nhưng mà vẫn cười nói với Dương Dạ : “Bây giờ em đã hiểu vì sao anh lại thay đổi tính tình của đại thiếu gia rồi, lúc anh rời nhà đi khẳng định là đã chịu không ít khổ đúng không?”

Dương Dạ cũng cười một cái với Quân Hình, đưa tay vuốt ve mặt của nàng, thầm nghĩ : Cái khổ này anh đã chịu bao nhiêu năm rồi, từ nhỏ anh đã không có tính tình của đại thiếu gia rồi. Vì vậy nói với Quân Hình : “Bây giờ hai em đã tin tưởng anh chứ? Biết người nghèo sống như thế nào chưa?”

Dương San và Quân Hình lập tức gạt đầu, rồi cùng nhau trừng mắt nhìn cái bá thím cùng với con nhỏ phục vụ trời đánh kia. Dương Dạ suy nghĩ một chút, rồi tiến lại bên tai của Quân Hình và Dương San, nói nhỏ vài câu, Dương San gạt đầu, quay đầu lại hô với hai cô phục vụ : “A! Hai ...”

“Chị gái!” Dương Dạ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Hai chị gái ơi!” Dương San không khỏi bật cười lên : “Hai chị lại đây một chút, em muốn mua bộ đồ này!”

Hai cô phục vụ A và B đang giới thiệu sản phẩm cho vị phu nhân trong mắt của mình, bỗng nhiên nghe thấy bên kia có tiếng hét lớn kêu mình qua đó, sắc mặt lúc này lập tức trở nên khó coi, cô phục vụ B xoay

người lại đi đến vài bước, trừng mắt nhìn Dương San, nói : “Kêu cái gì mà kêu! Các người cho rằng đây là chỗ nào? Bộ đồ này các người mua nổi sao? Mau đi đi!”

“Đuổi chúng tôi đi? Tại sao chứ! Chúng tôi cũng đến mua quần áo vậy!” Dương San giả bộ tức giận, nhưng trong lòng không hề kích động, bởi vì hành động của cô phục vụ này y chang như lời của đại ca nói, điều này khiến cho Dương San cảm thấy rất là thú vị : “Cái thái độ này của cô là gì vậy! Tôi muốn gặp quản lý của cô! Tại sao lại coi thường chúng tôi! Rất quá đáng! Gọi quản lý của cô ra đây! gọi quản lý của cô ra đây, nhanh lên, gọi quản lý ra đây. nhanh ...” Dương San đã hoàn toàn từ bỏ thân phận là tiểu thư của Dương gia, bây giờ trông rất giống một con mẹ bán cá chanh chua ngoài chợ vậy, hơn nữa còn rất là hăng hái và hứng thú.

Dương San hô to như thế, khiến cho hai cô phục vụ A và B trừng to mắt đến nỗi mức khoan mấy lỗ trên người của Dương San ra vậy, bỗng nhiên cánh cửa phía sau mở ra, một người đàn ông trung niên ngồi mà không ảnh hưởng đến dáng vóc thấp chững của mình nghiêm mặt lạnh đi ra, bước đến trước mặt của Quân Hình và Dương San, trên đầu còn dính mấy vài cục đậu nành, cái miệng thì đầy mỡ vô cùng bóng loáng.

“Tôi là quản lý đây, chuyện gì?” Ông quản lý có chiều cao chẳng hề chênh lệch bao nhiêu so với mặt nước biển này đứng trước mặt của ba người Dương Dạ, liếc nhanh ba người một cái, rồi dùng cái giọng nói khinh bỉ không hề giấu diếm của mình để nói.

“Chúng tôi đến mua quần áo! Cô phục vụ này không thèm để ý đến chúng tôi, còn ăn nói lỗ mãng với chúng tôi!” Dương San làm ra vẻ ủy khuất vô cùng, rồi chỉ chỉ vào hai cô nhân viên phục vụ đang đứng gần đó.

“Các người? Mua quần áo?” Quản lý lập tức dùng cái thái độ như nhìn thấy người ngoài hành tinh lái tàu vũ trụ đáp xuống trái đất vậy, lại nhìn về hướng hai cô phục vụ A và B một cái, gật đầu, sau đó quay đầu nhìn đám người Dương Dạ, cười nói : “Xin lỗi, mời các người đi ra ngoài!”

31. Chương 31: Cầm Tiền Đập Chết Phu Nhân Giả Mạo

Mời các người ra ngoài? Dương San nghe xong câu nói này thiếu chút nữa đã học máu ra ngoài, vốn cho rằng quản lý sẽ hiểu chuyện một chút, nhưng không ngờ rằng lại giống như đại ca nói, quản lý cũng là một con chó mất đầu không nhìn người được!

“Ông nói cái gì? Ông dựa vào cái gì mà đuổi chúng tôi ra ngoài?” Dương San kêu lên.

“Ha ha, cái vị, tôi không phải là hoài nghi các người không thể mua được quần áo trong cửa hàng của chúng tôi, mà là trang phục sang trọng trong cửa hàng này, không bán cho loại người như các người” Ông quản lý mỉm cười, đôi mắt thì đảo liên tục, giống như là đang khinh thường người khác vậy.

Quân Hình nắm chặt cánh tay của Dương Dạ, bóp rất chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương San thì trắng bệch cả lên, hai vị thiên kim tiểu thư nhà giàu hôm nay rốt cục đã được nếm thử cái cảm giác tôn nghiêm bị người khác chà đạp dưới chân có mùi vị như thế nào.

Hai mắt của Dương Dạ cũng đã bốc lửa, hấn nhó rất kỹ, cái khuôn mặt đã làm cho hấn chịu đủ mọi sỉ nhục xấu hổ, giống nhau như đúc, cũng chính là tay quản lý này, trên mặt mang theo nụ cười đó, và làm cho hấn cảm thấy nhục nhã! Lửa giận trong lòng càng cháy càng lớn, Dương Dạ đang muốn chơi đùa với tay quản lý này một chút, thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh quấy rầy vang lên.

Cái âm thanh ấy phát ra từ người “đàn bà trung niên” phía sau lưng của đám người Dương Dạ, ba ta đứng cách đó không xa, kỳ quái hỏi một câu : “Xảy ra chuyện gì thế? Sao trong một cửa hàng cao cấp như vậy lại cho phép hạng người bần tiện xuất hiện chứ, làm hại tâm tình chọn đồ của tôi cũng không còn!”

Lúc này, tất cả các ánh mắt đều tập trung về người “đàn bà trung niên” kia, và bà ta nhìn thấy đám người Dương Dạ nhìn về hướng của mình, còn làm bộ chỉnh chỉnh cái khăn quàng cổ lại nữa chứ.

Dương Dạ không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi đến hướng của người đàn bà trung niên kia, tất cả tâm tình của hấn đều đã được chuyển dời từ cái cửa hàng này lên trên người đàn bà trung niên đó.

Dương San và Quân Hình tuy rằng tức giận người đàn bà trung niên này, nhưng nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Dương Dạ đi về hướng bà ta, lo Dương Dạ sẽ gặp rắc rối, cho nên cũng vội đi theo.

Dương Dạ đi đến trước mặt người đàn bà trung niên này, cắn răng một cái, trên mặt hiện ra một nụ cười âm trầm, nhẹ nhàng nói : “Bà thím này, bà chọn của bà, tôi mua của tôi, chúng tôi ở đây, có liên quan cái **** gì đến bà hả?”

Người đàn bà trung niên nhìn thấy Dương Dạ nổi giận đi về hướng của mình, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ khấn trương và sợ hãi, nhưng Dương Dạ nói như vậy, làm cho bà ta khôi phục lại cái dáng dấp lười phản ứng khi nãy, rung đùi đắc ý, con mắt vẫn nhìn về hướng khác, nói : “Không phải là e ngại, mà là ảnh hưởng đến tâm tình của tôi! Tôi ghét nhưng là cái loại người như cậu! Mua không nổi mà còn bày đặt chạy đến đây ngăn cho đã ghiền! Trước khi ra cửa không soi mặt của mình lại sao? Đúng là mất mặt!”

“Bà thím nói thiệt là đúng quá đi, trước khi ra khỏi cửa tôi đã soi lại cái mặt của mình rồi, cái gương cũng không có việc gì, và tôi vẫn tiêu sái như cũ!” Dương Dạ tức đến nổi gân xanh nổi đầy trên trán, nụ cười cũng trở nên độc ác hơn, vừa nói chuyện vừa bước lại gần hơn.

“Cậu... cậu muốn làm gì?” Người đàn bà trung niên sợ hãi, vội lui về phía sau chỉ vào Dương Dạ nói : “Tôi nói cho cậu biết! Cậu đừng có làm bậy! Bạn trai của tôi là đội trưởng đội bảo vệ ở đây!”

Cái này khiến cho Dương Dạ bật cười lên nói : “Thím à, thím bao nhiêu tuổi rồi, mà còn có bạn trai hả?”

Quân Hình và Dương San nghe vậy liền bật cười, ngay cả hai cô phục vụ A và B cũng không nhịn được cười.

Sau khi cười vài tiếng, Dương Dạ liền nhìn chằm chằm vào người đàn bà trung niên này, nói từng chữ từng câu : “Bà thím, tôi và bà đánh cược đi, tôi cá bây giờ trên người của bà căn bản là không có tiền để mua bất kỳ một món nào ở trong cửa hàng này! Nếu bà có thể lấy ra, thì đồ ở đây tùy bà chọn, tôi sẽ trả tiền cho bà!”

Người như vậy Dương Dạ đã gặp rất nhiều rồi, nhìn bộ đồ trên người thôi cũng biết là phu nhân giả mạo rồi, nhìn cái khăn quàng cổ bằng da giả kia là đoán được người như vậy chưa chắc đã lấy ra được mấy ngàn đồng nữa. Khi hắn vừa mới dứt lời xong, sắc mặt của người đàn bà trung niên này lập tức trở nên khó coi, tránh né con mắt của Dương Dạ, không biết làm sao.

Dương Dạ vẫn tiếp tục nói : “Sao thế? Lấy ra đi!”

Con mắt của người đàn bà trung niên này xoay tròn một vòng, rồi cứng miêng nói : “Cậu bắt tôi lấy tiền ra làm gì? Cậu là cái thá gì chứ? Nếu cậu có tiền, thì cậu lấy ra cho tôi xem đi!”

Dương Dạ cười nhạt một cái, gật đầu, đưa tay vào trong túi, tùy ý lấy ra một xấp tiền lớn, ít nhất cũng hơn mười ngàn, rồi lại đổi tay, móc túi, lấy ra thêm một xấp, đưa xấp tiền vào tay kia, rồi lại thọt tay vào túi mò ra thêm một xấp nữa. Cuối cùng, Dương Dạ cầm ba xấp tiền đặt trước mặt người đàn bà trung niên này, xấp tiền dày đến nỗi khiến cho con mắt của người đàn bà trung niên muốn sáng lên.

Dương Dạ lấy ngón tay di di lên xấp tiền, nhẹ giọng nói : “Bà thím, đến lượt của bà đấy!”

Người phụ nữ trung niên sững sốt, mặt lập tức đổi màu liên tục, trừng lớn con mắt nhìn Dương Dạ : “Cậu ...”

“Bà thím, đừng coi thường người khác, cũng đừng có mang hàng giả đi ra ngoài rêu rao, mất mặt!” Dương Dạ cười cười, đem tất cả những lời của người đàn bà trung niên này nói lại một hơi.

“Cậu ... Cậu ...” Người đàn bà trung niên tức muốn xỉu luôn : “Được! Được! Chờ đấy, chờ đấy!” Nói xong liền lấy một cái điện thoại di động trong túi xách ra, bấm một dãy số, vừa gọi vừa đi ra ngoài.

.....

Dương Dạ nhìn người đàn bà trung niên này đi ra ngoài, cũng không để ý đến xấp tiền đặt trên quầy kia, mà xoay người lại nói với quản lý : “Quản lý, bây giờ tôi có thể chọn quần áo rồi chứ?”

Ông quản lý vẫn đang lo lắng, nghe Dương Dạ đột nhiên hỏi mình, ông quản lý nhìn thoáng qua Dương Dạ rồi lại nhìn hai người phục vụ, cuối cùng vẫn giữ khuôn mặt cười, nhưng nụ cười vẫn mang theo vẻ miệt thị, nhàn nhạt nói : “Xin lỗi vị tiên sinh này, bây giờ cậu đang quá rối trong cửa hàng của tôi, tôi có quyền không bán cho cậu, hơn nữa trang phục trong cửa hàng của chúng tôi không phải là thứ mà loại người có đẳng cấp như cậu có thể mặc được”

“Ông có ý gì?” Sắc mặt của Dương Dạ thay đổi, bước lại hỏi.

Ông quản lý cũng không hề sợ hãi, đón nhận cái trừng mắt của Dương Dạ, bởi vì trong lòng ông ta nắm chắc rằng, thứ nhất, nhìn thấy trong người của Dương Dạ mang theo nhiều tiền mặt như vậy, hơn nữa còn ăn mặc như vậy, khẳng định là loại nhà giàu mới nổi! Người có tiền thật sự ai lại đi xài tiền mặt? Điều dùng thẻ mà trả cả! Thứ hai, người đàn bà trung niên khi này mà ông ta vừa gặp, thật sự chính là tình nhân của tên đội trưởng đội bảo an khu trung tâm thương mại này, cho nên dù loại nhà giàu mới nổi như Dương Dạ có hành động gì, thì một lát nữa khi tên đội trưởng bảo an kia dẫn người đến đây, thì khẳng định cũng sẽ cho Dương Dạ biết mùi!

Cho nên trong nháy mắt ông ta đã đổi sắc mặt, khi Dương Dạ hỏi ông ta, ông ta còn cố ý tỏ vẻ khí phách của quản lý đối với hai cô nhân viên, lớn tiếng nói : ” Ý của tôi là : cho dù cậu có tiền chúng tôi cũng không bán cho cậu, người như cậu xứng để mặc quần áo cao cấp sao?”

Dương Dạ sững sốt một chút, sắc mặt lập tức đen lại, Quân Hinh và Dương San cũng bị chọc giận, đang muốn bước lại lý luận, thì bị Dương Dạ dùng tay phải cản lại hết.

Dương Dạ cười lạnh một tiếng, nhìn quản lý : “Ha ha, ông rất cực đã nói ra những lời này, những lời này tôi vẫn nhớ rõ cho đến tận bây giờ, hôm nay rất cực đã nghe ông nói lại một lần nữa!” Nói xong, Dương Dạ quay đầu lại nói với Dương San :” Cái cửa hàng này của nhà chúng ta phải không, ai phụ trách quản lý trực tiếp?”

“Loại cửa hàng bày bán tại trung tâm thương mại như vậy, hẳn là do bên tập đoàn may mặc quản lý” Dương San trả lời.

“Ừ, gọi điện cho Tiến bá, kêu ông ta triệu tập tất cả giám đốc của tập đoàn may mặc lại đây cho anh! Lập tức đến đây!” Nói xong, Dương Dạ nhỏ giọng nói thêm một câu : “Không thành vấn đề chứ?”

“Đương nhiên! Tức chết đi được! Ba chúng ta tự nhiên lại bị chọc tức ngay trong cửa hàng của nhà mình! Bọn họ dám không đến sao!” Dương San tức giận lấy điện thoại ra.

“Cái trung tâm thương mại này cũng là của nhà chúng ta, phải không?” Dương Dạ nhỏ giọng hỏi em gái.

“Đại ca, anh làm sao thế? Đương nhiên là phải rồi!” Dương San kỳ quái nhìn Dương Dạ.

“Được, Quân Hinh, gọi điện thoại, gọi giám đốc của cái trung tâm này đến đây cho anh! Lập tức đến ngay!” Dương Dạ cười cười quay đầu lại nói với Quân Hinh, trong lòng thầm kêu sướng khoái! Loại cảm giác hô mưa gọi gió này quả thật là sung sướng!

Quân Hinh sững sốt một chút, rồi cười cười, móc điện thoại ra bấm số và gọi.

Hai cô phục vụ A và B lẳng lặng nhìn tất cả, còn tay quản lý thì có vẻ ngây ngốc, sau khi bị sốc một hồi, liền bật cười chỉ vào đám người Dương Dạ nói : “Ha ha ha ... ha ha ... các người từ đâu chui ra vậy ... hôm nay bệnh viện tâm thần đóng cửa à?”

Dương Dạ lạnh lùng nhìn ông quản lý này một cái, rồi thò tay vào trong túi áo, lấy ra một cái thẻ do Tiến bá giao cho hắn, là cái thẻ kim cương của Dương thị, đưa đến trước mặt ông quản lý, cười nói : “Quản lý đại nhân, ông nhận ra cái này chứ?”

32. Chương 32: Càng Nháo Càng Lớn

Khi Dương Dạ móc cái thẻ kim cương của Dương thị ra đến trước mặt ông quản lý, thì quản lý căn bản là không thèm để ý, chỉ liếc nhìn một cái, nhưng đủ làm cho cả đời ông ta không bao giờ quên.

Ông quản lý nhìn tấm thẻ kim cương của Dương thị, lại ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ, đầu óc hoàn toàn bị chấn động đến nỗi không thể nào hoạt động được nữa.

Thẻ kim cương của Dương thị! Sao có khả năng chứ? Thân là một quản lý nho nhỏ nho nhỏ của một cái cửa hàng nho nhỏ nho nhỏ của một sản nghiệp nho nhỏ trên danh nghĩa của Dương thị, ông ta chỉ nghe cấp trên nói qua thôi, phàm là những người trong gia tộc Dương thị, nếu như có một ngày nào đó đẹp trời nắng trong xanh mây trong lành mà đến cửa hàng của ông ta, thì phải miễn phí tất cả. Đương nhiên, cái khả

năng này vô cùng nhỏ, bởi vì người của gia tộc Dương thị rất ít khi nào tự mình đi dạo phố. Muốn mua gì thì thường gọi điện cho người ta trực tiếp mang đến là được, lẽ nào ngày hôm nay lại gặp phải loại người cao cao tại thượng của gia tộc Dương thị?

Không có khả năng! Nhưng mà tấm thẻ này, quản lý làm sao mà nhận sai được! Phàm là người phụ trách quản lý một sản nghiệp nào đó của Dương thị, đều tuyệt đối nhận ra tấm thẻ này cả! Như vậy thì ba người trước mắt là ...

“Nhận ra chứ? Quản lý đại nhân?” Dương Dạ cười cười, hỏi ông quản lý đang ngậy ra như phỗng kia một lần nữa.

Ông quản lý ngơ ngác gật đầu nhìn Dương Dạ, trong đầu không có chút phản ứng nào cả.

“Nhận ra là tốt rồi, tôi đã gọi tất cả lãnh đạo cấp trên trực tiếp của ông lại đây rồi, tôi nghĩ ngày hôm nay tôi phải nói chuyện với bọn họ!” Dương Dạ cười hả hả, bỏ tấm thẻ kim cương vào túi, vỗ vỗ vai của ông quản lý, nói : “Nếu như mấy cấp trên của ông đến, thì ông bảo bọn họ đợi tôi, được chứ?”

Ông quản lý lại gật đầu một cách dờ dẩn.

Dương Dạ cũng gật đầu, trong lòng vui sướng không gì sánh được, một kẻ đã từng dề đầu cưỡi cổ mình, đến một ngày lại bị mình đâm đạp dưới chân, cái cảm giác vui sướng này không cần nói cũng biết. Dương Dạ xoay người lại, nói với Quân Hình và em gái Dương San : “Đi thôi, ủy khuất cho hai em phải mặc loại quần áo này, bây giờ chúng ta về thay đổi, lát quay lại xem kịch vui”

Dương San hưng phấn nhảy lên tại chỗ, còn Quân Hình hầu như đã dùng ánh mắt sùng bái cùng với ẩn tình đưa tình để nhìn Dương Dạ, và đi đến ôm lấy cánh tay của Dương Dạ.

Đi ra ngoài cửa lớn, thì nhìn thấy người đàn bà trung niên đang đứng đợi nhảy dựng lên nói : “Này! Này! Bọn mày đừng đi! Khi dễ bà xong rồi còn muốn chạy à! Không dễ dàng vậy đâu!”

Dương Dạ đứng lại, cười cười nhìn bà ta, nhưng không nói lời nào, chỉ là nhìn, khiến cho bà ta có vẻ hoảng hốt, lui về sau một bước, lắp bắp nói : “Mày ... mày ... mày ... mày nhìn cái gì vậy!”

“Bà tốt nhất là nên để tôi đi, bà thím à, nếu không tôi phỗng chừng là bà sẽ hối hận!” Dương Dạ cười, nói xong xoay người lại nhìn Quân Hình và Dương San, cả ba người cùng bật lên cười.

Đúng lúc này, bên ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân, người đàn bà trung niên quay đầu lại nhìn thoáng qua một cái, rồi hưng phấn kêu to :” Xem tao xử lý bọn mày thế nào!” Nói xong lại quay đầu ra hô to : “Ồ đây nè! Ở đây nè!”

Dương Dạ nhìn xung quanh một cái, rồi nhìn về hành lang phía sau lưng bà ta, thấy năm sáu người mặc đồ bảo vệ chạy đến, trong tay còn mang theo gậy cao su, người dẫn đầu kia rất có thể là “người bạn trai” trong lời nói của người đàn bà trung niên này lắm đây.

Người đội trưởng bảo vệ chạy đến trước mặt của người đàn bà trung niên, tào bạo nhìn Dương Dạ một cái, rồi cúi đầu xuống hỏi : “Sao thế? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Hắn! Chính là hắn! Chính hắn ăn hiếp em!” Người đàn bà trung niên làm bộ khóc nức nở, đưa tay chỉ về hướng của Dương Dạ. Làm ra cái bộ đáng làm nũng ấy, thiếu chút nữa đã làm cho ba người Dương Dạ ói sạch.

Năm sáu tên bảo vệ phía sau cũng chạy đến, cả đám đều mang vẻ mặt giống như là lưu manh đến gây chuyện vậy, hùng hùng hổ hổ la hét, lao đến chỗ của Dương Dạ.

Người đội trưởng bảo vệ nhìn thoáng qua cách ăn mặc của Dương Dạ và hai người con gái bên cạnh, trong lòng lập tức yên ổn lại, vẻ mặt cũng trở nên hung tợn đi đến trước mặt Dương Dạ, cầm cây gậy cao su gõ vào ngực của Dương Dạ, tàn bạo nói : “Là mày à? Mày đến đây gây chuyện sao? Mày là cái thứ gì chứ? Con mẹ mày muốn chết à!”

Dương Dạ bị người đội trưởng bảo vệ cầm cây gậy cao su gõ gõ lên ngực vài cái, lập tức nổi giận. Kể sơ qua một chút, từ nhỏ đến lớn Dương Dạ đã sống chung với chuyện đánh nhau như vậy không ít lần, lúc đến trường bình thường hay bị một số học sinh có gia cảnh không tồi ăn hiếp, mà con người càng thành thật thì

càng dễ bị người ta ăn hiếp, sau này Dương Dạ thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, bắt đầu phản kháng lại, một lần, hai lần ... chậm rãi thành thói quen, cũng dần dần hiểu được, chỉ cần ra tay tàn nhẫn một chút, thì người khác sẽ sợ hãi mình, có đôi khi một người đánh cả đám cũng không sao cả. Và cứ như vậy, hấn đến trường để học và đánh nhau, mãi cho đến sau này, số lần đánh nhau mới chịu giảm dần theo số tuổi trưởng thành theo năm tháng.

Nhưng mà ngày hôm nay, Dương Dạ vừa nhìn tay đội trưởng bảo vệ này liền biết ngay là loại người chỉ biết ăn hiếp người thành thật, là một tên miệng cộp gan thỏ! Bị ông ta dùng cây gậy cao su gõ gõ vào ngực, khiến cho Dương Dạ nhớ đến những cảnh bị ăn hiếp khi còn trong thế giới cũ, lửa giận bắt đầu bốc lên, không nói nhiều lớn, tung chân lên đá!

Một đá này, đến chính xác ngay trên bụng của tên đội trưởng này, khiến cho cái mông của ông chổng ra đằng sau, bụng co lại, sau đó quỵ xuống đất luôn.

Và tên đội trưởng lúc này mới có phản ứng, mở miệng chửi mắng vài tiếng. Dương Dạ nhìn thoáng qua một chút, rồi trong lòng liền có chút khấn trương, năm sáu người, trong tay lại còn cầm theo đồ chơi, nữa, nhưng Dương Dạ vẫn không nhúc nhích, đưa tay kéo Quân Hình và Dương San ra phía sau, thầm nghĩ kệ mẹ nó, dù sao cũng không phải là không bị đánh qua, bảo vệ của nhà mình mà, sớm muộn gì mình cũng sẽ trả thù lại được!

Hai bên bắt đầu giằng co với nhau, hết sức căng thẳng, còn bà thím kia thì kêu lớn : “Đánh hấn! Đánh hấn!”

Đúng lúc này, hành lang phía sau lưng của bên Dương Dạ cũng bắt đầu vang lên tiếng bước chân.

Người đến chính là tổng giám đốc và hai phó tổng của cái trung tâm này, Quân Hình hồi này gọi về cho nhà mình, nói với quản gia là mau chóng đi tìm giám đốc ở đây đến, bảo là mình cùng vị hôn phu đang gặp chuyện ở đây, khiến cho lão quản gia già của Nam Vinh gia không dám chậm trễ, lập tức gọi điện liên hệ đủ thứ.

Đám giám đốc ở đây nhận được điện thoại từ người của Nam Vinh gia, nói là Nam Vinh gia tiểu thư và đại thiếu gia cùng tiểu thư của Dương thị gia tộc đang gặp phiền phức ngay tại trung tâm thương mại của bọn họ, khiến cho bọn họ vừa giật mình vừa đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, một mình Nam Vinh đại tiểu thư đã trăm triệu lần không đắc tội nổi rồi, bây giờ còn có đại thiếu gia và tiểu thư của Dương thị gia tộc nữa, những người này chỉ cần trừng mắt một cái thôi là đủ hất bát cơm của bọn họ rồi! Cúp điện thoại xong, liền gọi hai phó tổng thân cận đến, và ba người nhanh chóng chạy đến địa điểm xảy ra chuyện.

Hành động gấp gáp của bọn họ khiến cho nhân viên trên đường nhìn thấy mà hết hồn, bởi vì bọn họ biết được tính cách của giám đốc nhà mình, cho dù bà già của ông ta có chết thì ông ta cũng chú ý đến dáng vẻ hành động, ngày hôm nay bị cái gì vậy? Uống lộn thuốc à? Chạy giống như là bị chó tấp vào mông ấy? Mà phía sau còn có hai vị phó tổng nữa! Vì thế, những người nhân viên tò mò liền cho rằng đã xảy ra chuyện, bây giờ đi theo hỗ trợ giám đốc của mình, thì rất có cơ hội sẽ được đề bạt lên, vì thế một người, hai người, ba người, bốn người ... N người ... càng lúc càng nhiều, cùng nhau chạy đến địa điểm xảy ra chuyện, ước chừng khoảng ba bốn chục người chạy theo phía sau của ông giám đốc!

Mấy người bảo vệ ở đây nhìn thấy có nhiều người chạy đến đây, hơn nữa còn là do tổng giám đốc mang đến nữa, không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều đứng lặng ra ở đó. Có hai tên bảo vệ đang túm lấy áo của Dương Dạ, cũng đều buông tay mà nhìn về phía sau.

Ba người Dương Dạ quay đầu lại nhìn đám người phía sau, thật ra thì chẳng ai nhận ra bọn họ cả, Quân Hình và Dương San hình như chẳng biết bọn họ là ai nữa, nhưng mà ông tổng giám đốc ở đây thì tuyệt đối nhận ra, bởi vì mỗi năm những người mang cấp bậc giám đốc quản lý sản nghiệp của Dương thị gia tộc đều được tham gia một buổi tiệc mừng hằng năm, và luôn có cơ hội nhìn thấy được người nối nghiệp của Dương thị gia tộc. Nếu như mà những người này ông ta còn không nhận ra, thì ông ta nên về nhà cho con bú sữa là vừa rồi.

Khi tổng giám đốc của trung tâm thương mại này chạy đến trước mặt ba người Dương Dạ, Quân Hình và Dương San thì hơi sững sốt một chút, nhưng dựa vào con mắt đã luyện thành hỏa nhãn kim tinh nhiều năm của mình, đã nhanh chóng nhận ra ba người nam nữ đằng sau bộ quần áo nhà quê này là ai.

Tất cả bảo vệ và những nhân viên chạy theo đến đây không biết đã xảy ra chuyện gì, mở to mắt ra nhìn tổng giám đốc của bọn họ thở hồng hộc chạy đến trước mặt người thanh niên ăn mặc như nông dân kia, cúi đầu thật sâu. Còn hai người phó tổng chạy theo sau cũng không khỏi kính lễ, khiến cho người ta phát ra những âm thanh kinh ngạc.

“Ông là giám đốc ở đây?” Dương Dạ cười nhẹ hỏi một câu. Bây giờ hẳn cảm thấy hứng thú với cái thân phận đại thiếu gia của mình rồi. Cũng biết cái cảm giác dưới một người trên vạn người là thế nào rồi.

“Vâng vâng vâng! Dương đại thiếu gia, Dương tiểu thư, Nam Vinh tiểu thư, tôi tôi tôi ... tôi là tổng ... Không phải, tôi là người phụ trách ở đây, tôi họ Thái!” Tổng giám đốc vẫn cung kính nói, không dám thẳng lưng lên. Mà hai phó tổng bên cạnh cũng vẫn đang duy trì tư thế cúi đầu.

Dương Dạ khẽ cười nói : “Thái tổng, bảo vệ của trung tâm của ông ẩu đã khách hàng, chuyện này xử lý thế nào đây?”

33. Chương 33: Sóng Xung Kích Đây Oán Khí

hái tổng trợn tròn con mắt ra, bảo vệ trung tâm ẩu đã khách hàng? Thái tổng nghe thấy Dương đại thiếu gia nói như vậy, lại thấy đám bảo vệ của trung tâm đang phồng mang trợn má với Dương đại thiếu gia, lập tức hiểu được, chân cũng mềm nhũn ra, kêu lên : Tiêu rồi! Đại thiếu gia không phải đang nói mình sao? Lê nào bảo vệ của trung tâm mình đã làm bị thương ông nội và hai bà nội này chứ? Vậy mình chẳng phải là chết không có chỗ chôn sao ...

Tên đội trưởng bảo vệ đang ngồi gục trên mặt đất cùng với đám bảo vệ cáo mượn oai hùm kia đang trợn tròn mắt : Cái gì đây? Dương đại thiếu gia? Tiểu thư? Cái trung tâm này không phải là của gia tộc Dương thị sao? Lê nào mấy tên nhà quê trước mắt này là đại thiếu gia và tiểu thư của Dương thị gia tộc sao? Không thể nào? Kể có tiền như vậy, tại sao lại ăn mặc như thế này? Dương thị gia tộc phá sản rồi sao?

Mười mấy người nhân viên phía sau Thái tổng thì trợn tròn mắt ra, nhìn kỹ đại thiếu gia, tiểu thư và Nam Vinh tiểu thư trong truyền thuyết này, sau đó đưa mắt nhìn nhau, trợn tròn mắt ra không hiểu gì cả, đây là những người giàu nhất thế giới trong truyền thuyết đây sao? Trung tâm của bọn mình không phải là sản nghiệp của bọn họ à, bọn họ đang làm cái gì vậy trời? Cái trang vi hành à?

Trên mặt của Dương Dạ là nụ cười, trong lòng cũng đang cười, cúi đầu nhìn lên Quân Hinh và Dương San, bỗng nhiên phát hiện ra hai vị thiên kim tiểu thư đang trợn mắt nhìn mình, trong ánh mắt của Dương San thì lộ ra vẻ sùng bái cực độ, còn Quân Hinh thì hoàn toàn là nhu tình mật ý, cảnh xuân tràn lan, nước xuân lai láng ...

“Hai em làm sao vậy?” Dương Dạ kinh ngạc nhỏ giọng hỏi một câu.

“Đại ca, em chưa thấy anh đánh người bao giờ cả, đối phương có đến vài người, còn không nhận ra anh, anh đúng là can đảm thật!” Dương San kích động lắc lắc cánh tay của Dương Dạ, nói : “Trở về em sẽ kể lại cho Dương Tự nghe! Bảo đảm là hù chết hẳn!”

Quân Hinh cũng chậm rãi dựa đầu vào cánh tay còn lại của Dương Dạ, trong miệng thì thảo luận : “Ông xã, anh thật đẹp trai ...”

Dương Dạ cười nhợt nhạt, thầm nghĩ, hai người đúng là thiên kim tiểu thư chưa từng nhìn thấy những cảnh tượng bên dưới xã hội, chỉ mới đánh nhau có một lần, mà đã trở thành đối tượng để hai người sùng bái sao? Thật đúng là, đàn ông không xấu, đàn bà không thương.

Thái tổng chờ cuộc nói chuyện nho nhỏ của ba người kết thúc, mới nom nớp lo sợ tiến lại, nhỏ giọng nói : “Đại thiếu gia, chuyện ... chuyện gì xảy ra vậy?”

“À, là đội trưởng bảo vệ của các người!” Dương Dạ nhếch miệng nhìn về hướng tên đội trưởng bảo vệ đang được người ta đỡ lên, nhưng về mặt vẫn đang kinh hoàng quá độ.

Thái tổng cười gật đầu với Dương Dạ một cái, sau đó nổi giận dửng dưng bước về hướng của tên đội trưởng bảo an, lớn giọng tàn bạo răn dạy : “Anh! Anh chỉ biết gây chuyện mà thôi! Anh biết người ta là ai không? Anh không muốn sống nữa hả?”

“Tôi ... Thái tổng, tôi làm sao mà biết hần là Dương đại thiếu gia, tôi nghe nói hần ăn hiếp Hồng Hồng, tôi liền lý luận với hần ...” Tên đội trưởng bảo vệ mang vẻ mặt ủy khuất giải thích : “Tôi không có ra tay, hần đã đá tôi một cái, ông xem nè Thái tổng, đầu giày còn dính nè!”

Dương Dạ đứng một bên không nhin được bật cười ha hả một tiếng, nói ra cũng lạ, tên đội trưởng cách Dương Dạ không gần, mà nói chuyện cũng rất nhỏ, nhưng Dương Dạ phát hiện ra mình có thể nghe rất rõ ràng. Hần nghe thấy tên đội trưởng gọi người đàn bà trung niên kia là Hồng Hồng liền không nhin được bật cười thành tiếng.

“Anh câm miệng lại cho tôi!” Thái tổng trừng mắt nhìn tên đội trưởng bảo vệ : “Anh còn giải thích cái gì! Anh đã gây đại họa cho tôi rồi!”

Thái tổng còn đang nói, thì Dương Dạ đã bước đến trước mặt ông ta và tên đội trưởng bảo vệ : “Thái tổng, ông tuyển người này làm đội trưởng bảo vệ sao?”

Thái tổng sững sốt một chút, lập tức hiểu được ý của đại thiếu gia, vội vàng gật đầu.

Trí thông minh của tên đội trưởng bảo vệ cũng đột nhiên tăng lên trong nháy mắt, trong giây phút đó liền cảm nhận được sát khí của Dương đại thiếu gia, lập tức cúi đầu khom lưng cầu xin tha thứ : “Ai da! Ai da! Dương đại thiếu gia, ngài tha thứ cho tôi lần này được không, tôi thật sự vất vả lắm mới leo lên được vị trí này, tôi ... tôi thật sự ... tôi thật sự không biết gì cả ... Tôi có mắt như mù! Có mắt không nhìn thấy Hoàng Sơn, có mắt không nhìn thấy Vũ Di Sơn! Có mắt không nhìn thấy chúa cứu thế ...”

“Ha ha ha ... anh rất là hài hước ...” Dương Dạ bị tên đội trưởng bảo vệ chọc cho cười, nhưng trong lòng càng lúc càng khinh thường hơn, vì vậy cười nói : “Như vậy đi, đội trưởng, tôi cho anh một lựa chọn, anh muốn phần công việc này, hay là muốn Hồng Hồng kia?”

“Ý của ngài là ...” Vẻ mặt cầu xin thảm thương của tên đội trưởng bảo vệ trong nháy mắt vụt sáng : “Tôi hiểu rồi!” Nói xong liền xoay người lại nói với người đàn bà trung niên tên Hồng Hồng kia : “Này! Cô kia! Mau lại đây xin lỗi đại thiếu gia đi!”

Người đàn bà trung niên kia thật ra cũng bị sự thay đổi này làm cho trừng to mắt ngây ngốc ra, nghe tên đội trưởng bảo vệ kêu mình, chậm rãi giơ ngón tay lên chỉ vào mặt của mình, vẻ mặt kinh ngạc nghi hoặc bước về phía trước.

“Này, cô giả ngu cái gì vậy! Tôi kêu cô mau chóng xin lỗi đại thiếu gia kia!” Tên đội trưởng bảo vệ vội vàng đẩy người đàn bà trung niên vài cái, tiếp tục gào thét.

“Ê, anh đẩy cái gì vậy!” Người đàn bà trung niên bị đẩy cho lảo đảo, sau khi hồi phục lại tinh thần, liền bắt đầu gào thét với tên đội trưởng bảo vệ : “Tại sao anh lại bắt tôi xin lỗi hần! Hần ăn hiếp tôi đấy! Hần là ông nội của anh à? Anh là cháu nội của hần sao? Tại sao lại hù anh đến mức này chứ?”

“Con Đ\$@#!” Tên đội trưởng bảo vệ vung tay tát một cái lên mặt của người đàn bà trung niên : “Dám nói với tao như thế dám ăn nói trước mặt đại thiếu gia như vậy!”

“Anh đánh tôi!” Người đàn bà trung niên đưa tay vuốt mặt, lo lắng nói : “Anh dám đánh tôi!” Sau khi sững sốt vài giây, người đàn bà trung niên bỗng nhiên nổi điên lên, lao vào tên đội trưởng : “Bà liều mạng với mày!”

“Con mẹ nó cút ngay cho tao!” Tên đội trưởng bảo vệ đưa tay ngăn cản người đàn bà trung niên điên cuồng lao về hướng mình, quay đầu lại hô với mấy tên bảo vệ đang sững sờ kia : “Nhìn cái gì vậy? Mau đuổi bà ta ra cho tao!”

Mấy người bảo vệ sững sốt, nhìn đội trưởng một chút, lại nhìn Thái tổng, rồi lập tức móc cái cây gậy cao su ra sau lưng, ba chân bốn cẳng chạy đến lôi người đàn bà trung niên ấy ra xa. Người đàn bà trung niên này bị lôi ra ngoài càng lúc càng có phản ứng mạnh mẽ hơn, liều mạng giãy dụa chửi ầm lên, khiến cho cái khăn quàng cổ bằng da giả ấy rơi xuống đất, bị bà ta và mấy người bảo vệ dẫm đạp lên, khiến cho nó biến thành trăm miếng!

Người đàn bà trung niên ấy gọi là gì nhỉ! À đúng rồi, Hồng Hồng. Tên đội trưởng bảo vệ lắc đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Hồng bị lôi đi xa ấy, sau đó quay đầu lại nở một nụ cười dê tiện với Dương Dạ,

trong ánh mắt tràn ngập sự nịnh hót.

“Anh đã hạ quyết tâm rồi sao?” Dương Dạ cười lạnh nhìn tên đội trưởng bảo vệ.

Tên đội trưởng bĩu môi một cái, lập tức cười lấy lòng Dương Dạ : “Không phải chỉ là một con đàn bà thôi sao! Tôi đã sớm ghét bà ta rồi! Nhưng vẫn không kiếm được cái cơ nào để đuổi đi cả, cái này phải cảm ơn đại thiếu gia hỗ trợ!”

Dương Dạ cười một chút, âm trầm nhìn tên đội trưởng bảo vệ, trong nháy mắt xuất hiện một ảo giác, càng nhìn tên đội trưởng bảo vệ càng nhớ lại cái thời gian ở thế giới trước, lúc đến trường có một tên học sinh to con hay ăn hiếp hắt, và lửa giận trong lòng liền càng nổi lên cao hơn. Vì thế cố ý cười nhạt nói : “Sao trùng hợp quá vậy? Tôi cũng ghét anh lắm, nhưng không có tìm được cái cơ nào để đuổi anh cả, cái này phải cảm ơn anh đã hỗ trợ!”

“A? Đại thiếu gia, không phải ngài nói ... nói tôi không cần Hồng Hồng thì có thể ...” Nụ cười trên khuôn mặt tên đội trưởng bảo vệ liền đông cứng lại.

“Tôi cũng không có nói là anh đuổi bà ta, thì tôi sẽ không có đuổi anh” Dương Dạ híp mắt lại, nhẹ nhàng khoát tay.

“Không phải! Đại thiếu gia, ngài có nói! Ngài có nói! Người ở đây đều có thể làm chứng!” Tên đội trưởng bảo vệ khẩn trương, hầu như muốn quỳ xuống lạy Dương Dạ luôn.

“Tôi có nói sao? Tôi nói à?” Dương Dạ cười cười, quay đầu nhìn xung quanh một cái, không ai dám trả lời, sau đó, Dương Dạ nhìn thẳng vào tên đội trưởng bảo vệ : “À đúng rồi, tôi có nói ...”

Dương Dạ giơ tay lên, giật cái băng tên trên ngực áo của tên đội trưởng bảo vệ xuống, ném xuống đất, rồi nhẹ nhàng nói tiếp : “Tôi nói dối!” Nói xong, Dương Dạ xoay người lại nhìn Thái tổng, nhỏ giọng nói : “Sau này còn tìm người như vậy vào trung tâm làm việc, ông có thể về nhà”

Thái tổng gật đầu, còn Dương Dạ thì cười cười, vươn tay ra, nắm lấy Quân Hinh và Dương San : “Chúng ta đi thay quần áo” Nói xong liền bước đi.

Những người nhân viên tụ tập phía sau lưng Dương Dạ liền tự động nhường ra một con đường. Dương Dạ kéo Quân Hinh và Dương San, mỉm cười, ngẩng đầu lên, thấy con đường do nhân viên mở ra, liền vui vẻ bước vào, trong lòng có cảm giác giống như là những ngôi sao bước lên trên thảm đỏ vậy.

Những nhân viên ở đây có thể nhìn thấy được Dương đại thiếu gia, Dương tiểu thư và Nam Vinh tiểu thư một cách gần gũi như vậy, đều kích động đến nỗi phát ra những tiếng cảm thán, nhất là những nữ nhân viên hai bên đường, càng không muốn từ bỏ cơ hội phát tài này, liền nhân cơ hội ném những cái nhìn mê người, đáng yêu, hồn nhiên, ngây thơ đủ loại đến hướng của Dương Dạ, và trong nháy mắt, những dòng điện xung quanh lập tức tăng lên gấp mấy chục lần.

Dương Dạ cảm nhận được vô số những cái nhìn đưa tình xung quanh, nhưng vì ngại cộp mẹ vẫn còn đang ở bên cạnh, cho nên hắn chỉ có thể làm ngơ như không biết, nhưng trong lòng lại lằng lằng vô cùng.

Tuy rằng Quân Hinh rất hạnh phúc khi nắm tay của Dương Dạ, nhưng xuất phát từ bản năng của phụ nữ, nàng không dám thả lỏng cảnh giác, hai chân tuy rằng vẫn bước, nhưng nếu phát hiện ra nữ nhân viên nào không tự lượng sức mà phóng điện, thì lập tức vung đầu trừng mắt nhìn thẳng đối phương, ánh mắt bắn ra những tia sát khí giết người lao thẳng đến đối phương. Cái con đường ngắn chỉ vài mét này thôi, nhưng sự ghen tuông và oán khí của Quân Hinh đã hình thành một vòng bảo vệ thật lớn xung quanh ba người, khiến cho những cái liếc mắt đưa tình đầy điện của mười mấy cô nữ nhân viên kia không thể nào công phá được cá, làm tức giận đến dậm chân luôn.

.....

Trong trận chiến không hình dạng không tiếng động đó, Quân Hinh dựa vào công lực thâm hậu, đã khuất phục tất cả các chị em ở đây. Từ đó về sau, trong giang hồ bắt đầu truyền lưu rằng : Quân Hinh phi nhân, lệ vô hư phát. (Tạm dịch là : Quân Hinh liếc nhìn, nháy mắt không nổi)

Các nhà sử học đời sau đã chứng minh rằng : Sức chiến đấu của Quân Hinh tiểu thư lúc ấy cao đến mấy trăm ngàn lần, ánh mắt và oán khí kết tụ lại thành năng lượng, còn mạnh hơn cả sóng xung kích của Siêu

Xayda gấp mấy chục lần, uy lực của nó còn hơn cả Lưu Tinh Quyền do Hoàng Kim Thánh Y Thánh Đẩu Sĩ vô số lần ... (2 bộ truyện : Bẫy viên ngọc rồng và Áo giáp vàng, ha ha, 2 bộ này mình đều đọc cả)

34. Chương 34: Trở Về Kỳ Jura

Trong căn phòng tổng thống của cái khách sạn năm sao kia, Tiễn bá bị Quân Hinh và Dương San tấn công hai mặt, mỗi người nói một câu làm cho cái bộ não già cỗi của ông ta càng trở nên mệt mỏi hơn, ngay cả nhìn hướng cũng không nhận không ra nữa, chỉ hiểu sơ sơ là mấy tổ tông sống này vừa mới đi ** về, và trừng trị mấy tên tội phạm đáng tội, ngoài ra đại thiếu gia còn đánh luôn cả đội trưởng bảo vệ tại đó nữa.

Trong miệng của Quân Hinh và Dương San, Dương Dạ đã biến thành một nhân vật cấp anh hùng rồi. Hai người không phải vừa mới quen Dương Dạ một hai ngày, hơn nữa quan hệ của Nam Vinh gia và Dương thị gia tộc cũng rất tốt, cho nên có thể nói là ba người lớn lên với nhau từ nhỏ rồi. Nhưng Quân Hinh và Dương San từ trước đến giờ chưa từng thấy Dương Dạ như vậy bao giờ cả.

Nói như vậy, thì phần lớn các con cháu nhà giàu có đều thuộc về cái loại miệng cộp gan thổ tả, ý vào gia cảnh giàu có của mình mà kiêu ngạo, chỉ cần gặp phải rắc rối phiền toái hay tình huống nguy cấp, thì cơ bản đều là khóc hu hu quay về méc mẹ. “Dương Dạ” trước đây cũng thuộc về cái loại hình như vậy.

Nhưng Dương Dạ bây giờ, từ nhỏ đã phải sống chung với đánh nhau, chịu đòn để đánh người, là kết quả rèn luyện của những năm tháng cay nhọc, mà cái loại này thì Quân Hinh và Dương San làm sao mà nhìn thấy được chứ? Cho nên lúc Dương Dạ đối mặt với tên đội trưởng bảo vệ, để lộ ra bản chất của một thằng lưu manh, và đã làm cho hai vị thiên kim tiểu thư nhà chúng ta chấn động.

Vì vậy, lúc hai người kể lại cho Tiễn bá nghe, khó tránh khỏi việc thêm mắm muối cà chua dưa leo vào trong câu chuyện. Nhưng mà nghe Quân Hinh tiểu thư và Dương San tiểu thư kể lại như vậy, đã làm cho Tiễn bá sợ hãi không thôi, phải biết rằng, đại thiếu gia và tiểu thư, còn có Quân Hinh tiểu thư, đều là do ông dẫn ra ngoài đi chơi, lỡ như mà bị rúng một cọng tóc, thì ông ta phải chịu trách nhiệm toàn bộ!

.....

Vì vậy sau khi Dương Dạ, Quân Hinh và Dương San thay đồ lại xong, muốn đi đến cái cửa hàng bán quần áo cao cấp kia, Tiễn bá nhất quyết đòi đi theo, không chỉ đi theo, mà còn lôi cả lái xe Tiểu Tùng vào cuộc nữa.

Và như thế, khi trời vừa tối một chút, con đường bên ngoài khách sạn năm sao sáng lên ánh đèn rực rỡ, Dương Dạ mang theo Dương San, Quân Hinh lần thứ hai đi ra khỏi khách sạn, trên đường đi, đã hấp dẫn vô số ánh mắt của người khác. Chắc là nhờ có tiền nên mới như vậy, nhưng tướng mạo của Dương Dạ bây giờ thì khỏi phải bàn cãi nữa, nhìn xa thì giống Châu Nhuận Phát, nhìn gần thì giống Lưu Đức Hòa, nhìn trái thì giống Phạm Vĩ, nhìn phải lại giống Quách Đạt! Thân ột mét tám, hơn nữa do trước đây phải làm việc nặng nhọc nhiều, nên cơ thể có thể nói là cơ bắp đầy đặn luôn, lại mặc thêm những sản phẩm hàng hiệu dọa người nữa, quả thật rất là hấp dẫn.

Về phần Quân Hinh và Dương San thì càng không cần phải nói, trăm phần trăm là mỹ nhân nhi tinh khiết trời sinh rồi, khí chất cao quý khí phái, và do chú trọng trong việc chăm sóc sắc đẹp, nên có được một làn da rất hoàn mỹ, rồi được các chuyên gia trang điểm hàng đầu thế giới chỉ điểm cho, nên đi trên đường khẳng định đã làm cho hóc môn của mấy tên đực rựa tăng trưởng mạnh mẽ, sau khi về nhà nhìn bà vợ của mình ở nhà thế nào cũng không thấy vừa mắt....

Khẳng định là ở chỗ này sẽ có người bảo là chém gió vừa thôi, tại sao con cháu trong dòng họ Nam Vinh gia tộc và Dương thị gia tộc lại nhất định là tuần nam mỹ nữ? Cái này cũng không phải là khó giải thích, hai đại gia tộc này đã phát triển từ rất lâu rồi, cho dù tổ tiên là một tên xấu xí đến không thể nào xấu xí hơn nữa, nhưng mà bởi vì có tiền, nên nhất định sẽ cưới một tuyệt thế mỹ nữ về làm vợ. Sau đó, con cái do bọn họ sinh ra cũng không phải là khó coi, ít nhất là cũng sẽ trở lại tướng mạo bình thường, đời sau lại cưới thêm một tuyệt thế mỹ nữ nữa, và đời sau nữa lại càng trở nên dễ nhìn, và cứ thế lại cưới thêm một mỹ nữ nữa ... Và giang sơn thì lúc nào mà chẳng có mỹ nữ xuất hiện, cứ một đời rồi lại một đời, kéo dài cho đến ngày hôm nay, cho nên đời con cháu bây giờ thừa kế được cái gen di truyền xinh đẹp, tướng mạo bất phàm cũng là bình thường, tự nhiên sinh con ra cũng là tuần nam hay mỹ nhân rồi.

Vì vậy, một tuấn nam và hai mỹ nữ kế thừa giống tốt của tổ tiên mười mấy đời mang theo Tiền bá và lái xe Tiểu Tùng, lần thứ hai đi đến cửa hàng bán quần áo kia, xử lý ba con chó mất thóp không nhìn thấy người cao.

.....

Tổng giám đốc của tập đoàn may mặc cùng với người đứng đầu ngành tiêu thụ cũng đã chạy đến hiện trường rồi, nhận được điện thoại đòi mạng của Dương thị gia tộc, làm sao mà dám chậm trễ, chạy mà cứ như là gần tên lửa vào sau mông vậy.

Trong cửa hàng bán quần áo cao cấp ấy, tay quản lý lúc nào đang ngồi ngây dại ra ở đó, than khóc um sùm, lần này ông ta biết mình đã xong đời rồi, nếu như đại thiếu gia mà độc ác một chút, ông ta không chỉ mất công việc ở đây, mà thậm chí là trong cái khu trung tâm này, trong cái thành phố này, trong cái đất nước này cũng khó sống tiếp được. Đến lúc đó, bà vợ cũng sẽ nhanh chóng li dị ông, nhà ở cũng sẽ bị bán đi, trong túi không còn một cắc dính túi, thậm chí là trong đầu ông quản lý bây giờ còn đang tưởng tượng về cảnh mình đứng trên mái nhà của một tòa cao ốc và chuẩn bị nhảy xuống.

Hai cô phục vụ A và B thì đang hồi hận đến nát từng khúc ruột ra, bởi vì hai nàng ngày ngày nghĩ, đêm đêm mơ, vẫn chờ mong rằng có thể gặp được một thiếu gia nhà giàu, sau đó diễn một khúc tình cảm lãng mạn như hoàng tử và cô bé lọ lem. Nhưng hôm nay, cô bé lọ lem đã hoàn toàn đắc tội với hoàng tử rồi, thậm chí là còn xem hoàng tử như một tên ăn mày nữa chứ. Trên đời này còn có chuyện gì khiến cho con người hối hận như vậy nữa?

Vì vậy, ông quản lý cùng hai cô phục vụ A và B, ba người mang nặng tâm sự ngồi trong cửa hàng, ngay cả cấp trên của bọn họ, tổng giám đốc tập đoàn may mặc cùng với quản lý bộ phận tiêu thụ cũng ngồi yên không nói chuyện, không có phản ứng gì cả.

“Ba Mập! Xảy ra chuyện gì vậy?” Quản lý bộ phận tiêu thụ thấy không có ai đến, trực tiếp kêu ông quản lý cửa hàng.

Quản lý cửa hàng run lên, ngẩng đầu dậy, lập tức mang theo vẻ mặt cầu xin nói : “Cậu ơi, lần này con tiêu rồi!”

Tổng giám đốc tập đoàn may mặc đang nói chuyện với Thái tổng, tổng giám đốc của trung tâm thương mại này, vừa nghe nói như thế, lập tức bước nhanh lại, nhìn chăm chăm vào quản lý bộ phận tiêu thụ, nghiêm mặt hỏi : “Hắn là thân thích của anh?”

Quản lý bộ phận tiêu thụ sửng sốt một chút, lập tức cười xin lỗi, sắc mặt trở nên xấu xí, gật đầu, sau đó xoay người hung hăng trừng mắt nhìn quản lý cửa hàng, trong miệng phát ra một câu chữ trầm không thành tiếng.

“Anh làm cái gì vậy hả? Anh thu xếp cái loại người gì vậy? Sao anh lại có thể dùng quyền mưu lợi riêng chứ?” Tổng giám đốc tập đoàn may mặc gơ tay chữ bới um sùm cả lên.

Quản lý bộ phận tiêu thụ đỏ mặt, cúi đầu giải thích : “Trần tổng, tôi không phải ... Thật ra cái này ... Ba Mập trước đây ... đã từng bán quần áo, tôi nghĩ hắn có kinh nghiệm trong phương diện này, là nhân tài, cho nên mới ...”

“Nhân tài? Ha ha ha!” Tổng giám đốc tập đoàn may mặc Trần tổng tức giận cười gượng vài tiếng : “Hay cho nhân tài mà anh nói! Đắc tội với Dương đại thiếu gia và tiểu thư! Anh biết không?”

“Tôi ... Tôi thật sự ...” Quản lý bộ phận tiêu thụ mang theo vẻ mặt oan ức vô cùng.

“Tôi tôi tôi tôi cái gì mà tôi! Ngày hôm nay nếu làm không tốt thì tất cả chúng ta đều cuốn gói về nhà đấy!” Tổng giám đốc tập đoàn may mặc tức đến nổ bốc khói luôn.

Quản lý bộ phận tiêu thụ cúi đầu, suy nghĩ một chút, rồi vung tay lên tát cho quản lý cửa hàng một cái tát!

Tổng giám đốc tập đoàn may mặc đang muốn nói cái gì nữa, thì bỗng nhiên nghe thấy Thái tổng đứng ngoài cửa kích động nói một câu : “Đại thiếu gia, tiểu thư, Nam Vinh tiểu thư, các người lại đến nữa à?”

Tổng giám đốc tập đoàn may mặc vội vàng thay đổi một khuôn mặt cười, cười rất là tươi, sau đó chỉnh sửa cổ áo của mình lại, xoay người ra cửa nghênh đón.

Dương Dạ mang theo Dương San và Quân Hình đi phía trước, phía sau có Tiền bá và Tiểu Tùng, dọc đường đi lại vượt qua thêm một bức tường người nữa, và đương nhiên lần này càng khiến cho các nữ nhân viên điên cuồng phóng ánh mắt chứa tia điện của mình đến Dương Dạ. Dọc đường đi, Quân Hình cũng liên tiếp ra tay, sống chết bảo vệ vị hôn phu của mình.

Đi đến trước cửa hàng, những người nhân viên của bên Thái tổng khi này còn đang đứng xem náo nhiệt bỗng trợn tròn mắt ra : Đây không phải là ba người vừa rồi sao? Tuy rằng nói rằng người đẹp vì lụa, nhưng mà cũng không thể nào đến nỗi từ ba kẻ ăn mày biến thành ba thiên sứ như vậy được cả!

Thái tổng cục cung cúi đầu như thế, tổng giám đốc tập đoàn may mặc đương nhiên cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi đến cung kính bắt tay, kích động nói : “Xin chào đại thiếu gia! Chúng ta lại gặp mặt!” Sau đó cũng cúi cung cúi đầu nói về phía sau của Dương Dạ : “Tiểu thư, Nam Vinh tiểu thư!”

Dương Dạ lảng lảng nở nụ cười, nhưng trong lòng nghĩ : Ông nội này là ai vậy nhỉ?

“Chuyện ngày hôm nay ... Đại thiếu gia, tôi đã rõ ràng chuyện xảy ra ở đây rồi ...” Tổng giám đốc tập đoàn may mặc cười ân cần, làm ra một thế tay mời Dương Dạ đi vào trong cửa hàng.

Dương Dạ cũng không khách khí, hoàn toàn nhập vào vai của đại thiếu gia, ưỡn ngực ngẩng đầu lên, nhìn không chớp mắt đi vào trong cửa hàng, sau đó dùng tay chỉ vào ông quản lý cửa hàng đứng bên cạnh tổng giám đốc tập đoàn may mặc : “Chuyện cụ thể, ông hỏi vị quản lý đại nhân này đi”

35. Chương 35: Sướng Bỏ Mẹ

Thấy sắc mặt của Dương đại thiếu gia khó coi như vậy, trong lòng tổng giám đốc tập đoàn may mặc và quản lý bộ phận tiêu thụ đều cả kinh, tổng giám đốc tập đoàn may mặc thì cấm hận quản lý bộ phận tiêu thụ, còn quản lý bộ phận tiêu thụ thì cấm hận ông quản lý cửa hàng Ba Mập kia.

Tổng giám đốc tập đoàn may mặc đang cười, nhưng vẫn len lén trừng mắt nhìn quản lý bộ phận tiêu thụ, còn quản lý bộ phận tiêu thụ thì do lần đầu tiên nhìn thấy được Dương đại thiếu gia và tiểu thư trong truyền thuyết nên đang ngây người ra, bị tổng giám đốc tập đoàn may mặc trừng mắt một cái, lập tức có phản ứng, vội đến trước mặt quản lý cửa hàng, hô lên : “Nói đi! Đang hỏi mày có chuyện gì kìa! Mày nói chuyện đi!”

“Cậu ơi! Cậu giúp con với! Con thật sự không biết ...” Quản lý cửa hàng đang ngồi ngây đại ra trên ghế, bị hô một tiếng như thế, càng hoảng sợ hơn nữa, ngẩng đầu lên ôm lấy quản lý bộ phận tiêu thụ, run giọng mà khóc thảm lên.

“Ồ, là người thân à?” Dương Dạ cười, quay đầu lại nhìn tổng giám đốc tập đoàn may mặc.

Mặt của tổng giám đốc tập đoàn may mặc lúc thì đỏ lúc thì trắng, ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó xoay người lại đem hết tức giận đổ lên trên người của quản lý bộ phận tiêu thụ : “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đây là gì của anh! Anh giải thích rõ ràng cho đại thiếu gia biết!”

“Tôi ... tôi ...” Sắc mặt của quản lý bộ phận tiêu thụ càng ngày càng khó coi, lắp bắp nói không ra lời.

“Các người có phải từ trên xuống dưới đều là người thân không?” Dương Dạ tiếp tục cười lạnh : “Sao nào, muốn làm xí nghiệp kiểu gia tộc hả?”

Cái tội danh này, nếu như ở thời cổ đại chẳng khác nào là chiêu binh mãi mã mưu đồ tạo phản! Tổng giám đốc tập đoàn may mặc sợ đến mức tim như muốn rút ra ngoài, hận quản lý tập đoàn tiêu thụ đến nỗi hai mắt bốc lửa luôn.

Quản lý bộ phận tiêu thụ cũng biết cái cái là chết chưa hết tội nữa, vì vậy cũng giận chó đánh mèo trút hết lên trên đầu của quản lý cửa hàng Ba Mập, quát lớn một tiếng : “Ai là cậu của mày? Mày là đồ ngu à?”

Quản lý cửa hàng Ba Mập ngẩng đầu lên nhìn quản lý bộ phận tiêu thụ, sững sốt một chút, rồi bỗng nhiên buông tay của quản lý bộ phận tiêu thụ ra, quỳ xuống trước mặt Dương Dạ khóc thảm lên : “Dương đại thiếu gia! Tôi thật sự không biết ngài! Ngài cho tôi một cơ hội nữa đi! Tôi xin lỗi ngài! Cầu xin ngài!”

Dương Dạ bỗng nhiên bật cười, cái này cũng không phải là lấy mạng của ông ta đâu, tại sao ông ta lại như vậy? Cười lắc đầu, Dương Dạ vỗ vỗ vai của quản lý cửa hàng đang quỳ trước mặt mình, nói : “Đậy đi!”

Quản lý cửa hàng lau nước mắt nước mũi tràn lan trên mặt, ánh mắt sợ hãi nhìn đại thiếu gia.

Dương Dạ cúi đầu, nhẹ giọng nói : “Ông nhìn tôi cho rõ đi, ông còn nhận ra tôi không? Hồi trước tôi từng đến chỗ này rồi, ông làm nhục tôi xong rồi còn đuổi tôi ra ngoài, ông còn nhớ rõ hay không?”

Quản lý cửa hàng trợn tròn mắt ra, thì ra ngày hôm nay không phải là lần đầu tiên? Mình đã sớm đắc tội với đại thiếu gia rồi! Nhưng mà ông ta làm sao mà nhớ được, những kẻ nghèo hèn vào trong cửa hàng xem cho đã ghiền nhiều như vậy, ông ta đã làm nhục và đuổi đi không biết là bao nhiêu rồi ...

Lúc này Dương Dạ đã hoàn toàn vui sướng vì được báo thù, trong đầu hẳn không ngừng hiện lên tình cảnh cũng ông quản lý cửa hàng này đang làm nhục mình tại cái thế giới bên kia, và càng hận loại người như vậy! Hận đến thấu xương!

“Không nhớ được hả? Đuổi nhiều người như tôi lắm phải không?” Dương Dạ cười lạnh nói : “Ông không nghĩ đến cái mùi vị bị người khác làm nhục là thế nào đúng không? Chính là ông, cái tư tưởng và thái độ này, đã làm ảnh hưởng hoàn toàn đến hai nhân viên của ông, để cho hai người các nàng cũng trở nên hèn hạ giống như ông, chỉ mong kiếm lợi!” Dương Dạ vừa nói, vừa giơ ngón tay chỉ về hướng hai cô phục vụ A và B đang đứng run rẩy trong góc tường.

Hai cô phục vụ A và B đứng đó nhìn thấy tất cả, tim như muốn chảy máu, nhất là trong giây phút Dương Dạ, Quân Hinh và Dương San bước vào lần hai, hai nàng hoàn toàn ngây dại, đây là Dương đại thiếu gia của Dương thị gia tộc sao? Là một đối tượng tài mạo song toàn lý tưởng đến cỡ nào! Vừa rồi sao mình không chú ý đến vẻ đẹp trai của hắn nhỉ! Bây giờ nói cái gì cũng đã muộn rồi, vừa rồi mình có thái độ này với người ta, muốn bù đắp cũng đã không còn khả năng rồi!

.....
Ánh mắt của Dương Dạ chậm rãi thu về, nhìn nhìn người quản lý bộ phận tiêu thụ, cười nói : “Tôi cho ông một đề nghị, tôi không mong muốn ông tiếp tục dùng người thân của ông, dùng cái loại người không biết tôn trọng người khác tiếp tục làm quản lý trong cái cửa hàng của chúng tôi, ông thấy sao?”

Quản lý cửa hàng nghe những lời này, khóc không thành tiếng luôn, ông ta biết một chút hy vọng cũng đã không còn rồi. Mà quản lý bộ phận tiêu thụ thì vội vàng gật đầu, biểu thị tán thành với ý kiến của đại thiếu gia, hy sinh một người thân thì tính là gì? Tự hắn gieo gió gặt bão thôi!

Dương Dạ lại nhìn về hướng tổng giám đốc tập đoàn may mặc, vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nói : “Tôi cũng cho ông một đề nghị!” Nói xong lại nhìn quản lý bộ phận tiêu thụ một cái, rồi quay đầu lại nói : “Đối với vị quản lý dùng người không khách quan này, tôi nghĩ ông ta không thích hợp để tiếp tục làm việc tại vị trí này nữa, ông nghĩ sao?”

Tổng giám đốc tập đoàn may mặc hung hăng trừng mắt nhìn quản lý bộ phận tiêu thụ một cái, rồi nghiêm túc nói với Dương Dạ : “Đại thiếu gia yên tâm, cho dù cậu không nói, tôi cũng sẽ làm như vậy!”

“Ừ, tốt!” Dương Dạ gật đầu, biểu hiện ra phong thái của một đại thiếu gia, trong lòng đắc ý không gì sánh bằng. Quay đầu nhìn về hướng hai cô phục vụ không biết làm sao kia, nói : “Hai người các cô, tôi cho hai cô một cơ hội cuối, nhưng hai cô phải nhớ kỹ, đừng coi thường người khác, người nghèo thì đã sao? Dân chúng thì đã sao? Bọn họ nghèo, nhưng có thể bỏ một số tiền ra để đến mua quần áo của chúng ta, đó là vinh hạnh của chúng ta! Tiếp đãi không tốt thì thôi, tại sao lại còn chàm chọc sỉ nhục người ta? Cho dù bọn họ mua không nổi, chỉ đến để xem thôi cũng có sao? Ngày hôm nay bọn họ nghèo, nhưng ngày mai bọn họ giàu lên thì sao? Những bộ đồ này không phải bày ra để cho xem à? Hai người các cô cũng tính là kẻ có tiền sao? Thử đi đến nơi khác xem người ta đối xử với hai cô như vậy, trong lòng hai cô sẽ có mùi vị gì? Hai cô bán trang phục đắt tiền, không có nghĩa là hai cô cao cấp hơn dân chúng bình thường! Trước đây quản lý của hai cô như thế nên hai cô cũng như thế, tôi không trách hai cô! Bây giờ tôi cho hai cô một cơ

hội, làm thử một thời gian, hai cô phải học lại ngay từ đầu! Không chỉ học cách phục vụ như thế nào, mà còn phải học cách tôn trọng người khác! Có hiểu chưa?”

Hai cô phục vụ vội vàng gặt đầu, và cũng bắt đầu nức nở thút thít lên, không biết là do lời nói của Dương Dạ làm cho cảm động, hay là vì đang hối hận vì đã bỏ qua một cơ hội tiếp xúc với bạch mã hoàng tử nữa ...

Dương Dạ chỉ lo hưng phấn, không hề để ý đến việc mình càng nói càng lớn tiếng, người tụ tập bên ngoài cửa hàng càng lúc càng nhiều, đợi sau khi nói xong, ngoại trừ tiếng nức nở của hai cô phục vụ ra, thì người bên ngoài đều im lặng, Dương San, Quân Hình, Tiễn bá, Tiểu Tùng, tổng giám đốc trung tâm thương mại Thái tổng, tổng giám đốc tập đoàn may mặc Trần tổng, tất cả đều có vẻ nhìn như không nhận ra vị đại thiếu gia của Dương gia này, tất cả đều có vẻ mặt khó tin, một đại thiếu gia giàu có tuyệt đối như vậy, tự nhiên lại có thể nói ra những lời như thế.

Sau vài giây kinh ngạc ngẩn ngui trôi qua, mọi người bên trong cửa hàng còn đang kinh ngạc không ngớt, thì những nhân viên đứng tụ tập bên ngoài cùng với người đi đường không liên quan đến cá mè nào ở đây cả, đều trở nên vui sướng vì lời nói của Dương Dạ, bắt đầu chậm rãi phát ra những tiếng vỗ tay, tiếng vỗ tay càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiệt liệt!

Loại tâm tình này trực tiếp làm ảnh hưởng đến những người bên trong cửa hàng, tổng giám đốc tập đoàn may mặc và tổng giám đốc trung tâm thương mại này thì lộ vẻ mặt cung kính, dùng sức mà vỗ tay hết mình, trên mặt Tiễn bá thì đã chảy ra hai hàng lệ già, vui mừng nhìn đại thiếu gia và cùng vỗ tay với Tiểu Tùng, Quân Hình và Dương San sau khi hồi phục tinh thần từ sau sự kinh ngạc, kích động nhìn Dương Dạ, rồi òa khóc lên.

Trong lúc nhất thời, trong ngoài cửa hàng, những tiếng vỗ tay đã bao lấy Dương Dạ đang giật mình, âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng có tiết tấu, duy trì liên tục không ngừng, kéo dài không thôi ...

36. Chương 36: Toàn Bộ Dự Tính Tan Nát

Từ chối lời mời mở tiệc tận tình của tổng giám đốc tập đoàn may mặc cùng với tổng giám đốc trung tâm thương mại, lúc trở về Dương gia đại trạch, Dương Dạ hoàn toàn giống như anh hùng chiến thắng trở về vậy, dọc đường đi được Dương San ca ngợi không hết lời, Quân Hình thì không nói lời nào, chỉ chăm chú nắm lấy cánh tay của Dương Dạ, tựa đầu vào lòng ngực của vị hôn phu, làm ra bộ dáng ngọt ngào đến tận đầu khớp xương luôn.

Nửa đường trở về, Dương Dạ mang cả đám người đi ăn cá viên chiên ven đường, Dương San và Quân Hình làm sao mà ăn mấy món như vậy bao giờ, đầu tiên là Quân Hình nghiêm khắc ngăn lại, nói mấy cái thứ này không hợp vệ sinh, Dương Dạ cười hắc hắc nói, sơn hào hải vị các em đã ăn hết rồi, nhưng không biết rằng món ngon nhất lại đến từng những đầu đường ngõ phố của dân chúng như vậy.

Trong bàn ăn, hai vị tiểu thư ăn rất từ tốn, động tác nhẹ nhàng, tư thái thướt tha, chậm rãi hưởng thức đồ ăn, làm cho Dương Dạ lắc đầu không thôi, bắt đầu ra tay giáo dục, ăn ở chỗ này, không ai chú ý đến dáng vẻ của hai em đâu! Quan trọng nhất là ăn ngon thôi! Dùng tay mà bốc ăn đi!

Vì thế, hai vị tiểu thư bắt đầu học theo động tác của Dương Dạ, dùng tay mà bốc ăn, lúc mới đầu còn cần thận vô cùng, nhứu mày nhăn mặt nữa chứ, nhưng mà chỉ sau ba mươi giây thì cái miệng liền đầy mỡ.

Dương Dạ cười hỏi : “Thế nào?”

Dương San và Quân Hình chỉ lo cúi đầu mà ăn, hoàn toàn không còn chút phong phạm nào của thực nữ cả, tối đa là chỉ ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ cười một cái rồi thôi.

Trong lòng Dương Dạ rất đắc ý, trước đây làm sao mà dám nghĩ đến việc, mình có thể cùng với hai vị thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc “thông đồng làm bậy” như vậy chứ!

Lái xe Tiểu Tùng cũng được đặc cấp cho phép ngồi cùng bàn ăn với đại thiếu gia, tiểu thư và Nam Vinh tiểu thư, cũng không cần phải câu nệ nhiều nữa. Còn Tiễn bá tuy rằng lúc đầu có nói là không hợp quy định gì gì đó, nhưng cuối cùng không lay chuyển được đại thiếu gia, cho nên đành phải để cho Tiểu Tùng ngồi ăn, bắt đắc dĩ nhìn ba vị tổ tông sống này “đạp hư” thân phận của mình.

.....

Đêm khuya, Dương Dạ mang theo đoàn người trở về Dương gia đại trạch, biết được Dương Tự đã tỉnh rượu từ lâu, đang bắt mẫn chữ bậy ngoài sân, nói là đại ca và em gái không có tình cảm, tự nhiên bỏ hẳn lại một mình mà đi chơi. Dương San vừa nghe Dương Tự tỉnh lại, hưng phấn lập tức tràn trề, vội vàng chạy đi tìm Dương Tự, kể lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay cho hắn nghe.

Mà ở trong đại sảnh, Quân Hình cũng chạy đi lôi kéo Hiểu Hiểu đang liếc mắt đưa tình xa một giây như cách ba thu với Dương Dạ, kéo Hiểu Hiểu ngồi xuống nói về sự tích huy hoàng của đại thiếu gia ngày hôm nay.

Không cần phải nói, trong khoảng thời gian cực ngắn, hành động “vĩ đại” của Dương đại thiếu gia ngày hôm nay đã được truyền đi khắp Dương gia đại trạch, hơn nữa cứ mỗi lần qua miệng một người thì lại không ngừng thêm mắm thêm muối vào, chế biến xào nấu thêm, trên cơ bản đã được hình thành như thế này : Hôm nay đại thiếu gia mang theo Tiền bá và tiểu thư đi cải trang vi hành, kiểm tra lâm thời sản nghiệp của Dương gia, và tại một cửa hàng bán quần áo cao cấp ở trung tâm thương mại, đã dạy dỗ ông quản lý tự cho là đúng, mang tính chất xã hội đen và đuổi việc ông quản lý bộ phận tiêu thụ không xứng đáng với công việc, nhưng trước khi để lộ thân phận đã một mình đại chiến với cả đội bảo vệ chuyên môn ý thể hiệp người, đánh gục đội trưởng bảo vệ ngay tại chỗ giữa sự bao vây của rất đông bảo vệ hung hãn khác, cuối cùng phát biểu những lời diễn thuyết về , khiến ấy ngàn người ở đó cảm động đến nỗi chảy nước mắt ròng ròng, và tiếng vỗ tay kéo dài hơn cả tiếng còn chưa dứt...

Tiền bá đi tìm Khâu tổng quản và Thành bá, rồi kể lại câu chuyện chấn động của đại thiếu gia, cái này thật ra rất hợp quy tắc, chỉ cần lão gia Dương Chấn Quỷ không có ở nhà, thì nếu trong nhà xảy ra chuyện gì, tất cả lão quản gia phải đi tìm đại thiếu gia để hỏi ý kiến, đây là lời căn dặn của lão gia, cũng là nguyên nhân khiến ấy lão quản gia của Dương gia càng thêm quan tâm đến đại thiếu gia.

Khâu tổng quản và Thành bá sau khi nghe Tiền bá kể về chuyện của đại thiếu gia ngày hôm nay, liền giống như Tiền bá lúc đầu vậy, bọn họ cảm thấy khiếp sợ, hòa lẫn với sự vui mừng và hài lòng, Dương đại thiếu gia luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh trong mắt bọn họ, lại tự nhiên có thể nói ra những lời cảm động lòng người như vậy. Đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mấy lão già này rồi.

“Đại thiếu gia, thật sự không nghĩ đến, cậu thật sự trở nên khiến ấy người chúng tôi không nhận ra được...” Thành bá kích động nói.

“Đại thiếu gia có thể nói ra những lời như vậy, chứng minh rằng cậu đã trưởng thành rồi. Vậy thành tạm thời không cần nhiều nữ hầu thiếp thân nữa đúng không?” Khâu tổng quản vẫn còn lo lắng việc Dương Dạ sẽ chiếm nhiều nữ hầu xinh đẹp làm của riêng.

“Đại thiếu gia, mấy lão già chúng tôi không phải là muốn làm mất hứng, nhưng chỉ là lo lắng cậu sẽ xảy ra chuyện, giống như ngày hôm nay vậy, cậu đánh tên đội trưởng bảo vệ kia, nếu như đám người Thái tổng không chạy đến đúng lúc, vậy thì cậu ... Nếu cậu bị thương thì phải làm sao bây giờ?” Tiền bá nói ra vấn đề khiến cho cả ba ông già lo lắng.

Dương Dạ có ấn tượng không tồi với ba ông già này, hướng hồ, tuổi của ba người cũng đã lớn rồi, cần phải được tôn kính một chút. Lúc này cả đám người đang ngồi trong phòng nghỉ trên lầu hai của căn biệt thự chính, trong tình huống này, đại thiếu gia thì tùy ý ngồi dựa vào ghế sofa, còn Thành bá, Tiền bá và Khâu tổng quản thì ngồi trước mặt Dương Dạ. Dương Dạ ngồi đối diện bọn họ, cúi đầu, thỉnh thoảng phát ra một tiếng cười áy náy, nhỏ giọng nói: “Đã làm ọi người lo lắng, không sao cả, con cũng đã lớn rồi ...”

Loại tình huống như vậy từ trước đến giờ ba ông già chưa từng thấy qua, trước đây mỗi khi đại thiếu gia gặp phải tình huống như vậy, tất nhiên là sẽ làm như không phải lỗi của mình, nhưng bây giờ nhìn thấy đại thiếu gia cung kính như vậy, ba lão quản gia không biết nên nói cái gì luôn.

Dương Dạ vốn chỉ muốn mượn tác dụng của rượu, muốn làm cho Quân Hình và Dương San thường thức mùi vị người nghèo bị kẻ khác khinh thường, không ngờ rằng lại gây ồn ào lớn như vậy, lúc đó cái đầu nóng lên, chỉ muốn thưởng thụ cái cảm giác trả thù thôi. Căn bản là không ngờ rằng lại gây chuyện to như vậy, cái này đã nói lên việc hắn đánh giá thấp năng lực và thực lực của đại thiếu gia Dương thị gia tộc.

Lúc đối mặt với ba lão quản gia, Dương Dạ cảm thấy có chút hổ thẹn, vì hẳn biết hẳn đã khiến cho ba ông lo lắng, giống như lúc còn ở không gian cũ, khi còn bé làm ra một số chuyện, khiến cho Dương lão thái thái lo lắng vậy.

Trời đã khuya lắm rồi, đại thiếu gia, nhị thiếu gia và tiểu thư vẫn chưa ngủ, toàn bộ trên dưới Dương gia không ai dám đi nghỉ sớm cả. Dương Dạ vốn định nói những lời thoải mái với ba lão quản gia, xin lỗi vài tiếng, nhưng ba lão quản gia bị thái độ của đại thiếu gia làm cho cảm động, chưa kịp nói gì cả thì đã bị ba ông nói vài câu rồi khuyên đại thiếu gia đi nghỉ sớm đi, chú ý thân thể.

Vì vậy, Dương Dạ được Tiễn bá đưa thẳng lên tận phòng ngủ lần ba. Nhưng đang đi được nửa đường, Dương Dạ liền cảm thấy cổ tay trái của mình nóng rực lên, lúc mới đầu thì không lưu ý, nhưng cái cảm giác đau đớn này kéo dài không ngừng, cái bớt (xích ấn) ở tay càng lúc càng nóng hơn. Dương Dạ bỗng nhiên kinh hoảng nghĩ : Chẳng lẽ vực chủ tìm mình? Mơ hồ nhớ lại hình như đây là ám hiệu thì phải?

Nghĩ như vậy, Dương Dạ đi đến trước cửa phòng ngủ của mình xong liền xoay người lại nói với Tiễn bá : “Tiễn bá, ông cũng quay về nghỉ đi. Ngày hôm nay con tùy hứng đã làm cho ông vất vả rồi”

Tiến bá gật đầu, hài lòng nói : “Đại thiếu gia, ha ha, từ khi cậu khách khí như vậy, trong khoảng thời gian này tôi vẫn còn chưa thích ứng lắm. Đi vào đi thôi, tôi phải nhìn thấy cậu nghỉ ngơi tôi mới yên tâm được”

Dương Dạ hơi do dự một chút, rồi làm bộ ngưỡng ngưỡng nói : “Cái này ... Tiễn bá, ngày hôm nay Quân Hình ở phòng con ... cái này ... nằng ấy bây giờ ...”

“À à, tôi hiểu rồi hiểu rồi” Tiễn bá bình tĩnh, lui ra phía sau một bước, nói : “Đại thiếu gia, chuyện này cậu cũng không thể quá độ được, chuyện này có thể liên quan đến ...”

Dương Dạ bước đến, ôm lấy Tiễn bá vào người, vừa cười vừa nói : “Được rồi được rồi, Tiễn bá, con biết rồi, ông cũng mau trở về nghỉ ngơi đi ...”

Tiến bá quay đầu lại cười, sau đó chậm rãi đi về hướng phòng của mình, vừa đi vừa lắc đầu : “Haizzz ... thanh niên thanh niên, còn trẻ tuổi quá ... gấp quá lúc trước mình đâu có như vậy ...”

Dương Dạ nhìn bóng lưng của Tiễn bá rời đi, thở phào một hơi, thầm nghĩ : Mình gấp cái gì? Bây giờ mình nhìn thấy Quân Hình muốn trốn còn không kịp nữa là! Nếu như có thể, mình tình nguyện mua một xe ngô (bắp) đưa cho Quân Hình, tránh bị nằng ta dẫn dắt mình.

37. Chương 37: Phú Quý Có Thể Phóng Túng

Lừa được Tiễn bá đi rồi, tâm tình thấp thỏm mở đèn trong phòng lên, Dương Dạ liền giật mình hoảng sợ! Bên trong quả nhiên có người! Là ai? Dương Tự và Dương San!

Dương Tự nhìn thấy Dương Dạ đẩy cửa đi vào, liền nhào đến ôm lấy đại ca, hưng phấn hô lên : “Đại ca! Anh hùng! Người có thể khiến cho con cạp cái Dương San bội phục hầu như không có đâu!”

Dương San đá cho Dương Tự một cái, ngửa đầu lên cười nói với Dương Dạ : “Đại ca, em kể cho Dương Dạ nghe, nhưng hẳn không tin, trừ phi là đích thân hỏi anh đấy!”

“Hỏi cái gì mà hỏi!” Dương Dạ giơ tay đẩy đẩy bàn tay đang ôm lấy mình của Dương Tự ra, nhìn Dương San, nói : “Không có chuyện gì lớn lao cả, bị em và Quân Hình kể ra dọa người thôi!”

“Ai nói!” Dương San nhếch môi lên nói :” Tại Dương Tự không thấy thôi, một đá của đại ca, quả thật rất phong độ đấy!”

“Anh, nói một chút! Nói một chút đi!” Dương Tự buông tay ra, xoay người đi đến cái ghế sofa bằng da trâu trong phòng, vừa đi vừa nói : “Trước đây ba thấy chúng ta buồn chán, cho nên đã tìm người dạy vật lộn cho chúng ta nhưng anh không muốn, sao bây giờ lại ...” Đang nói, Dương Tự chợt quay đầu lại, hí mắt gật đầu : “À ... em biết rồi! Có phải là anh lên học sau lưng em không?”

“Cái gì mà vật lộn chứ? Người cho rằng đó là dùng võ kết bạn à ? Cái đó là đánh nhau đấy!” Dương San kích động vỗ lên bộ ngực của Dương Dạ.

Đánh nhau, đối với con dòng cháu giống mà nói, thì là một chuyện cực kỳ xa xôi, không có thực tế một chút nào cả, cho nên trần ngập sự tò mò và hứng thú rất nhiều, vì thế vừa nghe đến từ này, Dương Tự vừa đặt mông xuống ghế sofa liền bật dậy như gần lò xo ở mông : “Đánh nhau? Thật kích thích! Anh, anh kể lại cho em nghe một lần nữa đi!”

Dương Dạ nhìn em trai và em gái của mình, nhìn Dương Tự và Dương San, cười bất đắc dĩ, lắc đầu, những đứa con nhà giàu này, cho rằng đánh nhau là một chuyện rất giỏi sao? Tự nhiên đáng để bọn họ ngạc nhiên như vậy, những cậu ấm và tiểu thư sống an nhàn này, nếu mà tùy tiện ném ra ngoài đường, thì nhất định không thể sống sót được.

Tuy rằng cảm thấy buồn cười, nhưng vết phồng trên cổ tay trái càng lúc càng rõ ràng, Dương Dạ có thể khẳng định rằng vết chủ đang tìm mình. Vì vậy đi đến vài bước kéo Dương Tự lên, rồi dùng tay còn lại đẩy lưng của Dương San, thúc hai người bọn họ ra ngoài cửa, túm lấy cánh cửa rồi nói : “Đi đi đi, đi ngủ ngay, ngày mai rồi nói!”

“Gi chứ đại ca, cho đến bây giờ anh còn chưa đối xử với bọn em như vậy!” Dương San lo lắng, trên mặt hiện rõ sự ủy khuất.

“Đại ca, anh làm sao vậy?” Dương Tự đưa tay giữ cái cửa lại, nói : “Anh không nói em sẽ không đi!”

“Ai da! Hai đứa đừng có làm phiền nữa! Chậm trễ chuyện chính của anh!” Dương Dạ cười khổ không thôi, bộ não liền nhảy số, đổi giọng nói : “Cái đó ... đừng để Quân Hình chờ!”

Dương Tự và Dương San sưng sốt một chút, và biểu tình của cả hai đều trở nên quỷ dị.

“Ha ha ha ... hèn chi, đại ca, anh đang trọng sắc khinh thân đấy!” Dương Tự cười xấu xa, giơ ngón tay chỉ xuống phía dưới của Dương Dạ.

“Hừ! Còn xem anh là anh hùng nữa chứ! Toàn bộ đều là một tên dâm tặc sắc lang!” Mặt của Dương San đỏ lên, trừng mắt nhìn Dương Dạ một cái : “Đại ca, bây giờ anh sắp háo sắc hơn cả Dương Tự rồi đấy!” Nói xong liền xoay người dùng lưng bỏ đi.

Dương Tự quay cổ lại hô lớn : “Ê nói ai đó!” Nói xong liền cười nói với Dương Dạ : “Đại ca, vậy ngày mai kể cho em nghe! Kể luôn cả chuyện tối hôm nay nhé!” Nói xong cũng xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô : “Này, cái con cọp mẹ phía trước kia! Người vừa nói ai đó! Ta đang gọi người đấy ...”

Dương Dạ lần thứ hai thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đóng cửa lại, hơn nữa còn khóa luôn cả cửa nữa, hấn sợ một lát Quân Hình sẽ tìm đến hấn, cho dù Quân Hình không đến, Hiểu Hiểu đến cũng là một chuyện phiền toái.

Sau khi điều chỉnh lại tâm tình, Dương Dạ bước nhanh về cửa phòng vệ sinh, đứng trước cái gương to khổng lồ kia, cổ tay trái càng lúc càng nóng bỏng, Dương Dạ cởi áo sơ mi ra, và cái bớt xích ấn nhanh chóng lan tràn ra, cả người nóng rực lên, và cảnh tượng trước mặt trong gương, bắt đầu lặn tẩn gợn sóng như mặt nước. Dương Dạ bình tĩnh lại một chút, vươn tay chạm vào mặt gương ...

.....

“Con đến rồi!” Vực chủ đứng tại một nơi hoang vắng, trên người vẫn là cái áo choàng màu đỏ cùng với máu tóc bạc của mình, bị gió thổi làm cho nó khẽ lay động.

Nhưng mà Dương Dạ lại không cảm thấy có gió ở đây, tình cảnh trước mắt hấn hoàn toàn khác hấn so với lần hấn gặp vực chủ trước đó, chung quanh tất cả đều hoang vắng, căn bản là không nhìn thấy giới hạn, cây cỏ thì khô héo, nhìn kỹ lại dưới đất thì đầy bột màu vàng. Vực chủ mỉm cười đứng trước mặt Dương Dạ, vẫn đeo cái kính râm màu đỏ buồn cười kia, mà bên cạnh vực chủ chính là Dương lão thái thái.

“Lão thái thái!” Dương Dạ hưng phấn kêu lên một tiếng, liền tỏ vẻ có quy củ, gật đầu với vực chủ : “Vực chủ đại nhân!”

“Tiểu tử, con đến rất chậm!” Vực chủ nhú mày, làm cho cái kính khẽ run run một chút.

“Không phải đâu! Vực chủ! Ông lại quá coi trọng tình tiết bên trong rồi! Con bị dây dưa cho nên mới đến muộn đấy chứ!” Dương Dạ vươn tay ra, tỏ vẻ oan ức quá.

“Được rồi, tiểu tử, con có thể chủ động đến coi như cũng không tồi, nói rõ sau khi con hưởng thụ thù lao, vẫn chưa quên phải hoàn thành nhiệm vụ thay ta, ha ha” Vực chủ cười, rồi bước đến gần Dương Dạ vài bước.

“Ồ? Vực chủ? Con có nhiệm vụ? Thật không?” Hai mắt của Dương Dạ sáng lên, nói thật, trong lòng hẳn có chút sợ, nhưng cũng có nhiều sự tò mò. Hẳn biết giúp vực chủ hoàn thành nhiệm vụ, thì chẳng khác nào vực chủ sẽ cho hẳn lực lượng đặc biệt, hẳn nhận định rằng cái này tuyệt đối là một chuyện rất đã!

“Đúng. Tiểu tử, tuy rằng con là người mới, nhưng phải có một nhiệm vụ giao cho con đi rèn luyện” Vực chủ đổi lại giọng nói nghiêm túc : “Bây giờ bản thân con đã có chút năng lực nhỏ rồi, bây giờ ta có thể nói cho con biết, sĩ danh của con là Xích Chủy, thuộc về Quỷ Tộc, giống Tu Bà”

“Khoan khoan khoan! Cái gì mà rối loạn quá vậy? Sao con lại gọi là Xích Chủy? Là quỷ tộc? Sĩ danh là cái chi chi gì?” Dương Dạ vội vàng xoa tay hỏi.

Dương lão thái thái đi đến, đưa tay khoát lên vai của Dương Dạ, cười nói : “Dạ tử, tu sĩ bên dưới vực chủ không chỉ có một mình con, tu sĩ cũng phân chủng tộc. Con và ta đều thuộc về quỷ tộc, hơn nữa mỗi đại tu sĩ của mỗi giới đều phải có sĩ danh riêng, đây là quy định! Nếu được vực chủ lựa chọn, thì con phải chấp nhận tất cả, giúp vực chủ hoàn thành nhiệm vụ, làm tốt bản chức tu sĩ của con”

“Con ... con ...” Dương Dạ khó hiểu quay đầu lại hỏi : “Sau này trong tu sĩ con sẽ gọi là Xích Chủy? Chúng ta cùng là quỷ tộc? Chứ cái này không phải muốn một mình con hoàn thành nhiệm vụ chứ?”

Vực chủ cũng đi đến, nụ cười tương đối mờ ám : “Đúng, là một mình con. Những quỷ tộc khác đều làm việc dưới vực chủ khác. Mà tu sĩ các tộc của ta lại không đủ điều kiện, cho nên ta không đi gặp bọn họ. Xích Chủy tiểu tử, lần đầu đơn độc hoàn thành nhiệm vụ, độ khó rất lớn, cố gắng mà nỗ lực!” Vực chủ vừa nói vừa vỗ vai của Dương Dạ.

Trong lòng Dương Dạ mát lạnh ngay : “Đúng là chỉ có một mình con? Vực chủ, một mình con làm thì có thể, nhưng mà ... cái nhiệm vụ này có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Vực chủ cười nói : “Con cẩn thận một chút thì sẽ không xảy ra bất luận nguy hiểm nào cả”

Trong lòng Dương Dạ càng lạnh hơn, thầm nghĩ : Ông không phải đang nói nhảm sao? Rồi lo lắng quay đầu lại nhìn Dương lão thái thái.

“Được rồi Xích Chủy, không cần lo lắng, lần đầu tiên con đi làm nhiệm vụ, không có kinh nghiệm, ta sẽ để Tu Bà đi giúp đỡ con. Con yên tâm đi đi” Vực chủ tung mái tóc bạc trắng của mình lên, động tác rất quyến rũ.

Dương Dạ trừng mắt nhìn vực chủ, trong đầu chữ : Cái lão già biến thái này! Tự nhiên lại bắt một mình mình đi làm nhiệm vụ, mình còn tưởng rằng được mang theo một đám người, cái này không phải là muốn mình lao đầu vào miệng cọp sao!

“Được rồi, Dạ tử, ta sẽ ở bên cạnh giúp con” Dương lão thái thái vuốt ve mái tóc của Dương Dạ, nhẹ giọng an ủi.

Dương Dạ cúi đầu im lặng một hồi, rồi ngẩng đầu lên nói : “Được rồi được rồi! Cầm tiền của người thì phải làm việc cho người! Con hưởng thụ thù lao của tu sĩ lâu như vậy, hoàn thành nhiệm vụ này cũng hẳn là, nói đi nói đi, cái nhiệm vụ gì!”

38. Chương 38: Ai Còn Một Chút Ảo Tưởng

Dương Dạ nóng ruột muốn biết là nhiệm vụ này, và bắt đầu lo lắng về nó, lại sợ rằng không biết mình có còn mạng để trở về hưởng thụ thù lao hay không, phải biết rằng, hẳn vừa mới bắt đầu hưởng được niềm vui của đại thiếu gia. Vừa tìm được mỹ nhân để ôm ấp, chi phối người khác và tiêu tiền như nước.

Nghe Dương Dạ sảng khoái muốn biết là nhiệm vụ gì, vực chủ liếc nhìn Tu Bà, rồi cùng nhau cười gật đầu, vực chủ lại thay đổi âm thanh, nhỏ giọng nói : “Xích Chủy, bây giờ con hẳn cũng biết, không gian tồn tại đa chiều, mỗi không gian đều có lịch sử và thời gian đều có quỹ đạo phát triển riêng cả ...”

“Được rồi được rồi!” Dương Dạ cố sức xua tay cắt lời vực chủ :” Những cái này, con nghe cũng không hiểu đâu, vực chủ đại nhân, ông không thể nói đơn giản một chút sao?”

Vực chủ nhìn Dương Dạ, trầm tư một hồi, biểu tình bỗng trở nên thân thiết lên, khiến cho Dương Dạ càng hoảng sợ hơn nữa.

“Nói đơn giản một chút chính là, lịch sử ở không gian cũ của con xảy ra vấn đề, cần con đi chỉnh sửa một chút, con cũng biết, nếu lịch sử mà thay đổi, thì tương lai ở không gian cũ chỗ con ở cũng sẽ hoàn toàn thay đổi. Và cái này thì cực kỳ đáng sợ!”

Lúc vực chủ nói chuyện, biểu tình vẫn thân thiết và khả ái như cũ.

“Vực chủ, ông nói là ...” Dương Dạ bỗng sợ đến mức muốn rút lui, nhìn biểu tình của vực chủ rồi đoán : “Vực chủ, chuyện này rất nghiêm trọng hả?”

“Ha ha, Xích Chủ, nói thật cho con biết, cái không gian cũ nơi con sống, là nằm trong chuỗi không gian do ta quản lý, một không gian phát triển phù hợp nhất, cũng là cái khiến cho đại vực chủ thỏa mãn nhất, trong cuộc họp các vực chủ, đại vực chủ còn điểm danh khen thưởng thành tích của ta, nhưng mà bây giờ lịch sử của không gian ấy đang xuất hiện một chút vấn đề!” Sắc mặt của vực chủ trở nên xấu xí, miễn cưỡng cười gượng nói : “Xích Chủ, con hẳn là cũng hiểu cho ta, những cái không gian mà ta quản lý trong tay, ít nhiều gì cũng gây nên những thành kiến nho nhỏ, chỉ có riêng cái không gian lúc trước con sống là phù hợp với yêu cầu phát triển không gian của đại vực chủ, đây là một công tác cực kỳ quan trọng đối với ta! Con, con hiểu chứ?”

Dương Dạ thiếu chút nữa đã bị vực chủ chọc cho cười rồi, thì ra lại là chuyện này, sợ bị cấp trên phê bình, cho nên mới bắt mình đi chỉnh sửa lịch sử, nhưng mà đi chỉnh sửa lịch sử như vậy, nghe cũng thật là thú vị. Dương Dạ cố gắng nén cười, sau đó ngẩng đầu lên giả bộ nghiêm túc hỏi vực chủ : “Con hiểu rồi! Vực chủ cứ dặn dò đi! Nhiệm vụ đầu tiên của con là ...”

“Tốt tốt tốt!” Vực chủ có vẻ kích động, quay đầu lại nói với Dương lão thái thái : “Đây là tu sĩ dũng cảm nhất, ưu tú nhất ta từng thấy!” Nói xong lại nhìn về hướng của Dương Dạ : “Xích Chủ, cái không gian cũ nơi con sống, con hẳn là cũng hiểu về lịch sử phát triển của một số nước ở đó đúng không?”

“Đại khái là có biết chút chút!” Dương Dạ gật đầu, tuy rằng có đi học vài năm, nhưng tại cái không gian ấy, lúc Dương lão thái thái còn sống trên đời thì đã cho Dương Dạ đi học bình thường, nhất là học về lịch sử. Lúc này Dương Dạ đã gần như hiểu rõ dụng ý khi ấy của Dương lão thái thái, vì vậy quay đầu lại nhìn Dương lão thái thái, còn Dương lão thái thái dường như là biết Dương Dạ đang nghĩ cái gì, cho nên cười gật đầu.

“Ừ, con chờ một chút!” Vực chủ gật đầu, thò tay vào trong cái áo khoác màu đỏ của mình lôi ra một cuốn sổ cũng màu đỏ, khiến cho Dương Dạ tò mò nhìn, nhưng căn bản là không thấy có chữ nào ở trong cả, vậy mà vực chủ cứ lật xem như đúng rồi vậy.

“À, ở chỗ này!” Vực chủ lật đến một trang, bỗng nhiên nói : “Xích Chủ, con biết cái không gian cũ ... Để ta xem ... à! Thế kỷ thứ sáu trước công nguyên, thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, có chiến tranh giữa nước Ngô và nước Việt, con biết không ?”

“Biết, nước Ngô diệt Sở, sau đó xảy ra cuộc chiến Ngô Việt, rồi Việt Vương Câu Tiễn diệt nước Ngô luôn!” Dương Dạ đắc ý trả lời.

“Ừ, là cái đó là cái đó!” Vực chủ lật lật cuốn sổ, nói : “Dựa theo quỹ đạo phát triển lịch sử bình thường, thì hẳn là Việt vương sử dụng mưu kế, làm cho nước Ngô thiếu lương thực, sử dụng mỹ nhân kế ... hình như dùng con mỹ nhân tên là Tây ... Tây ... cái gì Tây đó quên rồi, mê hoặc đại vương nước Ngô, sau đó vào năm 475 trước công nguyên đã tiêu diệt nước Ngô, đúng không?”

Dương Dạ gật đầu, thầm nghĩ : Vực chủ quả thật là quản lý quá nhiều không gian rồi, ngay cả lịch sử trong không gian do mình quản lý cũng phải lật sổ ra ngoi coi nữa.

“Vậy là được rồi! Xích Chủ, nhiệm vụ lần này của con chính là cái này!” Vực chủ đóng quyển sổ lại, ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ : “Gián đoạn lịch sử ấy bây giờ đang xảy ra vấn đề! Cái tên đại vương của nước Ngô ấy tự nhiên không thèm đụng đến gái, lại vô cùng cần chính! Dem nước Ngô phát triển vô cùng mạnh,

không chỉ diệt nước Việt, còn diệt luôn nước Sở, cuối cùng thậm chí là trở thành kẻ chiến thắng trong Thất Hùng Chiến Quốc!”

“A?!” Dương Dạ hoảng sợ, không phải nói giỡn chứ? Lịch sử gặp phải một vấn đề lớn vậy sao? Nước Ngô không phải bị nước Việt tiêu diệt à? Rồi sau đó nước Việt trở nên suy yếu trong thời kỳ Chiến Quốc, nếu như nước Ngô mà tham gia vào thời kỳ Chiến Quốc, vậy sẽ biến thành cái thứ gì?

Vực chủ nhìn Dương Dạ, tiếp tục nói : “Giật mình à Xích Chủy, lịch sử ở không gian ấy quả thật đang bị thay đổi, nước Ngô ấy càng ngày càng lớn mạnh, tiến nhập vào trong thời kỳ Chiến Quốc, Ngô vương đời sau thống nhất sáu nước khác trong thời kỳ Chiến Quốc, rồi xây dựng Vạn Lý Trường Thành, được sử học đời sau xưng là Ngô Thủy Hoàng!”

Ngô Thủy Hoàng? Bớt giỡn đi mấy chú! Vậy còn Tần Thủy Hoàng chết mẹ đi đâu rồi? Dương Dạ mở to mắt ra nhìn : “Vực chủ, cái chuyện này thay đổi lớn quá, vậy con ... con phải làm gì?”

Vực chủ khẽ thở dài, nói : “Đây là công việc của tu sĩ các con! Chính sửa lại sự thay đổi lịch sử trong không gian ấy, nhiệm vụ lần này của con chính là chỉnh sửa lại đoạn lịch sử kia, con phải rõ ràng, nếu như lịch sử mà thay đổi, thì tương lai cũng sẽ thay đổi hoàn toàn!”

Dương Dạ dùng sức mà gật đầu, cái này thì Dương Dạ tin, nếu sáu nước mà bị nước Ngô thống nhất, thì tương lai sau đó chắc chắn sẽ trở nên lộn xộn cực kỳ!

“Vực chủ nói đi, con hẳn là ...”

“Ta muốn con trở về thời kì nước Ngô tiêu diệt nước Việt, con cần phải điều tra rõ ràng vì sao Ngô vương không gần nữ sắc, con phải làm cho hẳn bị Tây Thi mê hoặc! Con phải giúp nước Việt tiêu diệt nước Ngô, chỉ đơn giản vậy thôi!” Vực chủ chỉnh chỉnh cặp kính râm của mình, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ và chờ mong.

“Chỉ đơn giản như vậy thôi à?” Dương Dạ nghe mà choáng váng : “Vực chủ, ông xem con là ông à? Con làm gì mà có năng lực lớn vậy!”

Vực chủ mỉm cười, vươn tay về hướng Dương Dạ : “Không cần phải sợ, Tu Bà sẽ âm thầm trợ giúp con!”

Dương Dạ nhìn về hướng Dương lão thái thái, Dương lão thái thái cười gật đầu với hẳn, nhưng trong lòng Dương Dạ lại có chút hoảng, giúp nước Việt tiêu diệt nước Ngô, chỉ dựa vào mình? Thế nhưng chỉ trong nháy mắt sau, Dương Dạ lại cảm thấy hưng phấn. Sao phải xoắn!!! Thiếu chút nữa đã quên mất, trong nhiệm vụ lần này mình có thể gặp được Tây Thi rồi! Là một trong tứ đại mỹ nữ của lịch sử đấy, cái này quả thật rất là sung sướng! Mình muốn xem mỹ nữ được công nhận từ mấy ngàn năm trước có bộ dạng như thế nào!

Vực chủ cố sức cầm tay Dương Dạ, kính râm hơi xệ xuống làm lộ ra con mắt, và con mắt thì đang lóe sáng lấp lánh : “Lần đầu tiên con chấp hành nhiệm vụ cho ta, phải nhớ kỹ, trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ phải đúc kết được kinh nghiệm và bí kiếp riêng, chăm chú lĩnh ngộ, tìm hiểu thật sâu. Đối với những điều mà Tu Bà dạy dỗ cho con, con phải ghi nhớ thật rõ! Cái nhiệm vụ này, bản thân ta vô cùng coi trọng, vốn còn muốn mượn nhân lực, vật lực và tài lực từ các tổ chức cao cấp của vực chủ, nhưng bây giờ tu sĩ trong tay ta có hạn ... Cho nên, Xích Chủy, con gánh chịu nhiệm vụ này, tức là gánh chịu hy vọng của quỳ tộc và vực chủ dành cho con, mong rằng con có thể làm đến nơi đến chốn, tận tâm tận lực, nỗ lực hoàn thành cái nhiệm vụ này!”

“ ... ”

Ánh mắt của Dương Dạ đã ngậy đại ra, lão vực chủ này quả thật đáng sợ, bắt mình đi làm nhiệm vụ thì cứ việc đi đi, còn nói ra những lời “khách sáo” kinh khủng như vậy! Lãnh đạo loài người làm việc đến một lúc nào đó cũng phải nghỉ hưu, nhưng cái lão vực chủ này là người quản lý các không gian vũ trụ, mình khẳng định là còn một thời gian bị lão dày vò dài dài ...

39. Chương 39: Hù Chết Lão Nhân Gia

“Lão thái thái giúp con như thế nào?”

“Tùy thời tùy chỗ, cái này con yên tâm, lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ, không có kinh nghiệm, nên Tu Bà nhất định sẽ theo con”

“Nhưng mà con đi rồi, thì ở bên nhà của con sẽ làm sao? Sau này nếu như có nhiệm vụ, con lại biến mất nữa à? Mất tích lâu, không khiến cho người nhà của con lo lắng à?”

“Cái này con yên tâm, ta sẽ điều chỉnh thời gian, thời gian lúc con đi chấp hành nhiệm vụ sẽ có giảm bớt so với thời gian bình thường. Cho dù con chấp hành nhiệm vụ một năm, thì tối đa là cũng chỉ bằng một ngày ở chỗ con đang sống thôi”

“Như vậy, con đây ... Bắt đầu lúc nào? Khi nào xuất phát?”

“Tính theo thời gian ở không gian của con, thì chính là vào tối ngày mai, ta sẽ tìm con”

“Ngày mai? Vì sao không phải là bây giờ? Ông không sợ con suy nghĩ lại, hối hận không đi nữa sao?”

“Sẽ không đâu, thú vị như vậy con làm sao mà không đi, ta cho con một ngày, tức là để cho con có thời gian để nghiên cứu về lịch sử của giai đoạn này, tìm hiểu một chút về nó, con phải đi chỉnh sửa, lịch sử không cho phép xuất hiện một sự thay đổi dù chỉ là nhỏ nhất!”

“Con hiểu rồi!”

.....

Sau khi nói chuyện xong, vực chủ kêu Dương lão thái thái giao tư liệu lịch sử cho Dương Dạ, rồi tự mình biến mất.

Dương Dạ cầm lấy tư liệu do Dương lão thái thái đưa qua, nhìn Dương lão thái thái hỏi : “Lão thái thái, bà sẽ đi theo con sao? Bây giờ con cảm thấy áp lực rất lớn”

“Ha ha, Dạ tử, không sao đâu, lúc trước khi lần đầu tiên ta chấp hành nhiệm vụ, trong lòng cũng hoảng hốt như vậy đấy, từ từ con sẽ xem những nhiệm vụ này là trò đùa thôi” Dương lão thái thái sờ sờ mặt của Dương Dạ : “Trở về nhà nhớ thăm khảo đoạn lịch sử này nhé, lúc chấp hành nhiệm vụ không thể để xảy ra sai lầm, nhớ kỹ!”

Dương lão thái thái nói xong, rồi cũng biến mất trong khung cảnh hoang vắng ấy, Dương Dạ cầm cầm cái tư liệu do dự một chút, (Thật ra là đang do dự vì không thấy đường về), sau đó bắt đầu đi tìm kiếm, cuối cùng lao vào trong “mặt gương” gọn sóng.

.....

Sau khi trải qua một mảnh hỗn độn, Dương Dạ đã chui đầu ra khỏi tấm gương khổng lồ trong phòng vệ sinh của hắn, sau khi thân thể đã ra hoàn toàn, Dương Dạ nhìn vào trong gương một cái, thở phào nhẹ nhõm, cái con gái mẹ nó! Đi mà cũng chẳng báo đường về ình biết, hơn nữa mỗi lần mà chui qua tấm gương này tốn sức vải cả ra, giống như là bị táo bón mà gắng mãi không ra được cục nào vậy ...

Nhưng khi Dương Dạ ngẩng đầu lên, lập tức tròn tròn mắt ra!

Là Tiên bá! Tiên bá đang đứng trước mặt hắn cách đó không xa! Ánh mắt kinh khủng, biểu tình thì thay đổi liên tục, chăm chú nhìn về phía sau, thấy Dương Dạ nhìn mình, lập tức đi lại đưa tay lên sờ sờ tấm gương, ánh mắt càng lộ vẻ sợ hãi hơn, theo cái hành động này, có vẻ như muốn chui vào tấm gương vậy, nhưng làm thế nào cũng không thể thành công, hoảng sợ lùi lại tựa vào tường, hai chân của Tiên bá đứng yên, thân thể cũng bất động, con mắt cũng đứng hình luôn.

” Tiên bá, ông đang ...” Dương Dạ hoàn toàn bị hành động và bộ dạng của Tiên bá bây giờ làm cho giật mình, vừa nói chuyện vừa đi đến hướng của Tiên bá.

“Đừng đến đây! Đừng, đừng đến đây!” Tiên bá càng thêm kinh khủng, dùng tay ôm đầu dựa sát vào tường.

” Tiên bá, sao vậy? Con là Dương Dạ đây!” Dương Dạ bị tiếng kêu thảm của Tiên bá làm cho hoảng sợ, không dám cử động, đứng yên tại chỗ khó hiểu nhìn Tiên bá.

Tiên bá liều mạng dùng sức vịn vào tường, muốn đứng lên một chút, nhưng hai chân mềm nhũn ra không còn chút lực chống đỡ nào cả, vừa đứng lại lại té xuống, rồi tiếp tục đứng lên nhưng lại té xuống, sau vài

lần cố gắng thất bại, vẫn cứ giữ nguyên vị trí cũ, bây giờ ông ta đã dùng cả hai tay để vịn vào tường, nhìn từ xa lại giống như “thần lẫn leo tường” vậy.

” Tiễn bá, ông rốt cục là làm sao vậy?” Dương Dạ càng nghĩ càng thấy kỳ quá; “Ông đang luyện công à?”

Tiến bá không nói gì, sau khi cố gắng nỗ lực mấy chục lần để đứng dậy nhưng không thành công, không còn cách nào khác hơn là đành phải từ bỏ, làm ra vẻ muốn khóc nhưng không khóc được, kinh khủng nhìn chăm chăm vào Dương Dạ, lại nhìn về phía sau Dương Dạ liên tục.

Dương Dạ phát hiện ra ánh mắt kỳ quái của Tiến bá, rồi nhìn thoáng theo ánh mắt của ông ta, trong lòng cả kinh, lập tức rõ ràng được : Cái gương! Chính là cái gương bằng đá kia, lẽ nào Tiến bá đã thấy? Đúng đúng đúng! Ông ta khẳng định là đã nhìn thấy mình chui ra từ trong gương rồi, bằng không sẽ không thể nào giật mình hoảng sợ như vậy được.

” Tiễn bá, ông ... ông đã thấy?” Dương Dạ do dự một chút, quay đầu lại, nhìn Tiến bá.

Hai tay của Tiến bá vẫn đang trong tư thế vịn vào bức tường, trừng to mắt nhìn Dương Dạ, khẩn trương gật đầu.

Cái này làm cho đến lượt Dương Dạ khẩn trương, làm sao bây giờ? Giải thích thế nào đây? Nhìn thấy một người sống sờ sờ chui ra khỏi gương, ai mà không giật mình chết khiếp chứ, còn phải tìm một lý do để giải thích tất cả nữa chứ? Ắn ngay nói thật? Không được, cái này không phải là làm lộ thân phận của mình ra sao.

” Tiễn bá, ông ... ông đừng sợ, con chính là Dương Dạ đây” Dương Dạ vươn hai tay ra, giơ năm ngón tay, thông thả đi đến hướng của Tiến bá, ý bảo rằng không có chuyện gì cả, đừng lo lắng.

“Cậu ... cậu ..” Tiễn bá bị giật mình hoảng hốt quá độ, động tác cứ như là muốn trốn tránh vậy. Bắt đầu dùng cặp mắt hoài nghi nhìn chăm chăm Dương Dạ.

” Tiễn bá, con là Dương Dạ đây” Dương Dạ chậm rãi đi qua, đỡ lấy cánh tay của Tiến bá, chậm rãi nâng ông ta lên : “Xin lỗi đã làm ông sợ! Thật ra ...” Dương Dạ biết Tiến bá sợ, trong lòng hẳn cũng khẩn trương, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nặn ra một câu chuyện tào lao nửa thật nửa giả, dùng thứ ngôn ngữ và cách giải thích có thể làm cho Tiến bá tiếp thu được : “Tiễn bá, ông cũng biết, khoảng thời gian con trốn nhà đi, thật ra không phải là con bỏ trốn, mà là ... là con được thần ... đúng, co được thần lựa chọn, triệu hồi con trở thành Người Được Chọn, đi làm một chuyện cực kỳ khó khăn”

“Thần? Thần tiên?” Con mắt của Tiến bá càng tròn lớn hơn nữa.

“Đúng vậy! Theo cách nói của chúng ta, hẳn là thần tiên” Dương Dạ cùng đường, quyết định giải thích một cách tào lao về chuyện này : “Tiễn bá, ông không phải là vừa nhìn thấy con chui ra từ trong gương ấy sao, đấy là con đường bí mật khi thần muốn triệu hồi con”

“Vậy vậy vậy ...” Về mặt của Tiến bá vẫn đầy sự khó tin, tựa vào tường, run rẩy đứng vững cơ thể : “Cậu vẫn còn là đại thiếu gia sao?”

“Là con, Tiễn bá!” Dương Dạ nở nụ cười một chút : “Con biết bây giờ ông nhất định là vẫn chưa tiếp thu được, nhưng mà Tiễn bá, ông nhất định phải giữ bí mật thay cho con, nếu như mà bị lộ ra ngoài, trên dưới Dương gia chúng ta sẽ gặp phải tai họa ngập đầu!” Dương Dạ hù dọa Tiến bá.

“Thần? Triệu hồi đại thiếu gia? Người Được Chọn? Làm việc?” Tiễn bá há to cái mồm của mình ra : “Đại thiếu gia, vậy cậu là ...”

“Con không có lừa ông, Tiễn bá, ông đã biết rồi, nên sẽ giữ bí mật này thay cho con” Thật ra Dương Dạ cũng muốn tìm một người chia sẻ cái bí mật này thay cho hẳn, bí mật lớn như vậy, cất giấu ở trong lòng mà không được nói ra, cái cảm giác bị đè nén như vậy quả thật rất khó chịu : “Một bí mật chỉ có hai chúng ta biết, có được hay không?”

Tiến bá đỡ đầu gật đầu, nhìn biểu tình của ông ta xem ra vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

.....

Chờ sau khi tâm tình của Tiễn bá chậm rãi hòa hoãn xuống một chút, Dương Dạ mới đỡ ông ta ra ngoài ghế sofa ngồi, lại kiên trì giải thích thêm một lần nữa, và Tiễn bá không có biện pháp hoài nghi, bởi vì tận mắt nhìn thấy đại thiếu gia chui từ trong gương ra, và ông ta đã vào trong phòng vệ sinh để sờ mặt gương rồi, vững tin rằng không phải là ma thuật, nói như vậy, nếu như không tin đại thiếu gia được thần triệu hồi, thì chỉ có thể hoài nghi bản thân đại thiếu gia là quỷ mà thôi.

Thật ra Tiễn bá đã sớm trở về phòng của mình rồi, nằm nghỉ ngơi một hồi thì lại bị người gõ cửa, Tiễn bá mở cửa ra nhìn, tự nhiên lại là Quân Hình tiểu thư, nàng ta đến hỏi Tiễn bá là đại thiếu gia ở đâu, Tiễn bá cảm thấy kỳ quái nói, không phải đại thiếu gia đang ở cùng với cô sao? Sắc mặt của Quân Hình lập tức thay đổi, đoán rằng Dương Dạ nhất định là lên đi trộm tình sau lưng nàng. Vì vậy ép buộc Tiễn bá mở cửa phòng của Dương Dạ ra, Tiễn bá không thể làm gì khác hơn là cầm theo chìa khóa, mở cửa phòng của Dương Dạ ra, nhưng nhìn trong nhìn ngoài một vòng, tự nhiên lại không thấy đại thiếu gia đâu cả, cái này khiến cho Tiễn bá hoảng sợ, cho rằng đại thiếu gia lại chạy mất, Quân Hình không nói nhiều lời, lập tức chạy đi tìm kiếm khắp nơi, còn Tiễn bá cũng đi tìm chung quanh một vòng, sau đó tâm tình mệt mỏi cộng uể oải, cho nên trở về phòng ngủ của Dương Dạ, muốn nhìn nhìn xem còn chỗ nào mình chưa kiểm không. Vừa đúng lúc đi đứng phòng vệ sinh, và bỗng nhiên nhìn thấy Dương Dạ chui ra từ trong gương, khiến cho bị hù đến nỗi muốn lên cơn nhồi máu cơ tim...

“Thì ra là chuyện như vậy, đại thiếu gia!” Tiễn bá ngồi trên ghế sofa, cầm cầm ly trà do Dương Dạ pha cho, tinh thần chậm rãi hòa hoãn xuống.

“Cũng may là gặp được ông, nếu như để cho Quân Hình nhìn thấy, có lẽ là hù chết nàng ta ngay tại chỗ rồi...” Dương Dạ ngồi bên cạnh Tiễn bá, cười hỏi : “Vậy Quân Hình đâu?”

” Quân Hình tiểu thư nói là đến ký túc xá nữ hầu để tìm cậu”

Dương Dạ thở dài một hơi, thầm nghĩ : Cô bé Quân Hình này, đánh chết cũng không chịu ỉn yên thân một chút nữa. Đã trẻ như vậy rồi mà còn đến ký túc xá nữ tìm mình, khẳng định là sẽ làm cho gà bay chó chạy bên ấy.

“Đại thiếu gia, hèn chi tôi thấy cậu trở về nhà sau khi bỏ trốn đã xảy ra thay đổi lớn như vậy, thì ra là gặp phải thần tiên!” Tiễn bá bưng tách trà nóng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm : “Nếu như trước đây cậu nói vậy, tôi khẳng định sẽ cho rằng cậu uống nhiều thuốc quá nên bị mê sảng. Ha ha, nhưng mà bây giờ tôi tin, ngoại trừ thần tiên, còn ai có thể khiến cho đại thiếu gia của tôi thay đổi nhanh như vậy, tốt như vậy!” Người già mà, ít nhiều gì cũng có chút mê tín, hướng hồ sự thay đổi của đại thiếu gia xảy ra ngay trước mắt, không khiến cho Tiễn bá hoài nghi nhiều.

“Ha ha, Tiễn bá, ông có thể tin tưởng con là tốt rồi” Dương Dạ cũng cười : “Cho nên, chuyện này, ông không chỉ giữ bí mật giùm con, chờ khi con ra ngoài làm việc, ông còn phải giúp con chống đỡ nữa, không thể để cho bất kỳ người nào hoài nghi”

“A? Tôi? Tôi giải thích thế nào đây? Tôi nói lý do nào đây?” Tiễn bá sợ đến mức tay run cả lên, nước trà suýt đổ ra ngoài.

“Cái này ông tự nghĩ nhé” Dương Dạ vỗ vỗ vai của Tiễn bá : “Tối mai con phải rời khỏi một thời gian, có thể là một ngày, hoặc cũng có thể là vài ngày, Tiễn bá, bây giờ đây là chuyện của hai ta, ông từ từ nghĩ lý do giải thích cho con đi nha”

40. Chương 40: Kế Hoạch Hóa Gia Đình Tốt

Đối mặt với Quân Hình dùng dùng trở về từ ký túc xá của nữ hầu, tuy rằng Dương Dạ đã dùng lý do là chơi trốn tìm để giải thích một phen, nhưng vẫn không tránh được cảnh bạo hành gia đình từ Quân Hình đang tức đến sùi bọt mép kia.

Thật ra Quân Hình cũng không phải là không cho phép Dương Dạ lêu lổng với những nữ hầu khác, mà chỉ là lo rằng Dương Dạ sẽ biến mất lần thứ hai, phải biết rằng, lần trước khi Dương đại thiếu gia rời nhà trốn đi, Quân Hình tiểu thư nhà chúng ta căn bản là không có lo lắng lo nghĩ gì cả, nhưng bây giờ thì không

giống, bây giờ Dương Dạ là vị hôn phu hàng thật giá thật của nàng, nếu mà hấn bỏ nhà trốn đi, vậy Quân Hình không phải là gấp chết à?

Quân Hình hấp tấp đi tìm làm kinh động đến nhiều người, cuối cùng ngay cả Hiếu Hiếu, Ôn Nhu, Dương nhị thiếu gia và tiểu thư, thậm chí là Khâu tổng quản cùng với những nam nữ hầu cao cấp cũng đều bắt đầu tìm kiếm. Cho đến khi Dương Dạ xuất hiện, cười nói là thông đồng với Tiên bá chơi trò trốn tìm, còn Tiên bá thì làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ thừa nhận là có góp phần ham vui ** đồn với đại thiếu gia, khiến ọi người oán than một trận rồi mới chịu rời đi.

Quân Hình cũng bởi vì tức giận cho nên không ngủ trong phòng của Dương Dạ nữa, mà trở về phòng ngủ của mình trong Dương gia đại trạch, và cái này đã cho Dương Dạ một cơ hội không tồi để xem những tư liệu mà Dương lão thái thái giao cho hấn.

Nếu theo lịch sử bình thường thì hấn là như vậy, sau khi Ngô vương Hạp Lư đánh bại nước Sở xong, đã tâm bành trướng ra đi đánh nước Việt, nhưng chiến bại trọng thương mà chết, con trai của ông ta là Phu Soa tiếp nhận vương vị, về sau chiến bại nước Việt, Việt vương Câu Tiễn cầu hòa, bị ép nuôi ngựa thay cho Ngô vương, sau khi về nước nằm gai nếm mật, rồi dùng mỹ nữ Tây Thi để tiến cống cho Ngô vương Phu Soa, sau đó mượn Ngô vương một vạn lương thảo tốt, sau một năm liền trả lại lương thảo đã phơi nắng không dùng được, khiến cho nước Ngô gặp nạn đói lớn, cuối cùng mở một cuộc tấn công quy mô lớn, tiêu diệt nước Ngô luôn.

Dương Dạ càng nghĩ, càng không rõ vì sao Ngô vương đột nhiên lại không gần nữ sắc? Ông ta nếu không phải là một kẻ háo sắc, vậy thì Tây Thi sẽ chẳng có công dụng gì cả, Ngô vương Phu Soa mà cần chính, thì nước Ngô lớn mạnh, diệt nước Việt, như vậy thì các loại điển cổ như “nằm gai nếm mật”, “Phi điều tần, lương cung giấu, giảo thổ tử, tẩu cầu phanh” cũng sẽ hoàn toàn thay đổi, và như vậy thì chẳng phải là rối loạn toàn bộ sao?

Lật qua lật lại suy nghĩ miên man, Dương Dạ cuối cùng vẫn không hiểu lịch sử thay đổi như vậy thì hấn có thể làm thế nào được, cái đoạn lịch sử về Việt vương thì hấn đã quen thuộc rồi, đến lúc đó chỉ cần đi nhìn tình hình thôi, nếu thật sự không được thì không phải đã có lão thái thái giúp mình rồi sao!

Vì vậy, Dương Dạ vút luôn cái tư liệu nghiên cứu lịch sử ấy qua sau người, bắt đầu thể hiện đầy đủ đặc thù nam tính của hấn, cường điệu nghiên cứu về Tây Thi. Vốn nghe kể về tuyệt sắc mỹ nữ thôi cũng đã vô cùng hấp dẫn rồi, mà Dương Dạ lại càng không phải là chính nhân quân tử, hấn cũng háo sắc giống như bất kỳ một người đàn ông bình thường khác, và đối với mỹ nữ được thời đại tán dương khen ngợi đương nhiên là tràn ngập tò mò rồi. Thậm chí là Dương Dạ còn suy nghĩ rằng, nếu không thể phát triển được gì với Tây Thi, vậy thì còn vô số mỹ nữ, ba ngàn người trong hậu cung của vua cổ đại thì sao?

Sở dĩ Dương Dạ nghĩ như vậy, cũng bởi vì trong khoảng thời gian này hấn bị Quân Hình hành hạ đến nỗi sợ hãi, lúc này thì tốt rồi, có thể trở về cổ đại, con gái khi ấy không phải đều là loại hiền lương thực đức sao, rất hợp với tâm ý của Dương Dạ, phục vụ hà câu nha! (Xin được hầu hạ chồng, ồ men!)

Nghĩ như vậy, Dương Dạ lập tức hưng phấn lên, bắt đầu đi qua đi lại trong phòng ngủ, liên tục cười khúc khích. Cái này cũng không phải là do Dương Dạ ấu trĩ, gặp phải loại chuyện này, biến hóa tâm tính thế này, ai mà không hưng phấn cho được chứ. Dựa theo ý của việc chủ, Dương Dạ sẽ trở về bên cạnh Việt vương, giúp Việt vương tiêu diệt nước Ngô, vậy Dương Dạ cũng là một công thần rồi! Mỹ nữ nước Việt xếp thành hàng, không phải tùy ý để cho hấn chọn sao?

Dương Dạ vì như vậy mà hưng phấn, mặc dù ở trong Dương gia đại trạch gái đẹp nhiều như mây, nhưng mà ở đây có một vị hôn thê dữ như cạp luôn phá hỏng chuyện tốt của mình, tuy rằng Dương Dạ không phải là loại dâm nhân già không bỏ mà nhỏ cũng không tha, nhưng gặp phải gái đẹp ai mà không mơ mộng một chút chứ? Tục ngữ nói : Gái đẹp là vợ người ta mà.

Vì vậy, cả đêm nay, Dương Dạ hoàn toàn chìm đắm trong giấc mơ được vô số mỹ nữ xinh tươi mơn mơn bao xung quanh, mãi cho đến hừng đông, Dương Dạ thậm chí là có chút gấp gáp, vì vậy mới sáng sớm đã điên cuồng chạy lên lầu bốn, đến cửa phòng ngủ của em trai Dương Tự.

Dương Dạ đi tìm Dương Tự làm gì chứ? Xem tiếp sẽ rõ)

.....

Dương Tự nhắm con mắt lại, vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện, không cam lòng mở cửa ra nhìn Dương Dạ, đau đớn khổ sở vô cùng, nói : “Ông trời ơi, là anh à, bây giờ mấy giờ rồi? Không phải anh muốn chơi trò trốn tìm nên chạy đến chỗ của em trốn chứ?”

“Không đúng không đúng!” Dương Dạ cười thần bí, thúc Dương Tự đi vào trong phòng ngủ, thuận tiện đóng cửa lại nói : “Em trai yêu vầu, đại ca có chút việc muốn cầu em”

Dương Tự bị bộ dạng của Dương Dạ làm cho khản trương, xoay người lại hỏi : “Gì vậy anh? Anh bị gì thế? Tự nhiên đến cầu em ...”

Sau đó cửa đóng, Dương Dạ cười cười vỗ vai của Dương Tự : “Dương Tự, anh nói thẳng nhé, em ... em còn viagra và áo mưa không?”

“A? Anh dùng hết rồi à? Còn muốn sao?” Vẻ mặt của Dương Tự đầy sự khiếp sợ.

Trước đó, vì để đối phó với yêu nữ hồ ly tinh Quân Hình tiểu thư, cho nên Dương Dạ đã hai ba lần cầu xin Dương Tự ột số thuốc làm cứng và kéo dài thời gian, còn có một số dụng cụ tránh thai nữa. Thành thật mà nói thì đúng là đã dùng hết rồi, bởi vì trừ Quân Hình ra, còn có cả Hiểu Hiểu nữa, mà Dương Dạ lại lo Hiểu Hiểu mang thai, truyền ra ngoài sẽ gặp nhiều phiền phức, mà bây giờ Dương Dạ nghĩ rằng, sợ trở về cổ đại không ứng phó nổi với các mỹ nữ ở đây, càng lo rằng sẽ có ai đó mang thai của mình, làm cho lịch sử bị thay đổi, dù sao thì lịch sử cũng không có xuất hiện đời sau của Dương Dạ, nếu như bởi vì hắn trở về chấp hành nhiệm vụ, mà khiếp cho trong dòng lịch sử xuất hiện thêm một sinh mạng ngoài ý muốn, vậy thì dòng lịch sử ấy chắc chắn sẽ có thay đổi.

Cho nên, vì mơ mộng đến Tây Thi cùng với những mỹ nữ hiền thực của thời cổ đại, cho nên Dương Dạ nghĩ cần cần phải mang theo viagra và dụng cụ tránh thai để chấp hành nhiệm vụ lần này.

Dương Tự bị cái tâm tình của đại ca làm cho giật mình, vẻ mặt đầy khó hiểu lộ cái hộp nhỏ dưới gầm giường của mình ra, lấy một số đồ dùng trong ấy ra, và xoay người lại giao cho đại ca, nhìn chăm chăm vào mặt của Dương Dạ, nói : ”Anh, mỗi lần trước khi anh đến lấy những cái này đều buồn như hết tiền vậy, ngày hôm nay sao lại hưng phấn quá thế?”

Dương Dạ còn đang bị cái giấc mơ của mình làm cho lảng lảng, cho nên cười vẩy tay với Dương Tự, đợi khi Dương Tự tò mò đi đến gần, Dương Dạ nói nhỏ vào lỗ tai của hắn : “Anh không nói cho em biết”

.....

Thật ra, cả ngày hôm nay chẳng xảy ra chuyện gì cả, bởi vì tối hôm qua chơi trò mất tích, cho nên Quân Hình đã nổi tính tiểu thư lên với Dương Dạ, mãi cho đến chiều tối cũng không thèm để ý đến hắn, và Dương Dạ càng mừng rỡ hơn vì được thanh thản, mang Hiểu Hiểu và Ôn Nhu đi chơi bóng rổ cả nửa ngày, sau đó về tắm một chút, rồi thân thiết chút chút với Hiểu Hiểu, rồi nằm lỳ trong phòng ngủ, kêu Hiểu Hiểu mang cơm tối đến phòng ngủ luôn.

Dương Tự chạy đến phòng của Dương Dạ, quần quít lấy hắn, hỏi hắn vì sao lại bỗng nhiên hưng phấn đòi dùng thứ thuốc kia, Dương Dạ cười cười không đáp, rồi mượn cớ đuổi Dương Tự ra ngoài, nói là có thời gian sẽ nói cho hắn nghe.

Sau khi Hiểu Hiểu mang cơm tối đến, Dương Dạ thân thiết ôm lấy nàng một cái, sau đó kêu nàng đi gọi Tiễn bá đến, đồng thời không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rầy hắn. Khi mà Hiểu Hiểu ngoan ngoãn gật đầu xoay người rời đi, Dương Dạ đã ôm lấy nàng từ phía sau, nhẹ nhàng bảo Hiểu Hiểu phải chăm sóc tốt cho Quân Hình, cũng như phải chăm sóc tốt ỳnh.

Hiểu Hiểu quay đầu lại, khó hiểu nhìn đại thiếu gia, khó hiểu bị đại thiếu gia hôn, sau đó khó hiểu rời khỏi phòng của đại thiếu gia.

Không lâu sau, Tiễn bá đi đến, sau khi chào hỏi đại thiếu gia xong liền không biết nên nói cái gì cho phải, Dương Dạ ngồi ăn cơm, còn Tiễn bá thì ngồi sững sờ ra đó.

Sau khi cơm tối xong, Dương Dạ thay đồ, và mặc riêng một cái quần lót có túi, nhét viagra và dụng cụ tránh thai vào bên trong túi. Cũng không đáng trách, hắn đương nhiên là sợ buổi tối ngày hôm nay bị Dương lão thái thái và vực chủ phát hiện ra rồi.

Thời gian trôi qua mỗi phút mỗi giây, biểu tình của Tiễn bá càng ngày càng trở nên khó coi, Dương Dạ vô ý hỏi vài việc vặt, Tiễn bá cũng chỉ gật đầu và lắc đầu ngu ngơ cho có lệ.

Sắc trời hoàn toàn tối xuống, tuy rằng trong ngoài trên dưới Dương gia đại trạch rất sáng, nhưng Dương Dạ vẫn cảm thấy có một tia khấn trương, ngay khi sự khấn trương ấy chưa kịp khuếch tán, thì hần rột cục đã cảm thấy được, cổ tay trái bắt đầu nóng rực lên.

” Tiễn bá, con phải đi” Dương Dạ đứng lên, nhàn nhạt cười với Tiễn bá.

Tiến bá nghe thấy thế, rột cục đã đứng lên khỏi ghế, bước vài bước đến trước mặt Dương Dạ, nắm lấy tay của Dương Dạ nói : “Đại thiếu gia, cậu đây là ...”

“Sao vậy Tiễn bá?” Dương Dạ cười cười vỗ tay của Tiễn bá : “Con nói rồi mà, con đi làm việc”

“Đại thiếu gia, tuy rằng tôi không hiểu cậu đang giúp gì, làm chuyện gì cho thần tiên, nhưng tôi không hy vọng cậu có nguy hiểm!” Tiễn bá nói xong liền cảm động, trong mắt ông ta, Dương Dạ mãi mãi vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

“Gi chứ, Tiễn bá, đâu phải là sinh lý tử biệt đâu, con nhanh chóng trở về mà, bên này ông giúp con chống đỡ một chút!” Dương Dạ nói xong, liền ôm lấy Tiễn bá một cái, rồi xoay người đi vào trong phòng vệ sinh, Tiễn bá cũng lập tức đi theo.

Cảnh tượng trong mặt gương lại rung chuyển, Dương Dạ quay đầu lại cười một cái với Tiễn bá, sau đó nhấc chân đi vào, hòa nhập vào cảnh trong gương, Tiễn bá sửng sốt một chút, vội vàng chạy lại trước mặt gương, đưa tay sờ sờ cái mặt gương, nhưng cánh tay vẫn như là bình thường, bề mặt cứng ngắt, không có gì cả.

41. Chương 41: Trở Về Làm Tiệp Khách Thời Cổ Đại

Dương Dạ cười vui vẻ, vừa mới nhìn thấy được vực chủ, thì vực chủ liền cho hắn một món quà, đó chính là một thanh kiếm!

“Bây giờ con tạm thời còn chưa khống chế được năng lực của bản thân, nên cho con thứ vũ khí phòng thân của con người thời đó vậy!” Vực chủ cười rất nhẹ nhàng, theo ông ta thấy, đây là một nhiệm vụ bình thường như ăn cơm sườn, trước đây đã có vô số tu sĩ hoàn thành loại nhiệm vụ chỉnh sửa lịch sử không gian kiểu như vậy rồi, riêng chỉ có một điều khiến ông lo lắng, đây chính là nhiệm vụ đầu tiên của Xích Chủ, hơn nữa, do không tìm được tu sĩ cùng tộc hỗ trợ, cho nên có thể nói đây là nhiệm vụ mà chỉ có một mình Xích Chủ đi hoàn thành thôi. Về phần Tu Bà, chỉ là trợ giúp đơn giản thôi, làm cho Xích Chủ nhanh chóng trở nên thích ứng và trưởng thành hơn.

Nhưng Dương Dạ làm sao mà biết, khi vực chủ đưa kiếm cho hắn rồi cười, đằng sau nụ cười ấy chứa cái gì chứ, hắn vui mừng đến nỗi cầm cây kiếm múa như một thằng điên đến nửa ngày. Thanh kiếm này quả thật rất đẹp, thân kiếm khắc đầy những hoa văn màu đen hình thoi, mặt trái và mặt phải của kiếm được nạm bởi ngọc lưu ly màu xanh và đá lục tuyền, tay kiếm hướng ra ngoài một vòng tròn, có thể xoay thành một hình tròn đồng tâm hoàn chỉnh, nói chung là tất cả đều được chế tạo hoàn toàn dựa trên kỹ thuật luyện kiếm của thời kỳ chiến quốc.

“Thanh kiếm này cho con thật à?” Dương Dạ hưng phấn kêu lên, cầm kiếm múa vài đường, thanh niên như hắn bây giờ, khi nhỏ ai mà chưa từng mơ mộng làm đại hiệp chứ? Bây giờ có một thanh bảo kiếm hàng thật giá thật chình ình trước mắt, hỏi sao mà hắn không hưng phấn cho được chứ?

“Coi như là món quà kỷ niệm cho nhiệm vụ đầu tiên của con đi!” Vực chủ cười nói : “Thời gian khấn, nhiệm vụ gấp! Xích Chủ, con cần phải hoàn thành nhiệm vụ này thật nhanh, lần này con đi vào trong cái không gian ấy, không thể đột nhiên xuất hiện được?”

“Ồ? Nói gì không hiểu!” Dương Dạ sửng sốt nói.

“Đi đi rồi con sẽ biết, nhớ kỹ, không thể để cho lịch sử xảy ra bất kỳ thay đổi nào cả, và Tu Bà sẽ xuất hiện lúc” Vực chủ lại “cười thân thiện” một cái, nói : “Đi đi!”

Vực chủ nói xong câu đó, Dương Dạ liền cảm thấy cả người mềm ra, khi cảm nhận được sự quái dị, cúi đầu nhìn xuống, thì kinh hãi phát hiện ra hai chân của mình đang chậm rãi tan biến thành bụi phấn, sự kỳ quái này đang diễn ra từ dưới chân và có xu hướng đi lên, bàn chân, mắt cá chân, đầu gối, cái đùi, cái ... Nói chung là khoảng lát sau thì toàn bộ thân thể của Dương Dạ đều hóa thành bụi phấn, rồi đổ sụp xuống và tan biến. Dương Dạ kinh khủng nhìn cái thân thể đang từ từ biến mất của mình, khi cái cổ bắt đầu rã ra, thì hần liền hô to lên : “Ê, vực chủ! Không phải chỉ là xuyên qua không gian thôi sao? Có cần kinh khủng ...”

...

Mở mắt ra, Dương Dạ để lộ ra khuôn mặt hoảng sợ đến hết hồn, bật dậy một cách nhanh chóng, và phát hiện ra mình đang nằm trên giường ... Trên giường? Giường? Giường gì hả trời? Sàn bằng gỗ cứng như đá, hơn nữa đầu giường và cuối giường đều dựng còn cao hơn dần giáo nữa, chẳng lẽ mình đã thật sự trở về thời Xuân Thu rồi sao? Vậy cái người có cái mặt bị táo bón lâu năm mà thành này là ai?

Dương Dạ còn đang buồn bực suy nghĩ thì người đối diện kia đã mở miệng : “Phạm huynh, huynh tỉnh lại thì tốt quá rồi, Việt vương đang muốn triệu kiến hai người chúng ta!”

Phạm huynh? Có lộn người không vậy ông nội? Dương Dạ sửng sốt một chút, vội cúi đầu nhìn xuống quần áo của mình, sao mình lại mặc bộ đồ mà cái áo liền với cái thân giống như áo choàng vậy nhỉ? Tay áo còn rộng thùng thình nữa chứ? Dương Dạ nhất thời không thích ứng được, vô thức đưa tay lên sờ sờ cái đầu của mình ... quá đồ phắc? Sao tóc của mình mọc dài quá vậy? Còn bị cột lại thành túm nữa chứ? Dương Dạ ngơ ngác nhìn người trước mặt, thầm nghĩ : Mình đến rồi, đến rồi, đến rồi ...

Người nọ thấy Dương Dạ kinh ngạc, liền nhẹ giọng hỏi một câu : “Lẽ nào Phạm huynh có bệnh trong người? Vì sao sắc mặt lại xấu như vậy?”

Phạm huynh? Dương Dạ gật đầu với người nọ một cách ngơ ngác, rồi cố gắng nặn óc ra mà suy nghĩ, Phạm huynh? Trong thời Xuân Thu có ai họ Phạm nhỉ? Bên cạnh Việt vương Câu Tiễn có ai họ Phạm không ta? A, chẳng lẽ là vị đại phu Phạm Lãi Phạm Thiếu Bá bên cạnh Việt vương sao?

Dương Dạ kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ lại câu nói của vực chủ : “Lần này con đi vào không gian ấy, không thể đột nhiên xuất hiện được” ... Cái quái gì thế? Không thể đột nhiên xuất hiện, liền ỉnh làm Phạm Lãi à? Vậy sao ông không cho con làm Ngô vương con mẹ nó cho rồi, trực tiếp đầu hàng Việt vương Câu Tiễn không phải là hơn à?

Dương Dạ nhìn trái nhìn phải một hồi, sau đó nhìn người nam nhân có sắc mặt tái nhợt trước mặt này, thầm nghĩ : Nếu như mình là Phạm Lãi bên cạnh Việt Vương, vậy thì người này có phải là Văn Chủng không nhỉ? Dương Dạ suy đoán một hồi, liền kêu thử một câu : “Văn Chủng?”

“Là ta! Phạm huynh, người sao vậy?” Văn Chủng bước lại, quan tâm hỏi.

Dương Dạ thở phào một hơi thật là dài, quả nhiên là Văn Chủng, vậy mình khẳng định là Phạm Lãi rồi, trong lòng Dương Dạ cũng thầm bật cười, hần đương nhiên biết Phạm Lãi là nhân vật thế nào rồi, hần biết mỗi lần Việt vương thoát hiểm hay là giành được chiến thắng nào đó, cũng là nhờ vào vị đại phu Phạm Lãi này bày mưu tính kế, mới có thể giúp cho Việt vương tiêu diệt được nước Ngô! Vực chủ cũng thật là biết an bài quá đi, ỉnh ở một vị trí cao như vậy, cái thân phận này tuyệt đối có thể làm cho lịch sử duy trì rồi.

“Văn Chủng, người nói Việt vương muốn triệu kiến hai ta?” Dương Dạ đứng dậy khỏi cái “giường”, phải phủ áo bào trên người.

“Hai ta?” Văn Chủng ngơ ngác hỏi lại.

“À, là hai người chúng ta” Dương Dạ cười cười đổi chữ, trong lòng thầm chửi, mẹ kiếp, bị yếu môn ngữ văn à?

“À, đúng đúng đúng, Việt vương hạ chỉ triệu kiến hai người chúng ta, nói là có chuyện quan trọng cần thương nghị” Văn Chủng nói xong, còn khoan tay áo chấp tay lại nữa.

Dương Dạ cũng học theo bộ dáng của Văn Chủng, chấp tay nói : “Vậy đi nhanh thôi ... À, đã như vậy, ta và Văn Loại huynh cùng đi gặp Việt vương thôi”

Đang định đi ra ngoài, Dương Dạ quay đầu lại nhìn thoáng về cái giường mình, liền thấy cái thanh kiếm của vệt chủ cho hắn bị lòi cái chuôi ra khỏi cái “gối”, vội vàng quay đầu lại nói với Văn Chung : “À, Văn Chung huynh, đây là phòng của ta sao?”

Văn Chung sửng sốt, lập tức chấp tay nói : “Phạm huynh nói đùa, đây chính là tấm phòng (phòng ngủ) của Phạm huynh mà!”

Dương Dạ cười cười, rồi chấp tay với Văn Chung, nói : “Văn Chung huynh, người ... có thể đợi Phạm mỗ một chút được không, ta muốn thay y phục”

Văn Chung cảm thấy Phạm Lãi hôm nay rất lạ, giống như bị cái gì đó, nhưng nghĩ mãi không ra, cho nên đành chấp tay, cười chào Dương Dạ, rồi đi ra khỏi phòng Phạm Lãi.

Văn Chung vừa đi, Dương Dạ lập tức thở phào một hơi, thầm nghĩ : Sau này phải ăn nói như vậy, đúng là lao lực quá đi, sau đó lập tức cởi quần áo, và phát hiện ra một chuyện làm cho hắn cực kỳ mừng rỡ, đó chính là, thì ra ngoài bộ quần áo và kiểu tóc thay đổi ra, thì cái quần lót bên trong vẫn còn! Và những “món hàng” mà Dương Dạ dính kèm theo bên trong cũng không bị mất! Cái này đã làm cho Dương Dạ mừng như điên luôn, vội vàng lấy mấy cái thứ thuốc tránh thai và thuốc tráng dương ra giấu dưới giường của mình, rồi mới vội vàng mặc quần áo vào, nhưng mà cái kiểu quần áo này đúng là khó mặc, Dương Dạ vật lộn cả nửa ngày, mồ hôi đầy mình mới miễn cưỡng coi là chỉnh tề, thật ra là bên trong rất không tự nhiên, nói thẳng ra là khó chịu vãi!!!

.....

Ra khỏi phòng của “mình”, Dương Dạ cười khổ chấp tay hành lễ, sau đó cùng Văn Chung đi gặp Việt vương, trong đại điện của vương cung Việt vương, Dương Dạ rốt cục đã nhìn thấy được Việt vương trong truyền thuyết. Nói thật nhé, tuy rằng Câu Tiễn làm vua một nước, nhưng mà lại không có hoa lệ như trong tưởng tượng của Dương Dạ, thân thể không được đầy đặn, thậm chí là hơi gầy, nhưng mà bộ vạt áo màu đen bên trong phối hợp với cái trường bào màu trắng bên ngoài, cùng với mái tóc được cài trâm và chòm râu ngay ngắn, ngồi trên kia, tay cầm một cuốn sách được cất ra từ đó, ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ và Văn Chung, cái cảm giác này quả thật đúng là có khí chất vương giả, nhưng mà khiến cho Dương Dạ hơi chấn động một chút chính là cái này hình như không giống với vị đại vương mang binh đi đông chinh tây chiến cho lắm!

Văn Chung bước nhanh vào, đứng ở bậc thang đại điện chấp tay cúi đầu cung kính, trong miệng nói : “Tham kiến đại vương”

Dương Dạ cũng bắt chước theo động tác của Văn Chung, chỉ là trong lòng đang nghĩ, không phải trong TV hay chiếu, gặp mặt đại vương hay hoàng thượng đều phải quỳ xuống sao? Tại sao Văn Chung lại không để ý đến chi tiết đó? Hay là do Câu Tiễn bình dị gần gũi?

“À, Phạm đại phu, Văn đại phu, các người đến rồi, quả nhiên có chuyện quan trọng muốn thương nghị với hai vị!” Câu Tiễn đứng dậy khỏi ghế, buông cuốn sách trong tay xuống, đưa tay ra đón : “Hai vị đại phu đến gần nói chuyện”

Văn Chung làm ra vẻ mặt hưng phấn vì được sủng ái, phải tay áo đi lên bậc thang, Dương Dạ nhìn thoáng qua, rồi cũng bắt chước theo Văn Chung hết, đi đến trước mặt của Câu Tiễn, nhưng hắn hơi do dự một chút, tại vì bình thường nếu gặp lãnh đạo thì thường là bắt tay, nhưng không biết quy củ của triều đại này là thế nào, thôi thì cứ học theo Văn Chung là được rồi.

Thật ra thì Dương Dạ không có ấn tượng tốt về vị Việt vương Câu Tiễn này, hắn đặc biệt nhớ rõ những lời “Phi điều tần, lương cung tàng, giảo thổ tử, tấu cầu phan”, rõ ràng thì Câu Tiễn chính là loại chính trị gia qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ rồi. (Câu này dịch đầy đủ ra nghĩa là như vậy : Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi. Thổ khôn chết, chó săn bị nấu - tức là nói rằng khi chim không còn bay thì cung không còn xài, thổ mà chết rồi thì chó săn cũng vô dụng, ý bảo rằng những mưu thần không còn tác dụng trong thời kỳ hòa bình, cho nên sẽ bị đối xử rất tệ, thậm chí là bị giết)

“Phạm đại phu, Văn đại phu, quả nhân làm trâu làm ngựa cho Ngô vương ba năm, chịu nhục nhã vô cùng, quả nhân thật sự không cam lòng”

Câu Tiễn vừa nói chuyện, biểu tình liền trở nên phần hận : “Quả nhân nằm giường gai, ăn mật đắng, nằm gai nếm mật lâu như vậy, cũng chỉ vì diệt Ngô quốc, giết Phù Sai, để rửa lại đại nhục!”

“Vi thần minh bạch!” Văn Chủng liền chấp tay nói một câu.

“A? À! Minh bạch minh bạch!” Dương Dạ cũng vội vàng chấp tay.

“Ha ha, hôm nay Ngô vương Phù Sai hưởng lạc, chính là thời cơ đến ta thương nghị dùng kế thảo phạt Ngô quốc!”

“Đại vương anh minh!” Văn Chủng chấp tay hô một tiếng, trong lòng thầm nghĩ : Ta nhất định phải giúp Việt vương bình định Ngô quốc, đến lúc đó ta chính là khai quốc công thần!

“Đại vương anh minh!” Dương Dạ cũng bắt chước hô theo Văn Chủng, trong lòng nghĩ : Cái đệ đệ, Tây Thi rốt cục đang ở đâu?

42. Chương 42: Chỉ Có Thể Nhìn Từ Chứ Chẳng Thể “chơi”

Việt vương Câu Tiễn, Văn Chủng đại phu và Phạm Lãi đại phu, cũng chính là Dương Dạ, đang ngồi trong đại điện Việt vương bắt đầu thương lượng về chuyện thảo phạt nước Ngô, nhưng lúc này Dương Dạ đang rất là bồn chồn, Câu Tiễn và Văn Chủng cứ nói liên tục và liên tục, còn Dương Dạ thì suy nghĩ đi đâu không à, thậm chí là còn nhìn lên xung quanh, cảm thấy kỳ quái vì nguyên một cái điện lớn như vậy mà lại chẳng có một bóng người, thậm chí ngay cả một cung nữ cũng chẳng có!

“Phạm đại phu, Phạm đại phu trầm tư lâu như vậy, có phải là đang nghĩ đến thượng sách nào không?” Việt vương Câu Tiễn bỗng nhiên chuyển hướng về Dương Dạ.

Bây giờ Dương Dạ đang rất là hoảng hốt, hắn cảm thấy rằng mình đang nằm mơ tập hai, bởi vì hắn từ một cô nhi mà tự nhiên biến thành Phạm Lãi đại phu bên cạnh Việt vương Câu Tiễn? Minh thật sự đang sống trong lịch sử sao? Rồi còn cần phải chỉnh sửa sai lầm? Còn bộ đồ lỗi thời này nữa chứ! Râu trên mặt không phải đã cạo trước khi đi rồi sao? Việt vương và Văn Chủng trước mắt là thật sao?

Bất chợt bị Việt vương hỏi một câu, càng làm cho Dương Dạ luống cuống hơn nữa.

“Ồ? À! Tôi nghĩ là ... à không, vi thần cho rằng đại vương có thể ...” Dương Dạ cúi đầu, khẩn trương điều chỉnh là ngôn ngữ của mình, hắn nhớ ra rằng mình đang nói chuyện với Câu Tiễn, người này chỉ cần nói giết là giết : “Vi thần muốn nói là, đại vương có thể ... mỗi năm cống nhiều vật phẩm một ít, ví dụ như vòng vàng châu báu, kim cương đá ... à không, mấy thứ bằng vàng ấy, sau đó lợi dụng việc Ngô vương bắt cần, đẩy hắn vào con đường chết!”

”Con đường chết?” Việt vương và Văn Chủng cùng bật thốt lên một lời.

“Không sai!” Dương Dạ cảm thấy không được tự nhiên khi ở trước mặt của Câu Tiễn, muốn tranh thủ thời gian tìm Tây Thi rồi đưa đến chỗ của Ngô Vương Phù Sai, sau đó kêu Câu Tiễn diệt nước Ngô, còn mình thì nhanh chóng trở về làm đại thiếu gia của thế giới bên kia cho lẹ.

“Ý của Phạm đại phu là ...” Trên mặt của Việt vương hiện ra vẻ vui mừng, nhìn chăm chăm vào Dương Dạ.

“Ý của thần là, tìm một tuyệt đại mỹ nữ đưa cho Ngô Vương, mê hoặc hắn ta! Dẫn vật hắn! Làm chết hắn! Sau đó trong lúc Ngô Vương Phù Sai kiệt sức và thiếu phòng bị, tìm cơ hội tiêu diệt cả Ngô Quốc!” Lúc Dương Dạ nói ra những lời này, trên mặt hiện ra vẻ kiên nghị, nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng.

“Ồ? Cái này có thể xem là một kế sách tốt!” Việt vương Câu Tiễn đưa tay vuốt cằm râu của mình, khẽ cười : “Trên Việt quốc chúng ta, nhất định có thể tuyển ra được một tuyệt thế mỹ nữ đủ để mê hoặc lão tặc Phù Sai kia!”

“Không sai, kế sách của Phạm huynh thậm chí là thâm diệu! Thâm diệu!” Trong lòng Văn Chủng rất không thoải mái, bởi vì cảm thấy bị Phạm Lãi đoạt tiếng thơm, nhưng trên mặt cũng chỉ có thể cười gượng, chấp tay nói : “Đại Vương, vi thần cũng vừa nghĩ đến kế này, không ngờ đã bị Phạm huynh nói ra trước một bước, ha ha ha ha ...”

“Hay hay hay, Phạm đại phu, Văn đại phu, hai người nhanh chóng hành sự theo kế hoạch! Trên dưới Việt quốc, truyền lệnh của ta, tuyển chọn tuyệt sắc mỹ nữ từ các thành các huyện các thôn!” Câu Tiễn lại vuốt chòm râu của mình, hai mắt lóe sáng lên.

Hả? Đi từng làng mà tìm? Có cần phải vậy không? Dương Dạ hoảng hốt, ở đây ngay cả một chiếc xe cũng không có, đi tuyển như vậy, đến năm nào tháng nào mới tuyển được chứ, đến bao giờ mới tìm được Tây Thi? Dương Dạ nghĩ như vậy, liền nhăn mặt nhủ mày cúi đầu không nói lời nào.

Văn Chung nhìn thấy Dương Dạ cúi đầu ủ rũ, trong lòng liền vui vẻ, tiến lại chấp tay với Việt vương, nói : “Đại vương yên tâm, vi thần lập tức đi làm việc này ngay, chọn mỹ nữ toàn quốc!”

“Được được, Phạm đại phu, nghe nói vị sư phụ Kế Nhiên mà người dẫn gặp quả nhiên, là một vị huấn luyện tài nghệ hoàn mỹ, nếu như là mỹ nữ do ông ta nhìn trúng khẳng định không phải là hạng người tầm thường, lần tuyển chọn mỹ nữ tiến cống Ngô vương này, không bằng để cho Kế Nhiên lão tiên sinh trợ giúp quả nhân một tay” Việt vương Câu Tiễn nói với Dương Dạ.

A? Trong lòng Dương Dạ liền căng thẳng, tuy rằng hắn cũng có hiểu biết về đoạn lịch sử này, nhưng mà cũng không đến mức quan tâm quá độ, nghe Việt vương nói như thế, trong đầu mới mơ hồ nhớ ra, hình như Phạm Lãi có một người sư phụ tên là Kế Nhiên, là người của nước Tấn, không ngờ đúng là có người này thật.

“Không thành vấn đề, đại vương, vi thần nhất định sẽ mời lão sư ra hỗ trợ” Dương Dạ đã bắt đầu làm quen với kiểu mỗi lần nói chuyện đều chấp tay cả, do dự một chút, nói tiếp : “Nhưng mà đại vương, cái này chọn như vậy rất phiền phức, hơn nữa còn làm chậm trễ thời gian, làm chậm trễ đến thời gian đại vương diệt Ngô quốc, cái này không phải là mất nhiều hơn được sao?”

Câu Tiễn mở to mắt ra nhìn Dương Dạ, mãi đến một lúc sau mới hồi phục tinh thần lại, ho khan vài tiếng, hỏi : “Vậy Phạm đại phu có cao kiến gì?”

“Đại vương, tuyển mỹ nữ, chúng ta có thể quảng cáo!”

“Quảng cáo?” Câu Tiễn và Văn Chung cùng há hốc mồm ra.

“À ... chính là bố cáo ra trong phạm vi toàn quốc” Dương Dạ ngẩng đầu lên, rung đùi đắc ý nói : “Ví dụ như tổ chức hoạt động tuyển chọn siêu cấp nữ tử, nói rằng chúng ta muốn người đó làm đại sứ thân thiện của Việt quốc, người đoạt giải có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, ở Việt quốc có địa vị gần với đại vương ... Các người nghĩ đi, điều kiện như vậy, có nữ tử nào không động tâm? Sau đó, chúng ta tập trung toàn bộ mỹ nữ toàn quốc đến đây, để cho lão sư Kế Nhiên của ta chọn, cái này không phải là giảm bớt rất nhiều chuyện hay sao?”

Việt vương Câu Tiễn và Văn Chung hoàn toàn bị cái miệng lưu loát của Dương Dạ làm cho sợ đến ngây ra như phỗng.

Câu Tiễn nghĩ : Phạm Lãi quả nhiên là một nhân tài! Trong bụng có nhiều kỳ mưu diệu kế như vậy.

Văn Chung nghĩ : Ta đúng là không đấu lại Phạm Lãi trí dũng song toàn này, những lời mà hắn vừa nói, ngay cả một nửa ta cũng không hiểu ...

.....

Nói ít lại thôi.

Việt vương Câu Tiễn yên tâm đồng ý với kiến nghị của Dương Dạ, để cho Dương Dạ và Văn Chung cứ làm thoải mái, triệu tập toàn bộ “nam thanh nữ tú” trong phạm vi toàn quốc lại kinh thành, sau đó để cho Kế Nhiên lão sư chọn.

Trong buổi chiều cùng ngày, Dương Dạ cùng Văn Chung đi gặp lão sư Kế Nhiên của Phạm Lãi trong truyền thuyết. và làm cho Dương Dạ bất ngờ chính là, Kế Nhiên đúng thật là một lão đầu vô cùng dễ chịu. Dương Dạ vừa mở miệng nhắc đến chuyện này, Kế Nhiên lập tức đáp ứng ngay lập tức, thậm chí là còn làm mặt mừng rỡ nữa.

Lúc Văn Chung đi viết bố cáo, thì Kế Nhiên kéo tay Dương Dạ lại, nhỏ giọng nói : "Lãi Nhi, ta rốt cục đã chờ được ngày này"

Dương Dạ bị câu nói của Kế Nhiên làm cho hoảng sợ, lo lắng hỏi : "Ông già, à không phải, cái ... Lão sư, ngài làm sao vậy?"

"Lãi nhi, lúc trước con dẫn ta đến gặp đại vương Việt quốc, ta vốn cho rằng ta sẽ không được trọng dụng, nếu không phải vậy, con nhìn đi, ngay cả một tỳ nữ mà ta cũng không có, cuộc sống của ta vô cùng thảm"

"Lão sư, cán bộ về hưu đều như vậy cả, không phải con đã an bài công việc cho ngài rồi sao!" Dương Dạ cười cười, cũng nắm tay của Kế Nhiên.

"Đúng vậy, ta khổ đợi không biết bao lâu, hôm nay rốt cục đã được đền bù mong muốn!" Kế Nhiên nói đến đây, trên mặt tự nhiên đỏ hồng lên.

Cái này lại càng làm cho Dương Dạ hoảng sợ, để cho lão già Kế Nhiên này chọn tuyệt thế mỹ nữ, mà ông ta lại tự nhiên hưng phấn như vậy, chẳng lẽ ...

"Lão sư, không phải ngài muốn ..."

"Không được, già rồi già rồi" Mặt của Kế Nhiên càng lúc càng đỏ hơn, không giống như là xấu hổ, mà là hưng phấn : "Chỉ có thể nhìn, chứ chẳng thể chơi được ..."

Dương Dạ nhếch miệng cười làm bộ : "Lão sư, con phát hiện ra tâm của ngài thật sự vẫn còn rất trẻ"

.....

Cáo biệt lão sư Kế Nhiên, Dương Dạ mang tâm tình kích động đi lòng vòng trong cung của Việt vương, và đã nhìn thấy được một vài thị vệ, còn có một chút tỳ nữ, nhưng mà những người này vẫn còn kém rất xa mỹ nữ trong cung theo tưởng tượng của Dương Dạ, thậm chí là tướng mạo của mấy tỳ nữ này, làm cho Dương Dạ hoài nghi là đi cửa sau mới vào được.

Dạo một vòng rồi lại một vòng, Dương Dạ rốt cục đã hết hy vọng, ngay cả một tỳ nữ tính là mỹ nữ cũng không gặp được! Hắn bỗng nhiên nhớ đến những vở kịch hay phim cổ trang truyền hình, trong lòng bỗng bình tĩnh, thì ra không phải là những diễn viên quần chúng vào vai tỳ nữ xấu, mà là do đạo diễn tôn trọng tính thực tế của lịch sử!!!

Thật ra thì ... vấn đề nằm ở chỗ là ... không phải Dương Dạ thích đi dạo ở đây, mà bởi vì ... hắn không tìm được phòng của mình!!! Cuối cùng, sau một hồi lòng vòng và lòng vòng, dọc đường đi thấy mọi người hành lễ cúi đầu với mình, đến cuối cùng Dương Dạ đã tìm được một tỳ nữ "miễn cưỡng" thuận mắt, nhờ nàng ta dẫn hắn về phòng của mình, sau đó hỏi rest room, à không, nhà vệ sinh ... à không phải nữa, mao xỉ ở đâu, sau khi đã thuộc được đường đi đến đó, trong lòng mới kiên định lại.

Trở về cái "giường" của mình, Dương Dạ lôi mấy cái thuốc tráng dương và thuốc tránh thai ra, tâm tình vô cùng đau khổ, tim như chảy máu, cầm mấy thứ đó lăm bắm : "Đây chính là công viên khủng long của Việt quốc, toàn là khủng long nữ không hà, xem ra bọn mày không cần phải dùng đến rồi ..."

43. Chương 43: Siêu Cấp Nữ Tử Muốn Lên Là Lên

Hiệu suất làm việc của Văn Chung vô cùng cao, bố cáo được viết rất nhanh, được Việt vương xem qua, chỉnh sửa một lần cuối, rồi sau đó nhanh chóng được công bố trên toàn quốc, toàn bộ quá trình này Dương Dạ hầu như là không có tham dự, hoàn toàn dùng cái vẻ khoanh tay đứng nhìn, đương nhiên cái này không phải là Dương Dạ không ra sức, mà do Văn Chung cố gắng lảng tránh hắn, cái tâm tình tranh công và tham công này Dương Dạ cũng rất rõ ràng. Lúc trước khi hắn còn là một thằng công nhân quên trong một cái nhà xưởng nhỏ, lúc có kiểm tra hay làm báo cáo này nọ, công lao đều bị tất cả nhân viên chính thức hoặc là chủ nhiệm phân xưởng giành hết, không hề nhắc đến hắn dù chỉ một cọng tóc, mà bây giờ Văn Chung cũng chơi cái trò như vậy, thật ra cũng chỉ là muốn giành chút danh tiếng của Dương Dạ mà thôi, ha ha, Dương Dạ cũng vui vẻ tiếp nhận vậy, chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, chờ tất cả mỹ nữ của nước Việt tập trung đến trước mắt.

Hoạt động tuyển tú “Siêu cấp nữ tử” của Việt quốc được bắt đầu tiến hành trong khí thế hừng hực, các thôn các huyện các thành đều ra bố cáo tuyển tú cả, vô số nữ tử của Việt quốc nhìn thấy bố cáo, đều nhanh chóng đi đến kinh thành của Việt quốc để đăng ký tham gia. Phần lớn những nữ tử ở đây đều nghĩ rằng, trong thời kỳ chiến loạn như vậy, nếu như được tuyển chọn, thì có thể trở thành vương thất hoặc bất kỳ cái gì có liên quan đến vương thất, còn an toàn hơn so với bách tính phải chạy nạn xung quanh, và được các nữ tử này coi trọng hơn chính là vinh hoa phú quý hưởng không hết kia, quảng cáo mà, nói láo không tốn nước miếng nên có bao nhiêu thì cứ chém gió bấy nhiêu, cái này quả thật rất rất hấp dẫn người, mà bất kỳ nam nữ nào, có ai mà không hy vọng được bỏ bộ đồ vai trên người để mặc tơ lụa vào đâu, đổi cơm rau thành sơn trân hải vị chứ?

Thật ra, cũng có vô số thiên kim tiểu thư của những nhà phú quý cũng bị cha mẹ khuyên bảo đi tham gia tuyển tú, dù sao đây cũng là con đường để tạo quan hệ hoàng thân quốc thích mà, tuy rằng những người này có gia tài không nhỏ, nhưng cũng chỉ là thổ tài chủ (người nhà giàu) một phương thôi, lúc gặp chuyện không có sự bảo vệ và hỗ trợ của quốc gia, thì khẳng định là sẽ chịu thiệt, những người này đều biết, chỉ cần có quốc gia làm chỗ dựa, thì cuộc sống thái bình sẽ bắt đầu từ đây. Hơn nữa, theo bọn họ thấy, cái này cũng chỉ là hoạt động tuyển nữ biến tướng của Việt vương mà thôi, cho nên bọn họ không tiếc hy sinh con gái của mình ...

Trong cung của Việt vương chưa từng náo nhiệt như bây giờ, hàng ngàn nữ tử cao thấp mập ốm đẹp đến mê người mà xấu đến chết người đang nối gót kết thành quần đội đi vào trong vương cung để tham gia tuyển tú. Các nàng đến từ khắp nơi trên đất nước này, và ai ai đều có cùng mục tiêu chung khi đến đây.

Xét duyệt báo danh bắt đầu từ trước bậc thang của vương cung đại diện, đội ngũ báo danh kéo dài ra ngoài cửa chính của vương cung, còn đi ra xa thêm khoảng vài trăm mét. Lúc đó, nhân khẩu của Việt quốc đại khái là hơn mười vạn, tính theo tình hình hiện nay thì có lẽ là già cả lớn bé, miễn là giống cái, đều đã tụ tập về đây hết rồi. Càng đáng sợ hơn là, trong bố cáo có ghi rõ ràng giấy trắng mực đỏ, tiểu thư tham gia vào đây có độ tuổi từ mười sáu đến hai mươi ba, và còn kèm theo một tiêu chuẩn khác : Mỹ nữ!

... Trong đội ngũ tuyển tú này, những nữ tử có dung nhan chim sa cá lặn thật ra cũng có, nhưng mà tướng mạo làm cho cá giết mình chết chìm và chim giết mình rụng cánh cũng có!!! Thậm chí là còn có vài anh thư (Nữ anh hùng) tham gia vào cuộc thi này với tướng mạo mà chỉ cần dám đi ra ngoài đường vào ban ngày thôi thì người người đều đã bội phục dũng khí và tố chất tâm lý “tốt đẹp” theo nhiều nghĩ của nàng ta rồi. Cũng may là trong đội hình này không có con nít và bà già, nếu không thì sẽ rối cả lên mất.

Trong đội ngũ báo danh sơ thẩm, tất cả nữ tử Việt quốc đều vừa chỉnh sửa quần áo của mình, vừa quảng cho nhau những cái nhìn “nhà người rớt chắc rồi”.

Và ở đội hình ngoài cửa, khoảng giữa đám người, có một nữ tử nhìn theo dáng người thì có lẽ là sắp đẻ vì đã mang thai chín tháng rồi, mấy người xung quanh tò mò hỏi : “Người cũng đến tham gia tuyển tú?”

Người nữ tử “phì nhiêu” ấy vừa cầm lấy một khối bài được khắc số, vừa bĩu môi ngả ngón nói : “Người không hiểu gì hết, khẩu vị của những bậc quân vương này rất là khó nói ... ” (Ọe)

.....

Từ ngoài cửa vương cung kéo dài mãi cho đến tận sân rộng, trên mặt đất tất cả đều ướt sũng, à đừng có kinh ngạc, cũng đừng có hiểu lầm nha, tuy rằng không có bất kỳ nữ tử nào bị đoàn người chen ép làm cho không còn khả năng khống chế nước tiểu. Thật ra thì, mặt đất ướt cũng là do những tên vệ binh đứng ở đây dưới trời nắng đổ mồ hôi, lại cộng thêm việc nhìn thấy các mỹ nữ chen lấn với nhau đến nỗi đổ mồ hôi, thậm chí là vấy bị tụt, yếm bị bay ra, làm lộ hết cả hàng, không kim che được nên để cho nước bọt chảy ròng ròng ấy mà. Thật ra thì cũng còn có một nguyên nhân tế nhị khác, chính là do có vài tên vệ binh xui xẻo hay sao ấy, vô tình nhìn thấy “khủng long nữ” hay là “khủng long nữ” nên ới sạch cả cơm canh rượu vừa ăn hồi trưa ấy mà ...

Để kiểm tra nghiêm ngặt, cho nên người giám khảo kiểm tra sơ thẩm là Dương Dạ, Văn Chung và lão sư của Dương Dạ ... à không, lão sư của Phạm Lão là Kế Nhiên ba người, dựa theo sự thiết kế của Dương Dạ thì, trong tay ba người đều có sáu khối bài ba xanh và ba đỏ, nếu là ba khối bài xanh được giơ liền thì đại biểu là được thông qua, còn ba khối bài đỏ thì có nghĩa là bị loại. Còn những người mà vừa xanh vừa đỏ thì sẽ được vào vòng bán kết ngày mai để chọn lần hai.

Mỗi nữ tử của Việt quốc đến tham gia tuyển tú lần này, chỉ cần biểu diễn một vài hành động đơn giản trước mặt của Dương Dạ và Văn Chung cùng Kế Nhiên, tự giới thiệu đơn giản một chút, rồi để cho ba vị “giám khảo” đưa ra một câu hỏi để cho nữ tử ấy trả lời :

“Xin hỏi vị tuyển thủ này, chúng ta vừa trải qua chiến tranh Việt Ngô hai nước, người có ý kiến gì về mấy năm chiến loạn liên tục này hay không?”

“Ta ủng hộ hòa bình! Chỉ có hòa bình mới có thể làm cho bách tính chúng ta có ngày an cư lạc nghiệp, ta có một người bạn qua thư trong Ngô quốc, chúng ta bình thường cũng hay viết thư qua lại, lấy bút làm tâm! Mà người bạn qua thư này bình thường cũng hay nói với ta, người dân Ngô quốc cũng khát vọng hòa bình! Ta mong rằng hai nước có thể ngừng đánh, dù sao thì lợi ích nhân dân cũng cao hơn tất cả! Ta mong rằng có một ngày, trên mặt đất nở đầy đóa hoa hạnh phúc, bầu trời đầy chim bay tự do! Lợi ích nhân dân cao hơn tất cả muôn năm! Tình hữu tình của nhân dân Việt Ngô hai nước trường tồn mãi mãi muôn năm!”

” Thị vệ, mang vị tuyển thủ này đi xuống dưới, điều tra xem có phải là gian tế Ngô quốc hay không, vị tiếp theo!!!”

.....

“Xin hỏi vị tuyển thủ này, người hiểu hàm nghĩa chính của mỹ lệ là như thế nào?”

“Mỹ lệ? Mỹ lệ là như thế này, như vậy, như vậy, như vậy, như vậy, còn có như vậy ...”

“Được rồi được rồi, mặc y phục của người vào, thị vệ, mang nàng ta đi, à, nhặt cái yếm kia lên luôn ...”

.....

“Xin hỏi vị tuyển thủ này, tình yêu và tiền bạc, người chọn cái nào?”

“Ta chọn tiền bạc, làm một nữ tử của thời kì Xuân Thu như vậy, chúng ta hẳn là phải học tự tôn, tự ái và tự mình cố gắng. Tình yêu là mộng tưởng, hơn nữa tình yêu cũng không phải là tất cả, chúng ta cần cuộc sống, chỉ có cuộc sống mới là thật. Tiền bạc mới bảo đảm chất lượng cuộc sống được ... Huống hồ, cho dù ta có muốn chọn tình yêu cũng không có khả năng, cha mẹ ta sẽ phản đối, bây giờ, hôn nhân cần phải chú ý đến lệnh của cha mẹ, lời nói của người mai mối, chú ý đến môn đăng hộ đối, ta Đại Trụ ca hàng xóm bên cạnh là thanh mai trúc mã của nhau, nhưng cha mẹ thấy Đại Trụ ca nghèo, cho nên chết cũng không đồng ý ...”

“Dừng dừng dừng, người đừng khóc, thị vệ! Thị vệ! Mang vị cô nương này đi, vị tiếp theo!”

.....

“Xin hỏi vị tuyển thủ này, nếu như bây giờ cho người một nguyện vọng, thì nguyện vọng lớn nhất của người chính là cái gì? Cần phải thành thật từ tim phổi!”

“Cần phải thành thật từ tim phổi à? Ta vô cùng muốn gặp Việt vương! Ta muốn gặp đại vương! Ta đã có con với ngài! Các người phải mang ta đến gặp đại vương! Đại Vương! Ta là Như Hoa đây! Ta đã mang cốt nhục của người!”

“Thị vệ, mang bà điên độn cái bụng to đừng kia xuống dưới!”

.....

“Xin hỏi vị tuyển thủ này ... người có thể đi trang điểm trước được không?”

“A? Ta đã trang điểm rồi!”

” ... Thị vệ, mang vị tuyển thủ này cùng với tên đại phu trang điểm cho nàng đi sung quân ra biên cương ngay!”

.....

Mặc dù trong quá trình sơ thẩm, Dương Dạ quả thật cũng có thấy được vài nữ tử còn trẻ và mỹ mạo của Việt quốc, nhưng mà chưa đạt đến trình độ đẹp đến chấn động, đẹp đến nổi khó lòng kìm chế cơn mắt của mình. Mà trong danh sách báo danh cũng không có tên của Tây Thi, cái này đã làm cho Dương Dạ bắt đầu

cảm thấy chán nản và hoảng loạn. Dù sao thì nếu như không thể tuyển ra được một tuyệt đại mỹ nữ ở Việt quốc, thì chẳng phải là lịch sử sẽ tiếp tục sai và sai hay sao?

Tâm đang phiền, cho nên Dương Dạ bắt đầu hồi tưởng lại Tây Thi bị Việt vương phát hiện ra ở thôn nào thành nào, để sau đó mình đến tận đấy mà tìm, nhưng đúng vào lúc này, Văn Chung bên cạnh bỗng nhiên rung lên, đỡ lấy vai của hắn và ngã về phía sau thở hổn hển. Dương Dạ càng hoảng sợ hơn, này giờ đã gặp không ít quỷ dạ xoa rồi nên chắc chắn cũng đã có đề kháng chút chút, nhưng mà có phản ứng như Văn Chung, chẳng lẽ thật sự gặp phải cực phẩm?

Nghĩ như vậy, Dương Dạ ngẩng đầu lên, Holy Sh*t !!!! Quả nhiên là cực phẩm! Có thể sinh ra được người con gái có tư chất như vậy, phỏng chừng là bà mẹ của nàng nhất định là phải chơi đùa vận động cực hạn trong thời gian mang thai rồi !!!

Nhưng mà, khi Dương Dạ nhìn thấy được nữ tử bên cạnh cực phẩm kia, con mắt của Dương Dạ cũng liền lồi ra ngay ...

44. Chương 44: Kỳ Thị Nào Mà Không Có Bàn Tay Đen ?

Dương Dạ nhìn thấy vị tuyển thủ cực phẩm trước mặt, trong bụng bắt đầu dậy sóng cồn cào, hơn nữa “cực phẩm khủng long nữ” này còn cố ý biểu diễn một nụ cười “quyến rũ” nữa chứ, còn làm cho vóc người có số đo vòng hai bằng với vòng một cộng vòng ba uốn thành hình chữ “S”. Văn Chung lúc này đã trợn mắt ngất xỉu, còn Kế Nhiên lão sư bên cạnh thì mặt đã trắng bệch, khóa miệng bắt đầu sùi bọt mép.

Nhưng mà khi Dương Dạ vô thức quay đầu lại, nhìn thấy được nữ tử bên cạnh cực phẩm khủng long nữ kia thì hoàn toàn ngây người ra như đá. Tuy rằng vừa rồi cũng nhìn thấy vô số mỹ nữ của Việt quốc, nhưng mà đẹp đến trình độ nhìn mà đờ ra và thẳng em liên cứng như vậy thì hoàn toàn chưa có!

Trong Dương gia, đám người Hiểu Hiểu, Quân Hình và Ôn Nhu, tuy rằng có thể nói tuyệt đối là mỹ nhân, nhưng mà trên mặt ít nhiều gì cũng có trang điểm, mà vị nữ tử trước mặt này, không cần làm cái gì cả mà cũng đã đẹp tự nhiên rồi. Dù sao thì Dương Dạ ở trong Dương gia đại trạch cũng đã một thời gian rồi, bên cạnh không thiếu các loại “hàng” tươi và xinh, cho nên đối với việc nhìn mỹ nữ thì hắn đã có dấu hiệu miễn nhiễm rồi, thấy đẹp cũng như bình thường. Nhưng mà nữ tử trước mặt này đã làm cho Dương Dạ dòm chăm chăm mà không chớp lấy một cái. Khuôn mặt thanh tú, ngũ quan xinh xắn, quả thật là giống như được chạm từ ngọc ra vậy!

“Vị ... vị cô nương này ...” Dương Dạ chớp mắt, trực tiếp rời khỏi ghế giám khảo, đi đến trước mặt nữ tử này, nhìn chăm chăm không kịp chớp vào mặt nàng, trong ngực của Dương Dạ có một dự cảm, trong nước Việt mà có nữ tử đẹp đến mức độ này, hẳn chỉ có một mình Tây Thi mà thôi đúng không?

Thấy Dương Dạ kích động mở mắt nhìn chăm chăm, cực phẩm khủng long nữ bên cạnh uốn éo thân mình, cười “quyến rũ chết người” đi đến, làm ra một động tác như muốn ôm lấy Dương Dạ, nói : “Đại nhân, đại nhân lắm rồi, nàng ta là chị em đi đường với ta mà thôi, không phải là người tham gia, ta mới là tuyển thủ số 9527 đây!”

“Ồ, thì ra là thế” Dương Dạ cũng làm ra vẻ bình tĩnh, đưa tay vuốt chòm râu : “Vậy phương danh của vị cô nương đây là ...”

“À, hồi bẩm đại nhân, tiểu nữ tử tên là Đông Thi, là người của Thôn Trữ La” Cực phẩm khủng long nữ bắn một cái nháy mắt “chết người” về hướng của Dương Dạ.

“Đông Thi?” Hai mắt Dương Dạ sáng lên, thầm nghĩ : Lần này khẳng định là đúng rồi. Cho nên liền đưa tay về tuyệt sắc mỹ nữ đứng bên cạnh, hỏi : “Vậy ... vậy nàng ta không phải là ...”

Đông Thi liếc mắt một cái, cười một cách không tình nguyện, trả lời : “Hồi bẩm đại nhân, nàng ta là chị em cùng thôn với ta, tên là Tây Thi, là một tiểu cô nương không hiểu chuyện mà thôi”

Quả nhiên! Quả nhiên!!! Dương Dạ mừng rỡ, cuối cùng đã nhìn thấy được Tây Thi! Thật sự đúng là mỹ nữ, vô luận là tướng mạo, tư thái, ánh mắt, hành động đều là câu hồn nhiếp phách cả. Nhưng mà tuổi tác

thì có vẻ trẻ hơn trong tưởng tượng, và cũng đáng yêu hơn. Đứng xấu hổ ở đó, nhìn không giống như một nữ gián điệp chút nào cả.

Dương Dạ quay đầu lại nhìn thoáng qua Kế Nhiên và Văn Chung, hai mắt của Kế Nhiên cũng đang được đốt sáng lên nhìn chăm chăm vào Tây Thi, còn con mắt của Văn Chung thì hầu như là không hề chớp một cái.

Trong lòng Dương Dạ liền vui vẻ, lần này lịch sử rốt cục đã bắt đầu đi đúng đường rồi.

“Tây Thi phải không?” Dương Dạ đi đến, nhìn chăm chăm hỏi.

Tây Thi cúi đầu đến tận cổ, ngượng ngùng gật đầu rất nhẹ.

“Người ... Người vào đi!” Dương Dạ nghẹn nửa ngày, cuối cùng mới nói ra được một câu : “Thị vệ, mang Tây Thi cô nương vào trong hậu điện”

Dương Dạ vừa nói xong, Tây Thi lập tức mở to mắt ra, nhìn một cách kinh khủng, hai tay ôm chặt lấy cánh tay của Đông Thi, trốn đằng sau lưng. Sắc mặt của Đông Thi càng trở nên khó coi hơn, đến tham gia tuyển tú, mình không được tuyển mà Tây Thi lại được chọn. Nhưng mà cho dù Đông Thi không cam lòng, thì cũng cầm tay của Tây Thi, cười nói với Dương Dạ : “Đại nhân, Tây Thi nhát gan lại hay ngượng ngùng, cần có ta chăm sóc cho nàng ta, ngài xem có nên ...”

Dương Dạ đang trong sự hưng phấn cực độ, căn bản là không quan tâm đến vấn đề liên quan, vung tay lên : “Được được, hai người các người cùng vào hậu điện đi” Hắn không ngờ rằng, hành động giữ Đông Thi lại lúc này của hắn, là một hành động sáng suốt đến cỡ nào.

Đông Thi vui vẻ, kéo tay của Tây Thi, mặc kệ biểu tình không tình nguyện cỡ nào của Tây Thi, cao hứng đi theo thị vệ vào trong. Dương Dạ cố gắng kìm hãm sự vui sướng trong lòng, nhưng trong đầu toàn là hình ảnh về khuôn mặt xinh đẹp và thân ảnh hấp dẫn của Tây Thi, do dự một chút, liền quay đầu lại nói với Văn Chung và Kế Nhiên : “Văn Chung huynh, lão sư, nhị vị tiếp tục đi, ta đi xem vị Tây Thi cô nương kia”

Lúc Kế Nhiên và Văn Chung đưa mắt nhìn nhau thì Dương Dạ đã nhanh chân chạy vào trong hậu điện rồi, hắn quả thật rất kích động, có thể nhìn thấy được Tây Thi, một trong tứ đại mỹ nữ thời cổ đại, hơn nữa quả thật là rất đẹp! Quả thật là tinh khiết hoàn mỹ! Nói thật ra thì Dương Dạ cũng đã có chút động tâm, cái này không phải là có dục vọng hay tà niệm gì cả, mà chỉ là do nhìn không đủ, muốn nhìn thêm vài lần nữa.

Không ngờ rằng Dương Dạ vừa mới đi, lão già Kế Nhiên cũng đã đuổi theo rồi, vừa chạy theo vừa nói : “Lãi Nhi, con động tâm với vị cô nương tên Tây Thi đó à?”

Dương Dạ quay đầu lại nhìn Kế Nhiên, nhìn thấy trong mắt ông ta không được sạch sẽ, thẳng thắn trả lời một câu : “Lão sư, thấy nữ tử như vậy, không động tâm còn là đàn ông sao?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Kế Nhiên không theo kịp bước của Dương Dạ, hầu như sắp bị bỏ rơi lại phía sau : “Lão phu làm người nhiều năm như vậy, cũng lần đầu tiên gặp phải một nữ tử động lòng người như vậy! Nhưng mà ...”

“Nhưng mà ?” Dương Dạ biết lão già Kế Nhiên này không đứng đắn, nhưng nếu theo những gì sử sách ghi lại thì ông ta cũng có chút trí tuệ, vì vậy đi chậm lại, nhìn về hướng Kế Nhiên hỏi : “Nhưng mà cái gì? Mời lão sư nói”

“Lãi nhi, lúc đầu con nói với ta, lần tuyển mỹ toàn quốc này, là muốn chọn ra một tuyệt sắc giai nhân để tiến cống cho đại vương Ngô quốc, mê hoặc Ngô vương để phân tán lực chú ý của hắn” Kế Nhiên vừa vượt chòm râu vừa phân tích : “Nhưng theo ta được biết, Ngô vương Phù Sai mấy năm nay không còn là người háo sắc, không gần nữ sắc, hẳn một lòng cần chính, cho nên Ngô quốc mới có thể cường đại như vậy”

Dương Dạ sửng sốt một chút, thật như vậy sao? Ngô vương Phù Sai thật sự không có háo sắc? Vấn đề này làm sao giải quyết đây? Dương Dạ khẩn trương, nhìn về hướng Kế Nhiên, hỏi : “Lão sư, ý của ngài là?”

“Ta nói là, nữ tử tên Tây Thi đó đúng là tuyệt đại mỹ nhân, khuôn mặt đẹp của nàng rất hiếm trên thế gian này, nhưng mà con cũng thấy đấy, Tây Thi này vẫn chỉ là một người đơn thuần vô tri. Cái trạng thái này thì làm sao mê hoặc được một Ngô vương vốn đã không gần nữ sắc?” Thần sắc của Kế Nhiên trở nên

ngừng trọng, cúi đầu trầm tư : “Lão phu có một chủ ý, Lãi nhi, con không ngại thương lượng với đại vương một chút, giao Tây Thi cho ta, ta nghiên cứu về thuật quyền rũ một thời gian rồi, ta nhất định có thể biến Tây Thi trở thành một vật vờ khêu gợi xinh đẹp!”

Thì ra ... thì ra lão sư của Phạm Lãi biết về mị thuật!!! Dương Dạ nhìn chăm chăm Kế Nhiên nửa ngày, trong lòng bắt đầu nảy sinh hai ý niệm, thứ nhất, Kế Nhiên nói có lý, Tây Thi quả thật cần phải dạy dỗ trước khi đưa đến để mê hoặc Ngô vương, nếu như cứ giữ nguyên hiện trạng bây giờ mà đưa qua, vậy thì không bao lâu sẽ thật sự trở thành nữ nhân của Ngô vương. Còn cái suy nghĩ thứ hai chính là, lão bắt tử Kế Nhiên này thấy mỹ nữ là muốn nhanh chân giành lấy để hưởng thụ. Cái này không ổn, mình nhất định phải giám sát, tuyệt đối không cho ông thực hiện được!

.....

Trải qua sự lựa chọn kịch liệt và tàn khốc, hơn mười vị mỹ nữ đã trúng tuyển trong hoạt động “Siêu cấp nữ tử”, sau đó trong đại diện vương câu, Việt vương Câu Tiễn đích thân ra trận, bạt đồ sắt lao vào vòng chiến, và trong trận chiến ấy, tất cả mỹ nữ đều trải qua một cuộc PK tàn khốc nhất trong lịch sử, cuối cùng chọn ra được năm mỹ nữ của Việt quốc, trong thời gian mấy ngày sau, bức họa của năm mỹ nữ này được dán đầy trên phố lớn ngõ nhỏ của Việt quốc, dưới đề nghị của Dương Dạ, để cho bách tính toàn quốc chọn ra người thắng cuộc.

Người chiến thắng cuối cùng đương nhiên là Tây Thi rồi, còn á quân là một mỹ nữ Việt quốc khác tên là Trịnh Đán, so về tư sắc thì không kém Tây Thi bao nhiêu cả, chỉ là lớn hơn Tây Thi một tuổi, nhìn có vẻ tương đối nhu nhược. Trong thời gian bán kết bị Câu Tiễn gặp phải, trong lòng liên tràn đầy niềm vui, và có vẻ rất sủng ái nàng ta. Còn Tây Thi bị bắt ở lại, suốt ngày khóc lóc nói muốn về nhà, Dương Dạ và Văn Chung liền nghĩ biện pháp để cho Đông Thi ở lại với nàng, đồng thời còn động tay động chân vào trong sổ phiếu bầu, để cho Đông Thi trở thành mỹ nữ thứ ba trong kỳ tuyển tú mỹ nữ Việt quốc lần này.

Vì vậy, trong trận chung kết, á quân và huy chương đồng thật ra đã được sắp đặt nội bộ rồi.

Kết quả của hoạt động tuyển tú lần thứ nhất ở Việt quốc sau khi được công bố ra xong đã làm cho cả nước thốt lên một câu “Ồ líp pồ”, mọi người không ai có dị nghị gì về quán quân và á quân cả, riêng chỉ có người thứ ba là Đông Thi thì có vẻ khó hiểu, thậm chí lẽ nào Việt quốc ta không còn người sao? Ngay cả loại hàng như vậy mà cũng được đứng hạng ba à? Tuy rằng khó hiểu, nhưng kết quả đã định rồi, không thể thay đổi được! Đồng thời, Dương Dạ và Văn Chung cũng phát bố cáo ra nói rằng, hoạt động tuyển tú lần hai sẽ có thể cử hành vào năm sau, lần này có tăng thêm phần biểu diễn nghệ thuật nữ, vì vậy, những nữ tử tập trung tại vương phủ để thị uy nhanh chóng chạy về nhà, và chuẩn bị cho kỳ thi năm sau trong tư thế tràn đầy tự tin.

45. Chương 45: Tuyết Trắng Rơi Đầy Đất

Khi hoạt động tuyển tú “siêu cấp nữ tử” lần thứ nhất của Việt quốc thắng lợi bẻ mạc, thì trong vương cung, Việt vương Câu Tiễn đang mỉm cười rạng rỡ, còn Dương Dạ, Văn Chung và Kế Nhiên lão sư thì nắm tay nhau, biểu thị sự thỏa mãn vì sự thành công của hoạt động lần này, càng thỏa mãn hơn là đã tuyển được hai vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương.

Vì sao là hai vị? Bởi vì tuy rằng Tây Thi, Trịnh Đán cùng Đông Thi đều ở trong vương cung cả, nhưng mà Dương Dạ đã phái người giấu Đông Thi đi, để tránh khi Câu Tiễn nhìn thấy nàng ta, sẽ không nhìn được rút dao ra chém chết ngay tại chỗ. Về phần Tây Thi và Trịnh Đán, Câu Tiễn vừa nhìn thấy thì trong lòng liên tràn đầy vui mừng, dực vọng bành trướng, không nói nhiều lời liền sai người mang hai vị mỹ nữ này đi vào tẩm cung.

Dương Dạ vừa nhìn thấy, vội vàng khuyên bảo tận tình : “Trăm triệu lần không thể, đại vương! Nhỏ không nhìn thì sẽ loạn đại mưu, nếu đại vương mà chơi Tây Thi và Trịnh Đán, thì lúc hai nàng cống nạp cho Ngô Vương Phù Sai không còn là thân xử nữ, như vậy Ngô vương khẳng định sẽ giận dữ, chắc chắn sẽ trả thù chúng ta, cái này không có lợi cho kế hoạch của chúng ta!”

Việt vương Câu Tiễn nghe vậy, thấy Phạm Lãi đại phu nói có đạo lý, vì vậy cố nén thằng ku ba tấc dưới bụng của mình, thả Tây Thi và Trịnh Đán ra, Dương Dạ nhân cơ hội này đem những lời của Kế Nhiên nói lại cho Câu Tiễn nghe, muốn hỏi Việt vương xem có thể giao hai nữ tử này cho Kế Nhiên lão sư dạy dỗ hay không, để ngày sau mê hoặc Phù Sai, giúp Việt vương hoàn thành đại nghiệp.

Việt vương Câu Tiễn chần chờ một hồi, hẳn ta cũng nghe nói Ngô Vương Phù Sai không dụng nữ sắc, nếu như muốn mê hoặc Ngô vương, thì nữ tử đó tuyệt đối phải am hiểu mị thuật, đồng thời phải xinh đẹp như thiên tiên. Hai nữ tử hiện tại đều có khuôn mặt đẹp kinh người, nếu có được mị thuật do Kế Nhiên lão sư truyền thụ, thì quả thật giống như là vạn sự được chuẩn bị vậy, không sợ bất kỳ kẻ nào phá hoại!

Trong đại diện, danh tiếng của Dương Dạ, à không, Phạm Lãi đại phu một lần nữa vượt qua Văn Chung rồi, Văn Chung đứng bên cạnh hận đến cắn chặt hàm răng. Tuy rằng hẳn tự nhận rằng học thức và mưu trí không hề thua kém Phạm Lãi, nhưng mà những tư tưởng kỳ diệu của Phạm Lãi gần đây quả thật đúng không là không thể tả được, nhưng mà Văn Chung tuyệt đối không cam lòng, bị Phạm Lãi đè ép như vậy, thậm chí : Mình nhất định phải dâng lên đại vương nhiều mưu kế tốt hơn! Để đại vương nhìn xem rồi cuối cùng trọng dụng ai!

Vì vậy, từ ngày ấy Văn Chung bắt đầu đóng cửa nhà, chuyên tâm nghiên cứu những ám chiêu từ chỗ chỉ kim một cách kỹ lưỡng, cuối cùng tổng kết ra được một bộ Phạt Ngô Thất Thuật nổi tiếng về sau, hoặc là Bình Ngô Cửu Thuật (Cái này có người bảo là bảy, nhưng có người lại bảo là chín, nên mình để chín cái luôn chứ thật ra thì mình cũng chỉ tìm được có bảy cái thôi) , nội dung là :

- Nhất viết tôn thiên địa, sự quỷ thần;
- Nhị viết trọng tài tệ, dĩ di kỳ quân;
- Tam viết quý địch túc cảo, dĩ khoảng không kỳ bang;
- Tứ viết dĩ chi đẹp quá, cho rằng lao ý chí;
- Ngũ viết dĩ chi xảo tượng, sử khởi cung thất đài cao, tấn kỳ tài, bì kỳ lực;
- Lục viết dĩ kỳ du thần, sử chi dịch phạt;
- Thất viết cương kỳ gián thần, sử chi tự sát;
- Bát viết bang gia phú mà bị khí;
- Cửu viết kiên lệ binh giáp, dĩ thừa kỳ tệ

(Đây là phần không thuộc về truyền, có thể đọc để tham khảo thêm, nhờ cái này mà phải chạy ra nhà sách đọc cho hiểu rõ hơn :

Phạt Ngô Thất Thuật :

- 1) Chịu tổn tài vật để vua tôi nước Ngô khởi nghị.
- 2) Xuất của kho mua lúa và cỏ để Ngô thiếu lương thực cho người, thiếu cỏ cho ngựa.
- 3) Chọn mỹ nữ dâng vua Ngô để mua hoặc.
- 4) Chọn thợ khéo và gỗ tốt cho vua Ngô xây lâu đài.
- 5) Ngầm vận động kẻ gian thần của Ngô làm nước Ngô rối loạn.
- 6) Ly gián trung thần để Ngô suy.
- 7) Tích của, luyện quân chuẩn bị đánh Ngô.

Phần này là bonus cho nên đọc cũng được mà không đọc cũng được, nhưng theo mình nghĩ thì mọi người nên đọc để hiểu thêm về tài và trí của con người thời ấy)

Đương nhiên, những thuật này về sau lại hại chết chính bản thân của Văn Chung, nhưng mà cái này là nói sau, tạm thời không đề cập đến ...

.....

Việt vương vì đại nghĩa, cho nên nhịn đau bỏ thứ yêu thích, quyết tâm vì giang sơn xã tắc, giao trình tiết của hai vị mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành là Tây Thi và Trịnh Đán cho Ngô vương Phù Sai, cái này rất là hợp với ý của Dương Dạ, trên thực tế ra thì Trịnh Đán chỉ đứng thứ hai thôi, còn Tây Thi, ngay từ cái nhìn đầu tiên thì Dương Dạ đã có một cảm giác triu mến rồi. Hắn đúng là không đành lòng để ột cô gái tốt như vậy bị Ngô vương chà đạp, nhưng mà lịch sử có thể thay đổi sao? Hắn cần phải hoàn thành nhiệm vụ và trở về.

Trong sự mâu thuẫn và bất đắc dĩ, Dương Dạ đã giao Tây Thi và Trịnh Đán cho lão sư Kế Nhiên của mình, để cho Kế Nhiên dạy dỗ hai người về mỹ thuật. Đương nhiên, trong thời gian Kế Nhiên dạy dỗ hai nàng, mỗi ngày Dương Dạ đều đến đó nhìn, biểu hiện bên ngoài là xem xét tiến độ học tập của hai nàng, nhưng trên thực tế chính là giám sát lão sư Kế Nhiên.

Trải qua vài ngày tiếp xúc, Dương Dạ càng xác định rằng, vị lão sư Kế Nhiên của Phạm Lãi tuyệt đối là loại người già nhưng tâm không già. Lúc dạy dỗ cho Tây Thi và Trịnh Đán, đương nhiên là không tránh được việc làm mẫu, và như vậy thì càng không tránh được việc tiếp xúc thân thể, cứ như vậy, mỗi lần dạy học, thì Kế Nhiên lại nhân cơ hội ăn hôi một chút, thậm chí là nhiều lần sử dụng tuyệt chiêu ” Bóp zú long trảo thủ bách phát bách trúng“, Trịnh Đán lớn tuổi hơn, trưởng thành hơn, gặp phải loại chuyện này chỉ đỏ mặt, và cố gắng tránh ra, nhưng Tây Thi thì đơn thuần không gì sánh bằng, chỉ biết là Việt vương đã phái người mang cha mẹ của mình vào cung, và nuôi dưỡng. Nàng chỉ cần an tâm ở đây học tập một ít bản lĩnh của Kế Nhiên lão sư thôi, sau này làm việc cho Việt vương. Vì vậy nàng cũng chẳng phát hiện ra việc ”quấy rối tình dục” của lão sư Kế Nhiên, hồn nhiên như không biết gì cả, ngược lại còn tưởng đây là nội dung của việc học, cho nên toàn lực phối hợp!

Dương Dạ nhìn thấy như vậy, trong lòng cực hận, mỗi lần nhìn thấy cảnh đó, liền mượn đủ loại cớ để cắt đứt hành động của Kế Nhiên, cứu lấy Tây Thi và Trịnh Sảng trong cảnh dầu sôi lửa bỏng ấy.

Kế Nhiên tuy rằng tức giận, nhưng mà cũng không có biện pháp, tuy rằng bản thân là lão sư của Phạm Lãi, nhưng mà chức vị không cao bằng người ta, chỉ có thể tức giận mà không thể nói được gì cả.

Trên thực tế thì Dương Dạ cũng không can thiệp hay xen vào chuyện người khác, mặc cho Kế Nhiên tiếp tục quấy rối với hai vị mỹ nữ, bởi vì với thân thể của Kế Nhiên bây giờ thì cũng chẳng thể làm ra được loại chuyện gì đâu, cùng lắm là chỉ lợi dụng cơ hội để cầm tay cầm chân một chút là cùng, sờ sờ vuốt vuốt thân thể của hai nữ tử này thôi, kiếm chút mùi thơm nữ nhân trên người hai nàng, để đến tối đêm khuya yên tĩnh, một mình nằm trên giường, chậm rãi mơ mộng về thời oai phong ngày trước mãi cho đến khi nào đi ngủ thì thôi.

.....
Trong khoảng thời gian này, điều làm cho Dương Dạ buồn bực nhất không phải là nhìn thấy Tây Thi triu mến mỗi ngày bị lão sư Kế Nhiên quấy rối tình dục, mà thật ra là do hắn đã ở đây nhiều ngày rồi, nhưng mà Dương lão thái thái chưa từng xuất hiện lần nào cả, việc chủ không phải đã nói là Dương lão thái thái sẽ trợ giúp mình sao? Nhưng bây giờ thì hay rồi, một mình mình ở chỗ này, kẹt lại ở đây, không biết còn có cơ hội được trở về bên cạnh Quân Hình và Hiểu Hiểu hay không nữa!

Vừa nghĩ đến Quân Hình và Hiểu Hiểu, Dương Dạ càng thêm đau khổ, trước khi đi còn chạy đến xin mấy cái thuốc tránh dương và thuốc tránh thai của Dương Tự nữa chứ, đến lúc này cũng chưa dùng dù chỉ là một viên! Trước đây mỗi tối đều vui vẻ với Hiểu Hiểu, bị Quân Hình dẫn vật, bây giờ đột nhiên có một mình, mỗi buổi tối phải ngủ một mình trên cái giường gỗ, quả thật đúng là một sự tra tấn. Nhất là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Tây Thi và Trịnh Đán, hơn nữa dưới sự dạy dỗ của Kế Nhiên, hai người quả thật là càng lúc càng có mùi vị của đàn bà rồi, cái này khiến cho Dương Dạ không thể nào chịu nổi, mỗi lần trở về phòng từ chỗ của Kế Nhiên là phải dùng tay phải chiến đấu một phen, cuối cùng rơi vào kết quả tuyết trắng rơi đầy đất.

Dương Dạ thậm chí là có chút hối hận, sớm biết như vậy thì không bằng đã chọn vài cô nương có tư sắc không tồi tại cuộc tuyển tú ”siêu cấp nữ tử” ở lại với mình rồi. Bây giờ điều hướng thụ duy nhất chính là mỗi ngày đi gặp Tây Thi và Trịnh Đán, nói chuyện với hai vị mỹ nữ. Tại sao không đi tìm Văn Chung để tâm sự? Bớt giỡn đi mấy đồng chí, đừng có nhắc đến tên Văn Chung đó nữa, lúc này Văn Chung đang trốn trong phòng của mình, cả ngày không gặp ai cả, suốt ngày nghiên cứu về ”Phật Ngô Thất Thuật” để sau

này hiến cho Việt vương.

Cũng may, trong một lần ngẫu nhiên, Dương Dạ đi gặp Tây Thi, vừa đúng lúc Kế Nhiên đi mao xỉ, Dương Dạ liền nhanh chóng tranh thủ cơ hội mà “động tay cho đỡ thêm” một tí, nhưng đang sung sướng thì đột nhiên phát hiện ra Kế Nhiên lão sư đã nhăn mặt nhủ mày đứng đó làm bầm cái gì đó, giống như là gặp phải một cái gì đó cực kỳ không vui vậy.

Bởi thế, Dương Dạ liền nhanh chóng đưa ra kết luận, ngoại trừ nước tiểu ra, thì Kế Nhiên lão sư trên cơ bản đã không thể phóng ra được thứ khác, thậm chí ngay cả đi tiểu bình thường cũng khó khăn. Cái này đã làm cho Dương Dạ bắt đầu yên tâm lại, như vậy thì có thể bảo đảm rằng, Trịnh Đán và Tây Thi vẫn sẽ còn nguyên con tem sau khi đi ra khỏi chỗ của Kế Nhiên.

Vì thế, Dương Dạ bắt đầu giảm bớt tần số đi thăm Kế Nhiên lão sư lại, thật ra là ngoài nguyên nhân là không muốn làm phiền để thúc đẩy tiến độ dạy và học của những người đó, thì còn có thêm một nguyên nhân quan trọng khác, chính là bởi vì mỗi ngày hần đều đến chỗ đó, đã có chút quen thuộc với Tây Thi và Trịnh Sảng, bởi vì có quan hệ với Kế Nhiên, nên hai vị mỹ nữ đều gọi hần là đại sư huynh cả. Mà tần xuất gặp càng nhiều, thì mị thuật của hai vị mỹ nữ càng tăng lên, bình thường khi đối diện với ánh mắt long lanh đầy nước của Tây Thi Trịnh Đán hai người thôi, biểu tình mị hoặc hay là tiếng cười câu hồn cũng đã đủ làm cho hần không rõ được đông tây nam bắc là thế nào rồi, có lần muốn trở về phòng ngủ, nhưng không biết tại sao lại trực tiếp đi đến chỗ sát vách mao xỉ của nữ tỳ nữa ... Đúng là thất bại ...

46. Chương 46: Tập Huấn Một Tháng

“Lão sư, con có chuyện muốn hỏi một chút, Tây Thi và Trịnh Đán học tập Vũ Mị chi thuật này, tổng cộng là cần bao nhiêu thời gian?”

Vào một ngày đẹp trời nắng trong xanh mây trong lành, thừa dịp Tây Thi và Trịnh Đán đi nghỉ trưa, Dương Dạ lặng lẽ tiến vào chỗ của Kế Nhiên, và tham khảo với Kế Nhiên về vấn đề tiến độ học tập của hai vị mỹ nữ.

Năm tháng như thoi đưa, phóng rầm một cái đã trôi qua một tháng rồi, Dương Dạ bây giờ trên cơ bản đã không thể tiếp xúc với Tây Thi và Trịnh Đán được nữa, bởi vì chỉ cần liếc một cái thôi cũng đủ làm cho tình mê ý loạn rồi, nhất là Tây Thi, vì Trịnh Đán có chút tâm kế, cho nên vẫn còn hơi kiêng kỵ đối với mị thuật, có lẽ là do giấu nghề làm của riêng, nhưng Tây Thi bởi vì đơn thuần không hiểu biết gì, cho nên đã đem mị thuật làm thành thói quen của mình, mỗi cái giơ tay nhắc chân, mỗi nụ cười ánh mắt cũng có thể giết người, mỗi lần gặp mặt không cẩn thận đều làm cho hai đầu người của Dương Dạ luôn trong tình trạng muốn phát nổ, cho nên hoảng sợ chạy trốn.

Đối mặt với câu hỏi của Dương Dạ, Kế Nhiên mỉm cười nói : “Hiện nay mị thuật của Tây Thi và Trịnh Đán đều mới ở bước ban đầu cả, chỉ cần hai năm nữa, ta có thể đem hai vị mỹ nhân này trở thành tuyệt đại mị tinh người gặp người chết, phát gặp phát mê!”

“Hai năm?” Dương Dạ nghe nói thế, sợ đến run cả người, chỉ một tháng thôi mà mình đã không biết là sẽ như thế nào rồi, nói thật, trong cuộc sống hiện nay hần cũng không gặp quá nhiều khó khăn trong việc thích ứng, trong cái thời đại không có điện này, Dương Dạ cũng đã quen rồi bởi vì hồi đó hần sống trong cái khu ổ chuột thích cúp điện là cúp điện, mà bây giờ so với lúc đó cũng chẳng có gì khác nhau cho lắm, ngoại trừ một cái là giường nệm cũ, còn một cái là giường gỗ thôi. Ngoài ra, bộ y phục trên người này, và cái chòm râu trên mặt, đều được tỳ nữ để chải đầu rửa mặt cả, ngoài ra còn phải nói chuyện theo cách cổ đại nữa, và thuộc lòng quy tắc chấp tay hành lễ, hơn nữa lúc Việt vương Câu Tiễn triệu kiến thì càng phải cẩn thận hơn. Bây giờ bên cạnh thậm chí là không có một ai để nói chuyện phiếm cả, tất cả làm cho Dương Dạ cảm thấy rằng rất không tự nhiên và cực kỳ khó chịu.

Bây giờ lão già chết tiệt Kế Nhiên này lại cần thêm hai năm nữa à? Sau này dựa theo lịch sử, khi công nạp Tây Thi cho Ngô vương, còn cần phải đợi thêm một thời gian nữa thì Việt vương mới có thể phát binh tiêu diệt Ngô quốc, đến lúc đó không phải mình đã chết già rồi sao? Cho dù không chết già thì cũng bị buồn bực mà chết, thậm chí là cho dù không buồn bực chết thì khi trở về thế giới bên kia, Hiểu Hiểu và Quân Hinh, Dương Tự và Dương San cũng đã chết hết rồi...

Càng nghĩ càng hoảng hốt, Dương Dạ vội vàng chấp tay nói với Kế Nhiên : “Lão sư, cái này trăm triệu lần không được, quá muộn rồi! Đại vương đang bày mưu đánh Ngô, mà mỹ nhân kế là nước cờ tiên trong toàn bộ mưu lược lần này!”

Kế Nhiên thấy vẻ mặt của Dương Dạ rất nghiêm túc, không khỏi khấn trương, sợ mình làm lỡ đại kế của Việt vương, vội vàng dò hỏi : “À, nếu như vậy, ý của Phạm đại phu là ...”

“Ngày mai! Ngày mai để cho hia vị mỹ nữ tốt nghiệp, được chứ?” Dương Dạ gấp gấp hỏi, mỗi lần hấn nghĩ đến cảnh mình phải ở cái địa phương quỷ quái này là đầu óc muốn điên lên.

“Tốt nghiệp? Là xuất sư sao?” Kế Nhiên mở to mắt ra nhìn : “Phạm đại phu nói đùa, ngày mai thì sao có khả năng, ít nhất cũng cần một năm”

“Mười ngày!” Dương Dạ nói.

“Cái này ... nửa năm!” Kế Nhiên cò kè.

“Mười lăm ngày!” Dương Dạ tiếp tục trả giá.

“Ba tháng!” Kế Nhiên vẫn mặc cả tiếp.

“... Một tháng! Tuyệt đối không thể kéo dài lâu hơn nữa! Bằng không đại vương trách tội, con và người đều bị chặt đầu hết!” Dương Dạ đưa ra quyết định cuối cùng kèm theo lời đe dọa bên trong.

Cái này thật sự đã hù dọa Kế Nhiên, người càng già càng quý mạng sống, Kế Nhiên là hậu đại của vương tộc Tấn quốc, thì càng quý trọng mạng của mình hơn nữa. Vì vậy, Kế Nhiên do dự một lát, chấp tay nói : “Ừ ... Được rồi, lão phu cố gắng là được, xin Phạm đại phu nói đại vương yên tâm!”

Lúc này, phía sau hai người đột nhiên phát ra tiếng động, Dương Dạ cả kinh, lập tức ôm quyền cáo từ Kế Nhiên, nhanh chân chạy khỏi đây, hấn đã hưởng thụ cái cảm giác gặp mặt Tây Thi và Trịnh Đán rồi về nhà bị đau thẳng nhỏ kinh khủng, hấn không muốn điều đó nữa ...

.....
Lúc này quả thật là rảnh rồi, Dương Dạ phát hiện ra trong khoảng thời gian làm đại phu ở Việt quốc, cũng giống như làm cán bộ văn phòng trong truyền thuyết vậy, cả ngày không có gì làm, cứ đi đông rồi lại đi tây. Bây giờ khuyên bảo Kế Nhiên lão sư phải hoàn tất khóa học trong vòng một tháng xong, đã làm cho ngực của Dương Dạ kiên định hơn một chút, dù sao thì cũng đã có hy vọng trở về Dương gia đại trạch hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc.

Trên đường trở về nhà, Dương Dạ thuận tiện ghé qua thăm Đông Thi, phỏng chừng tất cả mọi người vẫn không quên được cực phẩm khủng long nữ này chứ, Dương Dạ và Văn Chung giấu nàng ta trong cung, không để cho nàng ta đi, từ khi Văn Chung bế quan tu luyện Quỳnh Hoa bảo điển ... ? À nhầm, là nghiên cứu về Phật Ngộ Thất Thuật, Dương Dạ thỉnh thoảng cũng có ghé qua chỗ giấu Đông Thi để liếc một cái, có đôi khi hứng lên còn mang D(ông Thi đến chỗ Kế Nhiên để gặp Tây Thi, làm cho Tây Thi yên lòng học tập.

Từ sau khi Đông Thi vào cung, suốt ngày ăn no ngủ say, tự nhận là nữ nhân của hoàng gia, bởi vì Dương Dạ nói với nàng ta rằng, Việt vương sợ người khác thấy nàng sẽ đoạt mất, cho nên mới sắp đặt nàng đến một chỗ không ai thăm hỏi, Đông Thi cũng tin là thật, cho nên trong khoảng thời gian một tháng này, nàng ta dành hết mọi chuyện vào việc ăn, như thế càng làm cho vóc người của Đông Thi thêm “đầy đặn”, bây giờ đáng giá sơ bộ cũng ... cũng ... cũng ... cũng một trăm sáu mươi ký.

Khi Dương Dạ được tỷ nữ dẫn đến phòng, thì thấy tay trái của Đông Thi đang cầm một cái đồ gà, tay phải cầm một cái cánh gà đang cặp đỡ đang, trên miệng đầy mỡ, còn dưới bàn thì vô số xương.

“Phạm đại phu, sao người lại đến đây, tiểu nữ tử thật là tưởng niệm!” Đông Thi nhìn thấy Dương Dạ đi vào, hơi sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười chết người, bỏ mấy miếng thịt trong tay xuống, đứng dậy đi đến tính ôm lấy Dương Dạ.

“Miễn miễn miễn miễn! Lễ tiết miễn hết, tưởng niệm cũng miễn luôn!” Dương Dạ khoát tay liên tục : “Ta đến để nói cho người biết một tin, qua một thời gian nữa, ta sẽ mang Tây Thi đến Ngô quốc một chuyến, nếu như Tây Thi không nghe lời, ta mong rằng người có thể khuyên nhủ nàng” Dương Dạ nói xong, do dự

một chút, trong mắt hiện lên một tia yêu thương : “Nếu như ... nếu như Tây Thi không chịu nghe Việt vương đến Ngô quốc, ta mong rằng người có thể vì bằng hữu, cùng Tây Thi đến Ngô quốc một chuyến”

Lúc Dương Dạ nói những lời này, đã bộc lộ ra sự yêu thương chân thật, vừa nghĩ đến cảnh Tây Thi khả ái, mỹ lệ, càng nhìn càng mê người đưa cho Ngô vương Phù Sai, trở thành công cụ phát tiết của hần, trong lòng Dương Dạ liền đau như cắt nhưng phải cố gắng đè nén. Có thể trong khoảng thời gian này tiếp xúc qua lại, Dương Dạ đã từ một người đứng xem trở thành một người tham dự, thậm chí là có thể nói rằng, hần đã bị Tây Thi mê hoặc. Hần phát hiện lúc mình nói ra những lời này, hoàn toàn là vì không muốn để cho Tây Thi chịu thương tổn gì cả.

Đông Thi nghe Dương Dạ nói như vậy, trên mặt liền hiện lên sự vui mừng : “Thật sao? Ta còn có thể đi ra nước khác! Chúng ta đi Ngô quốc phải không?”

“Gặp Ngô vương!” Tâm tình của Dương Dạ bị hạ xuống trong nháy mắt, nặng nề đáp lại một câu.

“Trời ạ! Gặp đại vương của Ngô quốc? Để ta đi?” Đông Thi cười kích động, đi dạo một vòng tại chỗ, thịt mỡ trên người cứ tung lên theo bước đi, nhưng khuôn mặt bỗng nhiên trở nên ưu thương, nhẹ giọng nói : “Vậy ... ta đi Ngô quốc rồi, đại vương Việt quốc chúng ta thì sao? Người sẽ bỏ được ta sao? Nếu như nhớ ta thì phải làm sao? Hai người đều là vua một nước, lẽ nào thật sự muốn ta phải làm ra một lựa chọn đau khổ vậy sao?”

Dương Dạ nghe xong câu nói cuối cùng mà như muốn ngừng thở, nghiêng răng bước lại vỗ mạnh xuống bàn : “Mother F*cking! Người đừng có nằm mơ nữa! Người nghĩ cách khuyên bảo Tây Thi đi thì hơn!”

Đông Thi giật mình hoảng sợ, nhìn Dương Dạ một cách kinh khủng, biểu tình trên mặt chậm rãi biến thành một nụ cười mờ ám, khi Dương Dạ đang buồn bực rằng Đông Thi có phải là mắc hội chứng bệnh tưởng hay không, thì Đông Thi bỗng nhiên mở miệng nói ra một câu khiến cho Dương Dạ há hốc mồm ngay tại chỗ :

“Phạm đại phu, Tây Thi muội muội còn cần ta khuyên sao? Nàng ta thích ngài như vậy, ngài nói cái gì nàng ta đều nghe mà!”

47. Chương 47: Đông Thi Xoay Tròn

Chúng ta tiếp tục thôi nào.

Cuối chương trước, Đông Thi đã sử dụng nụ cười tương đối mờ ám, nói cho Dương Dạ nghe một tin tức kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp đảm ... Tây Thi thích hần!

Dương Dạ thật sự giống như Từ Hải chết đứng ngay tại chiến trường, bị sét đánh xuống đứng đơ mặt ra đó, mắt thì trợn tròn, miệng thì há hốc, lỗ mũi nở to ra, lưỡi chạy dài xuống đất, lời này với hần mà nói đúng thật là giống như nhìn thấy vật thể bay không xác định xuất hiện hay là quái vật hồ Lóc Néc xuất hiện ngay trước mặt hần vậy, bởi vì hần đến nhà của Kế Nhiên lão sư vô số lần, từ xa lạ trở nên quen thuộc với Tây Thi và Trịnh Đán, rồi hai vị mỹ nữ cùng nói chuyện phiếm với hần, gọi hần là sư huynh, trong một loạt quá trình này, từ đầu đến cuối Dương Dạ không hề phát hiện ra Tây Thi có cảm giác gì với hần cả, luôn xấu hổ khi gọi hần là sư huynh, sau đó lại không nói gì cả, nhưng thật ra thì cũng có một điều lạ, chính là ánh mắt của Trịnh Đán khi nhìn Dương Dạ, con mắt này càng ngày càng mờ ám, càng ngày càng ướt át.

Từ đó về sau, ánh mắt và biểu tình của hai vị mỹ nữ này càng ngày càng chết người theo nhiều nghĩ, nhất là Tây Thi, cái loại quyến rũ do hồn nhiên mà thành, một nụ cười, một cú hờn dỗi, cũng đủ để cho Dương Dạ thức trắng miên man cả đêm, nhưng mà theo Dương Dạ thấy, cái này cũng chỉ là công hiệu của mị thuật do Kế Nhiên dạy dỗ mà thôi, tuyệt đối không phải là do Tây Thi có ám chỉ trong tình ý gì với mình cả.

Cho nên những lời do Đông Thi giả vờ thần bí nói ra này, cho dù có đánh sặc máu Dương Dạ cũng không tin, thậm chí là vô cùng nghi ngờ.

“Người người người người người ... Người nói cái gì? Tây Tây Tây Tây Tây ... Tây Thi thích ta?” Dương Dạ lắp bắp nói ra những lời này, hần cảm thấy mình rốt cục không còn là mình nữa rồi : “Người người người người ... người làm sao mà biết?”

“Phạm đại phu, có cần giặt mình vậy hông, đây là chính miệng Tây Thi muối muối nói cho tao biết” Đông Thi giả vờ đá lông nheo một cái, một tên tỳ nữ ngoài cửa không cần thận nhìn thấy hành động này lập tức té xỉu ngay tại chỗ.

“Nàng ... nàng ... nàng chính miệng nói ?” Sự kích động của Dương Dạ bắt đầu trỗi dậy, cái cảm giác này giống như hồi trước, khi hắn cởi hết quần áo đứng trước mặt của Hiểu Hiểu vậy, cả người tự nhiên thấy nóng lên.

“Đương nhiên, Tây Thi muối muối lớn lên cùng ta, có cái gì cũng không giấu ta!” Đông Thi đắc ý ngưỡng cổ lên, nói : “Là lần trước khi Phạm đại phu mang ta đến gặp nàng, nàng ta đã lên nói cho ta biết ...”

.....

Được rồi, cắt đoạn này một chút, tiếp theo chúng ta tìm hiểu một chút về Tây Thi nhé, một tuyệt đại giai nhân như vậy, mỹ nữ hiếm thấy như thế, nếu như không nói một chút thì đúng là có lỗi với trời đất, có lỗi với quốc gia và có lỗi với bản thân lắm.

Tất cả mọi người đều biết, Tây Thi vốn tên là Thi Di Quang, sinh ra tại thôn Trữ La ở vùng Chiết Giang trong thời kỳ Xuân Thu - Chiến Quốc, thật ra hơn một tháng trước, khi Tây Thi đang giặt quần áo ven sông, thì bị chị em cùng thôn là Đông Thi chạy đến lôi kéo đăng ký tham gia vào hoạt động tuyển tú “Siêu cấp nữ tử”, nàng ta hoàn toàn không biết là chuyện gì cả.

Từ lúc sinh ra đến giờ, Tây Thi vẫn chưa hề rời khỏi thôn làng của mình lần nào cả, nàng ta thậm chí là đơn thuần hiền lành đến mức này nè : Bắt được một con muỗi, sợ con muỗi chết đói nên đã ném vào trong miệng của người khác, thấy con rệp sắp chết lạnh nên đã ném vào trong gáy của người khác ... Just kidding ... Lúc đầu ở trước bậc thang của đại điện vương phủ, có một thằng ngốc xông xáo đứng dậy khỏi cái bàn lao đến trước mặt nàng và nhìn nàng chăm chăm, Tây hi rất xấu hổ, nàng xấu hổ không phải bởi vì đối phương là người xa lạ, mà bởi vì người nam tử đối diện có tướng mạo thanh tú này đã tạo cho nàng một hảo cảm rất là khó hiểu, loại hảo cảm này đến từ trong ánh mắt của người nam tử đang nhìn nàng, cái ánh mắt này rất chân thành, không che giấu gì cả, nhìn một cách kinh ngạc, giống như ... giống như đang nhìn thấy một món bảo vật quý hiếm của thế gian vậy. Lúc đó Tây Thi đã không khống chế được nhịp tim của mình, vô số lần tự hỏi mình một câu rằng : Chẳng lẽ đây là tình yêu sét đánh cái đùng?

Mọi chuyện sau đó cũng không còn phức tạp nữa, khi nhìn thấy Câu Tiễn, Tây Thi liền biết đây chính là đại vương hiện nay, khi Câu Tiễn phái người mang nàng và người nữ tử kia vào tắm cung, thì nàng cũng biết đại vương sẽ làm gì với mình, kể tiếp Tây Thi lại thấy được một cảnh tượng kinh người, người nam tử thanh tú họ Phạm kia không để ý đến tính mạng của mình, dám ngăn cản hành động của đại vương, và bảo vệ cho tấm thân thuần khiết của nàng và vị nữ tử kia.

Vì vậy, xuất phát từ hảo cảm không hiểu cùng với sự tin tưởng dành cho Phạm Lãi ... à, nói đúng hơn là dành cho Dương Dạ, hơn nữa có Đông Thi bên cạnh, Tây Thi thuận theo lời của Dương Dạ, đi đến chỗ của Kế Nhiên ở, tuy rằng nàng cũng không biết mục đích ở đây của mình là gì, nhưng mà làm một nữ nhân, nàng tin vào trực giác của mình một cách mù quáng, trực giác nói cho nàng biết, người nam nhân kia tuyệt đối sẽ không gây thương tổn đến mình.

Sau khi đã ở trong nhà của Kế Nhiên một thời gian, Tây Thi liền dùng móng tay khắc năm chữ nhỏ trên tường cạnh giường của mình rằng : Chỉ yêu người xa lạ.

.....

Trong lúc Tây Thi và Trịnh Đán học tập mị thuật tại nhà của Kế Nhiên lão sư, thì Dương Dạ, cũng chính là Phạm Lãi sư huynh trong mắt của Tây Thi, cứ một lần rồi lại một lần xuất hiện, đến thăm các nàng, và đã cho nàng một niềm vui sướng và chờ mong trong cuộc sống học tập khô khan và chán nản này.

Nhất là từ sau khi Tây Thi và Trịnh Đán chậm rãi hiểu chuyện thì cứ mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, Trịnh Đán tỷ tỷ không ngừng khen ngợi Dương Dạ trước mặt Tây Thi, nói người nam nhân này rất chính trực, rất cẩn thận, rất thiện lương và biết thương hương tiếc ngọc.

Tây Thi không rõ ràng, cho nên đã hỏi Trịnh Đán tỷ tỷ làm sao mà biết sư huynh là người như vậy?

Trong nụ cười tràn ngập hồi ức của Trịnh Đán, nàng ta chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về ánh trăng ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói : “Lẽ nào người không chú ý đến? Kế Nhiên lão sư của chúng ta là một lão sắc quỷ, bình thường hay ăn đậu hũ của chúng ta thông qua việc dạy học, mà mỗi lần sư huynh nhìn thấy, đều nghĩ biện pháp ngăn cản Kế Nhiên, bảo vệ chúng ta”

Tây Thi thấy Trịnh Đán nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt đầy ước mơ và thương nhớ, nghe nàng ta khen Dương Dạ như vậy, trong lòng có chút khó chịu, nhưng nàng cũng rất vui vẻ khi nghe Trịnh Đán khen Dương Dạ, nàng càng ngày càng cảm thấy may mắn vì mình đã không chọn lầm nam nhân.

Vì vậy, mỗi lần Dương Dạ mang Đông Thi đến chỗ của Kế Nhiên, thì Tây Thi luôn lén kéo Đông Thi qua một bên để nói nhỏ.

“Tỷ ở đó thế nào? Sư huynh đối xử với tỷ ra sao?” Tây Thi vừa kéo tay Đông Thi vừa hỏi.

“Tốt! Muội không phát hiện ra vóc người của ta càng ngày càng tốt sao? Bây giờ ngực đã là 36E rồi, còn lớn hơn một vòng so với trước đó!” Đông Thi đưa tay cảm nắn hai cục ... cục ... cục ... cục gì mà ngay cả bản thân dịch giả cũng không biết nữa, vừa khoe khoang.

” Ừ, tốt, nhìn tỷ hài lòng như vậy, ta cũng yên tâm” Tây Thi lén liếc nhìn Dương Dạ đang đứng nói chuyện phiếm ngoài cửa với Kế Nhiên lão sư, nhỏ giọng nói một câu với Đông Thi : “Ta nghĩ con người của sư huynh thật sự không tồi, đối với tỷ cũng tốt, mà đối với ta và Trịnh Đán tỷ tỷ cũng tốt ...”

“Người thì tốt, nhưng dù sao tốt lắm cũng chỉ là một đại phu thôi, đại phu và đại vương hơn kém nhau không chỉ một chữ đầu!” Đông Thi nhẹ nhàng lắc đầu, vui vẻ nói : “Muội thích hẳn ta, ta không cãi với muội, nhưng ta thích làm vương phi cơ!”

“Ai nói ta thích hẳn!” Tây Thi đỏ mặt, nhưng không che giấu được sự vui sướng trong con mắt khi nhìn về Đông Thi.

“Không thích hẳn thì sao muội lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Đông Thi cười híp mắt, làm bộ như biết hết tất cả rồi.

“Muội chỉ là ... muội chỉ là ... chỉ là ... chỉ là nghĩ hẳn không tồi thôi, có đôi khi, có đôi khi mấy ngày sư huynh không đến đây, muội có chút nhớ ...” Cái lỗ tai của Tây Thi đã đỏ lên, hoảng loạn giải thích.

“Đấy là thích đấy!” Đông Thi làm ra vẻ người từng trải, nói : “Nhắc lại mới nhớ, nhi tử của nhà quả phụ đầu thôn cũng hay như vậy với ta, mấy ngày không gặp ta mà đã nhớ rồi, phải đến tìm ta ...”

“Đông Thi tỷ tỷ, nhi tử của nhà quả phụ ấy bình thường tìm tỷ, không phải là do tỷ thiếu tiền của hẳn sao?” Tây Thi trừng mắt lên hỏi.

” ... Khụ khụ ... không nói cái này nữa” Đông Thi xấu hổ ho khan vài tiếng, sau đó đứng lên, nhẹ nhàng dậm chân, đi đến trước một cái gương đồng trong phòng, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của mình, cảm thán : “Phạm đại phu quả thật không tồi, đáng tiếc quá muội muội, chúng ta thân là nữ nhân của đại vương, làm sao có biện pháp tuyển chọn người nam nhân mình thích chứ ...”

Lời còn chưa dứt, gương đồng trước mặt vỡ vụn ngay tại chỗ vì không chịu nổi ...

.....

Thôi, chúng ta không nói về chuyện xưa nữa, tiếp tục quay lại hiện trường cũ, nơi Đông Thi đang nói chuyện với Dương Dạ ... 1 ... 2 ... 3 ... diễn ...

“Là như thế sao?” Dương Dạ kinh ngạc, vui sướng hỏi.

“Đúng vậy, là Tây Thi muội muội chính miệng nói mà, Phạm đại phu, người làm sư huynh, mà sư muội thăm mền mình cũng không biết” Đông Thi cười “Quyển Rũ”, đưa ngón tay đầy mỡ của mình làm ra vẻ khiêu khích, đưa vào miệng mút mút vài cái.

“Rầm ...” Một tiếng, một tên thị vệ xui xẻo không cẩn thận nhìn thấy cảnh này, ngã gục ngay xuống đất trước khi kịp kêu lên một tiếng.

Dương Dạ cũng run cả người lên, thật ra thì vừa rồi hắn muốn bước lại nắm lấy hai tay của Đông Thi, nhưng mà bây giờ thì cái ý niệm đó đã tan thành mây khói trong khoảng không phẩy không không không không một giây, xúc động hiện tại của hắn bây giờ chính là nhanh chóng trở về chỗ của Kế Nhiên lão sư, đi gặp Tây Thi, nếu hôm nay đã có tình chàng ý thiếp rồi, vậy thì Dương Dạ cũng muốn thông báo chân tình không thể kìm chế của mình ra luôn.

Khi Dương Dạ chấp tay lui ra cửa phòng, chuẩn bị cáo từ, thì Đông Thi bước ra, tiếp tục uốn người làm ra hình chữ “S”, dựa vào khung cửa, đá lông nheo hai mắt, kiêu mị hô với Dương Dạ : “Phạm đại nhân, tiểu nữ tử cũng nguyện ý nghe người tâm sự bất kỳ điều gì, nếu như không phải bởi vì ta là nữ nhân của đại vương, thì ta cũng muốn Phạm đại phu là ý lang quân của ta!”

Những tiếng “rầm rầm” vang lên không dứt, toàn bộ bảy tám tên thị vệ cùng với tỷ nữ đã bị chấn động ngã xuống đất, Dương Dạ cũng bị một chiêu của Đông Thi là cho chấn thương bay gục xuống đất, nhưng dựa vào ý chí kiên cường cùng phẩm chất tốt đẹp, cho nên hắn đã cố gắng lết dậy, bò ra khỏi cửa.

48. Chương 48: Kinh Nghiệm Chiến Đấu Của Thế Hệ Trước

Đáng tiếc chính là, khi Dương Dạ đang hưng phấn không gì sánh bằng và chạy như bay đến chỗ của Kế Nhiên lão sư, thì đã bị thị vệ trước cửa Kế Nhiên lão sư chặn lại.

“Phạm đại nhân, Kế công đã dặn dò rằng, từ ngày hôm nay trở đi không cho bất luận kẻ nào vào cửa” Trên khuôn mặt của đám thị vệ này chỉ toàn sự vô tình.

“Bằng hữu, vừa rồi ta còn mới đến, bây giờ sao lại ...” Dương Dạ âm thầm giật mình, chẳng lẽ từ chỗ của Đông Thi đến đây mà xui dữ vậy sao?

“Bằng ... à không phải, Phạm đại nhân, đây là lệnh do Kế công dặn dò, trong vòng một tháng này không cho phép người nào tùy ý ra vào!” Mặt của tên thị vệ chặn đường lúc này đã trở nên xấu xí, hắn sợ Dương Dạ làm khó hắn.

“Như vậy đi, người đi thông báo một chút, mời Kế Nhiên lão sư ra đây, ta muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì” Dương Dạ trầm tư một chút, rồi vỗ vỗ vai của tên thị vệ.

Tên thị vệ bị Dương Dạ vỗ vai càng hoảng sợ hơn nữa, không dám chậm trễ, vội chấp tay cúi đầu rồi chạy như gắn tên lửa vào mông, chui tọt vào trong phủ. Một lát sau, Kế Nhiên phát tay áo đi từ trong ra, trực tiếp đến trước mặt của Dương Dạ, chấp tay nói : “Phạm đại phu, sao lại đến nữa vậy?”

“Lão sư, tại sao ngài lại đột nhiên không cho người ra vào?” Dương Dạ vừa vội vừa mất hứng, bởi vì dọc đường đi hắn đã lẩm bầm cả trăm câu nói, muốn nói như thế nào cho cảm động, cho xúc động, và cho nó chân thật một chút.

“Lãi nhi, là con yêu cầu Tây Thi và Trịnh Đán phải xuất sư trong vòng một tháng! Ta phải mang hai nàng đóng cửa rèn luyện ngay mới được!” Mặt của Kế Nhiên cũng trở nên khó coi, giải thích : “Ta cũng vì sợ làm lỡ đại kế của đại vương, cho nên trong khoảng thời gian này cần phải nhập tâm làm việc, thì mới có thể làm cho hai vị mỹ nữ đó luyện thành mị thuật thượng tầng được!”

“À, trong khoảng thời gian này cần huấn luyện cấp tốc sao” Dương Dạ gật đầu : “Vậy một tháng này con không thể đến à?”

“À ... tốt nhất là không nên quấy rầy, không nên phân tán tinh thần của Tây Thi và Trịnh Đán” Kế Nhiên do dự một chút, cuối cùng nói ra khỏi miệng.

“Thì ra là vậy ... Vậy được rồi, con xin cáo từ! Bye bye!” Dương Dạ khề cười một tiếng, rồi khoát tay với Kế Nhiên, xoay người rời đi.

Kế Nhiên đứng sau lưng nhìn Dương Dạ rời đi, trầm nghĩ : Bái bai? Lẽ nào Phạm Lãi muốn chặt một đao đứt làm hai với ta?

.....

Trên đường quay trở về nhà, tâm tình của Dương Dạ liền trở nên thoải mái vô cùng, vốn dĩ trên đường đến nhà của Kế Nhiên, hần hẩn trương vô cùng, chuyện này đã khổng chế không cho hần gặp mặt Tây Thi để nói chuyện, nhưng mà cũng làm cho hần cảm thấy dễ dàng lại một chút, và trong lòng cũng thoải mái một chút, bởi vì còn nhiều thời gian mà.

Trở về phòng của mình, Dương Dạ liếc nhìn thanh kiếm do vực chủ cho hần, đột nhiên nổi điên lên, rút thanh kiếm trên tường ra, múa loạn trong phòng.

Dương Dạ vừa múa kiếm trong phòng vừa chửi bậy liên tục, nguyên nhân làm cho hần tức giận có nhiều lắm, vốn tưởng rằng cái nhiệm vụ chó má này dễ hoàn thành, mình có thể nhanh chóng trở lại bên cạnh Hiếu Hiếu và Quân Hinh, nhưng mà không ngờ rằng vực chủ lại lừa mình, để mình ở đây hơn một tháng mà nhiệm vụ không có tiến triển gì cả. Mặt khác, vực chủ nói là Dương lão thái thái sẽ xuất hiện hỗ trợ mình, chỉ là hơn chục ngày qua mà ngay cả cái bóng của Dương lão thái thái cũng không thấy đâu cả, tất cả đều chỉ có một mình ở đây hồ đồ cho qua chuyện mà thôi, kế tiếp là còn phải làm cho lịch sử đi đúng theo quỹ đạo nữa chứ, mình còn phải mang Tây Thi và Trịnh Đán đi đến nước Ngô gặp Ngô vương Phù Sai, mà nghe nói lão già ấy không gần nữ sắc ... Tất cả không có manh mối gì cả, mà thời gian thì càng lúc càng trôi qua.

Nghĩ đến Tây Thi, động tác phát tiết điên cuồng của Dương Dạ bỗng nhiên chậm lại, cầm kiếm trong tay, đặt mông ngồi xuống đất. Trong ngực hần bắt đầu khó chịu, lẽ nào mình thật sự phải đem Tây Thi dâng cho Ngô vương sao? Mình thật sự bỏ được sao? Trong đầu Dương Dạ nhanh chóng xuất hiện những hình tượng về Tây Thi, những lần Tây Thi xấu hổ, nũng nịu gọi hần là sư huynh, cùng với dáng dấp đáng yêu của nàng, rồi tất cả chậm rãi thay đổi, từ từ biến thành cảnh Tây Thi bị Ngô vương đang cười một cách dâm dăng đặt dưới thân, kêu la gào khóc, giãy dụa vùng vẫy, còn Ngô vương thì đang cầm roi da, cầm ngọn nến trong tay ... (Thằng này coi nhiều phim BDSM quá rồi)

Không được, tuyệt đối không được! Dương Dạ mạnh mẽ đứng dậy từ mặt đất, tay chụp lấy kiếm giơ lên cao, trong lòng nảy toát ra một suy nghĩ : Tuyệt đối không thể giao Tây Thi cho Ngô vương Phù Sai được! Nhất định phải cứu nàng!

Đang nghĩ đến đây thì có một tỳ nữ bước vào từ ngoài cửa, tỳ nữ này ngày nào Dương Dạ cũng gặp mặt cả, Dương Dạ cũng nhận ra được, chỉ là sao hôm nay tỳ nữ này hơi bị lạ, sao nhìn già quá vậy ta?

Trong lúc đang kinh ngạc vô cùng thì người tỳ nữ kia bước đến trước mặt Dương Dạ, chậm rãi ngẩng đầu lên cười, Dương Dạ nhìn thoáng qua một cái, liền vui mừng kêu lên : “A! Lão thái thái! Là bà!”

“Là ta, con tức giận như vậy, ta có thể không đến xem con sao?” Dương lão thái thái cười, kéo tay của Dương Dạ.

Dương Dạ vừa nghe thấy mấy lời này, biểu tình vui mừng lập tức biến thành phần nộ, có vẻ giống con nít khi vẫy khỏi tay của Dương lão thái thái : “Lão thái thái, bà và vực chủ có phải là thông đồng gạt con hay không? Lâu như vậy rồi, con nghĩ là hai người đã quên mất con luôn rồi chứ!”

Dương lão thái thái cười cười kéo tay của Dương Dạ lần hai, chậm rãi đi đến mép giường, kéo hần ngồi xuống, nhẹ nhàng nói : “Dạ tử, ta không có đến, bởi vì biểu hiện của con tốt hơn những gì mà vực chủ tưởng tượng! Vực chủ vốn đang lo con sẽ không thích ứng được trong nhiệm vụ đầu tiên này, không ngờ rằng con nhập vai nhanh như vậy, cho nên tới bây giờ tất cả đều hợp quỹ đạo cả!”

Dương Dạ nghe thấy Dương lão thái thái nói vậy, lập tức vui vẻ lại, nở một nụ cười đắc ý, hỏi; “Lão thái thái, vậy tại sao bây giờ bà lại đến nữa?”

Nụ cười trên mặt của Dương lão thái thái dần dần biến mất, thay vào đó là một biểu tình vô cùng nghiêm túc : “Dạ tử, trong lúc chấp hành nhiệm vụ, chỉnh sửa lịch sử, thật ra không cần ta nhiều lời, con cũng biết, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, đúng không?”

Dương Dạ nhìn Dương lão thái thái một cách khó hiểu.

“Dạ tử, Tây Thi là nhân vật lịch sử, chúng ta có quy định rằng, tu sĩ trong lúc chấp hành nhiệm vụ, tuyệt đối không được phát sinh tình cảm với nhân vật chính trong nhiệm vụ” Dương lão thái thái nói đến đây, trên mặt đầy vẻ thương tiếc.

“Cái gì? Con và Tây Thi chưa có chuyện gì cả mà!” Mặt của Dương Dạ đỏ lên, đứng dậy cãi lại.

“Dạ tử, thật ra con ở đây, mỗi ngày làm gì nói gì, đều nằm trong tầm quan sát của vực chủ, con đối với Tây Thi ... Tây Thi đối với con ... chúng ta đều biết ...” Biểu tình của Dương lão thái thái càng trở nên thương cảm : “Nhưng mà cái này không được, Dạ tử, con không thể nảy sinh tình cảm với những nhân vật như vậy, như thế sẽ ảnh hưởng đến sức phán đoán, và càng ảnh hưởng đến hiệu suất thành công của con”

Dương Dạ nghe vậy, lập tức yên lặng lại, ngơ ngác ngồi xuống nhìn Dương lão thái thái, thì thào : “Nhưng mà ... Lão thái thái, Tây Thi đó thật sự ... thật sự rất đáng thương, nàng ta căn bản chỉ là một cô bé không hiểu chuyện ...”

Dương lão thái thái nhìn Dương Dạ một cách yêu thương, đưa tay vuốt đầu hắn, nói : “Dạ tử, thật ra ta cũng hiểu tâm tình của con hiện nay, loại chuyện này đúng là khó nói trước, trước đây trong một lần chấp hành nhiệm vụ, ta cũng từng thích một nhân vật cần phải chỉnh sửa ...”

“A? Lão thái thái, bà cũng có à ...” Dương Dạ trừng to mắt nhìn Dương lão thái thái : “Ai vậy? Lão thái thái! Mau nói cho con biết đi, bà thích ai vậy?”

Dương lão thái thái mỉm cười, sắc mặt tự nhiên ửng đỏ lên, nhẹ giọng nói : “Đó là chuyện của nhiều năm trước, ta bị vực chủ phái đi chấp hành nhiệm vụ, và đã thích một nhân vật anh hùng”

“Ai vậy? Nói mau đi mà!” Dương Dạ hưng phấn hỏi.

Dương lão thái thái cười cười một chút, rồi nhẹ nhàng nói : “Võ Tòng!” (Ồ Sít)

“Hả? Ha ha ha, lão thái thái, ánh mắt cao thật đấy! Tự nhiên là hắn!” Dương Dạ hưng phấn cười to lên.

“Đúng vậy, nhưng ta biết mình là một tu sĩ, cần phải hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa khi đó cũng đã hưởng thù lao của vực chủ, cho nên ta chỉ có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi chỗ đó” Dương lão thái thái nói đến đây, biểu tình bắt đầu trở nên âm trầm.

Dương Dạ sững sốt một chút, tâm tình cũng hạ xuống theo, nhẹ nhàng nói : “Lão thái thái, con ... vậy bà cũng có thể hiểu được sự khó chịu trong lòng của con chứ”

Dương lão thái thái thở dài, gật đầu.

Dương Dạ giống như đang lẩm bẩm, tự nói : “Nhìn người mình thích chịu khổ, là một hội ức đủ đau khổ cả đời, không phải bà cũng vậy sao? Lão thái thái?”

Dương lão thái thái cúi đầu im lặng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước, giống như là đang hạ một quyết tâm to lớn nào đó vậy, sau đó nhẹ nhàng kéo tai của Dương Dạ lại, nhỏ giọng nói : “Dạ tử, ta thật sự cũng không muốn nhìn con khó chịu, thật ra thì loại chuyện này, cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào ...”

49. Chương 49: Pk Với Cao Thủ Cung Đình

Lúc Dương lão thái thái đi rồi, tinh thần của Dương Dạ lại một lần nữa hưng phấn lên. Tuy rằng bị Dương lão thái thái vạch trần việc hắn thích Tây Thi, và bị giáo dục thể chất lẫn tinh thần một phen, nhưng dù sao cũng là người thân sống cùng với nhau đã lâu, loại chuyện như vậy cũng không thể nào mạt sát vô tình được, thật ra thì vốn dĩ hắn cũng đang lo lắng rằng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ của mình. Bây giờ đã có Dương lão thái thái làm chỗ dựa rồi, khí thế của hắn đã được tăng lên rất nhiều.

Dương lão thái thái cẩn thận nói cho Dương Dạ biết, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến quy trình phát triển của quỹ đạo lịch sử, không ảnh hưởng đến chiều hướng thay đổi của lịch sử, thì vẫn cho phép xảy ra sai phạm trên một nhân vật nhỏ, nhưng mà cái tỷ lệ này phải rất thấp, không thể để lại bất kỳ hậu quả nào trong lịch sử được cả.

Dương lão thái thái còn nói, lúc trước bà ta cũng lén giúp đỡ cho Võ Tòng, ví dụ như lúc Võ Tòng bị Trương Đô Giám đồ oan là đạo tặc, bị bắt giải lên Ân châu, là nhờ Dương lão thái thái lặng lẽ nói cho Thi Ân biết, để Thi Ân nhắc nhở Võ Tòng rằng, trong quá trình áp giải thì sẽ ra tay giết chết hắn tại ải Phi Vân.

Dương lão thái thái căn dặn Dương Dạ, nhất định phải nhớ là không được làm thay đổi quỹ đạo phát triển của lịch sử, phải nhớ nhiệm vụ của mình chính là đến chỉnh sửa lịch sử chứ không phải làm thay đổi lịch sử, mà trong lòng của Dương Dạ cũng đã hiểu rõ rồi, nếu dựa theo cách nói của Dương lão thái thái thì chỉ cần làm cho Việt vương Câu Tiễn diệt Ngô quốc là xong, còn những cái khác đều không quan trọng lắm.

Tin tức như vậy, cứ như là một quả bom chấn động với Dương Dạ, tuy rằng hắn chưa biết được bước tiếp theo nên làm thế nào, càng không biết nên đối phó với Ngô vương thế nào, nhưng mà có được sự nhắc nhở của Dương lão thái thái, trong lòng hắn cũng đã có chút để ý rồi.

.....

Thật ra, một tháng nói ngắn không ngắn nói dài không dài, chớp mắt một cái đã qua rồi, còn nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của Dương Dạ. Trong thời gian một tháng này, Câu Tiễn đã nhiều lần triệu kiến Dương Dạ, đem địa đồ ra để cùng thương nghị với Dương Dạ là làm sao công phá thành trì của Ngô quốc, và mỗi lần như vậy Dương Dạ đều lắng nghe cẩn thận, sau đó khẳng định với Việt vương rằng sẽ cùng Văn Chung đưa ra kiến nghị. Mà thời gian dài như vậy, ngoài trừ bị Câu Tiễn triệu kiến ra, những lúc khác Dương Dạ đều không nhìn thấy được Văn Chung đâu cả. Thật ra thì ... tập hợp các dấu hiệu lại, Dương Dạ đã mơ hồ đoán ra được rằng con người của Văn Chung đang có chút oán hận mình.

Tuy rằng bản thân hắn không biết đã đắc tội với Văn Chung như thế nào, nhưng mà Văn Chung là cái loại ngoài nóng trong lạnh, nhìn thấy Dương Dạ thì chấp tay mỉm cười, nói chuyện vui vẻ với Dương Dạ trước mặt của Việt vương, thậm chí là còn lớn tiếng với Dương Dạ nữa chứ, và làm cho Dương Dạ dần dần nhận ra rằng, Văn Chung này, tuyệt đối là một loại người rất coi trọng hiệu quả và lợi ích, tuy rằng cái này không giống với những gì được ghi chép lại trong sách sử, nhưng cái đó cũng chỉ là ghi chép mà thôi, nhìn ngoài đời mới biết được vàng thật là thế nào.

Nhưng mà, cũng nhờ như vậy, có Văn Chung đứng ra nghĩ trăm phương ngàn kế giữ mình, Dương Dạ đương nhiên là mừng rỡ vô cùng rồi, lúc không có việc gì làm thậm chí còn đi gặp thống lĩnh thị vệ vương cung, dẫn theo mấy thị vệ vương cung đi thao luyện, không biết là tại sao nhưng mỗi lần Dương Dạ nhìn thấy những thị vệ này luyện công thì xích ấn trên cổ tay trái liền nóng lên. Thậm chí là có mấy Dương Dạ đã làm ra vài động tác mà ngay cả bản thân hắn cũng không khống chế được.

Cứ nhiều lần như vậy xảy ra, làm cho Dương Dạ nổi hứng thú lên, những lần sau khi nhìn thấy đám thị vệ thao luyện, hắn liền cầm lấy thanh kiếm mà vực chủ cho hắn, cứ mỗi lần cánh tay trái nóng lên, thì hắn lại dùng tay trái để rút kiếm ra.

Quả nhiên, khi thanh kiếm nằm trong tay, thì xích ấn trên cổ tay càng nóng hơn nữa, Dương Dạ không cần nhìn cũng biết rằng nó khẳng định là đã kéo dài ra một chút rồi. Hơn nữa, khi mà Dương Dạ coi như đã chấp nhận chuyện này, thì đột nhiên, các loại chiêu thức mơ hồ ảo diệu và khó hiểu cứ xuất hiện cuồn cuộn trong đầu của hắn, căn bản là không thể khống chế được, hơn nữa hắn đều nhớ rõ những cái này cả! Cùng lúc đó, tay trái cầm kiếm tự nhiên lại múa theo những chiêu thức trong đầu một cách vô thức, vung kiếm chém ra những tiếng xé gió vù vù, khiến cho cả bọn thị vệ đang thao luyện bên kia đều dừng động tác lại mà nhìn về bên đây.

Lần trước trong phòng Dương Dạ cầm kiếm bằng tay phải để múa, hắn căn bản là không ngờ rằng tay trái lại có năng lực lớn như vậy, có thể múa kiếm đẹp như thế, chiêu thức sắc bén mà gọn ghẽ, trong tay chỉ một thanh kiếm nhưng lại có thể múa ra một kiếm trận ngay giữa không trung!

Cái này đã khiến cho đám thị vệ vương cung đang thao luyện bu lại xung quanh Dương Dạ, không ngừng phát ra những tiếng than sợ hãi, tiếng vỗ tay, tiếng trầm trồ khen ngợi! Ngay cả thống lĩnh thị vệ vương cung kia cũng nhìn những chiêu thức của Dương Dạ bằng con mắt kinh ngạc, chậm rãi đến gần Dương Dạ, đợi sau khi hắn thu chiêu lại thì mới làm ra vẻ sùng bái, chấp tay với Dương Dạ và nói : “Phạm đại phu, thật sự không ngờ, Phạm đại phu lại biết kiếm thuật, hơn nữa võ công còn cao hơn cả một thống lĩnh thị vệ như thuộc hạ, thuộc hạ kính nể vạn phần!”

Dương Dạ thu kiếm, cất kiếm vào vỏ, cũng mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn tay trái của mình, nói : “Đừng nói là người, ngay cả ta cũng không ngờ đến!”

Tất cả thị vệ đều bật cười ha hả, bọn họ nghĩ rằng Phạm đại phu thật là hài hước.

“Phạm đại phu, nếu hôm nay ngài hăng hái như vậy, lộ ra bản lĩnh thật sự với đám thuộc hạ, vậy không bằng cùng bọn thuộc hạ luận bàn một chút, coi như để cho bọn thuộc hạ có cơ hội được học tập bản lĩnh của Phạm đại phu” Thống lĩnh thị vệ lại chấp tay, trong mắt lộ ra vẻ chân thành tuyệt đối.

“Hả? Thật à?” Dương Dạ sửng sốt một chút, trong lòng bắt đầu lo lắng, bởi vì dù sao thì những chiêu thức vừa rồi hồi nãy giờ cũng là do xuất phát từ cổ tay trái mà ra, giống như có sinh mạng vậy, tự điều khiển lấy, hoàn toàn không nằm trong sự khống chế của mình, bây giờ nếu thật sự giao đấu, lỡ như mấy chiêu này mặc kệ thì làm sao đây? Nghĩ như vậy, Dương Dạ liền chấp tay nói : “Hôm nào đi! Hôm nay ta chỉ tiện tay múa chơi vài đường thôi, hơn nữa đao kiếm không có mất, lỡ như bị thương người một nhà thì không tốt”

Dương Dạ vừa nói như vậy, tất cả thị vệ xung quanh đều cười lên, còn thống lĩnh thị vệ thì nói :” Nói như vậy, Phạm đại phu tuyệt đối sẽ không tổn thương thuộc hạ, mà chỉ vừa nhìn công phu của Phạm đại phu, bọn thuộc hạ mà muốn làm bị thương ngài, thì sợ rằng cũng không có khả năng ...”

“Thôi được rồi, vừa nãy ta chỉ là xung động nhất thời thôi, được rồi được rồi, không quấy rầy các người thao luyện nữa” Dương Dạ cười, quả thật là hần chẳng muốn ra tay, dù thắng hay thua cũng không được tốt, vì vậy mượn cớ muốn lui.

“Phạm đại phu, chứ không phải là ngài không muốn luận bàn với những vũ phu chúng tôi sao?” Trong đám thị vệ bu xung quanh, không biết là gan của tên nào đột nhiên to ra, bất chợt nói ra một câu như thế.

Câu nói này khiến cho đám thị vệ lập tức ngừng cười lại, tất cả đều cùng nhau nhìn chăm chăm về hướng của Dương Dạ, chờ xem Dương Dạ sẽ trả lời thế nào.

Nếu đổi lại là Phạm Lãi thật sự, sợ rằng đã sớm phẩy tay áo rời đi, nhưng mà Phạm Lãi bây giờ chính là Dương Dạ, Dương Dạ từ nhỏ đã bị người ta coi thường rồi, biết rõ bị coi thường sẽ khó chịu thế nào, hần càng không muốn để cho những thị vệ bình thường nhìn thấy hần hay chấp tay hành lễ cho rằng hần là loại người coi thường kẻ khác. Bây giờ Dương Dạ cầm kiếm trong tay nhưng đi không được, ở cũng không xong, hoàn toàn giống như là dậm lao thì phải theo lao vậy.

Đối mặt với những ánh mắt rất có khả năng từ sùng kính biến thành phẫn nộ, Dương Dạ cũng không thể làm gì khác hơn là đành để cho tay trái cầm kiếm, cười nói với thị vệ xung quanh : “Vậy được rồi, các vị huynh đệ, chúng ta giao lưu, đến điểm thì dừng!”

Bọn thị vệ nhìn thấy Phạm đại phu nguyên ý dạy vài chiêu, lại còn xưng hô bọn họ là huynh đệ, trong lòng lập tức vui vẻ, sau đó mọi người làm thành một cái vòng tròn lớn, để Dương Dạ ở giữa, asau đó đề cử ra một vị thị vệ có võ công tốt nhất trong đám ra. Tên thị vệ này nhìn trái nhìn phải cười một chút, đi đến trước mặt của Dương Dạ, biểu tình lập tức trở nên lạnh lùng, chấp tay nói : “Phạm đại phu, mời!”

Tim của Dương Dạ cũng đang đập đùng đùng trong ngực, lúc trước ở thế giới cũ, có đánh nhau thì cùng lắm cũng dùng tay dùng chân mà thôi, lúc này động vào binh khí, quả thật là làm cho hần rất khẩn trương, thở dài một hơi, cố gắng bình tĩnh bản thân lại, nắm kiếm chấp tay nói : “Huynh đệ, mời!”

Tên thị vệ kia giờ kiếm lên, trong miệng gào lên một tiếng “A” thật lớn, đưa mũi kiếm về hướng của Dương Dạ, Dương Dạ ngay lập tức lui về sau theo bản năng, nhưng mà cánh tay trái lại không nghe lời, tự nhiên dùng sức lao về phía trước, còn Dương Dạ thì bị một cổ lực lượng lôi đi về phía trước luôn, bản thân hần còn chưa rõ là đã xảy ra chuyện gì nữa, thì mũi kiếm của hần đã để lên vai của tên thị vệ, kề ngay sát cổ của đối phương.

Tất cả thị vệ xung quanh đều cùng nhau phát ra một tiếng than sợ hãi, bọn họ căn bản là không nhìn thấy được động tác của Dương Dạ, hình như chỉ trong nháy mắt, Phạm đại phu chỉ dùng có một chiêu mà đã khống chế được đối phương rồi.

“Phạm đại phu quả nhiên là thâm tàng bất lộ!” Người thị vệ bị Dương Dạ dùng một chiêu đánh bại kia, mặt đã đỏ lên rõ ràng rồi.

“Ha ha, được rồi huynh đệ, người thấy ta làm quan có cấp bậc lớn hơn người, sợ làm bị thương ta cho nên đã ra tay lưu tình!” Dương Dạ cười, cố ý nói lớn tiếng, tốt xấu gì thì hần cũng đã lăn lộn ở xã hội vài năm, hần cũng biết mặt mũi là quan trọng thế nào đối với một thằng đàn ông. Người thị vệ ấy nghe Dương Dạ nói vậy xong, lập tức kinh ngạc nhìn Dương Dạ, sau đó lộ ra biểu tình cảm kích và kính phục.

Vốn dĩ, Dương Dạ cho rằng cái này sẽ kết thúc trò chơi, nhưng không ngờ rằng màn biểu diễn ngắn ngủi này đã khơi dậy sự hăng hái của đám thị vệ này, sau khi hoan hô xong, ồn ào xong, liền đẩy người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm ... ra luận bàn với Dương Dạ. Dương Dạ cũng không thể nào làm mất mặt của mấy người này được, cho nên không thể làm gì khác hơn là cứ đánh rồi lại đánh, đương nhiên, trên cơ bản là mỗi trận Dương Dạ chỉ dùng một hai chiêu là giải quyết trận đấu rồi, nhưng mà trong quá trình tỷ thí như vậy, Dương Dạ phát hiện ra bản thân dần dần có khả năng không chế được sự co duỗi cùng lực độ mạnh yếu của cánh tay trái rồi, những chiêu thức thoáng hiện hồi nãy trong đầu cũng bắt đầu được vận dụng một cách thành thục hơn nữa. Cái phát hiện này khiến cho Dương Dạ mừng như điên, thì ra vực chủ thực sự cho hắn năng lực, chỉ là bản thân hắn không có phát hiện ra mà thôi!

Rốt cục khi không còn ai có thể đứng ra ứng chiến nữa, thì tất cả thị vệ đều quay đầu lại nhắm ngay thống lĩnh thị vệ của bọn họ, xui khiến thống lĩnh ra tiếp vài chiêu của Dương Dạ, Dương Dạ vốn cho rằng con người của thống lĩnh sẽ không thích tranh cường háo thắng, nhưng mà không ngờ rằng bọn thị vệ làm lại càng tình hình lên như vậy, và thế là thống lĩnh thật sự đã đứng ra, đối mặt với Dương Dạ, cười nói : “Phạm đại nhân, vậy thứ cho thuộc hạ vô lễ”

50. Chương 50: Không Đánh Không Phải Huỳnh Đệ

Dương Dạ không ngờ rằng thống lĩnh thị vệ thật sự đứng ra trước mặt mình, đồng thời còn giơ đoản kiếm trong tay lên, tất cả thị vệ xung quanh đều đang bận trầm trồ, khen ngợi hay làm ồn, Dương Dạ cũng không còn cách nào, đành phải giơ kiếm lên, con mắt nhìn chăm chăm vào vị thống lĩnh thị vệ trước mặt, hẳn biết võ công của người này tuyệt đối cao hơn những người vừa rồi, cần phải cẩn thận một chút, không nói mấy cái khác, nói đơn giản một điều là Dương Dạ không muốn bị thương, bị kiếm chọt một lỗ trên người.

“Phạm đại nhân, mời!”

“Ồ? À, mời!”

Thống lĩnh thị vệ giơ tay lên, thanh kiếm nằm ngang trước mặt, mũi kiếm chỉ vào Dương Dạ, đột nhiên động, bước nhanh về hướng của Dương Dạ. Theo những người thị vệ xung quanh thấy, thị tốc độ của thống lĩnh có thể gọi là nhanh như điện chớp rồi, nhưng kỳ quái chính là, theo Dương Dạ đối diện thấy thì, tốc độ lao đến của thống lĩnh thị vệ rất chậm, đủ để hắn ngáp một cái thật dài.

Nói thì từ từ nhưng thật ra rất nhanh, kiếm của thống lĩnh đã đến trước mặt của Dương Dạ, Dương Dạ nhẹ nhàng lắc thân tránh né một chút, tránh thoát được mũi kiếm, sau đó chậm rãi giơ thanh kiếm trong tay của mình lên, gõ một cái lên thanh kiếm của thống lĩnh, rồi thu kiếm về, hướng về đầu của thống lĩnh thị vệ, chậm rãi vung xuống.

Cái này đúng là làm cho Dương Dạ mệt chết đi được, tuy rằng không đến mức như pha quay chậm chúng ta vừa xem ở trên, nhưng mà với Dương Dạ thì hẳn nhẹ nhàng tránh né tất cả các đòn tấn công. Trong quá trình mà thống lĩnh thị vệ lao đến hắn, Dương Dạ thậm chí là còn có thể quan sát được biểu tình trên mặt của thống lĩnh, nhìn thấy vẻ chăm chú và cố gắng khi ra chiêu của thống lĩnh, Dương Dạ bỗng nhiên hiểu được, thống lĩnh đang làm thật, hẳn ta không muốn bị mất mặt trước hàng trăm thủ hạ của mình.

Nhìn ra được điểm này, trong ngực của Dương Dạ liền có chút không đành lòng, vốn dĩ hắn còn khấn trương khi so chiêu với thống lĩnh thị vệ, nhưng khi đối phương vừa ra tay, hắn liền biết là không có nguy hiểm, cái này so chiêu mà giống như chơi mèo vờn chuột vậy. Thế nhưng bây giờ không được, mình tuyệt đối không thể để cho bộ mặt của thống lĩnh thị vệ bị quét sạch ngay trước mặt của hàng trăm thủ hạ. Còn phần mình? Nói nhảm cái quái gì thế, mình là Dương Dạ mà, có phải là Phạm Lãi thật sự đâu, căn bản là không có ở đây cả đời.

Cho nên sau khi tránh thoát được một kiếm của thống lĩnh, kiếm đang vung về đầu của thống lĩnh liền thu về, đối mặt với một cước của hắn, Dương Dạ không tránh né, ngược lại còn đưa ngực ra đỡ, bị đá cái bốp vào ngực, Dương Dạ còn mượn lực làm cho té ra xa xa một chút, ngã xuống đất.

Một chuyện mà theo Dương Dạ thì chỉ là phối hợp bình thường, thì trong mắt của những thị vệ xung quanh đều là chuyện xảy ra trong nháy mắt cả, chỉ kịp thấy Dương Dạ ngã xuống đất, xung quanh liền trở nên im lặng, ngay cả vị thống lĩnh thị vệ kia cũng đang đứng sững sờ ra.

Dương Dạ làm bộ đau đớn ôm lấy ngực, chống kiếm đứng dậy, ngẩng đầu lên cười nói : “Công phu của thống lĩnh quả nhiên rất cao!”

Thống lĩnh thị vệ lúc này mới có phản ứng, vội vàng ném thanh kiếm trong tay đi, chạy vội đến trước mặt của Dương Dạ, quỳ cái rầm xuống đất, đỡ Dương Dạ đứng dậy, đồng thời nhìn chăm chăm vào Dương Dạ, vẻ mặt chứa đầy sự sợ hãi và không hiểu.

Sợ hãi chính là vì bản thân hắn đã đánh bị thương đại phu của Việt quốc, nếu như Phạm đại phu trách tội, vậy thì thảm rồi. Còn không hiểu chính là, thống lĩnh của là người tập võ, khi giao thủ với Dương Dạ, chỉ vài chiêu là biết bản thân không phải là đối thủ của Dương Dạ rồi, nhưng mà vì mặt mũi trước mặt đám thuộc hạ, cho nên đành phải cố gắng ra chiêu, nhưng không cẩn thận đánh ngã Dương Dạ xuống đất. Điều này làm cho hắn ta nghi hoặc vô cùng, một cước này rõ ràng là Dương Dạ cố ý không tránh!

Nhưng mà khi đỡ Dương Dạ đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau, thống lĩnh thị vệ đã hiểu được toàn bộ từ trong nụ cười của Dương Dạ : Phạm đại phu đang giữ mặt mũi giữ mình đây! Cái này đã làm cho thống lĩnh thị vệ cảm động đến rơi nước mắt, mũi cay xè, thiếu chút nữa ngã xuống rồi. Phạm đại phu đúng là một anh hùng cái thế, một người rộng rãi độ lượng và hiểu biết nhân tình!

Thấy thống lĩnh thị vệ đỡ Dương Dạ dậy, tất cả thị vệ liền bắt đầu trầm trồ khen ngợi, nói là thống lĩnh lợi hại này nọ, có thể đánh bại được Phạm đại phu này nọ. Những thị vệ này đều đang nghĩ rằng, Phạm Lãi thân là đại phu của Việt quốc mà lại hiền hòa như vậy, có thể hòa mình với những thị vệ trong cung như bọn họ.

“Công phu của thống lĩnh quả nhiên cao cường! Không hổ là thống lĩnh của các huynh đệ có võ công hạng nhất!” Dương Dạ lớn tiếng nói, một câu nói thôi đã tăng bốc thống lĩnh và cả đám thị vệ lên trên trời xanh hết rồi.

“Đa tạ đa tạ! Phạm đại phu thân là quan văn trong triều, mà có thể biết võ công, thật sự đã làm cho bọn thuộc hạ mở rộng con mắt!” Thống lĩnh thị vệ đứng trước mặt Dương Dạ, hai mắt do cảm kích mà đỏ cả lên, chấp tay lên lên nói nhỏ một câu : “Phạm đại phu, việc hôm nay thuộc hạ vô cùng cảm kích!”

Dương Dạ cười cười, vỗ vai của thống lĩnh, nói : “Cảm tạ cái gì? Trong cung có chỗ nào uống rượu không? Mời ta uống rượu đi!”

.....

Vì thế, trong thời gian kế tiếp, Dương Dạ rốt cục đã tìm được niềm vui của cuộc sống rồi, không còn buồn bực nữa, lúc mà Việt vương không triệu kiến hắn, thì ngoại trừ thời gian tâm sự với Dương lão thái thái ra, chỉ miễn cưỡng chờ vài câu ra, thì lúc còn lại Dương Dạ đều ở cùng với những thị vệ này cả, cùng nhau thao luyện luận võ, cùng nhau uống rượu ăn thịt, cùng nhau nói chuyện phiếm cười to, làm cho Dương Dạ tìm lại được niềm vui hồi trước khi hắn còn là một thằng công nhân quen, hay cùng nhau vui vẻ với những nhân viên tạp vụ cấp thấp như hắn.

Mà trong lúc thao luyện luận võ ấy, Dương Dạ càng ngày càng nhận ra sự lợi hại của năng lực này, hơn nữa loại lực lượng này không ngừng phát triển, qua vài lần thử nghiệm, Dương Dạ rốt cục đã phát hiện ra, mỗi lần xích ấn có khuynh hướng lan rộng lên cánh tay trái, thì lực lượng của mình cũng được tăng lên rất nhiều, khi mà xích ấn vượt qua được khuỷu tay thì một mình Dương Dạ có thể đấu với năm thị vệ luôn, tuy rằng không còn dễ dàng như một đấu một, nhưng mà đấu như vậy làm cho Dương Dạ bắt đầu tìm được cảm giác của đại hiệp có võ công cái thế. Múa kiếm đánh bại kẻ địch, cái cảm giác này đúng là quá sướng, sướng rung người luôn, quả thật không thể nào diễn tả được nữa, giống như là bị mắc mà không thể xả ra được, sau một hồi loay hoay cuối cùng cũng đã có thể xả ra!

Ngoài ra, những thứ kiếm pháp xuất hiện tự nhiên trong đầu của Dương Dạ, hắn cũng cẩn thận dạy lại cho thống lĩnh thị vệ, sau đó để cho thống lĩnh thị vệ dạy lại cho thuộc hạ của mình. Ngày qua ngày, Dương Dạ và những thị vệ vương cung của Việt quốc càng ngày càng thân thiết với nhau hơn, cách xưng hô nói chuyện cũng bắt đầu được thay đổi, Dương Dạ đã bắt đầu ghi nhớ được tên của hơn trăm người thị vệ rồi, tuy rằng tên trong niên đại này rất là khó đọc, ví dụ như Điền Hiệt, Ngụy Trừu, Hồ Mao, Tuân Túc, Lý Khắc, Tỷ Can, Hồ Yến, Bá Di, Thúc Tề ... vân vân và vân vân ... nhưng mà hắn vẫn kiên trì ghi nhớ lại, gọi

tên của những người thị vệ này, mà bọn thị vệ cũng dựa theo ý của Dương Dạ, trong lúc nói chuyện không còn gọi hắn là Phạm đại phu nữa, cứ dựa theo tuổi mà gọi là Phạm huynh hay là Phạm huynh đệ.

Còn quan hệ của thống lĩnh thị vệ với Dương Dạ thì càng ngày càng gần gũi, còn thiếu chút nữa là đã cắt đầu gà lấy máu viết lên giấy vàng rồi ... (Đại khái giống như là cắt máu ăn thề vậy ...)

.....
Cứ như vậy, thời gian trôi nhanh một cách chóng mặt, bởi vì suốt ngày tập võ, cho nên cơ thể của Dương Dạ đã dần dần trở nên rắn chắc không ít, và bởi vì biết được sự thật về năng lực và lực lượng của mình, đã làm cho Dương Dạ càng ngày càng có lòng tin với nhiệm vụ lần này, hắn thậm chí còn tưởng rằng, cho dù ngày sau hắn ở nước Ngô, muốn dẫn Tây Thi rời đi, thì các tướng sĩ của nước Ngô cũng chẳng thể làm gì được hắn cả.

Nhưng mà, nghĩ thì chỉ là nghĩ thôi, trong một tháng này, mấy lần nói chuyện với tỳ nữ do Dương lão thái thái hóa thân thành, đã làm cho cảm xúc của Dương Dạ tụt xuống rất nhiều, thậm chí là còn cảm thấy áp lực nặng nề, hắn dần dần hiểu được rằng, gánh vác phương hướng phát triển của lịch sử nhân loại là một khái niệm như thế nào rồi. Đương nhiên, Dương lão thái thái không chỉ một lần nói với hắn rằng, phải biết học cách khống chế được năng lực và lực lượng của mình, những năng lực này chỉ được dùng để hoàn thành nhiệm vụ do việc chủ giao cho, chứ không phải là để thỏa mãn hư vinh tâm của mình.

Rốt cục thì kỳ hạn một tháng đã đến rồi, dựa theo ước định, Kế Nhiên lão sư hắn là đã dạy dỗ Tây Thi và Trịnh Đán thành công rồi, để cho hai nàng xuất sư thuận lợi.

Dương Dạ không che giấu được sự hưng phấn trong nội tâm, trong mấy ngày nay, hắn luôn nằm mơ trong lúc ngủ, chỉ cần nằm mơ thì sẽ thấy được vài người, Hiểu Hiểu, Quân Hình và Tây Thi. Nằm mơ về Hiểu Hiểu thì được ba mươi bảy lần, nằm mơ về Quân Hình thì được ba mươi lăm lần, nằm mơ về Tây Thi thì ... một trăm năm mươi chín lần ...

Vì vậy hôm nay lúc giữa trưa, Dương Dạ chỉnh sửa lại quần áo của mình, hăng hái cao hứng đi đến cửa nhà của Kế Nhiên. Nhưng hắn đâu có ngờ được rồi, lần này đi gặp mặt Tây Thi, thiếu chút nữa đã hại chết hắn.

51. Chương 51: Chảy Máu Mũi

Mấy người thủ vệ đứng bên ngoài cửa nhà Kế Nhiên nhìn thấy Dương Dạ đi đến, tất cả đều cung kính chấp tay, Dương Dạ chấp tay đáp lễ lại, trên dưới vương cung, tất cả thị vệ tỳ nữ tùy tùng đều thấy rằng vị Phạm đại nhân này rất gần gũi bình dị, lúc nhìn thấy hắn cũng tương đối dễ dàng thoải mái một chút.

“Xin thông báo với Kế Nhiên lão sư, nói là có Phạm Lại bái kiến” Dương Dạ vừa nói vừa phát cái tay áo rộng thùng thình của mình, trong lòng thì đang nhớ về mấy cái áo sơ mi ngày trước.

“Vâng!” Một người thủ vệ ngoài cửa chấp tay cúi đầu một cái, sau đó xoay người đi vào trong cửa.

Đúng lúc này, bên trong cửa truyền ra giọng nói của Kế Nhiên lão sư :“Phạm đại phu quả nhiên là đến thăm tra đúng theo ước định” Theo giọng nói truyền ra, nụ cười trên khuôn mặt hồng hào của Kế Nhiên xuất hiện ngay ngoài cửa, chấp tay với Dương Dạ.

“Lão sư, con phụng mệnh của đại vương, đến đây kiểm tra xem Tây Thi và Trịnh Đán có xuất sư thành công không” Dương Dạ cũng chấp tay, ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng đang chửi : Lão bất tử, một tháng này sướng chết ông rồi!

“Đương nhiên đương nhiên, Kế mỗ làm sao dám làm lỡ đại kế giang sơn của đại vương” Kế Nhiên làm ra vẻ đã chuẩn bị trước, cười nói với Dương Dạ, sau đó xoay người vào trong hô : “Tây Thi! Trịnh Đán! Đi ra gặp Phạm đại phu đi!”

Theo tiếng kêu của Kế Nhiên, Dương Dạ nhìn vào bên trong cửa, quả nhiên nhìn thấy có hai bóng người đi ra, nhưng mà Dương Dạ không thể tin vào mắt của mình được, hai người này chính là Tây Thi và Trịnh Đán sao?

Tây Thi và Trịnh Đán đi đến, bước chân đi rất nhẹ, lắc lắc cái eo thon của mình, ôn ôn nhu nhu, mềm mại giống như là không có xương cột sống vậy. Hai tay thì khoanh trước bụng, cúi nhẹ người xuống, ở trên thì để lộ ra một phần lớn da thịt trắng tuyết ngay ngực, khoe miệng hơi hé ra, đầu lưỡi hồng hào bất chợt lộ ra, liếm môi một cái rồi thu trở vào, hai má ửng hồng, mắt hơi híp lại, lông mi chớp động, ánh mắt như nước ướt át vô cùng, chứa đựng nhiều sự dao động nhộn nhạo...

Dương Dạ hoàn toàn tròn tròn mắt, một mình Trịnh Đán đủ để tim của hắn đập nhanh gấp hai trăm lần rồi, chứ đừng nói là Tây Thi xinh đẹp khả ái.

Hai vị mỹ nữ nhẹ nhàng đến trước mặt của Dương Dạ, đồng thời cúi người xuống, trong miệng phát ra một tiếng kêu nhỏ nhẹ nghe mà mát cả ruột cả gan : “Sư huynh”

Một tiếng kêu này thì đã đủ làm cho Dương Dạ tê dại ngay tại chỗ rồi, mà hai vị mỹ nữ tuy rằng đã cúi đầu, nhưng vẫn còn ngẩng cằm lên, ngưỡng nhìn về hướng của hắn, nhất là Tây Thi, đưa ánh mắt động tình của mình nhìn về hướng Dương Dạ, miệng mấp máy để lộ ra hàm răng trắng tuyết, khe khẽ nhếch môi dưới của mình.

Khi hai vị mỹ nữ đến gần trong gang tấc, Dương Dạ liền cảm thấy có một mùi thơm mê người đang lan tỏa ra bốn phía, nhất thời choáng váng cả đầu óc, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy những tiếng “bụp bụp”, những thủ vệ ngoài cửa đã té lăn ra mặt đất, mặt đỏ bừng, hôn mê bất tỉnh, và máu cam vẫn không ngừng chảy ròng ròng từ trong lỗ mũi ra.

Những người có tố chất tốt hơn một chút thì chống tay dựa vào trường mâu, nhắm chặt hai mắt của mình lại, tay còn lại thì che lấy cái mũi của mình, nhưng mà máu cam vẫn cứ chảy ròng ròng ra từ kẽ tay.

Tây Thi và Trịnh Đán đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn trái nhìn phải một chút, lại đưa mắt nhìn nhau, đồng thời đưa tay lên, che ngang ngay miệng của mình, và cùng nhau phát ra âm thanh của tiếng cười.

Vì vậy, một loạt những tiếng cười câu hồn đoạt phách được truyền ra, làm cho những thủ vệ đứng trên đài cao và những người đứng xung quanh góc nhà đều từng bước từng bước gục ngã xuống, mũi chảy đầy máu, mồ hôi bốc lên như khói, có vài người có ý chí hơi kiên cường một chút thì không ngã ngay ra, mà trực tiếp phun máu ngay từ miệng chứ không còn ra bằng đường mũi nữa, rồi cố gắng dùng sức dựa vào trường mâu, đưa lưng ngã dựa lên tường.

“Phạm đại phu, có phải là đã cảm nhận được sự thay đổi của hai vị mỹ nữ không?” Kế Nhiên nhẹ nhàng vuốt chòm râu của mình, cười một cách đắc ý vô cùng.

Dương Dạ vất vả hồi phục tinh thần lại, dùng lực lượng trong cơ thể để ép buộc cơ thể bình tĩnh lại một chút, chấp tay với Kế Nhiên, trong lòng nghĩ : Nếu như có cơ hội thì phải mang Hiếu Hiếu, Ôn Nhu và Quân Hình đến đây mới được, để cho lão già này dạy dỗ một chút, như vậy thì mình sẽ phát tài rồi! Nghĩ như vậy, hắn liền phạm ngay một sai lầm chết người là đưa mắt nhìn Tây Thi và Trịnh Đán một cái, trong lòng nhất thời bị đè nén, toàn thân liền bốc cháy lên.

.....

Dương Dạ quyết định không thể đưa Tây Thi và Trịnh Đán bây giờ cho Việt vương Câu Tiễn được, bằng không thì cá 1000% rằng Việt vương sẽ không nguyện ý giao hai mỹ nữ này cho Ngô vương Phù Sai đâu. Vì vậy, Dương Dạ chỉ mang theo Kế Nhiên lão sư, bẩm báo với Câu Tiễn rằng quán quân và á quân của cuộc tuyển tú “Siêu cấp nữ tử”, Tây Thi và Trịnh Đán, đã được Kế Nhiên dạy dỗ thuần hóa thành công, có thể cống nạp các nàng cho Ngô vương rồi. Để sớm ngày diệt Ngô quốc rửa nhục cho Câu Tiễn, chuyện này tuyệt đối không thể để chậm trễ được nữa!

Việt vương Câu Tiễn nhìn thấy Phạm Lãi đại phu thành khẩn như vậy, liền đồng ý cho “kế hoạch nằm vùng” của Phạm Lãi bắt đầu, phái Phạm Lãi đại biểu cho Việt quốc đi đến cống nạp cho Ngô vương, âm thầm kiểm tra động tĩnh của Ngô quốc.

Cái này rất là hợp với tâm ý của Dương Dạ, vì vậy sau khi cáo biệt với Việt vương xong, Dương Dạ liền mang Tây Thi và Trịnh Đán, ngoài ra còn có Đông Thi chuyên phụ trách an ủi cho Tây Thi, và hơn trăm người tùy tùng cận vệ, khởi hành đến nước Ngô.

Thống lĩnh thị vệ vương cung hỏi Dương Dạ, có cần mấy vị huynh đệ khôn khéo đi theo hỗ trợ hay không, Dương Dạ nhẹ nhàng từ chối, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, dựa theo những gì lịch sử ghi chép thì chuyến đi này của hắn cũng không có gặp nguy hiểm gì nhiều cả. Nhưng mà có một chuyện khiến cho Dương Dạ không an tâm chính là, Ngô vương hiện nay hoàn toàn không có gần nữ sắc, một lòng cần chính vì nước vì dân. Mà lần này mang Tây Thi cùng Trịnh Đán đi, cơ hội thành công không biết là được bao nhiêu nữa!

Dọc đường đi, Dương Dạ được ở chung sáng trưa chiều tối với hai vị mỹ nữ Tây Thi Trịnh Đán, dần dần cũng bắt đầu làm quen với mặt mũi chết người của hai nàng, chậm rãi thích ứng với tiếng cười cợt hồn kia, và dần dần dè dặt được cái cảm giác khô nóng cả người và thẳng em thì căng cứng. Mặc dù là như vậy, nhưng trong lúc Dương Dạ đại biểu ọi người đi nói chuyện với Tây Thi và Trịnh Đán, chuẩn bị nói thật cho các nàng biết về mục đích của chuyến đi này, thì vẫn cắn chặt hàm răng, mắt ngược lên trời, và cố gắng không nhìn hai vị mỹ nữ. Bởi vì hắn sợ rằng mình nhất thời không khống chế được và làm ra loại chuyện không bằng cảm thú, dù sao thì trong vương cung Việt quốc, Dương Dạ cũng đã bị cấm dục mấy tháng rồi, hơn nữa Tây Thi và Trịnh Đán đều là cực phẩm mỹ nữ, cử chỉ cực kỳ quyết rũ, những lời nói ra, những tiếng cười, cái liếc mắt cũng rất là chết người, nếu đổi lại là kẻ khác sợ rằng đã không kìm chế được.

Trong lòng Dương Dạ luôn lẩm bẩm một câu : Hoàn thành nhiệm vụ, sớm ngày về nhà!

Tâm tư của Trịnh Đán cao hơn, cho nên đã sớm đoán ra được ý đồ của việc cống nạp mình và Tây Thi cho Ngô vương, cho nên khi Dương Dạ vừa mở miệng ra, Trịnh Đán liền hiện ra một tia đau khổ, kìm nén nước mắt và tỏ thái độ với Dương Dạ rằng : Vì nước vì vua và vì sư huynh, tiểu nữ tử nguyện bỏ thân thuần khiết và hạnh phúc của mình. Những lời này làm cho Dương Dạ cảm động không ngớt, thật ra thì đã từ lâu rồi, Trịnh Đán luôn để lộ hảo cảm với Dương Dạ, nhưng mà bởi vì tâm tư của Dương Dạ luôn đặt về hướng của Tây Thi nên không có phát hiện ra thôi.

Mà Tây Thi, sau khi nghe được mục đích thật sự của chuyến đi đến nước Ngô này, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, mà làm cho Dương Dạ cảm thấy áp lực lớn chưa từng có, Tây Thi nói như vậy nè : “Sư huynh bảo ta làm thế nào thì ta làm thế ấy, Tây Thi biết, sư huynh tuyệt đối sẽ không để cho ta bị thương tổn”

Vì vậy, dọc đường đi, cho đến khi tiến vào lãnh thổ nước Ngô, tâm tình của Dương Dạ vẫn không thể nào tốt trở lại được, hắn lo cho Ngô vương, lo ình, và càng lo cho Tây Thi hơn. Trong chuyến đi này, vào mỗi buổi tối, lúc nghỉ ngơi, Dương Dạ thường ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sao, trong lòng nghĩ : Lão thái thái, bà nói có thể thay đổi, chỉ cần không làm ảnh hưởng, nhưng mà con bây giờ thật sự không biết nên làm cái gì cả. Bây giờ con phải đem người con gái mình thích dâng cho người đàn ông khác, còn có chuyện gì khiến cho con người buồn phiền hơn không?

Khi tiến vào vương cung Ngô quốc, gặp mặt Ngô vương Phù Sai, Dương Dạ vẫn còn đang trong sự mâu thuẫn và đau khổ cực độ. Nhưng mà hắn quên mất một chuyện rằng, trên thực tế, theo những gì sử sách ghi chép thì Ngô vương Phù sai bây giờ cũng đặc biệt chú ý đến thân phận đại phu của hắn, nói chính xác hơn là luôn dòm ngó về đại phu Phạm Lãi của Việt quốc, luôn mong muốn Phạm Lãi sẽ về bên cạnh của mình. Mà Dương Dạ căn bản là không có tâm tư để nhớ những cái chi tiết sâu xa như vậy, trên thực tế, Dương Dạ cứu Ngô vương, cũng chính là hại Ngô vương, và đạp hư Ngô vương.

52. Chương 52: Nan Ngôn Chi Ẩn. (Nỗi Niềm Khó Nói)

Trong vương cung Ngô quốc, khi bái kiến Ngô vương, tâm tình của Dương Dạ vẫn không vui được chút nào cả, nhưng mà Ngô vương Phù Sai khi nhìn thấy Dương Dạ, cũng chính là Phạm Lãi, liền vui mừng vô cùng. Hắn ta luôn cho rằng Phạm Lãi là người ta, từ lúc trước khi Việt vương Câu Tiễn phải nuôi ngựa giùm cho hắn vài năm, thì hắn đã một mực đứng ra thuyết phục Phạm Lãi lúc đó đang ở bên cạnh Câu Tiễn rằng hãy bỏ Việt về Ngô, nhưng mà Phạm Lãi mang tâm lý “Gái tốt không thờ hai chồng” ... ơ, trực trặc kỹ thuật rồi... mang tâm lý “Trung thần không phò hai vua”, quyết tâm đi theo Việt vương, cái này khiến cho Ngô vương Phù Sai thất vọng không thôi. Vì vậy lần này, khi Ngô vương nhìn thấy Phạm Lãi đến Ngô để tiến cống, trong lòng tràn đầy vui mừng, quyết tâm mượn cơ hội lần này, nhất định phải chiêu hàng được Phạm Lãi, thêm vào trong đội ngũ của mình.

Thật đáng buồn chính là, Ngô vương Phù Sai nào biết rằng, Phạm Lãi bây giờ đã không còn là Phạm Lãi

lúc trước, mà là một kẻ coi hấn như tình địch, là đại thiếu gia của Dương thị gia tộc đến từ một không gian khác.

.....

Dương Dạ đứng trong vương cung Ngô quốc gặp mặt Ngô vương, Ngô vương vui mừng đi đến trước mặt của Dương Dạ, tươi cười nói : “Phạm đại phu, từ biệt nhiều ngày, quả nhân rất nhớ người!”

Dương Dạ giật mình hoảng sợ, thầm nghĩ không có chuyện gì tự nhiên nhớ tui chi vậy ông nội? Nhưng bên ngoài cũng làm ra vẻ kích động, chấp tay cúi đầu nói : “Đại vương quá khách khí, Phạm mỗi cũng thường xuyên nhớ đại vương!”

Phù Sai nghe xong cũng giật mình hoảng sợ, cái gì vậy? Phạm Lãi mềm cứng không ai mà tự nhiên lại có thể nói ra những lời này, như vậy thì đã có hy vọng chiêu hàng rồi! Vì vậy tiếp tục nói : “Làm phiền Phạm đại phu tự mình đến tiến cống quả nhân, nếu như dưới trướng của quả nhân mà có một một người trung nghĩa tài như Phạm đại phu, vậy thì thời cơ thống nhất thiên hạ của quả nhân sắp đến rồi, ha ha ha ...”

Dương Dạ cũng : “Ha ha ha ...” Ha ha mà trong lòng chửi : Ông muốn thống nhất thiên hạ hả? Đúng là bởi vì ông thống nhất thiên hạ, cho nên mới làm hại tui bỏ nhà bỏ cửa, chạy đến đây để phá ông đấy!

Ngô vương thấy Dương Dạ cười như vậy cũng rất hài lòng, càng thêm vui mừng, thầm nghĩ khí số của Việt quốc đã hết, Phạm Lãi rõ ràng là đang hướng về mình! Vì vậy vung tay lên, dặn dò nô tỳ : “Mau, mau chuẩn bị yến hội, quả nhân muốn cùng Phạm đại nhân uống vài chén, ôn chuyện với nhau!”

Khi nô tỳ thị vệ lui ra chuẩn bị yến hội, thì Dương Dạ cũng phát tay, để cho tùy tùng thủ hạ mang theo vật phẩm tiến cống đi vào, trình diện trước mặt cho Ngô vương Phù Sai xem, cuối cùng là mang Tây Thi cùng Trịnh Đán đến, để trước mặt của Ngô vương, chấp tay nói : “Đại vương, đây là hai vị tuyệt sắc mỹ nữ của Việt quốc, hôm nay đặc biệt mang đến cho đại vương, mong rằng có thể làm cho đại vương thỏa mãn!”

Ngô vương Phù sai nhìn thấy hai vị tuyệt sắc mỹ nữ đứng trước mặt của mình, đáng người thốt tha, mắt trong môi đỏ, thơm như hoa lan, hai mắt nhất thời sáng lên, mặt đầy vui mừng, nhưng chỉ trong một giây sau, hai mắt nhanh chóng trở nên ảm đạm xuống, sắc mặt cũng trầm xuống, vung tay áo nói : “Phạm đại phu hấn cũng biết, quả nhân đang cần chính, không có hứng thú với việc hoan dâm, hơn nữa còn không gần nữ sắc!”

Dương Dạ nhìn thấy, Ngô vương này quả nhiên không phải là thứ háo sắc, liền nghĩ : Tại sao lại có sự sai biệt lớn đến như vậy? Nhìn sắc mặt của Ngô vương càng ngày càng khó coi, sợ hấn ta nổi giận lên cho chém luôn hai sư muội của mình, vì vậy vội vàng phát tay áo, ý bảo Tây Thi và Trịnh Đán lui ra ngoài đợi.

“Đại vương quả nhiên là lãnh đạo tốt! À, là vị vua cần chính!” Vì để giảm bớt bầu không khí xấu hổ, cho nên Dương Dạ bắt đầu giở trò nịnh nọt của mình ra.

Ngô vương nghiêm mặt âm trầm một hồi, cuối cùng cũng nở nụ cười nói : “Được rồi, Phạm đại phu, không nói những cái này nữa, từ biệt nhiều ngày, hôm nay quả nhân muốn cùng người uống không say không về!”

.....

Chờ khi yến tiệc được mở ra, Dương Dạ mới phát hiện ra ra, Ngô vương Phù Sai này rất xem trọng mình, à không, xem trọng Phạm Lãi mới đúng, bởi vì yến tiệc này tự nhiên chỉ có hai người Ngô vương Phù Sai và Dương Dạ mà thôi, những đại thần của nước Ngô không ai được gọi đến để cùng uống cùng ăn hay cùng chơi cả. Cái cảnh tượng này khiến cho Dương Dạ nghi hoặc vô cùng, có đúng là Phù Sai đang có âm mưu gì không.

Trong yến tiệc, Ngô Vương Phù Sai và Dương Dạ cùng nâng chén chúc mừng, và cùng nhau chém gió khen tặng nhau không thôi, nói đến nổi làm cho Dương Dạ khô miệng khô lưỡi luôn, chém gió riết mà hết đạn hết kiếm luôn, còn Phù Sai thì cũng cùng cái lưỡi có thể uốn được bảy tấc của mình để khích lệ Phạm Lãi, trên thực tế là Dương Dạ, ca ngợi một cách thao thao bất tuyệt, giống như nước sông liên miên không dứt, càng có vẻ tràn lan giống Hoàng Hà không thể thu hồi lại được.

Dương Dạ gật đầu mỉm cười liên tục, tuy rằng biết đây chỉ là chém gió mà thôi, nhưng mà trong lòng cũng đang khoái bà cổ luôn, đây chính là do vua một nước khen hấn. Nhưng mà có lẽ bởi vì do ở thời kỳ Xuân

Thu Chiến Quốc, cho nên rượu được làm từ gạo ra, chẳng có cồn gì ở trong cả, vì thế Dương Dạ càng uống càng tỉnh, uống hơn mười bình rồi mà mặt vẫn còn tươi như hoa, nhưng mà mặt của Ngô vương thì đã hơi ửng hồng rồi, đã có chút say.

“Phạm đại phu, quả nhân thật sự rất nhớ người, không phải là nói xạo đâu!” Phù Sai vươn tay áo rộng thùng thình của mình lên, vuốt chòm râu, nói : “Từ khi người theo Câu Tiễn trở về Việt quốc, quả nhân đau lòng mất mấy ngày, vì không thể giữ lại được một nhân tài như Phạm đại phu mà cảm thấy thương tiếc!”

“Đại vương nói quá lời! Thần làm sao mà xứng được gọi là nhân tài!” Dương Dạ chấp tay cười đáp, nhưng trong lòng thầm nghĩ : Mẹ kiếp, không phải là theo lịch sử ghi chép thì Phạm Lãi và Câu Tiễn đều bị Phù Sai bắt phải nuôi ngựa giữ mộ ba năm sao? À đúng rồi! Dương Dạ bỗng nhiên nhớ ra, trong lịch sử có ghi chép rằng, Ngô vương Phù Sai đã nhiều lần muốn chiêu hàng Phạm Lãi về dưới trướng của mình! Mẹ nó, mấy ngày nay toàn lo lắng cho Tya6 Thi, cho nên quên mất một chi tiết quan trọng như vậy, quên sạch không còn chút nào cả!

“Không! Trong mắt của quả nhân, người chính là nhân tài trăm năm khó gặp!” Ngô vương phất tay áo lên, biểu tình vô cùng nghiêm túc, sau một hồi, liền nhẹ giọng nói : “Phạm đại phu, người có nhớ lúc trước quả nhân đã đề cập chuyện gì với người không?”

Trong lòng Dương Dạ lúc này đã rõ ràng, cho nên cười nói : “Ý của đại vương có phải là muốn thần làm chuyện đi ăn máng khác không?”

“Đi ăn máng khác?”

“À, chính là muốn thần đến Ngô quốc, vì giang sơn xã tắc của đại vương mà ra sức!”

“À, à, chính là chuyện này, không biết hôm nay Phạm đại phu có thể suy nghĩ một chút không?” Về mặt của Phù Sai lúc này đã tràn đầy sự chờ mong, nhìn Dương Dạ.

“Ừ, đại vương, chuyện này, để ta, à, để tiểu nhân cẩn thận suy nghĩ một chút, nhất định sẽ cho đại vương một câu trả lời thuyết phục thỏa mãn!” Dương Dạ giả vờ chăm chú, trong ánh mắt biểu hiện ra một tia cảm kích.

Cái này đã làm cho Ngô vương vui đến điên luôn, nhận định rằng lần này Phạm Lãi đến Ngô, lấy danh nghĩa tiến cống để dựa đầu về mình, lời nói và ánh mắt này cũng đã nói lên tất cả một cách rõ ràng!

Ngô vương càng vui vẻ, càng thêm hăng hái, lôi kéo Dương Dạ uống rượu điên cuồng, uống đến nỗi không chú ý đến hình tượng của mình, thậm chí là đang ngồi ở chiếu trên, mà lê la ngồi xuống chiếu dưới luôn!

Bản thân Dương Dạ không hề có cảm giác say, nhưng mà trong lòng vẫn đang suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào, hẳn không phải đến đây để uống rượu với Ngô vương, càng không phải đến để quy phục! Vấn đề hiện tại chính là, Ngô vương quả thật là không gần nữ sắc, vậy thì Tây Thi cùng Trịnh Đán sẽ được an toàn, nhưng mà lại không có chỗ lợi nào cả! Thế này thì làm sao khiến cho Ngô vương lơ là triều chính, lẽ nào cần phải hy sinh thân mình à?

Nghĩ như vậy, da gà của Dương Dạ liền nổi lên, bắt đầu cảm thấy lo lắng, nhìn thấy Phù Sai đã say mềm rồi, do dự nửa ngày, không nhin được nữa, cẩn thận hỏi một câu :” Đại vương, tiểu nhân có việc muốn hỏi, không biết có nên nói hay không!”

“Nói đi nói đi! Nếu Phạm đại phu nguyện ý đến Ngô quốc, định làm tâm phúc của quả nhân, vậy thì còn có chuyện gì không thể nói!” Ngô vương ngồi khoanh chân, chống tay ngã người về sau, tay còn lại thì múa qua múa lại.

“Đại vương, tục ngữ nói, yếu điệu thực nữ, quần tử hảo cầu, nhưng đại vương không gần nữ sắc, chẳng lẽ là vì để chuyên tâm triều chính? Một lòng muốn thống nhất giang sơn xã tắc sao?” Dương Dạ nhẹ giọng hỏi.

“Việc này ... việc này không đề cập đến ... không đề cập đến cũng được!” Ngô vương vừa nghe vậy, biểu tình liền trở nên xấu hổ, nhắm hai mắt lại, múa tay cho qua.

“Nhưng mà, đại vương lẽ nào không nghĩ đến ...” Trong lòng Dương Dạ gấp vô cùng! Phù Sai mà không háo sắc thì làm sao mà mình được về nhà? Vì vậy suy nghĩ cẩn thận, chuẩn bị kích Ngô vương một chút : “Đại

vương lễ nào không nghĩ đến, nếu đại vương chỉ đặt hết tâm tư vào giang sơn xã tắc, không gần nữ sắc, vậy thì cho dù đại vương có thâm tóm thiên hạ, thống nhất giang sơn, nhưng đến khi đại vương trăm tuổi, thì làm sao có được hậu thế thừa kế lại non sông do ngài cực khổ thu gom?”

Ngô vương nghe vậy, liền im lặng lại, chậm rãi ngồi thẳng lên, đưa tay vỗ vỗ cái bàn trước mặt, khiến cho Dương Dạ hết hồn nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm vào Phù Sai, cảm thấy lời nói của mình đã bắt đầu có tác dụng.

“Phạm đại phu ... người .. người nguyện ý đến Ngô quốc ta, trở thành tâm phúc của quả nhân, sau này trở thành đại thần thủ chính?”

Dương Dạ nghe vậy, cảm thấy Phù Sai có khả năng muốn tâm sự “chuyện đời tôi” với mình, vì vậy lập tức nói : “Thần đích thật là nguyện ý cống hiến cho đại vương, nhưng mà ...”

“Được rồi! Không cần nhiều lời! Quả nhiên muốn người trở thành tâm phúc!” Ngô Vương Phù Sai cắt lời Dương Dạ, vỗ vỗ cái bàn, im lặng một hồi, rồi từ từ có phản ứng, khuôn mặt đầy vẻ u sầu ngẩng lên nhìn Dương Dạ : “Phạm đại phu, việc người nói, người cho rằng quả nhân không muốn sao? Nhưng mà, quả nhân cũng có nỗi niềm khó nói ...”

53. Chương 53: Năm Tháng Bị Sắc Tình Thiêu Đốt

Dương Dạ chờ người ra, thật ra khi vừa mới gặp Ngô vương Phù Sai, hắn cũng đã bị chấn động, thật ra thì Ngô vương cũng giống như Việt vương, đứng trên đại điện, vươn hai tay ra, nhìn thoáng qua rất có khí chất vương giả, cái khí thế này người bình thường tuyệt đối không thể bắt chước được, có học cũng không được. Cho nên không phải ai cũng có thể làm hoàng đế, không phải ai cũng có thể trở thành vua một nước.

Nhưng bây giờ, Ngô vương Phù Sai, thân là vua một nước, nhưng khuôn mặt u sầu ngồi đối diện Dương Dạ, mắt mở nhưng đồ ra, tay cầm chén rượu thì thảo nói rằng mình có điều khó nói, nhưng mà cuối cùng vẫn không đề cập đến nội dung, hoàn toàn không còn cái khí thế vương giả khi nãy.

Dương Dạ nhìn Phù Sai, tự hỏi mình vài giây, sau đó trong nháy mắt liền hiểu được nỗi khổ của đối phương. Từ khi Dương lão thái thái qua đời ở thế giới bên kia, Dương Dạ lăn lộn một mình trong cái xã hội tàn khốc ấy, thấy và tiếp xúc với vô số người, cảm xúc và hiểu biết nói cho hắn biết, làm một người đàn ông, chỉ có hai chuyện khiến cho nội tâm đau khổ cực độ, mà vĩnh viễn không thể nào chủ động mở miệng nói với người khác được : Cái thứ nhất là tự ti, không có tiền không có địa vị, không có bất kỳ cái gì cả, mọi người đều khinh thường hắn, thậm chí là ngay cả đàn bà của hắn cũng khinh thường hắn. Cái thứ hai cũng là tự ti, nhưng cái tự ti này là tự thân, nói trắng ra là đàn ông mà không phải đàn ông, không có khả năng tình dục, là một tên thái giám sống.

Trong cái thế giới mà Dương Dạ sống lúc trước, cái này đã trở thành một bí mật hoàn toàn được công khai, bởi vì có rất nhiều chỗ chữa trị bệnh lây lan qua đường tình dục, trị được bệnh liệt dương của đàn ông, có đủ loại quảng cáo nói rằng có thể trị được liệt không thể lên, lên không thể cứng, cứng mà không thể lâu, lâu mà chẳng có gì bên trong cả.

Theo tình hình mà nói, Ngô vương Phù Sai tuyệt đối không có khả năng là loại tự ti thứ nhất, như vậy tự nhiên chỉ có loại tự ti thứ hai mà thôi.

Sau khi suy đoán đại khái trong lòng, Dương Dạ nhìn Phù Sai, cũng cảm thấy khó mở miệng, sau một hồi do dự mới dám hỏi : “Đại vương, ngài nói là ... ngài ... ngài ... cái đó ... cái đó không được ... không được ...”

Dương Dạ còn chưa nói hết nội dung ra, thì Ngô vương đã gật đầu hiểu lòng nhau rồi, sau đó cúi đầu sát xuống, không còn ngẩng lên nữa, và vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Dương Dạ ngơ ngác nhìn người đàn ông bất lực đang đau khổ trước mặt mình, sửng sốt một hồi, bỗng nhiên chợt nhớ đến mấy cái thuốc tráng dương nằm trong túi quần lót của mình, trong lòng bỗng kích động mạnh!!!

Chắc chắn sẽ có người thắc mắc, tại sao Dương Dạ lại mang mấy thứ này đến Ngô quốc? Ha ha, thật ra cái này rất là bình thường, ở vương cung Việt quốc, Dương Dạ mang theo những thứ này cứ như là anh hùng

không có đất dùng vậy, sau đó có Tây Thi, Dương Dạ suốt ngày chỉ biết nghĩ đến nàng ấy mà thôi, hơn nữa bây giờ đến Ngô quốc, Dương Dạ không cho rằng vương cung Ngô quốc là kỷ băng hà giống như công viên kỷ Jura ở vương cung Việt quốc? Dù sao thì mấy thứ đó có để trong phòng ngủ cũng vô dụng, mang theo tất cả đến Ngô quốc cho chắc ăn, để tránh bị phát hiện ra thì lại lộn xộn nữa.

Không ngờ rằng tự nhiên đến lúc này tụi nó lại có tác dụng! Dương Dạ hưng phấn chấp tay với Ngô vương, nói : “Đại vương, loại chuyện này căn bản không phải là vấn đề! Thần có biện pháp!” Nói xong, tay liền mò xuống dưới bàn, thò vào trong trường bào, len lén móc túi quần lót của mình.

May mà không ai thấy, nếu không khẳng định sẽ cho rằng Dương Dạ đang thăm du ngay tại chỗ.

Ngô vương nghe Dương Dạ nói vậy, sững sốt một chút, sau đó hai tay chống mạnh xuống bàn, bật dậy nói :” A? Phạm đại phu nói thật chứ?”

“Đương nhiên!” Dương Dạ móc một cái bao đựng thuốc trắng dương từ trong túi quần lót của mình ra, lấy ra đưa đến trước mặt của Ngô vương : “Đại vương, đây là đan dược do thần dùng dược liệu trân quý tìm kiếm khắp nơi luyện thành, chuyên trị bệnh liệt dương không lên, lên mà không cứng, cứng mà không lâu, lâu mà không có cái gì cả, cùng với các công năng của nam nhân, không độc cũng không có tác dụng phụ, lấy lại lòng tin đàn ông của ngài, cho ngài uy lực không tưởng, làm đàn ông tốt cỡ nào, để cho ngài tự hưởng thức ...”

Dương Dạ còn chưa nói xong, Ngô vương đã dùng cái tốc độ nhanh như sét đánh lao đến, chụp lấy cái bao trong tay của hắn, mở ra nhìn, những viên thuốc nhỏ màu xanh lá hiện ra trước mắt.

Ngô vương nhìn nó như nhìn thấy bảo vật vậy, cầm thuốc trong tay, kích động đến nổi nước mắt chảy ròng ròng, cũng khó trách, Ngô vương từ nhỏ sinh ra, khi đó đã bị một cơn sốt cao, sau này khỏe lại thì không có để lại di chứng gì ngoài việc thằng nhỏ có thể đi tiểu thì chẳng thể đi thêm cái gì cả, sống đến tận bây giờ rồi mà Ngô vương vẫn còn là trai tân, chưa từng nếm thử mùi nam nữ thể nào, tuy rằng là là vua một nước, muốn bao nhiêu nữ nhân thì có bấy nhiêu nữ nhân, nhưng mà muốn thôi cũng không có tác dụng gì cả, cái này đúng là một sự tàn phá và dày vò kinh khủng đối với một người đàn ông, bởi vì bệnh liệt dương khiến cho Ngô vương muốn giải quyết vấn đề cá nhân của mình mà cũng gặp nhiều khó khăn, không thể tự xoay tay giống như những người đàn ông bình thường được, trải qua nhiều năm thăm dò và thực tiễn, tổng kết ra nhiều phương pháp ví dụ như “vuốt ve”, “bóp nắn”, “đè ép”, “ấn chặt” nhưng cũng không có tác dụng, và hiệu quả cũng chẳng được lý tưởng.

Bây giờ khi Dương Dạ đưa những viên thuốc trắng dương này ra, quả thật giống như đã cho Ngô vương một mạng sống mới vậy, thử hỏi làm sao mà không kích động cho được?

“Phạm ... Phạm ... Phạm đại phu, những viên đan dược này của người, thật sự có công hiệu thần kỳ vậy sao?” Ngô vương kích động nhìn Dương Dạ, kích động đến nổi run giọng.

“Đại vương có thể thử ngay bây giờ!” Dương Dạ cười cười, thấy Ngô vương còn do dự, liền nói thêm : “Nếu như đại vương sợ là độc dược, vậy để thần thử trước cho” Nói xong liền đưa tay về hướng của Ngô vương.

Ngô vương lập tức tránh tay của Dương Dạ qua, cười nói : “Tin! Tin!” Quả nhân sao lại không tin con người của Phạm đại phu! Hơn nữa, đang ở trong vương cung, nếu Phạm đại phu muốn hại quả nhân, vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết sao!”

Dương Dạ cười cười thu hồi tay lại, Ngô vương kích động thò tay lấy một viên thuốc màu xanh ra, đặt trước mắt nhìn, như là nhìn thuốc trường sinh bất tử vậy, trịnh trọng bỏ vào trong miệng của mình, sau đó uống một ngụm rượu vào cho thuốc dễ xuống.

Dương Dạ cười túm túm nhìn Ngô vương Phù Sai, trong lòng không ngừng vui vẻ, mẹ kiếp! Thì ra Ngô vương không gần nữ sắc cũng bởi vì bị liệt dương! Như vậy thì rất tốt, để cho Ngô vương biến trở về đàn ông, hắn ta mà háo sắc, thì lịch sử hoàn toàn có thể trở lại quỹ đạo phát triển bình thường, và nhiệm vụ của mình chẳng khác nào hoàn thành!

Ước chừng khoảng một phút sau, Dương Dạ cảm thấy không khác biệt lắm, hắn biết những viên thuốc do Dương Tự cho này, tất cả đều là sản phẩm nổi tiếng có hiệu lực rất mạnh! Trị bệnh liệt dương ột người đàn ông bình thường hoàn toàn là không có vấn đề, hơn nữa Ngô vương vừa uống rượu vừa uống thuốc trắng

dương, hiệu quả càng nhanh chóng phát huy hơn. Vì vậy, hắn quay lại chấp tay với Ngô vương, cười nói : “Đại vương, bây giờ có cảm giác gì không? Có cảm thí nghiệm gì không?”

“Thí nghiệm? À à! Quả nhân hiểu rồi!” Ngô vương cảm thấy trong thân thể của mình cũng có chút khác thường, vội vàng phát tay hô lớn : “Người đâu!”

Hai thị vệ khom lưng đi vào, quỳ gối xuống trước mặt của Ngô vương.

“Các người mang hai vị mỹ nữ của Việt quốc mà Phạm đại phu vừa mang đến vào điện!” Ngô vương hào hùng hô lớn.

Hai tên thị vệ liền cung kính lui ra ngoài.

Không lâu sau, Tây Thi và Trịnh Đán lác eo thon, nâng mâm ngọc, bước nhẹ nhàng tiêu sái vào trong điện, mà dọc đường đi, đã khiến cho những tên thị vệ có ý chí kém cỏi của Ngô quốc phun máu mũi ra.

Hai mỹ nữ đi đến đại điện, liền cúi đầu chào Ngô vương một cái, rồi đi đến trước mặt của Dương Dạ, cùng nhau nhẹ nhàng kêu lên : “Sư huynh”

“Nào, hai vị sư muội đến gần để Ngô vương nhìn kỹ một chút” Dương Dạ cười, để cho Tây Thi và Trịnh Đán đến gần hơn một chút.

Tây Thi và Trịnh Đán nghe lời, đến gần Ngô vương hơn, mị thuật của hai nàng từ thói quen thành tự nhiên, không cần làm gì mà cũng có thể thi triển ra được thần thái quyến rũ câu hồn đoạt phách, hơn nữa ánh mắt lung linh, cả người đầy mùi thơm, làm cho Ngô vương chậm rãi đứng dậy khỏi ghế ngọc, hai mắt nhìn đắm đắm, mồ hôi to ra, lỗ mũi chậm rãi để lại hai hàng vết máu.

Sau đó, Ngô vương kêu “A” một tiếng thật lớn, cúi đầu nhìn xuống thẳng em của mình, liền mở to mắt nhìn về hướng của Dương Dạ, vẻ mặt từ kinh ngạc dần dần chuyển sang mừng như điên, giờ cao hai tay hô lớn : “Phạm đại phu! Phạm đại Phu! Được tốt! Được tốt! Quả nhân rốt cục đã có thể Long Dương chi Thế rồi!”

Dương Dạ vội vàng chấp tay, nói : “Chúc mừng đại vương có thể lấy lại dương cương hùng phong!” Nhưng lòng nghĩ : Chỉ mới là cứng thôi, ngày vui còn dài mà!

Ngô vương Phù Sai không che giấu được tâm tình vui sướng của mình, tiếp tục la to : “Ha ha ha ha ... Giang sơn xã tắc Ngô quốc ta rốt cục đã có người kế nghiệp rồi!” Nói xong bước nhanh lại chỗ Dương Dạ, hai tay đỡ lấy vai của Dương Dạ, nói : “Phạm đại phu! Quả nhân nhất định phải trọng thưởng cho người! Nhất định!”

Dương Dạ vội vàng cúi đầu tạ ơn, lại len lén đưa mắt nhìn về hướng Phù Sai, trong ngực nghĩ : Ha ha, chỉ vừa mới cứng thôi mà xúc động quá vậy, cả quốc gia này đâu muốn bệnh theo ông đâu.

Dương Dạ đang cảm thấy rất tốt đẹp, bỗng nhiên nghe thấy một câu nói của Ngô vương, cái câu nói này đã làm cho Dương Dạ hồi hận vạn phần, nếu biết trước thì có đánh chết hắn cũng không giao thuốc trắng dương cho Ngô vương, hồi hận đến tim chảy máu phổi nổ tung và ruột gan lẫn lộn, hồi hận đến nỗi máu chạy ngược lên não đến nỗi thiếu chút nữa đã cắn lưỡi tự sát.

Ngô vương Phù Sai hưng phấn hô lên thế này này : “Người đâu! Mang hai vị mỹ nhân Việt quốc này đến tẩm cung của quả nhân! Đêm nay quả nhân nhất định phải thi triển hùng phong trên sa trường!”

54. Chương 54: Tặng Một Người Còn Trinh Cho Đại Vương

Hai mắt của Ngô vương Phù Sai lóe lên ánh sáng của sự dâm dục, đang múa tay múa chân trong đại điện, một lát thì ôm lấy Dương Dạ, một lát thì nhảy tung tung ra ngoài, còn bắt chước mấy động tác uốn dẻo nhỏ ra giống Michael Jackson vậy, một tay thì vuốt đầu, tay kia thì che ngay chỗ dưới bụng mà uốn dẻo ra.

Dương Dạ vừa nhìn đã chảy mồ hôi lạnh ra, hắn không phải là hồi hận bình thường, mà là cực kỳ hồi hận! Vì sao mình lại ngu như vậy chứ, tại sao xúc động cho Ngô vương mấy cái thuốc trắng dương làm gì? Bây giờ thì hay chưa? Cái này không phải là đã đẩy Tây Thi vào hố lửa à?

“Quả nhân đã có cây thương cứng của mình! Quả nhân sẽ làm ra một đám hậu đại thật lớn cho Đại Ngô Đế Quốc!” Ngô vương Phù Sai hưng phấn cầm chén rượu lên hết lớn.

Dương Dạ cười một cách rất miễn cưỡng, nhưng trong lòng buồn bực không ngớt, nhất là khi thị vệ mang Tây Thi và Trịnh Đán đi vào trong tấm cung, Tây Thi đã cho Dương Dạ một ánh mắt ai oán cuối cùng ngay tại đại điện, cái này quả thật giống như là dao cắt vào tim hần vậy.

Một người buồn bực và đau khổ, người kia thì vui sướng điên cuồng. Dương Dạ và Ngô vương ở trên đại điện đã hình thành hai trạng thái đối lập nhau.

Giữa lúc Ngô vương Phù Sai đang nâng chén rượu lên, hát lớn : “ Ta yêu, yêu trần trụi! Trần trụi xích lửa ta yêu!” Thì bên cạnh, Dương Dạ đang trong trạng thái hồi hận cực độ, thì bỗng nhiên cái đầu của hần nhảy số giống như dòng số của ma trận chạy xuống vậy, hai mắt sáng lên! Trong cái thời khắc nguy hiểm cùng cực như vậy, một âm mưu đen tối mờ ám và cực kỳ thiếu đạo đức đã đột nhiên nhảy ra trong đầu Dương Dạ.

Dương Dạ chậm rãi ngẩng đầu lên, cười một cách âm hiểm, đi đến trước mặt của Ngô vương Phù Sai, chấp tay nói : “Đại vương! Đại vương! Tiểu nhân còn có một việc quên nói!”

“Ô Ô Ô, à lê à lê à lê ... Ô, Phạm đại phu, có chuyện gì cứ nói đi!” Ngô vương dừng động tác “khiểm nhả” của mình lại, đứng dậy, phất tay áo cười nói với Dương Dạ.

“Đại vương, vừa rồi tiểu nhân quên nói một chuyện, cái thuốc này, được hiệu tương đối thần kỳ, nhưng mà có một khuyết điểm” Dương Dạ làm ra vẻ cẩn thận, cố ý ấp úng nói : “Cái này ... Đại vương, thuốc này có một khuyết điểm, chính là khi được hiệu phát tác, thì người uống thuốc trong lúc ”ấy ấy” không thể thấy ánh sáng, nếu không thì được hiệu sẽ biến mất, có dùng nữa cũng không có hiệu quả!”

Ngô vương nghe Dương Dạ nói vậy, biểu tình vốn trở nên khẩn trương cực độ, nhưng nghe hết lời nói của Dương Dạ, liền biến thành sững sốt một chút, sau đó bật cười ha hả nói : “Ha ha ha Thì ra là chút chuyện nhỏ ấy! Vậy trong lúc làm việc quả nhân không thấp đèn là được!”

“Thần cũng có ý này, xin đại vương nhớ kỹ chuyện này, bằng không thì việc trị liệu cho đại vương bị cản trở, thế thì sẽ không còn cứu vãn được, mà thần nhìn thấy cũng đành bó tay thôi!”

“Ừ! Phạm đại phu nhắc nhở rất đúng lúc!” Ngô vương Phù Sai trầm tư một lát, ngẩng đầu lên cười nói : “Quả nhân nhất định sẽ cẩn thận, đây chính là chuyện liên quan đến người kế tục giang sơn Đại Ngô ta!”

“Đại vương anh minh!” Trong lòng Dương Dạ cũng vui như nở hoa, vội vàng chấp tay quỳ xuống, cao giọng hô lên.

.....

Sau khi rời khỏi yến tiệc mà Phù Sai mở để chiêu đãi hần, Dương Dạ trực tiếp đi đến nơi ở của người đến tiến công do Ngô vương an bài, đi vào trong phòng, trực tiếp mở cái rương nhét Đông Thi bên trong, lôi nàng ta ra bên ngoài.

Đông Thi vừa ra khỏi rương, tóc tai bù xù quần áo rối loạn, nhưng mà lập tức làm thành một hình dạng “Quyển rũ”, câu đầu tiên nói chính là : “Phạm đại phu, lương khô người đặt trong rương ta đã ăn hết rồi, tiểu nữ tử đói quá!”

Dương Dạ cũng không thèm để ý đến lời nói của Đông Thi, mà gấp gấp lôi kéo tay nàng đến một cái ghế, ngồi xuống, nhẹ giọng nói : “Đông Thi, bây giờ có một nhiệm vụ vô cùng gian khổ muốn giao cho người, người không thể nào làm phụ lòng tin của tổ chức vào người được!”

“Chuyện gì?” Đông Thi chưa từng nhìn thấy Dương Dạ khẩn trương như vậy với mình bao giờ cả, cho nên lập tức có chút khiếp đảm.

“Là như vậy ... ừ, lần này ta mang người đến Ngô quốc, thật ra là muốn thu xếp cho người một đầu về thật tốt” Dương Dạ bắt đầu tài lăm nhăm của mình : “Ta đã thu xếp thay cho người rồi, Ngô vương rất ... à, thích người, mong rằng người có thể ở bên cạnh làm bạn, làm một người nữ nhân sau lưng một người nam nhân thành công, đồng thời còn giúp hần nối dõi tông đường!”

Đông Thi sững sốt một chút, mặt lập tức đỏ lên, cúi đầu, hai tay xoa xoa vạt áo của mình :” Phạm đại phu, cái ... cái này hơi nhanh thì phải. Ta còn chưa thấy được Ngô vương thế nào, hắn sẽ thích ta sao? Ta sẽ hạnh phúc sao? Ta và hắn sẽ có tiếng nói chung sao? Hơn nữa ... ta ... ta còn là thân xử nữ”

Mặt của Dương Dạ dần dần trắng xuống, cố gắng nén cảm giác muốn nôn mửa ra, hét lớn : “Nói lảm nhảm cái gì vậy? Ta mặc kệ người là xử nữ hay súc sinh! Nói chung là cho người một cơ hội làm nữ nhân của hoàng đế! Người có muốn hay không?”

“Muốn! Ta muốn!” Đông Thi vội vàng ôm lấy tay của Dương Dạ, hét lên, nhưng lập tức buông ra, mặt đầy sự xấu hổ : “Nhưng mà, nếu ta theo Ngô vương rồi, vậy thì đại vương Việt quốc của chúng ta phải làm sao? Lẽ nào hắn không thương tâm tức giận à?”

Dương Dạ cảm thấy đầu óc mình trở nên mê muội, cố gắng cười một cách miễn cưỡng, nói :“Đông Thi, sao người lại hồ đồ như vậy! Ngô quốc đã đánh bại Việt quốc rồi, bây giờ Việt quốc đã là thân quốc của Ngô quốc! Ngô vương khẳng định là tốt hơn Việt vương rồi! Một nữ nhân sao không biết suy nghĩ về hạnh phúc của mình vậy chứ?”

Đông Thi nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng hạnh phúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi : “Phạm đại phu, vậy đại vương Việt quốc của chúng ta thì sao đây? Hắn có thể tìm được một nữ nhân tốt như ta không?”

Đầu của Dương Dạ như muốn nổ tung ra, đứng dậy chuẩn bị rời đi vì không chịu nổi nữa, lúc ra đến cửa, hắn quay đầu lại nói :“Người yên tâm, yên tâm đi ... cái đó ... ta sẽ để cho Tây Thi đến bồi tiếp Việt vương. Người chuẩn bị một chút đi, buổi tối ta sẽ đón người đến gặp Ngô vương”

Đông Thi gật đầu : “Vậy cũng tốt ... ít nhất ... Việt vương cũng không nhớ ta quá mức, thật ra trong thôn chúng ta, ta và Tây Thi muội muội đều là thiên tư thông tuệ, băng thanh ngọc khiết cả. Những nữ nhân xuất chúng như chúng ta, nhất định phải có một đoạn tình cảm không tầm thường”

Dương Dạ quay đầu lại nở một nụ cười miễn cưỡng, sau đó xoay người nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa nghĩ : Chẳng lẽ cái làng của bọn họ chỉ có Tây Thi và Đông Thi là con gái thôi sao trời ...

55. Chương 55: Bối Vì Vùng Eo Vất Vả Mà Sinh Bệnh.

Đến chỗ tắm cung của Ngô vương Phù Sai và trở về, Dương Dạ trực tiếp chạy đến chỗ của Đông Thi. Lúc này Đông Thi đã thu dọn xong xuôi rồi, đang ở trong phòng cầm cái gương vuốt vuốt mái tóc của mình, chuẩn bị cho bước cuối cùng.

Dương Dạ vừa đẩy cửa vào, khi đưa mắt nhìn Đông Thi liền có cảm giác như da đầu muốn nổ tung lên, cả người không ngừng run lên, nếu như lúc này Đông Thi quay lại nói một câu, thì chắc chắn Dương Dạ sẽ tưởng rằng mình đã gặp phải quỷ dạ xoa nửa đêm rồi!

“Người làm mặt cái gì vậy hả?” Dương Dạ nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Đông Thi, chỉ để lộ ra hai vành mắt đen mà thôi.

“Phạm đại nhân, da của tiểu nữ tử không được trắng, cho nên cần phải trang điểm một chút, đại nhân thấy có hiệu quả không?” Đông Thi quay người lại, nghịch nghịch nháy mắt một cái.

Dương Dạ cố gắng nén xúc động muốn đập Đông Thi một trận lại, nhỏ giọng răn dạy : “Nhanh tẩy cho ta! Ngô vương không thích nữ nhân da trắng!” Thật ra thì Dương Dạ sợ rằng, Đông Thi trang điểm thành cái dạng như vậy, trên giường trong phòng ngủ tối thui đen kịt của Ngô vương, cái khuôn mặt trắng bệch như vậy không phải hù chết Ngô vương à.

Đông Thi mân mê cái môi của mình, làm ra vẻ cực kỳ ủy khuất, cố gắng đứng dậy đi rửa mặt. Còn Dương Dạ thì lắc đầu cảm thán, hy vọng rằng sẽ không có kiếm trong phòng ngủ của Ngô vương, bằng không thì trong tình huống này, nếu là bất kỳ ai cũng sẽ có hai lựa chọn mà thôi, hoặc là chém chết Đông Thi, hoặc là rút kiếm tự sát.

Sau khi thúc giục vài lần, Đông Thi rốt cục đã tẩy lớp trang điểm trên mặt, Dương Dạ cho nàng ta ăn mặc thành một thị nữ bình thường, rồi dẫn nàng ta đi thẳng đến tắm cung của Ngô vương Phù Sai.

.....

Tầm cung của Ngô vương được canh gác một cách nghiêm ngặt và cẩn thận, Dương Dạ nhìn thấy như vậy, trong lòng rất là lo lắng, nhưng mà cũng may là Ngô vương vô cùng tin tưởng Dương Dạ, cho nên đã hạ lệnh để cho hắn tự do ra vào các nơi trong cung, vì thế Dương Dạ không gặp mấy trở ngại khi mang Đông Thi quẹo trái rẽ phải trong này, đi đến chỗ cửa sổ phòng ngủ của Ngô vương.

Đèn trong phòng ngủ Ngô vương vẫn chưa tắt, Dương Dạ nhẹ nhàng gõ cửa sổ vài cái, cửa sổ quả nhiên liền mở ra. Tây Thi nhìn thấy Dương Dạ ngoài cửa sổ, vẻ mặt lo lắng lập tức biến thành vui sướng, thậm chí là còn có chút xúc động muốn khóc, Dương Dạ không chịu nổi dáng vẻ động tình của Tây Thi nữa, vội vàng vươn tay ra, bế Tây Thi từ trong phòng ngủ ra ngoài, sau đó giơ chân lên đạp một phát cho Đông Thi lọt vào trong. (Phân biệt đối xử vậy cha nội !!!)

“Phạm đại phu, đây là?” Đông Thi bị Dương Dạ đạp từ ngoài cửa sổ bay vào trong phòng ngủ, đứng dậy kinh ngạc nhìn Dương Dạ.

“Đông Thi, chuyện còn lại giao cho người, nhưng chỉ có thể sử dụng phương pháp này đưa người vào. Bởi vì Ngô vương là vua một nước, không muốn để cho người khác thấy mình là kẻ ham mỹ sắc không để ý đến triều chính, người hiểu không?”

“Ta ... hiểu rồi!” Khi Dương Dạ nói đến hai chữ “mỹ sắc”, Đông Thi liền xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng đáp lại.

“Còn nữa, người nhất định phải nhớ kỹ! Ngô vương không thích nữ nhân nói nhiều, người nhất định phải nhớ kỹ, khi cùng ngủ với Ngô vương thì không được nói bất kỳ cái gì cả! Hắn có hỏi cái gì thì người cũng chỉ ừ là được! Nhớ kỹ! Nếu không muốn bị mất đầu đấy!” Dương Dạ còn dạy dò thêm vài câu hăm dọa trước khi đóng cửa sổ lại.

Đông Thi gật đầu, Dương Dạ liền chấp tay, sau đó ý bảo Đông Thi lên giường nằm xuống trước đi, còn mình thì đóng cửa sổ lại, kéo Tây Thi, thừa dịp đêm tối, cẩn thận xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng vệ, chạy một hơi về đến chỗ ở của mình. Đi vào trong phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, kéo màn trúc xuống, sau đó hai người mặt đối mặt đứng nhìn nhau trong phòng, cùng thở phò phò như trâu.

Thở gấp thở gấp, thở một hồi cuối cùng cũng trở lại đều đặn, nhưng mà mặt của hai người vẫn ửng hồng. Lại nhìn nhau, nhìn nhìn, và lại tiếp tục thở gấp nữa.

“Sư huynh, sao huynh lại cứu ta, có phải là chuyện rất nguy hiểm hay không?” Tây Thi thở gấp liên tục, nhìn Dương Dạ, hỏi.

“Sư muội, mặc kệ là nguy hiểm thế nào, ta nhất định cũng phải cứu muội!” Dương Dạ thở gấp liên tục, nhìn Tây Thi, nói.

“Sư huynh, ta biết, ta biết mà, huynh nhất định không để cho ta chịu thương tổn, đúng không?” Mặt của Tây Thi càng ngày càng hồng, vừa nói chuyện thân thể cũng vừa nhích lại gần một chút.

“Sư muội, thật ra ngay từ lần đầu tiên ta nhìn thấy muội, ta đã hạ quyết tâm rồi, tuyệt đối không để muội chịu bất kỳ thương tổn nào cả” Dương Dạ nhìn chằm chằm vào hai mắt của Tây Thi, nhẹ giọng nói.

“Sư huynh, thật ra ... ta ... ta cũng lần đầu nhìn thấy huynh, liền nghĩ huynh rất thiện lương, rất chân thành, huynh rất đáng yêu!” Trong ánh mắt của Tây Thi hàm chứa nhiều sự yêu thương, vừa thở gấp vừa nói.

Dương Dạ động tình nói : “Sư muội, lẽ nào muội không thiện lương? Không chân thành? Không đáng yêu?”

Tây Thi cười một cách nghịch ngợm : “Ta thiện lương ở đâu? Chân thành ở đâu? Đáng yêu ở đâu?”

Dạ : “Chỗ nào của muội không thiện lương? Không chân thành? Không đáng yêu?”

Thi : “Cho dù ta có thiện lương thế nào, chân thành thế nào, đáng yêu thế nào, thì cũng không thiện lương bằng huynh! Không chân thành bằng huynh! Không đáng yêu bằng huynh!”

Dạ : “Ta thiện lương hơn muội? Chân thành hơn muội? Đáng yêu hơn muội? Muội mới là người thiện lương nhất, chân thành nhất, đáng yêu nhất mà ta từng thấy!”

Thi : “Không! Ta tuyệt đối không thiện lương như huynh! Không chân thành như huynh! Không đáng yêu như huynh!”

Dạ : “Được rồi, sư muội, vậy muội nói ta thiện lương thế nào? Chân thành thế nào? Đáng yêu thế nào?”

Thi : “Sư huynh! Huynh còn nói huynh không thiện lương, không chân thành, không đáng yêu? Tiếp xúc với huynh lâu như vậy, huynh vẫn luôn biểu hiện một mặt thiện lương, chân thành, đáng yêu của huynh mà!”

(Bóp bóp ... tác giả bị đánh ... tác giả : ”Con mẹ nó, bị liệu theo phong cách đối thoại kinh điển của Quỳnh Dao con bà nó rồi ... đừng đánh em nữa ... hix hix ... tiếp tục)

.....

Cửa phòng cửa sổ đã đóng chặt, Dương Dạ và Tây Thi mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, củi khô bốc lửa. Vốn dĩ Dương Dạ luôn tìm một cơ hội, dù sao thì hẳn cũng thích Tây Thi ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Còn cảm giác của Tây Thi đối với Dương Dạ, cũng đã bị cái miệng rộng của Đông Thi nói toạc ra rồi, cho nên bây giờ hai người ở cùng một chỗ với nhau, trong lòng rất là kích động, khẩn trương và chờ mong.

Thật ra thì, nói trắng ra là, cảm tình cũng chỉ là một tầng cửa sổ thôi, không đậm thì sẽ không thể nào hiểu nổi, đậm vào lập tức hiểu rõ ngay. Có đôi khi gặp phải sự cố ái tình, cả hai người đều không muốn đậm, có đôi khi một người muốn đậm, mà người kia lại không muốn bị đậm, rồi khi muốn bị đậm, thì người ấy lại chẳng buồn đậm vào, nói chung là cái nào cũng không tốt cả, cho nên vô số ái tình có thể lớn lên theo thời gian, nhưng sẽ rõ ràng chỉ trong do dự đậm vào hay không đậm vào thôi. Một người muốn đậm người kia lại không muốn bị đậm, rồi khi cả hai muốn đậm thì bỗng nhiên dừng một cái có chuyện, không thể đậm, vì vậy cứ đậm tới đậm lui cuối cùng lại không thành công. Thôi nhức đầu quá, nói ngắn gọn lại một câu là tình huống của Dương Dạ và Tây Thi bây giờ rất là dễ hiểu, Dương Dạ muốn đậm, và Tây Thi muốn bị đậm, cho nên tự nhiên nó thành thế, tình yêu và cảm xúc của hai người hòa quyện lại cùng một chỗ với nhau.

(Lời dịch giả : Mẹ kiếp, tên tác giả này viết rồi loạn thể nhĩ, đậm rồi lại không đậm, nhức cả đầu!)

.....

Lúc này, Dương Dạ và Tây Thi đã rất gần với nhau, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, tự nhiên như vậy. Tay của Tây Thi khoát lên vai của Dương Dạ, mà tay của Dương Dạ cũng đỡ lấy vòng eo mềm mại của Tây Thi. Khoảng cách gần như vậy, hơn nữa có cặp mị nhãn lung linh của tuyệt sắc mỹ nữ Tây Thi, làm rung chuyển vô số cảnh xuân, khiến cho bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng không thể kìm giữ được.

Hoàn cảnh như vậy, ngôn ngữ đã là dư thừa rồi, lúc bộ não hai người vẫn còn đang trống rỗng, thì hai đôi môi đã chăm chú dán chặt vào nhau, lúc bắt đầu còn khá là câu nệ, nhưng khi bốn cánh môi tiếp xúc với nhau, thì càng lúc càng nhiệt tình, càng lúc càng cuốn vào nhau.

Tây Thi vốn là một cô gái không hiểu sự đời, học tập mị thuật cũng đều xuất phát từ bản năng, bị Dương Dạ ôm một cách nhiệt liệt vào người, hôn môi một cách điên cuồng, cả người xụi lơ không còn chút sức, ngã xuống, Dương Dạ cũng kích động đến tột đỉnh, cuộc sống bị cấm dục trong thời gian dài cuối cùng cũng đã thả ra, đối mặt với tuyệt đại mỹ nữ trong truyền thuyết, Dương Dạ chỉ cảm thấy rằng bản thân không thể nào hít thở được nữa, có một ngọn lửa đang rực cháy một cách mãnh liệt bên dưới bụng hẳn ...

Không nói nhiều nữa, Dương Dạ vừa hôn môi Tây Thi, vừa cúi người, đưa tay quàng qua, nhấc cả người Tây Thi lên, vừa hôn vừa ngửi lấy mùi thơm cơ thể của Tây Thi, chậm rãi đi đến giường ...

.....

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Ngô vương Phù Sai cũng tối thui, dựa theo lời của Dương Dạ, Ngô vương đã ra lệnh là tắt hết đèn, lúc này hẳn ta đang ngồi trên giường, ôm lấy Đông Thi trần trụi mà điên cuồng.

Ngô vương hưng phấn vuốt ve thân thể của Đông Thi, run giọng nói :” Quả nhân ... quả nhân rất cực ... mỹ nhân, ban ngày quả nhân nhìn thấy nàng nhu nhược như thế, không ngờ khi xoa vào lại đây áp như vậy ...”

Đông Thi nghe lời dặn của Dương Dạ, không lên tiếng, nhưng mà khi Ngô Vương kích động bắt đầu đâm vào, Đông Thi nhanh chóng cảm nhận được niềm vui vẻ và sung sướng của đàn bà, đã không nhịn được ôm chặt lấy Ngô vương, Ngô vương có được sự cổ vũ, tưởng của mình còn ghê gớm hơn người thường, cho nên bắt đầu bán mạng.

Vì vậy, đêm hôm đó, xung quanh tấm cung của Ngô vương đều lẫn quẩn những tiếng gào điên cuồng của Ngô vương và Đông Thi.

Khi Ngô vương nằm trên thân thể của Đông Thi mà làm việc, thì Đông Thi điên cuồng gào to : “Thiếp muốn! Thiếp muốn!”

Khi Đông thi nằm trên thân thể của Ngô vương mà làm việc, thì Ngô vương liều mạng kêu to : “Eo của ta! Eo của ta!”

56. Chương 56: Bình Minh Đỏ Máu.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời nhô lên cao, những bông hoa nở nụ cười rực rỡ, chim nhỏ hót líu lo rằng :
Dậy sớm quá, tối hôm qua làm việc vất vả, mệt chết đi được ...

Đêm hôm qua, Dương Dạ hoàn toàn chìm đắm trong giấc ngủ, nhưng dần dần bị những tiếng bước chân hoảng loạn bên ngoài làm cho chợt tỉnh giấc. Mà Tây Thi bên cạnh cũng bị giật mình như vậy, xoa xoa con mắt, nũng nịu hỏi : “Sư huynh, làm sao vậy?”

Dương Dạ lắc đầu, cười một cái với Tây Thi, chống tay ngồi dậy khỏi giường, vén sơ lại cái tóc của mình. Tây Thi cũng hơi ngồi dậy, cười nhìn Dương Dạ, vừa định ngồi dậy hẳn thì chợt “A” lên một cái rồi nhanh chóng chui vào trong chăn lại, nhưng đôi chân trắng ngọc hoàn mỹ của nàng vẫn bị Dương Dạ nhìn thấy nhanh chóng.

Tây Thi xấu hổ đỏ mặt, chui cả người vào trong chăn, chỉ để hai con mắt ra ngoài, ầm ỨT mà nhìn Dương Dạ. Còn Dương Dạ thì nhìn thẳng vào cặp mắt của Tây Thi, hình như thoáng nhớ ra cái gì đó, tối hôm qua xảy ra cái gì đó đó, nhưng mà trên mặt vẫn mang biểu tình khó tin, cẩn thận nhắc chân bên người nhìn thoáng qua, sau đó ngẩng đầu, nhìn Tây Thi, bật cười ha hả.

“Ai da! Sư huynh, huynh cười ta!” Tây Thi ngượng ngùng không ngớt, hai tay túm chặt chăn phủ lên đầu.

Dương Dạ đưa tay qua, chậm rãi kéo chăn xuống, nhìn Tây Thi, trong mắt đều là cảm thán, nhẹ nhàng nói : “Ta không phải đang cười muội, ta đang cười vì, ai mà tin rằng người nằm cạnh ta bây giờ, tự nhiên lại chính là một trong tứ đại mỹ nhân Tây Thi chứ, ha ha ha”

“Tứ đại mỹ nhân? Ta à? Sư huynh nói cái gì vậy?” Tây Thi chậm rãi để lộ mặt ra, hiện vẻ kinh ngạc nhìn Dương Dạ.

“Không có gì, không có gì” Dương Dạ cười, xoay người đứng lên bắt đầu mặc quần áo vào, bộ quần áo này có đến ba tầng, mặc vào cở ra rất phiền phức. Phải nói là Tây Thi rất hiểu lòng người, thấy vậy liền lấy một cái áo ngoài khoác vào, sau đó quỳ gối trên giường nhẹ nhàng giúp đỡ Dương Dạ mặc quần áo vào.

Dương Dạ ngừng động tác của mình lại hướng thụ, quay đầu nhìn về hướng Tây Thi, thấy thân hình xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, mi nhãn đầy ý xuân, mỗi lúc nào cũng cười, hai bên má còn có hai cái má lúm đồng tiền rất là dễ thương nữa, ngoài ra bây giờ trên người Tây Thi chỉ khoác một cái áo mỏng, tất cả bên trong đều đang ẩn hiện mà ra, thật sự đúng là cực phẩm nhân gian!

Dương Dạ không nhịn được nữa, quay người lại ôm lấy Tây Thi, bắt đầu hôn môi một cách điên cuồng, Tây Thi hô to lên một tiếng, nhưng rồi lại mềm nhũn trong lòng của Dương Dạ.

Tiếng bước chân bên ngoài vẫn hỗn độn như cũ, và tiếng đập cửa rốt cục đã vang lên.

Dương Dạ buông tay ra, nhìn Tây Thi đang thở dốc, còn Tây Thi vừa thở vừa cười nghịch ngợm một chút, sau đó nhào vào trong chăn tiếp, Dương Dạ thì hít sâu một hơi, chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, rồi đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là một người hầu đi theo Dương Dạ từ Việt quốc đến, thấy Dương Dạ ra mở cửa, lập tức hoảng hốt quỳ xuống, kêu to : “Phạm đại nhân! Việc lớn không tốt! Ngô vương xảy ra chuyện rồi!”

Dương Dạ kinh hãi, trong đầu liên tưởng rỗng, sau một hồi tỉnh lại liền đuổi tên hầu này đi, trở về phòng nói với Tây Thi trên giường : “Sư muội, muội ở đây đừng đi đâu cả, ta đi xem rồi sẽ trở lại”

Tây Thi nghe lời gật đầu, Dương Dạ xoay người ra khỏi phòng ngủ, đi theo những thị vệ Việt quốc đang hoảng loạn, thẳng một đường đến tẩm cung của Ngô vương.

Dọc đường đi, Dương Dạ còn đang suy nghĩ, đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ Việt vương Câu Tiễn phải thích khách ám sát Ngô vương Phù Sai? Hẳn nào biết rằng, cái âm mưu đề tiện khôn nạn và dơ bẩn đến không thể dơ bẩn hơn nữa của hắn đã gây ra một vụ thảm án kinh thiên động địa.

.....

Thảm án phát sinh như thế này.

Cũng là một buổi tối vất vả cực khổ, sáng hôm nay Phù Sai mơ màng tỉnh lại, thậm chí là không nhớ nổi tối qua mình đã đi ngủ thế nào nữa, thật ra thì ông ta chẳng có ngủ gì cả, mà là chết ngất đi đấy, do không chịu nổi áp lực tàn phá của “đại mỹ nữ” Đông Thi, cho nên đã chết ngất trong lúc vẫn còn hoạt động sinh dục.

Bây giờ ông ta đã hơi tỉnh lại một chút, chỉ là vùng eo cùng thắt lưng vẫn còn hơi nhức ti tí. Mờ mắt cố gắng làm tỉnh táo lại, nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, không khỏi cảm thán : Cái này là sinh hoạt vợ chồng sao? Đúng là không phải đơn giản, Tuy rằng mình thân là vua một nước, nhưng đừng nói là hậu cung ba ngàn mỹ nữ, chỉ cần một mỹ nữ do Việt quốc đưa đến thôi, cũng đủ làm ình đi đường không nổi rồi.

Đang nghĩ ngợi, thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rên rỉ mơ ngủ do bên cạnh truyền đến, Ngô vương sùng sốt một chút, liền bật cười, tiếp tục hồi tưởng lại giây phút mây mưa ngày hôm qua, tuyệt không thể tả, lại nghĩ đến mỹ nữ bên cạnh, chính là Tây Thi quyết rũ động lòng người, phòng tình vạn chủng đứng trước mặt mình ngày hôm qua ở đại điện, trong lòng bắt đầu cảm thấy sung sướng vô hạn.

Mà bởi vì sung sướng, cho nên Phù Sai đã có chút hưng phấn, chậm rãi xoay người qua, muốn nhìn xem mỹ nữ nằm ngủ sẽ có dáng dấp thế nào, nhưng qua vừa quay qua nhìn, hồn của Phù Sai liền muốn bay ngay lên trời! Trước mắt đâu phải là mỹ nữ của Việt quốc đâu! Cái cái cái cái cái này còn có thể gọi là người sao? Cái này hoàn toàn là đầu trái chanh, mắt con chuột, mũi chim ưng, mi chữ Bát, tai gậy vạ, miệng nói bự, răng già nua, cổ tim đèn, cánh tay thì ngắn, ngón tay thì khổng lồ, ngực ngô ra, bụng của chó, eo thùng cơm, mặt béo phệ, hai mắt như pháo, khoe miệng còn đang chảy nước bọt ra xuống vành môi kia kia

Ngô vương Phù Sai lúc này hoàn toàn là bộ dáng sợ hãi vô cùng, sợ đến nỗi cả người run lên, không khống chế được kêu lên một tiếng “Má ơi” một cách điên cuồng.

Cái tiếng kêu này đã làm cho Đông Thi đang mơ màng giật mình tỉnh giấc, ngáp một cái, xoa xoa con mắt, thấy Ngô vương đang mở to mắt kinh khủng nhìn mình, vì vậy lập tức làm ra một dáng vẻ quyến rũ không gì sánh bằng nhìn Ngô vương một cái, nũng nịu nói : “Đại vương, đêm qua thoải mái không?”

Những lời này, giống như là ba trăm cân ” Uống vào một ngày chết liền” trộn với hai trăm cân “Mỉm cười nửa cái liền điên”, chui vào lỗ tai của Ngô vương, đâm thủng màng nhĩ của ông, trong nháy mắt đã xé toạc lục phủ ngũ tạng của ông. Ngô vương bị kích thích đến nỗi mặt đỏ rực lên, gân xanh bỗng nổi đầy trên mặt, rồi rớt cục cũng “ợ” một tiếng, một ngụm máu tươi nồng đậm được phun một cách dũng mãnh ra khỏi miệng của Ngô vương. Còn Ngô vương khi phun ra một ngụm máu này, cũng mang theo vô số cái không hiểu cùng tiếc nuối và phần nộ ra đi, đầu gục xuống, chân giãy giãy, không còn thở nữa, nhưng mà vẫn trừng lớn con mắt, chết không nhắm mắt.

Đông Thi thấy Ngô vương học ra máu, con tưởng rằng là do mỹ sắc của mình làm cho kích động, cho nên tiếp tục quyến rũ nhẹ giọng kêu cả nửa ngày, nhưng mà Ngô vương vẫn không nhúc nhích gì cả, Đông Thi liền khẩn trương, đưa tay lên mũi coi thử xem còn thở hay không, phát hiện ra Ngô vương đã không còn thở nữa, mặt tái nhợt, đã về trời từ lâu rồi.

Đông Thi sợ hãi, phản ứng đầu tiên chính là luống cuống mặc quần áo vào, sau đó theo cánh cửa sổ mà tới qua Dương Dạ đá nài vào, hoảng hốt chạy ra ngoài rất xa, nhưng cuối cùng vẫn bị thị vệ vương cung bắt lấy.

.....

Dương Dạ đang đi được nửa đường đến tẩm cung của Ngô vương, thì chợt nghe thấy tùy tùng và thị nữ nhỏ to nghị luận, nói là Ngô vương tự nhiên băng hà! Mà có người nói rằng hung thủ chính là mỹ nữ do Việt quốc tiến cống đưa đến, nay đã bị bắt!

Tim của Dương Dạ bỗng đập nhanh hơn, không nói hai lời lập tức quay đầu trở lại, hẳn biết lúc này phiền phức rồi, Ngô vương Phù Sai sao tự nhiên lại lăn ra chết! Đông Thi thì trở thành hung thủ và đã bị bắt? Cần thận suy nghĩ lại một chút, Dương Dạ liền bình tĩnh hiểu rõ ra, và đứng dậm chân ngay tại chỗ! Chỉ biết trách mình là tối qua đổi Tây Thi ra, mà sáng hôm nay lại quên đưa Tây Thi trở về! Ngoài ra mình và Tây Thi còn ... Không hề nghi ngờ nữa, trong lịch sử viết rằng Ngô vương tức chết cũng vì chiến bại, còn bây giờ? Hầu như có thể khẳng định là Ngô vương đã bị Đông Thi hù chết rồi!

Nhưng việc đã đến nước này, Dương Dạ cũng biết đã không còn đường lui nữa, bây giờ Ngô vương đã chết, Đông Thi bị bắt, trên dưới Ngô quốc khẳng định sẽ cho rằng đây là Việt vương Câu Tiễn làm, mà đám người Dương Dạ đương nhiên sẽ bị nhận định là do Việt vương phái đến ám sát Ngô vương, bây giờ không có biện pháp rồi, Dương Dạ nghĩ : Cái này không thể giấu mặt được! Chờ khi đám người trong vương cung Ngô quốc mà có phản ứng, thì đám người bên mình khẳng định sẽ không chạy kịp, cũng may bây giờ mình đã có chút năng lực, những người khác ... thôi đành xin lỗi, mình chỉ có thể mang Tây Thi, giết đi ra khỏi Ngô quốc thôi!

57. Chương 57: Một Người Mở Cửa Vạn Người Chở Cản.

Rời khỏi đám thị vệ đang hoảng loạn trong vương cung, Dương Dạ trở về chỗ ở của mình, đẩy cửa ra rồi nhanh chóng đóng cửa lại, quay đầu lại kêu lớn với Tây Thi nằm trên giường đang nhìn hẩn một cách khó hiểu : “Mau mặc y phục vào! Đi theo ta!”

Tây Thi thấy Dương Dạ nghiêm túc như vậy, cũng có chút hoảng hốt, vội vàng đứng dậy mặc quần áo vào. Dương Dạ khẩn trương nhìn thoáng ra ngoài cửa, sau đó túm chặt lấy thanh kiếm do vực chủ tặng cho hẩn, thang kiếm vừa được rút ra khỏi vỏ một nửa, thì hẩn liền nhìn chăm chăm vào mũi kiếm, nghĩ : Không phải nói giỡn chứ? Lê nào thật sự muốn thấy máu?

Tây Thi mặc quần áo xong, đi đến bên cạnh Dương Dạ, nhẹ giọng nói : “Sư huynh, huynh muốn mang ta đi đâu?”

“Quay về Việt quốc! Ngô vương chết rồi, chúng ta gặp nguy hiểm!” Dương Dạ thu kiếm vào trong vỏ, quay lại ôm lấy Tây Thi : “Ta nhất định phải mang muội rời đi!”

“Cái gì? Ngô vương chết rồi?” Tây Thi sợ hãi kêu lên : “Chúng ta đi? Vậy ... vậy Đông Thi tỷ tỷ? Trịnh Đán tỷ tỷ?”

Dương Dạ do dự một chút, biết Đông Thi bị bắt, mà Trịnh Đán bị nhốt tại hậu cung, không thể làm gì khác hơn nữa, đành nhỏ giọng nói : “Không có biện pháp, ta chỉ cứu được muội, không cứu được các nàng, hướng hồ các nàng cũng đã bị bắt rồi”

“Nhưng mà ...” Tây Thi nhíu đôi mày thanh tú lại, ngẩng mặt lên còn muốn nói cái gì đó.

“Không còn thời gian đâu, chúng ta phải thừa dịp hỗn loạn mà bỏ chạy, nếu không đi thì sẽ gặp rắc rối” Dương Dạ cũng rất khẩn trương, mặc dù có kiếm trong tay, nhưng mà cho đến bây giờ hẩn vẫn chưa từng làm loại chuyện này.

Tây Thi nhìn chăm chăm vào Dương Dạ nửa ngày, gật đầu không nói thêm gì nữa. Dương Dạ để cho Tây Thi mang một cái khăn che mặt lại, sau đó kéo tay nàng, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài.

.....

Trên dưới vương cung bây giờ đầy rẫy sự hỗn loạn, Dương Dạ kéo Tây Thi chạy, cúi đầu quẹo trái quẹo phải, cố gắng tránh né bất kỳ ai phát hiện hay nhận ra bọn họ. Xuyên qua vài con đường trong cung điện, mắt thấy đã đến đường cửa lớn của vương cung. Nhưng đằng xa, Dương Dạ nhìn thấy ngay chỗ cửa lớn ấy có không ít mười mấy thị vệ vương cung rồi, đang cầm binh khí trong tay, nhìn chăm chăm về bên này.

“Sư huynh, bên kia có rất nhiều người ...” Tây Thi bị Dương Dạ kéo tay, hoang mang kêu lên một câu.

Dương Dạ không nói lời nào, con mắt nhìn chăm chăm vào mười mấy người thị vệ vương cung kia, nắm chặt kiếm trong tay. Thành thật mà nói, hắn còn khấn trương hơn Tây Thi nữa, và còn sợ hãi hơn nữa. Bình thường tuy rằng có đánh nhau, nhưng giết người? Hắn chưa từng làm điều đó bao giờ cả. Đối mặt với mười mấy quân lính cổ đại có binh khí trong tay, Dương Dạ cũng có chút mơ hồ, hắn không biết nên thu xếp thế nào nữa, lỡ như có gì sơ xuất thì sẽ phải trả giá bằng tính mạng! Hơn nữa, sống chết không chỉ có riêng một mình hắn, mà còn có Tây Thi bên cạnh nữa! Dương Dạ rất rõ ràng, từ khi tình cảm bắt đầu, thì mọi chuyện sẽ phát triển, chỉ cần là một người con gái hắn thương mà cũng thương lại hắn, thì hắn nhất định sẽ không để cho người con gái ấy phải chịu tổn thương gì cả, bây giờ muốn hắn bỏ Tây Thi lại để một mình xông ra? Đây là chuyện mà Dương Dạ tuyệt đối không thể làm được!!!

Tây Thi thấy Dương Dạ không nói lời nào, chỉ kéo tay của mình muốn xông qua cửa lớn vương cung, trong ngực nàng bỗng nhiên có một tia cảm động không hiểu, nàng biết Dương Dạ bây giờ đang muốn mang nàng xông ra, và hắn lấy mạng của hắn ra để bảo vệ tính mạng cho cả hai người!

Dương Dạ kéo Tây Thi càng chạy càng gần, thị vệ vương cung cũng chậm rãi nhìn rõ người đến, một người đầu lĩnh bỗng nhiên hô lên : “Xem kia! Là Phạm Lãi Việt quốc! Là Phạm Lãi Việt quốc cùng với nữ tử tiến cống!”

Còn chưa nói xong thì Dương Dạ đã mang Tây Thi chạy đến gần rồi, hai bên còn cách nhau khoảng mười mét, Dương Dạ nghiêm mặt lạnh lùng nhìn đám người đông nghẹt trước mặt, mà những thủ vệ bên này cũng cầm binh khí lên nhìn về hướng Dương Dạ.

Một người thủ vệ bước ra, hai tay hợp thành hình kèn đồng hô lớn : “Thích khách Việt quốc to gan! Dám giết hạ đại vương của bọn ta! Nghe đây! Các người đã bị bọn ta bao vây! Muốn được khoan hồng thì trong vòng mười giây phải buông vũ khí xuống!”

Dương Dạ quay đầu lại nhìn Tây Thi một cái, buông tay nàng ra, cười cười, sau đó xoay người, chậm rãi rút thanh kiếm ra, đưa qua tay trái cầm, tay phải thì tranh thủ xấn tay áo của tay trái lên, nhìn chăm chăm vào xích ấn trên mặt, trong lòng lẳng lẽ nói một câu : Tao cầu xin mày!

Đám thủ vệ đối diện nhìn thấy Dương Dạ rút kiếm ra, cũng không khách khí nữa, hô lớn lên, biểu tình lập tức trở nên dữ tợn, cầm binh khí vọt đến, và trong lòng bọn chúng đang cười nhạo : Một quan văn của Việt quốc mà dám rút kiếm ra? Nhìn xem người có bao nhiêu lợi hại!

Dương Dạ không quay đầu lại, hô lớn một tiếng với Tây Thi :” Lui về phía sau!” Sau đó giơ kiếm lên, mồ hôi trên mặt liền chảy xuống, đón đỡ những tên thủ vệ đang lao đến, trong nháy mắt, Dương Dạ cảm thấy xích ấn trên cổ tay trái liền nóng lên, cái cảm giác nóng rực này đang chạy dài lên cánh tay! Trong lòng liền vui vẻ kêu lên một câu : Được rồi !!!

Cũng giống như lúc luận võ với đám thị vệ bên Việt quốc vậy, trong mắt của Dương Dạ bây giờ, động tác của những tên thủ vệ Ngô quốc này cũng tương đối chậm, khi kiếm của một tên thủ vệ đâm tới, trong lúc tránh né Dương Dạ còn có thời gian để cọ cái mũi, sau đó đưa kiếm chém ra, tên thủ vệ này liền hét lên rồi ngã gục!

Đám thủ vệ liền ngậy ngấn cả người, vô cùng kinh ngạc vì sao quan văn Việt quốc mà lại có năng lực lớn như vậy?

Dương Dạ cũng ngậy ngấn người ra, nhìn mũi kiếm của mình, tự nhiên thấy máu còn chưa thấm lên kiếm, lập tức kiêu ngạo : Thì ra giết người cũng không có gì đặc biệt! Cho các người nếm thử lợi hại của tu sĩ Dương Dạ! À không, mình tên là gì vậy nhỉ? Quên mẹ rồi à đúng rồi! Cho các người nếm thử sự lợi hại của tu sĩ quý tộc Xích Chủy!!!

Những tên thủ vệ Ngô quốc này đều là đám yếu ớt, ỷ vào người đông thể mạnh vây lấy Dương Dạ ở giữa,

liều mạng chém ra, Dương Dạ cầm kiếm dễ dàng tránh né, lúc thì ngồi chồm hổm xuống, lúc thì nghiêng trái ngã phải, lắc người uốn éo, lộn ngược ra đằng sau, thân thể nhào lộn mấy vòng, xoay giữa không trung, lại tiếp tục nhào lộn, xoay người, nhào lộn, xoay người ...

Trong lúc hấn tránh né, đồng thời cũng cầm kiếm đánh trả, xung quanh đã đầy tiếng gào khóc, những kiếm ảnh hiện lên liên tục, đám thủ vệ Ngô quốc đã ngã xuống mười mấy người rồi, còn trên người của Dương Dạ tuy rằng cũng đầy những vết máu loang lổ, nhưng mà không bị hư hao gì dù chỉ là cọng tóc.

Đám thủ vệ Ngô quốc vây công Dương Dạ nửa ngày thấy rằng không có tác dụng gì, người bên mình thì tổn thất hơn phân nửa, vì vậy liền bắt đầu khiếp đảm. Bỗng nhiên có một tên thông minh nhìn thấy Tây Thi cách đó không xa, vì vậy liền bỏ qua Dương Dạ, giơ kiếm chém về hướng Tây Thi.

Tây Thi sợ hãi, lập tức hét rầm lên, xoay người bỏ chạy, nhưng thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng làm sao mà so bì với cáo lưng hùm vai gấu của tên thủ vệ Ngô quốc ấy, chưa chạy được hai bước thì đã bị tên thủ vệ túm lấy vai, Tây Thi sợ đến nổi mặt đỏ bừng, nước mắt rưng rưng, kinh hoàng quay đầu lại hô lớn : ” Sư huynh, cứu ta!”

Ngàn lần không nên, vạn lần không nên! Lúc Tây Thi mãnh liệt quay đầu lại, thì tự nhiên làm rớt cái khăn che mặt của mình đi, và ngay lập tức khiến cho tên thủ vệ Ngô quốc ấy trợn tròn mắt, hấn ngay cả nằm mơ cũng không thể tưởng được có một tiên nữ đẹp như vậy! Hơn nữa do hoảng sợ nên mặt của Tây Thi đỏ hồng, ánh mắt đầy sợ hãi, mùi thơm càng tỏa ra nồng đậm, lúc nàng quay đầu lại hô lớn, tên thủ vệ kia chỉ cảm thấy rằng có một mùi thơm mê người ập vào mặt, lại nhìn vào trong cặp mắt long lanh lung linh đầy nước của Tây Thi, sau đó liền không còn khống chế được bản thân nữa, máu tự nhiên chảy ra trong mũi, hai mắt trợn lên, ngã cái rầm xuống đất.

Những tên thủ vệ đang vây lấy Dương Dạ nghe thấy động tĩnh bên này, tò mò nhìn lại, và một cái liếc nhìn thôi lập tức phun máu mũi ra, ngã rầm rầm xuống đất, chỉ còn lại vài người có ý chí hơi tốt, tuy rằng không ngã xuống nhưng do mất máu quá nhiều, khiến cho đứng lung lay, nghiêng người như sắp ngã. Và dĩ nhiên Dương Dạ không hề khách khí, giơ kiếm lên giải quyết nốt mấy tên thủ vệ không chịu ngã xuống ngay.

Sau khi đao quang kiếm ảnh dừng lại, Dương Dạ vẫn đứng thẳng thân mình, tay trái cầm chặt kiếm, đứng ngay trước cửa lớn của vương cung, trên người đầy máu, xung quanh là hơn mười mấy cái xác của thủ vệ Ngô quốc, sau đó Dương Dạ chậm rãi quay đầu lại, cười một cái với Tây Thi đang đứng cách đó không xa.

Vì vậy, nước mắt hàm chứa trong mắt của Tây Thi rốt cục đã chảy xuống má, tim cũng càng ngày càng đập kịch liệt hơn, trong mắt của nàng, người nam tử cam tâm vì nàng mà không tiếc hy sinh mạng của mình, dưới ánh mặt trời phụ trợ, càng có vẻ cao to đẹp trai, thân ảnh càng ngày càng lớn, làm cho nàng say mê, khiến cho người đọc không cảm thấy chán ghét hấn, cảm giác hấn giống như mùa xuân trong lành ...

.....

58. Chương 58: Em Có Nguyên Ý Không?

Khi Dương Dạ bước lại kéo tay của Tây Thi, thì nàng ta vẫn còn đang ngây dại ra, cùng lúc nàng thấy Dương Dạ vì bảo vệ mình mà liều mạng nên cảm động vạn phần, về phương diện khác, nàng chưa từng biết sư huynh tự nhiên lại có võ công cao như vậy, một mình có thể đánh bại mười mấy thị vệ cao thủ của đối phương.

“Ngơ cái gì vậy? Đi mau!” Lúc Dương Dạ kéo tay của Tây Thi, thì phát hiện ra trong lòng bàn tay của Tây Thi đều là mồ hôi.

“Sư huynh, không ngờ huynh ...” Tây Thi hồi phục tinh thần lại, mặt mang sự kinh ngạc, đưa ánh mắt ái mộ nhìn Dương Dạ.

“Được rồi được rồi! Muốn khen ta thì sau này còn thời gian!” Dương Dạ vội vàng giơ tay lên, ngăn cản Tây Thi lại : “Muội cũng đừng nhìn ta bằng con mắt đó nữa, ánh mắt của muội làm cả người ta nhũn ra mất”

“Sư huynh ... sao huynh ... huynh hôm nay lại trở nên ... trở nên hư quá vậy ...” Khuôn mặt nhợt nhạt của Tây Thi bỗng đỏ lên, cúi đầu, tùy ý để cho Dương Dạ kéo tay, khóe miệng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt,

đem thân thể nhỏ nhắn nhẹ nhàng hướng đến gần Dương Dạ một chút, rất hiển nhiên, bây giờ nàng đã hoàn toàn xem Dương Dạ trở thành người nam nhân mà mình có thể dựa vào.

Trong lòng Dương Dạ cũng rất sướng! Trước mặt mỹ nữ, giết hơn mười mấy thị vệ, thể hiện uy phong vạn phần ra. Cái cảm giác này đúng là sướng không thể tả được rồi, hơn nữa giờ phút này hần nhìn Tây Thi, trong lòng bỗng thấy nóng rực. Tối hôm qua khi hần và Tây Thi cùng nhau làm những mây mưa đông tố, lúc này trong đầu hần vẫn còn hiện ra một cách mơ hồ, mà phàm là những bằng hữu độc giả không còn thân trai tân đều sẽ như thế cả, nếu có thể có được một đêm với cực phẩm trong lòng ngưỡng mộ, thì ngày hôm sau thậm chí là năm sau, cũng sẽ luôn nhớ mãi về những chi tiết hình ảnh ấn tượng ấy trong đầu, và thường xuyên nhớ lại những chuyện ngày ấy trong đêm hôm ấy và cùng ấy ấy.

Dương Dạ lúc này đang bị lún sâu vào cái trạng thái hồi tưởng về những cái ấy, hơn nữa người con gái ngay trước mắt, mị nhân như nước, cử chỉ phiêu hương, tất cả quả thật đã khiến cho Dương Dạ hầu như quên mất tình cảnh của mình.

“Sư huynh, huynh sao vậy?” Tây Thi thấy Dương Dạ đứng bên cạnh mình, kéo tay mình, nhưng mà không có nhúc nhích gì cả, ánh mắt mê ly, nước miếng thì chảy ra, không khỏi nhẹ giọng dò hỏi.

“Mỹ nữ ... à không phải, sư muội! Tối hôm qua ... chuyện ấy, muội có hối hận không?” Dương Dạ nhìn cô gái Tây Thi đáng yêu ngoan hiền trước mặt, bỗng nhiên có một cảm giác kích động không yêu em là không được.

Tây Thi sửng sốt một chút, vừa cười thẹn lên, nhưng cũng lắc đầu một cách kiên định.

Dương Dạ nhìn thấy Tây Thi, vươn tay ra phía sau ôm lấy lưng của nàng : “Anh nguyện ý tiếp nhận em làm người đàn bà của anh, thành thật nghe theo mệnh lệnh của trời, cùng sống với em cả đời. Vô luận là nghèo khó, ốm đau, bệnh tật, cũng nguyện ý nuôi dưỡng em cả đời, yêu quý em, trân trọng em, tôn trọng em, bảo vệ cho em” Dương Dạ kéo tay Tây Thi đặt lên trước ngực mình, nói : “Em có nguyện ý tiếp nhận anh làm người đàn ông của em, thành thật nghe theo mệnh lệnh của trời, cùng sống với anh cả đời, vô luận là nghèo khó, ốm đau, bệnh tật, cũng nguyện ý thuận theo anh, yêu thương anh, trân trọng anh, tôn trọng anh, bảo vệ cho anh không?”

Tây Thi ngơ ngác nhìn Dương Dạ đọc diễn nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu hiểu được một chút lời nói của Dương Dạ, mặt đỏ một cách lợi hại, xấu hổ cúi mặt xuống, nhẹ nhàng nói : “Thiếp nguyện ý”

Vì vậy, Dương Dạ ngẩng đầu ưỡn ngực ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Tây Thi, hai người lao vào ôm nhau, bước chân một cách có tiết tấu về hướng cửa lớn vương cung Ngô quốc, dưới chân bọn họ là những dòng máu của những thị vệ Ngô quốc đang chảy tụ về một chỗ, tạo thành một cái thảm màu đỏ hồng cho bọn họ, lúc này, hình như xung quanh đang nổi lên bài hát “Lễ Đường Kết Hôn” : Tền ten ten ten, tền tén tén ten, tền ten ten ten, tền tén tén ten ten ten ten

.....

Không thể không nói rằng : Hạnh phúc của mọi người là như nhau, chỉ là người không may thì luôn gặp đủ điều không may!

Ngay khi Dương Dạ kéo Tây Thi đi ra, một chân đã đặt ra ngoài cửa lớn, thì lúc này, cận vệ truy binh Ngô quốc đã đuổi đến, càng không may hơn chính là, ở bên ngoài vương cung Ngô quốc, trong một thời gian ngắn đã tập hợp hơn mấy trăm quan binh rồi.

Dương Dạ và Tây Thi trong lúc nhất thời đã bị vây chặt ngay cửa lớn của vương cung Ngô quốc.

Tây Thi nhìn trước nhìn sau vài lần, cả người sợ đến run lên, dựa chặt vào người của Dương Dạ, đừng nói là Tây Thi, ngay cả bản thân Dương Dạ cũng có chút sợ, trong lòng hần biết, nếu chỉ cần bị bắt thì khẳng định là khó thoát tội chết. Nhưng mà cục diện bây giờ, trước sau đều là địch mà địch còn rất đông nữa, đối mặt với mấy trăm quan binh Ngô quốc, hần cũng không còn tin tưởng vào năng lực của bản thân được nữa.

Trong đám truy binh của cận vệ vương cung có một người cao to tráng kiện bước ra, trên người mặc một bộ giáp màu xanh đậm vậy, giống như một cái bánh chưng đang đứng ở đó, lớn tiếng hô về bên Tây Thi và Dương Dạ : “Người phía trước nghe đây! Ta là Tổng đốc Sát Hoàng, dẫn dắt quân cận vệ trọng án Ngô quốc, các người đã bị bao vây! Ta ra lệnh cho các người phải buông vũ khí đầu hàng trong vòng một phút!”

Mấy trăm quan binh trước và sau bắt đầu cầm binh khí tằm chắn lên.

Tây Thi nắm chặt tay của Dương Dạ, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra vì sợ : “Sư huynh, bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?”

“Không cần sợ” Dương Dạ cười thoải mái với Tây Thi, sau đó ngửa đầu lên nhìn cái tường cao hơn một trường gần đó, trong đầu suy nghĩ, hai chân bỗng căng ra, đưa tay ôm lấy eo của Tây Thi, nhỏ giọng nói : “Muội ôm chặt lấy cổ của ta, chúng ta đánh cược một phen!”

Tây Thi không biết Dương Dạ đang nghĩ cái gì trong đầu, trong lòng sợ hãi, chỉ biết dựa theo lời nói của sư huynh, ôm chặt lấy cổ của hắn, dựa đầu vào vai của Dương Dạ.

Dương Dạ lại đưa mắt lên nhìn bức tường cao cao bên cạnh, suy nghĩ rằng với năng lực hiện nay của mình, có thể nhảy vượt qua được không nhỉ? Chỉ có nhảy qua bức tường này thì mới có đường sống mà thôi, chứ đứng ở giữa hai nhóm người này thì chắc chắn là ngồi chờ chết rồi, vô luận thế nào thì cũng phải thử một cái.

Nghĩ như vậy, Dương Dạ liền nói một câu : “Ôm chặt!” Sau đó hai chân khê động, dùng hết sức lực toàn thân, đạp mạnh xuống đất nhảy vọt đến bức tường, quả nhiên là nhảy lên rồi! Nhưng mà ... lại là nhưng mà ... hình như là mình không chế không được tốt, đúng là nhảy qua bức tường, nhưng mà nhảy “hơi bị” cao quá. Thật ra thì đây là lần đầu tiên Dương Dạ dùng hết lực toàn thân, hắn căn bản là không ngờ rằng trong cơ thể lại có một luồng lực lượng lớn như vậy, khi thân thể bay vượt lên bức tường càng lúc càng cao, hắn có cảm giác như là mình đã mọc cánh và đang bay vậy. Rồi đến lúc khi hắn ôm lấy Tây Thi đáp xuống trên tường vương cung, thì trong lòng chỉ có một chữ duy nhất : Vô đối!

Tây Thi vẫn nhắm chặt mắt lại, có cảm giác giống như là vừa rồi mình mới vừa được bay lên vậy, đợi đến khi hai chân đứng vững rồi mới dám mở mắt ra, và kinh ngạc phát hiện ra rằng mình bị Dương Dạ ôm, và đang đứng trên tường của vương cung, lập tức kinh ngạc quay đầu lại nhìn Dương Dạ.

Đúng lúc này, trong đám quan binh bên dưới tường thành phát ra một tiếng hét chói tai : “Bắn cung!”

Dương Dạ nghe những lời này xong, lập tức sợ hãi, vô thức ôm chặt lấy Tây Thi, nhìn xuống dưới tường thăm dò, nhưng mà hắn chưa kịp cúi đầu nhìn thì đã thấy vô số mũi tên nhọn hoắc đang lao vọt đến chỗ hắn và Tây Thi.

Trong lòng Dương Dạ sợ hãi kêu lên một tiếng thật to : Chết mẹ! Dưới tình huống cấp bách, hắn liền đẩy Tây Thi ra sau lưng, và bắt đầu cầm kiếm múa lượn đỡ tên, múa kiếm thành một tường chắn, gạt hết cung tên đang bay đến, Dương Dạ vừa gạt cung tên ra, trong lòng vừa chửi um sùm : Cái đệt mẹ! Còn nói là hoàn thành nhiệm vụ không nguy hiểm đến tính mạng! Lão thái thái! Vực chủ! Các người chết đâu hết rồi!

Tên càng lúc càng ít, những quan binh bên dưới tường của Ngô quốc cũng không nhin được phát ra tiếng hô sợ hãi, Dương Dạ từ từ dừng động tác múa kiếm lại, cười ngạo nghễ đắc ý không gì sánh bằng xuống dưới đám quan binh của Ngô quốc.

Đột nhiên, đúng lúc này, ở phía sau truyền đến tiếng hét chói tai của Tây Thi : “Sư huynh!” Cùng lúc đó, Dương Dạ cảm thấy mình bị một cánh tay đẩy ra, thân thể lão đảo ngã qua một bên, đợi đến khi hắn quay đầu nhìn Tây Thi, thì vừa vặn nhìn thấy một mũi tên đang bay đến dưới bụng của Tây Thi, tốc độ cực nhanh, thậm chí là trong chớp mắt đã xuyên qua thân thể của Tây Thi, bắn thủng ra ngoài từ phía sau nàng ...

Dương Dạ vô thức đưa mắt nhìn xuống dưới, liền thấy cái tên Hoàng Sát tổng đốc gì đó vừa rồi đứng ra kêu gọi đầu hàng, vẫn còn đang trong tư thế cầm cung mà bắn, mà Tây Thi bên cạnh Dương Dạ, thân thể lung lay vài cái, rồi lão đảo qua một bên, trực tiếp rớt xuống tường.

Dương Dạ trợn tròn mắt, hô to một tiếng, rồi thả người nhảy xuống tường theo, trước khi đầu của Tây Thi kịp chạm vào đất, hắn đã ôm lấy nàng vào trong lòng ngực.

Tây Thi ngã vào trong lòng của Dương Dạ, hai mắt nhắm nghiền lại, dưới bụng đã đầy máu tươi, mặc cho Dương Dạ kêu to thế nào cũng không có phản ứng, Dương Dạ gấp đến nỗi hai mắt đỏ rực lên, nhẹ nhàng đặt thi thể của Tây Thi qua một bên, đứng dậy, tay cầm kiếm, chém về hướng một quan binh Ngô quốc

cách đó không xa, mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt tên tổng sát, điên cuồng gào lên : “Thằng chó đẻ kia! Cái thằng súc vật biển! Tao muốn đấu một mình với mày! Tao muốn giết mày!”

....

59. Chương 59: Ác Ma Vương Cung Trong Truyền Thuyết.

Trong ấn tượng của Dương Dạ, bản thân hắn còn chưa từng phần nộ như vậy bao giờ cả, cảm thấy ngực nghẹn như sắp nổ vậy, con mắt sắp chảy ra máu thay vì là chảy ra nước rồi! Vốn mọi chuyện đều rất hoàn mỹ, mình trở về nơi đây và mang theo một ý đồ nho nhỏ chính là nhìn thấy được một trong tứ đại mỹ nữ thời cổ đại, Tây Thi, xem xem nàng ấy như thế nào, không ngờ rằng có thể may mắn có một chân với Tây Thi, càng không nghĩ rằng sư huynh sư muội sớm chiều ở chung, mình thật sự đã bắt đầu thích Tây Thi, càng không ngờ rằng với cái thân phận Phạm Lãi này, mình có thể khiến cho Tây Thi động chân tình, mà đôi nam nữ này lại vừa mới đâm thủng lớp ngăn cản giữa hai người nữa, đang trong giai đoạn ngọt ngào thân mật với nhau, mà tự nhiên chỉ trong nháy mắt, người con gái mình vì cứu mình, mà đã phải chịu cảnh máu tươi nhuộm bắn! Tâm tình của Dương Dạ lúc này đã không thể dùng bi thống và phần nộ để hình dung được nữa.

Giơ cao thanh kiếm trong tay, trong mắt của Dương Dạ lúc này, những quan binh trước mặt hình như đã không tồn tại nữa, mục tiêu của hắn chỉ có một, chính là tên Tổng đốc đã bắn tên trúng Tây Thi kia!

Gào thét điên cuồng, Dương Dạ cảm nhận rất rõ cái cảm giác thiêu đốt trên cổ tay trái, qua cánh tay, qua vai, đến cổ và hơn một nửa khuôn mặt, thậm chí là toàn thân đang sôi trào lên nữa! Kiếm trong tay bổ ra ngoài, mũi kiếm vừa tiếp xúc đã xé rách rất nhiều thân thể của quan binh Ngô quốc trước mặt, máu tươi phun lên từng dòng, hình thành một dòng suối máu ngay trước mặt hắn. Lúc này trong đầu của Dương Dạ chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất : Ai cản ta thì chết!

Những quan binh bên ngoài vương cung lúc này cũng đã vọt vào, cùng với đám người của tên tổng đốc kia hình thành một nhóm, vây lấy Dương Dạ ở giữa, nhưng mà làm cho đám quan binh Ngô quốc kinh ngạc chính là, mấy trăm dũng tướng dũng sĩ được trang bị vũ trang hạng nặng cầm binh khí sắc bén trong tay, nhưng mà lại không ngăn cản được tên thích khách Việt quốc này! Hồi này, mười mấy tên quan binh vây lấy Dương Dạ đã sớm bị chém thành mấy mảnh và gục ngã dưới chân của hắn, mà kiếm trong tay của Dương Dạ lúc này quả thật giống như một con rồng điên cuồng phun máu, kiếm đi đến đâu, tay chân rụng rời đến đó, máu tươi phun tung tóe!

Còn cái tên tổng đốc kia lúc này đã sợ đến mặt tái nhợt, lui về sau lưng của đám quan binh, quan sát thế cục, chuẩn bị chạy trốn bất kỳ lúc nào.

Tuy rằng Dương Dạ giết người đến đỏ mắt, không quan tâm đến tất cả, sử dụng hết khí lực toàn thân để chém chém giết giết, nhưng mà con mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào kẻ đại thù của mình! Nhưng mà quan binh càng lúc càng nhiều, cứ tầng tầng lớp lớp ngăn cản trước mặt mình, thanh kiếm trong tay bây giờ không còn là biểu tượng của chiến tranh nữa, mà giống như là biểu tượng của con dao cắt thịt ngoài chợ vậy.

Mấy trăm tên quan binh Ngô quốc xung quanh đã chết hơn phân nửa rồi, những tên còn sống thì đang hoảng hốt vì nhìn thấy cảnh tượng ma quỷ này, chỉ có thể tránh né và tiếp tục thăm dò tấn công thôi, cho rằng dùng cái chiến thuật đánh lâu dài như vậy, làm hao tổn thể lực của đối phương, làm suy sụp đối phương, chờ khi đối phương kiệt sức thì mới dám xông lên, tranh lấy công đầu!

Nhưng mà bọn chúng trăm ngàn lần không ngờ rằng, thậm chí ngay cả Dương Dạ cũng không ngờ rằng, thân thể của mình càng cháy càng nóng, cả người sôi trào lên, quả thật đúng là không thể dừng lại được nữa, lực lượng không chỉ không tiêu hao hết, mà ngược lại còn dũng mãnh chảy ra một cách cuộn cuộn, thậm chí là còn hưng phấn hơn cả lúc vừa mới bắt đầu. Cổ lực lượng này làm cho ngay cả bản thân Dương Dạ cũng cảm thấy giết mình không nhỏ!

Khi Dương Dạ quét ngang một kiếm đến đám quan binh đang đứng trước mặt mình, thì không chỉ chặt đứt binh khí trong tay họ, mà còn chặt đứt luôn cả khô giáp mà đám quan binh ấy mặc nữa, cả cơ thể bị xẻ ra làm hai, phun ra một dòng máu tươi, nhanh chóng nhuộm đỏ cả mặt đất xung quanh, điều này làm cho

những tên quan binh còn thừa của Ngô quốc cũng không dám kháng cự nữa, ném binh khí trong tay xuống, trong miệng gào lên : “Quý! Quý!” Sau đó bắt đầu xoay người chạy trốn, trong nháy mắt đã không còn một ai. Vì vậy, ngay trước cửa lớn đầy xác chết của vương cung, chỉ còn lại đúng hai người đang đứng, một là Dương Dạ, người còn lại chính là tên tổng sát với vẻ mặt khóc như đám tang và hai chân thì đang nhũn ra, quần thì ướt nhẹp.

Dương Dạ lúc này đã hoàn thành biến thành một người máu, toàn thân bị nhuộm đỏ máu tươi, chỉ có hai con mắt là vẫn nhìn trừng trừng, trên thân kiếm, trên vạt áo, đầu tóc, tất cả đều là máu.

Tên tổng đốc kia nhìn thấy Dương Dạ đi đến hướng của mình, hai chân liền mất hết sức, quỳ cái rầm xuống mặt đất, hắn ta không phải là không có công phu, mà là do trong lòng hắn rất rõ ràng, cho dù là mười người như mình, một trăm người như mình, thì cũng không phải là đối thủ của người trước mặt. Vì vậy, khi Dương Dạ bước nhanh đến gần hắn, thì trong lòng của tên tổng đốc đã phát lạnh, chỉ có thể quỳ trên mặt đất, trong miệng liên tục kêu lên : “Tha mạng! Thần tiên tha mạng!”

Dương Dạ bước đến trước mặt tên tổng đốc, cười nhạt một cái, không nói nhiều lời, quét ngang một kiếm, bởi vì thiếu luyện tập, cho nên độ chính xác không được cao, không chém trúng cái cổ của hắn, ngược lại còn chém ngay đầu, chặt hơn phân nửa cái đầu rớt xuống, tên tổng đốc chết trước khi kịp kêu la một tiếng.

Dương Dạ đứng yên tại chỗ, mũi kiếm cắm xuống đất, mặc kệ toàn thân đầy máu, hơn nửa ngày sau mới cảm thấy thân thể đã lạnh xuống, ý thức bắt đầu khôi phục lại, rốt cục mới nhớ đến Tây Thi đang nằm cách đó không xa, vội vàng xoay người lại chạy đến chỗ của Tây Thi, quỳ xuống ôm lấy nàng vào lòng, trong miệng còn lẩm bẩm tên của nàng.

Tây Thi dựa vào trong lòng của Dương Dạ, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là một khuôn mặt kinh khủng đầy máu tươi, hoảng hốt kêu “Á” lên một tiếng, rồi lại tiếp tục ngất xỉu.

Dương Dạ sững sốt, liền đưa tay vuốt vuốt cái mặt một cái, lấy trên tay toàn là vết máu, trong nháy mắt liền hiểu được, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một chút, trong lòng lo lắng cho vết thương của Tây Thi, thầm nghĩ : Nếu bây giờ mà mang nàng xông ra ngoài, sợ rằng sẽ làm ảnh hưởng đến sinh mạng của nàng, thôi thì cứ trốn trước đã. Vì thế hai tay liền ôm lấy Tây Thi vào lồng ngực, xoay người chạy vào trong vương cung của Ngô quốc.

.....
Thật ra thì lúc đó có rất nhiều thị vệ quan binh Ngô quốc ẩn núp khắp nơi, nhưng bọn họ chỉ dám nhìn Dương Dạ ôm Tây Thi chạy vào trong vương cung từ một chỗ rất xa chứ chẳng dám lại gần. Mà Dương Dạ càng đi vào trong vương cung, thì càng gặp nhiều bận rộn, thấy những người hầu cung nữ tùy tùng đang chạy tán loạn, nhưng khi bọn họ vừa nhìn thấy có một người đầy máu đang ôm một mỹ nữ trong lòng, đều cùng hét chói tai lên và bỏ chạy mất xác.

Dương Dạ cứ đi thẳng một đường như vậy, không gặp phải bất kỳ sự ngăn cản hay quấy rầy gì cả, thuận lợi tiến vào trong sân của vương cung, hắn muốn đem cái thân người đầy máu của mình hù dọa mọi người bỏ chạy, nhưng hắn nào biết rằng, trong khoảng thời gian ngắn sau, truyền thuyết về hắn đã được truyền đi khắp vương cung, nói là đại vương Việt quốc đã mời pháp sư đến, mời một con quỷ cuồng sát thềm máu cải trang thành người, rồi nói cái gì mà tất cả mọi người trong vương cung Ngô quốc phải đề cao cảnh giác, chú ý an toàn bản thân, không nên xảy ra xung đột chính diện với cuồng ma này, về phần bóng lưng của cuồng ma này thì chẳng khác nào bóng lưng của một phần tử phạm tội cho lắm ...

.....
Dương Dạ ôm Tây Thi đi đến tẩm cung, vốn muốn bắt lấy một tên thái y vương cung để nhìn vết thương của Tây Thi, nhưng mà không ngờ rằng trong tẩm cung chẳng có một bóng người, không chỉ là tẩm cung, mà ngay cả cái vương cung to đùng như vậy cũng không thấy một bóng người nào cả, không biết bọn họ lúc này đã trốn đi đâu hết trơn rồi, ngay cả thị vệ tỷ nữ cũng không thấy thì đừng nói là thái y ngự y gì cả.

Trong một căn phòng ở tẩm cung, Dương Dạ khấn trương đặt Tây Thi lên giường, thấp thỏm kiểm tra vết thương cho nàng. Haizzz, nói ra thì cũng lạ, khi mà Dương Dạ kiểm tra vết thương cho Tây Thi thì càng hoảng sợ hơn nữa! Bởi vì cái tên tổng đốc khốn nạn kia không biết là ăn trúng cái gì, tự nhiên run tay, không có bắn trúng bụng của Tây Thi, mà bắn trật xuống bụng của nàng, thật ra thì cũng chẳng có trúng

bụng dưới luôn, mà là xuyên qua làn váy giữa hai chân của nàng, trên thực tế thì chẳng hề làm cho Tây Thi bị thương một chút nào.

Nhưng mà, vậy thì máu ở đâu mà ra, và tại sao nhiều như vậy? Dương Dạ nhìn trong nhìn ngoài nửa ngày cũng không phát hiện ra có vết thương chỗ nào cả, nhìn Tây Thi sưng sốt nửa ngày, do dự một hồi, cuối cùng vươn hai tay ra xóc quần dài của Tây Thi xuống, quả nhiên, bên trong váy lót và quần lót đã bị nhiễm đỏ. Dương Dạ liền lột sạch dưới chân của Tây Thi ra, nhẹ nhàng kiểm tra hai bàn chân ngọc ngà như đầy máu của nàng, cẩn thận xem xét chỗ riêng tư của Tây Thi, trời ạ, không cần nghi ngờ nữa, máu phát ra từ chỗ bí ẩn của Tây Thi, bởi vì xung quanh chỗ đó toàn là máu không à ...

Chẳng lẽ lúc mũi tên đi qua váy của Tây Thi, đã làm bị thương ở chỗ này? Dương Dạ nghĩ như thế, bỗng cảm thấy còn nguy hiểm hơn nữa! Máy tính xịn và tốt đến mức nào đi nữa nhưng không có điện thì cũng không dùng được! Căn phòng ở dùng có trang hoàng đẹp như thế nào nhưng không có cửa cũng đành bó tay! Một chiếc xe thể thao đắt tiền nhưng không có tay lái thì cũng vô nghĩa! Mỹ nữ có vóc người và ngũ quan hoàn hảo như không có ... vậy thì chẳng phải là muốn dẫn vật người ta đến chết sao!

Dương Dạ nhìn chằm chằm vào chỗ đó của Tây Thi cả nửa ngày, cuối cùng cầm kiếm đứng dậy, đi kiểm một cái chậu trong phòng, sau đó chạy ra ngoài phòng, đi đến một cái ao nhỏ trong sân, cúi người xuống, và giặt mình hoảng sợ khi nhìn thấy bóng người trong mặt nước. Con quỷ này là ai vậy trời?

Không nói nhiều lời, Dương Dạ ngồi xổm xuống bên cạnh hồ nước, rửa rửa khuôn mặt của mình một chút, sau đó rửa luôn thanh kiếm đầy máu của mình, cuối cùng là dùng cái chậu hứng một chút nước, chuẩn bị trở về kiểm tra thân thể cho Tây Thi. Theo Dương Dạ thấy, tuy rằng bây giờ Tây Thi đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà nếu như bị thương ở một nơi quan trọng như vậy, thế thì chẳng phải khiến cho Dương Dạ càng đau lòng hay sao.

Trong lúc mang cái chậu trở về, Dương Dạ hoàn toàn chỉ nghĩ đến vết thương của Tây Thi, cho nên không có chú ý đến, bốn bức tường xung quanh tấm cung đang có vô số bóng người cẩn thận di chuyển.

60. Chương 60: Đừng Xem Thi Vệ Không Phải Đàn Ông.

Sau khi đem nước vào trong phòng, Dương Dạ luống cuống tẩy rửa thân thể cho Tây Thi, cái này tuyệt đối là một công việc đòi hỏi kỹ thuật cao, Dương Dạ chưa từng làm loại chuyện này bao giờ cả, hẳn căn bản là không dám làm những động tác như vậy đối với Hiểu Hiểu hay là Quân Hình cả, hoàn toàn cẩn thận, rửa từng chút từng chút một, cẩn thận quan sát những vị trí khác ngoại trừ cái khe ấy ra, xem xem còn có vết thương nào hay không.

May mắn là, dựa theo những hiểu biết của Dương Dạ về phương diện này, thì nơi riêng tư của Tây Thi không hề có thương tổn ngoài ý muốn nào cả, ngoại trừ hơi sưng đỏ lên, mà cái nguyên nhân bị sưng đỏ này thì không cần nói nhiều, đương nhiên là do hành động như sói như cọp của Dương Dạ tối hôm qua tạo thành rồi.

Trong lúc Dương Dạ vừa thở phào một hơi, yên tâm tẩy rửa chỗ cuối cùng cũng chính là chỗ bí ẩn nhất của Tây Thi, thì Tây Thi đột nhiên tỉnh lại, mơ màng mở mắt ra, bỗng nhiên phát hiện ra ở dưới trống trơn, và có một người nam nhân đang “chơi đùa” với chỗ riêng tư của mình, lập tức hoảng hốt! Xuất phát từ bản năng của nữ nhân, ngay lập tức nàng vùng một cái tát lên, và đánh thật mạnh vào mặt của Dương Dạ!

Dương Dạ kêu thảm một tiếng, bật ngựa ra khỏi người của Tây Thi, ngã mạnh xuống đất, lăn ra thật là xa. Cái tát này không phải là rất đau, mà thật ra đã làm cho Dương Dạ hết hồn.

Đánh xong cái tát, Tây Thi mới nhìn chăm chú vào người nam nhân ấy, và vừa nhìn liền lập tức luống cuống, hoảng hốt kêu lên : “Sư huynh? Sao lại là huynh?”

Dương Dạ che mặt, bắt đầu hiểu rõ là chuyện gì, lập tức làm ra vẻ ủy khuất nói : “Sao không phải là ta? Ta giúp muội nghiệm thương, mà tự nhiên muội lại đánh ta ...” Ngoài miệng nói vậy, nhưng mà con mắt của Dương Dạ vẫn cứ nhìn chằm chằm vào phần dưới của Tây Thi.

Tây Thi lo lắng nhìn Dương Dạ, hoàn toàn quên mất việc mình đang nude khúc dưới, bị ánh mắt của Dương Dạ nhìn chằm chằm lúc đầu cảm thấy kỳ quái, nhưng cúi đầu xuống nhìn, mặt lập tức đỏ lên, tiện tay chụp

lấy cái chăn trên giường che thân thể lại, vừa thẹn vừa giận nhìn Dương Dạ kêu lên : “Sư huynh! Huynh ... đêm qua huynh đã ... Bây giờ còn ...”

Dương Dạ cười cười, mặt cũng đỏ lên, bước lại gần hai bước, đổi giọng vô sỉ nói : “Vừa rồi lúc ta rửa cũng đã nhìn thấy hết rồi, bây giờ muội còn che cái gì nữa”

“Sư huynh! Huynh đừng nói nữa!” Tây Thi xấu hổ đến đỏ cả cổ, mặt nhẩn mảy cau lại, chăm chú cúi đầu, tránh né con mắt của Dương Dạ. Nhưng đang tránh né, bỗng nhiên nhìn thẳng về hướng của Dương Dạ, chỉ vào thân thể đầy máu của hắn, nói : “Sư huynh, đây là ...”

Dương Dạ cúi đầu nhìn thoáng qua mình, mới phát hiện ra sau khi tắm rửa sơ sơ xong quên mặc áo vào, bây giờ đang để lỏa phần trên, mà xích ấn đang có dấu hiệu lan rộng từ cổ tay trái lên đến cổ tạo thành một hình xăm ngọn lửa đỏ và có thể nhìn thấy rất rõ ràng, căn bản là không thể che giấu được nữa. Dương Dạ cười đơn giản, đi đến gần Tây Thi, hỏi : “Sư muội, muội cũng thích nhìn ta nude à?”

Tây Thi buồn bực liếc nhìn Dương Dạ một cái, hai người nam nữ từng có da thịt gần gũi với nhau, cái cảm giác như vậy tốt đẹp biết bao, chỉ một câu vui đùa, một ánh mắt thôi cũng đủ làm cho đối phương vui vẻ.

“Có thời gian ta sẽ giải thích với muội” Dương Dạ chỉ chỉ vào thân thể của mình, lại nhìn về hướng của Tây Thi, nói : “Còn muội đó! Làm ta sợ muốn chết! Tưởng muội bị trúng tên rồi chứ! Nhưng ta kiểm tra rồi, không có bị thương gì cả, sao lại chảy ra nhiều máu như vậy chứ?” Dương Dạ nhìn thoáng qua Tây Thi, chống tay xuống giường hỏi.

Tây Thi cũng sửng sốt một chút, sau đó đưa hai tay lên chống đỡ, cúi đầu xuống kiểm tra một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Dương Dạ, nhanh chóng đưa mắt nhìn về hướng khác, ngay cả mặt cũng quay sang một bên, ngượng ngùng nói : “Sư huynh, cái kia ... cái kia ... của muội tới”

Tây Thi vừa nói như vậy, Dương Dạ lập tức hiểu ngay, cũng đã tỉnh ngộ rất nhiều, thì ra máu này là do thời kì kinh nguyệt của Tây Thi đến, tối hôm qua là lần đầu tiên, bị Dương Dạ tàn phá cửa ra, hơn nữa hôm nay trong lúc ở trên tường, trong lòng khẩn trương và sợ hãi, vì vậy tự nhiên mọi chuyện trở nên trùng hợp, ngay trong giây phút cung tên bay xuyên qua vậy, thì kinh nguyệt cũng giá lâm, và máu cứ thế mà chảy ra thôi.

Đột ngột, vậy là tất cả chỉ là sợ bóng sợ gió thôi! Dương Dạ thở phào một hơi, cúi đầu nhìn Tây Thi đang e thẹn không ngớt, vừa muốn tiến lại ôm một chút, bỗng dưng nghe được bên ngoài truyền vào những âm thanh rất nhỏ.

“Sư huynh, bên ngoài ...” Tây Thi cũng nghe được.

“Muội đừng lộn xộn, để ta đi xem!” Dương Dạ khoát tay, ý bảo Tây Thi ngồi yên, dùng ánh mắt ý bảo nàng mặc đồ vào, rồi nhẹ nhàng mở cửa bước ra, sau đó đóng cửa lại, xông ra ngoài.

.....

Bên ngoài phòng, mười mấy tên nam tử đang lúm xúm với nhau, có người cúi đầu nhìn về hướng phòng của Dương Dạ, thấy Dương Dạ bỗng nhiên đi ra, giật nảy cả mình, bởi vì nửa thân trên của Dương Dạ có xích ấn hoa văn ngọn lửa đỏ sậm, trong tay còn cầm theo kiếm, đứng trước cửa phòng, nhìn chăm chăm vào mười mấy người này.

Dương Dạ vốn định cầm kiếm đi ra đại chiến thêm một hồi nữa. Bây giờ hắn đang trong sự hưng phấn cao độ, khi tâm tình dần dần bình tĩnh lại, hắn liền nhớ lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, cảm thấy giật cả mình, một người, một kiếm mà tự nhiên có thể trở mình trước hàng trăm quan binh Ngô quốc! Thì ra mình có năng lực lớn như vậy! Dương Dạ phát hiện ra bản thân càng lúc càng đáng giá thấp năng lực mà vực chủ ban tặng rồi.

Những người này nhìn thấy Dương Dạ liền sửng sốt một chút, sau đó đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt quỳ xuống trước mặt hắn, cùng nhau kêu lên : “Phạm đại nhân!”

Cái này khiến cho Dương Dạ trợn tròn mắt ngay tại chỗ, những tên trời đánh này làm cái gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ là bị hù dọa bởi biểu hiện vừa rồi của mình sao? Bây giờ muốn cúi đầu xưng thần trước mặt mình? Cái này chắc chắn không phải chuyện tốt, không thể coi thường được!

Dương Dạ đang suy nghĩ, thì một trong số người đang quỳ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Dương Dạ, nhỏ giọng nói : “Phạm đại nhân không cần khẩn trương, bọn thuộc hạ là do Văn Chung đại nhân phái đến Ngô quốc tiếp ứng người! Kế hoạch hôm nay đã thành công, bọn thuộc hạ phụ trách mang đại nhân an toàn trở về Việt quốc!”

“A? Các người là người nước Việt?” Dương Dạ giật mình, kỳ quái hỏi : “Kế hoạch? Kế hoạch gì?”

“Ồ? Phạm đại nhân nói đùa à? Tiểu nhân nói chính là, Văn Chung đại nhân cho những người đi theo hộ tống, trên thực tế chính là đến ám sát Ngô vương!” Người quỳ gối trước mặt Dương Dạ trông có vẻ cũng hơi hồ đồ rồi.

“Đây là cái gì? Sao có cả tên Văn Chung kia vào cuộc nữa?” Dương Dạ tức giận cầm kiếm quơ lên hỏi.

Đang nói chuyện, thì cửa phòng mở ra, một giọng nói mảnh mai nhẹ nhàng truyền đến : “Sư huynh, là huynh sao?”

Dương Dạ cùng những tên thủ hạ Việt quốc đang quỳ trên mặt đất nhìn qua, thấy một nữ tử như hoa như ngọc xuất hiện ngay trước cửa phòng, diễm đạm đáng yêu, hai mắt hàm chứa sự ai oán nhìn về hướng bên này.

Đám thủ hạ Việt quốc đều nhìn trân trối đến nỗi trơ cả mắt ra, bị tư sắc khuynh thành cùng với thần thái quyến rũ của người nữ tử kia làm cho ngây ngất! Cũng may đây đều là cao thủ có nội công thâm hậu, vội vàng âm thầm vận khí, cho nên mới ngăn cản không để mình gục ngã xuống đất ngay tại chỗ.

“Trịnh Đán?” Dương Dạ kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“Sư huynh!” Trịnh Đán nhìn thấy quả thật là sư huynh Phạm Lãi, vội vàng kêu lên một tiếng đầy ủy khuất, nước mắt lập tức chảy xuống dài trên khuôn mặt, sắc mặt cũng trở nên đỏ ửng lên bởi vì kích động, vừa kêu vừa lắc lư vòng eo của mình, nhanh chân bước về hướng của Dương Dạ.

Dương Dạ còn chưa kịp phản ứng gì thì Trịnh Đán đã nhào vào trong lòng ngực hắn, hai tay ôm chặt lấy cổ của hắn, run run đôi bờ vai, khóc không thành tiếng.

“Sư huynh! Làm ta sợ muốn chết! Ta còn tưởng rằng không được thấy huynh nữa!” Trịnh Đán khóc như trẻ con vậy, làm cho những tên thủ hạ Việt quốc đang quỳ trên mặt đất nắm chặt tay đầm xuống đất, cố gắng ép buộc tâm tình kích động đến điên cuồng của mình, kìm chế không ấu phun ra ngoài.

Dương Dạ hỏi chuyện, Trịnh Đán kể lại một cách đơn giản là vì sao mình vẫn còn ở trong phòng thuộc tẩm cung, hồi sáng vừa dậy liền nghe thấy tỷ nữ bên ngoài nói là Ngô vương Phù Sai đã chết, muốn bắt những người Việt quốc đến tiến cống để chặt đầu, rồi nói may là đầu của mình thông minh, quyết định trốn ngay xuống dưới giường giấu người đi, lừa gạt những tên quan binh muốn bắt mình, cho nên mới tránh thoát được đại nạn lâm đầu, nếu không thì mỗi ngày chỉ đành biết tưởng niệm thương nhớ sư huynh ở dưới suối vàng mà thôi.

Tất cả thủ hạ Việt quốc đều nghe rất rõ ràng, Trịnh Đán tránh thoát được tai kiếp lần này hoàn toàn là nhờ vào sức mạnh của tình yêu!

Dương Dạ cũng nghe hiểu được, cảm thấy thì ra mình lại có mị lực lớn như vậy! Ngay cả Khánh tẩu, à không phải, ngay cả tim của Trịnh Đán mà cũng chiếm được!

Trịnh Đán còn chưa nói xong, thì đã vùi đầu thật sâu vào trong lòng của Dương Dạ, chết cũng không chịu ngẩng lên, dù sao thì biểu lộ cũng đã biểu lộ rồi, thiếp chính là yêu chàng đây! Có gan thì chàng cũng yêu thiếp đi!

Ngay trong khi đám thủ hạ Việt quốc đang quỳ dưới đất cảm thấy Phạm đại nhân này đúng là diễm phúc không cạn, thì bên kia tẩm cung, cánh cửa phòng sau lưng Dương Dạ cũng có một người bước ra, và dĩ nhiên không cần phải nói đó là ai rồi, chính là Tây Thi!

Tây Thi nghe thấy bên ngoài không hề có động tĩnh đánh dấu gì cả, bỗng nhiên có tiếng khóc tiếng hô, trong lòng tò mò, vì vậy mặc y phục vào xong liền đi ra ngoài nhìn lên, thấy Trịnh Đán hoàn toàn không bị hao tổn gì, đứng ở giữa sân, trong lòng mừng rỡ không ngớt, nhưng Trịnh Đán bỗng nhiên nhào đến ôm lấy sư huynh ... Điều này làm cho trong lòng Tây Thi bỗng sinh ra một cảm giác ghen tuông, ánh mắt liền hiện

lên oán ý, cái vẻ ai oán này hiện lên trên mặt của nàng, bộc lộ ra rõ mị thái mười phần, như muốn câu hồn cướp phách luôn vậy ...

Mười mấy người thủ hạ Việt quốc quỳ giữa sân sắp phát điên rồi! Không phải chứ? Vừa vận công để chống lại sự tập kích của một giai nhân quốc sắc thiên hương, thì lại nhảy ra một người còn quyến rũ hơn như vậy nữa! Cái này không phải là Phạm đại nhân diễm phúc tề thiên sao? Tốt xấu gì cũng phải cho bọn thuộc hạ một cơ hội hít thở chứ! Không phải là muốn hại chết bọn thuộc hạ hay sao? Đây đúng là đặt hai phần thịt kho tàu hấp dẫn nóng hằm hập lên trước mặt một người không ăn mặn vậy ... Nhưng mà cũng đừng xem thị vệ không phải là đàn ông chứ ...

61. Chương 61: Việt Vương Đê Tiễn. (thượng)

Thật ra thì Dương Dạ, Trịnh Đán, Tây Thi còn có những thủ hạ Việt quốc đang ở trong tầm cung thảo luận này nọ và hoàn toàn không biết gì cả, bên ngoài vương cung, cửa thành Ngô quốc đã rối loạn rồi.

Trịnh Đán và Tây Thi ôm nhau khóc một hồi, tuy rằng Tây Thi đang ghen vì Trịnh Đán ôm lấy Dương Dạ, Trịnh Đán cũng nhìn thấy được một tia kỳ quái từ ánh mắt mà Dương Dạ và Tây Thi nhìn nhau, nhưng mà tình tỷ muội sống sót sau tai nạn đã hòa tan tất cả.

Đợi khi hai người đẹp dừng khóc lại, Dương Dạ mới bắt đầu hỏi những thủ hạ Việt quốc trước mắt này, vừa hỏi mới biết được, thì ra Việt vương Câu Tiễn đã âm mưu diệt Ngô từ rất lâu, cho nên đã sớm phái một nhóm nhân mã của Ngô Tiêu dựng trại bên ngoài mười dặm vương thành Ngô quốc, tùy thời hỗ trợ động tĩnh bên trong Ngô quốc. Mới sáng sớm đã nhận được tin, nói là Ngô vương tề ọ ngoài ý muốn, ngoài ra là đang rối loạn vì đội ngũ tiên công của Việt quốc, trên dưới Ngô quốc bây giờ đang rất hoảng loạn. Vì vậy, Ngô Tiêu lập tức báo tin cho Việt vương Câu Tiễn, Câu Tiễn vừa nhận được tin, lập tức mang binh đi đánh ngay, chuẩn bị thừa dịp loạn mà công phá Ngô quốc.

Mà mười mấy người thủ hạ Việt quốc đang quỳ trước mặt Dương Dạ này, trên thực tế là do Việt vương phái đi nằm vùng tại Ngô quốc, thậm chí là nằm vùng bên trong vương cung Ngô quốc!

“À, nói như vậy thì cái chết của Ngô vương cũng là kế hoạch à?” Dương Dạ vẫn còn cảm thấy áy náy vì chuyện này.

“Là Văn chủng đại nhân nói với đại vương, mượn danh nghĩa tiên công lần này của Phạm đại nhân để tiến hành ám sát Ngô vương!” Một tên thủ hạ trả lời Dương Dạ.

Không cần phải nói nhiều nữa rồi! Khẳng định là cái tên khốn Văn Chủng kia lại muốn giành công! Dương Dạ thở dài một hơi, mẹ kiếp! Trước đây mình còn làm công trong nhà xướng, cái thằng cha chủ nhiệm phân xướng luôn giành công với mình, có phải chính là đời sau của Văn Chủng hay không?

“Vậy Câu Tiễn bây giờ, à không phải, quân đội của đại vương bây giờ, có đến được đây chưa?” Dương Dạ hỏi tiếp.

“Hồi bẩm Phạm đại nhân, nhóm nhân mã đóng quân gần vương thành Việt quốc đã sớm đến cửa thành rồi, theo như thần tính, thì đại quân do đại vương suất lĩnh cũng sẽ chạy đến cửa thành ngay lập tức!” Tên thủ hạ đáp lời.

“Tốt, bây giờ các người đi ra ngoài đó, hợp quân với đại vương, nội ứng ngoại hợp đánh tan thành của Ngô quốc đi! Giúp Việt vương diệt Ngô quốc, để ta còn sớm ngày về nhà!” Dương Dạ hưng phấn, cũng không quản mấy tên thủ hạ này có nghe hiểu không, bắt đầu giơ tay ra lệnh.

“Tuân mệnh!” Những người thủ hạ này chấp tay đứng dậy, một tên trong đó bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy ... Phạm đại nhân ... ngài không cùng bọn thuộc hạ xuất chiến sao? Trờ giúp đại vương lập thành đại nghiệp, chính là một công lao rất lớn!”

“Ta đi làm gì? Ta ... ta chỉ là tên mọt sách thôi” Dương Dạ căn bản là không yên lòng về Tây Thi và Trịnh Đán bên cạnh, huống hồ Trịnh Đán vừa mới biến mất rồi lại tìm về, còn Tây Thi thì vừa ngắt xiu xong.

“Phạm Đại Nhân quá khiêm nhường! Đại nhân đừng mãi phi thường, vừa rồi thuộc hạ đã nhìn thấy tại cửa lớn vương cung rồi ...” Tên thủ hạ ấy lập tức nịnh hót Dương Dạ, lại nhìn trái nhìn phải, những tên khác đều gật đầu a dua theo.

“Ta nói không đi là không đi!” Dương Dạ không nhin được quát lại một câu, cảm thấy hơi thất lễ, cho nên nói thêm một câu : “Vừa rồi ở cửa vương cung, là do ta kích động, thuần túy là hên thôi!”

Trong lòng Dương Dạ cũng nói thầm, Phạm Lãi này có thân phận gì chứ, nếu cái năng lực này mà để cho Việt vương Câu Tiễn biết, sợ rằng sẽ chọc vào những phiền phức khác.

Mười mấy người kia thấy Dương Dạ không muốn đi, cũng không dám mở miệng nữa, liền đồng loạt chấp tay cúi chào, sau đó xoay người rời đi, lúc đi qua khỏi bức tường chỗ này, những tên ấy vẫn còn đang suy nghĩ : Má nó! Coi chúng ta ngu ngốc sao? Một mình chém giết mấy trăm quan binh, mà bản thân không bị thương một chút, cái chuyện này có thể là hên sao ...

Chiến tranh luôn là như thế, có đôi khi đánh hơn mười mấy năm không phân ra được thắng bại, nhưng chỉ trong mấy canh giờ thôi thì có thể thấy được kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc. Việt vương Câu Tiễn xuất binh đánh Ngô quốc cũng như thế này, bởi vì đại vương Ngô quốc đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, bên trong lập tức hỗn loạn, tuy rằng trung thần võ tướng bên trong liều mạng bảo vệ, nhưng mà làm sao chống lại được đội quân có khí thế bừng bừng do Câu Tiễn suất lĩnh chứ. Và như thế chiến tranh được chấm dứt trong khoảng thời gian cực ngắn, trên tường thành của vương cung Ngô quốc, đã được dựng lá cờ lớn của Việt quốc.

Mấy canh giờ sau, trong đại điện của vương cung Ngô quốc, ngồi trên cao bao quát chúng thần đã được đổi thành Việt vương Câu Tiễn. Trong thời khắc mang tính chất lịch sử là Ngô Việt thống nhất, Việt vương Câu Tiễn ngửa mặt lên trời cười rất lớn, cảm thấy may mắn vì muốn mấy năm nằm gai nếm mật của mình không uổng phí, rốt cục đã đạt được mong muốn.

Tin tức được công bố ra rằng, Việt vương Câu Tiễn nói, Phạm Lãi đại phu trong quá trình giả danh tiến cống, sử dụng kế sách diệt trừ lão tặc Phù Sai, gián tiếp trợ giúp cho bản vương diệt trừ họa lớn trong lòng, thống nhất hòa bình hai nước Việt Ngô, làm ra một công hiến lớn không thể xóa được. Từ nay về sau, ta có thể tự hào tuyên bố rằng, tất cả lãnh thổ của Ngô quốc hiện nay, đều thuộc về lãnh thổ của Việt quốc, không phân cách một phần nào!

Văn Chung đại phu đâu? Trong lòng do bị đổ kị thiêu đốt, nên đã miễn tất cả các cuộc xã giao và mỹ nữ, một lòng ở trong phòng nghiên cứu về Phật Ngô Thất Thuật, vốn dĩ đã đại công cáo thành rồi, thậm chí là trong lòng dự liệu rằng những nghiên cứu này của mình đều có thể được đưa vào trong bách khoa toàn thư [Những kế sách chiến dịch quân sự cổ đại], bây giờ thì hay ho rồi, trong quá trình tiến cống của Phạm Lãi, tự nhiên Ngô vương Phù Sai lẫn đùng ra chết ngoài ý muốn! Bây giờ Việt vương dẫn binh tiếp cận, Ngô quốc không chiến mà bại, vậy thứ nghiên cứu của mình chẳng phải là thành phế thải sao, như vậy Văn Chung làm sao mà không tức giận? Vì thế, trong buổi tiệc khánh công, Văn Chung mặc kệ tất cả, chơi trò miệng lưỡi trơn tru, nói việc của mình mạo hiểm thế nào khi suy tính ra cái kế hoạch hoàn mỹ này, để cho Phạm Lãi đại phu đi tiến cống lập công lớn, mà cái kế hoạch này là do mình thức mấy đêm không chợp mắt, suy nghĩ khổ sở mới nghĩ ra được, nói về vấn đề trăng sao ở trên trời cho đến tình hình thời tiết ngày mai, từ biên cảnh phòng ngự của Ngô quốc đến kế hoạch hóa gia đình của Việt quốc, cái kế hoạch này thậm chí còn tham khảo rất nhiều sách như [Bách khoa toàn thư Đại Anh], [Lịch sử phát triển chăn nuôi], [Con người và khoa học], [Ngô Không truyện], [Thánh đấu sĩ siêu cấp] ... Nói chung là hận không thể làm ra về mình khổ cực hơn Phạm Lãi, bày vẽ mình đa tài và có kiến thức hơn Phạm Lãi rất nhiều ...

Vì vậy, sau khi nghe xong, Câu Tiễn liền vỗ ót bảo mình sơ sót, lập tức cấp cho Văn Chung đại phu một phần công lao, ban thưởng một tấm tơ vàng chức tước, trên mặt có ghi tám chữ : Vì nước vì dân, vị toan vị trưởng!

“Về phần hai vị mỹ nữ Tây Thi và Trịnh Đán, nếu như đã bình an trở về, thì coi như là công thần” Việt vương Câu Tiễn ngồi trên cao của đại điện vương cung Ngô quốc, chuyển hướng nhìn về Tây Thi và Trịnh

Đán phía sau Dương Dạ, hai mắt nhảy nháy tỏa sáng, mặc dù Tây Thi và Trịnh Đán không hề có bất kỳ động tác dụ dỗ nào cả, nhưng quanh thân đều là mị thái chết người, khiến cho Câu Tiễn thiếu chút nữa đã chảy máu mũi ra. Vì vậy, nuốt hết nước bọt trong miệng vào bụng, hô lớn lên : “Người đâu! Mang hai vĩ nữ công thần này vào tẩm cung của vương cung! Tối nay quả nhân muốn ở trên giường của thẳng cháu Phù Sai, hưởng thụ sự sung sướng một phen, giải mối hận trong lòng! Hai vĩ nữ sau này ở cùng quả nhân, hưởng hết vinh hoa phú quý!”

.....

... Dương Dạ đứng ở đại điện, mắt tròn xoe, hân hoan lần không ngờ rằng Việt vương Câu Tiễn tự nhiên lại động tâm tư ngay vào lúc này! Cái này phải làm sao bây giờ? Lẽ nào mở to mắt nhìn Tây Thi và Trịnh Đán bị tên cầm thú Câu Tiễn chà đạp? Đùa cái eo gì thế hả?

Không biết là phía trên Câu Tiễn đã nói gì, mà quần thần bên dưới liên cườ to một trận, Dương Dạ thì cứ cầm chén gờ lên nhưng lòng không yên, trong ngực đang lên đưa ra quyết định : Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, có thể mặc kệ Tây Thi và Trịnh Đán được sao? Con mẹ bà nó! Thật sự không được! Không được thì mang các nàng cùng đi!

.....

Vào ban đêm, Câu Tiễn mở yến tiệc ngay tại vương cung Ngổ quốc, chiêu đãi tất cả bá quan văn võ, ăn uống no say trong đại điện, cùng nhau chúc mừng Việt vương đã phạt Ngô thành công, thống nhất hai nước Ngô Việt, từ nay về sau xưng bá một phương.

Rượu qua ba tuần, Dương Dạ tìm cơ lén chuồn ra khỏi đại điện, đi đến chỗ ở của mình, mang theo thanh kiếm do vực chủ tặng cho hân, thừa dịp đêm tối lén vào tẩm cung.

Trên cơ bản là Dương Dạ bây giờ không còn nghĩ nhiều nữa, hân nhận thấy đây là thời cơ tốt nhất để mang Tây Thi và Trịnh Đán rời khỏi đây, bằng không sau buổi tiệc này Câu Tiễn trở về, khẳng định là sẽ xâm phạm hai vĩ nữ.

Tẩm cung của Tây Thi, xung quanh đều có thị vệ tuần tra, Dương Dạ lảng lảng đến gần cửa chính, rút kiếm ra nhắm ngay hai người thị vệ đang giữ cửa chính, chuẩn bị giết chết bọn họ cứu Tây Thi ra, nhưng mà khi hân đang gờ kiếm chém xuống, thì hai người thị vệ ấy phát hiện ra vấn đề, ngẩng đầu lên, cùng kinh ngạc kêu lên : “Phạm huynh!”

Dương Dạ cũng sửng sốt một chút, chậm rãi buông kiếm xuống, hai người thị vệ trước mặt đều là những huynh đệ thị vệ vương cung cùng ăn cùng uống một thời gian với hân, Việt vương tự nhiên lại mang bọn họ đến đây! Tuy rằng bản thân hân muốn cứu Tây Thi và Trịnh Đán, nhưng mà đối mặt với huynh đệ, nói thế nào thì hân cũng không thể ra tay được!”

“Các người ... ta ...” Dương Dạ cầm kiếm trong tay, ấp úng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Phạm huynh, huynh đây là” Hai người thị vệ nhìn thấy Dương Dạ cầm kiếm đứng trước mặt bọn họ, càng thêm kinh ngạc, Thậm chí là vô thức cầm lấy binh khí bên hông.

Dương Dạ cúi đầu do dự một chút, rồi thu thanh kiếm về sau lưng, ngẩng đầu lên nhìn hai người thị vệ, thấp giọng nói ; “Hai vị huynh đệ, nói thẳng ra nhé, ta đến đây để mang Tây Thi và Trịnh Đán đi, nhưng ta không thể làm tổn thương hai người, đến các người muốn ngăn cản ta, thì ra tay đi!”

Hai người thị vệ sửng sờ ra, một người trong đó mang vẻ mặt khó tin, hỏi : “Phạm huynh, huynh nói là huynh muốn ...”

“Đừng hỏi nhiều, hai vị huynh đệ, động hay không động các người quyết định đi!” Dương Dạ đưa kiếm về sau lưng, bước đến phía trước : “Ta nhất định phải mang Tây Thi đi, trừ phi ta chết ở chỗ này”

Hai người thị vệ nhìn chằm chằm vào Dương Dạ vài lần, do dự trong chốc lát, sau đó lại nhìn nhau, rồi nhẹ nhàng gật đầu với nhau, và một người nhắm mắt lại, người kia thì vung tay vỗ mạnh vào cổ của đối phương, và người bị vỗ lập tức ngã xuống đất bất tỉnh.

Dương Dạ đang vô cùng kinh ngạc, thì thấy người thị vệ còn lại chấp tay nói : “Phạm huynh, huynh cũng biết, chức trách của bọn đệ là không thể mở mắt nhìn huynh dẫn người rời đi, nhưng mà thái độ làm người

của Phạm huynh làm bọn đệ kính nể, lại thân như huynh đệ ruột thịt với nhau, cho nên ...” Người thị vệ này chỉ vào người đang té lăn ra đất, nhẹ giọng nói : “Bọn đệ chỉ có thể giúp cho Phạm huynh được việc này ...”

“Người nói là ...” Dương Dạ lo lắng, thì thấy người thị vệ này đã nhắm mắt lại.

“Phạm huynh, đánh ngã ta đi. Cho huynh đệ một cái cơ để báo cáo” Người thị vệ này mở mắt ra nói xong câu đó, liền nhắm con mắt lại.

Dương Dạ do dự một chút, chậm rãi giơ tay trái lên, nắm thành nắm tay, nhẹ giọng nói một câu : “Huynh đệ, cảm tạ!” Nói xong liền vung nắm xuống, thì người thị vệ kia bỗng nhiên mở mắt ra, hô lên : “Khoan đã!”

“Sao thế?” Nắm tay của Dương Dạ vẫn còn lơ lửng giữa không trung.

“Phạm huynh, huynh ...” Người thị vệ này nở một nụ cười xấu xí, nói : “Nhất định phải nhẹ tay một chút ...”

62. Chương 62: Việt Vương Đề Tiễn. (trung)

Dương Dạ đẩy cửa căn phòng ở giữa tấm cung ra, cái ghênh đón hấn chính là hai cặp mắt đầy nước.

Tây Thi và Trịnh Đán nhìn thấy Dương Dạ bước vào, liền ngăn cản người ra, trong khoảng thời gian này hai nàng đều rất là bất an lo lắng, bởi vì cùng nhau tiếp nhận sự huấn luyện của Kế Nhiên lão sư, hai tỷ muội đồng môn cùng nhau trải qua phong qua ở Ngô quốc, tình cảm đương nhiên là càng ngày càng tốt rồi, mặc dù đã biết rằng hai nàng cùng thích một người nam nhân, và cũng đã chấp nhận nhau ở mức độ lớn nhất. Nhưng mà đồng thời bị nhốt trong tấm cung, hiểu rõ được tình cảnh của mình, bắt đầu ý thức được rằng nửa đời sau của mình sẽ phải vượt qua ở chỗ này, cũng không còn khả năng được nhìn thấy sư huynh nữa, thanh xuân không còn luôn, tự do cũng không có, tình yêu cũng biến mất, lúc này trên cơ bản đã là bị giam cầm suốt đời rồi. Vì vậy hai người mặt đối mặt, trong lòng hối hận vô cùng, và khóc đến đỏ con mắt.

Dương Dạ đột nhiên xuất hiện, quả thật đã khiến cho Tây Thi và Trịnh Đán kinh ngạc một phen, nước mắt vẫn còn lưng tròng hay là chảy dài trên mặt, nhưng trên mặt đã xuất hiện một nụ cười kinh ngạc, cùng nhau đứng dậy khỏi mép giường kêu lên : “Sư huynh!”

Dương Dạ bước nhanh đến trước mặt của Tây Thi và Trịnh Đán, nhìn trái nhìn phải, vươn cả hai tay ra, ôm lấy hai vị giai nhân vào trong lòng. Tây Thi và Trịnh Đán lập tức ôm chặt lấy người của Dương Dạ, và những giọt nước mắt đau khổ cũng được đổi thành những giọt nước mắt hạnh phúc.

Buông hai mỹ nữ ra, biểu tình của Dương Dạ liền trở nên nghiêm túc, hai tay đỡ lên vai của Tây Thi và Trịnh Đán, nói : “Bây giờ ta muốn mang bọn muội rời đi, rời khỏi chỗ này, đến nhà của ta. Nhưng mà, bên đó không có một chút gì giống với bên đây, ta cũng không còn là Phạm Lãi mà các muội biết, ta là Dương Dạ!”

Tây Thi và Trịnh Đán nghe thấy vậy, con mắt chậm rãi mở to ra, lộ vẻ sợ hãi cắn chặt môi dưới, khó tin nhìn Dương Dạ.

“Ta phải về bên ấy. Nhưng ta ... ta không muốn để hai muội cho tên tiện nhân Câu Tiễn. Nhưng ta không thể ép buộc hai muội, đi theo ta hay không là do quyết định của hai muội” Dương Dạ nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai của Tây Thi và Trịnh Đán : “Thầy tướng số nói Câu Tiễn có dáng người [nhất tướng công thành vạn cốt khô], ta thấy không sai đâu, các muội đi theo Câu Tiễn không có được ngày lành, phải sống khổ cả đời, đường đi thế nào, các muội tự chọn đi!”

Tây Thi và Trịnh Đán nhìn chằm chằm vào Dương Dạ nửa ngày, không hẹn mà cùng cúi đầu, hai nàng rất mâu thuẫn, khi biết được cái người trước mặt này đột nhiên chính miệng nói ra rằng hấn không phải là hấn, trong lòng hai vị mỹ nữ bỗng nhiên có một cảm giác bị lừa dối, buồn bực và thương cảm.

Dương Dạ nhìn Tây Thi và Trịnh Đán, trong lòng bồn chồn, hấn đang lo rằng hai nàng sẽ không muốn đi theo hấn, dù sao thì bây giờ trong lòng của Dương Dạ, hai vị mỹ nữ này đã không còn là quan hệ sư huynh sư muội tầm thường nữa rồi.

Một lát sau, Tây Thi chợt ngẩng đầu lên, mở to mắt ra nhìn thẳng vào Dương Dạ, gợn nước trong mắt chợt chuyển, hàm răng trắng tuyết khê cắn môi dưới, kiên định nói : “Sư huynh, ta đi theo huynh!”

Không cần nhiều lý do, cũng không cần lời hùng hồn. Tây Thi chỉ nói một câu đơn giản, hoàn toàn biểu lộ thái độ và tình ý của mình với Dương Dạ, Dương Dạ lập tức kinh ngạc trong nháy mắt, và trở nên cảm động không ngớt. Vừa mới chịu một sự cảm động của Tây Thi xong, thì một lần sóng cảm động mới lại kéo đến.

“Sư huynh, ta nguyện ý đi theo huynh, cả đời hầu hạ cho huynh!” Sắc mặt của Trịnh Đán đỏ hồng lên, nhưng cách nói chuyện không hề để lộ ra một chút nhu nhược mềm yếu nào cả.

Dương Dạ kích động đến nỗi hô hấp trở nên gấp gáp, hấn kích động vì bản thân hấn là một cô nhi bình thường mà có thể trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ tự nhiên gặp được hai cô gái một lòng một dạ với hấn, càng kích động hơn nữa là hấn đã tiếp nhận cái nhiệm vụ kinh hồn khiếp vía của vực chủ, và may mắn hoàn thành nó một cách thuận lợi, đồng thời còn thu được rất nhiều chiến lợi. Đương nhiên, cái kích động nhất chính là : Mẹ nó! Hai vị mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại tự nhiên đều thuộc về mình, trời cao ơi! Đất dày ơi! Là vị thiên sứ đại tỷ nào đã ỉnh may mắn lớn như vậy!

“Trịnh Đán tỷ tỷ ...” Tây Thi cũng kích động nhìn Trịnh Đán.

Trịnh Đán cười với Tây Thi, quay đầu lại đưa tay nhứ mũi của Dương Dạ, nói : “Sau này huynh không được khi dễ hai tỷ muội bọn ta!”

“Tuyệt đối là không rồi! Ta mang bọn muội đến nhà của ta, cơ bản là xã hội nữ quyền chủ nghĩa!” Dương Dạ hưng phấn nói, nhưng nói đến đây trong đầu bỗng nhớ đến yêu nữ Quân Hình, trong lòng không khỏi bị ám ảnh.

“Ừ, bọn muội tin tưởng huynh!” Trịnh Đán nghiêng đầu lại, cười tủm tỉm nhìn Dương Dạ : “Đi với huynh, hai tỷ muội bọn ta, sống là người của huynh, chết là ... người chết của huynh! Nghiêm túc!”

.....

Thật ra thì, mang Tây Thi và Trịnh Đán ra ngoài cung cũng không phải là việc khó gì cả, bởi vì nhờ hai huynh đệ thị vệ tự nguyện hôn mê ngoài cửa phòng, Dương Dạ bước đến nói ” ai em sơ ri”, xong rồi lột sạch đồ của hai người ra, để cho Tây Thi và Trịnh Đán mặc vào, sau đó mang hai vị sư muội của mình, nghênh ngang đi ra ngoài tầm cung. Kế tiếp, những thủ vệ ở trạm kiểm soát nào không nhận ra được Phạm Lãi đại nhân hả? Đây chính là công thần lớn nhất vừa trợ giúp Việt vương diệt Ngô quốc! Vì vậy tất cả đều bật đèn xanh, làm cho Dương Dạ dễ dàng mang Tây Thi và Trịnh Đán ra ngoài cửa lớn vương cung.

“Sư huynh, bây giờ chúng ta đi đâu?” Tây Thi chăm chú đi theo phía sau Dương Dạ, nhỏ giọng hỏi.

“Trước đi ra khỏi thành đã, ở đây không an toàn!” Dương Dạ khẩn trương nhìn chăm chú vào xung quanh đường đi, hấn biết trong thành Ngô quốc đều có những nằm vùng của Việt vương an bài cả.

Không ngờ rằng ngay khi tất cả tưởng như thuận lợi một đường, lúc Dương Dạ mang Tây Thi và Trịnh Đán an toàn đi ra đến cửa thành, chuẩn bị đi ra ngoài thành, thì Việt vương Câu Tiễn đột nhiên xuất hiện.

Dương Dạ mang Tây Thi và Trịnh Đán đi, còn hơn mười mét nữa là đến cổng thành rồi, nhưng đột nhiên, ngay trên tường thành, lúc đó bỗng nhiên rực sáng lên, vô số đuốc được đốt sáng lên trong nháy mắt, chiếu sáng cả khu vực bên dưới tường thành.

Dương Dạ hoảng sợ, trong lòng hô lên : Không tốt! Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, trên tường thành đã đầy kín người, dẫn đầu là Việt vương Câu Tiễn cùng với Văn Chung đại phu và hơn mười vị đại thần khác, cùng nhau nhìn về hấn bên dưới tường.

“Phạm Lãi đại phu, sao lại vội vàng ra đi như thế?” Việt vương Câu Tiễn đứng trên tường thành, vẻ mặt mang theo nụ cười hiền lành, nhìn Dương Dạ từ trên cao xuống. Mà Văn Chung bên cạnh thì mang vẻ hă hê, liếc mắt nhìn về hướng của Dương Dạ.

Phía sau, Tây Thi và Trịnh Đán đã giật mình hoảng sợ, lui thân thể về phía sau Dương Dạ, thu người lại đằng sau lưng hẳn để che đi sự kinh hoàng của mình. Dương Dạ nhìn lên trên tường thành một chút, thấy rằng ngoại trừ Việt vương Câu Tiễn, Văn Chung đại phu và những đại thần có liên quan ra, thì còn có vô số quan binh được vũ trang hạng nặng đang trong tư thế sẵn sàng đón địch.

Dương Dạ quay đầu lại nhìn Tây Thi và Trịnh Đán, ý bảo hai nàng đừng nói gì cả, sau đó ngẩng đầu lên nói : “Đại vương, thần uống hơi nhiều, định mang hai tùy tùng này đi dạo, có chuyện gì thế? Đại vương có việc tìm thần à?”

“Tùy tùng? Hừ!” Việt vương Câu Tiễn vuốt chòm râu của mình, cười ha hả nói : “Để hai vị mỹ nữ xinh đẹp như vậy làm tùy tùng cho Phạm đại phu, xem ra Phạm đại phu còn có điểm phúc hơn quả nhân nữa!”

Dương Dạ sửng sốt, mẹ kiếp! Xem ra Việt vương đã nhìn ra rồi? Hắn ta làm sao mà biết?

Đang buồn bực thì Dương Dạ vô ý nhìn lên tường thành, thấy được mấy tên thủ hạ do Việt vương phái vào Ngô quốc nằm vùng, trong lòng liền hiểu rõ, mình khẳng định đã bị mật báo rồi! Hay rồi, lần này thì không chạy được nữa, thật sự không được thì chỉ có đánh mà thôi! Dương Dạ thầm nghĩ như vậy, tay nắm chặt kiếm, ngẩng đầu lên nhìn về Việt vương Câu Tiễn, hô : “Đại vương! Bây giờ đã như vậy rồi, chúng ta không cần phải đóng kịch nữa! Ta muốn mang Tây Thi và Trịnh Đán rời đi, nể tình công lao ta trợ giúp đại vương thống nhất thiên hạ, đại vương có nguyện ý tha cho chúng ta một con đường sống hay không ...”

Dương Dạ nói xong những lời này, trên cơ bản đã không còn mang hy vọng rồi, chuẩn bị rút kiếm, nhưng không ngờ rằng Câu Tiễn trên tường thành bỗng nhiên cười lớn, nói : “Phạm đại phu nói quá lời! Người là công thần mà! Quả nhân tại sao lại vì hai nữ nhân mà làm khó dễ người? Nếu như Phạm đại phu không muốn ở lại bên cạnh quả nhân, có ý dẫn hai vị giai nhân rời đi ...” Việt vương nói đến đây, nhìn trái nhìn phải một chút, rồi la lớn : “Vây quả nhân sẽ suốt đời ghi nhớ công đức hiển của Phạm đại phu đối với Việt quốc ta!” Nói xong liền vung tay áo lên : “Người đâu! Mở cổng thành!”

Lời vừa nói ra, tất cả chư vị đại thần bên cạnh đều sửng sốt, và nhìn Việt vương bằng ánh mắt kính phục khen ngợi.

Dương Dạ nghi hoặc nhìn lên tường thành, lẽ nào Câu Tiễn thật sự buông tha ình cùng Tây Thi và Trịnh Đán sao? Khẳng định là đang có âm mưu gì đó!

Nhưng cổng thành chậm rãi mở ra, vệ binh cổng thành cũng chia ra làm hai bên đường, Dương Dạ cảnh giác nhìn bốn phía, mang theo Tây Thi và Trịnh Đán đang run rẩy cả người, cảm giác cực kỳ khó tin, cẩn thận đi ra khỏi cổng thành.

Khi chuẩn bị đi ra cổng thành, Văn Chung đại phu bỗng nhiên đi từ trên tường thành xuống, đến trước mặt của Dương Dạ, chấp tay nói : “Phạm huynh, huynh thật sự muốn đi sao?”

Dương Dạ trừng mắt nhìn hắn, nhưng cũng giả bộ chấp tay cười nói : “Đúng vậy, ta đương nhiên phải đi, một núi không thể có hai hổ! Ta cảm thấy con người của mình kém hơn Văn Chung đại nhân, cho nên đành phải mang tất cả công lao ột mình huynh hưởng dụng, ta chỉ muốn những ngày yên tĩnh mà thôi”

“Ài ... Hà tất gì phải vậy, đàn bà thôi mà, cần gì phải từ bỏ tất cả vinh hoa phú quý, tiền đồ sáng lạn của mình! Tại hạ cảm thấy tiếc thay cho Phạm huynh!” Văn Chung làm ra vẻ lưu luyến không muốn, nhưng trong mắt lại đang cười đắc ý.

“Ha ha, ha ha ha, Văn Chung lão ca, ta tặng cho huynh một câu nói, coi như là vì tình nghĩa bấy lâu nay của chúng ta” Dương Dạ cũng cười : “Trước đây ta từng đọc trong một cuốn sử, có câu nói rằng : [Phi điều tẫn, lương cung tàng, giáo thổ tứ, tẩu cầu phan]. Lời này tặng cho huynh. Được rồi! Xin chào, sau này chúng ta không gặp lại nữa!”

Nói xong câu đó, Dương Dạ liền kéo Tây Thi, kéo Trịnh Đán, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra cổng thành, cẩn thận quan sát phía sau, phát hiện ra không có mai p0hu5c, ba người mới yên tâm bước nhanh trong bóng tối.

.....

Trong cửa thành, Văn Chung nhìn Phạm Lãi đi thật xa, bỗng nhiên nở một nụ cười, thầm nghĩ : Ngu ngốc! Trước khi đi còn muốn hù ta sao? Người cho rằng ta là đầu heo à? Ta khôn như khỉ đấy!

.... Theo ghi chép của sách sử đời sau, vị Văn Chung đại nhân khôn như khỉ này, sau khi Việt vương Câu Tiễn diệt Ngô quốc không lâu, liền bị mượn cớ giết chết. Vị “khôn như khỉ” này suốt đời không gần nữ sắc, tận lực vì nước vì dân, vì đại nghiệp của Việt quốc, trước khi chết mới ao ước về giấc mộng ôm ấp mỹ nhân, thêm muốn được rời đi như Phạm Lãi đại phu, và trong giây phút tắt thở đã hô to một tiếng : “A lê lu ya!”
... (What? Liên quan gì? Hô cái này làm chi?)

63. Chương 63: Việt Vương Đê Tiệp. (hạ)

Giống như mấy kịch bản phim truyền hình bình thường vậy, đôi nam nữ diễn viên chính thường bỏ trốn trên lưng một con ngựa không biết là từ đâu mà ra, không biết là mượn của ai, cũng không biết là trộm ở đâu nữa, nói chung là tự nhiên nó xuất hiện ra giữa đường, và cũng có thể tự nhiên biến mất một cách khó hiểu. Để phối hợp với nội dung vở kịch, ở đây chúng ta “coi như” là thu xếp một chút, nói chung là để cho Dương Dạ, Tây Thi và Trịnh Đán cũng cỡi một con ngựa, sau đó dùng roi thúc ngựa chạy ... à, cái roi này nằm sẵn trên yên ngựa rồi nhé, không phải là cái khác đâu, mọi người đừng có hiểu lầm ... Có người nói ta lạm quyền tác giả, không sai, là ta, thì sao nào ??? (Em bó tay (“_.__!”))

Dương Dạ mang Tây Thi và Trịnh Đán, ngồi trên con ngựa, rời khỏi thành trì Ngô quốc. Đương nhiên, mọi người có thể cho rằng con ngựa này là do Dương Dạ trộm, hoặc là mượn của một anh đẹp trai nào đó, thậm chí là do Dương Dạ và Tây Thi, có lẽ là Trịnh Đán không cẩn thận lấy ra, nói chung là muốn tìm một lý do “hợp lý” để thỏa mãn đầu óc thì không có lỗi. Nói chung là chúng ta chấm dứt vấn đề con ngựa ở đây nhé!

Dọc đường cỡi ngựa, Dương Dạ không ngừng loay hoay cổ tay trái của mình, cho rằng nhiệm vụ bây giờ đã hoàn thành, bên vực chủ hân là phải phát tín hiệu đến liên lạc một chút chứ, ít nhất thì ... Dương lão thái cũng phải xuất hiện một lần đi chứ, nhưng mà xích ấn trên cổ tay trái không hề có dấu hiệu gì cả, cái này làm cho Dương Dạ nhất thời không có chủ ý, thậm chí là không biết nên đi đâu về đâu. Cỡi ngựa chạy liên tục cả đêm, khi sắc trời dần dần đổi màu, tính ra là cũng cách xa thành trì Ngô quốc rồi, cho dù Câu Tiễn có muốn giở trò thì cũng có thời gian để Dương Dạ ứng phó rồi. Đến bên cạnh một dòng sông nhỏ, đỡ Tây Thi và Trịnh Đán xuống ngựa, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

“Không ngờ rằng Việt vương tự nhiên lại rộng rãi như vậy” Tây Thi ngồi xổm xuống bên sông, nhẹ nhàng dùng nước để tẩy rửa khuôn mặt và hai tay của mình.

“Đúng vậy đúng vậy” Trịnh Đán chống tay để đôi chân trần của mình xuống nước luôn, hơi nghiêng người một chút, dùng tay xoa nhẹ mắt cá chân của mình. Thấy Dương Dạ đang nhìn mình, mặt đỏ lên, vội vàng cúi mặt nói : “Xin lỗi, sư huynh, là ta thất lễ”

Dương Dạ cười cười, vỗ cái mông con ngựa cho nó nghỉ ngơi một chút, sau đó đi qua ngồi xổm xuống, hai tay cầm lấy bàn chân của Trịnh Đán, nhẹ nhàng vuốt ve, ngoài miệng nói : “Ta dự định mang hai muội đến một chỗ, tuyệt đối không có nhiều lễ nghĩa nhảm nhí như vậy, hai muội hiền lành một chút là hay nhất rồi”

Dương Dạ nói đến đây, trong đầu hiện ra khuôn mặt của Quân Hinh tiểu thư, liền cảm thấy lạnh lòng.

“Sư huynh, cái chỗ mà huynh nói, rốt cục là ở đâu? Có bộ dáng thế nào? Chúng ta cỡi ngựa đi sao?” Tây Thi quay đầu lại, cười nhìn về hướng Dương Dạ, giọng nói vô cùng dễ nghe.

“Ha ha, cỡi ngựa à? Có muội cỡi ta thì có, chúng ta muốn đi nhưng mà ...” Đang nói chuyện thì cổ tay trái bỗng nhiên đỏ lên kịch liệt, cái cảm giác đau nhức này từ xưa đến giờ chưa từng có, chỉ trong nháy mắt ngất ngủ, trên trán của Dương Dạ đã đổ đầy mồ hôi, cùng lúc đó, hân kinh ngạc nhìn con sông nhỏ trước mặt, nước sông bắt đầu sôi trào lên, rồi một tầng nước sông chậm rãi hiện ra ngay giữa, hình thành một cái mặt gương bằng nước lớn trước mặt của Dương Dạ. Mà mặt gương nước này đang di chuyển về hướng của Dương Dạ, chứ không phải là Dương Dạ tự mình đi qua nhìn, Dương Dạ cảm thấy lạnh do nước thấm qua người, trước mắt tối sầm, lúc mà mở mắt ra lại thì ... Má ơi! Xung quanh biến thành một màu trắng

xóa, cái màu trắng không chứa đựng bất kỳ tỳ vết nào cả, trắng đến vô biên vô hạn, không phân rõ đông tây nam bắc đầu cả.

Mà ở trước mặt của Dương Dạ đang có hai người, một là vực chủ hồng hào với cái áo bào màu hồng và cặp kính màu hồng, một người nữa là Dương lão thái thái cũng với cái áo bào màu hồng luôn. Hai người mặc hồng bào đứng giữa không gian màu trắng này, trông có vẻ đặc biệt chói mắt.

“Lão thái thái? Vực chủ?” Dương Dạ kêu lên một tiếng, nhìn hai vị từ trên xuống dưới, thuận miệng hỏi ra một câu : “A? Lão thái thái, sao bà cũng mặc lòe loẹt như vậy thế? Tự nhiên thích mặc màu đỏ cả người?”

“Tu Bà thăng chức! Bây giờ là trợ lý vực chủ!” Vực chủ mỉm cười nhìn Dương lão thái thái, sau đó lại chuyển hướng về Dương Dạ : “Nếu không sao lúc con đi chấp hành nhiệm vụ, Tu Bà rất ít giúp đỡ con. Một là do muốn con rèn luyện một chút, hai là do công tác bên này quá nhiều”

“Hèn chi! Đột nhiên nhìn thấy vực chủ và lão thái thái ăn mặc giống nhau ...” Dương Dạ cười, bỗng giật mình nói : “Các người sao lại ...” Sững sờ một hút, Dương Dạ liền hiểu được trong nháy mắt, vội vàng kêu lớn lên : “Vực chủ! Sao ông lại đột nhiên mang con về? Mau thả con lại đó đi! Có tai nạn chết người đấy!”

“Tai nạn chết người nào?” Vẻ mặt cười như không cười của vực chủ nhìn về Dương Dạ, mà biểu tình của Dương lão thái thái bên cạnh cũng trở nên bất đắc dĩ.

Dương Dạ nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ một chút, cẩn thận nhìn biểu tình của vực chủ và Dương lão thái thái, thăm dò bằng một câu hỏi : “Các người ... có ý làm vậy phải không?”

Vực chủ cười, không nói lời nào cả, Dương lão thái thái đi đến, kéo tay Dương Dạ, mở miệng : “Dạ tử, con thật sự nghĩ vậy sao? Những lời con nói với Tây Thi và Trịnh Đán, đều là thật sao? Con thật sự muốn mang các nàng cùng trở về sao?”

“Vâng!” Giọng nói của Dương Dạ đầy sự khẳng định đáng tin : “Lão thái thái, lẽ nào bà muốn con bỏ mặc hai nàng, mặc kệ sống chết sao? Trở về một mình à?”

Dương lão thái thái nhìn Dương Dạ một cái, lại nhìn vực chủ một cái, không nói gì cả.

“Đây là những điều bà dạy cho con à?” Dương Dạ vẫn không chịu từ bỏ : “Nếu nhất cử nhất động của con ở bên kia mọi người đều biết, vậy thì bà và vực chủ cũng có thể biết được tình cảm của con và Tây Thi cùng Trịnh Đán, còn có tình cảnh hiện tại của Tây Thi và Trịnh Đán! Bà muốn con mở mắt nhìn các nàng chết sao? Con không làm được!”

Dương Dạ quả thật đang rất khấn trương, bây giờ hấn bị lôi về đây, nhưng Tây Thi và Trịnh Đán vẫn còn ở bên kia, tục ngữ nói nuôi một con chó con mèo còn có tình cảm, huống chi Tây Thi và Trịnh Đán có lực hấp dẫn lớn như vậy với Dương Dạ, hơn nữa giữa bọn họ còn có chân tình được kiểm chứng trong hoạn nạn, Dương Dạ làm sao mà không gấp cho được!

Sự bất đắc dĩ trên mặt của Dương lão thái thái càng tăng thêm vài phần : “Dạ tử, ngh mà Tây Thi và Trịnh Đán đều là nhân vật lịch sử, sao có thể để con mang đi nhiều như vậy”

“Nhân vật lịch sử thì sao? Con cũng biết đoạn lịch sử này vậy!” Dương Dạ gào lên : “Trịnh Đán bị bệnh chết một cách lặng lẽ trong đoạn lịch sử này! Còn Tây Thi thì giả chết rồi bỏ trốn theo Phạm Lãi! Cái này không phải là đều dựa trên quỹ đạo phát triển của lịch sử sao? Huống hồ, con mang hai nàng đi căn bản là không có ảnh hưởng đến lịch sử! Căn bản là không có ảnh hưởng!”

Dương lão thái thái ngăn cản cả người, quay đầu đưa ánh mắt nhìn về hướng của vực chủ. Dương Dạ nhìn thấy Dương lão thái thái có ý động lòng, nhân cơ hội này bước lại nhỏ giọng nói : “Lão thái thái, loại chuyện này trước kia khi bà chấp hành nhiệm vụ không phải đã gặp phải rồi sao? Muốn yêu nhưng không thể yêu, muốn ở cùng nhau nhưng không thể cùng một chỗ, bà hẳn là cũng hiểu được cái mùi vị này nó như thế nào mà!”

Dương lão thái thái quả nhiên là đã có chút rung động, ánh mắt nhìn về hướng vực chủ cũng trở nên cầu tình hơn nữa. Nhưng trên mặt của vực chủ cơ bản là không có biểu tình gì cả, cái kính râm màu hồng cổ quái đã che hết ánh mắt của ông ta, làm cho Dương Dạ căn bản là không nhìn thấy được gì cả.

.....

Thật ra khi Dương Dạ nghĩ rằng muốn dẫn Tây Thi và Trịnh Đán trở về thời hiện đại với mình, khẳng định là cần phải giải quyết vực chủ và Dương lão thái thái, nhưng mà giải quyết thế nào thì hần vẫn chưa có ý kiến, ôm tâm lý đi nhìn một chút, nên Dương Dạ kiên trì cho đến bây giờ, nhưng mà bước tiếp theo nên đi thế nào, đã hoàn toàn không nằm trong tầm khống chế nữa rồi, mình đành phải nghe theo lệnh trời, xem ý của vực chủ thôi.

Dương lão thái thái đi đến bên cạnh vực chủ, nhỏ giọng thì thầm vài câu, vực chủ lắc đầu một cách vô tình, lại lập tức gật đầu, trong lòng của Dương Dạ rất là hoảng hốt, điên lên theo cái lắc đầu của vực chủ lại hết hồn theo cái gật đầu của ông ta.

Vực chủ rút ra một quyển sổ, bắt đầu lật xem, xem một chút, ngẩng đầu lên nói với Dương Dạ : “Con nói không sai, theo lịch sử ghi chép thì, sau khi Việt quốc diệt Ngô quốc, hai người Tây Thi và Trịnh Đán cũng đều biến mất, không có để lại bất kỳ ghi chép nào về hai nàng cả”

Trong lòng Dương Dạ vui vẻ, trên mặt hiện nụ cười, nhưng nụ cười còn chưa được mở rộng hết cỡ thì đã nghe vực chủ nói tiếp : “Nhưng con không thể tùy ý kéo nhân vật lịch sử của không gian này đi qua không gian khác được, đây không hợp với quy định!”

“Vực chủ! Quy định là do người đặt, thì người cũng có thể sửa đổi! Lẽ nào ông kêu con mở to mắt nhìn người mình yêu ăn không no ngủ không yên và không thèm để ý đến các nàng luôn à? Nếu làm tu sĩ mà tàn khốc như vậy, con tình nguyện không làm!” Tính tình của Dương Dạ nổi lên, thật ra hần đã xem vực chủ trở thành lãnh đạo chính thức của mình, nói cách khác là hần đã quyết tâm tranh thủ một chút quyền lợi của mình rồi. Mình có thể xuyên qua không gian để làm việc cho lãnh đạo khu vực vũ trụ, tự nhiên ngay cả loại chuyện của hai người con gái mà cũng không giải quyết được là sao?

“Tu sĩ, có đôi khi là như vậy” Vực chủ đưa tay sửa sửa cái kính râm trên mũi, giọng nói có chút trầm thấp : “Con phải chịu đựng những chuyện quá mức, như vậy thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ được, trở thành một tu sĩ ưu tú, sau này mới có thể ngồi lên chức cao hơn, lẽ nào con không muốn sao?”

Dương Dạ nhảy cái vù đến trước mặt của vực chủ, nói : “Sau này là chuyện của sau này, bây giờ con đang van xin ông đấy! Tu sĩ không phải làm bằng sắt không có tình cảm! Con làm tu sĩ giúp ông hoàn thành nhiệm vụ rất cực khổ, làm những cái này không hề có hứng thú gì cả, con chỉ muốn một chút phúc lợi nho nhỏ mà thôi! Vực chủ, ông cũng có thất tình lục dục, ông có bao giờ nghĩ rằng cảm thấy trống rỗng, cảm thấy tịch mịch, cô độc không?”

“Có, nhưng liên quan gì đến con?”

“Sao không liên quan đến con? Con làm thủ hạ cho ông, đương nhiên cũng mong muốn tu sĩ và vực chủ được tốt, tâm tình của tu sĩ không tốt, sẽ không nhiệt tình hoặc không thể hoàn thành nhiệm vụ tốt, như vậy thì vực chủ sẽ tức giận, đại vực chủ biết được thì sẽ trách cứ nghiêm phạt, trách bọn con thì còn đỡ hơn là trách thành tích của vực chủ, ngoài ra thì tu sĩ và vực chủ của khu vực khác sẽ coi thường tu sĩ và vực chủ của khu vực mình, ông còn dám nói là không liên quan đến con sao?”

Vực chủ : “Con dám tranh luận với ta? Con cẩn thận coi chừng chết không tử tế đấy!”

Dương Dạ : “Trước khi con chết hai năm cũng muốn làm cho ông rụng khớp trước!”

Vực chủ : “Cẩn thận coi chừng sinh con không có mắt lỗ đ*** đấy !”

Dương Dạ : “Đứa con không có lỗ ấy là do ông sinh ra!”

Vực chủ : “Ta xem con hung hăng được bao lâu!”

Dương Dạ : “Hung hăng cho đến khi ông tắt thở mới thôi ...”

Vực chủ : “Ta ...”

Dương Dạ : “Ông không trang điểm lên thì còn đẹp, trang điểm rồi còn xấu hơn cả quỷ nữa ...”

Vực chủ : “Con ...”

Dương Dạ : “Con sẽ nói cho đến khi nào ông chống mặt, cho dù thành quỷ cũng hù ông hết hồn!”

Vực chủ hoảng hốt lui về phía sau, nhìn chăm chăm vào Dương Dạ, trong lòng nghĩ : Cãi nhau với thằng nhóc này đúng là tốn sức con mẹ nó quá đi!

Dương lão thái thái sững sốt nửa ngày, cuối cùng hoàn thần lại vội vàng chạy đến giữa Dương Dạ và vực chủ, thì thầm với vực chủ lần thứ hai, vực chủ nghe xong, gật đầu, vẫy tay với Dương Dạ : “Xích Chủy, ta có thể tạm thời đáp ứng con, nhưng mà có một việc, con cần phải tự mình đi làm”

64. Chương 64: ViệT Vương Đê TiệN. (tái Hạ)

Vực chủ vừa nói những câu này ra khỏi cửa miệng, cả người Dương Dạ liền lập tức trở nên hưng phấn, thật ra thì hẳn muốn đem Tây Thi và Trịnh Đán về nhà của mình, mang về cái Dương gia đại trạch ấy, trên thực tế là hẳn chưa nghĩ ra lời nào để nói cho hợp lý cả, vừa rồi cãi nhau với vực chủ hoàn toàn là nói nhảm do tình thế cấp bách. Nhưng lại nhờ như thế, hơn nữa Dương lão thái thái cũng không đành lòng nhìn Dương Dạ khó chịu, cho nên ở một bên hỗ trợ, và thế là tự nhiên thuyết phục được vực chủ? Thật không ngờ? Không đùa chứ? He he...

“Vực chủ, ông đã nói con hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi rồi, sẽ có thưởng thêm, bây giờ con muốn phần thưởng này!” Dương Dạ hưng phấn nhào đến trước mặt vực chủ : “Con sẽ không làm cho ông khó xử đâu, không làm ảnh hưởng đến quỹ đạo phát triển của lịch sử không gian ấy, con mang hai người đi, sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Nhưng mà ... ta đã nói rồi, để không ảnh hưởng đến sự phát triển lịch sử của không gian ấy, chuyện này cần con tự đi làm” Biểu tình của vực chủ trở nên thoải mái hơn một chút, hình như cái quyết định này cũng có một phần trách nhiệm của ông ta vậy.

“Chuyện gì?” Dương Dạ lại khẩn trương lên, thầm nghĩ : Mẹ kiếp! Lãnh đạo mà đáp ứng chuyện gì, luôn có kèm thêm điều kiện!

“Nếu như lịch sử không gian ấy xảy ra chuyện khác thường, con phải mang cả hai người ấy trở về lại không gian của cả hai!” Vực chủ không thêm nhìn Dương Dạ, nghiêng đầu qua nói : “Còn nữa ...”

Dương Dạ ngơ ngác nhìn vực chủ, thấy ông ta nhắm mắt lại, liền nhìn qua Dương lão thái thái, Dương lão thái thái cười ngầm, đi đến trước mặt của Dương Dạ, nói : “Dạ tử, đừng lo lắng, sau đó con sẽ biết mình nên xử lý thế nào. Ý của vực chủ bây giờ chính là, còn có một tu sĩ Cốt tộc nữ, ngay trong cái thế giới đại thiếu gia của con, nhưng không cảm ứng được rõ ràng, vực chủ dặn con khi trở về nên chú ý một chút”

“Cái này không thành vấn đề!” Dương Dạ lập tức đáp ứng, trong lòng nói : Kêu mình đi tìm người sao? Lưu ý một chút ... một chút là thế nào nhĩ.

“Xích Chủy, chuyện lần này, chỉ được một lần, lần sau không được viện lý do nữa” Vực chủ đi đến võ vai của Dương Dạ, sau đó nhìn Dương lão thái thái một cái, rồi quay người lại, biến mất giữa khoảng không màu trắng này.

“Mẹ kiếp! Giống như quỷ vậy!” Dương Dạ sững sốt, bật mồm kêu lên một tiếng.

Không ngờ trong không gian lại truyền đến giọng nói của vực chủ : “Mẹ cái má! Xích Chủy, ta nghe rồi đấy ...”

Dương Dạ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, Dương lão thái thái võ vai Dương Dạ một chút, chỉ về phía sau Dương Dạ : “Bây giờ trở về đi, con thật là may mắn, Dạ tử, loại chuyện này mới xảy ra lần đầu tiên đấy ...”

Dương Dạ quay đầu lại nhìn, liền thấy có một mặt gương đang lơ lửng giữa không trung, và phía sau, Dương lão thái thái đang đẩy hẳn.

“Chờ một chút, chờ một chút!” Dương Dạ vội vàng quay người lại, nhìn về hướng Dương lão thái thái : “Con còn kỳ quái! Lão thái thái, vực chủ sao lại dễ dàng đáp ứng con như vậy? Lúc đầu bà làm tu sĩ, gặp phải chuyện này sao không tranh thủ một chút?”

Dương lão thái thái lắc đầu, biểu tình có chút buồn bã.

“Chúng ta làm tu sĩ, cũng có quyền lợi bảo vệ mình hợp pháp mà!” Tâm tình của Dương Dạ rất là khoái trá, chỉ là không dám làm trò như vậy trước mặt của Dương lão thái thái.

“Con không biết đấy thôi, Dạ tử, lúc ta còn là tu sĩ, vực chủ vẫn là vực chủ, nhưng chỉ cao hơn tu sĩ một cấp thôi” Dương lão thái thái thở dài : “Thật ra thì vực chủ trước đây cũng từng làm tu sĩ, cho nên cũng từng trải qua những gì của tu sĩ, loại chuyện giống như của con bây giờ cũng đã trải qua rồi, cho nên ông ta mới hiểu cho con, và len lén có ngoại lệ”

Dương Dạ giật mình bừng tỉnh, thì ra vực chủ bây giờ, đúng là từng bước leo lên đỉnh.

“Đi thôi, mang phần thưởng của con quay về đi, ta tiễn mấy đứa về thế giới bên kia” Dương lão thái thái nói xong, liền đẩy nhẹ Dương Dạ một cái, Dương Dạ nở nụ cười, rồi lọt vào trong mặt gương.

.....

Ở bên này, Tây Thi và Trịnh Đán hầu như đã sắp điên mất rồi!

Rõ ràng là sư huynh Dương Dạ đứng sờ sờ ra trước mặt hai nàng, mà đột nhiên biến mất tiêu không thấy đâu! Cái này không khác gì như đang gặp quỷ giữa ban ngày vậy, sư huynh Dương Dạ còn đang nói chuyện, thì bỗng nhiên biến mất tăm hơi! Hai vị mỹ nữ, một ngồi xổm cạnh bờ sông, một ngồi trên mặt cỏ, hoàn toàn nghẹn họng nhìn trân trối vào cái chỗ mà Dương Dạ vừa đứng khi nãy, lâu thật lâu sau vẫn mở to mắt ra mà nhìn. Trong đầu trống rỗng, căn bản là không tìm được lý do để tin tưởng những chuyện vừa xảy ra trước mắt.

Vất vả hồi phục tinh thần lại, Tây Thi và Trịnh Đán nhìn nhau, cuối cùng đứng lên, đi đến chỗ mà Dương Dạ vừa biến mất, cẩn thận quan sát một hồi, sau đó thì đào lên. Mặt đất sắp bị đào tung lên rồi, nhưng mà vẫn không có kết quả, hai vị mỹ nữ bắt đầu hoảng hốt hoàn toàn, mỗi người một phương hướng, khóc hô sư huynh và bắt đầu tìm kiếm. Đáng tiếc là hô một hồi cũng không có tiếng đáp lời, xung quanh trống trải đến nỗi chim bay ngang qua cũng đủ làm cho giật mình, còn có một con sông nhỏ đang chảy nước khiến cho người ta hết hồn.

Tiêu rồi! Tiêu hết rồi! Tây Thi và Trịnh Đán không hẹn mà cùng nghĩ đến một chuyện, sư huynh sao lại đột nhiên biến mất vô cớ như thế? Lẽ nào huynh ấy là thần tiên trên trời? Hay là ma quỷ dưới đất? Mặc kệ là cái gì thì huynh ấy cũng không thể nào tự nhiên biến mất được cả, như vậy thì bảo hai tỷ muội bọn ta phải sống sao bây giờ?

Hai vị mỹ nữ đang mặt đối mặt nhìn nhau sững sờ, đang cho nhau con mắt bi ai và biểu tình tuyệt vọng, thì Dương Dạ lại đột nhiên xuất hiện!

“Xin lỗi, xin lỗi, lo lắng lắm sao? Sợ rồi sao? Sốt ruột sao?” Dương Dạ nghĩ rằng mình vừa mới trồi lên từ trên mặt sông, cho nên cả người còn có cảm giác ẩm ướt : “Bị cấp trên gọi đến đàm phán, ha ha, sau này sẽ giải thích cho hai muội”

Tây Thi và Trịnh Đán nhìn nhau, Dương Dạ hầu như là xuất hiện bên cạnh hai người chỉ trong nháy mắt, hai mỹ nữ lại nhìn thoáng qua nhau, rồi cùng hoảng sợ kêu lên, và trốn ở phía sau lưng nhau một cách kinh khủng.

“Hai muội làm sao vậy, là ta mà!” Dương Dạ rất là hưng phấn vì nhìn thấy được Tây Thi cùng Trịnh Đán, cho nên hoàn toàn quên mất việc mình vừa mới biến mất cách đây không lâu.

“Huynh ... huynh huynh huynh huynh huynh là người hay quỷ?” Gan của Trịnh Đán to hơn một chút, cho nên đã run giọng mở miệng hỏi trước.

“Ai da! Anh đã nói là bị cấp trên gọi đi, một hai câu không giải thích rõ với các muội đâu!” Dương Dạ đã hiểu được vì sao Tây Thi và Trịnh Đán sợ hãi rồi, cho nên bắt đầu cảm thấy nhức não.

“Sư huynh, chẳng lẽ huynh thật sự không phải là người phàm của nhân gian sao?” Tây Thi nhìn thấy rõ là Dương Dạ, lá gan cũng bắt đầu lớn lên lại.

“Được rồi được rồi ...” Dương Dạ hoàn toàn phát điên lên : “Chúng ta đi trước đi, đợi tất cả dàn xếp xong xuôi, ta khẳng định sẽ giải thích rõ ràng hoàn toàn cho hai muội biết!”

.....

Tây Thi và Trịnh Đán nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm Dương Dạ một hồi lâu sau, thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Dương Dạ bỗng nhiên trở nên khấn trương và ngưng trọng hẳn, hơi quay đầu lại, nghiêng tai nghe cái gì đó.

Quả nhiên, xa xa có tiếng vó ngựa hỗn loạn, hơn nữa âm thanh rất gấp, từ xa truyền lại.

Dương Dạ ngẩng đầu lên nhìn ra xa, thấy có bụi bặm bay tứ phía, nhìn sơ ra cũng có ít nhất hơn trăm người đang cỡi ngựa chạy về hướng này.

Tây Thi và Trịnh Đán đều trở nên khấn trương, không tự chủ xích lại gần Dương Dạ, kinh hoàng kéo ống tay áo của Dương Dạ.

Dương Dạ không nhúc nhích, tiếp tục ngẩng đầu nhìn, rốt cục đã nhìn thấy được bóng người đang ngồi trên lưng ngựa chạy đến đây, mặc dù không rõ ràng, nhưng khoảng cách cũng không tính là xa, Dương Dạ có thể nhìn thấy được trang phục áo giáp của người cỡi ngựa, chính là đồ của quan binh Việt quốc!

“Ha ha, mình biết mà!” Dương Dạ lạnh lùng cười một cái, quay đầu lại nhìn Tây Thi và Trịnh Đán : “Ta biết Việt vương Câu Tiễn sẽ không tốt bụng như vậy đâu, khẳng định là không tha cho chúng ta đơn giản như vậy được!”

“Sư huynh! Đúng là nhiều truy binh thật! Chúng ta làm sao bây giờ?” Trịnh Đán hoảng hốt, càng nắm chặt tay của Dương Dạ hơn nữa.

Tây Thi tuy rằng không có khấn trương như Trịnh Đán, nhưng mà trong lòng ít nhiều gì cũng có sợ hãi, tuy rằng nàng đã nhìn thấy được năng lực một mình chiến đấu với mười mấy người quan binh Ngô quốc của Dương Dạ, nhưng mà lúc Dương Dạ giết hơn trăm người kia thì nàng lại hôn mê mất rồi, cho nên thấy có nhiều nhân mã truy đuổi như vậy, Tây Thi cũng cảm thấy lo lắng vì Dương Dạ.

“Sư huynh!”

“Lật lọng! Tên Việt vương này, đúng là dê tiện thật!” Dương Dạ xoay người lại, cười thoải mái với Tây Thi và Trịnh Đán, nụ cười trầm ổn và đáng yêu, có tình có ý lại mang theo một sự nghịch ngợm : “Yên tâm đi hai vị mỹ nữ, ta lấy danh nghĩa của tác giả ra thề, nhất định sẽ bảo vệ hai muội an toàn!”

(Tác giả ách xì một cái, nói : “Lôi tui ra làm gì vậy ông nội?”)

Dương Dạ nói xong, đưa tay ôm lấy vai của Tây Thi và Trịnh Đán, để cho hai vị mỹ nữ lui ra sau một khoảng xa, sau đó mỉm cười xoay người đi tới, nhìn những truy binh của Việt quốc càng ngày càng đến gần, nhẹ nhàng lắc đầu, chăm chú nắm chặt tay, trong lòng thầm nghĩ : Vì sao, vì sao lại muốn mình giết người nhà!

Nghĩ như vậy, Dương Dạ liền giơ tay cao lên nói : “Đến đây đi! Ta muốn ... Khoan đã! Kiếm của mình đâu rồi? Kiếm đâu?” Dương Dạ hoảng hốt rút tay về, nhìn nhìn xung quanh, bất chợt nhìn thấy cây kiếm nằm trên mặt cỏ cách đó không xa, vội vàng co giò chạy lại chỗ đó.

Dương Dạ chạy qua nhặt kiếm, uốn ngược lên chào đón đám truy binh của Việt quốc đang chạy đến đây, rút kiếm ra khỏi vỏ, giơ cao lên bằng tay trái, mũi kiếm chỉ lên trời cao : “Đến đây đi! Ta muốn bầu trời hôm nay không che được mắt ta! Muốn mặt đất không chôn được lòng ta! Muốn mỹ nữ đều theo ta về nhà! Muốn truy binh phải tan thành mây khói ...”

.....

65. Chương 65: Việt Vương Đê Tiện. (TỐI HẠ)

Truy binh của Việt quốc có ít nhất hơn trăm người, đều cỡi ngựa cao to, nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã đuổi đến trước mặt của Dương Dạ, người ngựa dừng lại, dẫn đầu là một người mang cái mũ giáp xấu xí trên đầu, dáng người hơi gầy, vừa nín thở cương vừa đưa con mắt nhìn từ trên cao xuống để nhìn Dương Dạ, miệng mấp máy như muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra chữ nào, làm cho Dương Dạ nhìn mà nghi hoặc đầy đầu : Thằng nhãi này chẳng lẽ bị trúng gió?

Mà Dương Dạ này giờ vẫn duy trì cái tư thế giơ cao kiếm bằng tay trái, uốn ngực ngẩng đầu, hai chân giạng thẳng nghiêm mặt đứng đó, nhìn người dẫn đầu gầy gầy kia, tư thế hiên ngang không thay đổi, mở miệng hỏi : “Sao nào? Còn muốn nói chuyện sao? Lẽ nào Việt vương phái các người đến tán gẫu với ta? Đến đây nào! Động thủ đi!”

Người đầu lĩnh gầy kia nhìn bộ dáng của Dương Dạ đến ngậy người, sau đó nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình của mình, ho khan vài tiếng, nói : “To gan! Phạm Lãi! Dám một mình lừa vương phi trốn đi, dụ dỗ người hiền lành, buôn bán vũ khí, đẩy lão bà bà xuống biển, cộng thêm việc đại tiện tiểu tiện bậy bạ không trả tiền ... thật sự là tội đáng muôn chết! Đại vương ra lệnh cho ta bắt người trở về vấn tội!”

Cái mũi của Dương Dạ nở rộng ra, cái gì mà loạn tùm lum hết vậy? Muốn vu hãm cũng đâu cần đổ mấy cái tội danh kia chứ?

“Ha ha, bắt ta? Tốt, tốt!” Dương Dạ nghiêm mặt cười lạnh nói : “Nhưng mà, nói thế nào thì bây giờ ta cũng là võ sĩ cầm kiếm, người muốn bắt ta là bắt, vậy chẳng phải làm hỏng hình tượng của ta sao?”

Dương Dạ nói xong, liền đưa ánh mắt lên nhìn tên đầu lĩnh gầy gầy kia, sau đó khinh miệt nhìn thoáng qua đám người bên cạnh tên gầy ấy, vừa nhìn một cái, lập tức kinh ngạc đến trừng mắt!

Ngay bên cạnh của tên gầy này, không phải là ai khác, mà chính mà người đã cùng sống cùng ăn cùng uống cùng nói chuyện với Dương Dạ cả tháng, là một người mà hầu như sắp trở thành huynh đệ ruột thịt với Dương Dạ, thống lĩnh thị vệ vương cung Việt quốc!

Cái này còn chưa tính là đủ làm cho Dương Dạ trợn tròn con mắt kiêu đó! Bởi vì nhìn quét xung quanh một vòng, Dương Dạ kinh ngạc phát hiện ra, ngoại trừ cái tên đầu lĩnh mỡ nhờn gầy ốm kia ra, thì những người còn lại, tất cả hần đều quen hết! Đều là những huynh đệ thị vệ cùng hần ăn thịt uống rượu mỗi ngày!

“Người ... các người ...” Dương Dạ ngơ ngác nhìn đám huynh đệ thị vệ đông nghịt này, kinh ngạc đến nỗi nói không ra lời.

Cái tên đầu lĩnh mỡ nhờn gầy ốm kia thấy Dương Dạ như vậy, cho rằng hần sợ, nhếch môi cười rộ lên, vung tay hô lớn! Đến đây! Xuống ngựa cho ta! Xông lên! Không bắt được thì lấy thủ cấp của tên Phạm Lãi về!”

Ánh mắt của bọn thị vệ nhìn về hướng Dương Dạ cũng rất kỳ quái, nghe tên đầu lĩnh mỡ nhờn ra lệnh như vậy, nhanh chóng xuống ngựa, giơ binh khí trong tay, không nói hai lời liền vọt đến chỗ của Dương Dạ!

“Huynh ... các huynh đệ ...” Dương Dạ nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, một trăm người cùng chiến thì có vẻ dọa người thật. Nhưng mà Dương Dạ càng không muốn ra tay với những huynh đệ thị vệ cùng sống với hần. Thế nhưng hần cũng không có biện pháp, đành phải lui về sau, nhưng mà phía sau lại chính là Tây Thi và Trịnh Đán, Dương Dạ cắn răng một cái, cầm kiếm lao đến hướng những huynh đệ thị vệ thân thiết của hần ...

.....

Một trăm người bao lấy Dương Dạ ở giữa, thương kiếm búa rìu câu xoa và cung tên đều có, Dương Dạ còn đang do dự rằng có nên ra tay thật sự hay không. Nhưng mà khi vừa mới giao chiêu với những huynh đệ này, trong lòng Dương Dạ lập tức rõ ràng, những thị vệ này tuy rằng cầm binh khí trong tay trông có vẻ rất uy phong, nhưng căn bản là không có một thực chiêu nào cả. Vô số binh khí toàn cố ý đánh lên thân kiếm của Dương Dạ, nói như thế này nhé, cho dù Dương Dạ đứng yên một chỗ không cử động, thì binh khí của những thị vệ này cũng tuyệt đối không gây tổn thương cho hần dù chỉ là một sợi tóc. Vung đao chém xuống, vung kiếm đâm tới hay đại loại như thế, hoàn toàn là dùng sức đánh vào khoảng không bên người của Dương Dạ.

Còn Dương Dạ cầm kiếm múa, thì những thị vệ này trực tiếp tìm cơ hội lao đến mũi kiếm của hần, va chạm ít nhiều vào, và xuất hiện đủ loại vết thương lớn nhỏ. Vì vậy, những huynh đệ này liền thuận thế ngã xuống đất, không ngừng rên rỉ, kêu khổ thấu trời, nhưng ánh mắt nhìn về hướng Dương Dạ lại mang một hàm nghĩa khác.

Dương Dạ còn chưa hoàn hồn, thì đã có mười mấy người thị vệ huynh đệ ngã xuống, tuy rằng bị thương rất nhẹ, nhưng cũng là đổ máu, hơn nữa những người này vừa giả chết vừa kêu to, nhìn giống như là bị thương vô cùng nghiêm trọng vậy, không còn sức để chiến đấu nữa.

Dương Dạ vừa nhìn thấy lập tức hiểu được, thì ra những huynh đệ thị vệ này chịu mất chút máu thịt để diễn trò với Dương Dạ, dương nhiên cái này là để lừa gạt cái tên đầu lĩnh mở nhon kia, những huynh đệ thị vệ này tình nguyện bị thương, cũng vì muốn để cho Dương Dạ chạy trốn.

Nhưng sau khi Dương Dạ đã tỉnh ngộ, thì làm sao mà dám dùng kiếm để làm tổn thương những huynh đệ tình nguyện chảy máu vì hắn? Không thể làm gì khác hơn là tránh trái tránh phải, tận lực tránh né tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào.

Vì vậy, một cảnh tượng thú vị đang diễn ra tại chỗ này, hai phe đang đánh nhau, một bên thì cực lực tránh né việc chém trúng thân thể của đối phương, còn một bên thì lại tự nguyện để cho vũ khí của đối phương đánh trúng mình, bên này tránh bên này lao vào, bên kia thì đánh chết ta cũng tuyệt đối không chém, bên còn lại thì có mất mạng ta cũng nhường người chém ...

Vì vậy, đánh đánh một hồi, đánh đến nỗi khiến cho người ta mệt mỏi! Đánh cả buổi nhưng chẳng có kết quả gì cả! Rất cực, đã có một người thị vệ thừa dịp Dương Dạ cúi thân xuống nói nhỏ một câu : “Phạm huynh! Chúng tôi không bị thương, trở về không biết ăn nói với đại vương thế nào, sẽ bị nghiêm phạt nặng!”

Dương Dạ vừa nghe xong liền sửng sốt, do dự, bỗng phát hiện ra các huynh đệ thị vệ xung quanh, tất cả đang dùng ánh mắt oán hận, cầu xin thậm chí là phẫn nộ nhìn hắn, tim của Dương Dạ liền trở nên cứng rắn lên, hiểu rõ những huynh đệ này tuy rằng muốn giúp mình, nhưng mà vì trách nhiệm, sợ đại vương trách tội. Vì vậy âm thầm dùng chút lực ở tay, ra chiêu ở mức độ nhẹ nhất để đánh với đám thị vệ này, đủ để cho bọn họ chảy chút máu, rồi sau đó ngã xuống.

Cái này đã giúp cho tốc độ tăng nhanh đáng kể, Dương Dạ múa kiếm trong tay, mà những thị vệ xung quanh hắn thì vây vào như kiến, rồi ngã ra như rạ, không tốn một chút công phu nào cả, hơn một trăm thị vệ đều ngã xuống đất, số thì giả chết, số kia thì giả bộ bị thương nặng.

.....

Ở một nơi không xa phía sau Dương Dạ, Trịnh Đán và Tây Thi nhìn mà choáng váng, ấn tượng của các nàng về Dương Dạ đơn giản chỉ là cẩn thận tỉ mỉ thôi, có dũng có mưu, nhưng trăm triệu lần không ngờ rằng đại sư huynh của các nàng lại có thân thủ như vậy, thật sự đúng là làm cho người ta giật mình!

Mà ở một nơi không xa phía trước Dương Dạ, tên đầu lĩnh mở nhon kia cũng thấy choáng váng, ngây dại ra một hồi, vội vàng ra lệnh cho thống lĩnh thị vệ xuất trận, bắt lấy Dương Dạ cho hắn!

Thống lĩnh thị vệ ôm quyền trên ngựa, thả người nhảy xuống ngựa, rút kiếm bên hông ra, vọt về hướng của Dương Dạ.

Dương Dạ đang cảm động nhìn những huynh đệ dưới đất, thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu to, ngẩng đầu lên nhìn thấy thống lĩnh thị vệ đang cầm kiếm vọt đến, tuy rằng trong lòng biết đây là một vở kịch, nhưng mà vẫn làm ra tư thế nghênh tiếp.

Tên đầu lĩnh ngồi trên lưng ngựa còn gào lên : “Giết hắn! Giết hắn cho ta!” Nhưng bên này Dương Dạ và thống lĩnh thị vệ trong lúc giao đấu với nhau, đã cười với nhau rất khế. Hai người cố gắng tránh né thân thể của nhau, nhưng lại dùng chiêu thức đánh ra rất đẹp mắt, làm cho tên đầu lĩnh mở nhon ấy nhìn hoa cả mắt, trầm trồ khen ngợi liên tục!

“Phạm huynh! Xem chiêu!” Đang giao đấu, thống lĩnh thị vệ bỗng kêu lên một tiếng, nói xong liền lao lên, nhảy bật lên cao, xoay tròn, đâm một kiếm xuống đỉnh đầu của Dương Dạ từ giữa không trung.

Dương Dạ không rõ dụng ý của thống lĩnh thị vệ, cho nên không thể làm gì khác hơn là giơ kiếm chống đỡ, nhưng mà thống lĩnh thị vệ động nhiên dùng kiếm giữa chừng, uốn bụng ra, dùng bụng của mình để đỡ lấy mũi kiếm của Dương Dạ! Dương Dạ hoảng sợ, vội vàng dùng sức thu chiêu về nhưng không kịp, đành phải nương theo cánh tay, bẻ mũi kiếm qua một bên, làm ũi kiếm tránh khỏi bụng của thống lĩnh thị vệ.

Không ngờ rằng khi chân của thống lĩnh thị vệ vừa chạm đất thì lại lao vào Dương Dạ lần nữa, nhảy lên, cũng dùng cái tư thế xoay tròn đâm kiếm xuống ấy, nhưng trong lúc xoay tròn, Dương Dạ mơ to mắt ra nhìn tay cầm kiếm của thống lĩnh thị vệ, lúc ấy anh ta cầm kiếm tự đâm vào bụng của mình một cái, sau đó nhanh chóng rút ra ...

Hai người hầu như là đồng thời rơi xuống đất, Dương Dạ thì đứng, nhưng thống lĩnh thị vệ thì đã ngã lăn ra đất.

Tên đầu lĩnh mở nhón cách đó không xa thấy vậy, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, quay đầu nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh đã không còn lính có thể dùng, sợ đến nỗi cầm chặt dây cương, hô to một tiếng rồi quát mông ngựa chạy mất xác.

Dương Dạ vội vàng quỳ xuống đất, nâng thống lĩnh thị vệ lên, trong mắt toát ra sự yêu thương, nói : “Làm cái gì vậy? Diễn kịch cho hầy xem thôi mà! Cần gì liều mạng như vậy!”

“Ha ha, Phạm huynh, ta làm thống lĩnh, sao có thể lừa gạt sự tin tưởng của đại vương? Nếu đại vương hoài nghi, ta làm sao mà có thể bảo vệ tính mạng của một trăm huynh đệ này?” Thống lĩnh thị vệ chịu đựng đau đớn, trên mặt còn nở một nụ cười.

Vành mắt của Dương Dạ đã đỏ, ôm lấy thống lĩnh thị vệ không nói lời nào, mà bên kia, Tây Thi cùng Trịnh Đán đều chạy đến, nghe thấy Dương Dạ và thống lĩnh thị vệ nói chuyện, liền hiểu rõ từ đầu đến cuối, cũng bắt đầu thấy cảm động. Mà những thị vệ “bị thương nặng” xung quanh nhìn thấy tên đầu lĩnh mở nhón đã chạy, vội vàng bỏ dây xông đến chỗ này ??? “Bị thương nặng” ...

“Yên tâm đi, Phạm huynh, ta có chừng mực của ta, cái này không làm ta chết được đâu, không có gì trở ngại” Thống lĩnh thị vệ cố gắng mỉm cười, nắm chặt tay của Dương Dạ, Dương Dạ cẩn thận kiểm tra một chút, vết thương trên bụng quả thật không tính là trí mạng, nhưng mà máu vẫn đang chảy ra.

“Huynh đệ ... người thật sự ...” Nước mắt của Dương Dạ rốt cục đã chảy xuống, một tay đặt lên vết thương của thống lĩnh, chăm chú cau mày.

“Ha ha, Phạm huynh, đám huynh đệ chỉ có thể làm được điều này cho huynh” Thống lĩnh thị vệ cười nhạt, nói : “Huynh mang hai vị đại tẩu đi trước đi, tên vừa rồi đã chạy về báo tin, sợ rằng một hồi còn có truy binh”

“Vậy người ...”

“Ta thật sự không sao ...” Thống lĩnh thị vệ đẩy Dương Dạ ra, nói : “À, đúng rồi, Phạm huynh, thuận tiện nói một câu, hai vị đại tẩu, thật sự rất đẹp, rất đẹp ...” Vừa nói xong, thống lĩnh thị vệ bỗng nhiên trừng mắt, thân thể rung lên, trong miệng trào ra một ngụm ... một ngụm ... một ngụm nước miếng ...

.....

66. Chương 66: 1 2 3 Trở Về Tương Lai.

Bởi vì lo lắng truy binh của Việt quốc lại đuổi đến, và lại sợ thị vệ huynh đệ hoảng sợ vì xuyên qua không gian ngay trước mắt họ, vì vậy sau khi xác định vết thương của thống lĩnh thị vệ không có vấn đề gì, Dương Dạ chào tạm biệt các huynh đệ thị vệ trong nước mắt, mang theo Tây Thi và Trịnh Đán lên một chiến mã, rồi chạy về nơi xa xa.

Trước khi đi, người thống lĩnh thị vệ kia được thủ hạ nâng dậy, Dương Dạ đi đến ôm hân cùng với những người khác một cái, bản thân Dương Dạ là một người rất trọng tình cảm, cho nên tuy rằng thời gian kết bạn với những người này không tính là lâu, nhưng vô cùng cảm động vì tình nghĩa huynh đệ thân như ruột thịt này.

“Các người trở về ăn nói với đại vương thế nào?” Dương Dạ hỏi một câu.

“Nhất định phải có cái để nói, cho nên mọi người đều làm mình bị thương, sau đó nói rằng không phải là đối thủ của Phạm Lãi” Thống lĩnh thị vệ khẽ cười, một tay ôm lấy vết thương : “Huống hồ, đại vương đã nghe những tên nằm vùng tại Ngô quốc nói về sự lợi hại của Phạm huynh, cho nên cũng không khó giải thích”

“Cái này” Dương Dạ nhìn xung quanh một vòng, thấy mọi người đều đang chảy máu, trong mũi cảm thấy chua xót : “Chuyện lần này, thật sự rất cảm ơn chư vị huynh đệ”

“Là huynh đệ, không cần nhiều lời!” Xung quanh, hơn trăm người thị vệ cùng hô lên một câu.

“Hảo! Các huynh đệ, ta nhất định sẽ quay về tìm các ngươi! Chúng ta lại cùng nhau ăn thịt uống rượu!” Dương Dạ chấp tay, hai mắt đỏ lên, vội vàng xoay người lên ngựa, mang Tây Thi và Trịnh Đán rời đi.

Phía sau, hơn một trăm thị vệ đứng nhìn Dương Dạ rời đi, giơ tay lên chào, cùng nhau hát vang : “Tình và nghĩa ... trị thiên kim ...”

.....

Cỡi ngựa một hồi, thấy phía sau không còn bóng thị vệ nào nữa, Dương Dạ nín dây cương lại, xoay người xuống ngựa, nhẹ nhàng đỡ lấy Tây Thi và Trịnh Đán xuống luôn.

“Sư huynh, không ngờ huynh và bọn thị vệ vương cung lại thân như huynh đệ vậy” Trịnh Đán vừa xuống ngựa, hai mắt tỏ sáng, cái nhìn về Dương Dạ càng thêm ẩn tình đưa tình.

“Từ trước đến giờ ta luôn không thích phân cao thấp rõ ràng, bởi vì ta bước ra từ một tên nghèo hèn mà” Dương Dạ thu dây cương lại.

“Sư huynh, ta không rõ, nếu Việt vương đã thả chúng ta đi rồi, có sao lại đổi ý, phái người truy sát chúng ta?” Tây Thi nhìn thấy chút máu trên người của Dương Dạ, có chút hoảng hốt.

“Ha ha, ta đã đoán rằng hắc ta sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta, lúc đó hắc ta để chúng ta đi, cũng bởi vì bên cạnh có nhiều đại thần tướng sĩ, hắc ta muốn biểu hiện ra lòng dạ vương giả cùng với khí phách trước mặt những người đó. Nói cho hai muội biết, tên Văn Chung kia, sẽ không sống được lâu đâu” Dương Dạ cười cười, cắt dây cương vào, rồi dùng sức vỗ một cái vào mông ngựa, con ngựa nhẹ nhàng hí lên một tiếng, rồi cất bước chạy đi.

Tây Thi và Trịnh Đán đang suy nghĩ về điều này, bỗng nhiên thấy hành động này của Dương Dạ, đều ngây ngẩn cả người, Tây Thi vội hỏi : “Sư huynh! Sao huynh lại đuổi ngựa đi? Chẳng lẽ chúng ta phải đi bộ đến nhà huynh sao?”

“Đi bộ? Còn đi cái gì? Ở chỗ này nè!” Dương Dạ cười.

“Chỗ này?” Tây Thi và Trịnh Đán mở to mắt ra nhìn bốn phía xung quanh, một mảnh trống trải, làm gì có nhà cửa chứ? Tại sao đây lại là nhà của sư huynh?

Dương Dạ cười, dựa theo lời dẫn của Dương lão thái thái, tay phải nắm lấy tay trái, âm thầm dùng chút lực, không cần xắn cổ tay áo lên thì Dương Dạ cũng có thể cảm giác được, xích ấn trên cổ tay trái đã bắt đầu lan ra. Chỉ một thoáng sau, trước mặt của Dương Dạ, Tây Thi và Trịnh Đán ba người, ở một mảnh đất trống, lập tức lóe lên một cái gương nước trong như mặt băng, nhưng bên trong gương không có bóng người, mặt gương thì lẩn tẩn gợn sóng.

“Sư huynh!” Tây Thi và Trịnh Đán đều hoảng hồn, kinh hoàng trốn phía sau Dương Dạ, đưa tay chỉ vào cái mặt gương đang gợn sóng kia.

“Ha ha, đừng sợ, đây là cửa về!” Dương Dạ cười, hưng phấn nói. Cảm xúc dâng trào lên, kéo tay hai vị mỹ nữ, lớn tiếng nói : “Đi! Chúng ta về nhà thôi!”

.....

... Xuyên qua mặt gương, Tây Thi và Trịnh Đán giống như mê man vậy, chăm chăm nhắm mắt lại, và túm chặt hai bên tay của Dương Dạ. Lúc này, nước đã biến đổi, trở thành một màu xanh lá, Dương lão thái thái mặc bộ đồ màu hồng, mỉm cười đứng trước mặt Dương Dạ, nhìn Tây Thi, lại nhìn Trịnh Đán, giọng nói hàm chứa ý cười : “Dạ tử, con đúng là có thủ đoạn, có may mắn!”

“Lão thái thái, bà lại cười con!” Dương Dạ nói như vậy, nhưng trong lòng đang dắc ý : “Đây là đâu? Sao mỗi lần con đến nó lại khác?”

“Haha, những chỗ mà con đến trước đây, đều là khoảng trống giữa các không gian, lần này do vực chủ rất vui vì thành tích của con, lần sau nếu có nhiệm vụ nữa, ta sẽ dẫn con đến không gian của lịch sử” Dương lão thái thái cười, chỉ vào cánh cửa sau lưng Dương Dạ : “Thế nào? Dạ tử, không vội trở về sao?”

Dương Dạ quay đầu lại nhìn, rồi cười cười nói : “Lão thái thái, nhiệm vụ lần này hoàn thành, chẳng lẽ không có ngày nghỉ sao? Con sắp có nhiệm vụ nữa à? Vực chủ chỉ có một mình con làm tu sĩ thôi sao?”

“Không nhanh vậy đâu, nhưng có chuyện sẽ tìm con” Dương lão thái thái đi đến gần : “Dạ tử, điều bây giờ con cần làm chính là, những gì việc chủ đã nói với con, tìm tu sĩ Cốt tộc trong không gian của con. Tìm được hẳn, sau này con sẽ hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng hơn”

“Ha ha, nói đơn giản, sao nghe dễ quá đi” Dương Dạ cười khở : “Việc chủ còn nói là chấp hành nhiệm vụ không hề nguy hiểm, lần này con đã trải qua không ít chuyện rồi”

Dương lão thái thái nhìn Dương Dạ, ánh mắt hòa ái, yêu thương, vươn tay sờ soạng mặt của hắn : “Dạ tử, con đừng hận ta là tốt rồi, ta cũng không muốn con trải qua những chuyện này, có rất nhiều chuyện khó khăn còn ở phía sau, chỉ là con đã sớm được chọn là tu sĩ Quỷ tộc ... ”

“Được rồi, được rồi, lão thái thái, bây giờ con thật sự không có hận bà mà” Dương Dạ cười, chớp mắt như một đứa con nít : “Cho dù lúc đầu bà biết thân phận của con nên cứu dưỡng con, nhưng dù sao cũng là bà đã nuôi con lớn, bà là người thân duy nhất ở trong lòng của con”

Dương lão thái thái gật đầu, vẻ mặt đầy cảm động và vui mừng.

“Hơn nữa, bây giờ con rất khoái! Có thể nhìn thấy nhân vật lịch sử, còn có thể sống cuộc sống của đại thiếu gia, hơn nữa còn có lực lượng và công phu, lần này con còn được hưởng thức cảm giác làm đại hiệp nữa ...” Dương Dạ nói đến đây, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, mở to mắt ra hỏi một câu : “A? Lão thái thái! Những năng lực này của con, khi con trở lại cái không gian hiện tại, thì có thể sử dụng được không?”

Dương lão thái thái sững sốt một chút, do dự, nhẹ nhàng nói : “Bình thường thì không thể, nhưng mà bây giờ ta là người phụ trách thu hồi năng lực của con, coi như là quản lý của con, ta sẽ không thu lại ... Nhưng mà, Dạ tử, con mang năng lực trở về, ngàn vạn lần đừng gây phiền phức cho ta ...”

Dương Dạ hoàn toàn vui mừng, nghiêm túc nói : “Tuyệt đối không đâu! Lão thái thái yên tâm!”

Đây là minh chứng cho tình bà cháu, theo Dương lão thái thái thấy, Dương Dạ chính là cháu của bà, tuy rằng bây giờ thân phận không giống nhau, nhưng mà tình cảm tâm tính ấy vẫn không thay đổi.

“Ha ha ha, lúc này con thật sự có thể làm đại hiệp rồi, có nhiều năng lực như vậy, con có thể cống hiến cho hòa bình thế giới” Dương Dạ giơ tay lên nói : “Làm đại hiệp giúp kẻ yếu trừ bạo ...” Nhưng đang giơ tay lên, thì Dương Dạ bỗng nghĩ đến cái gì đó nữa, nhìn từ trên xuống dưới một lần, chợt giật mình nói : “Trời đất! Kiếm của con đâu? Tiêu tiêu rồi ... khẳng định là rơi vào tay của thống lĩnh thị vệ rồi ...”

Dương lão thái thái nhìn Dương Dạ đang lẩm bẩm một mình, đi tới vỗ đầu của hắn : “Bây giờ có hai chuyện con cần phải nhớ kỹ, thứ nhất là không được nói cho người ta biết về năng lực sử dụng không gian của con, nếu như gặp phải tai họa gì, ta sẽ lập tức thu hồi năng lực!” Dương lão thái thái nói đến đây, thấy Dương Dạ vẫn còn đang ủ rũ, ảo não một mình, liền nói thêm : “Nghe rõ đây! Thứ hai, làm tu sĩ, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ trở về, thì sẽ có một khoảng thời gian không sử dụng được năng lực, cho dù ta không thu năng lực của con về, thì con cũng sẽ giống như người bình thường một khoảng thời gian, con có nhớ kỹ không?”

“Không phải chứ? Vậy cái này cần bao lâu?” Dương Dạ nghe Dương lão thái thái nói xong, liền kinh ngạc và buồn bực.

“Cái này thì tùy theo thời gian hoàn thành nhiệm vụ, ta cũng không có biện pháp” Biểu tình của Dương lão thái thái trở nên nghiêm túc : “Dạ tử, nhớ kỹ, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nhiều!”

“Biết rồi lão thái thái! Nhưng mà con còn một chuyện cần phải cầu bà!” Dương Dạ đáp ứng, nhưng trên mặt đầy lo lắng : “Bà có thể mang con trở về vài phút, để con đi lấy thanh kiếm đó không, con rất là thích!”

“Con đi nhanh cho ta nhờ!” Dương lão thái thái nghe xong, lập tức nổi giận, giơ chân lên đạp Dương Dạ một cái, làm cho hắn lộn qua cánh cửa không gian.

Dương Dạ túm lấy Tây Thi và Trịnh Đán, trong giây phút cuối cùng còn quay đầu lại hô lớn với Dương lão thái thái : “Lão thái thái, bà hành thích nhân vật chính! Chương sau sẽ không cho bà xuất hiện đâu ...”

67. Chương 67: Tiễn Bá Già Mà Không Yên.

Ngẩng đầu lên, nhìn rõ xung quanh, Dương Dạ biết mình đã thật sự trở về!

Cái gương lớn bằng đá đang ở sau lưng, Tây Thi và Trịnh Đán thì đang ngồi chồm hổm hai bên trái phải, chậm rãi mở to mắt ra. Dương Dạ ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, xác định là mình đang ở trong phòng vệ sinh của cái phòng ngủ kia, hưng phấn nhảy dựng lên khỏi mặt đất, vung tay kêu to : ”Ồ De ! Rốt cục đã về đến nhà!”

Hô to một tiếng, nhìn thoáng qua gương, quả nhiên cái búi tóc cột cao đã không còn, chòm râu quanh cằm cũng mất, bộ đồ dài rộng thùng thình trên người cũng không có, trong gương chỉ là một thanh niên mặc áo sơ mi quần jean bình thường, rốt cục đã khôi phục lại nguyên dạng!

Tây Thi và Trịnh Đán còn đang hoảng hốt, mở to mắt nhìn mọi thứ, trí tò mò nổi lên, nghe Dương Dạ kêu to, quay đầu lại nhìn, vừa nhìn xong, hai vị mỹ nữ liền kinh ngạc!

Người trước mắt này là ai? Chẳng lẽ là sư huynh! Tại sao lại ăn mặc kỳ quái như vậy? Râu không có tóc lại quá ngắn, quả thật là không giống con người chút nào!

“Hai vị mỹ nữ, hoan nghênh đến nhà của anh!” Dương Dạ đã sớm dự liệu rằng Tây Thi và Trịnh Đán sẽ kinh ngạc, cho nên đưa tay đỡ lấy hai người đứng dậy khỏi mặt đất.

“Người ... thực sự là sư huynh sao?” Đương nhiên là Tây Thi và Trịnh Đán vẫn giữ thói quen rằng sư huynh là tóc dài râu chòm rồi, vì thế nhìn thấy Dương Dạ liền không được quen mắt.

“Đương nhiên là anh rồi!” Dương Dạ thấy hai vị mỹ nữ trước mặt, tuy rằng ánh mắt có chút hoảng loạn, khuôn mặt nhỏ cũng trắng bệch vì khấn trương, nhưng mà càng nhìn càng xinh đẹp động lòng người, trong lòng Dương Dạ không khỏi sung sướng, phải biết rằng, hai người này là tuyệt đại mỹ nữ xinh đẹp kinh trời, tiếng tăm lẫy lừng trong lịch sử, sau này đều thuộc về hắn. Cái này đúng là khó làm cho con người không chế được!

“Sư huynh, nơi này là ...” Tây Thi nhìn trái nhìn phải, trong đôi mắt toát lên vẻ tò mò cực lớn.

“Nơi này là nhà của anh, sau này cũng là nhà của bọn em!” Dương Dạ kéo tay của Tây Thi, tay kia thì ôm lấy Trịnh Đán, cười ha hả nói : “Từ từ rồi cũng sẽ quen, sau này gọi anh là Dương Dạ, ở đây là Dương gia đại trạch, anh là đại thiếu gia ở đây, sau này chúng ta đều ở đây cả”

Tây Thi và Trịnh Đán giật mình, càng có vẻ quyến rũ động lòng, Dương Dạ nhìn mà đắc ý, hơn nữa còn hưng phấn kịch liệt vì được về nhà, rồi hắn giang hai tay ra, ôm lấy Tây Thi và Trịnh Đán vào trong lòng : “Được rồi, được rồi, đừng suy nghĩ lung tung! Có nhiều chuyện từ từ giải thích cho bọn em! Bọn em ở đây từ từ sẽ quen thôi, ở đây có nhiều chỗ tốt hơn là chỗ cũ nhiều! Cái chỗ cùi bắp ấy, ngay cả cái đèn pin cũng không có!”

Tây Thi và Trịnh Đán bị Dương Dạ ôm, vừa sợ vừa thẹn, đương nhiên là trong lòng cách nàng vẫn còn chưa cởi mở đến độ để cho tình lang ôm thoải mái và tự nhiên như vậy, giả bộ giả vờ một chút, nhưng cuối cùng vẫn dựa vào trong lòng của Dương Dạ.

Trong lòng của Dương Dạ đúng là đang đẹp không thể tả xiết, lúc này nếu như có ai đưa cho hắn một cái điện thoại, thì khẳng định hắn sẽ bấm số và nói cho cả thế giới biết : Tất cả đều nắm giữ ...

Chỉ là lúc này chẳng ai đưa điện thoại cho hắn hết, mà có người đang nhẹ nhàng mở cửa phòng vệ sinh ra, đưa đầu nhìn vào.

Dương Dạ quay đầu qua nhìn, kích động hô lên một tiếng : “Tiễn bá!”

Tiến bá nhìn thấy người thanh niên đang ôm lấy hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần kia, sửng sốt một chút, rồi cũng kích động hô lớn : “Đại thiếu gia!”

.....

Thật ra thì Tiến bá luôn ngồi chờ trong phòng ngủ của Dương Dạ, tuy rằng bản thân không quá tin tưởng lời nói cái gì mà làm việc cho thần tiên này nọ, nhưng mà đại thiếu gia đột nhiên biến mất như vậy, sợ rằng

một ngày nào đó Dương Dạ bị người ta nhìn thấy là đột nhiên chui từ trong gương ra, cho nên trong những ngày đại thiếu gia không có ở đây, ngoại trừ đi ngủ và làm việc ra, thì lúc nào Tiễn bá cũng ở trong phòng của Dương Dạ cả.

Vừa rồi ông đang ngồi xem sách trên ghế sofa, đọc một hồi thấy hơi mệt, cho nên nhắm mắt tính ngủ một chút, nhưng mà vừa chợp mắt thì nghe thấy tiếng động bên trong phòng vệ sinh, sau đó là có người nói chuyện, Tiễn bá nghiêng lỗ tai nghe một hút, rồi mới đẩy cửa phòng vệ sinh ra, quả nhiên là nhìn thấy đại thiếu gia Dương Dạ bên trong!

“Đã lâu không gặp, Tiễn bá, hắc hắc hắc hắc!” Dương Dạ gặp lại Tiễn bá, cảm thấy thân thiết đặc biệt, mặc dù bên này hắc chỉ mới biến mất có mấy ngày, nhưng mà theo theo thời gian bên kia, tính theo lịch sử không gian bên ấy, thì hắc đã ở được một năm rồi.

“Đại thiếu gia! Cậu trở về rồi! Nếu cậu mà còn về trễ nữa thì tôi sẽ không biết giấu lão gia như thế nào!” Tiễn bá kích động kéo tay của Dương Dạ.

“Ồ? Cha con về rồi à?” Dương Dạ đang vui, nhưng lập tức lo lắng ngay : “Vậy ông nói thế nào với cha con và trên dưới Dương gia ...”

“Tôi ... tôi nói đại thiếu gia ... cậu .. cậu và một người bạn bên ngoài muốn đi làm sự nghiệp, không cho tôi nói cho lão gia biết, muốn cho lão gia một bất ngờ, lão gia nghe xong rất là vui ...” Tiễn bá lắp bắp, nhưng khi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về Tây Thi và Trịnh Đán sau lưng của Dương Dạ, thì trong mắt chỉ còn sự sợ hãi.

“Sự nghiệp ... ừ ... sự nghiệp gì?” Dương Dạ hỏi.

“Lão gia cũng hỏi tôi như vậy, tôi nói tôi không biết ...” Biểu tình của Tiễn bá có chút ủy khuất, làm ra vẻ tội nghiệp : “Đại thiếu gia, cậu cũng đừng trách tôi, tôi thật sự không biết nói dối, vấn đề sự nghiệp này, cậu tự đi giải thích với lão gia đi ...”

“Được rồi, không sao không sao cả, vấn đề không lớn” Tâm tình của Dương Dạ lúc này rất tốt, cười cười nắm lấy tay của Tây Thi và Trịnh Đán, nói với Tiễn bá ; “Hai vị mỹ nữ, đây là Tiễn bá, sau này ông ta sẽ chăm sóc cho hai em, nào, lại đây nói chuyện một chút”

Tây Thi và Trịnh Đán sững sốt một chút, lập tức thở dài, trong miệng nhẹ nhàng nói ra một tiếng : “Tiễn bá!”

Tuy rằng Tiễn bá đã đến độ tuổi tóc bạc đầy đầu rồi, con gái trong mắt của ông chỉ là con nít thôi, nhưng mà bị giọng nói ngọt như mía lau và mát như ăn kem mùa hè, cũng cảm thấy toàn thân tê dại.

“Tiễn bá, con giới thiệu một chút đây là ... là hai sư muội của con, ha ha ” Dương Dạ cười cười giới thiệu cho Tiễn bá : “Đây là Tây Thi, còn đây là Trịnh Đán”

Tiến bá ngơ ngác gật đầu, bất chợt mở to mắt ra, giật mình không gì sánh được : “Cái cái cái cái cái cái cái gì? Ai ai ai ai ai ai ai ai ?”

Tây Thi và Trịnh Đán đều hết hồn do phản ứng của Tiễn bá, vội vàng trốn sau lưng của Dương Dạ, Dương Dạ cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Tiễn bá lại bị kích thích như vậy, vội vàng cười đổi giọng, nói : “Ha ha, Tiễn bá, con chỉ nói giỡn mà thôi, không có gì đâu” Nói xong liền lôi Tây Thi và Trịnh Đán ra, giới thiệu lại : “Đây là Tiểu Thi, còn đây là Tiểu Đán, đều là ... là hồng nhan tri kỷ của con cả, ha ha, sau này sẽ sống cùng nhau, ông chăm sóc nhiều một chút là được”

“Sống cùng nhau?” Tiễn bá tròn tròn mắt ra, trầm nghĩ : Lại hai người nữa à? Cái này tính sao đây? Nữ hầu thiếp thân? Thư ký riêng? Nhưng mà đại thiếu gia đúng là lợi hại, biến mất vài ngày, sau đó tự nhiên dẫn về hai người đẹp như vậy, hơn nữa còn đẹp đến mức làm ột ông già như mình cũng há hốc mồm!

“Đúng vậy!” Dương Dạ vỗ vai Tiễn bá, nói : “Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, cũng đâu thể ở trong phòng vệ sinh mãi được!” Nói xong liền đỡ lấy Tiễn bá, ôm eo ông ta, và đẩy ra ngoài.

Tây Thi và Trịnh Đán phía sau nhìn Dương Dạ một chút, do dự, vừa lặng lẽ nói nhỏ, vừa đi theo Dương Dạ ra khỏi phòng vệ sinh.

“Ồ đây rốt cục là đâu? Tất cả đều rất cổ quái?”

“Ừ, ta cũng thấy vậy, muội muội, chúng ta thật sự hiểu biết quá ít về sư huynh”

“Đúng vậy, tỷ tỷ, lão già vừa rồi, lời nói cử chỉ và trang phục đều rất kỳ quái, thấy hai người chúng ta xong liền có phản ứng giống như điên vậy”

“Ta cũng phát hiện vậy, muội muội, chúng ta cần phải cẩn thận một chút, ta nghĩ hẳn ta chính là loại già mà không yên, rất giống Kế Nhiên lão sư của chúng ta ...”

.....

Dương Dạ đẩy Tiễn bá ra khỏi phòng vệ sinh, đi đến phòng ngủ, nhìn bốn phía một chút, cảm thán : “Thời gian dài như vậy, mà ở đây không chút thay đổi ...”

Tiến bá nghi hoặc nhìn đại thiếu gia, trong lòng nghĩ : Sao lại là thời gian dài? Chỉ mới vài ngày thôi mà.

Dương Dạ nhìn xung quanh, vô tình nhìn thấy quyển sách mà Tiễn bá để trên ghế sofa, thấy loại trang giấy này, Dương Dạ liền sinh ra cảm giác quen thuộc đã lâu không có, cười cười cầm lấy, vừa lật ra vừa nói : “Tiễn bá, ông thích đọc sách à, tự mình học hỏi thêm kiến thức trong phòng ngủ của con sao?”

Nói đùa vài câu, tiện tay lật cuốn sách ra, nhưng mà đang lật thì dừng tay lại, con mắt của Dương Dạ không khỏi trừng to ra, vẻ mặt đầy kinh dị, lẩm bẩm : “Không thể nào ...”

68. Chương 68: Tiểu Thi Và Tiểu Đán.

Dương Dạ nhìn cuốn sách trong tay, hầu như là hoàn toàn quên mất xung quanh mình, quên mất việc Tây Thi và Trịnh Đán vẫn chưa thích ứng với xung quanh, trừng to mắt nhìn cuốn sách trong tay, chậm rãi giơ ngón tay lên, sau đó chợt ngừng đầu lên nhìn Tây Thi và Trịnh Đán, cả kinh kêu lên : “Kiếm của anh!”

Tây Thi và Trịnh Đán nhìn qua, cảm thấy kinh ngạc vô cùng vì loại sách được làm từ cái thứ mỏng như vậy, hơn nữa còn có tranh bên trong! Mà bức tranh này rất giống thanh kiếm mà sư huynh dùng, thật sự là giống như đúc!

Dương Dạ nhìn biểu tình khiếp sợ của Tây Thi và Trịnh Đán, vô đầu, sao lại quên mất nhỉ, hai nàng vẫn còn chưa tiếp thu hiện đại mà! Hơn nữa, trong sách còn có ảnh chụp nữa, Tây Thi và Trịnh Đán làm sao mà thấy qua thứ này bao giờ?

Bất chấp sự kinh ngạc của Tây Thi và Trịnh Đán, cũng không quản vẻ mặt khó hiểu của Tiễn bá, Dương Dạ cúi đầu, thuận tiện xem bìa sách, thấy mấy chữ [Bách khoa toàn thư Thiên Cổ chi Mê], lại lật ngay cái trang mình vừa xem, và đọc lên :

” tháng 12 năm 1965, một đoàn khảo cổ đã đào được một hầm mộ cổ tại vùng Nam thành, những nhà khảo cổ này đây là một ngôi mộ đế vương, và bên cạnh có một thanh kiếm bằng đồng quý được sơn nước màu đen bên trong vỏ.

Thanh kiếm đồng này khớp rất chặt với vỏ, rút kiếm ra khỏi vỏ, hào quang chói mắt, hơn nữa không hề bị rỉ sét, vô cùng sắc bén. Dùng giấy để thử, thanh kiếm có thể chặt đứt được hai mươi lớp giấy. Toàn bộ chiều dài thanh kiếm là 55.6 centimet, trong đó thân kiếm dài 45.6 centimet. Thân kiếm được khắc nhiều hoa văn hình thoi màu đen, mặt trái và mặt phải của kiếm được nạm bởi ngọc lưu ly màu xanh và đá lục tùng, tay kiếm hướng ra ngoài một vòng tròn, có thể xoay thành một hình tròn đồng tâm hoàn chỉnh.

Theo kết quả thử nghiệm của các nhà khoa học hiện đại, thành phần của kiếm được làm từ đồng, dùng loại đồng thau tốt nhất được đun nóng chảy theo một tỷ lệ nhất định từ kim loại mà thành. Sau đó được rèn một cách cẩn thận, và được mài vô cùng sắc bén. Người nghiên cứu phát hiện ra, những hoa văn hình thoi màu đen trên thân kiếm và chuôi kiếm đều đã được trải qua xử lý. Nói cách khác, bên ngoài đã được trải qua tác dụng của hóa chất. Thông qua kỹ thuật xử lý kiếm làm cho nó càng trở nên đẹp hơn, và không bị ăn mòn.

Thanh kiếm này đã được chôn dưới đây khoảng hai ngàn năm, sau khi khai quật vẫn còn lóe sáng như cũ, mũi kiếm cực kỳ sắc nhọn, không tìm được dấu vết nào bị rỉ sét cả. Bởi vậy, khi Việt vương cầm kiếm giơ

lên, đã tạo thành một sự rung động rất lớn, có truyền thuyết nói rằng, hai ngàn năm trước đây, thanh kiếm này được sử dụng bởi một ma vương ...

.... ”

“Mẹ kiếp! Thanh kiếm của mình sao lại trở thành Việt vương kiếm?” Dương Dạ đọc hết một hồi, rồi nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong hình, cuối cùng hét lên.

Tây Thi và Trịnh Đán đứng một bên, hoàn toàn chẳng có hiểu biết gì cả, đứng ngây ngốc ra nhìn sư huynh đang cực kỳ tức giận, ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận.

Còn Tiễn bá thì chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì cả! Thấy đại thiếu gia tức giận như vậy, liền cẩn thận đi lại, liếc nhìn cuốn sách một cái, gật đầu, nói : “Tôi còn tưởng là chuyện gì, không phải chỉ là một thanh kiếm thôi sao, nếu đại thiếu gia thích, chúng tôi sẽ phái người nghĩ biện pháp, mua cho cậu là được”

Cực tức của Dương Dạ vẫn còn lơ lửng, quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiễn bá : “Kiếm của con, mà bắt con phải dùng tiền mua sao? Không phải là có bệnh à!” Nói xong đóng sách lại, ném lên ghế sofa : “Con thật là giận! Tên tặc Cầu Tiễn ấy không nói chữ tín, muốn giết hại con, bây giờ kiếm của con lại giúp hắn ta có mỹ danh nữa chứ!”

Cái này làm cho Tiễn bá không dám hé lời, mà Tây Thi cùng Trịnh Đán bên cạnh thì chưa từng nhìn thấy sư huynh tức giận như thế, càng không dám thở mạnh luôn.

“Được rồi! Đều đã bị gọi là Việt vương kiếm rồi! Con từ bỏ!” Dương Dạ cúi đầu hờn dỗi, thở dài một cái, nhàn nhạt nói, sau đó quay đầu lại nhìn Tiễn bá : “Tiễn bá, làm phiền ông gọi Hiểu Hiểu đến đây, con muốn nàng ta giúp con thu xếp cho Tây ... Tiểu Thi và Tiểu Đán”

“Ồ? À à!” Tiễn bá còn tưởng rằng đại thiếu gia vẫn còn thứ thuốc kia làm ảnh hưởng, bỗng nhiên thấy đại thiếu gia khôi phục lại thái độ bình thường, khách khí với mình, lập tức yên tâm lại ngay, nghiêng đầu qua nhìn Tây Thi và Trịnh Đán, nhẹ giọng nói với Dương Dạ : “Đại thiếu gia, cậu có thể đi ra một chút, tôi có chuyện muốn nói”

Dương Dạ kỳ quái nhìn Tiễn bá, lại quay đầu nhìn Tây Thi và Trịnh Đán, nói : “Hai em chờ một chút nhé!” Nói xong liền theo Tiễn bá ra khỏi phòng.

.....

Trong hành lang bên ngoài phòng ngủ, Tiễn bá đứng trước mặt Dương Dạ, đối diện với hắn, hỏi : “Đại thiếu gia, cậu thành thật với Tiễn bá đi, cậu tìm hai người hát cải lương, rốt cục là để làm gì?”

“Hát cải lương?” Dương Dạ mở to mắt ra : “Ai nói với ông hai nàng là dân hát cải lương?”

“Hai người đó không phải mặc đồ hát cải lương sao? Ai da, đại thiếu gia à, cậu nói thật với Tiễn bá đi, tôi sẽ giữ bí mật thay cho cậu!” Tiễn bá hùng hồ nói, nhận định Tây Thi và Trịnh Đán chính là con hát.

Dương Dạ chợt giật mình, thì ra trang phục trên người của Tây Thi và Trịnh Đán vẫn còn thuộc về thời đại Việt quốc, thảo nào Tiễn bá hiểu lầm phải rồi, nghĩ như vậy, Dương Dạ liền nhìn về cửa phòng ngủ, lại nhìn Tiễn bá, sau đó khẽ thở dài, rồi làm ra vẻ thương cảm đau khổ, vỗ lấy vai của Tiễn bá, nói : “Tiễn bá à, ông đã hỏi rồi, con cũng nói thật với ông ... Thật ra thì, Tiểu Thi và Tiểu Sáng là do lần này con đi làm việc cho thần tiên, vô tình gặp phải. Hai nàng rất là đáng thương. Lúc con gặp Tiểu Thi, nàng ta không có ăn cũng không có mặc, chỉ có bộ trang phục này trên người, quỳ gối dùng phấn viết mấy chữ xin ăn dưới đất, con thấy tội nghiệp quá, nên bước lại, lúc chúng con gần nhau nhất, khoảng cách của con và nàng ấy chỉ còn khoảng 0,01 cm và trong vài giây đồng hồ, con đã yêu người con gái này rồi”

“A? Tiễn bá kinh hãi kêu lên : ”Nhanh vậy sao?”

Biểu tình của Dương Dạ vô cùng nghiêm túc, gật đầu, tiếp tục nói : “Còn khi con gặp phải Tiểu Đán, nàng ta đang múa kiếm làm xiếc, mà gánh xiếc ấy bị mấy tên nhân viên đô thị phá hư, thấy Tiểu Đán vừa khóc vừa thu dọn, con lại thấy không đành lòng nên bước lại giúp đỡ, không ngờ rằng Tiểu Đán hiểu lầm con là chung phe với tội nhân viên kia, liền tức giận cầm kiếm đánh con, khi đó, thanh kiếm chỉ còn cách cổ của con khoảng 0.01 cm, và trong khoảng một phần tư của một giây, nữ chủ nhân của thanh kiếm ấy đã hoàn toàn yêu con ...”

“Ồ? Lại nhanh vậy sao?” Tiễn bá tiếp tục trừng to mắt.

“Đúng vậy, cho nên ang hai nàng về, chuẩn bị làm thiện tích đức, chăm sóc cho các nàng. Bởi vì sau đó con nghe ngóng mới biết được, thân thể của hai cô gái này rất là đáng thương ...”

“Rất đáng thương?”

“Ừ, đáng thương lắm” Dương Dạ cố ý làm khoa trương lên : “Hai nàng thật là đáng thương ... còn chưa sinh ra thì cha mẹ đã qua đời ...”

“Ồ, đáng thương thật” Tiễn bá cũng không có phản ứng nhiều, gật gù nói.

“Tiễn bá, ông nói con có nên làm một thanh niên lấy việc giúp người làm niềm vui không?”

“A? O, hẳn là vậy!”

“Tiễn bá, ông nói xem con có nên giúp đỡ hai nàng không?”

“Hẳn là ...”

“Con có nên để cho hai nàng cùng sống với con không?”

“Hẳn là!”

“Vậy ông còn chờ gì nữa mà không đi gọi Hiểu Hiểu đến đây!” Dương Dạ khẽ cười, thúc giục Tiễn bá.

“À à, tôi lập tức đi ngay!” Tiễn bá nói xong, liền xoay người, nhưng lập tức giật mình.

Dương Dạ cũng nhìn theo ánh mắt của Tiễn bá, và nhìn thấy Hiểu Hiểu! Hiểu Hiểu đang đứng ở đầu hành lang cách đó không xa, trong tay đang cầm đủ các loại chăn mền và vật dụng khác, ngơ ngác nhìn Dương Dạ bên này, vành mắt đã hơi đỏ lên.

” Hiểu Hiểu?” Dương Dạ kinh ngạc kêu lên.

Hiểu Hiểu đứng đó, lông mi chậm rãi nhả lại, răng nhỏ khẽ cắn môi dưới, cái mũi nhỏ hơi nhú, bắt đầu nức nở, và nước mắt càng ngày càng tích tụ nhiều trên vành mắt, cuối cùng đã rơi xuống.

“Đại thiếu gia!” Hiểu Hiểu rốt cục đã không khống chế được, buông tay, không để ý đến những cái chăn mền rơi trên mặt đất kia, cổ gắng vươn cánh tay yếu ớt của mình ra, la lên một tiếng, rồi chạy nhanh về hướng của Dương Dạ, động tác lúc này cũng đã đổi thành một cái ôm, cảnh tượng vô cùng hoàn mỹ, khi Hiểu Hiểu chạy đến, nước mắt chảy xuống, rơi ra hai bên má, giống như những hạt châu trong suốt vậy ...

69. Chương 69: Thân Thiết Cũng Không Chọn Chỗ.

Thật ra thì trong những ngày Dương Dạ biến mất, Hiểu Hiểu cứ như là tượng đá đã mất hồn vậy, cả ngày cứ cảm thấy trống trải vắng vẻ, mặc kệ Ôn Nhu luôn chê cười mình luôn, nói là mình thương đại thiếu gia rồi. Hiểu Hiểu cũng không phản bác, trong lòng nàng rất rõ cảm giác của mình đối với đại thiếu gia, hơn nữa cái cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, khi mà Dương Dạ đi mà không nói, Hiểu Hiểu bắt đầu hiểu rõ : Thứ đau khổ nhất trên đời này không phải là em đứng trước mặt anh, nhưng anh lại không hề yêu em, mà chính là hai người yêu nhau nhưng không thể ở cùng nhau được.

Hiểu Hiểu không biết đại thiếu gia đi đâu, cũng không biết là khi nào trở về, điều nàng có thể làm, chính là thường xuyên lui tới, rửa các loại vật dụng, đến phòng ngủ của Dương Dạ thu dọn một phen. Sau đó quay về giường hồi tưởng lại những kỷ niệm ngọt ngào của hai người, rồi lại buồn bã đi làm chuyện khác.

Ngày hôm nay cũng vậy, Hiểu Hiểu cũng giống như mọi khi, đi đến phòng ngủ của Dương Dạ để dọn dẹp, nhưng mà bỗng nhiên nàng nhìn thấy được người mà nàng ngày nhớ đêm mong ngay tại hành lang, và đang đứng nói chuyện với Tiễn bá ngay trước cửa phòng! Trong nháy mắt, muôn vàn tưởng niệm, tất cả ủy khuất liền nẩy lên trong lòng, tuy rằng chỉ mới có vài ngày, nhưng mà trong lòng Hiểu Hiểu giống như là đã lâu, lâu lắm rồi không được gặp đại thiếu gia vậy. Ước chế không nhịn được, vọt qua, vừa khóc vừa nhào vào trong lòng của Dương Dạ.

Dương Dạ ôm lấy Hiểu Hiểu, trong lòng cũng rất cảm động và kinh ngạc, trong cảm giác của hắn thì đã một năm rồi hắn không được gặp lại Hiểu Hiểu, ở nước Việt và nước Ngô, vừa khó chịu là ở không quen, hắn không ngừng nhớ lại sự chăm sóc dịu dàng của Hiểu Hiểu. Bây giờ Hiểu Hiểu ngã vào trong lòng, Dương Dạ bỗng cảm thấy xúc động biết bao, vừa ôm, vừa nâng mặt của Hiểu Hiểu lên, hôn lên môi nàng, má của nàng, trán của nàng, lỗ tai của nàng và khuôn mặt của nàng.

Rốt cục, môi của hai người lại kết hợp với nhau. Một nụ hôn phải nói rằng rất rực cháy, Hiểu Hiểu vừa hôn Dương Dạ kịch liệt, vừa giơ nắm tay, mang theo tất cả ủy khuất vô hạn và tức giận, đánh lên người Dương Dạ. Giờ phút này, nàng hoàn toàn quên mất thân phận của mình và Dương Dạ, hoàn toàn biến thành một cô gái thanh xuân đang chìm đắm trong sự vui sướng của tình yêu và đang oán giận người yêu của mình.

Tiền bá đứng bên cạnh trợn tròn mắt ra, nhìn hai người đang nhiệt tình hôn nhau, bởi vì hai người đứng quá gần, cho nên Tiền bá thậm chí có thể nghe thấy rõ những âm thanh phát ra từ nụ hôn nồng nàn ấy, cái âm thanh này, giống như là ... là mới vừa bị lún chân vào bùn vậy, như sau đó được rút ra rất nhanh ... (Trừu tượng quá ...)

Một nụ hôn dài đằng đẳng, làm cho Tiền bá nhìn đến mỏi cổ, hai mắt ngây dại ra, thì lúc này Dương Dạ và Hiểu Hiểu mới chịu lưu luyến buông nhau ra, Hiểu Hiểu nhìn thấy Tiền bá bên cạnh, thoáng cái đã tỉnh táo lại, khuôn mặt trong nháy mắt liền đỏ lên, lấy tay nhẹ nhàng lau lau miệng, và đứng một bên không biết nên làm sao.

“Cái này ... Tiền bá, ông đi nói với cha của con một tiếng, nói là con đã về rồi, muốn gặp cha” Dương Dạ cũng cảm thấy xấu hổ, lau lau hỗn hợp nước miếng trên môi, cười nói với Tiền bá.

“Ồ? A, tôi đi ngay!” Tiền bá còn đang sững sờ, nghe Dương Dạ nói vậy, hồi hồn lại, biểu tình có vẻ ngây ngốc, nhìn Dương Dạ, lại nhìn Hiểu Hiểu, sau đó xoay người đi.

Tiền bá vừa mới đi xong, Dương Dạ lại ôm lấy Hiểu Hiểu một lần nữa, nhưng mà lần này thì Hiểu Hiểu đã hơi giãy dụa, làm nũng trong lòng Dương Dạ, trách cứ : “Không được, đây là hành lang ...”

” Hiểu Hiểu, anh thật sự rất nhớ em”

“Nhớ em thật sao?” Hiểu Hiểu vừa nghe thấy Dương Dạ nói vậy, thân thể liền mềm ra, nhẹ nhàng làm nũng hỏi một câu.

“Đâu chỉ là thật? Anh còn rất muốn em” Dương Dạ ôm lấy Hiểu Hiểu, và bàn tay bắt đầu những động tác không thành thật.

Thật ra thì Hiểu Hiểu cũng muốn Dương Dạ, cái này chắc hẳn phải bao quát tất cả mọi phương diện rồi, từ sau khi trải qua việc gần gũi da thịt xong, Hiểu Hiểu dần phát hiện ra mình thật sự bắt đầu cần loại cảm xúc này, thậm chí là trong đêm khuya yên tĩnh, sau khi Ôn Nhu đã ngủ, Hiểu Hiểu rãnh rỗi lại tự sờ lấy mình, cái này cũng rất là bình thường thôi. Cho nên bị Dương Dạ khiêu khích như vậy, Hiểu Hiểu cũng không thể không chế được cảm giác ứa át bên dưới, nhưng bởi vì sợ thất thố, cho nên Hiểu Hiểu đành phải ngăn cản lại : “Đại thiếu gia ... đừng ... Hiểu Hiểu ... tối nay sẽ đến ... được không ...”

“Tốt! Nhưng mà, tối nay ... sợ là không được” Dương Dạ hưng phấn, bỗng chợt nhớ đến Tây Thi và Trịnh Đán trong phòng, thầm nghĩ rằng người ta vừa đến cũng không thể bỏ mặc người ta được, ít nhất là cần phải thích ứng hoàn cảnh một chút. Hiểu Hiểu? Còn nhiều thời gian mà.

Hiểu Hiểu vô cùng kinh ngạc nhìn Dương Dạ, từ khi hai người chơi trò vận động pít tông đến giờ, mỗi lần đều là do đại thiếu gia dây dưa không dứt, mà hôm nay lại tự nhiên nói không được?

Dương Dạ nhìn ra sự kinh ngạc của Hiểu Hiểu, cười cười sờ đầu nàng, nói : “Hiểu Hiểu, anh có mang về cho em hai em gái, một lát em dẫn hai nàng đi tìm Khâu tổng quản, giúp hai nàng tắm rửa thay quần áo, người ta đường xa đến đây, em đừng có ăn hiếp người ta đó nha”

Hiểu Hiểu vừa nghe thấy Dương Dạ nói ra ba chữ “hai em gái”, trong lòng liền cảm thấy mát mát, tuy rằng không được thoải mái, nhưng mà nàng đã sớm hiểu rõ, đại thiếu gia sẽ không thuộc về một mình mình, mình có thể ở bên cạnh anh ấy cũng là một hạnh phúc rồi. Cho nên ngoan ngoãn gật đầu, nhẹ giọng hỏi một câu : “Hai nàng ở đâu?”

Dương Dạ thật ra vẫn còn đang lo Hiểu Hiểu sẽ không vui, đây là tâm lý đàn ông rất bình thường. Nhưng mà thấy phản ứng của Hiểu Hiểu bình tĩnh như vậy, Dương Dạ cũng mừng rỡ, kéo tay Hiểu Hiểu nói : “Đang ở trong phòng ngủ của anh, anh dẫn em vào làm quen một chút”

.....

Tây Thi và Trịnh Đán ở trong phòng của Dương Dạ, khi thấy Dương Dạ cùng Tiên bá đi ra ngoài, hai người không dám có một cử động nhỏ nào cả, đứng yên tại chỗ, theo hai nàng thấy, xung quanh đều rất xa lạ, quả thật rất cổ quái! Trong phòng ngủ của Dương Dạ có mấy thứ cao cao, tròn tròn, méo méo, vuông vuông, rất cổ điển, cũng rất hiện đại, và rất trừu tượng, rất dã thú, rất chơ chơ la te, rất ... Nói chung là những thứ mà Tây Thi và Trịnh Đán đều không nhận ra, chỉ trừng to mắt, nhìn xung quanh bằng một cặp mắt kinh ngạc.

“Tỷ tỷ, ở đây là nhà của sư huynh sao? Tại sao không có chút nào giống với chúng ta” Tây Thi cực kỳ tò mò, không nhịn được bước lại vài bước, đưa mắt ra nhìn, quan sát cái bồn tắm của Dương Dạ : “Nhìn xem, trong này có hồ nước nè! Nhưng hình như không có cá ...”

Trịnh Đán bước lại, sờ đầu của Tây Thi, nói : “Muội muội, mặc kệ sư huynh rốt cục thế nào, nhưng mà hấn không phải người xấu, chúng ta nên tin tưởng hấn!”

“Dạ, ta tin tưởng sư huynh!” Tây Thi gật đầu chăm chú.

Trịnh Đán quay đầu lại nhìn về hướng cánh cửa phòng, đổi giọng, nhỏ tiếng nói : “Muội muội, nói thật cho ta biết, có phải muội và sư huynh đã ...”

Tây Thi nghe xong, sửng sốt một chút, lập tức có phản ứng, mặt đỏ lên đến cổ, không dám đối diện với Trịnh Đán nữa, khép mắt lại nhẹ nhàng gật đầu.

“Ai ... nói thật nha, muội muội, ta nghĩ sư huynh, hình như thích muội nhiều hơn” Trịnh Đán thở dài một cách thương cảm.

“Nào có!” Tây Thi vội vàng giải thích : “Sư huynh cũng rất thích tỷ tỷ mà!”

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng hô “Đại thiếu gia”, Tây Thi và Trịnh Đán đồng thời nhìn thoáng ra ngoài cửa, lại nhìn nhau, và đồng thời bước lại cạnh cánh cửa.

Đi đến bên cạnh, hai người không biết mở cái cửa này thế nào, nhưng mà trên cánh cửa phòng ngủ này được gắn một cái cửa sổ nhỏ hình mặt trăng, có thể nhìn từ bên trong ra ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nhìn vào trong. Tây Thi và Trịnh Đán lục lọi nửa ngày, vô ý phát hiện ra cái cửa sổ nhỏ này, liền nhìn xuyên qua cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Và trong thời gian này thì Dương Dạ và Hiểu Hiểu vẫn còn đang nhiệt tình hôn nhau, Tây Thi và Trịnh Đán thấy thế, đều xấu hổ để đồ cả mặt đỏ, thu hồi ánh mắt lại, nhìn nhau, và không nói gì cả.

“Tỷ tỷ, sư huynh ... quả nhiên có nhiều vợ” Trong ngực Tây Thi có chút khó chịu, nhưng mà thời đại sinh hoạt khác nhau, cho nên loại con gái như Tây Thi và Trịnh Đán, cũng cảm thấy bình thường về việc chồng của mình có nhiều vợ, cho nên cũng không có đau lòng hay phẫn nộ như con gái hiện đại.

“Không có gì, muội muội, nếu hai ta đã theo sư huynh đến đây, thì cũng là người của hấn” Trịnh Đán thở dài, đưa tay vuốt mặt của Tây Thi : “Kỳ thật, làm nữ nhân rất đơn giản, chỉ cần nam nhân tốt, thì chúng ta làm cái gì cũng được ...”

70. Chương 70: Cha, Con Lại Trở Về.

Trên dưới Dương gia đại trạch nhanh chóng truyền tin đại thiếu gia đã trở về, tuy rằng không còn tính là đạt đến trình độ nơi chốn vui mừng, nhưng mà tất cả bảo vệ ganh cổn gia hầu nam hầu nữ người làm vườn vú em lái xe vật nuôi ... tất cả đều vui mừng hớn hở cả, dù sao thì từ lần trốn nhà trở về, đại thiếu gia hầu như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác, Dương Dạ bây giờ hầu như đã được trên dưới Dương gia yêu thích ... Chạm đái! Có một người ... thôi khoan nói thì hơn.

Dương Dạ mang Hiếu Hiếu vào giới thiệu gặp mặt Tây Thi và Trịnh Đán, Tây Thi và Trịnh Đán thì khách khí hành lễ, khiến cho Hiếu Hiếu cảm thấy giống như gặp người ngoài hành tinh vậy, nhìn hai cô gái trước mắt mà sửng sốt. Cùng lúc đó, trang phục của hai cô gái này càng khiến cho Hiếu Hiếu kinh ngạc, mà mặt khác, tuy rằng bản thân Hiếu Hiếu cũng là mỹ nhân đi trăm dặm mới thấy, nhưng nàng phải thừa nhận rằng, hai cô gái trước mắt này đúng là tuyệt đại mỹ nữ, tuy rằng bộ đồ trên người có chút buồn cười, nhưng mà trên mặt không hề trang điểm, biểu tình thì khấn trương và không biết làm sao, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra đây là nhan sắc xinh đẹp trời ban, một cú nháy mắt của người con gái như vậy có lẽ sẽ gây ra sóng gió, không biết người đàn ông nào có thể ngăn cản được ...

Sau khi giới thiệu qua lại, Dương Dạ đều giao Tây Thi và Trịnh Đán cho Hiếu Hiếu, để cho Hiếu Hiếu kiểm hai bộ đồ khác cho hai người, tìm Khâu tổng quản, để ông ta thu xếp phòng ở cho hai nàng luôn. Sau đó dặn Tây Thi và Trịnh Đán chờ đi bảy, chờ hán trở về.

Hiếu Hiếu gật đầu đáp ứng tất cả.

Dương Dạ lại lo lắng căn dặn Tây Thi và Trịnh Đán vài câu, sau đó hôn môi của Hiếu Hiếu mà không cần đắn đo suy nghĩ, rồi đến Tây Thi và Trịnh Đán, sau đó mới luyến tiếc đi gặp cha Dương Chấn Quỳ.

Dương Dạ đi rồi, Tây Thi và Hiếu Hiếu thì không sao, nhưng mà Trịnh Đán lần đầu tiên được hôn môi thì quả thật đã chịu kích thích rất lớn, khi Dương Dạ dùng tốc độ sét đánh ngang tai không kịp che lại để tấn công vào miệng của nàng, đồng thời còn đưa lưỡi luồn vào trong mà đùa giỡn, Trịnh Đán cảm thấy máu toàn thân đã đọng lại một cục luôn rồi.

Sau khi Dương Dạ rời đi một hồi, Trịnh Đán mới từ từ hồi phục tinh thần lại, chỉ cảm thấy xao động toàn thân, mặt nóng rực. nụ hôn đầu tiên đã cho Trịnh Đán một cảm xúc tê dại khó có thể quên. Thế nên sau này, chỉ cần bốn bề vắng lặng, Trịnh Đán lại quần lấy Dương Dạ mà đòi hôn môi, thậm chí là trong lúc lên giường làm cái chuyện kia, cũng đem tất cả mị thái ra khiến miệng của Dương Dạ không khỏi nào rời khỏi môi của nàng, và như vậy làm dẫn đến việc Trịnh Đán chỉ có thể khịt khịt cái mũi, và cái khịt khịt này trở thành phong cách đặc biệt của Trịnh thị ...

Đương nhiên, những cái này đều nói sau, tạm thời không nhắc đến.

....

Tiếp tục thôi nào.

Khi Hiếu Hiếu mang Tây Thi và Trịnh Đán đi rửa mặt chải đầu và thay quần áo, Tây Thi và Trịnh Đán đã xem Hiếu Hiếu trở thành phu nhân của Dương Dạ, trong đầu các nàng được phân tôn ti rất rõ ràng, đương nhiên nhận định Hiếu Hiếu là lớn, các nàng là nhỏ, cho nên dọc đường đi rất là khách khí, thậm chí là còn vẻ thuần phục.

Bởi vì đi theo Kế Nhiên lão sư học tập mị thuật thời gian dài, cho nên hai vị mỹ nữ cũng học được bảy tám phần về việc đối nhân xử thế, bởi vì Hiếu Hiếu lớn hơn Trịnh Đán và Tây Thi, cho nên hai người cứ mở miệng ra là “tỷ tỷ” này, “tỷ tỷ” nọ ... khiến cho Hiếu Hiếu đắc ý vô cùng, trông có vẻ rất hưởng thụ.

Nói bóng nói gió nửa ngày, khi Trịnh Đán và Tây Thi hỏi Hiếu Hiếu về lịch sử kết hôn của Dương Dạ, thì Hiếu Hiếu kiên trì giải thích rằng đại thiếu gia vẫn chưa kết hôn, khiến cho hai vị mỹ nữ kinh hãi, hỏi Hiếu Hiếu chẳng lẽ không phải là vợ cả của sư huynh? Hiếu Hiếu đỏ mặt, có chút đau khổ trả lời, nói vị hôn thê của đại thiếu gia là Quân Hình tiểu thư, còn mình chỉ là nữ hầu thiếp thân kiêm tình nhân công khai của đại thiếu gia mà thôi.

Cái này khiến cho Tây Thi và Trịnh Đán trợn tròn mắt, vậy sư huynh rốt cục là có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ? Nhưng mà, nghĩ tới nghĩ lui một phen, len lén trao đổi ý kiến với nhau xong, hai vị mỹ nữ liền cảm thấy bình thường trở lại, bởi vì trong mắt các nàng, sư huynh Dương Dạ tuổi còn trẻ mà lại anh tuấn, đáng vẻ thu hút, trí dũng song toàn, yêu ghét phân minh, làm người rất nghĩa khí, giúp người làm niềm vui, vô tư kính dâng, chịu khổ đi trước, hưởng thụ ở sau, lại có một thân công phu rất tốt, cho nên được ngàn vạn thiếu nữ si mê cũng là bình thường, có mấy người hồng nhan tri kỷ cũng là bình thường, chẳng tính là ngạc nhiên gì.

Khi Hiếu Hiếu mang Tây Thi và Trịnh Đán đến gặp Khâu tổng quản, thì Khâu tổng quản liền há hốc mồm

ra, những nữ hầu trẻ tuổi trên dưới Dương gia, ai mà không phải là giai nhân có tư sắc xinh đẹp, nhưng mà đem cỡ Hiểu Hiểu so sánh với hai cô gái này, đúng là có vẻ mất màu thật. Nhất là sau khi biết được lai lịch của hai cô gái này từ miệng của Hiểu Hiểu, Khâu tổng quản liền khóc không ra nước mắt luôn : Tiêu, tiêu hết rồi! Đại thiếu gia thấy mình không cho tìm nữ hầu thiếp thân bên trong nhà, liền đi ra ngoài tìm!

.....

Thôi, chúng ta cắt cảnh bỏ qua việc Hiểu Hiểu giúp cho Tây Thi và Trịnh Đán chải đầu rửa mặt thay đồ này nọ, quay lại xem cảnh Dương Dạ gặp cha Dương Chấn Quỷ của hắn nhé.

Thật ra thì lúc Dương Dạ đứng nói chuyện với Tiền bá ở ngoài hành lang thì đã bị mấy người hầu thấy được, vì vậy tin tức đại thiếu gia trở về được truyền nhanh chóng trong từng góc của Dương gia đại trạch.

Lão gia Dương Chấn Quỷ sau khi biết được thằng con trai lớn của mình trở về sau chuyến đi lần thứ hai này, đương nhiên là vô cùng hưng phấn rồi. Nhưng mà vì để giữ phong phạm của một gia chủ, cho nên chỉ có thể kìm chế xúc động, làm bộ như lãnh đạm ngồi trong phòng sách trên lầu ba, đợi thằng con lớn Dương Dạ đến đây gặp mình.

Dương Dạ nghe thấy chỗ của Dương Chấn Quỷ xong, liền đi đến phòng sách ngay, vô số người hầu trên đường nhìn thấy hắn, liền vui vẻ cúi đầu chào hỏi, nụ cười này không phải là kẻ mà người hầu cười a dua với chủ nhân, mà là xuất phát từ nội tâm. Mấy ngày Dương Dạ rời đi, trên dưới Dương gia đại trạch có vẻ yên tĩnh, người hầu thì thấy bỗng nhiên không được gặp vị đại thiếu gia dễ thương, không còn kiêu ngạo như trước kia, giống như là thấy thiếu cái gì đó vậy. Cho nên khi bọn họ nhìn thấy đại thiếu gia lại xuất hiện, thì đều thật sự cảm thấy vui vẻ! Người mất hứng chỉ có một ... Mẹ kiếp! Sao lại đi vào cái đề tài này ... để lúc sau đi...

Dương Dạ đẩy cửa phòng sách ra, nhẹ nhàng đi đến trước mặt của cha, Dương Chấn Quỷ so ra thì còn kích động hơn cả Dương Dạ, nhưng vì giữ uy nghiêm của người cha, cho nên cố gắng khắc chế, làm ra vẻ bình tĩnh.

Dương Dạ cũng rất kích động, tuy rằng thời gian tiếp xúc với người cha từ trên trời rớt xuống này không tính là lâu, nhưng mà từ nhỏ hắn đã không có tình thương của hca, vì thế hắn rất thích người cha luôn làm ra vẻ uy nghiêm này, nhưng kỳ thật rất yêu thương con cái. Khi đi vào trong cái không gian ấy một năm, trong lòng rất là nhớ.

“Cha, con lại trở về” Dương Dạ đứng bên cạnh cha, nhẹ nhàng nói, bởi vì kích động cho nên giọng nói hơi run rẩy.

Vốn tưởng rằng giả bộ uy nghiêm như vậy làm cho thằng con hoảng sợ, vô thức ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc phát hiện ra con trai lớn đang đứng trước mặt, vành mắt đỏ lên, phản ứng đầu tiên của Dương Chấn Quỷ chính là cho rằng Dương Dạ đã chịu ủy khuất gì đó bên ngoài, có lẽ là bị người ta ăn hiếp, chứ thằng con trai này đã lâu lắm rồi không hề tỏ ra yếu đuối trước mặt mình.

Nghĩ như vậy, Dương Chấn Quỷ vội vàng đứng lên, đỡ lấy vai của Dương Dạ, hỏi : “Tiểu Văn Nhi, sao thế này? Xảy ra chuyện gì?”

Dương Dạ bị hành động đột ngột của cha làm cho hoảng sợ, ngơ ngác nhìn Dương Chấn Quỷ, chậm rãi nói : “Không ... không có gì, chỉ là nhớ cha, thấy cha cho nên kích động thôi ...” Nói xong, Dương Dạ cũng cảm thấy con mắt của mình hơi nhòe đi, đưa tay lên lau lau một chút.

“Đừng lừa cha! Nói mau, rốt cục có chuyện gì!” Dương Chấn Quỷ không tin.

Dương Dạ nhìn thấy cha lo lắng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất và cảm động không hiểu, trước đây cô đơn lâu như vậy, bây giờ đã có một người cha lo lắng ỉn ỉn rồi! Dương Dạ kích động, vươn tay ôm lấy Dương Chấn Quỷ, nói nhỏ bên tai của ông : “Cha, thật mà, con thật sự rất nhớ cha!”

Dương Chấn Quỷ ngây người nửa ngày, sau đó mới chậm rãi hồi phục lại, hai tay từ từ giơ lên ôm lấy sau lưng Dương Dạ, không chế không ỉn chảy nước mắt ra, trong lòng cảm thán : Đứa nhỏ này rốt cục đã trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi!

Chỉ khi Dương Tự nhào đến ôm lấy mình, Dương Da đã hoàn toàn chìm đắm trong tình cảm người thân và tưởng niệm, càng cố sức ôm chặt lấy Dương Tự, cái này khiến cho Dương Tự cảm thấy không được quen, nhưng không có biện pháp, theo Dương Tự thấy thì chỉ mới vài ngày không gặp đại ca thôi, nhưng mà với Dương Da đã là một năm không gặp Dương Tự.

Dương Tự đang ôm đại ca, gối đầu lên vai của Dương Dạ, mặt kích động biến đổi thành hình khác, nhẹ giọng nói nhỏ với Dương Chấn Quỳ : “Cha à ... chị Tinh Tinh biết đại ca trở về, cho nên đang tự mình dọn đồ đến biệt thự hậu trạch ...”

“Ai vậy?” Dương Da sững sốt.

.....

Dương Dạ kì quái nhìn phản ứng của ba và em, không rõ rốt cục là đã nói gì sau lưng hắn. Chỉ là đang kinh ngạc thì bỗng nhiên thấy cha Dương Chấn Quỳnh thay đổi toàn bộ biểu tình, đi đến ôm vai hắn, cái biểu tình này, có vẻ ... có vẻ giống lấy lòng, thậm chí là có vẻ thương cảm ... Nói chung là làm cho Dương Dạ cảm thấy rợn cả da đầu lên.

Dương Dạ giật mình hoảng hốt vì hành động khác thường của ông bố, mờ mịt gật đầu, chờ Dương Chấn Quỳnh nói tiếp.

“Cái này ba, có gì thì ba cứ nói đi, cần gì phải dằn vặt con như vậy” Dương Dạ nhìn thấy Dương Chấn Quỳ có ý trong lời nói, mà lại chẳng chịu nói ra, thôi thì cứ hỏi thẳng luôn.

Dương Chấn Quỳnh sững sờ một chút, lập tức nở nụ cười, nụ cười này có vẻ ... có vẻ hơi bị ê chề : “Cái này ... Tiểu Vân nhi, ba biết con đã trưởng thành, đã hiểu chuyện rồi ... Cho nên ... cho nên ba muốn khuyên con, có thể làm lành quan hệ với Tinh Tinh được không? Con biết nàng ta né con lâu như vậy, ngày hôm trước vừa mới trở về thôi ...”

Dương Chấn Quỳnh cho rằng thằng con lớn đang giả bộ hồ đồ, tiếp tục cười nói : “Được rồi, được rồi, ba biết con không thích nàng, nhưng mà dù sao chúng ta cũng đã cùng sống với nhau, từ trước đến giờ ba chưa từng yêu cầu con làm điều gì cả, lần này con có thể ...”

Dương Chấn Quỳnh tiếp tục cười hiền lành, giống như là đã đoán trước rằng Dương Dạ sẽ có phản ứng này, vỗ nhẹ vai của thằng con lớn, nói : “Ài ba nói nhiều, con lai thấy phiền. Nhưng con cũng phải hiểu cho

ba chứ, ba biết con nhớ mẹ, nhưng dù sao mẹ con cũng đã qua đời lâu như vậy rồi, mà lúc Tinh Tinh đến nhà ta cũng không tính là gần, ba không cầu con đối xử tốt với nàng, nhưng ... ít nhất ... cũng đừng làm khó làm dễ nàng, nàng ta thật sự không phải loại phụ nữ như con tưởng tượng đâu ...”

Lúc này Dương Dạ đã nghe hiểu rồi, không cần nghi ngờ nữa, người đàn bà tên là Tinh Tinh trong miệng của Dương Tự và Dương Chấn Quỳ, chính là vợ thứ hai của ông bố này. Và cái này làm cho Dương Dạ tỉnh táo hẳn, trên thực tế, Dương Dạ cũng đâu có ấn tượng gì với mẹ ruột của hắn đâu? Ngay cả ông bố và hai đứa em này cũng chỉ là mới quen không lâu, chứ đừng nói về việc căm hận người đàn bà tên Tinh Tinh kia. Nhưng mà Dương Dạ rất tò mò, người đàn bà mà “mình” ghét trước đây, rốt cục là có bộ dáng thế nào không. Từ nhỏ hắn đã lăn lộn trong lớp bùn lầy của xã hội rồi, cho nên có con mắt nhìn người hơn hẳn kẻ khác, cho nên hắn thật sự muốn nhìn xem, Tinh Tinh này rốt cục có phải là loại đàn bà ham tiền hám của và giỏi kỹ năng đào mỏ hay không

Thấy Dương Dạ không nói chuyện, Dương Chấn Quỳ cho rằng tính tình quật cường của thằng con lại nổi lên, vội vàng giải thích : “Tiểu Văn nhi à, ba không có cưỡng cầu con đâu, chỉ là thấy con gần đây đã hiểu chuyện rồi ... Con cũng biết, Tinh Tinh cũng khổ lắm, nàng ta sợ con, cho nên luôn ở bên ngoài, ngày hôm trước ba vất vả lắm mới khuyên được nàng ta trở về ... Bây giờ nghe con trở về nhà rồi, làm cho nàng ta hoảng sợ vội dọn đồ ra hậu trạch luôn ...”

Dương Dạ nghe xong, chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt hiện ra một nụ cười nhàn nhạt : “Ba, không cần phải nói nữa, mẹ đã qua đời lâu như vậy rồi, con biết ba cũng rất cô độc ... con ... con sẽ không hận Tinh Tinh nữa, chỉ cần ba hài lòng thì người làm con như con cũng sẽ hài lòng ... đúng không?”

Dương Chấn Quỳ bị đứng hình, lag và delay trong vòng một phút, sau một hồi mới có tín hiệu lại : “Thật thật thật thật sao?”

“Đương nhiên là thật!” Dương Dạ cười, ôm lấy vai của ba, nói : “Đi thôi! Ba à, con và ba cùng đi thăm Tinh Tinh đi! Để tránh cho bà ta tưởng con là dạng trước kia!”

.....

Dương Chấn Quỳ hoàn toàn không tin vào cái lỗ tai của mình nữa, đi thăm Tinh Tinh cùng thằng con trai lớn Dương Dạ? Dọc đường đi, ông luôn chờ đợi trong lo lắng, sợ hành động lần này của Dương Dạ lại có âm mưu quỷ kế nào đó.

Dương Chấn Quỳ đương nhiên biết, thằng con trai lớn Dương Dạ, từ khi Tinh Tinh bước vào cửa nhà Dương gia, thì chưa từng dừng chiến với nàng ta, chưa bao giờ nể mặt nàng ta, chưa bao giờ lễ phép với nàng dù chỉ một lần, căm hận và thậm chí là căm ghét nàng ta, cho rằng Tinh Tinh nhất định là tham tiền hám của cho nên mới cưới ba. Vì thế luôn luôn gây khó dễ mọi chỗ mọi nơi, luôn tìm cách đâm chọc, hại Tinh Tinh suốt ngày phải sống trong lo lắng sợ hãi, rốt cục sau khi chịu không nổi nữa, đã đòi ly hôn với Dương Chấn Quỳ, Dương Chấn Quỳ cũng chẳng có biện pháp nào cả, sau khi khuyên hết nước miếng mà không được, đành phải thu xếp cho Tinh Tinh ở nơi khác, rời khỏi Dương gia đại trạch, còn bản thân thì đành phải lén lút lui tới với Tinh Tinh và phải đề phòng không cho Dương Dạ phát hiện ra chỗ ở của Tinh Tinh, cái này thành thử ra giống y chang như đang nuôi bồ nhí ở ngoài vậy.

Trong khoảng thời gian này, thằng con lớn Dương Dạ đã thay đổi thành một người khác, Dương Chấn Quỳ nghĩ đây là một cơ hội tốt để cả nhà đoàn viên. Vì vậy năm lần bảy lượt khuyên Tinh Tinh trở về Dương gia đại trạch, không ngừng giải thích rằng Dương Dạ đã hiểu chuyện rồi, không giống như trước kia nữa, sau đó Dương Dạ lại đột nhiên biến mất, Tinh Tinh mới chịu trở về trong trạng thái không tình nguyện, nhưng trước đó đã nói rõ ràng, nếu như Dương Dạ còn đối xử với mình giống như trước kia thì sẽ lập tức dọn đi ngay.

Người vợ thứ hai của Dương Chấn Quỳ, Tinh Tinh, vừa về được mấy ngày, ở một hoa viên độc lập cách phía trước Dương gia chủ trạch, chứ không dám về ở trong căn phòng của mình trong Dương gia chủ trạch ấy, bởi vì những gì đã xảy ra trong căn phòng này và trong ngôi nhà lớn này đã tạo cho nàng một ám ảnh khó quên. Nàng lo lắng rằng, nếu như mình còn ở trong căn phòng cũ ấy, sợ rằng nửa đêm tỉnh lại thì sẽ nhìn thấy rân trên mặt đất, nhện trên tường, sàn nhà đầy cóc ghê và rắn mối.

Trong lòng Tinh Tinh rất sợ vị đại thiếu gia của Dương gia này, tuy rằng nàng và Dương Chấn Quỳ quả

thật là yêu nhau, nhưng mà vẫn không chịu nổi sự hành hạ của Dương Dạ, có mấy lần đã động ý niệm ly hôn trong đầu rồi. Nếu như không phải Dương Chấn Quỳnh khuyên can, thì sợ rằng nàng đã không còn quan hệ gì với Dương gia nữa.

Bây giờ, nàng vừa trở về được hai ngày, lập tức nghe nói đại thiếu gia Dương Dạ trở về! Sợ đến nỗi không nói nhiều lời, sau khi nghe tin lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc ngay, dọn đến biệt thự hậu trạch, cái này là một phần xạ có điều kiện, tuy rằng bị một thằng nhóc nhỏ hơn mình mười tuổi ăn hiếp, Tinh Tinh cũng thấy rất ủy khuất, nhưng mà trời sinh nàng ra đã có tính cách nhát gan rồi, cho nên chẳng thể nào chịu nổi, vì thế sau khi nghe thấy cái tên của đại thiếu gia xong, không kịp nghĩ gì cả, chỉ muốn là muốn tránh né hoặc bỏ trốn cho nhanh thôi!

Dương Dạ và Dương Chấn Quỳnh lái một chiếc xe nhỏ đi đến một tòa biệt thự ở phía sau, đứng trước cửa căn nhà tự nhiên lại là Thành bá và hai người hầu nam.

Khi Dương Dạ xuống xe đứng trước mặt Thành bá, Thành bá vội vàng nghiêm túc cúi chào, câu đầu tiên mở miệng ra mang theo một vẻ vui mừng, nói : “Đại thiếu gia, cậu đã trở về!” Nhưng câu thứ hai lập tức đổi giọng thành cầu xin : “Đại thiếu gia, được rồi, đừng ... làm khó lão gia nữa ...”

Dương Dạ cười cười, kéo bàn tay đưa ra muốn ngăn cản nhưng không dám ngăn cản của Thành bá, cười nói : “Thành bá, đã lâu không gặp, tuổi của ông vẫn còn trẻ thật!” Nói xong liền đi vào trong nhà.

Thành bá ngơ ngác vì hành động của Dương Dạ, sau đó liền quay đầu lại nhìn Dương Chấn Quỳnh, Dương Chấn Quỳnh cũng nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Thành bá không nên ngăn cản, sau đó cũng đi theo Dương Dạ vào trong.

Dương Dạ vừa mới vào trong nhà, liền nhìn thấy có mấy người hầu nam đang khiêng mấy cái va li to nhỏ đi xuống, phía sau bọn họ cũng có một người đàn bà đang đi xuống, mà em trai Dương Tự cũng đang đi theo người đàn bà kia, đang phân bua cái gì đó.

Trên cơ bản là có thể khẳng định rồi, người đàn bà đi từ trên lầu xuống kia chính là Tinh Tinh, Dương Dạ ngấm ngấm và đáng giá sơ qua người đàn bà này, cũng không trẻ tuổi như mình tưởng, khoảng chừng trên dưới bốn mươi, hơn nữa ăn mặc cũng không phải là kiểu cách hoa lệ gì, mà chỉ mặc một cái áo vải quần dài đơn giản, tóc tai chỉnh tề buột ra đằng sau, vóc người hơi nhỏ, có vẻ trang nhã, nhưng trong mắt đang lộ ra vẻ kinh hoàng.

Chỉ cần cái ấn tượng đầu tiên này thôi, Dương Dạ cũng đã có chút hảo cảm với người mẹ kế Tinh Tinh này rồi ... ít nhất ... bây giờ xem ra, bà ấy cũng tương đối mộc mạc, không giống như cái loại đàn bà vì vật chất bán đứng bản thân sau đó nhanh chóng phải đi tất cả.

Dương Dạ do dự một chút, rồi điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, và đi qua cười đón.

Dương Dạ căn bản là không nghĩ rằng, tất cả giống như là một bàn tay đen thu xếp vậy, hẳn và người mẹ kế Tinh Tinh này đang có một quá trình cực kỳ nguy hiểm, hẳn càng không nghĩ đến rằng, người đàn bà tên Tinh Tinh kia, trong cuộc sống sau này của hẳn, sẽ sắm một vai cực kỳ quan trọng đến cỡ nào ...

72. Chương 72: Mẫu Dạ Xoa Đi Vắng.

Khi Dương Dạ điều chỉnh lại biểu tình tươi cười và đi về hướng mẹ kế Tinh Tinh, thì trong lòng ít nhiều gì cũng có chút khẩn trương, vả lại khi hẳn nhìn thấy biểu tình khẩn trương của Tinh Tinh, bản thân hẳn cũng tự nhiên khẩn trương theo.

Mấy người hầu nam đang dọn đồ nhìn thấy Dương Dạ đi tới, đều đứng dậy, cùng nhau cung kính chào hỏi : “Đại thiếu gia, cậu đã trở về!”

Dương Dạ cười cười khách khí nói chuyện với mấy người hầu nam này một chút, sau đó đi đến trước mặt của Tinh Tinh. Còn Tinh Tinh sau khi nhìn thấy Dương Dạ xong giống như là bị disconnect from server vậy, đứng đơ ra ở đó, hai mắt lằng lằng không biết nên làm thế nào.

Dương Dạ cũng thấy xấu hổ, len lén nhìn Dương Tự phía sau, không biết nên nói thế nào, gọi là mẹ? Sai rồi, gọi là chị Tinh Tinh? Hình như không được quen? Thế thì xưng hô ra sao? Đứng ngẹn cả nửa ngày, mặt cũng đỏ lên luôn, cuối cùng chẳng biết thế nào tự nhiên lại nói ra một câu, phá vỡ cục diện xấu hổ đến trơ người ra này :

“Khụ khụ, à ... trời hôm nay thật đẹp ...”

... Rầm lụp cụp ... Những người hầu nam xung quanh nghe vậy liền rút đồ trong tay xuống, còn Dương Tự thì trực tiếp lộn cổ từ cầu thang xuống luôn.

Tinh Tinh đứng trên bậc thang, nghe Dương Dạ nói vậy càng thêm hoảng sợ, càng lúc càng lo lắng không biết đại thiếu gia hôm nay có bán thuốc gì trong hồ lô nữa, muốn trưng trị và khi nhục mình thế nào đây ...

Dương Dạ gãi đầu, sau đó đưa tay đỡ lấy Dương Tự vừa té xuống cầu thang, sau đó nhỏ giọng hỏi bên tai :
“Ê, bình thường chúng ta gọi bà ta là gì?”

Dương Tự bị đại ca túm lấy lỗ tai, vất vả nói : “Chị ... Tinh Tinh ... gọi là chị ...”

Dương Dạ nghe xong, buông tay ra, không thêm để ý đến việc Dương Tự mất chỗ dựa ngã xuống lần hai, ngẩng khuôn mặt chân thành lên, cười nói : ” Chị Tinh Tinh ..”

Ó? Người đâu rồi? Haizzz, thiệt là khổ. Khi này Tinh Tinh vừa hồi phục tinh thần lại, liền liều mạng chạy lên trên lầu, Dương Dạ quay đầu nhìn thoáng qua ông bố một cái, sau đó phát tay, không đợi Dương Chấn Quỳnh nói cái gì cả, xoay người đuổi theo.

Chị Tinh Tinh nhà ta vốn đang hoảng hốt, hơn nữa vóc người có chút xiu, leo cầu thang làm sao mà là đối thủ của Dương Dạ? Còn chưa kịp chạy lên lầu hai thì đã bị Dương Dạ kéo tay lại rồi.

“Chị Tinh Tinh, chị đừng sợ, em không phải là em trước đây!” Sau khi túm lấy, Tinh Tinh hoảng sợ hét ầm lên, làm cho Dương Dạ phải vội vàng giải thích.

Nghe nói như vậy, Tinh Tinh dừng hét lại, quay đầu nhìn chăm chăm vào mặt của Dương Dạ, hình như đang xác định rằng khuôn mặt này có phải là của đại thiếu gia hay không, sau khi nhìn vài lần, phỏng chừng là như nhìn rõ rồi, Tinh Tinh lại cấp tốc quay đầu về, và hét rầm cả lên.

Dương Dạ không thể làm gì khác hơn là dùng tay còn lại vươn ra, ôm ngang lấy Tinh Tinh, không quản nặng ta giãy dựa thế nào, vác nặng ta ngang lưng, rồi ôm thế đi xuống lầu, cho đến khi đi đến trước mặt của Dương Chấn Quỳnh mới buông tay ra.

Tinh Tinh vừa rơi xuống đất, nhìn thấy Dương Chấn Quỳnh, vội vàng trốn phía sau lưng chồn, núp cả người sau vai của Dương Chấn Quỳnh, không dám nhìn Dương Dạ nữa.

Dương Dạ nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm đoán : Xem ra bà mẹ kế này trước đây đã thật sự bị đại thiếu gia thu thập rồi, thấy mình cứ như là thỏ thấy ưng, chuột thấy mèo, ăn trộm thấy cảnh sát, bán hàng rong thấy nhân viên đô thị, tham quan thấy thanh tra, tiền đạo thấy thủ môn vậy ...

Dương Chấn Quỳnh nhìn Dương Dạ một cái, xoay người lại nhẹ nhàng lôi Tinh Tinh ra, ôm vai nàng ta, cười nói : “Tinh Tinh, đừng sợ, Tiểu Văn nhi bây giờ không giống như trước kia nữa, nó đến thăm em đó”

Ánh mắt của Tinh Tinh vẫn còn đang hiện rõ sự kinh khủng không gì sánh bằng, thân thể không tự chủ lui ra sau Dương Chấn Quỳnh. Dương Dạ thấy vậy, liền đi tới trước, nhìn cha một cái, lại nhìn Tinh Tinh, sau đó cúi đầu, trong miệng nói : “Chị Tinh Tinh, trước đây là em sai, em đến đây xin lỗi chị, xin lỗi”

Lần này, đừng nói là Tinh Tinh, ngay cả Dương Tự, Dương Chấn Quỳnh, và Thành Bá phía sau cùng những người hầu nam, toàn bộ đều trợn to mắt ra nhìn. Tuy rằng nói đại thiếu gia thay đổi là thật, nhưng mà cậu ta thật sự đúng là làm cho người ta hồ đồ đến điên luôn rồi. bây giờ tự nhiên mới đi có vài ngày trở về rồi liền cung kính với chị Tinh Tinh, quả thật đúng là kỳ tích.

Dương Dạ không nhìn người khác, chỉ nhìn chăm chăm vào chị Tinh Tinh thôi, ánh mắt chân thành, biểu tình chân thật : “Chị Tinh Tinh, mặc kệ trước đây em đối xử với chị thế nào, thì em mong rằng chị có thể tha thứ cho em, tuy rằng chị không thể thay thế ẹ của em, nhưng mà sau này em sẽ tôn trọng chị như tôn trọng mẹ em vậy”

Tất cả mọi người nghe xong liền kinh ngạc, nhất là Tinh Tinh, nghe xong càng khó tin hơn, nhưng Dương Chấn Quỷ đứng ở đó, ôm lấy Tinh Tinh, nghe Dương Dạ nói vậy, mũi chua xót, hai mắt bỗng nhiên không nhìn rõ nữa. Đây chính là cảnh mà ông chờ đợi đã lâu, từ khi đến với Tinh Tinh, thái độ của con trai cả liền thay đổi đột ngột, càng khiến cho ông và Tinh Tinh chưa từng được vui vẻ bao giờ cả. Ông hiểu tình cảm của Dương Dạ dành ẹ, nhưng Dương Dạ lại không hiểu cho người làm cha như ông ... Bây giờ, cái hình ảnh gia đình đại đoàn viên hầu như đã hiện ra trước mắt, ông rất kích động! Cũng may là thân thể của Dương Chấn Quỷ vẫn còn tốt, nhất là không có mắc các bệnh về tim mạch, nếu không thì khẳng định rằng sẽ được đưa vào bệnh viện ngay.

Vào ban đêm, trên dưới Dương gia đang giăng đèn kết hoa, giống như là đang có chuyện cực vui vậy, tất cả đèn đều được mở sáng, sáng còn hơn ban ngày nữa. Lão gia Dương Chấn Quỷ chưa từng được hưng phấn như vậy bao giờ, không chỉ cho tất cả người nhà một buổi tiệc siêu xa hoa, an bài cho Dương Dạ, Dương Tự và Tinh Tinh tham dự, mà còn vui vẻ cho tất cả người hầu quản gia của Dương gia cùng tham gia yến tiệc, tuyên bố rằng tất cả mọi người hôm nay nhất định phải ăn cho no uống cho say! Mọi người! Một người cũng không thể thiếu!

Sau khi Dương Dạ gặp được Tinh Tinh rồi, liền lợi dụng lý do là đi tắm một chút để rời đi, xoay người đi tìm Tây Thi và Trịnh Đán, tuy rằng thời gian xa nhau không dài, nhưng mà hẳn thật sự rất lo lắng hai vị mỹ nữ đường xa đến đây có thể thích ứng với hoàn cảnh nơi này hay không.

Trong căn phòng bên cạnh phòng ngủ của Dương Dạ, Dương Dạ nhìn thấy Tây Thi và Trịnh Đán rục rỏ hắt lên, kinh ngạc đến nỗi miệng há hốc đến rơi xuống đất luôn! Tây Thi và Trịnh Đán giống như là hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy! Không có trang phục cổ đại, vô luận là kiểu tóc hay cách ăn mặc đều giống như thế giới hiện đại, Tây Thi được một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp do Khâu tổng quản thu xếp đến, làm mái tóc biến thành loại tóc dài búp bê đáng yêu, rất hợp với khuôn mặt khả ái của nàng. Còn Trịnh Đán thì không có buột tóc nữa, xõa dài tự nhiên, giống như gợn lông lăn tăn vậy, hai vị mỹ nữ đều mặc vào loại váy ngắn màu hồng nhạt của nữ hầu thiếp thân, trên mặt còn có chút trang điểm, nhìn qua quả thật rất là mê người!

Bởi vì từ trước đến giờ chưa từng mặc cái váy ngắn như vậy, cho nên lúc Tây Thi và Trịnh Đán đứng trước mặt của Dương Dạ, hai tay hoàn toàn vô thức che lấy phần chân lỏa lồ ra bên ngoài của mình. Biểu tình trên mặt cũng rất là khẩn trương và bất an, tất cả đều rất là xa lạ với hai nàng cả, Tây Thi và Trịnh Đán nhìn thấy Dương Dạ đi tới, liền quần quít không chịu tha, không có biện pháp, Dương Dạ là người mà hai nàng biết và tin được hiện nay, trừ cái này ra, Tây Thi và Trịnh Đán rất là ngu ngốc, tất cả phải học lại từ đầu.

Dương Dạ thì không hề lo lắng về chuyện này chút nào cả, dù sao thì bên cạnh hẳn cũng có Hiểu Hiểu và Ôn Nhu! Sau khi Ôn Nhu biết chuyện, liền chạy đến giúp Hiểu Hiểu rửa mặt chải đầu cho Tây Thi và Trịnh Đán. Sau khi đã thu xếp xong, ở trong phòng của Tây Thi và Trịnh Đán, Ôn Nhu nhìn thấy đại thiếu gia trở về, biểu hiện cũng rất hưng phấn. Dương Dạ đang vui vẻ đến chết, lâu lắm rồi mới được gặp lại mỹ nữ Ôn Nhu, cho nên không nói nhiều lời, trực tiếp ôm lấy một cái thật là mãnh liệt ... haizzz ... người ta nói là cái hành động nho nhỏ để lại cái hậu quả to to, bởi vì tâm tình khoái trá cho nên nên ôm rất tùy ý, và thế là dẫn đến nhiều hậu quả phát sinh.

Cái ôm này làm cho Tây Thi và Trịnh Đán bên cạnh đỏ mặt đến mang tai luôn, mở trừng mắt ra nhìn, sau đó bóng ma tâm lý trong lòng càng thêm nặng, phong kiến bảo thủ của hai nàng bắt đầu cho rằng, ở trong nhà sư huynh, bây giờ hai nàng thậm chí ngay cả làm thiếp cũng không thể được. Chỉ có thể dùng danh nghĩa khác mới có thể ở bên cạnh của sư huynh Dương Dạ mà thôi.

Cái ôm này làm cho Hiểu Hiểu không hài lòng một chút, dù sao thì Ôn Nhu bây giờ cũng là bạn cùng phòng với nàng, nhìn thấy người đàn ông mình thích lại ôm chị em của mình một cách nhiệt liệt như vậy, bản năng của phụ nữ đương nhiên là không vui rồi. Nhưng Hiểu Hiểu cũng biết chuyện, nàng biết nếu đại thiếu gia thật sự có lên giường với Ôn Nhu, thì nàng cũng tuyệt đối không có tư cách can thiệp vào, tuy rằng nàng thích đại thiếu gia, đại thiếu gia cũng thích nàng, nhưng nàng cũng hiểu rõ, nàng chỉ là người đàn bà của đại thiếu gia thôi, đại thiếu gia là người đàn ông của nàng.

Cái ôm này, làm cho cảm xúc của Ôn Nhu dâng trào một phen! Đây chính là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với đại thiếu gia, trước đây nàng còn chưa từng gần gũi với đại thiếu gia như vậy bao giờ, hơn nữa, đối với

Ôn Nhu mà nói, đây cũng là lần đầu tiên nàng bị một người khác phái ôm chặt như vậy. Cái ôm này, làm cho Ôn Nhu sinh ra một chút ảo tưởng, nghĩ rằng mình cũng có thể may mắn như Hiểu Hiểu, trở thành nữ hầu thiếp thân của đại thiếu gia trong sinh hoạt và thân thể.

Cái ôm này, làm cho Khâu tổng quản đứng xa nhất cảm thấy rét lạnh trong lòng, ông đã bắt đầu hiểu rõ, đây là thời gian cần phải áp dụng một số biện pháp, nếu không cứ để cho đại thiếu gia Dương Dạ và nhị thiếu gia Dương Tự tiếp tục như vậy, Dương gia tuyệt đối sẽ không lo là không có người nối dõi, mà sẽ có rất rất rất nhiều con cháu, nếu như cần thiết, hẳn là nên cho tất cả nữ hầu sung quân của Dương gia thống tránh thai, có lẽ là cần phải đánh số trình tiết luôn mới được, bằng không thì với tốc độ phát triển của đại thiếu gia, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện

Mà cái ôm này, cuối cùng thậm chí là truyền đến tai của Quân Hình tiểu thư, bởi vì vậy mà thậm chí đã dẫn đến một cuộc đại chiến quy mô lớn của đông đảo thê thiếp trong Dương gia ... thôi, cái này tạm thời nói sau vậy ...

Một hành động nho nhỏ để lại hậu quả to to.

Phỏng chừng là sẽ có người kỳ quái, tại sao lần này Dương Dạ trở về, Quân Hình tiểu thư lại không xuất hiện? Đương nhiên là Dương Dạ cũng đang nghĩ về vấn đề này, sau đó lúc rảnh liền hỏi em trai Dương Tự, kết quả là, sau khi Dương Dạ đột nhiên biến mất, đầu tiên là Quân Hình tiểu thư tức đến nổ phổi, sau đó là khóc hết nước mắt, tan nát cõi lòng, cuối cùng đành để cho em gái Dương San đưa nàng ta trở về Nam Vinh gia tộc.

Dương Dạ nghe xong, liền thở phào một hơi, như vậy thì ít nhất là bây giờ, mình và Trịnh Đán, còn có Tây Thi sẽ không gặp phải nguy hiểm nào.

73. Chương 73: Kỹ Thuật Hàm Lượng Trên Giường.

Nếu đã không phân biệt lớn nhỏ, thì trong buổi tiệc toàn thể Dương gia, Dương Chấn Quỷ nghe Tiễn bá nói rằng con trai lớn Dương Dạ lần này trở về, còn mang theo hai cô gái xinh đẹp nhưng có thân thể rất đáng thương, đương nhiên là muốn Dương Dạ mời hai cô gái ấy cùng đến ăn cơm rồi.

Khi Tây Thi và Trịnh Đán nắm lấy hai tay của Dương Dạ, đi đến buổi tiệc, thì những người nghênh đón bọn họ không khỏi phát ra những tiếng kêu sợ hãi.

Ngay cả một người có kiến thức rộng rãi, đã từng duyệt qua vô số đại mỹ nữ như lão gia Dương Chấn Quỷ cũng phải mở to mắt của mình ra, thở dốc liên tục ngay tại chỗ ngồi, cố gắng khống chế tâm tình kích động của mình, trong lòng thầm nói : Thằng nhóc Tiểu Văn Nhi này! Con mẹ nó đúng là có biện pháp! Nó kiểm hai cô gái đẹp quyến rũ như vậy ở đâu thế?

Còn nhị thiếu gia Dương Tự ngồi bên cạnh Dương Chấn Quỷ thì đã chậm rãi đứng dậy khỏi ghế ngồi, nhìn chằm chằm vào Trịnh Đán phía sau lưng của Dương Dạ, một dịch thể màu hồng hồng đang chảy ra từ mũi, chảy xuống cổ, và thấm ướt cả áo của Dương Tự, làm cho nó trở nên đỏ tươi, trong miệng thì vẫn lẩm bẩm : “Trời ạ, là nàng! Là nàng ...”

Phản ứng của Dương Tự làm cho Dương Dạ cảm thấy giật mình, đồng thời cũng thấy không được tự nhiên, mà Trịnh Đán cũng bị hành động của Dương Tự làm ất tự nhiên, lui về phía sau của Dương Dạ.

Dương Chấn Quỷ vương tay ra, kéo Dương Tự ngồi xuống lại, theo ông thấy, Dương Tự khẳng định là bị hai mỹ nữ do Dương Dạ mang đến làm chấn động rồi, sắc tâm bành trướng cao độ.

Dương Tự bị ba kéo ngồi xuống một lúc, ngây người một chút, lại lập tức đứng lên, khuôn mặt ngơ ngác đổi thành một nụ cười dọa người đi qua chào đón, kéo Dương Dạ lại ngồi bên cạnh của hắn bên cạnh ba, sau đó tiếp tục mỉm cười dọa người, khách khí thu xếp chỗ cho Tây Thi và Trịnh Đán, còn mình ngồi xuống bên cạnh Trịnh Đán, ân cần thăm hỏi.

Dương Dạ cũng không chú ý nhiều lắm, bởi vì thời gian tiếp xúc không tính là ngắn, cho nên hắn cũng có chút hiểu biết về em trai Dương Tự, háo sắc với gái đẹp cũng là hành vi bình thường, huống chi Tây Thi và Trịnh Đán đẹp như vậy, đều là những vẻ đẹp hợp hồn đối với đàn ông! Nhưng mà, làm cho Dương Dạ cảm

thấy kỳ quái chính là, Dương Tự hình như nhiệt tình với Trịnh Đán hơn, đối với Tây Thi thì chỉ khách khí thôi chứ chẳng có biểu hiện gì khác.

Dương Chấn Quỳ nhìn thấy như vậy, cũng không nói gì, vốn dĩ không cho phép nữ hầu ngồi chung bàn với chủ, nhưng mà Dương Tự nhiệt tình như vậy, huống hồ hai cô gái kia thật sự quá đẹp, ngồi bên cạnh có thể tăng công hiệu thêm ăn lên, cho nên Dương Chấn Quỳ coi như cũng ngầm đồng ý.

Dương nhiên, khi buổi tiệc toàn Dương gia bắt đầu, thì người hài lòng nhất vẫn là Dương Chấn Quỳ, bên này thì gấp đồ ăn cho Tinh Tinh, bên kia thì cười với Dương Dạ. Theo ông ta thấy, ngoại trừ con gái Dương San không ở nhà, thì cái cục diện bây giờ đã là cảnh tượng đoàn viên mà ông hay nằm mơ rồi.

Tinh Tinh ngồi bên cạnh Dương Dạ, ăn cơm của mình rất cẩn thận, lâu lâu lại lén quan sát Dương Dạ, chỉ cần Dương Dạ ngồi đối diện mà có động tác nào hơi quá một chút, Tinh Tinh lập tức dừng hành động trong tay lại và nhìn hẩn, rất sợ nếu không lưu ý sẽ lại bị những trò đùa dai của Dương Dạ trước đây hù chết.

Dương Dạ lo chăm sóc cho Tây Thi bên cạnh, và giới thiệu các món ăn trên bàn, sau đó đều gấp cho Tây Thi cả, bởi vì Trịnh Đán đã có Dương Tự lo rồi, cho nên Dương Dạ không cần phải làm gì cả, chén của Trịnh Đán đã được chất đồ ăn thành núi rồi. Nhưng mà Dương Tự không hề ngại cái vẻ mặt không tình nguyện của Trịnh Đán, hẩn cứ cho rằng, Trịnh Đán chỉ là nữ hầu thiếp thân của đại ca mà thôi, chứ không phải là đại tẩu chị dâu gì cả, cho nên không ngại gì cả. Nói thật ra thì Dương Tự cũng từng lén thích Quân Hinh tiểu thư vài ngày, nhưng khi biết được đây là đại tẩu của mình, không thể động vào được, nhưng mà nếu chỉ là một nữ hầu thiếp thân mà thôi thì hẩn là đại ca sẽ không chú ý.

Vào ban đêm, Dương Chấn Quỳ đã lâu rồi không uống rượu bây giờ đang say mèn, bởi vì hưng phấn quá độ nên Dương Tự cũng uống say, còn Dương Dạ thì do vừa mới về nhà vui vẻ cho nên cũng hơi ngà ngà say. Vì vậy, khi buổi tiệc kết thúc, lúc toàn bộ Dương gia trở về phòng ngủ thì Dương Dạ phải nhờ đến mấy người hầu nam kéo Dương Tự tuy đã say đến bất tỉnh nhưng vẫn còn nắm chặt tay của Trịnh Đán về phòng, còn mình thì mang Tây Thi, Trịnh Đán, Hiểu Hiểu và Ôn Nhu, đặc ý trở về phòng ngủ của mình.

Nhưng mà ai ngủ với ai thì lại trở thành một vấn đề khiến cho Dương Dạ đau đầu. Nhìn Tây Thi quyết rũ trước mắt và Trịnh Đán cũng rất quyến rũ nhưng chưa được nhúng chàm kia, lại thấy Hiểu Hiểu băng thanh ngọc khiết tưởng niệm đã lâu, thậm chí là lúc Ôn Nhu đỡ hẩn cũng có ý tứ rục rịch này nọ. Ài, nhiều đàn bà, ai nói là không phải chuyện phiền toái? Có người nói là cùng nhau tiến lên đi, mọi người cùng nhau vui vẻ nhưng Dương Dạ không làm loại chuyện này được. Loại chuyện này một vs một thôi cũng đủ chết rồi, mọi người cùng lên? Harem? Cái này cần một số lượng lớn thuốc tráng dương rồi.

Do dự nửa ngày, cuối cùng Dương Dạ giữ Hiểu Hiểu lại, cái này không phải là do lâu ngày không gặp nên đặc biệt sủng ái, mà thật ra thì do cảm giác của Dương Dạ và Trịnh Đán cũng không mạnh mẽ như tưởng tượng, còn Tây Thi thì do trong thời gian này đang có bạn đến thăm nên chẳng thể làm ăn xơ muối được gì cả. Ngoài ra còn một nguyên nhân quan trọng hơn là Hiểu Hiểu quen thuộc với tình huống hơn, còn mình thì đang khó chịu về uống nhiều rượu, cho nên có Hiểu Hiểu chăm sóc bên cạnh cũng tốt hơn.

Vì vậy, Dương Dạ để cho Ôn Nhu mang Tây Thi và Trịnh Đán rời đi, đồng thời thu xếp cho các nàng nghỉ ngơi, sau đó liền kéo tay của Hiểu Hiểu đi vào trong phòng ngủ.

Ôn Nhu mang Trịnh Đán và Tây Thi đi, nhưng trong lòng ai cũng rõ ràng chuyện sẽ xảy ra.

Sau một tiếng điên cuồng, Dương Dạ đầu đầy mồ hôi ôm lấy Hiểu Hiểu mặt đang đỏ bừng, thở gấp liên tục rồi từ từ ổn định lại, Hiểu Hiểu nằm trong lòng của Dương Dạ, nhẹ nhàng dụi dụi cái cổ, nghịch ngợm dùng đầu lưỡi khẽ liếm tay của Dương Dạ, một tay thì chậm rãi thả xuống dưới chân, bắt đầu vuốt ve phần dưới của Dương Dạ.

Cái này cũng là nguyên nhân vì sao Dương Dạ đặc biệt thích Hiểu Hiểu, khi mặc quần áo vào thì ôn nhu động lòng người, tình khiết hiền thực, nhưng nếu như lột hết quần áo ra và lên giường, sau khi có vài lần với Dương Dạ, thì càng trở nên lớn mật hơn. Bình thường hay dùng những trò nghịch ngợm của thiếu nữ để hù hạ hẩn, có điều không phải cái loại cuồng dã muốn làm theo ý thích của mình như dâm phụ đầu nha, mà chính là hầu hạ và phục vụ đàn ông.

Ví dụ như trước khi làm loại chuyện này thì Hiểu Hiểu rất là xấu hổ và sợ hãi, làm cho Dương Dạ không tự chủ trở nên nhẹ nhàng hơn. Nhưng bây giờ, khi mà Hiểu Hiểu đã biết chuyện rồi, mỗi một lần hôn lấy Dương Dạ thì đều chú ý là hôn từng góc trên người!

Mà trong quá trình làm việc, Hiểu Hiểu rất nghe lời của Hiểu Hiểu, không ngại mở rộng thân thể của mình, dùng tất cả khả năng toàn thân để khiêu khích Dương Dạ. Sau khi sóng đã êm gió đã lặng thì Hiểu Hiểu lại đặc biệt nguyện ý hôn lên thân thể của đại thiếu gia, ví dụ như mặt, cổ, ngực các loại. Sau đó dùng bàn tay trắng nõn mịn màng của mình nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân Dương Dạ, thậm chí là còn mát xa cho hắn nữa ...

Cái này đã vượt qua phạm trù của việc dùng tay và miệng rồi, mà biến thành một vũ khí trí mạng khiến cho toàn thân của Dương Dạ như muốn điên lên vậy.

Hiểu Hiểu trên giường rất là ôn nhu và kiều mị như thế, làm cho Dương Dạ cực kỳ vui vẻ, cái này cũng là nguyên nhân vì sao hắn hay lên ở cùng một chỗ với Hiểu Hiểu mà phải tránh Quân Hình tiểu thư đi.

Quân Hình mỗi lần ở cùng với Dương Dạ, tuy rằng cũng quyến rũ hấp dẫn, nhưng lại vô số lần làm ra những hành động điên cuồng, dùng tay xoa bóp mà không hề biết sâu cạn làm cho Dương Dạ kêu thảm thiết, dùng miệng mà hun thì lại cắn cho Dương Dạ muốn sùi bọt mép ra ... Dương Dạ đã nhiều lần giáo dục Quân Hình rằng : “Em không nên miễn cưỡng, thiếu đi phần tâm! Nhớ kỹ, phải dụng tâm! Người người đều là thực thần! À không, là phụ nữ!”

Nhưng Quân Hình vẫn chẳng có dấu hiệu phát triển gì cả, cái tập quán tiểu thư đã hiển lộ ra trong phương diện này một cách rõ ràng, luôn thích Dương Dạ hôn mình, vuốt ve mình, sau khi xong việc thì thôi, lúc bắt đầu thì nóng lòng muốn Dương Dạ đi vào, còn những hành động đối với Dương Dạ thì hoàn toàn dựa theo mấy thứ mèo ba cẳng trong sách vở hay trong TV, giống như là miễn cưỡng ứng phó cho xong vậy thôi.

Dương Dạ cũng đành lắc đầu bất đắc dĩ, bởi vậy dần dần ghét những kiểu âu yếm miễn cưỡng này, không có một chút kỹ thuật hàm lượng nào cả!

.....
“Đại thiếu gia, Hiểu Hiểu rất nhớ anh!” Hiểu Hiểu dùng chân nhỏ của mình nhẹ nhàng cạ sát với Dương Dạ, nhỏ nhẹ nói.

“Anh cũng thấy vậy” Dương Dạ nở một nụ cười hơi bị dâm đãng ra : “Vừa rồi em thật là sung sức”

“Đáng ghét quá” Hiểu Hiểu làm nũng nói giận một cái, dùng động tác ở chân lại, xoay người qua nói : “Lần nào cũng ăn hiếp người ta! Nói người ta hư như vậy!”

“Được rồi được rồi!” Dương Dạ ôm lấy thân thể của Hiểu Hiểu, kéo nàng vào lại trong lòng : “Sao anh lại ăn hiếp em chứ, những gì Hiểu Hiểu đối với anh, anh đều ghi nhớ trong lòng. Lúc anh ở Việt quốc, ngày nào cũng nhớ Hiểu Hiểu”

“Ở đâu?” Hiểu Hiểu kinh ngạc hỏi.

Dương Dạ ý thức rằng mình đã lỡ miệng, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra lời giải thích, cho nên liền nâng mặt của Hiểu Hiểu lên, hôn môi nàng một cách nhiệt liệt. Vừa hôn vừa sờ loạn trên người, sau một hồi làm cho Hiểu Hiểu tình mê ý loạn quên hết chuyện vừa rồi, sau khi thả ra thì Hiểu Hiểu lại trở nên phiền muộn, nói : “Đại thiếu gia, không biết Hiểu Hiểu còn có thể ở bên cạnh anh bao lâu nữa ...”

“Sao thế?” Dương Dạ nghe Hiểu Hiểu nói vậy, giật mình hoảng sợ : “Em muốn đi đâu?”

“Không phải, em nghĩ ... con gái bên cạnh đại thiếu gia càng lúc càng nhiều ...” Hiểu Hiểu nói, giống như đã động vào sự ủy khuất của mình vậy, vành mắt lập tức đỏ lên : “Giống như Tiểu Thi và Tiểu Đán vậy, đều còn trẻ mà lại xinh đẹp ... em ...”

Dương Dạ liền cảm thấy đau lòng, ôm chặt Hiểu Hiểu vào trong người hơn, nhẹ giọng an ủi : “Không có đâu, Hiểu Hiểu đối với anh là nhất, sau này anh cũng sẽ đối với Hiểu Hiểu là nhất, hơn nữa Tây Thân thể của Tiểu Thi và Tiểu Đán tội nghiệp như vậy, em hẳn là nên chăm sóc cho các nàng nhiều hơn, mọi người thành chị em anh mới vui vẻ được, anh sẽ không thiên vị cho bất kỳ người nào đâu”

“Dạ ...” Hiểu Hiểu húc hít cái mũi, dừng nước mắt lại : “Đại thiếu gia, em nghe anh”

” Hiểu Hiểu ngoan lắm” Dương Dạ cười, đặt người lên trên ngực Hiểu Hiểu : “Hiểu Hiểu ...”

“Dạ ... đại thiếu gia?”

“Anh đã nói rồi mà, lúc ở cùng nhau thì không được gọi anh là đại thiếu gia mà!”

“Biết rồi đại thiếu gia ...”

” Hiểu Hiểu ...”

“Đại thiếu gia ...”

” ... ”

74. Chương 74: Biến Cố Xảy Ra.

Ngày thứ hai, lúc cả nhà cùng ăn sáng, tuy rằng Dương Chấn Quỳ vẫn còn đau đầu vì hôm qua quá chén, nhưng vẫn chưa giảm hăng hái, vẻ mặt vẫn rất hưng phấn. Dương Tự vẫn giống như tối hôm qua, nhìn chăm chăm vào Trịnh Đán, cầm muối múc cháo nhưng khi muối đến miệng thì cháo đi đâu hết rồi.

Tinh Tinh vẫn ăn mặc mộc mạc như trước, lặng lẽ ngồi bên cạnh Dương Chấn Quỳ ăn cháo, Dương Dạ thấy Tây Thi và Trịnh Đán có vẻ không quen, cho nên đã kêu Hiểu Hiểu và Ôn Nhu mang Tây Thi và Trịnh Đán trở về phòng của mình, còn bản thân hắn thì ngồi bên cạnh Dương Chấn Quỳ, vừa cười cười nói chuyện với Tinh Tinh, vừa ăn cháo của mình.

Đang ăn nửa chừng thì Dương Chấn Quỳ đột nhiên đưa tay vỗ vai của Dương Dạ, cười tủm tỉm làm cho Dương Dạ cảm thấy hơi hoảng.

“Tiểu Văn nhi, con thật sự đã trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi, rất giống một người đàn ông ...”

“Được rồi, được rồi!” Dương Dạ vội vàng cắt lời của ba : “Ba, đừng khen nữa, con sợ, muốn gì cứ nói thẳng!”

Dương Chấn Quỳ vui vẻ, nghĩ rằng Dương Dạ đúng là có hiểu biết, bây giờ nhìn Dương Dạ thế nào cũng thấy thẳng con này rất ngoan, rất giỏi, rất tốt : “Tiểu Văn nhi, ba muốn con hôm nay ... cùng Tinh Tinh ra ngoài một chút!”

“Phụt!”

“Phụt!”

Dương Chấn Quỳ vừa nói ra những lời này thì khuôn mặt lập tức bị cháo hoa tấn công hai bên, Dương Dạ và Tinh Tinh đều giạt mình đến nỗi phun hết cháo trong miệng ra lên mặt ông.

“Chấn Quỳ, anh nói là ...” Tinh Tinh sợ hãi nói.

“Ba, ba nói giỡn hả?” Dương Dạ cũng có chút bất ngờ.

Dương Chấn Quỳ vỗ vỗ cánh tay của Tinh Tinh đang nắm chặt lấy mình, quay đầu lại nói nhỏ với Dương Dạ : “Tiểu Văn nhi, con nghe lời ba! Con và Tinh Tinh bế tắc lâu như vậy, bây giờ có thể hòa hảo, ba thu xếp như vậy, cũng là vì muốn cho hai người có cơ hội hiểu nhau hơn!” Nói xong, không đợi Dương Dạ abc gì, liền quay đầu nói với Tinh Tinh : “Tinh Tinh à, em trở về chỗ cũ dọn đồ một chút, để Tiểu Văn nhi cùng đi với em”

“Chấn Quỳ, cái này ...” Tinh Tinh muốn nói lại thôi, và khi nhìn qua Dương Dạ thì có vẻ khiếp đảm.

Dương Dạ thật ra cũng không muốn đi, dù sao thì mình cũng mới về nhà, mà Tây Thi cùng Trịnh Đán ở đây không quen, cần phải chăm sóc nữa, ngoài ra mình và chị Tinh Tinh này chỉ mới quen nhau thôi, tuy rằng không có ấn tượng xấu về Tinh Tinh, nhưng cũng cảm thấy không được tự nhiên.

” Dương Tự! Dương Tự! Một lát em đi với chị Tinh Tinh dọn đồ!” Dương Dạ xoay người lại, quát với Dương Tự đang ngồi bên cạnh.

Dương Tự đang cắn cái muối của mình, ngơ ngác nhìn Trịnh Đán đi ra ngoài, đúng nghĩa của một thằng mê gái, nghe Dương Dạ nói vậy, lập tức nói : “Tốt ... em đi ...” Nhưng nói xong liền tỉnh lại trong kinh ngạc : “A? Em đi? Em không đi!” Nói xong liền ngơ ngác đứng dậy, miệng vẫn ngậm cái muối, một tay nâng cằm, nhìn về hướng cánh cửa, nhẹ nhàng nói : “Em không đi ... Tiểu Đán đi đâu em đi đó ...”

Dương Dạ tức đến nghiêng răng, càng kỳ quái là sao em trai mình lại có tình ý với Trịnh Đán? Nhưng thấy biểu tình không tình nguyện của chị Tinh Tinh, cũng không thể làm gì khác hơn là do dự nói với ba : “Ba à, ba cũng biết, con vừa nhận hai em gái đáng thương về, mà các nàng lại không quen thuộc gì nhà chúng ta cả, cần phải chăm sóc ...”

“Cái này con yên tâm, ba sẽ thu xếp người chăm sóc cho các nàng! Tiểu Tự có thể thay con chăm sóc cho hai nàng!” Dương Chấn Quỳnh cười, vẫn không chịu tha : “Tiểu Vân nhi, con đi với Tinh Tinh đi, chỉ có nửa ngày thôi, không có gì đâu, đừng làm ba thất vọng!”

Dương Dạ không biết nên nói thế nào nữa, Dương Tự đứng bên cạnh nghe Dương Chấn Quỳnh nói vậy, lập tức quay đầu lại nói : “Ý kiến hay đó ba! Con sẽ chăm sóc cho!” Nói xong liền lấy cái muối trong miệng ra, đặt lên bàn nói : “Nhưng mà con chỉ chăm sóc cho Tiểu Đán thôi! Tiểu Thi thì để cho nha đầu Dương San chăm sóc là được rồi!”

” Dương San?” Dương Dạ sững sốt : “Không phải nó đến nhà của Quân Hình sao?”

“Đúng vậy, đến đó!” Dương Tự hưng phấn đến nỗi hai mắt tỏa sáng : “Nhưng mà sáng hôm nay nó vừa gọi điện về, em nói cho nó biết tin anh trở về, nó liền nói là hôm nay nó sẽ trở về cùng chị Quân Hình”

“A? Quân Hình cũng về?” Dương Dạ giật mình, thiếu chút nữa làm đổ luôn chén cháo trước mặt, vội vã quay đầu qua nhìn Dương Chấn Quỳnh và Tinh Tinh, nói : “Ba! Con hiểu rồi ba! Con nhất định sẽ đi với chị Tinh Tinh! Chị Tinh Tinh! Để em đi lấy đồ với chị nha! Em cầu xin chị đó ...”

.....

Trước khi đi, Dương Dạ lo lắng đi gặp Tây Thi và Trịnh Đán một chút, nói với hai nàng rằng mình cần phải ra ngoài, sẽ trở về ngay, có việc gì cứ nói chị Hiểu Hiểu và chị Ôn Nhu được rồi. Đồng thời còn dặn Hiểu Hiểu và Ôn Nhu, phải chăm sóc tốt cho Tây Thi và Trịnh Đán, nhưng mà tuyệt đối không mang hai nàng đi ra ngoài làm gì, cứ ở trong phòng là tốt rồi, đừng đi đâu cả! Đồng thời còn dặn là tuyệt đối không thể cho thằng em Dương Tự có cơ hội tiếp xúc riêng với Trịnh Đán! Sau đó lại đi gặp và dặn Dương Tự, nhất định phải giữ bí mật! Nếu như Quân Hình trở về, thì tuyệt đối không để cho nàng ta biết về sự tồn tại của Tây Thi và Trịnh Đán ... Ít nhất là trước khi hắn trở về!

“Yên tâm đi anh, ai dám động vào một cọng tóc của Tiểu Đán, em sẽ đuổi ra khỏi Dương gia! Ba cũng không ngoại lệ đâu!” Dương Tự vẫn còn đang trong trạng thái điên cuồng, múa tay múa chân thúc giục đại ca đi lẹ lẹ ỉnh nhờ.

Trên mặt Dương Dạ liền chảy ra một giọt mồ hôi thật lớn, lại căn dặn : ”Còn Tiểu Thi nữa!”

“Biết rồi! Nhất định!” Dương Tự đáp ứng xong liền đuổi đại ca đi, xoay người lại lăm bắm : “Tiểu Thi? Tiểu Thi là ai vậy cả ...”

Sau khi thu xếp xong, Dương Dạ liền mang theo Tinh Tinh đang cực kỳ không tình nguyện rời khỏi Dương gia đại trạch. Không có bày vẽ gì cả, chỉ có Dương Dạ , Tinh Tinh, một lái xe và một người hầu thôi. Người hầu và người lái xe này gọi là gì nhỉ? Thôi cứ gọi là Tom and Jerry đi, dù sao thì vai của hai người này cũng chẳng có tác dụng gì lớn lao cả ... nói thẳng ra là vừa ra sân khấu đã chết.

Có nhiều người sẽ kỳ quái là, tại sao một gia tộc khủng như Dương gia, mà đại thiếu gia đi ra ngoài cửa lại không có một vệ sĩ nào cả? Nguyên nhân thật ra là như vậy, cũng bởi vì thực lực của Dương gia quá khủng rồi, không chỉ một tay che trời, mà ngay cả những thế lực ngầm bên dưới cũng rất sợ hãi, cho nên mấy chuyện này không làm cho Dương gia và bốn gia tộc còn lại phải sợ hãi khi đi ra đường, kẻ nào dám đối nghịch với bất kỳ ai trong năm đại gia tộc này, cho dù chỉ là đắc tội một chút thôi, thì cũng hoàn toàn là tự hủy!

Cho nên, bất luận là ai trong Dương gia đi ra ngoài cũng không cần nhiều vệ sĩ làm gì, cái biển số xe thôi cũng đã là một thứ có thể chứng minh thân phận rồi, làm cho đối phương hoặc là khúm núm, hoặc là nhượng

bộ lui binh.

Nhưng mà, thật sự là không có kẻ nào dám chống đối với năm đại gia tộc sao? Chưa chắc ...

.....

Nơi ở bên ngoài Dương gia của Tinh Tinh cũng không tính là xa, còn chưa đến được trung tâm thành phố nữa, Dương Chấn Quỷ sử dụng một ít quan hệ của mình để mua nó, tuy là không thể làm ra một kiến trúc khổng lồ như Dương gia đại trạch, nhưng mà cũng là một chỗ trong khu dân cư xa hoa không kém.

Dọc đường đi, Tinh Tinh và Dương Dạ ngồi phía sau xe, đều mang suy nghĩ riêng trong đầu cả, Tinh Tinh thì sợ Dương Dạ, còn Dương Dạ thì lại sợ mình hù Tinh Tinh sợ, cho nên mỗi câu nói của Dương Dạ nói ra, Tinh Tinh đều trả lời rất lễ phép và ngắn gọn, sau đó cả hai người đều im như thóc.

Xe cũng nhanh chóng chạy đến khu dân cư, nơi trước đây Tinh Tinh ở. Dương Dạ vẫn còn đang nghĩ cách nào để làm hòa với chị Tinh Tinh lại.

“Chị Tinh Tinh, trước đây em có phải là đã đắc tội với chị quá đáng?”

“Không sao cả”

“Chị Tinh Tinh, em thật sự mong muốn chị có thể tha thứ cho lỗi của em trước đây, tuy rằng cái thật sự không liên quan đến em”

“Được”

“Chị Tinh Tinh, tuy rằng em không thể gọi chị là mẹ, nhưng mà sau này chúng ta cùng sống dưới một mái nhà, làm bạn với nhau cũng tốt mà, đúng không?”

“Ừ, đúng vậy”

“Chị Tinh Tinh, vậy chị nói một chút ấn tượng của chị về em từ trước đến giờ đi? Còn ấn tượng bây giờ thì thế nào?”

“Không biết nói sao”

“Chị Tinh Tinh, vậy chị có nguyện ý có thêm một người bạn không, nếu có thì vào canh ba đêm nay, ở cây thụ trước nhà, chúng ta cùng nghiên cứu về thi từ ca phú nhé?”

.....

Đang nói chuyện, bỗng nhiên thân thể của Dương Dạ và Tinh Tinh liền bị kéo về phía trước, bởi vì chiếc xe đột nhiên thắng gấp.

“Sao thế? Tom? Jerry? Xảy ra chuyện gì?” Dương Dạ vội vàng hỏi, đồng thời cũng nhìn ra ngoài cửa, thấy có hai ba chiếc xe đang đậu ngang giữa lối đi. Mà trên chiếc xe kia đang có một người đàn ông bước xuống nhìn về hướng này.

“Phía trước xảy ra chuyện gì? Dám cản xe của Dương gia!” Tom tức giận nói : “Đại thiếu gia, bà chủ, tôi xuống xe xem sao!” Nói xong liền mở cửa xe đi xuống dưới.

Dương Dạ nhìn thoáng qua chiếc xe chặn đầu, trong lòng bỗng có một dự cảm không tốt, vô thức quay đầu lại, nhìn qua cửa sau! Quả nhiên, phía sau cũng có một chiếc xe chặn ngang, hoàn toàn chặn mất đường lui!

“Tom trở về!” Dương Dạ vội vàng hô lên, nhưng mà đã muộn rồi, Tom đi đến chiếc xe đó, đang mở miệng tính lý luận cái gì với đối phương, nhưng vừa mở miệng ra thì đột nhiên ngã xuống! Mấy người đàn ông trong chiếc xe chặn đầu đang đi về hướng này.

“Đại thiếu gia, không tốt!” Lái xe Jerry khẩn trương kêu lên, cùng lúc đó, một khẩu súng được gắn ống giảm thanh đưa vào trong cửa sổ xe, sau đó, Dương Dạ và Tinh Tinh rõ ràng nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên, đầu của Jerry nổ tung ra, máu và não vang tung tóe lên trên cửa sổ xe chỗ ngồi cạnh người lái, thân thể của Jerry cũng gục ngã xuống đất!

Tinh Tinh nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn sợ hãi, hai tay bùm lấy miệng la hoảng lên. Dương Dạ thì đã rõ ràng những kẻ này không phải người thiện, hẳn và Tinh Tinh đang gặp nguy hiểm. Vì vậy vươn tay phải ra,

cầm lấy cổ tay trái vắn vắn, nhưng đáng tiếc là, cổ tay trái không hề có cảm giác nóng rực như bình thường, ngược lại còn có chút lạnh lẽo!

Trong lòng Dương Dạ cả kinh, những lời nói của Dương lão thái thái lúc trước, bỗng hiện ra trong đầu của hắn :

“Nghe rõ đây! Thứ hai, làm tu sĩ, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ trở về, thì sẽ có một khoảng thời gian không sử dụng được năng lực, cho dù ta không thu năng lực của con về, thì con cũng sẽ giống như người bình thường một khoảng thời gian!”

Tiêu rồi! Bây giờ năng lực của mình thật sự không có! Bây giờ nên làm sao đây? Mẹ kiếp! Tại sao lại xui như vậy? Lẽ nào mình và chị Tinh Tinh sẽ chết ở đây?

75. Chương 75: Chạy Không Khỏi Hòa Thượng Cũng Chạy Không Khỏi Miếu.

Dương Dạ đang cảm thấy hối hận vô cùng, còn chị Tinh Tinh bên cạnh hắn thì bị dọa đến nổi trắng mặt, hai tay không tự chủ nắm chặt lấy cánh tay của Dương Dạ bởi vì sợ hãi.

Lúc này, xung quanh chiếc xe của Dương Dạ và Tinh Tinh đang có rất nhiều người, và ở mỗi cửa sổ xe đều là những cây súng có gắn ống giảm thanh vào, cửa xe bị giật ra, Tinh Tinh và Dương Dạ bị lôi mạnh mẽ ra khỏi xe. Dương Dạ càng xác định rằng năng lực của bản thân đang trong thời kỳ không dùng được, hắn cảm nhận rất rõ ràng rằng sức lực của những người này lớn hơn hắn nhiều.

Lúc này thật là thảm, Dương Dạ thầm nghĩ : Vực chủ, lão thái thái, mọi người đang ở đâu?

Một người đàn ông mang kính đen móc ra một tấm hình trong túi rồi nhìn thoáng qua, sau đó gật đầu với mọi người xung quanh. Lại nhìn chị Tinh Tinh một chút, trên mặt có chút nghi hoặc, quay đầu lại hỏi : “Người này là?”

“Vợ của Dương lão gia tử” Bên cạnh có người cười đáp.

Người đàn ông mang kính đen kia lại gật đầu, sau đó nhìn về hướng Dương Dạ, trên mặt nở một nụ cười :” Mày chính là Dương đại thiếu gia à? Thật là vô cùng vinh hạnh, ha ha, vô cùng vinh hạnh rằng mày có thể bị bắt trong tay tao!”

“Các người muốn làm gì thì cứ làm thôi! Đừng tổn thương đến hắn!”

Một giọng nói của phụ nữ xuất hiện ngang trời, làm ọi người bỗng sửng sốt trong nháy mắt.

Mà người giật mình nhất chính là Dương Dạ, hắn hoài nghi cái lỗ tai của mình nghe lầm, bởi vì đây là tiếng hô của chị Tinh Tinh bên cạnh hắn!

“Chị Tinh Tinh, chị ...” Dương Dạ thật sự là kinh ngạc đến ngây ngốc, vừa rồi chị Tinh Tinh còn bị dọa đến mặt trắng bệch, mà tự nhiên có thể nói ra những lời như vậy, giống như anh hùng sắp hy sinh.

” Dương Dạ, nếu em gặp phải chuyện không may, cha của em sẽ đau lòng đến chết! Em không thể ...” Sắc mặt của Tinh Tinh trở nên ngưng trọng, nhìn Dương Dạ, nhưng nói ra một nửa đã bị tên đeo kính kia chặn lời rồi.

“Ha ha, quên mình vì người? Cái tư tưởng này cũng rất cao đấy!” Tên đeo kính đưa tay bóp ngang miệng của Tinh Tinh : “Con đàn bà mà Dương lão gia tử có thể coi trọng, khẳng định là có đặc điểm không tầm thường. Bọn mày lại có tình cảm tốt như vậy ... Ai? Có phải là bọn họ thấp thò sau lưng Dương lão gia tử hay không?”

Lời này vừa nói ra, những tên cầm súng bên cạnh liền bật cười.

Sắc mặt của Dương Dạ liền trầm xuống, quay đầu lại nhỏ giọng nói với Tinh Tinh : “Chị Tinh Tinh, yên tâm, em sẽ bảo vệ cho chị!”

Chị Tinh Tinh bị tên đeo kính bóp ngang miệng, quay đầu nhìn Dương Dạ bằng con mắt phẫn nộ, sau đó bỗng nhiên ngẩng cổ lên, và tự nhiên tên đeo kính kêu cái “Á” lên một tiếng, nhanh chóng rút tay đang bị

chị Tinh Tinh cắn ra, Tinh Tinh thừa dịp này liền quay lại hô với Dương Dạ : “Em ngàn vạn lần không thể ...”

Còn chưa nói dứt lời thì Tinh Tinh đã bị ăn một cái bạt tai thật mạnh, tên đeo kính tức giận rống lên : “Mẹ mày! Cấn tao à?”

Dương Dạ nhìn thấy tất cả cảnh này, sắc mặt càng âm trầm lợi hại hơn nữa, trừng mắt nhìn chằm chằm vào đám người này, gầm nhẹ : “Bọn mày đang diễn trò à? Nói nhiều lời nhảm nhí quá vậy! Muốn giết thì cứ giết! Thả thì thả! Cô ta không tính là người nhà họ Dương!” Nói xong, liền thử thăm dò cổ tay trái của mình, nhưng mà nó vẫn lạnh lẽo không có bất kỳ phản ứng nào khác.

Tinh Tinh bị đánh đến đỏ mặt, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Dương Dạ, nàng đương nhiên là nghe thấy được, Dương Dạ nói nàng không phải là người nhà họ Dương, hoàn toàn là vì muốn nàng an toàn không bị liên lụy vào! Chỉ trong nháy mắt, trong lòng Tinh Tinh lập tức có đủ mùi vị ngọt, mặn, chua, cay và đắng, nàng đã bắt đầu tin tưởng rằng Dương Dạ đã thật sự chấp nhận mình là một phần tử của Dương gia, là thật tâm thỉnh cầu sự tha thứ cho tất cả, nhưng nàng lại chỉ nghĩ đến những chuyện của quá khứ mà thôi. Vì vậy, trong nháy mắt đó, ủy khuất và cảm động lập tức giao hòa với nhau, nước mắt cũng không tự chủ chảy xuống.

Dương Dạ thấy chị Tinh Tinh khóc, cho rằng nàng ta bị đánh đau nên khóc, bỗng nhiên cảm thấy tức giận mà không hiểu, thân thể đột nhiên xông lên muốn nắm cho tên đeo kính một cái.

Hai tên bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, một trái một phải ôm cứng lấy hai cánh tay của Dương Dạ, còn tên đeo kính thì xoa xoa tay của mình, cười cười đi đến trước mặt của Dương Dạ, vỗ vỗ mặt hắn : “Thế nào? Muốn đánh trả à? Ha ha ha ... yên tâm đi, hai người bọn mày tạm thời không chết đâu, tao rất trông cậy vào việc dùng Dương đại thiếu gia, và bà mẹ nhỏ của mày để kiếm một chút tiền! Ha ha ha ...”

Tên đeo kính vừa nói xong, lập tức làm cho Dương Dạ vui vẻ! Thì ra là muốn bắt cóc tổng tiền! Còn tưởng rằng là kẻ thù tìm đến trả nợ máu chứ! Dương Dạ hưng phấn lên, bắt cóc thì tốt rồi, không gặp nguy hiểm tính mạng, coi bọn mày có thể hung hăng bao lâu, chờ đến khi năng lực tu sĩ của tao khôi phục lại, hừ, đến lúc đó xem cả bọn tụi mày chết như thế nào!

“Lên xe đi Dương đại thiếu gia! Không muốn chết thì nghe lời!” Tên đeo kính cười nói, đưa tay đẩy Dương Dạ một phen.

Dương Dạ bị đẩy đến lão đảo, bỗng nhiên cũng cười vui vẻ, bởi vì nghĩ rằng không cần bao lâu nữa là có thể trả thù mấy tên bại hoại này rồi, cho nên trong lòng vui vẻ.

Nụ cười của hắn tự nhiên làm ấy tên cướp trực lợi xung quanh giật mình sờ da gà, mở to mắt nhìn Dương Dạ đến ngẩn người, không ngờ rằng Dương Dạ càng nghĩ đến việc trả thù vui vẻ, cho nên càng cao hứng hơn, vì thế nụ cười trên mặt cũng càng xán lạn hơn,. Cái này khiến ấy tên cướp xung quanh nghĩ rằng, tên Dương đại thiếu gia này khẳng định là bị sợ đến điên rồi.

Càng làm cho bọn chúng không ngờ là, Dương Dạ vừa leo lên xe của chúng, bỗng nhiên quay đầu lại hô với Tinh Tinh một câu : “Này! có nghe thấy không? Đừng có nghĩ chạy trốn gì nhé! Chỉ cần chị thành thật! Em bảo đảm là chị sẽ không có chuyện gì! Nhớ kỹ!”

Tên đeo kính và những tên còn lại vừa nghe xong, lập tức cười ngất lên! Bởi vì chúng nhận định rằng, tên Dương đại thiếu gia này tuyệt đối là điên rồi! 101% là điên rồi!

Trên xe, Tinh Tinh và Dương Dạ được chia ra ngồi hai chiếc xe khác nhau, hơn nữa trên đầu bọn họ còn bị trùm cái túi vải màu đen, căn bản là không nhìn rõ phương hướng, ngồi ở phía sau xe, trái phải đều có cướp, để bọn họ vào giữa, như vậy thì khỏi cử động gì cả.

Tinh Tinh trong bóng tối đang mang tâm sự nặng nề, cảm khác hàng ngàn hàng vạn lần, nghĩ rằng tình yêu chân thành của mình và Dương Chấn Quý cuối cùng cũng được thừa nhận, nhưng không ngờ rằng lại gặp phải loại chuyện này, rất có khả năng là sẽ không được hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc về sau nữa.

Còn Dương Dạ trong bóng tối? Bởi vì hôm qua hắn làm với Hiểu Hiểu bốn năm lần rồi, cho nên thân thể hơi mệt nhọc, hơn nữa bây giờ trong lòng cũng không có bất kỳ gánh nặng nào cả, lúc này hắn ngồi giữa hai tên cướp, đầu dựa vào vai một tên, và ngủ khò khò đi ...

.....

Không biết là qua bao lâu, chiếc xe rốt cục đã dừng lại, Tinh Tinh bị lôi xuống xe trước, còn trong chiếc khác, Dương Dạ cũng bị đánh thức và lôi xuống luôn.

Cái túi vải màu đen trên đầu được lấy xuống, nhưng Dương Dạ vẫn không biết mình đang ở đâu cả, đây là một căn phòng thật lớn, trần nhà ít nhất cũng cao sáu bảy mét. Bốn phía đều là tường màu trắng, trên tường này đặt vô số rương sắt, nhìn qua có vẻ âm u đáng sợ. Trong phòng còn có một cái giường nệm, và hai cái ghế nữa.

Tinh Tinh đứng bên cạnh Dương Dạ, dùng ánh mắt kỳ quái theo dõi liên tục, nàng thật sự rất kỳ quái vì hành động khác thường hồi nãy của Dương Dạ, bởi vì nàng không thể nào tìm được lời giải thích hợp lý trong tư duy logic của mình.

Dương Dạ quay đầu lại mỉm cười thoải mái với Tinh Tinh, sau đó ngáp một cái, duỗi lưng ra.

Tên đeo kính lại cười đi vào, đứng trước mặt của Dương Dạ và Tinh Tinh, cười nói : “Làm khổ hai vị quý tộc giàu có rồi, ở đây kém hơn nơi ở xa hoa của các vị, điều kiện cũng kém một chút, chú ý nha” Nói xong liền quay đầu lại nói với một tên đàn em : “Trối lại!”

Một tên đàn em phía sau lập tức đi tới, dùng dây thừng nhỏ, trối hai tay của Dương Dạ ra phía sau, sau đó còn buột hai ngón cái của Dương Dạ lại nữa. Dương Dạ cũng không hề giãy dụa, tùy ý để cho tên đàn em trối, lâu lâu còn ngáp một cái, vẻ mặt rất là thoải mái. Bởi vì vừa rồi lúc xuống xe hắn đã sờ sờ cổ tay trái của mình một chút, đã không còn cảm giác lạnh như băng nữa, mà có một chút hơi ấm của mặt trời mọc rồi.

Tinh Tinh cũng không phản kháng, khi hai tay bị trối lại thì chỉ hơi nhú mày mà thôi.

“Dương đại thiếu gia, còn có ... Dương tiểu phu nhân? Ha ha ha ... các người không cần sợ” Tên đeo kính rốt cục đã tháo kính xuống, để lộ ra hai con mắt lác liêu như kẻ trộm, cái mặt thật dài và cái mũi cũng thật dài, nhìn qua rất giống một con chó Béc Ghê : “Hai vị cứ yên tâm ở đây đi, nếu như tất cả thuận lợi, hai vị có thể trở về nhà rất nhanh”

Đang nói chuyện thì một tên đàn em đi vào, đưa cho hắn một cái điện thoại, nhỏ giọng nói : “Bì Cầu ca, điện thoại của ông chủ!”

Dương Dạ nhìn tên mặt chó béc ghê này, trong lòng thầm nghĩ : Ha ha, tốt, Bì Cầu ca à, chờ xem lát nữa tao lột da chó của mày thế nào!

Bì Cầu ca lập tức cầm lấy điện thoại trong tay của tên đàn em, biểu tình trên mặt liền trở nên nghiêm túc, chỉ là nghe điện thoại thôi mà làm như cái điện thoại này là tổ tông của mình vậy.

“A lô? Ông chủ à, em là Bì Cầu đây! A? Vâng vâng vâng, bắt được rồi! Đang ở bên chỗ em! Ồ? Được được, hiểu rồi! Em lập tức đến ngay! Ngài cứ yên tâm, ông chủ! Được được! Hẹn gặp lại ông chủ! Ông chủ bảo trọng thân thể! Ông chủ nhất định phải bảo trọng thân thể ...” Bên kia đã cúp điện thoại rồi mà bên này Bì Cầu ca vẫn tiếp tục tươi cười nịnh hót, cái kiểu này chỉ thiếu những lời như “Ông chủ, em yêu ông” hay là “Ông chủ, chơi em đi” chẳng hạn ...

Dương Dạ cúi đầu cười ha hả, cười đến nỗi làm cho Tinh Tinh bên cạnh khó hiểu, thậm chí là cũng cho rằng tinh thần của Dương Dạ đang bị rối loạn.

Thật ra thì, sau khi hai tay của Dương Dạ bị trối ra đằng sau, tay phải tranh thủ mò lấy cổ tay trái, mà tay trái thì âm thầm dùng sức một chút, tay phải vừa sờ lên, cổ tay trái lập tức nóng lên. Sự thay đổi này làm cho Dương Dạ càng ngày càng thấy thú vị, hắn đặc biệt thích tại cái thế giới hiện đại này, thử xem năng lực của mình rốt cục là cường đại đến đâu, nếu như là giống như là súp pờ men vậy thì khẳng định là một chuyện rất đã ghiền rồi ...

Tinh Tinh bên cạnh thật sự là bị dọa đến sợ hãi rồi, không nhịn được nhẹ giọng hỏi : “Dương Dạ, em ...”

“Em không sao, em chỉ vui vẻ thôi, hắc hắc ...” Dương Dạ cười nhìn Tinh Tinh : “Chị Tinh Tinh, chờ một lát nữa, em mời chị xem trò hay đặc sắc ...”

76. Chương 76: Doanh Cứu Song Mỹ.

Bên này Dương Dạ cười liên tục như bị thần kinh, bên kia Bì Cầu ca đang nói chuyện điện thoại đương nhiên cũng có thể nghe được, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn về hướng của Dương Dạ.

Sau đó, Bì Cầu ca cúp máy, quay đầu lại nói với tên đàn em bên cạnh : “Này, Phì Sỏa! Bây giờ tao đến chỗ của ông chủ một chút, mày kêu đám anh em lại đây, coi chừng hai người này cho tao! Ngàn vạn lần không được bắt cần, nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt!”

Tên đàn em tên là Phì Sỏa gật đầu liên tục.

“Ừ, ông chủ nói bên kia cũng đã bắt được Nam Vinh tiểu thư rồi, chúng ta sắp phát tài rồi ...” Trên mặt Bì Cầu ca hiện lên vẻ đang mơ, sau đó chợt giật mình, nói : “Được rồi, tao đi, nhớ kỹ! Coi chừng hai người kia! Tao đi đến chỗ Cổ lão tam, nếu xảy ra vấn đề gì, tao sẽ lấy mạng của mày!” Bì Cầu ca ra sức trừng mắt một chút, đáng tiếc là mắt của hắn như mắt chuột, cho nên trừng rồi cũng chẳng lớn như lúc không trừng.

Dương Dạ bị trói hai tay, tiếp tục len lén cười liên tục, còn nhỏ giọng lẩm bẩm học theo câu nói của Bì Cầu ca : “Nếu xảy ra vấn đề gì, tao sẽ lấy mạng mày! Ha ha ha ha ...”

” Dương Dạ, em rốt cục bị gì vậy? Em đừng ... đừng làm chị sợ” Tinh Tinh thật sự đúng là không chịu nổi nữa, vào cái thời khắc nguy hiểm như vậy, giống như đi dạo qua quỷ môn quan mà Dương Dạ tự nhiên có thể cười được, và còn cười đến hải lòng như thế? Cái này không phải là bệnh tâm thần thì là gì?

Dương Dạ cười, thấy Bì Cầu ca trừng mắt nhìn mình rồi đi ra khỏi phòng, trong lòng có chút tiếc nuối. Mẹ kiếp, tự nhiên lại để hắn chạy! Xử lý mấy thằng bình tôm tướng cua thì có ý nghĩa gì? Chờ một chút, Nam Vinh? Sao nghe quen tai quá vậy? Nam Vinh Nam Vinh Nam Vinh À, Nam Vinh không phải là gia tộc của Quân Hình sao? Vậy Nam Vinh tiểu thư không phải là ...

Cái này làm cho Dương Dạ khản trương, lẽ nào Quân Hình cũng bị bắt? Vậy em gái Dương San ở cùng nàng, không phải cũng bị bắt? Nguy! Dương Dạ chậm rãi nhớ lại câu nói của Bì Cầu ca, đến chỗ của Cổ lão tam? Đây là người bắt Quân Hình và Dương San sao ... Nghĩ như vậy, Dương Dạ liền nở một nụ cười, một trò đùa chết người dần dần hiện lên trong đầu của hắn...

Sau khi Bì Cầu ca ra ngoài, Phì Sỏa của đi ra một chút, đứng bên ngoài nói chuyện với mấy thằng đàn em cả nửa ngày, mà bên này Dương Dạ cũng chậm rãi đứng lên, tay phải xoa xoa cổ tay trái, cảm thấy nó bắt đầu nóng lên. Đồng thời cũng cảm thấy được trong cơ thể của mình quả thật đã có một cỗ nhiệt lượng đang chậm rãi tăng trưởng.

Cái tên Phì Sỏa kia sau khi thu xếp ười mấy tên đàn em xong, liền đi vào phòng, liếc nhìn Dương Dạ một cái, trừng to mắt ra đi tới : “A! A! Dương đại thiếu gia, làm gì vậy nhĩ? Vạn khí à? Mày có thể bay sao?”

Dương Dạ chấp tay ra sau, ngồi trên ghế ngẩng đầu lên cười, trong con mắt hiện lên sự tàn bạo khi nhìn về hướng của Phì Sỏa : “Cách xa tao ra một chút! Tao không nói chuyện với heo!”

“Ai da, còn cứng đầu à?” Cái đầu của Phì Sỏa hầu như là không có cổ, chỉ là loại người sai đầu đánh đó, hắn cho rằng Dương đại thiếu gia của danh gia vọng tộc này có thói quen kiêu ngạo ương ngạnh, trong lúc như vậy mà còn dám dừng cảm với mình, thật sự đúng là không biết sống chết!

Trên mặt của Dương Dạ vẫn là một nụ cười, quay đầu nhìn Phì Sỏa : “Này heo, tao cầu xin mày, ngàn vạn lần đừng đánh tao, đừng đánh tao!”

“Ha ha ha, sợ rồi à?” Phì Sỏa giơ một tay lên : “Nuông chiều từ bé, không ai đánh qua, phải không? Ha ha, xem ra mày cũng chỉ là một thằng chết nhất!”

“Không phải vậy, tao sợ là sợ mày đánh xong rồi mày không tốt thôi!” Dương Dạ chớp mắt nhìn Phì Sỏa : “Mày đánh tao một cái, tao khẳng định sẽ trả lại mày mười cái, mày tin không, tao đánh xong mười cái rồi, lại đánh ày phù mỗ máu?”

“Mày khá là kiêu ngạo đấy” Phì Sỏa vung tay lên đấm một cái vào mặt của Dương Dạ : “Nào! Tao nhìn xem mày đánh phù mỗ máu của tao thế nào!”

Cú đánh này đúng là đau thật, Dương Dạ vốn tưởng rằng sẽ không đau lắm, nhưng không ngờ rằng cảm giác đau đốn lại chân thật như vậy, cái này làm Dương Dạ nổi giận : “Mày ... mày đánh lại một cái nữa xem?”

“Mày nghĩ rằng tao không dám đánh một thằng khốn như mày à! Mày nghĩ tao không dám à! Dám hay không này! Dám hay không này!” Phì Sỏa trừng to mắt ra, vừa kêu gào vừa tát cho Dương Dạ ba cái sau mỗi chữ không dám.

Dương Dạ đau đến nổi nhe răng nhếch miệng, và cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao mình lại đau? Càng làm cho Dương Dạ kinh ngạc hơn là, lần này xoa xoa vào cổ tay trái, thì tự nhiên nó lại có cảm giác lạnh xuống!

Xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ lão thái thái đùa giỡn với mình? Dương Dạ rốt cục đã bắt đầu sốt ruột, cái cảm giác này giống như là sắp đến rồi nhưng thật ra là chưa đến đâu cả, lẽ nào trong thế giới này mình không thể sử dụng được năng lực của mình sao?

“Sao nào? Mày lại đây! Mày cho rằng mày là đại thiếu gia thì tao sợ mày à?” Phì Sỏa làm ra vẻ tiểu nhân đắc chí, có thể đánh được Dương đại thiếu gia nổi tiếng vài cái tát, sau này nói chuyện với anh em, cũng có cái mà khoe khoang.

Dương Dạ tức đến nghẹn họng, cổ sức giãy dụa một chút, đến nổi thiếu chút nữa làm đứt ngón tay cái, nhưng năng lực vẫn không khôi phục!

“Gì gì? Động đây cái gì nữa? Mày còn lộn xộn coi chừng tao chém chết mẹ đấy!”

Dương Dạ hoàn toàn trợn tròn mắt, lạnh lùng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Phì Sỏa, trên mặt lập tức xuất hiện ra một nụ cười đẹp mê hồn : “Cái này ... Phì ca, em không sao cả, ngài cũng đánh mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi” Không có biện pháp, cái xích ấn chết tiệt tự nhiên không có phản ứng, trong lòng Dương Dạ cũng lạnh theo, mà quan trọng hơn là, cái này đúng là đau vãi cả Hà ra! “Ha ha ha, đúng là một thằng chó nhát gan! Cái kiêu ngạo vừa rồi của mày đâu?” Phì Sỏa nói xong, lại vung tay lên : “Có tin tao đánh mày phù mỗ máu không?”

Vừa dứt lời, thân thể của Phì Sỏa liền bị đẩy mạnh ra, đột nhiên nghiêng ngã một chút, sau đó ngã cái rầm xuống đất. Dương Dạ sửng sốt, nhìn lại, thì thấy chị Tinh Tinh đã che trước mặt hắn, cả mặt đỏ lên, hô : “Không được đánh hắn!”

Tinh Tinh này giờ vẫn ngồi bên cạnh Dương Dạ, tuy rằng hai tay bị trói lại với nhau, nhưng thân thể và hai chân vẫn có thể tự do hành động, thấy Phì Sỏa cứ đánh Dương Dạ, nàng bỗng nhiên bắt đầu phẫn nộ, sự phẫn nộ này ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu được, giống như là nhìn thấy con của mình bị người ta ăn hiếp vậy, dưới cơn xúc động đã lao đến đụng ngã Phì Sỏa.

“Con mẹ nó đúng là không ngờ!” Phì Sỏa ngồi dậy từ mặt đất : “Gầy như cây sấu mà tự nhiên lại có sức lớn như vậy!” Nói xong, Phì Sỏa vỗ vỗ cái mông, lại cười âm hiểm : “Có phải là mày cảm thấy cô đơn không? Muốn khiến tao chú ý? Muốn làm chút gì đó cho qua thời gian? Hắc hắc, sao lại không biết xấu hổ như vậy ...”

.....

Nửa tiếng sau, Bì Cầu ca mang theo ông chủ của hắn trở về, hắn vừa bước vào trong phòng liền dò xét bốn phía, Phì Sỏa đi ra nghênh tiếp hắn bằng vẻ mặt tươi cười, cung kính nói : “Xin chào ông chủ! Bì Cầu ca đã về!”

Trên mặt Bì Cầu cũng là một nụ cười dễ mến, khom lưng đưa tay mời ông chủ vào phòng, sau đó quay đầu lại trừng mắt nhìn Phì Sỏa : “Xảy ra chuyện gì? Sao mày lại chảy máu mũi?”

“A? À! Bì Cầu ca, em ... hắc hắc, em dùng thử bà chủ nhỏ của Dương thị gia tộc kia một chút” Phì Sỏa cúi đầu nói : “Thật sự đúng là không tâm thương! Thảo nào lại được Dương lão gia tử coi trọng!”

“Con mẹ mày, mày là thằng khốn!” Bì Cầu ca tát cho Phì Sỏa một cái : “Đã nói là không được chạm vào con tin! Mày là đầu heo à!”

“Xin lỗi Bì Cầu ca, xin lỗi, xin lỗi ...” Phì Sỏa liên tục xin lỗi, Bì Cầu nhìn hấn, thấy ông chủ đã đi vào trong phòng, liền đám Phì Sỏa thêm một cái nữa, rồi vội vàng đuổi theo.

Ông chủ kia đi vào trong phòng, đứng trước mặt của Dương Dạ và Tinh Tinh, Dương Dạ vừa nhìn thấy được “ông chủ” trong miệng của Phì Sỏa và Bì Cầu, thiếu chút nữa đã sặc cười chết. Bởi vì hấn ta mặc một cái áo khoác màu đen, mang một cái mũ da màu đen, phía dưới còn có một cái kính râm màu đen, mà dưới cái kính râm màu đen lại là một cái khẩu trang màu đen ... Nói chung là cả người cái gì cũng màu đen, người không biết còn tưởng đầu hấn ta mới từ ở trên xuống hoặc ở trong ra!

Bì Cầu ca chạy vào, cười hề tiện đi đến bên cạnh ông chủ, xoa xoa hai tay nói : “Hắc hắc, ông chủ, thế nào rồi, không tồi chứ?”

“Ừ, không tồi!” Ông chủ chấp tay sau đít, gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói : “Mang hấn lên xe, chúng ta đi đến chỗ Cổ lão tam”

.....

Dương Dạ và Tinh Tinh liền bị chụp túi vải đen lên đầu, sau đó bị lôi ra khỏi phòng tống lên xe, sau một hồi xóc qua xóc lại, xuống xe, hai người lại bị kèm đi , Dương Dạ cảm thấy mình đang đi đến một cánh cửa trong bóng tối, sau đó bị thúc đi lên lầu, cuối cùng dừng lại, xung quanh đầy những tiếng bước chân hỗn độn.

Khi cái túi vải trùm đầu bị rút ra, Dương Dạ rốt cục đã nhìn thấy rõ chung quanh, hình như đây là một đại sảnh, phòng khách có một cánh cửa bên trái. Hấn và Tinh Tinh đang đứng giữa sảnh, xung quanh đứng đầy những tên đàn em của Bì Cầu, bao gồm cả tên Phì Sỏa kia. Tất cả mọi người đều cúi đầu xuống đất, chăm chú nhìn đầu ngón chân của mình.

Sau khi túi vải trùm đầu của Tinh Tinh bị lột xuống, thì trong mắt của nàng vẫn còn mang sự kinh ngạc và kỳ quái nhìn Dương Dạ.

Bì Cầu và một người đàn ông xa lạ đi ra khỏi một cánh cửa trong phòng, vừa đi vừa cười nói. Ánh mắt hai người đồng thời nhìn lên người của Dương Dạ và Tinh Tinh, cảm giác giống như đang nhìn một đồng tiền vậy, bốn mắt đều lóe sáng hình đô la \$_\$.

“A, anh Đại Đầu, Cổ tam ca đâu?” Bì Cầu đi vào phòng khách, cười hỏi người kia.

Cái người được gọi là anh Đại Đầu ấy cũng cười, cũng giống như Bì Cầu vậy, là nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười : “À, tam ca đang nói vài chuyện với ông chủ, lập tức lên đây ngay”

“Ha ha, chuyện lần này, anh Đại Đầu làm rất lưu loát. Ngoại trừ Nam Vinh tiểu thư ra, nghe nói cũng thuận lợi bất luận cả Dương tiểu thư phải không?” Bì Cầu nịnh nọt.

Dương Dạ đứng trong đại sảnh, trong lòng âm thầm vui vẻ, quả nhiên giống như hấn đoán, em gái Dương San cũng bị những tên khốn nạn của xã hội này bắt lấy, ha ha, cái này thì hay rồi, hai món nợ cùng tính một nơi luôn!

Cái tên Đại Đầu kia cười khiêm tốn, nói : “Ha ha, anh Bì Cầu nói quá lời, tôi chỉ may mắn thôi” Nói xong, liền đi vào trong đại sảnh, Đại Đầu nhìn trái nhìn phải một chút, nói : “Ồ, anh Bì Cầu, đám đàn em của anh đúng là có quy củ thật!”

Bì Cầu nhìn xung quanh một cái, sau đó quay đầu cười cười với Đại Đầu, nhưng trong lòng cũng kỳ quái, tại sao đám đàn em hôm nay lại an phận như thế nhỉ ?

77. Chương 77: Quay Về Cảnh Đấu Võ Hồi Nãy. (thượng)

Phì Sỏa cúi đầu thật sâu xuống đất, cái thân hình nặng gần một trăm ký của hấn ử rũ xuống giống như đồng thịt chết treo ngoài chợ vậy. Đại Đầu và Bì Cầu lúc này đã đi đến trước mặt của Dương Dạ, Dương Dạ ho khan một chút rồi lớn tiếng nói : “Này! Hai người bọn mày! Nói! Nam Vinh tiểu thư và em gái của tao đang ở đâu?”

Đại Đầu sững sốt một chút, sau đó cười rộ lên : “Dương đại thiếu gia thật có dũng khí, còn công sức lo cho người khác à? Ha ha ha, yên tâm đi, thấy cái phòng kia không?” Đại Đầu chỉ về cánh cửa mà hắn mới vừa bước ra trong phòng khách : “Hai con đây đang ở trống, nếu như mày không thành thật thì tao sẽ kêu đàn em vào vui vẻ một chút đấy, ha ha ha”

Đại Đầu còn chưa cười dứt, thì Dương Dạ cũng đã cười theo, cười đến nỗi làm cho Đại Đầu đang cười cũng phải hoảng sợ, giật mình nhìn Dương Dạ một cái, sau đó lại nhìn về hướng Bì Cầu.

“Không sao cả, anh Đại Đầu, tinh thần của thằng Dương đại thiếu gia này bị rối loạn đấy mà, ha ha” Bì Cầu cũng làm ra vẻ không thèm quan tâm.

Phì Sỏa đứng bên cạnh Bì Cầu, cúi đầu nhíu mày đau khổ nhìn Bì Cầu một cái, sau đó lại cúi đầu thấp hơn nữa.

Dương Dạ vẫn tiếp tục cười, mà những thằng đàn em của Bì Cầu đứng xung quanh thì càng cúi đầu thấp hơn.

“Ha ha, biết Quân Hinh và San San ở đây, tao yên tâm rồi!” Dương Dạ cười nói xong, hai tay sau lưng giật mạnh một cái, và sợi dây thừng buộc tay hắn liền rơi xuống đất.

Đại Đầu sững sốt một chút, không tự chủ lui về sau một bước.

“Ồ? Được nha, còn biết cả trò này cơ à?” Bì Cầu cười khinh miệt, căn bản là không chú ý đến hình dạng của sợi dây thừng khi nó rơi xuống đất, đứng tại chỗ phát tay với đám đàn em của mình một cách tự tin : “Này, bọn mày còn suy nghĩ cái đêch gì vậy, đè hắn lại cho tao!”

Tất cả im lặng, mấy tên đàn em đứng bốn phía không ai nhúc nhích, tất cả đều cúi đầu rất nghiêm túc, cúi đầu xăm soi đầu ngón chân của mình.

“Ê? Ê? Bọn mày bị điên à? Ra tay đi!” Bì Cầu kinh hãi, vội hét lớn hơn.

Nhưng vẫn không ai có phản ứng.

Dương Dạ cười một cái với Đại Đầu và Bì Cầu, sau đó đứng dậy chấp tay sau lưng, rồi nhẹ nhàng nói với đám đàn em của Bì Cầu và Đại Đầu : “Này, các anh em, bắt hai người này lại cho tôi”

Đám đàn em của Bì Cầu lập tức có hành động, tất cả đều nhanh chóng chạy tới, ba chân bốn cẳng đè Bì Cầu và Đại Đầu xuống mặt đất. Con heo mập Phì Sỏa đứng bên Bì Cầu có động tác nhanh nhất, Dương Dạ vừa nói xong, Phì Sỏa liền vung một đám lên mặt của Bì Cầu, sau đó chạy đến đè sập xuống Bì Cầu.

“Phì Sỏa, con mẹ mày điên rồi à?” Bì Cầu biến thành “phong cầu” (chó điên), mặt bị đè sát xuống đất nhưng vẫn gào lên như chó sủa.

“Xin lỗi Bì Cầu ca, em làm vậy cũng vì mạng sống!” Biểu tình trên mặt của Phì Sỏa hơi thay đổi, nhưng hai tay không hề khách khí, đè chặt đến nỗi khiến cho Bì Cầu đau đến nhếch cả hàm răng.

“Bì Cầu Bì Cầu! Con mẹ mày xảy ra chuyện gì?” Đại Đầu bị bốn năm người đè lên, không thể nào nhúc nhích được, trên mặt đầy sự kinh khủng và phẫn nộ, lớn tiếng chất vấn.

“Tao ... tao cũng không biết ...” Trên người của Bì Cầu lúc này cũng bị bốn năm thằng đè xuống, tính luôn cả thằng mập Phì Sỏa nữa, cho nên nói chuyện cũng rất là tốn sức.

Dương Dạ cười cười bước lại trước vài bước, ngồi xuống giữa Bì Cầu và Đại Đầu, nở một nụ cười đầy ẩn ý. nói : “Thế nào rồi? Đùa vui không?”

Đại Đầu bị đè đến không thể nổi, còn bên Bì Cầu thì nổi gân xanh trên mặt lên, một loạt chuyện xảy ra vừa rồi quả thật khiến cho hắn không hiểu gì cả.

Dương Dạ vươn tay vỗ vỗ vào mặt của Bì Cầu, nói : “Muốn biết chuyện gì phải không? Tao từ từ kể ày nghe ...”

.....

Chúng ta trả lúi màn ảnh lại vào khoảng một tiếng đồng hồ trước, là lúc mà Dương Dạ và Tinh Tinh đang bị trói trong phòng, và chị Tinh Tinh nhà chúng ta vừa đẩy ngã Phì Sỏ xuống.

Sau khi bị Tinh Tinh đẩy ngã, Phì Sỏ đứng dậy, nở một nụ cười dâm dăng đi đến gần Tinh Tinh, Dương Dạ rất là khấn trương, cái này gọi là gì nhỉ ? Hoạn nạn thấy chân tình thì phải Nói chung là lúc đó trong lòng Dương Dạ nảy sinh một cảm giác giống như là người thân của mình gặp nguy hiểm vậy, mà ngay lúc đó, lúc Phì Sỏ chuẩn bị đưa tay đụng vào mặt của Tinh Tinh, cái cảm giác lo lắng khấn trương này bành trướng trong lòng của hắn, thì hắn cũng rõ ràng cảm giác được, xích ấn trên cổ tay trái của mình, cái cảm giác nóng muốn phồng da nhanh chóng tăng lên, bắt đầu từ cổ tay trái kéo dài lên cánh tay, không cần nhìn cũng biết, hình vẽ xích ấn đã bắt đầu tràn ra.

Hai bàn tay bị trói sau lưng của Dương Dạ nhẹ nhàng giãy một cái, sợi dây thừng lập tức đứt ra, cảm giác giống như là cái buột tay của hắn không phải là dây thừng mà là trang giấy vậy.

Dương Dạ nhanh chóng đứng lên, tốc độ phải nói là kinh người, Tinh Tinh chỉ cảm thấy rằng trước mắt nhoáng lên, rồi sau đó, cái tên chuẩn bị sờ vào mặt mình bỗng nhiên không còn thấy đâu!

Phì Sỏ cùng tưởng mình đang nằm mơ, nửa giây trước còn sắp chạm vào mặt của bà vợ Dương lão gia tử, mà nửa giây sau đột nhiên thấy mình đang bay lượn trên không trung!

Trong lúc đang bay, Phì Sỏ còn cho rằng mình đang sinh ảo giác, bởi vì bất cóc được thiếu gia tiểu thư con nhà giàu, có thể kiếm được một số tiền lớn, làm cho hắn hưng phấn đến nỗi mất ngủ mấy đêm, cho rằng mình ngủ không đủ giấc nên sinh ra ảo giác. Bởi vì mình thật sự đang bay đi, và thậm chí là trong lúc ở giữa không trung còn ngâm nga hát lên : I can fly, I am proud that I can fly ... (Proud of you - Fiona Fund =)))

Nhưng cú té như trời giáng xuống này đã đánh vỡ giấc mộng đẹp tuyệt vời của Phì Sỏ, do đó cũng giúp hắn hiểu được một đạo lý : Bay càng cao té càng đau ... Một cú té làm mình mấy bầm dập, đầu thì quay cuồng, lúc Phì Sỏ cố gắng khôi phục lại một chút thần chí, thì kinh ngạc phát hiện ra, Dương đại thiếu gia đang đứng trước mặt của mình!

Sự phẫn nộ trong lòng Dương Dạ càng lúc càng lớn, cái cảnh vừa rồi, giống như nhìn thấy có người đang đùa giỡn với mẹ của mình, có lẽ nói là chị gái thì đúng hơn, nói chung là lửa đang tóe ra trong đôi mắt của hắn, nhìn Phì Sỏ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, vươn tay ra, nắm lấy cái cổ của Phì Sỏ giơ lên không trung, làm cho hai chân của hắn ta rời khỏi mặt đất.

Phì Sỏ bị lơ lửng không, hoàn toàn bị việc xảy ra trong nháy mắt này hù đến hồ đồ, không phải là đang nằm mơ sao? Ừa mà nếu như nằm mơ, thì tại sao mình lại đau thế này?

“Ê ku! Nãy tao nói rồi! Mày đánh tao một cái, tao đánh lại mười cái, hồi nãy mày đánh tao bao nhiêu cái?”
Dương Dạ nắm Phì Sỏ lên, cười lạnh hời.

Phì Sỏ treo trên không, hai tay liều mạng túm lấy cánh tay đang bóp cổ của mình, giãy dụa hít thở, mặt đỏ do nghẹt thở đến nỗi như mà mặt heo quay luôn rồi, hai chân cứ đá lung tung liên tục. Hắn hoàn toàn không tin, với cân nặng của mình, và với mức độ giãy dụa như vậy, mà tên Dương đại thiếu gia nhìn như chỉ được một nửa cân nặng của mình mà tự nhiên lại có thể túm lấy mình giơ lên mà không hề bị ảnh hưởng gì?

78. Chương 79: Đè Người Kiểu Cổ Thị.

Mấy tên ở ngoài nghe động vội vàng vọt lên cầu thang, vừa nhìn là biết gan của mấy tên này đặc biệt nhỏ rồi, nhưng mà tự lại thành một đám thì lá gan lại đặc biệt to, cả đám nghe thấy có tiếng đánh nhau la hét trên đây, cho nên chạy vọt lên xem.

Sau khi chạy đến lầu hai, trên mặt cả đám đều là vẻ hùng hổ, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một người thanh niên đặc biệt quen thuộc đang đứng trước cửa phòng khách lầu hai, đang mỉm cười với bọn họ.

Vì vậy mấy tên này khi chạy lên hết bậc thang, cách người thanh niên kia còn chưa được hai mét nữa, bắt đầu đứng lại nhìn.

Mấy tên này đang rất là buồn bực, ai đây ta? Đàn em của Bì Cầu? Đâu có giống! Anh em mới đến? Chưa thấy qua! Đến bán hàng khuyến mãi? Càng không có khả năng! Chẳng lẽ là kẻ xấu đột nhập vào nhà? Nhưng mà từ cách ăn mặc chỉnh tề của hắn, nụ cười thân thiết, hoàn toàn có thể cảm nhận được ý tứ hòa hòa bình bình, phản đối chính tranh, chủ nghĩa quốc tế tinh thần ...

Một tên trong đó có đầu óc coi như là thông minh nhất, nhìn chằm chằm vào người thanh niên trước mặt nửa ngày, bỗng nhiên vỗ đầu nói : “A, tao nhớ ra rồi! Hắn là Dương đại thiếu gia do bên Bì Cầu vừa mới bắt được!”

Dương Dạ mỉm cười, nhẹ giọng nói : “Ồ, anh biết tôi sao? Xin chào mọi người, có muốn kí tên không?”

Cả bọn sửng sốt, mặt biến sắc ngay, nhưng cũng đồng thời hoảng hốt, sau đó tiếp tục hùng hổ lao về hướng Dương Dạ.

.....

Mấy tên vừa xông lên này chính là đàn em của người tên là Cổ lão tam, vốn Cổ lão tam đang nói chuyện với ông chủ, bỗng nhiên nghe thấy trên lầu có tiếng động rất quái dị, nghe tiếp thì lại nghe được tiếng chửi bậy của Bì Cầu và tiếng kêu thảm của Đại Đầu, cảm thấy hình như không đúng, quay đầu lại hỏi một thằng : “Trên lầu có người của chúng ta không?”

Tên đàn em trả lời : “Đại Đầu ca lên rồi, còn lại đều là người của Bì Cầu ca!”

“Có gì đó không đúng” Cổ lão tam nhíu mày, giống như đang trầm tư suy nghĩ vậy, quay đầu lại nói với đàn em : “Mày dẫn vài người lên xem thử coi!”

Tên đàn em gật đầu, kêu thêm vài người cùng lên lầu với hắn.

Mấy tên đàn em vừa vọt đi, Cổ lão tam nhàn nhã mời một điều xì gà. Ông chủ mặc đồ đen đeo kính đen toàn thân màu đen lo lắng hỏi một câu : “Không có vấn đề gì chứ?”

Cổ lão tam hít vào một hơi thuốc, nhẹ nhàng phả ra, sau đó cười nói : “Yên tâm đi ông chủ, ở đây là chỗ của tôi mà!”

“Mày phải biết rằng, lần này chúng ta bắt đại thiếu gia và tiểu thư của Dương thị và Nam Vinh gia tộc, cần phải cẩn thận một chút!” Ông chủ mặc toàn màu đen lo lắng nói.

“Ha ha, ông chủ, chỗ của tôi, cảnh sát tìm không đến đâu!” Cổ lão tam cười nói : “Nếu như trên lầu là do bọn Bì Cầu làm bậy, thì đám anh em của tôi lên, khẳng định có thể giải quyết hết!”

Còn chưa dứt lời thì một vật thể hình người bay từ trên cao xuống, trực tiếp rớt cái rầm ngay trước mặt của Cổ lão tam và ông chủ, làm cho Cổ lão tam và ông chủ đều bị chấn động hết hồn.

“Cái gì vậy?” Ông chủ đồ đen hoảng hốt nói.

Cổ lão tam nhìn kỹ lại, trời đất! Người vừa ngã xuống chính là thằng mà mình vừa kêu chạy lên lầu! Mặt mũi bầm dập, bị đánh đến nổi hôn mê bất tỉnh.

Còn đang kinh ngạc thì lại có thêm một tên đàn em nhào lộn từ trên cao xuống với một động tác cực kỳ khó, từ trên cầu thang lầu hai bay trực tiếp xuống, nằm úp xuống dưới chân củ Cổ lão tam, cả mặt đầy máu, thằng này may mắn hơn thằng trước một chút, vẫn còn hơi tỉnh tỉnh, giãy dụa túm lấy quần của Cổ lão tam, thở dốc nói : “Tam ... Tam ca ... Dương ... Dương ... không phải ... người ...” Nói xong, gục đầu xuống, hôn mê luôn.

“Mẹ kiếp! Rốt cục là gì thế?” Cổ lão tam ném điều xì gà xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn về hướng cầu thang trên lầu.

Sao lại trùng hợp như vậy! Vì sao lại trùng hợp như vậy! Có sao lại trùng hợp như thế! Sao trùng hợp đến bất đắc dĩ thế này! Cổ lão tam vừa ngẩng đầu lên, lập tức đón lấy cái mông của một tên đàn em đang bay xuống. Tên đàn em đè thật mạnh lên mặt của Cổ lão tam một cái, khiến cho hắn ta ngã ngửa ra đất.

“Ồi ... Á ... ôi !” Cổ lão tam bị một cái thân hình gần cả trăm ký đè lên, còn chưa kịp có phản ứng gì nữa, thì lại có thêm một tên đàn em khác “phi thân” xuống khỏi cầu thang, nhắm ngay cái phần chân còn thừa bên dưới chưa bị đè của Cổ lão tam.

Lúc tên đàn em thứ ba ngã xuống, Cổ lão tam mở trừng con mắt ra, muốn chạy nhưng đã không kịp rồi, tuy rằng Cổ lão tam đã hét lên như lợn bị thọt huyết nhưng : “Đừng ... Aaaaaaa” Một tiếng kêu thảm thiết thấu trời xanh động lòng người vang lên, bởi vì khi tên thứ ba lao xuống, không biết là do ăn ở thế nào mà tự nhiên tên này chọn chỗ đáp ngay thẳng em của Cổ lão tam ... (Thốn quá ...)

Vì vậy, người đè lên người, khi tên đàn em thứ tư đáp xuống cái đồng đồ sộ bên dưới, thì Cổ lão tam hầu như đã hôn mê rồi, chỉ cảm thấy trên người toàn thân, lục phủ ngũ tạng đã bị đập nát, sắp nát thành tương hết rồi.

Đã nhiều năm qua chưa từng nghe đến cảnh tượng này! Cổ lão tam bị đè bên dưới, mà quan trọng hơn là bị đè bởi những cặp móng hôi rình của mấy thằng đàn em, ủy khuất đến nỗi muốn khóc luôn, trong lòng nghĩ : Cái gì vậy? Muốn giết thì giết đi, còn bắt người ta chịu khổ nữa! Đúng là khi dễ người khác quá ...

Dương Dạ vỗ tay, xoay người nhìn lại trong phòng khách, Bì Cầu bị đàn em của mình đè chặt đến không còn chỗ thở, và Đại Đầu đã hôn mê bất tỉnh vì đau, cười cười. Còn Phì Sỏa lúc này đã “ngã theo chiều gió”, phản tướng mình theo quân địch, và càng lúc càng bội phục sự sáng suốt của mình. Dương đại thiếu gia này thật sự không phải là người nữa, lúc này trong lòng mọi người không đơn thuần là nghe lời của Dương Dạ bởi vì muốn giữ mạng, mà hầu như đều đang suy nghĩ rằng, nếu có thể đi theo làm việc ột lão đại võ công cái thế như vậy, lại có nhiều tiền nữa, thì cả đời khăng định sẽ nổi tiếng rồi!

Vì vậy, Phì Sỏa và những tên liên quan đều đã quay lưng lại đại ca của mình, đều tươi cười nịnh nọt với Dương Dạ, trong ánh mắt khiếp đảm mang theo vẻ sùng bái và ngưỡng mộ, thậm chí là còn vươn ngón tay cái ra nữa.

Tinh Tinh đứng một bên, nhìn chăm chăm vào Dương Dạ, nàng bắt đầu cho rằng, người này khăng định không phải là Dương đại thiếu gia trước kia, mà khi ánh mắt của nàng tập trung nhìn thì phát hiện ra trong cái cổ áo sơ mi mở rộng trên người Dương Dạ, mơ hồ thấy được một dấu vết giống hình xăm màu đỏ hồng vậy.

Dương Dạ quay lại phát tay với Tinh Tinh đang khấn trương nhìn mình, xoay người, đứng vịn lan can lầu hai nhìn xuống dưới thăm dò, vừa liếc mắt liền nhìn thấy được ông chủ toàn thân màu đen đang ở đối diện bên dưới, mặc dù có cái kính râm che lại rồi, nhưng Dương Dạ vẫn cảm giác rõ ràng khi ông ta nhìn mình thì rõ ràng hiện lên sự luống cuống, lại nhìn Cổ lão tam bị đè đến muốn khóc kia, sau đó xoay người đi!

Muốn chạy? Dương Dạ trừng con mắt ra, thả người một cái, phóng từ trên lan can lầu hai, trực tiếp nhảy xuống! Ông chủ đồ đen cũng không tính là chậm, chỉ là do Dương Dạ nhảy xuống quá nhanh, rồi túm lấy cổ áo của ông ta, không một chút khách khí ném ngược ra đằng sau. Ông chủ đồ đen đã phá vỡ định luật vạn vật hấp dẫn, phá vỡ lực hút của trái đất, thân thể bay vèo ra đằng sau, đụng mạnh vào trên bức tường, sau đó từ từ chảy xuống tường, ngồi bệt dưới đất.

Dương Dạ vừa muốn đi lại hướng ông chủ, thì cửa phòng lầu một và mấy căn phòng bốn phía lập tức mở tung ra, mấy chục người đứng mảnh lao ra, cả đám tròng mắt lạnh, trong tay cầm đao, xích, côn sắt, vây lấy Dương Dạ ở giữa.

Trong khe hở trên lan can lầu hai len lén lộ ra vô số đầu người, trong đó có hai cái đầu rõ ràng nhất, một là của Phì Sỏa, cái đầu kia là của một tên đàn em tên là Vương Tài, những cái đầu còn lại đều là đàn em của Bì Cầu cả, tò mò nhìn náo nhiệt bên ngoài, nhưng lại không dám làm trái lời của Dương Dạ là canh chừng Bì Cầu và Đại Đầu. Vì thế nghĩ ra một sáng kiến là trực tiếp đánh hôn mê Đại Đầu và Bì Cầu, sau đó lẳng lẽ mò ra ngoài phòng, nằm úp người xuống, xem náo nhiệt bên dưới qua khe hở lan can.

Vương Tài nhìn thấy Dương Dạ bị ba bốn chục đàn em của Cổ lão tam vây lại, thốt lên một câu : “Người nhiều như vậy, lão đại không gặp nguy hiểm chứ?”

Phì Sỏa trừng mắt nhìn Vương Tài, cũng nhỏ giọng nói : “Mày ngu à? Lão đại ngay cả súng cũng không sợ, thì sợ gì mấy tên phế vật này?”

Mấy thằng đàn em khác bên cạnh nghe vậy đều gật đầu tán thành, rất hiển nhiên là bọn họ đều đã hoàn toàn tiếp nhận thân phận vừa được thay đổi của mình, lão đại của bọn họ bây giờ chính là Dương đại thiếu gia, bọn họ làm việc cho Dương đại thiếu gia!

Dương Dạ dưới lầu nếu mà biết, những người vừa bị hấn đánh cho kêu cha gọi mẹ, bây giờ đã nhận hấn làm lão đại mà không cần giấy phép, chắc là sẽ tức lên và đập cho bọn họ một trận!

.....

Được rồi, chúng ta nhanh chóng quay lại cảnh chính thôi, nói về tình hình bên dưới của Dương đại thiếu gia, chứ nếu mà cứ nói về mấy người này thì chắc là Dương Dạ đã đánh xong rồi.

Trên thực tế, Dương Dạ quả thật đã đánh xong rồi. Ba bốn chục tên tinh binh của Cổ lão tam, bây giờ chỉ còn lại khoảng mười mấ hai mươi người là đang đứng, những tên ngã xuống, trên cơ bản đều bị thương rất nặng, chỉ có vài tên còn chút sức lực thì đang nằm rên rỉ “Ai da” này nọ trên mặt đất, còn lại thì đều sùi bọt mép bất tỉnh cả rồi.

Thật ra thì Dương Dạ cũng không muốn ra tay tàn nhẫn như vậy, nhưng mà mấy chục người này lúc ra tay với hấn, hấn bắt đầu phát hiện ra một sự thật vô cùng khắt khe. Mấy món đồ chơi trong tay bọn người này, tuy rằng hình như không làm hấn bị thương, nhưng mà khi đánh lên người đã làm cho hấn thấy đau! Hơn nữa, hấn còn rõ ràng cảm giác được cổ nhiệt lượng trên cơ thể không còn nóng như vừa rồi nữa. Chẳng lẽ năng lực sắp biến mất?

Cho nên, trước mặt những người này, Dương Dạ không còn làm giống như lúc đối phó với đàn em của Bì Cầu, không còn muốn thử hay là chơi một chút nữa.

Bắt đầu dốc hết sức ra mà tốc chiến tốc thắng, mỗi một đám đánh ra đều dùng hết sức lực.

Sau khi đánh ra một đám, Dương Dạ liền bị một sợi dây xích đập vào lưng, làm cho hấn đau đến nhe răng ra, xoay người lại chụp lấy cái cổ của tên xui xẻo ấy, dùng hết sức lực toàn thân quăng ra ngoài, lúc tên này bay đi còn đụng phải một tên đứng sát tường, thế là hai đứa xui xẻo đều đập vào tường hết, khiến cho bức tường in dấu của cả hai lại luôn.

Những tên còn sót lại trong đám đàn em của Cổ lão tam, nhìn thấy anh em đứa thì gục ngã đứa thì bị ném lên tường, lại nhìn Dương Dạ, sau đó vội vàng ném hết đồ chơi trong tay xuống, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc nức nở cầu xin Dương Dạ tha thứ.

Dương Dạ thở phào một cái, càng kỳ quái hơn là, lúc trước tại vương cung nước Ngô một mình đại chiến hơn cả trăm tên quan binh mà ngay cả một giọt mồ hôi cũng không chảy ra, tại sao hôm nay mới đánh có một lát mà đã thở lè lưỡi như chó rồi?

79. Chương 80: Dương Thị Cực Hình.

Cổ lão tam bị bốn tên đàn em đè lên, giờ phút này đã như chết lặng rồi, không còn để ý đến việc mình đang bị đè khó thở, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người. Cổ lão tam hấn là người có tiếng tàn nhẫn trong tranh đấu hắc đạo, mỗi lần ra tay là thấy máu, có chuyện thì sẽ có người chết, bây giờ thì hay rồi, hơn mấy chục người mà đánh không lại một người, thậm chí là còn bị hù dọa sợ hãi quỳ xuống đất mà khóc lóc!

Nhưng Cổ lão tam cũng thấy rất sợ hãi, hấn ta thậm chí nghĩ rằng, hèn chi nghe nói lực lượng của Dương thị gia tộc khổng lồ, thực lực vô cùng hùng hậu, hèn chi nghe nói năm đại gia tộc này căn bản là không e sợ bất kỳ kẻ nào cả, không sợ bất kỳ kẻ thù nào! Bởi vì bọn họ căn bản là không có kẻ thù, làm gì có ai mà dám chống đối bọn họ? Lấy Dương đại thiếu gia mà nói, vốn tưởng rằng là một tên thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nhưng mà sự thật đã thắng tin đồn, sự lợi hại của Dương đại thiếu gia thế nào bản thân hấn đã tận mắt chứng kiến! Chứ đừng nói là người chấp chương Dương thị Dương Chấn Quỳ lão gia tử ...

Dương Dạ thở hổn hển mấy hơi, làm ình bình tĩnh lại, giơ tay ra chỉ vào mấy tên thủ hạ của Cổ lão tam đang quỳ trước mặt mình : “Bọn mày ... quỳ úp vào tường ... cho tao!”

Mấy người kia không dám chậm trễ, nhanh chóng bò nhanh đến tường, rồi quỳ một loạt chỉnh tề.
Trên lầu, Phì Sỏa Vương Tài và những tên đàn em khác đều đã đứng dậy khỏi lan can, vỗ tay khen :

“Lão đại thật lợi hại!”

“Lão đại thật kinh khủng!”

“Lão đại vô đối!”

“Lão đại là trùm cuối rồi, không còn từ gì để diễn tả được nữa!”

“Lão đại, em yêu anh lắm lắm!”

Tiếng vỗ tay, tiếng hét chói tai cộng lại, giống như là một đám người hâm mộ cuồng nhiệt vậy, chỉ thiếu mấy tấm băng rôn ví dụ như “Dương đại thiếu gia thân hữu đoàn” hay là “Hội những người điên cuồng vì Dương đại thiếu gia” ...

Dương Dạ ngửa đầu lên, sững sốt một chút, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn, ngay lập tức, tiếng động trên lầu đều dừng lại, ngay cả mấy người đang trầm trồ khen ngợi cũng không khỏi lui lại một bước. Dương Dạ chụp đạn, dễ dàng như gấp đồ ăn vậy, đã gây ra một nỗi ám ảnh quá lớn và chấn động tâm lý đối với những người này.

“Bọn mày sao lại ... Hai người kia đâu?” Dương Dạ ngẩng đầu lên hỏi.

“Yên tâm đi lão đại! Đánh bất tỉnh cả rồi!” Phì Sỏa giành nói trước.

“Kêu nhảm cái gì vậy? Ai là lão đại của mày?” Dương Dạ tức giận hô lên.

“Ngài đấy! Lão đại!” Mười mấy người trên lầu cùng nhau hô lớn, cả đám đều lộ ra vẻ hưng phấn.

“Câm miệng lại cho tao!” Dương Dạ tức đến méo mồm, cái chuyện quỷ quái gì đang diễn ra vậy? Minh tự nhiên lại thành lão đại của cả đám ăn bám này sao? “Xuống đây cho tao!”

“Vâng lão đại!” Phì Sỏa và Vương Tài đi đầu, mười mấy người hùng hổ đi xuống, đến trước mặt của Dương Dạ.

“Tìm cái gì đó, trói mấy tên này lại cho tao!” Dương Dạ ra lệnh.

Cả đám người Phì Sỏa Vương Tài đều đồng thời đáp một tiếng, sau đó ba chân bốn cẳng chạy đi tìm dây. Dương Dạ nhìn trái nhìn phải một chút, rồi liền đi lại hướng ông chủ đang nằm bên bên tường, nét mặt trở nên âm trầm lên.

Ông chủ đồ đen này coi như là tỉnh táo một chút, thấy Dương Dạ đi đến, sợ đến nỗi thân thể bám sát vào tường, hai tay cào lên tường liên tục như muốn làm thằn lằn leo lên tường vậy, sự kinh khủng trên mặt hiện lên đủ loại hình dáng, giống như là đang ước gì mình có cánh mà bay khỏi đây vậy.

Dương Dạ đi qua, túm lấy cổ áo của ông chủ, không nói hai lời, trực tiếp kéo lên lầu. Ông chủ bị túm cổ áo, cái nón và kính râm trên đầu bị xóc rớt xuống, hơn nữa còn bị mấy bậc thang đập vào đủ chỗ trên người, không biết là đau hay là do sợ, mà dọc đường đi gào khóc rất thảm thiết.

Ở bên dưới cũng vô cùng náo nhiệt, Phì Sỏa và Vương Tài cùng đám người tự nhận là đàn em của Dương Dạ, ồn ào xôn xao chạy lẫn xấn đi kiểm dây trói mấy tên đàn em của Cổ lão tam lại. Lúc trói Cổ lão tam lại, có vài người cũng hơi khách khí một chút, dù sao thì trước đây lúc còn làm đệ của Bì Cầu cũng có gặp mặt, ít nhiều gì cũng có chút sợ hãi Cổ lão tam.

Trong khoảng thời gian đó, Dương Dạ lôi ông chủ đi lên sảnh trên lầu hai, sau đó ném vào trong sảnh. Còn bản thân hắn thì đi qua phòng đang nhốt Quân Hình và Dương San nhìn một chút, thấy hai nha đầu này vẫn còn đang ngủ, liền yên tâm lại, sau đó đi đến cái sofa trong sảnh, kêu chị Tinh Tinh nhường chỗ một chút, hoàn toàn rất giống dáng dấp của một tướng quân thắng trận trở về.

Dương Dạ liếc nhìn Bì Cầu và Đại Đầu bị đám người Phì Sỏa đánh cho bất tỉnh, hai người này đang dần dần có dấu hiệu tỉnh lại, rồi không thêm để ý nữa, quay đầu lại nhìn ông chủ đang nằm úp xuống đất, sợ đến run cả người lên, nhẹ nhàng nói : “Ê, ông chủ gì gì đó, tôi có thể hỏi vài câu hay không?”

Ông chủ sợ đến nỗi cả người co lại như con tôm ròi, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Dương Dạ một cái, rồi lại lập tức cúi đầu, sợ đến nỗi đã đá ra quần luôn.

“Xưng hô ngài thế nào đây?” Dương Dạ cười hỏi.

“Tôi .. tôi họ ... Châu ... tên Khiết Luân ...” Trong lúc nói chuyện mà cái đầu vẫn không dám ngẩng lên.

“Ồ? Sao nghe giống quá vậy? Dám đặt cả tên này nữa à?” Dương Dạ sững sốt một chút, lúc còn ở trong cái không gian cũ, hẳn không hề xa lạ gì với cái tên Châu Khiết Luân cả, cười nói : “Nào nào nào, tượng gỗ, lấy khẩu trang xuống cho nhìn mặt cái coi”

Ông chủ tên Châu Khiết Luân kia run rẩy tháo khẩu trang trên mặt xuống, ngẩng đầu nhưng vẫn không dám mở mắt ra nhìn.

Hắn vừa ngẩng đầu lên, đừng nói là Dương Dạ, ngay cả Tinh Tinh cũng bật cười, hình dung thế nào ọi người hiểu nhỉ, hẳn là hình tượng con ếch mắt lồi và cá trê mỏ trề tổng hợp lại, hèn chi suốt ngày cứ đeo mắt kính và mang khẩu trang ... haizzz, âu cũng là do ăn ở ...

“Ông nhìn ông kia, không thành thật chút nào cả!” Dương Dạ cười, nhìn Châu Khiết Luân nói : “Ông đẹp trai như vậy, hẳn phải gọi là Châu Nhuận Phát mới đúng! Ông nhìn cái mũi khổng lồ của ông kia, rất có thần tượng của tôi đó!”

Ông chủ Châu không dám lên tiếng, biết là Dương Dạ đang chửi xéo mình, nhưng mà có thể nói gì? Hắn len lén suy nghĩ :Nếu như có thể giữ được tính mạng, cho dù có hủy cả khuôn mặt cũng đáng giá!

“Nói cho tôi biết một chút, ông là người muốn bắt cóc chúng tôi, đúng không?” Con mắt của Dương Dạ bỗng trở nên lạnh lùng, nhẹ giọng hỏi.

Ông chủ Châu kia liền gật đầu.

“Bắt cóc tôi và Nam Vinh tiểu thư, có mục đích gì?”

“Bắt ... cóc tổng tiền” Ông chủ Châu nhỏ giọng trả lời một câu.

Dương Dạ “hừ” lạnh một tiếng, đứng dậy tát cái bốp vào mặt của ông chủ Châu, làm cho cả người ông chủ Châu xoay một vòng, trong nháy mắt cảm thấy hai mắt chột lóe qua lóe lại, còn trên đầu thì đầy sao trời.

“Tiền? Ông nói ông bắt cóc người của Dương thị và Nam Vinh gia, chỉ vì tiền?” Dương Dạ hô lên : “Tôi cho ông mười lá gan cũng không dám! Nói thật cho tôi biết!”

“Thật thật thật thật thật ... thật mà!” Ông chủ Châu bị đánh đến choáng váng, vội vàng dùng hai tay ôm lấy đầu, khóc lóc cầu xin : “Dương đại thiếu gia, tôi nói thật mà!”

Dương Dạ nhìn ông chủ Châu chằm chằm, rồi lại quay đầu nhìn chị Tinh Tinh, bởi vì chị Tinh Tinh đã hai lần ra tay cứu hắn, cho nên lúc này hẳn đã hoàn toàn xem chị Tinh Tinh như là người thân rồi, mà ngoại trừ kinh ngạc ra, chị Tinh Tinh cũng hoàn toàn tin tưởng Dương Dạ. Bởi vì trong lúc nguy hiểm mà Dương Dạ cũng ra mặt ình, nổi giận khi Bì Cầu tát vào mặt mình một cái bạt tai.

Lúc Dương Dạ nhìn về hướng chị Tinh Tinh, thì chị Tinh Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, nàng đương nhiên là không tin có người can đảm bắt cóc người của Dương thị và Nam Vinh gia chỉ vì tiền, thời gian nàng ở cùng với Dương Chấn Quỷ cũng không tính là lâu, nàng cũng rõ ràng Dương thị gia tộc có địa vị như thế nào. Có người vì tiền mà bắt cóc người nhà họ Dương? Không nói giỡn chứ?

Dương Dạ nhìn biểu tình của chị Tinh Tinh, mỉm cười, dúi đến chỗ của Bì Cầu và Đại Đầu, ngồi xổm người xuống, tát cho Bì Cầu đang giả bộ hôn mê một cái : “Này, tỉnh chưa?”

Bì Cầu đã sớm tỉnh lại rồi, nghe thấy tiếng hỗn loạn dưới lầu, lại thấy Dương đại thiếu gia dễ dàng lôi ông chủ lên, trong lòng cũng đã hiểu rõ! Đám người Phì Sỏa đều đang nói thật! Vì vậy khi Dương Dạ vừa vào hắn liền giả bộ hôn mê, nhưng mà một cái tát này làm cho hàm răng của hắn rung rinh muốn rụng luôn, vì thế vội vàng mở mắt ra : ”Tỉnh rồi tỉnh rồi! Dương đại thiếu gia! Đừng đánh nữa!

Dương Dạ tháo sợ dây đang trói trên người Bì Cầu ra, sau đó chậm rãi giơ tay của Bì Cầu lên, cầm lấy cổ tay của hắn, sau đó quay đầu lại hô với ông chủ Châu : “Ê, ông chủ! Nhìn nè!”

Châu Khiết Luân vội vàng ngẩng đầu nhìn về hướng này, nhưng nửa phần dưới của hắn ta đã hoàn toàn nhũn ra.

Dương Dạ nắm lấy cổ tay của Bì Cầu, hung hăng trừng mắt nhìn ông chủ Châu, nói : “Xem cho kỹ đây, cái này sẽ là cái cổ của ông, nếu ông không nói thật ...” Dương Dạ không một chút khách khí, cánh tay dùng lực một chút, liền bẻ ngang cổ tay của Bì Cầu, tiếng xương gãy “rắc” nghe rất rõ ràng, quanh quẩn trong đại sảnh.

Châu Khiết Luân vô thức sờ lên cái cổ của mình, mặt đổi màu thành màu trắng, sợ đến trắng bệch cả mặt.

Mà người kích động và xui xẻo nhất chính là Bì Cầu, khi Dương Dạ buông tay ra, thì hắn liền lăn qua lăn lại một cách đau đớn trên mặt đất, gào hét thảm thiết : “A ... a ... ai da má ơi! Hắn không nói thật ... sao lại bẻ tay tôi làm gì ... a ... a ...”

Dương Dạ đứng lên, trở về trước mặt của Châu Khiết Luân, bước đi rất chậm, nhưng mỗi bước đi cứ như muốn đâm nát lòng ngực của Châu Khiết Luân vậy, khi đến trước mặt của Châu Khiết Luân rồi, liền ngồi xổm xuống, nghiêm mặt hỏi : “Ông chủ Châu, ông có chịu nói thật hay không?”

“Tôi ... Dương đại thiếu gia ... tôi thật sự chỉ muốn kiếm một chút tiền mà thôi!” Tuy Châu Khiết Luân sợ chết, nhưng mà hắn vẫn không nói thật, cũng bởi vì hắn sợ chết.

Dương Dạ khẽ thở dài, nói : “Muốn tiền thì cần gì bắt cóc người của Nam Vinh gia? Ông cho rằng tôi bị não phẳng à?” Nói xong, liền chụp lấy cổ tay của Chu Khiết Luân : “Tôi cho ông một cơ hội cuối ...”

Dương Dạ dùng sức một chút, nhưng lần này không phải là dùng hết sức, mà là từ từ tăng sức lên, khớp xương trên cánh tay của Châu Khiết Luân chậm rãi phát ra những tiếng động “răng rắc”.

Chu Khiết Luân kinh ngạc mở to mắt nhìn cánh tay của mình, giống như là không thể tin rằng đây là âm thanh phát ra từ cánh tay của mình, cho đến khi cảm giác đau đớn kịch liệt đã kích thích thần kinh của hắn, thì hắn mới gào khóc lên : “A! Tôi nói! Đừng mà! Tôi nói tôi nói!”

Dương Dạ dùng sức lại, nhưng vẫn không buông tay, nhìn chăm chăm vào ông chủ Châu : “Nói đi, ông là kẻ không có gan, là ai đã sai khiến ông?”

“Là ...” Châu Khiết Luân do dự một chút : “Dương đại thiếu gia, tôi nói ra cũng phải chết thôi!”

“Bây giờ ông không nói chính là chết, còn không thì tôi sẽ giữ cho ông an toàn!” Biểu tình trên mặt của Dương Dạ đã hòa hoãn lại một chút.

Chu Khiết Luân sửng sốt một chút, lập tức cố gắng đưa miệng đến gần lỗ tai của Dương Dạ, nói : “Dương đại thiếu gia, ông chủ của tôi là ... là ... là đại thiếu gia của Nam Vinh gia tộc, Nam Vinh Huyện ...”

Cái gì? Nam Vinh gia?

80. Chương 81: Âm Mưu Không Đầu Không Có.(1)

Đầu cái gì vậy? Nam Vinh gia? Nam Vinh Huyện ? Đại thiếu gia của Nam Vinh gia tộc? Là anh của bà vợ tương lai của mình? Là anh vợ tương lai? Bắt cóc mình?

Dương Dạ hoàn toàn sợ đến ngây người, chuyện này nói thế nào hắn cũng không có khả năng tin tưởng! Hắn cũng nghe được từ miệng của Tiễn bá, Thành bá, biết được Quân Hình có một người anh trai, nhưng mà cái tên Nam Vinh Huyện này lần đầu tiên nghe nói tới, không ngờ rằng lại nghe được trong tình huống này.

“Mẹ kiếp! Nam Vinh Huyện muốn bắt cóc rtao, tại sao còn bắt cóc luôn em gái của mình?” Dương Dạ không tin, loại kinh ngạc này đã làm cho hắn nổi giận đùng đùng lên.

“Là Nam Vinh ... là ông chủ dặn làm như vậy ... Để lừa người khác, làm giả sự thật ...” Biểu tình của Châu Khiết Luân hơi luống cuống, ánh mắt có chút kỳ quái : “Dương đại thiếu gia, tôi đã nói thật rồi! Ngài phải bảo vệ cho tôi!”

Dương Dạ ngồi xổm xuống bên cạnh ông chủ Châu, ngơ ngác một chút. Sau một hồi, cả người giống như đang bị bùng nổ do phát điên vậy, chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn thoáng qua chị Dương lão thái thái đang ngồi phía sau, nhẹ nhàng nói : “Mẹ nhỏ, chúng ta về nhà!”

Vừa dứt lời thì đám người Phì Sỏa Vương Tài dưới lầu đã chạy lên, hưng phấn kêu : “Lão đại! Tất cả đã xử lý xong rồi! Còn chuyện gì dặn dò không?”

Dương Dạ ngẩng đầu lên nhìn bọn họ một hồi, rồi lắc đầu.

“Giết hết?” Về mặt của Phì Sỏa hiện lên một chút sát khí.

“Thả hết” Dương Dạ thấp giọng nói : “Nói với bọn họ, sau này không nên chọc vào Dương gia, bằng không sẽ chết không có chỗ chôn ...”

Phì Sỏa ngậy người ra một chút, Vương Tài đứng sau cũng kinh ngạc đi tới. Phì Sỏa cố gắng nặn ra nụ cười hỏi một câu : “Lão đại, ngài thật sự muốn ...”

Dương Dạ quay lại, đưa con mắt lạnh lùng liếc nhìn Phì Sỏa một cái, dùng kiểu nói chuyện của lão đại để nói : “Kêu mày làm thì mày đi làm đi!”

Phì Sỏa và Vương Tài bị ánh mắt của Dương Dạ làm cho giật mình, không tự chủ lui về sau một bước, đồng thời gật đầu, cùng nhau chạy xuống dưới lầu, vừa chạy Phì Sỏa vừa oán hận : “Ai ... lão đại không phải muốn mình giảm béo sao, sớm biết là sẽ thả người thì vừa rồi không cần phải tốn sức kiếm dây buộc chặt như vậy ...”

Dương lão thái thái cũng nghe thấy lời nói của Châu Khiết Luân, cũng đồng thời cảm thấy kinh ngạc, nhẹ nhàng đi đến đề lên vai của Dương Dạ, nhỏ giọng nói : “Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta trở về thôi”

“Ừ” Dương Dạ gật đầu, rồi hô to một tiếng xuống dưới lầu : ” Vương Tài! Lên đây!”

Lát sau, những tiếng bước chân dồn dập vang lên, Vương Tài thở phì phì chạy lên hỏi : “Lão ... lão ... lão đại, có ... có chuyện gì?”

“Mày biết lái xe không?”

“Biết!”

“Được!” Dương Dạ chỉ vào Chu Khiết Luân nằm dưới đất, nói : “Mày tìm một chiếc xe, lôi hắn xuống lầu, ném vào trong xe”

“Dạ biết” Vương Tài đáp lời rất vui vẻ, đồng thời trong lòng cũng thấy sáng khoái, lão đại không tìm ai, mà tự nhiên lại tìm mình, hắc hắc, làm tức chết con lợn Phì Sỏa kia rồi!

Dương Dạ đứng trong đại sảnh, tâm tình quả thật rất kém, sự thật này giống như một tảng đá đè chặt trong lòng hắn vậy, hắn không biết trở về nên ăn nói thế nào với Dương Chấn Quỷ nữa, càng không biết nên đối mặt với Quân Hinh ra sao, tuy rằng bây giờ hắn chưa biết gì về Nam Vinh Huyện cả, nhưng mà dù sao đó cũng là người nhà của Quân Hinh.

“Mẹ nhỏ, chuyện này trở về tạm thời không nói với ba con” Dương Dạ quay đầu lại căn dặn Dương lão thái thái một câu : “Con nghe nói quan hệ của chúng ta và Nam Vinh gia rất tốt, con sợ ba ...”

“Mẹ hiểu rồi” Tinh Tinh vỗ về cái lưng của Dương Dạ một chút. Hình như trong khoảng thời gian ngắn này, nàng đã hoàn toàn chấp nhận cùng thích ứng với cách gọi mới của Dương Dạ, và hơn nữa còn cảm thấy rất thân thiết.

.....

“Đụng vào Dương gia lần nữa, tao sẽ cho bọn mày chết rất khó coi!” Đây là câu nói cuối cùng của Dương Dạ dành cho Cố lão tam, Bì Cầu và Đại Đầu cùng tất cả đám đàn em của chúng trước khi đi.

Đám người Cố lão tam và Bì Cầu đã hoàn toàn bị Dương Dạ thuyết phục, bọn chúng vốn tưởng rằng lần này bắt cóc thất bại, không cầm được tiền, còn đắc tội với Dương đại thiếu gia, khẳng định là chết chắc rồi, hơn nữa tất cả đều chứng kiến sự lợi hại của Dương đại thiếu gia, càng tin chắc rằng lần này sẽ chết rất đau khổ, nhưng không ngờ rằng, Dương đại thiếu gia lại bỏ qua cho bọn họ một cách nhẹ nhàng như

vậy, ngay cả cảnh sát cũng không gọi đến. Vì vậy, theo Cổ lão tam, Bì Cầu và Đại Đầu thấy, ngoại trừ cảm kích Dương Dạ ra, còn thêm kính trọng, sùng bái, thậm chí là bị mê hoặc. Những người này chưa từng thần tượng một ai cả, nhưng lần này rốt cục đã biết cái gì gọi là thần tượng rồi.

“Dương đại thiếu gia, cậu có thể tha cho chúng tôi, cái ân tình này chúng tôi nhớ kỹ, tôi biết chúng tôi trong mắt của cậu chẳng đáng một con kiến hôi, nhưng mà ...” Cổ lão tam mang theo đám đàn em mặt mũi bầm dập, bị thương khắp nơi đi ra nói với Dương Dạ : “Nhưng mà ... chỉ cần sau này có chỗ nào cần chúng tôi, chỉ cần một câu nói của cậu, chúng tôi sẽ bán mạng cho cậu!”

Lời nói của Cổ lão tam rất chân thành, tất cả đàn em xung quanh đều gật đầu.

Dương Dạ nhìn những người này một chút, nhẹ nhàng nở nụ cười, nếu không phải bởi vì tâm tình bỗng trở nên cực kỳ kém cỏi, thì hẳn khẳng định sẽ dạy dỗ đám người này một bài học rồi. Nhưng mà, Dương Dạ hoàn toàn không ngờ tới, mặc kệ là giả dối hay thật lòng, thì những kẻ bại hoại này lại biết tri ân báo đáp.

“A! Lão đại, bọn em làm sao bây giờ?” Phì Sỏa mang đám đàn em trước đây của Bì Cầu chạy đến chỗ Dương Dạ, vừa chạy vừa hỏi.

“Bọn mày?” Dương Dạ quay đầu lại nhìn thoáng qua : “Trước đây bọn mày sống thế nào, sau này vẫn sống thế ấy. Nếu bọn mày đã coi tao là lão đại, thì khi tao có việc sẽ tìm đến bọn mày”

Phì Sỏa gật đầu nói : “Được rồi, bọn em nghe lão đại. Nhưng mà, Bì Cầu ca ... không phải ... Bì Cầu sẽ trả thù bọn em ...”

“Bây giờ hẳn không còn liên quan gì đến bọn mày, bọn mày có bao nhiêu người?” Dương Dạ không quay đầu lại nhìn nữa, vừa đi vừa nói : “Hơn nữa bây giờ bọn mày là đàn em của tao, hẳn dám động đến bọn mày sao?”

“Đúng vậy, các anh em! Chúng ta là người của lão đại mà!” Phì Sỏa đứng sau lưng của Dương Dạ hô lớn : “Từ nay về sau, mấy người chúng ta là Dương gia tướng!”

Dương Dạ đang đi về phía trước, nghe thấy câu này xém vấp chân ngã dập mặt ...

.....

81. Chương 82: Một Ma Sát Liền Sinh Nhiệt.

Cái khiến cho Dương Dạ, thật ra chính là phần hợp đồng này.

“Là một quần đảo trong vùng biển của Dương gia chúng ta, quần đảo Kim Thạch ” Dương Chấn Quỷ cầm lấy bản hợp đồng trên bàn làm việc, chỉ vào nội dung bên trong, nói : “Quần đảo Kim Thạch luôn là sản nghiệp của Dương gia chúng ta, nhưng Tề Lâm vừa rồi đến, chính là muốn ba ký phần hợp đồng này, đem Kim Thạch quần đảo chuyển nhượng vô điều kiện cho Nam Vinh gia của hắn!”

“Quần đảo Kim Thạch ? Có giá trị gì?” Dương Dạ tò mò hỏi.

Dương Chấn Quỷ cười : “Ha ha, Dương thị gia tộc chúng ta có thể đứng đầu trong năm đại gia tộc hiện nay, đạt được trình độ lớn như vậy, cũng bởi vì cái quần đảo Kim Thạch này ...”

“Ồ?” Dương Dạ cầm lấy, lật xem phần hợp đồng, khiến cho hắn kinh ngạc chính là, ở chỗ ký tên bên dưới cùng của bản hợp đồng, hai bên A và B đều để trống, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Dương Chấn Quỷ : “Ba, cái hợp đồng này là gì? Còn quần đảo Kim Thạch kia rốt cục có bí mật gì?”

“Bí mật? Ha ha, vốn đây là bí mật của Dương gia ta, nhưng không ngờ rằng một truyền mười, mười truyền trăm, trở thành bí mật mà mọi người đều biết” Dương Chấn Quỷ cười nhẹ : “Tiểu Văn nhi, không phải là ba không nói cho con biết, mà do trước đây con suốt ngày ăn chơi lêu lổng, chưa bao giờ quan tâm đến chuyện gia tộc cả, bây giờ con rốt cục đã có dáng dấp của người trưởng thành, có một số việc ...”

Dương Dạ cau mày, nhìn Dương Chấn Quỷ, thầm nghĩ : Chơi đùa lêu lổng kia đâu phải là mình.

“Quần đảo Kim Thạch này khai thác ra được một khoáng thạch, mà trong loại khoáng thạch có thể tinh luyện ra một vật chất có năng lượng cực lớn, lực sát thương vô cùng mạnh, cũng không biết là đã có bao nhiêu

người đang ở chỗ bí mật nhìn trộm cái chỗ khoáng thạch này cả” Dương Chấn Quỳnh lắc đầu :“Từ sau khi tin tức về khoáng thạch của Dương gia chúng ta bị truyền ra ngoài, quần đảo Kim Thạch đã được ba phái người phong tỏa lại. Có rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào quần đảo Kim Thạch này, ngay cả bốn đại gia tộc kia, nhg mà, hừ, vẫn chưa có ai dám công khai chống đối lại Dương thị chúng ta cả!”

Dương Dạ do dự một chút : “Ba, ba nói là, cái tay Tề Lâm của Nam Vinh gia tộc, muốn quần đảo Kim Thạch của chúng ta?”

Dương Chấn Quỳnh cúi đầu nhìn phần hợp đồng trong tay của Dương Dạ, trầm tư một hồi, sau đó thấp giọng nói : “Nói thật, Tiểu Văn nhi, ba thật sự không thể tin được, Nam Vinh gia và Dương gia chúng ta luôn có quan hệ rất tốt, lão gia tử Nam Vinh Tuấn là anh em với ba nhiều năm, bằng không thì Quân Hình cũng sẽ không ở nhà chúng ta còn nhiều hơn ở nhà của mình!”

Dương Chấn Quỳnh nói xong, tâm tình có vẻ nặng nề, đi vài bước, nặng nề ngồi xuống ghế sau bàn làm việc, thở một hơi thật dài.

“Ba, nếu như nhà chúng ta và lão gia tử Nam Vinh Tuấn gì đó có quan hệ thật sự rất tốt, vậy có phải là do Nam Vinh Huyền không?” Dương Dạ cũng đi qua, một tay đỡ lấy lưng ghế, một tay khoát lên vai của ba.

“Ba ... ba cũng hoài nghi như vậy, nhưng ba thật sự không muốn nghĩ vậy!” Trong lòng Dương Chấn Quỳnh rất mâu thuẫn, ông không muốn tin Nam Vinh Huyền đang dùng thủ đoạn với mình, nếu như là sự thật, vậy thì tình nghĩa của Dương gia và Nam Vinh gia chắc chắn sẽ sụp đổ, bằng mặt không bằng lòng, và những ngày tháng chiến tranh ngầm cũng sẽ bắt đầu.

“Được rồi ba, cái hợp đồng này không phải là chưa ký sao, bây giờ không có việc gì cả” Dương Dạ cười, dùng hai tay bóp vai cho Dương Chấn Quỳnh : “Yên tâm đi ba, sau này có con trai giúp ba mà”

“Nhưng mà, nhưng mà trong lòng ba ...” Dương Chấn Quỳnh vỗ vỗ xuống cái tay ghế : “Nếu như chúng ta thật sự xảy ra chuyện với Nam Vinh gia, vậy thì trong năm đại gia tộc, Dương gia sẽ không có được một người bạn chân chính”

“Như vậy đi, ba, ngày mai con sẽ đến Nam Vinh gia, đi thăm Nam Vinh Tuấn và Nam Vinh Huyền, có thể phát hiện ra được cái gì đó” Dương Dạ tiếp tục bóp vai cho ba.

Dương Chấn Quỳnh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có khen ngợi, nhưng cũng có bất an. Dương Dạ cũng cười nhạt biểu thị sự thoải mái, nhưng thật ra trong lòng rất khó chịu, vốn trở thành đại thiếu gia của Dương gia, là thù lao để hoàn thành nhiệm vụ của vực chủ, đến đây để hưởng phúc, bây giờ thị ngược lại, tự nhiên bị cuốn vào những chuyện lộn xộn này..

Chỉ là, trong lòng Dương Dạ bây giờ thật sự đã có tình cảm với những người nhà này, nhất là người ba Dương Chấn Quỳnh này, mỗi hành động của ông ta, đã thật sự làm cho Dương Dạ cảm nhận được tình thương của một người cha, nhà của mình xảy ra chuyện, sao có khả năng ngồi yên không để ý đến?

.....

Ra khỏi phòng sách, mặc dù tránh qua né lại để cố gắng đi đến phòng của Tây Thi và Trịnh Đán, nhưng mà Dương Dạ vẫn bị Quân Hình bắt được tại hành lang, kéo cánh tay của Dương Dạ đi thẳng về phòng ngủ, dọc đường đi, tất cả người hầu nhìn thấy bộ dạng lên cơn “muốn” của Quân Hình tiểu thư cũng chẳng tỏ vẻ gì cả, đều tránh ra một bên hết. Sau khi đã vào đến phòng ngủ của Dương Dạ, liền xuất hiện những tiếng làm nũng như “ông xã, em nhớ anh muốn chết” hoặc đại loại như thế, rồi sau đó nữa, sau khi đã hôn xong rồi, Quân Hình không nói nhiều, bắt đầu lột đồ của Dương Dạ ra, sau đó ...

“A! A! Anh là một người đứng đắn!” Dương Dạ giãy dụa, cố gắng tránh khỏi hai tay của Quân Hình.

“Ai mà chẳng phải là người đứng đắn!” Quân Hình cười tủm tỉm, sau đó mặt nhỏ đỏ lên : “Nói! Mấy ngày nay anh đã lén chạy đi đâu? Ngay cả Dương Tự và San San cũng không biết gì cả! Hiếu Hiếu cũng không rõ là anh đã đi đâu! Nói mau, rốt cục là anh đã đi lêu lổng nơi nào!”

Dương Dạ khổ sở giãy dụa, thầm nghĩ : Mình có thời gian đi lêu lổng sao, lần này mình đi gặp Việt vương Ngô vương gì gì đó, nhưng mà nói cái này với Quân Hình không phải là bị điên sao. Nhưng lúc này, cảm

giác của Dương Dạ đối với Quân Hinh đã không còn giống như ngày hôm qua nữa, thậm chí là còn có chút quái dị, Quân Hinh là vị hôn thê của mình sao? Có thể ... qua ngày mai, sẽ biến thành kẻ thù của nhau ...

Nhưng Quân Hinh thì lại không rãnh mà suy nghĩ nhiều như vậy, nàng vẫn đang bận lột đồ của Dương Dạ ra, trong mắt của nàng chỉ có vị hôn phu vài ngày không gặp thật là nhớ biết mấy, căn bản là không suy nghĩ tại sao trợ lý của đại ca Tề Lâm lại đến đây làm gì, thậm chí là còn không biết mình đã từng bị bắt cóc nữa. Bây giờ trong đầu của nàng chỉ hiện lên hai chữ thật lớn in thật đậm tô đen thật to : Em muốn !

Thừa dịp Dương Dạ ngây người ra, Quân Hinh đã nhanh tay lẹ chân lột hết đồ trên người hắn ra, đem cái thứ thuộc quyền sở hữu của mình ra mà chơi đùa. Ài ... từ cái ngày mà Quân Hinh bắt đầu mê luyến cái cảm giác trên giường xong, nàng thường hay dùng hành động mang tính hiếp bức để buộc Dương Dạ đi vào khuôn khổ, sau khi thực hành khá nhiều lần, bây giờ trong tình huống dù có chống cự nàng vẫn có thể nhanh chóng lột hết quần áo trên người Dương Dạ xuống.

Dương Dạ tuy trần truồng, nhưng thực tế là đã không còn cảm giác hăng hái muốn giao phối này nọ, hắn biết rất rõ ràng, mình thích Quân Hinh, từ cái lần đầu tiên gặp phải nàng trên đường đi, mê muội khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lại tiếp xúc lâu dần, cảm tình đương nhiên cũng sâu sắc lên, ngoại trừ việc đôi khi Quân Hinh không phân rõ phải trái ra, có chút tính tình tiểu thư ra, thì trên thực tế là một cô gái ngược to ngốc ngếch, là một cô gái rất đơn thuần. Mà Dương Dạ, thì thật sự không muốn Quân Hinh bỗng nhiên biến thành một thân phận khác, biết thành một phần trong cái âm mưu lớn của một gia tộc.

Nhưng mà lúc này Quân Hinh đã lôi Dương Dạ đang run sợ và mê man đến cạnh hồ tắm, sau đó đẩy hắn xuống hồ không chút khách khí, rồi nhanh chóng cởi đồ trên người của mình, da thịt trắng tuyết lộ ra hết, rồi cùng xuống tắm.

” Quân Hinh, em đừng ...” Dương Dạ bị nước trong hồ rửa một cái làm cho tỉnh táo lại không ít, giãy dụa trong hồ ngẩng đầu lên, mà Quân Hinh lúc này cũng đã đi xuống hồ nước, dự định cuối thấp người xuống, thấy Dương Dạ đứng lên, lập tức cũng đứng lên, hai tay đẩy Dương Dạ ngã về thành hồ, còn mình thì phủ người xuống, ngậm lấy tiểu Dương Dạ, bắt đầu âu yếm nó.

Cái ... ài ... cái cảm giác này bố cha thằng nào đỡ được, tuy rằng kỹ thuật và động tác của Quân Hinh không được thuần thực, nhưng mà cái cảm giác ám áp tuyệt vời từ bên dưới truyền lên não như vậy, làm cho đầu của Dương Dạ trở nên trống rỗng, rên rỉ thật to một tiếng, rồi cũng không giãy dụa nữa, bắt đầu hưởng thụ.

Sau khi vận động lên xuống và đưa đẩy một thời gian, núi lửa rốt cục cũng chịu phun, khi Quân Hinh sức cùng lực kiệt, cảm thấy mỹ mãn thiếp ngủ đi, thì Dương Dạ lại rón rén mặc đồ vào, có thể là do kích thích được năng lực, cho nên hắn không cảm thấy mệt mỏi một chút nào cả, ngược lại còn thêm sung sức và tràn đầy tinh lực.

Sau khi mặc đồ vào xong, Dương Dạ lặng lẽ đi ra phòng ngủ của mình, đi xuống phòng của Tây Thi và Trịnh Đán dưới lầu, vừa muốn gõ cửa, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh ở bên trong truyền ra. Hắn càng nghe càng thấy kỳ quái, càng nghe càng cảm thấy quen tai, do dự một chút, liền đẩy cửa phòng đi vào.

Quả nhiên, Tây Thi đang ngồi trên giường, mặt đẹp cười cười, lắng nghe tiết tấu của tiếng nhạc, Trịnh Đán thì ngồi trên giường đối diện Tây Thi, trên mặt có vẻ đầy sự bất đắc dĩ. Mà ở khoảng trống giữa hai giường thì có để một cái ghế, một thiếu niên đa tình đang ôm đàn ghi ta mà tự hát ... Không sai, vị này chính là Dương Tự.

Tây Thi và Trịnh Đán nghe tiếng cửa mở ra, liền đồng thời quay đầu nhìn Dương Dạ, Tây Thi nhảy lên khỏi giường, chạy vài bước đến trước mặt của Dương Dạ, vốn muốn ôm một chút, nhưng bỗng mặt đỏ ra, chỉ nhẹ nhàng khẽ ôm một cái, rồi hưng phấn hỏi : “Sư huynh! Huynh đến rồi!”

Dương Dạ đưa tay ôm lấy Tây Thi vào lòng, Tây Thi lập tức trở thành một con mèo nhỏ chui vào trong lòng của Dương Dạ, cẩn thận khoát hai tay lên vai của Dương Dạ.

Dương Dạ nhìn Trịnh Đán, thấy mặt của nàng cũng có chút kích động, không chỉ là kích động vì được nhìn thấy sư huynh, mà còn giống như là thấy được người cứu mạng vậy, ánh mắt hiện lên mấy chữ S.O.S luôn.

“Anh, trở về với chị Tinh Tinh nhanh vậy?” Dương Tự dừng động tác trên tay lại, quay đầu nhìn Dương

Dạ, cười : “Cái này ... cái này ... em sợ Tiểu Đán và Tiểu Thi ở đây không quen, cảm thấy buồn chán, cho nên em đến chỗ hai nàng, hát cho hai nàng nghe”

“Ồ? Thật không?: Dương Dạ cười, ôm lấy Tây Thi đi vào trong : ”Trời trong gió mát, anh cứ tưởng rằng chỉ có mấy người làm xiếc xin cơm mới ôm đàn ghi ta ra mà hát, không ngờ rằng Dương nhị thiếu gia cũng hăng hái như vậy”

Dương Tự nghe thấy ý trong lời nói của đại ca, mặt liền có chút khó xử, ôm đàn cười xấu hổ : “Anh, không phải là anh kêu em chăm sóc cho Tiểu Đán và Tiểu Thi sao. Anh đã trở về rồi, em cũng hoàn thành nhiệm vụ” Nói xong liền đứng lên có ý muốn đi.

“Hả? Gì vậy? Đi à?” Dương Dạ cười cười, ôm lấy Tây Thi đi đến giường đối diện Trịnh Đán, ngồi xuống : “Đừng đừng, anh còn chưa nghe em hát mà, nào nào nào, hát cho anh nghe một bài đi ... ừ ... [người thật tàn nhẫn] ... bài đó đi”

Dương Tự đương nhiên là nghe ra Dương Dạ đang đùa giỡn với mình rồi, sắc mặt liền trầm xuống, hơi đỏ lên, để cây đàn qua một bên, bước lại kéo tay Dương Dạ, vừa kéo vừa nói : “Anh, đi ra ngoài, em có vài lời muốn nói”

Dương Dạ căn bản là không hề giận Dương Tự, tiếp xúc lâu như vậy, em trai của hắn thế nào hắn cũng hiểu rõ, là một thiếu gia quý tộc từ bé chưa từng chịu qua nỗi khổ nào cả, rất là trẻ con.

Theo Dương Tự đi ra khỏi phòng của Tây Thi và Trịnh Đán, đứng bên ngoài, Dương Dạ cười cười nhìn Dương Tự.

“Anh! Cái gì vậy? Có cần vậy không?” Về mặt của Dương Tự đầy tức giận, nói : “Không phải là anh mang về một nữ hầu sao? Có phải là chị dâu tương lai của em đâu!”

“Em cũng hơi liều đấy thì phải?” Dương Dạ cười cười nhìn Dương Tự : “Em dựa định muốn tranh giành một cô gái với anh trai của em?”

“A? Anh đã làm rồi à?” Dương Tự gấp đến nỗi trắng mặt.

“Vẫn chưa!” Dương Dạ thành thật nói.

Dương Tự rõ ràng thở phào một hơi : “Vậy thì không sao cả! Anh! Em thật sự rất thích tiểu Đán!”

Dương Dạ liền thấy buồn bực, quay đầu nhìn Dương Tự : “Anh rất kỳ quái, Trịnh ... Tiểu Đán và Tiểu Thi đều rất đẹp! Nhưng sao em lại vừa nhìn liền chung tình với Tiểu Đán thôi?”

Dương Tự nghe xong, cúi đầu, do dự một hồi, rồi lại ngẩng lên nhỏ giọng nói : “Anh, em nói anh có tin không?”

Dương Dạ gật đầu : ”Em nói đi!”

“Anh! Em nằm mơ!” Tâm tình của Dương Tự bỗng trở nên kích động : “Anh có tin không, từ sau khi em bắt đầu hiểu được cái gì gọi là đàn bà, thì em bắt đầu mơ thấy có một cô gái ở trong mơ đang cùng XXX với em, lần đầu tiên em mộng tinh, cũng đều là do cô gái kia tạo thành, mà Tiểu Đán, Tiểu Đán rất giống với cô gái trong mơ của em!”

Dương Dạ cũng sửng sốt, thấy được biểu tình và ánh mắt của Dương Tự căn bản là không giống như người nói giỡn hay nói xạo, nhưng tại sao lại như vậy? Dương Tự làm sao có thể nằm mơ thấy một người của mấy ngàn năm trước? Cái này hình như không được bình thường.

Dương Tự nhìn chằm chằm đại ca Dương Dạ nửa ngày, sau đó nhụt chí cúi đầu : “Được rồi, em biết là anh không tin mà, được rồi được rồi, em biết đó là đàn bà của anh, em cứ nằm mơ con mẹ nó cho rồi”

Dương Dạ vừa định nói cái gì đó, thì bỗng nhiên một giọng nói khiến cho con người rạo rực tâm hồn truyền đến từ phía sau cách chỗ của Dương Dạ và Dương Tự không xa : “Ai là đàn bà của ai?”

Hai người cả kinh, đồng thời quay đầu lại nhìn ... Ồ Shit! Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp, mà ngõ hẹp quá sẽ có ma sát, ma sát thì sẽ sinh nhiệt, sinh nhiệt thì sẽ cháy, mà Quân Hình đang lắc lắc thân thể đi đến, hai con mắt đang phun ra lửa ...

” Quân Hình ? Em ... tỉnh?” Dương Dạ cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt.

“Em? Em căn bản là không có ngủ! Chỉ muốn nhìn xem anh lén lút làm cái gì!” Quân Hình trừng con mắt đi tới, đến trước mặt của Dương Dạ và Dương Tự.

“Anh lén lút khi nào?” Dương Dạ cười, liếc mắt nhìn thoáng qua cửa phòng, trong lòng lo lắng, nếu như để cho Quân Hình mà thấy được Tây Thi và Trịnh Đán, vậy thì không biết mình sẽ bị hiếp xong giết, giết xong lại hiếp, hiếp rồi giết tiếp ... tóm lại là không biết mình sẽ bị hiếp hay bị giết ...

Lúc này, sự miễn cưỡng, nhay cảm, và giác quan cảnh báo đặc thù của đàn bà đã nổi lên trong người Quân Hình, nàng lập tức bước lại, vừa đẩy Dương Dạ và Dương Tự ra, vừa hỏi : “Phòng này là của ai?”

Dương Tự nhìn Dương Dạ, còn Dương Dạ thì trừng to mắt ra như muốn nuốt sống em trai vậy! Hai anh em muốn ngăn cản, nhưng mà lại không có can đảm, cuối cùng bị Quân Hình đẩy ra, mở cửa phòng ...

82. Chương 83: Người Thật Tàn Nhẫn.

Thấy Quân Hình mở cửa phòng Tây Thi và Trịnh Đán, Dương Dạ liền khẩn trương, mà Dương Tự càng khẩn trương hơn nữa! Sự khẩn trương của Dương Tự đã làm cho Dương Dạ cảm thấy kỳ quái, thẳng nhóc này lẽ nào thật sự lo lắng cho Trịnh Đán như vậy sao? Sự Quân Hình xúc phạm đến nàng?

Nhưng mà, Quân Hình căn bản là không tiến vào, nàng chỉ mở cửa phòng ra, nhìn thoáng vào bên trong một chút, sau đó liền ngăn cản cả người, tuy rằng Quân Hình luôn cho rằng mình là một mỹ nữ xinh đẹp nổi tiếng, trên thực tế cũng đúng là như vậy, nhưng mà hai cô gái đang ngồi trong phòng thì quả thật không thể không nói là đẹp hơn nàng rất nhiều, lòng tự trọng mãnh liệt đã làm cho Quân Hình dừng chân lại, đi vào như vậy, nhìn gần vào dung mạo và thấy rõ sự chênh lệch của hai bên hơn nữa, cho nên không thể vào, tuyệt đối không thể!

Nghĩ như vậy, Quân Hình nghiêng răng quay đầu lại “cười”, còn đưa tay đóng cửa lại nửa chừng, sau đó trừng mắt nhìn Dương Dạ : “Ông xã, hai tiểu mỹ nữ trong phòng này là ai vậy?”

Dương Dạ sửng sốt một chút, té bào nào trong đầu nhanh chóng nhảy số để tìm ra một đáp án thích hợp, ngoài miệng thì lấp bắp tranh thủ câu thêm giờ : “Là ... Đúng vậy, hai người trong phòng là ai thế? Dương Tự, em nói xem!”

Họa sát thân đổ lên đầu của Dương Tự, Dương Tự cũng sửng sốt, sau đó liền cười tùy tiện nói : “Đúng vậy đúng vậy, rốt cục là ai nhỉ? Quả thật rất là mê người, ha ha ha ha ...”

“Hai người các người đừng có làm vẻ trước mặt TUI!” Quân Hình chóng tay lên eo, con mắt không rời khỏi mặt của Dương Dạ : “Ông xã! Nói đi! Hai nàng rốt cục là ai?”

Trên mặt của Dương Dạ hiện rõ sự khẩn trương, bỗng nhiên ngay trong lúc đó, cái bóng đèn trên đầu bừng sáng lên, ngẩng mặt lên che miệng của Quân Hình : “Em nói nhỏ một chút! Đừng để người khác chú ý!”

Quân Hình bị hành động của Dương Dạ làm sửng sốt, giãy khỏi tay của Dương Dạ, thở mạnh nói : “Cái gì vậy? Hai nàng không thể gặp người à?”

Dương Dạ nhìn mắt của Quân Hình một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Dương Tự, thở dài một hơi, rồi làm ra vẻ ảo não : “Ài ... Dương Tự! Anh không thể nói dối giúp em rồi! Tiếp tục như vậy thì Quân Hình sẽ hoài nghi anh!”

“Em ...” Dương Tự mở to mắt ra, giơ tay chỉ lên cái mặt đầy sự ngạc nhiên của mình.

Quân Hình cũng quay đầu về nhìn Dương Tự, hí hửng lại quan sát trên dưới của Dương Tự.

“Là em! Anh nói em là em! Nhất định là em! Phải là em! Em dám nói không phải là em không?” Dương Dạ bộc lộ ra khuôn mặt ăn tươi nuốt sống của mình, hai mắt bắn ra tia điện nhìn Dương Tự, nói liên tục.

“À, à! Là em, là em là em!” Dương Tự bị ánh mắt chết người của đại ca liếc một cái, bỗng bừng tỉnh đại ngộ, gấp gấp nói.

“Là em cái gì?” Quân Hình hỏi theo.

“Ô? Ặc ... là em cái gì?” Dương Tự bị Quân Hình hỏi làm cho sững sốt, vội vàng quay đầu lại hỏi Dương Dạ.

“Em còn giả bộ hồ đồ à? Hai cô gái bên trong, không phải là do em mang về từ bên ngoài à?” Dương Dạ giả vờ làm ra vẻ căm phẫn : “Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi! Cần phải xem lại cách làm người! Phải chung thủy! Phải giống như anh toàn tâm toàn ý với Quân Hình vậy! Nhưng em vẫn không nghe lời!”

Quân Hình bấu môi, đưa vẻ mặt hoài nghi nhìn Dương Tự, hỏi : “Dương Tự, anh của em nói có đúng không?”

Dương Tự tức đến nổi phổi ra, nghẹn đỏ mặt cúi đầu, cắn răng nói : “Vâng, là thật, anh, em sai rồi” Sau đó quay đầu lại nói : “Chị Quân Hình, thật ra thì em chỉ định hát cho hai nàng nghe mà thôi, có thể là anh của em nghĩ rằng em đang làm bậy, cho nên vừa rồi đột nhiên xông vào”

“Cái gì?” Quân Hình trợn mắt lên nhìn Dương Dạ.

“Không thể nào!” Dương Dạ vội vàng xua tay : “Anh chỉ là cảm thấy buồn chán, nghe Dương Tự ở trong hát, cho nên đi vào xem náo nhiệt một chút thôi” Rồi còn nói bồi thêm một câu: “Quân Hình, chuyện Dương Tự giấu người đẹp trong nhà chỉ có vài người biết, ngay cả ba cũng không biết, em nhất định phải giữ bí mật!”

“Ra vậy” Quân Hình không nghĩ nhiều, thoáng yên lòng lại, làm ra vẻ người lớn đưa tay vỗ vỗ vai của Dương Tự : “Ông xã, không cần phải như vậy, Dương Tự cũng không còn nhỏ nữa, gặp riêng với con gái một chút cũng rất là bình thường! Cho dù Dương Tự có học mấy cái xấu, cũng không phải là do anh dạy hết cả sao!”

Dương Tự xen mồm vào : “Anh ấy đâu chỉ dạy em mấy thứ này, em vừa mới học được thêm một chiêu nữa, vu oan giá họa ...”

Dương Dạ hung hăng trừng mắt nhìn Dương Tự, Quân Hình đứng giữa hai anh em, trong lòng cảm thấy vui vẻ, liền đưa tay mở cửa ra, rồi còn thúc Dương Dạ và Dương Tự đi vào trong : “Được rồi, hai anh em cãi nhau cái gì! Không phải là hát thôi sao? Chúng ta vào trong nghe Dương Tự hát một bài”

Dương Tự liếc nhìn đại ca một cái, có vẻ hả hê bước vào trong phòng, còn Dương Dạ tuy rằng trợn tròn mắt, nhưng vẫn bước theo vào.

.....

Trong phòng, Tây Thi và Trịnh Đán đã sớm hoang mang chạy từ cửa về giường của mình, không sai, hai chị em nhà này bởi vì tò mò, cho nên đã lén mò đến cửa nghe trộm, nghe thấy Dương Tự nói nằm mơ thấy được Tiểu Đán thì Trịnh Đán đang dán lỗ tai lên cửa liền dõm dặt, trong lòng có một cảm giác hơi khác thường.

Sau đó Quân Hình đến, khi Tây Thi và Trịnh Đán nghe thấy tên của Quân Hình, không hện mà cùng liếc mắt nhìn, hai nàng đã từ miệng của Hiểu Hiểu biết rằng Quân Hình chính là vợ chính thức của sư huynh, đều nghĩ rằng người đứng ngoài khẳng định là người đó. Sau đó nghe thấy Quân Hình muốn xông vào, Tây Thi và Trịnh Đán cuống quýt chạy đến giường, cũng may là Quân Hình không có vài, làm cho Tây Thi và Trịnh Đán đồng thời thở phào một hơi trong sự khẩn trương.

Hai chị em này nhỏ to thảo luận cái gì đó, nhất chí cho rằng Quân Hình tiểu thư rất đẹp, mà đúng lúc này, Quân Hình mang Dương Tự và Dương Dạ đi vào trong.

“Hai em gái, đừng khẩn trương! Chị là chị dâu của Dương Tự, đến chơi với các em một chút!” Quân Hình vừa đẩy cửa vào liền làm ra vẻ chị lớn giải thích, sau đó mỉm cười đi qua : “Chúng ta cùng nhau nghe Dương Tự hát, em trai Dương Tự của chị cũng có tài hoa lắm đấy!”

Quân Hình không ngừng nâng cao Dương Tự lên, Tây Thi và Trịnh Đán ở một bên tỏ vẻ khó hiểu, còn Dương Dạ thì cười khổ không thôi.

Dương Tự được tung hứng đương nhiên là rất khoái, cầm lấy đàn ghi ta, ôm vào trong lòng nghiêm mặt nói : “Đến đây nào, chúng ta cùng thưởng thức thôi, sau đây tôi sẽ hát ọi người bài hát ”người thật tàn nhẫn” !”

Quân Hình cao hứng vỗ tay bốp bốp, còn Tây Thi và Trịnh Đán bên cạnh thì nhìn Quân Hình, và kinh ngạc không hiểu gì vỗ tay theo.

Sau khi Dương Tự đã hát xong, Quân Hình thật sự là đã hưng phấn quá mức rồi! Nàng vừa vỗ tay vừa quay lại hô với Dương Dạ : “Ông xã! Ông xã! Anh cũng hát một bài đi!”

Quân Hình sửng sốt, lập tức xua tay : “Không nói giỡn chứ, anh căn bản là không biết đàn ghi ta đâu!”

“Ai nói anh không biết, lần trước anh và nữ hầu Hiểu Vân gì đó xum xoe với nhau, lúc đó chẳng phải cũng ôm đàn ngồi hát sao!” Dương Tự hả hê đâm chọc một câu, trong lòng hắn rất rõ ràng, đại ca của hắn chẳng có một tí tế bào nào với đàn ghi ta cả, đàn ghi ta mà cứ như là có thù với âm nhạc vậy, thậm chí : Có thù báo thù, tự làm xấu mình trước mặt ba người đi!

Quân Hình nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, chỉ vào Dương Dạ hô : “Này! Anh có thể vì người khác mà đàn hát, lại không chịu đàn hát cho em nghe! Đàn cho em!”

Dương Dạ len lén thở dài, Hiểu Vân cái gì chứ? Cái này là bị “mình” lúc trước làm phiền đây mà! Cười khỏ, Dương Dạ cầm lấy cây đàn ghi ta từ trong tay của em trai, vừa ngồi xuống, Dương Tự liền đứng lên bỏ đi, mọi người đều khó hiểu nhìn Dương Tự. Dương Tự đi vài bước, đến trước cái tủ trong phòng lấy ra một cái chén sứ tinh xảo, rồi xoay người trở lại, cầm cái chén đặt trước mặt của Dương Dạ, sau đó thò tay vào túi móc ra một đồng tiền xu, ném leng keng vào trong cái chén sứ.

Quân Hình lập tức hiểu được vấn đề, vỗ tay cười ha hả, trong lòng Dương Dạ cũng đang tức hộc máu, thằng nhóc con, dám làm nhục anh à? Anh đây ... Nhưng mà Dương Dạ đúng là không biết đàn ghi ta, đừng nói là đàn, lúc trước, ngay cả chạm hắn cũng chưa từng được chạm vào cái thứ này nữa, lần này lại phải làm trò cười trước mặt các vị mỹ nữ rồi.

Nhưng có một chuyện xuất hiện nằm ngoài dự tính của Dương Dạ xảy ra, khi hắn vừa đưa tay đặt lên dây đàn, thì cổ tay trái bỗng nhiên có phản ứng nóng lên, mà trong đầu bắt chợt hiện ra vô số động tác và kỹ xảo đàn ghi ta, còn tay thì giống như không nghe lời của hắn nữa, tự nó cầm dây mà đàn! Đẩy dây, vuốt ve, móc dây, vỗ dây, chế âm, trượt cung đàn Các loại kỹ xảo hiện ra một cách rõ ràng trong đầu, ngón tay cũng bắt đầu đàn ra một giai điệu tuyệt vời một cách không tự chủ!

Ngay từ đầu khi giai điệu cất lên, Dương Tự đã trợn tròn mắt ra, đây là do người đàn sao? Độ mạnh yếu về mức khảy đàn cũng như thời gian lướt dây vô cùng chuẩn xác! Các kỹ xảo khi đàn được sử dụng rất thành thạo! Mỗi âm mỗi bậc đều không để lại một sai lầm nào cả!

Quân Hình cũng ngây cả người ra, trăm triệu lần không ngờ rằng vị Dương đại thiếu gia mà mình trước đây hay người nhặt lại đa tài đa nghệ như vậy! Giai điệu được đàn bởi cây ghi ta này, thật sự đã làm cho nàng say mê trong đó!

Còn Tây Thi và Trịnh Đán thì vui vẻ, các nàng vốn chưa từng thấy qua nhạc cụ này, vừa rồi lúc Dương Tự ngồi đàn, còn cảm thấy nghe rất êm tai. Nhưng không ngờ rằng khi sư huynh đàn lên, lại nghe hấp dẫn như vậy! Làm cho Tây Thi và Trịnh Đán nghe thấy tiếng đàn này, quả thật là muốn đứng dậy, múa theo giai điệu!

Dương Dạ cũng cảm thấy bất ngờ, hình như mình hoàn toàn không cần lo lắng rằng âm điệu tiếp theo nên đàn thế nào nữa, đều là do ngón tay tự động làm hết, lấy lại bình tĩnh, hắn bắt đầu hát theo giai điệu này.

Dương Dạ vừa mở miệng cất tiếng hát, mọi người trong phòng liền hoàn toàn bị thuyết phục, tiếng hát như vậy tuy rằng không phải là hoàn mỹ, nhưng phối hợp với giai điệu phát ra từ tiếng đàn kia quả thật làm cho người ta như si như say!

Thời gian trôi qua rất chậm, mà hình như cũng rất nhanh. Ca khúc kết thúc, Dương Dạ chậm rãi thu tay về, ngẩng đầu lên. Mà Quân Hình, Dương Tự, Tây Thi và Trịnh Đán đều đang nhắm mắt lại, chìm đắm trong cảm xúc khó kềm chế này.

“Hay thật! Hay thật!” Dương Tự là người đầu tiên hồi phục tinh thần, ngẩng đầu kêu to : “Sao lại có một giai điệu hay như vậy! Em sợ rằng sau này em sẽ không bao giờ nghe được nó một lần nữa!”

“Ông xã! Đây là bài hát gì vậy?” Quân Hình cũng mở to mắt ra, hai mắt lấp lánh như ánh sao nhìn chăm chăm Dương Dạ.

Dương Dạ ôm đàn cúi đầu, nhẹ nhàng đáp : “Khúc hát buồn”

”Ô? Sao mình lại khóc?” Tây Thi mở mắt ra, sờ sờ mặt của mình, vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Là hành tây, buổi trưa anh ăn hành tây” Dương Dạ tiếp tục nhẹ giọng nói.

Trịnh Đán chậm rãi mở mắt ra : “À, thì ra là hành tây, bài hát này làm cho cảm động đến rơi lệ, hèn chi được gọi là khúc hát buồn, thật sự là rất buồn ...”

.....

Mà hình như ngay cả bản thân Dương Dạ cũng bị bài hát và giai điệu của mình làm cho chấn động, ngừng đầu lên thở dài, bỗng nhiên cảm thấy không đúng! Trong phòng vốn chỉ có vài người, tại sao lại có nhiều tiếng húc húc giống như đang chảy nước mắt vậy nhỉ? Nhìn xung quanh phòng một vòng, Dương Dạ kinh ngạc phát hiện ra, cái âm thanh này được truyền từ ngoài cửa vào!

Dương Dạ đang suy nghĩ thì Dương Tự ở bên cạnh cũng nghe thấy âm thanh này, bước ra mở cửa, vừa mới đẩy cửa ra liền giật mình, trời ơi! Bên ngoài chật kín người, bảy tám mươi người hầu nam nữ đang đứng đầy khắp hành lang, thậm chí là còn kéo dài lên cả cầu thang nữa! Mọi người đều đang nhẹ nhàng lau nước mắt, nhất là mấy nữ hầu, thấy cửa mở ra, liền liền mạng xông vào, muốn nhìn đại thiếu gia một cái.

Nói thật nhé, tất cả nữ hầu trên dưới Dương gia, tuy rằng ai cũng muốn có một chân với Dương đại thiếu gia cả, nhưng mà mục đích cũng chỉ vì muốn một bước lên trời thôi, từ gà mái trở thành phượng hoàng, chứ thật ra chẳng ai thích đại thiếu gia thật tâm cả. Các hành vi trước đây của Dương Dạ đã làm cho phần lớn nữ hầu trong Dương gia vừa ghét vừa sợ, chỉ từ sau khi đại thiếu gia trốn nhà trở về, mấy nữ hầu này mới thay đổi ấn tượng về hắn một chút mà thôi.

Nhưng hồi này, có hai nữ hầu đi ngang qua phòng của Tây Thi và Trịnh Đán, vô tình nghe thấy tiếng đàn của Dương Dạ, liền cảm thấy say mê ngay, một người ở lại giữ cửa, người kia thì chạy đi kêu người. Vì vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại nghe đại thiếu gia đàn hát, phần lớn mọi người lúc đầu đến đây cũng vì tò mò cả thôi, nhưng sau khi thật sự nghe được bằng chính lỗ tai của mình, liền bắt đầu mê mang đến bất động.

Lúc này, khi những nữ hầu này nhìn thấy Dương đại thiếu gia ngồi trong phòng, ôm đàn ghi ta nhìn hướng ra ngoài, thì những nữ hầu này liền đỏ mặt, tim đập nhanh lên, bắt đầu hét lên! Các nàng đột nhiên phát hiện ra rằng, thì ra đại thiếu gia lại đẹp trai như vậy! Giai điệu đàn ra lại u buồn như thế! Không thể không nói, đàn bà con gái đúng là động vật cảm tính, tim của mấy cô gái này dễ dàng bị một bài hát của Dương Dạ chiếm lấy. Trong tim của mấy cô nữ hầu trẻ tuổi độc thân, thoáng cái đã bị tài nghệ và hình tượng u buồn của đại thiếu gia lấp đầy.

Thấy nhiều nữ hầu đang tập trung trước cửa kêu hô tên của đại thiếu gia, cả đám kích động như muốn đè đại thiếu gia ra mà cưỡng hiếp vậy, cục lửa của Quân Hinh lập tức nhảy lên, đứng dậy thủ thế bước ra ngoài cửa, hô lớn : “Tạo phản à?”

Chỉ một thoáng, tất cả đều im lặng như tờ, cửa sổ hành lang thậm chí là còn xuất hiện vết nứt do nội công của tiếng hô quá thâm hậu, tất cả nữ hầu ngoài cửa đều bị “sư rồng công” của Quân Hinh làm cho chấn động, sững sờ trong nhất thời, sau đó liền cúi đầu, dùng tốc độ nhanh nhất của mình rời khỏi chỗ này.

.....

Sau vụ này, Dương Dạ liền bị Dương Tự quán quýt lấy, yêu cầu dạy ỳnh mấy cái kỹ xảo biểu diễn ấy, tất cả mấy cái này đều là do tay của Dương Dạ tự động làm cả, muốn hắn dạy cho người khác, sao có khả năng chứ? vì vậy, Dương Dạ vẫn từ chối, cuối cùng làm cho Dương Tự giận dữ rời đi, chứ đại ca không trượng nghĩa, lên đi học đàn ghi ta, mà không dạy lại ỳnh!

Cơm tối là do Hiểu Hiểu và Ôn Nhu mang đến cho Tây Thi và Trịnh Đán ăn, Quân Hinh sợ Dương Chấn Quỹ hỏi, cho nên còn cố ý giải thích giùm, rằng ta thật sự xem Tây Thi và Trịnh Đán là bạn của Dương Tự rồi.

Đương nhiên, trong giờ ăn cơm tối, Dương Tự không xuất hiện, mà Dương Dạ thì bị Dương San cuốn lấy, hỏi mấy ngày nay biến mất là đã đi đâu, sau đó lại nghe chị Quân Hinh kể về “Khúc hát buồn” của đại ca xong, liền gấp đến độ đuổi theo Dương Dạ, nhất định bắt Dương Dạ phải hát ỳnh nghe!

Bất mình cầm đàn hát tiếp? Dương Dạ nghĩ. Vì vậy, sau khi ăn cơm xong, xuyên qua tầng tầng phong tỏa, né qua vô số vòng vây, một mình một người chạy thẳng lên sân thượng của chủ trạch, hai tay chống lên lan can, ngẩng mặt lên nhìn trời đêm, hình như muốn tìm một cái gì đó ở trên ấy vậy.

Từ sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, Dương Dạ thấy rằng mình chưa từng được yên tĩnh, hẳn thậm chí là có chút nhớ về cuộc sống trước đây, bây giờ chạy lên sân thượng, một là vì muốn yên tĩnh một chút, hai là có nhiều chuyện cần phải suy nghĩ một chút.

Bầu trời buổi tối ở đây là cái loại màu xanh rất đậm, có gió thổi qua, khiến cho hân hơi lạnh lẽo một chút, nhìn những ngọn đèn trong Dương gia đại trạch, Dương Dạ lại không cảm thụ được sự yên tĩnh nào cả, ngược lại còn thấy tâm loạn như ma.

Không biết là qua bao lâu, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Dương Dạ quay đầu lại nhìn thoáng qua, kinh ngạc kêu lên : “Mẹ nhỏ, sao lại là mẹ?”

“Dương Dạ, con ở đây làm gì?” Dương lão thái thái đi đến, đứng bên cạnh Dương Dạ, không nhìn hân mà nhìn về bầu trời đen xa xa.

“Không có gì, vốn muốn tìm một chút yên tĩnh ở đây, nhưng cái gì cũng không có” Dương Dạ nhẹ nhàng thở dài.

“Có nhiều chuyện, mẹ cũng không rõ” Tinh Tinh đột nhiên nói ra một câu đầy ẩn ý.

”Ha ha, mẹ nhỏ, sao mẹ cũng bắt đầu phiền muộn giống con rồi?” Dương Dạ cười, nhìn về chỗ cao hơn trong trời đêm.

“Ở đây không có người khác” Tinh Tinh quay đầu lại, nhìn Dương Dạ, nói từng chữ từng câu : “Dương Dạ, con có thể nói ẹ biết, con rốt cục là ai không?”

Trong lòng Dương Dạ cả kinh, quay đầu lại nhìn Tinh Tinh : “Mẹ nhỏ, mẹ ...”

“Mẹ biết, con không phải là Dương Dạ trước đây, đúng không?” Tinh Tinh nhìn thẳng vào mặt của Dương Dạ, ánh mắt rất bình tĩnh.

Trong lúc nhất thời Dương Dạ không biết nên nói cái gì cho phải, sợ rằng ánh mắt hoảng loạn của mình sẽ bán đứng mình, vì thế liền quay đầu đi, đưa ánh mắt về hướng trời tối.

“Con lẽ phép, hiểu chuyện, chân thành, rõ ràng cái gì là tình cảm” Gió đêm thổi qua mái tóc của Tinh Tinh, nàng nhìn Dương Dạ, tiếp tục nói : “Nhưng thay đổi của một người, không có khả năng nhanh như vậy, càng không thể nào lớn như vậy”

Dương Dạ không nói gì cả, Tinh Tinh đang vạch trần hân, nhưng vì sao lại nói ngay lúc chỉ có hai người mà thôi?

“Hơn nữa, càng giết mình hơn chính là, lực lượng do con sử dụng, không giống như người bình thường có thể làm được” Ánh mắt của Tinh Tinh rực lên, giống như là đang muốn vạch trần cái khăn che mặt của Dương Dạ : “Ha ha, mẹ thậm chí là hoài nghi, con là thiên thần trên trời xuống giúp Dương gia, giúp Chấn Quỳ. Nếu như con không xuất hiện, Dương Dạ sợ rằng sẽ sụp đổ”

Dương Dạ rốt cục đã lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại nhìn Tinh Tinh : “Mẹ nhỏ, thật ra từ góc độ của mẹ mà nói, hoài nghi của mẹ thậm chí rất đúng. Con quả thật không còn là Dương Dạ trước đây, con không hề biết một chút gì về con trước đây cả, con thậm chí là còn chưa thấy được mẹ ruột của mình thế nào” Nói xong, Dương Dạ quay người qua, vươn hai tay đỡ lấy vai của Tinh Tinh : “Con chỉ có thể nói ẹ biết, bây giờ con là Dương Dạ, Dương Chấn Quỳ là ba con, Dương San là em gái của con, Dương Tự là em trai con, Dương gia là nhà của con, còn mẹ, là mẹ nhỏ của con”

Tinh Tinh nhìn Dương Dạ, rất lâu sau đó, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

83. Chương 84: Kim Ốc Không Tàng Nỗi Kiềm. (1)

Tinh Tinh và Dương Dạ đứng trên sân thượng của Dương gia chủ trách, nói rất nhiều về những chuyện trước kia, mà chủ yếu là xoay quanh về Dương Dạ cả, hành hạ và dày vò nàng thế nào, càng nói thì vành mắt của Tinh Tinh càng đỏ.

“Muốn khóc?” Dương Dạ hỏi.

“Ừ”

“Vậy khóc đi”

Không ngờ rằng Tinh Tinh lại thật sự khóc, vì vậy, sau một hồi hai người cũng không nói gì cả, Tinh Tinh thì khóc, còn Dương Dạ thì chẳng biết khuyên thế nào. Thậm chí là có một lúc, Tinh Tinh còn gục đầu lên vai của Dương Dạ mà khóc, cái tư thế như vậy, Dương Dạ đỡ không được, mà ôm cũng không tốt, đẩy ra càng không đúng, xấu hổ không ngớt. Cũng may là Tinh Tinh nhanh chóng cảm giác ra điều này, rời khỏi vai của hắn, cố gắng đè thấp tiếng khóc lại.

Một người đàn bà hơn bốn mươi tuổi mà khóc cứ như là một cô bé mười tám vậy, những ủy khuất và khổ sở chịu đựng bấy lâu, rốt cục cũng có thể phát tiết ra ngoài, đối mặt với bóng đêm, đối mặt với ngọn đèn, đối mặt với một Dương Dạ mới, dùng nước mắt để phát tiết ra.

“Con trước đây, đã làm mẹ sợ” Một hồi sau, gió đã làm cho nước mắt của Tinh Tinh khô lại, sờ soạng con mắt của mình một chút, quay lại cười nói với Dương Dạ.

“Sau này sẽ không” Dương Dạ cũng dùng nụ cười tương tự, giờ phút này, hắn bỗng nhiên thấy bắt đầu thương cảm cho những cô gái bị thu hút bởi đồng tiền, thậm chí là nhớ lại trước đây, trong cái thế giới cũ, lần đầu tiên bị quăng khỏi nhà bạn gái bởi vì không có tiền, bị cha mẹ của bạn gái thay phiên nhau làm nhục, châm chọc, khiêu khích một cách trắng trợn, đó là ám ảnh mà cả đời Dương Dạ không thể nào quên được, cho nên, hắn ít nhiều gì cũng hiểu rõ, Tinh Tinh trước đây đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở và đau khổ do “mình” gây ra.

Quen biết với Dương Chấn Quỳnh lâu như vậy, hình như ngày hôm nay là ngày mà Tinh Tinh hài lòng nhất.

“Con từ đâu ra?” Tinh Tinh hỏi.

“Mẹ nhỏ, đừng hỏi” Dương Dạ lắc đầu, cười khổ một chút : “Rất khó để nói rõ ràng”

“Đúng vậy” Tinh Tinh thở dài : “Trong lòng mỗi người đều có bí mật không muốn cho người khác biết”

“Có thể bí mật của con, chỉ có một mình mẹ biết thôi đấy mẹ nhỏ” Dương Dạ quay đầu lại nói với Tinh Tinh.

Tinh Tinh nhìn hắn, gật đầu. Dương Dạ bỗng nhiên nghĩ rằng, trong ánh mắt của Tinh Tinh hình như có hàm nghĩa gì đó, nhưng mà nó chỉ thoáng hiện mà thôi.

.....

Đêm đó, Dương Dạ lại bị Quân Hình dẫn vặt một phen, sau đó tuyên bố rằng, nếu về sau mà phát hiện ra Dương Dạ vô cớ biến mất, thì sẽ thiên không tha! Dương Dạ tự nhiên bị Quân Hình đánh khắp người, cắn khắp nơi, khiến cho tâm tình vừa mới được bồi dưỡng trên sân thượng sau bữa cơm tối lập tức tiêu tan thành mây khói.

Đêm đó, Hiểu Hiểu đưa đến chăn nệm và đồ lót đã giặt, Dương Dạ nhân cơ hội Quân Hình đi tắm mà trốn ra, len lén đưa Hiểu Hiểu ra ngoài, sau đó hôn môi Hiểu Hiểu một cách mãnh liệt, và chợt phát hiện ra, thằng em Dương Tự đang ngهنh ngang đi lại phòng của Tây Thi và Trịnh Đán.

“Này! Mày đi đâu đó thằng quý?” Dương Dạ vừa ôm vai của Hiểu Hiểu, vừa quay lại hướng của Dương Tự nhỏ giọng hô.

“A? Anh còn chưa ngủ à?” Dương Tự làm ra vẻ đắc ý vênh váo : “Em đi thăm hai bà xã lớn nhỏ của em, anh cũng biế đấy, đây là hai mỹ nữ em vừa tìm bên ngoài về mà!”

“Mày ... mày thử xem!” Dương Dạ tức giận nghiêng răng giờ nắm tay lên với Dương Tự.

“Thử thì thử, chị Quân Hình đang ở trong phòng anh sao? ha ha ha ha ...” Dương Tự đắc ý cười lớn, gõ gõ cửa, sau đó đẩy cửa ra, liếc nhìn Dương Dạ một cái, rồi lách mình tiến vào!

Dương Dạ tức đến sôi gan lên, nhưng lại bị Hiểu Hiểu ngăn lại, chỉ chỉ vào phòng ngủ của Dương Dạ, quả nhiên, trong phòng ngủ của Dương Dạ lập tức truyền ra một tiếng kêu nhỏ nhẹ nhưng kinh khủng của Quân Hình : “Ông xã ... ông xã ... lại chết đi đâu rồi?”

Dương Dạ cắn chặt quai hàm lại, sờ sờ đầu của Hiểu Hiểu một cái, hung hăng liếc nhìn về cánh cửa phòng của Tây Thi và Trịnh Đán, rồi xoay người vào phòng ngủ của mình.

.....

Quân Hình căn bản là không ngờ tới, Dương Dạ tự nhiên lại điên cuồng thế này! Ra sức như thế! Căn bản là không nói lời dư thừa, chỉ ôm lấy mình, rồi ném lên giường, sau đó liền điên cuồng hôn môi.

Quân Hình đầu tiên là giật mình sững sờ, dần dần bị thế công mãnh liệt của Dương Dạ làm cho sôi trào lên, tiếng rên rỉ tràn ngập sự vui vẻ, Dương Dạ thấy cũng đã đến lúc rồi, trận địa của Quân Hình cũng đã lan tràn, vì vậy ngừng đầu ưỡn ngực lên không chút do dự, lao vào trong trận địa, đánh trái né phải, tấn công phòng thủ, đồng thời sau khi đã chán tư thế chiến đấu này, liền đổi một tư thế khác, sau đó lại chán rồi lại đổi rồi lại chán rồi lại đổi, nói chung là sau một phen chiến đấu cực khổ, và đã tổng kết ra được tám tám sáu mươi bốn kiểu chiến đấu, chín chín tám mươi mốt tư thế chiến đấu, sở hữu bản quyền, xin độc quyền, và đăng ký trọn đời, tuyệt đối không từ bỏ, cứ tưởng như nói đùa, nhưng thật sự là đúng vậy.

Sau một thời gian chiến đấu điên cuồng, Dương Dạ vẫn không chút nào mệt mỏi, nhưng Quân Hình thì đã mê mệt đến nỗi không còn sức để kêu la phối hợp nữa, hoàn toàn kiệt sức luôn, cả người xụi lơ, hỗn loạn, Dương Dạ thấy chiến thuật đã hiệu quả, lập tức nhẹ nhàng rút khỏi trận địa, rời khỏi chiến trường, nhìn thoáng qua Quân Hình đang trong tình trạng bán hôn mê, nhanh tay lẹ chân mò xuống giường, mặc quần áo vào, rón rén đi ra ngoài phòng ngủ, đi thẳng đến phòng của Tây Thi và Trịnh Đán!

Lúc gõ cửa phòng, nghe thấy bên trong không có động tĩnh khác thường, liền yên tâm lại, Dương Dạ nghĩ rằng mình quá đa tâm rồi, cho nên tính xoay người rời đi, nhưng cửa mở ra. Tây Thi đang mặc một bộ áo ngủ màu trắng, buồn ngủ dụi dụi con mắt của mình, đứng trước mặt hắn, vừa thấy là sư huynh Dương Dạ đến, lập tức bừng tỉnh tinh thần lại, ngọt ngào kêu lên một tiếng : “Sư huynh, thì ra là huynh, nhanh vào đi”

Dương Dạ do dự một chút, cười cười, lách mình vào trong phòng của Tây Thi và Trịnh Đán, hắn đã không chú ý, cánh cửa phòng ngủ phía sau hắn đã nhẹ nhàng cử động một chút, mở ra một cái khe.

84. Chương 85: Ai Dâm Đãng, Anh / Em Dâm Đãng Đó. (1)

Mặc dù Quân Hình có chút bất ngờ, nhưng cũng rất vui, dù sao thì Dương Dạ cũng chưa từng chủ động yêu cầu đến Nam Vinh gia bao giờ cả.

Vì vậy, khi trời vừa sáng, Quân Hình hăng hái đi rửa mặt chải đầu xong, chọn đồ mặc cứ như là đi thi người đẹp vậy, sau đó nhảy nhót khắp nhà giục Dương Dạ đi mau.

Đến giờ ăn điểm tâm, Dương Dạ nói vài câu với Dương Chấn Quỳ, Dương Chấn Quỳ dẫn dò Dương Dạ tất cả phải cẩn thận, Dương San nghe Quân Hình nói là đại ca muốn đến Nam Vinh gia, liền bật người dậy nói là muốn cùng đi theo, mà vấn đề của Dương San quả thật không có biện pháp giải quyết, cho dù Dương Dạ không đồng ý, Quân Hình nhất định cũng sẽ mang nàng đi theo.

Dương Dạ thở dài, nói thật lần này hắn đi gặp Nam Vinh Huyền, ít nhiều gì cũng có chút khấn trương, cũng may là bởi vì Dương Tự dỗi nên không đi, chứ nếu không thì sẽ trở thành cả nhà Dương gia đến thăm luôn rồi.

Vì vậy, sau khi ăn điểm tâm xong, Dương Dạ liền mang Quân Hình và Dương San đi đến Nam Vinh gia. Lái xe cho bọn họ chính là tên đàn em nhận về từ Bì Cầu : Vương Tài.

Lần trước Vương Tài lái xe chở Dương Dạ và Tinh Tinh trở về Dương gia xong, liền không rời đi. đám người Bì Cầu đã giết chết một lái xe của Dương gia, Dương Dạ dặn dò Khâu tổng quản để cho Vương Tài làm lái xe thế cho người đó luôn. Vì vậy Vương Tài mang kiểu tiểu nhân đắc chí, tuyên bố với các lái xe trong Dương gia mình là lái xe chuyên dụng cho Dương đại thiếu gia, trước kia từng lăn lộn trong xã hội đen, trong tay cũng có vài mạng người.

Những người này vốn chẳng quan tâm đến lời chém gió của Vương Tài, nhưng không ngờ rằng hắn tới chưa bao lâu mà khi Dương đại thiếu gia đi ra ngoài liền gọi hắn. Vì vậy, khi Vương Tài nghênh ngang rời đi trước mặt mấy lái xe này, thì trong lòng những lái xe của Dương gia liền cấp tốc nhận định Vương Tài chính là Nhị đương gia trong hàng ngũ lái xe của Dương gia. Vì sao là Nhị đương gia à? Đại đương gia đương nhiên là lái xe chuyên dụng của lão gia Dương Chấn Quỳ rồi.

Đương nhiên, vấn đề của đội hình lái xe Dương gia và Dương Dạ đều nói sau, tạm thời không nhắc đến. Chúng ta nói về Vương Tài trước đi, dù sao thì trong câu chuyện của hắn cũng sẽ cứu Dương Dạ một mạng mà.

Wang Tài vốn sinh ra trong một gia đình nghèo khổ, ba mẹ đồng thời đồng thời ...

Qua đời? Không không không, là bị giảm biên chế hết. Lúc ấy bởi vì ba mắc bệnh nghiện rượu, đồ đạc trong nhà dần dần biến mất, mẹ của hắn giận dữ rời đi theo bạn trai của mỗi tình đầu thời tiểu học. Vì vậy Vương Tài bỏ học khi còn nhỏ, bắt đầu chung chạ với những tên lưu manh đầu đường xó chợ, quen biết với những người chỉ sống tạm bợ, sau đó qua anh em bà con cô bác giới thiệu này nọ nhận Phì Sỏa làm đại ca, sau đó lại thông qua Phì Sỏa đi làm đàn em của Bì Cầu, trên cơ bản là đã bước vào hắc đạo.

Bước vào hắc đạo thì đúng, nhưng Vương Tài trời sinh đã nhát gan rồi, mỗi khi xuất hiện đánh nhau chém người này nọ hoặc bang phái tranh chấp, hắn đều là người hô to lớn nhất, nhưng lại là tên trốn phía sau nhanh nhất, bản lĩnh cao nhất của hắn chính là chém gió khoác lác, không có chuyện gì cứ thích lảm nhảm, về phần chém chết mấy mạng người à? Ha ha, vật còn sống lớn nhất mà Vương Tài từng giết, ngoại trừ tinh trùng của hắn ra, thì chỉ sợ là ngay cả con gián con muỗi cũng không có.

Có thể làm cho Dương đại thiếu gia chú ý đến hắn, cũng bởi vì cái mồm nhiều chuyện của hắn, nhưng mà lần này đã làm cho hắn bị shock rất lớn, sau khi tiến vào trong Dương gia đại trạch xong hắn liền hoàn toàn há hốc mồm ra, có nằm mơ cũng không ngờ rằng mình có thể thấy được một trang viên xa hoa như vậy, chứ đừng nói là đứng ở trong đây phục vụ cho người khác.

Cho nên trong tâm của Vương Tài rất bội phục và biết ơn Dương đại thiếu gia, cho nên lúc lái xe cho Dương Dạ cũng có cảm giác không bình thường, cam tâm tình nguyện, cẩn thận chu đáo, thần tình khí sắc, hăng hái giống như là xung phong giết giặc vậy.

.....

“Đại thiếu gia, sau này ngài có chuyện gì cứ việc gọi! Bây giờ không phải đang lưu hành câu nói phục vụ hai mươi bốn tiếng một ngày sao? Tôi cho ngài một khái niệm phục vụ bốn mươi tám tiếng mỗi ngày hoàn toàn mới nhé!” Vương Tài lái xe, cao hứng ngồi chém gió.

“Vương Tài, lái xe của mày cho tốt đi” Dương Dạ nhỏ giọng nói, càng đến gần Nam Vinh gia, thì trong lòng hắn càng khẩn trương. Cái khẩn trương này ngoại trừ lo rằng Dương gia và Nam Vinh gia sẽ thật sự trở mặt thành kẻ thù ra, thì phần lớn là lo sợ sau khi tình thế thay đổi, không biết nên đối mặt với Quân Hình thế nào.

Quân Hình ngồi bên cạnh, cũng thấy Dương Dạ có bộ dáng nặng nề tâm sự, vươn tay ra kéo hắn lại, nhẹ giọng hỏi : “Sao vậy ông xã?”

“Không có gì, nhớ em thôi” Dương Dạ quay đầu lại, cố gắng mỉm cười.

“Đáng ghét!” Quân Hình đỏ mặt lên, đánh Dương Dạ một cái, sau đó nói nhỏ bên tai của hắn : “Lưu manh, hai chúng ta vẫn chưa có làm tại phòng của em, tối nay ở nhà em, xem em xử lý anh thế nào ...”

Dương San ngồi đối diện, trên tai là một cái mp4 tinh xảo, vốn đang nghe nhạc, bỗng thấy đại ca và chị Quân Hình có vẻ thần bí xấu xa, liền tháo tai nghe xuống hỏi : “Hả? hai người đang nói cái gì vậy? Sao mà cười dâm dăng thế?”

“Đi đi! Con nít không được nghe!” Quân Hình trừng mắt nhìn Dương San, nói.

“À ... em biết rồi!” Dương San làm bộ như lâu lâu lắng nghe nhưng luôn luôn thấu hiểu, sau đó gật đầu một cái, quay mặt nói : “hai người tiếp tục nói đi! Một cô gái trong sáng như em mới không thèm nghe thứ hạ lưu của hai người!”

Đáng tiếc là không ngờ rằng động tác xoay cổ của Dương San quá lớn, đại khái là đụng phải cái nút nào trên mp4 nữa, vì vậy, cái mp4 liền trực tiếp phát ra âm thanh của nó : ” ... đã nói xong về phần cấu tạo của con gái, sau đây chúng ta sẽ nói về con trai, cấu tạo sinh lý của con trai, ngoại trừ cơ quan sinh dục ra, còn có cao hoàn thể chế tạo và dự trữ tinh dịch ...”

Dương San sững sốt một chút, hoảng hốt nhấn tùm lùm nút trên cái vật nhỏ, và âm thanh rốt cục đã tắt, ngẩng đầu lên thì thấy đại ca và chị Quân Hình đang cười ”khả ái’ nhìn nàng ...

Phía trước, Vương Tài nhỏ giọng lẩm bẩm : “Mình nghĩ trong chiếc xe này, mình là người trong sáng nhất ...”

.....

85. Chương 86: Bán Thú Nhân. (1)

Nam Vinh Tuấn dẫn dò người hầu quản gia chuẩn bị tốt một buổi tiệc rượu, còn muốn tự mình tham gia nữa chứ. Nam Vinh Huyền và Quân Hình đều rất lo lắng, dù sao thì đã lâu rồi Nam Vinh Tuấn không có ra khỏi phòng ngủ, đã nửa năm rồi chưa thấy xuống giường.

Làm ọi người kinh ngạc chính là, Nam Vinh Tuấn thật sự xuống giường, hơn nữa được Quân Hình nâng đỡ, đi đường một cách vững vàng! Cái này không khỏi làm cho Nam Vinh Huyền giật mình, ngay cả Dương Dạ cũng cảm thấy kinh ngạc, trăm triệu lần không ngờ rằng mình lại sở hữu năng lực lớn như vậy!

Rượu và thức ăn phong phú được chuẩn bị rất nhanh, Nam Vinh Tuấn lão gia tử triệu tập tất cả mọi người trong nhà đến phòng ăn, đồng thời kiên trì rằng mình nhất định phải đi đến. Vì vậy, được Nam Vinh Huyền nâng đỡ, còn Dương Dạ thì theo Quân Hình đi tìm Dương San về. Thật ra thì Quân Hình biết Dương San đi đâu, bình thường thì chỉ cần kêu người hầu đi gọi, nhưng mà không có biện pháp, bởi vì cái chỗ Dương đại tiểu thư đến, đã từng là một chỗ mà ngày trước khi Quân Hình tiểu thư ghé vào trong, có một người hầu nam đi vào đó mời Quân Hình về, Quân Hình thì về, nhưng người hầu ấy thì không thấy trở về.

Cái chỗ ấy ở đâu? Xin thưa, nó nằm dưới tầng hầm thứ hai của Nam Vinh gia trạch.

Khi Quân Hình nói những cái này với Dương Dạ, thật ra trong lòng cũng có chút lo lắng, Dương Dạ đương nhiên là tò mò rồi, hỏi tới hỏi lui mà Quân Hình không chịu nói, cho nên đành phải đi cùng Quân Hình xuống.

Đi thẳng một đường xuống tầng hầm tầng hai, tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, nhưng mà Dương Dạ cứ mơ hồ cảm thấy hàn khí âm trầm thể nào ấy ấy, luôn có một cảm giác rằng có một cỗ lực lượng đang ẩn núp xung quanh, nhưng là cái gì thì nói không rõ ràng.

Chở ra vào tầng hai có một cửa sắt lớn, Quân Hình đi đến, kéo cái khung nhỏ trên cửa sắt, nhìn thoáng vào trong một chút, sau đó quay đầu lại nói với Dương Dạ : “Ông xã, anh đi đến chỗ của ba đi, em và San San sẽ lập tức đến ngay”

“Chi vậy?” Dương Dạ cười : ”Tưởng anh nhất gan à? Vừa rồi em nói mấy lời dọa người như vậy, ít nhất cũng phải để cho anh xem bên trong là gì đã”

“Ông xã, thật sự rất nguy hiểm!” Quân Hình khẩn trương, đẩy đẩy cánh tay của Dương Dạ.

Đàn ông mà, đều có sĩ diện riêng cả, Quân Hình càng nói như vậy, càng kích thích trí tò mò của Dương Dạ. Hơn nữa lòng tự trọng không cho phép hần quay đầu cất bước trở về. Vì vậy, Dương Dạ cười, ôm lấy vai Quân Hình kéo nàng ra, tay còn lại thì mở cửa sắt ra, theo tiếng kêu kinh khủng của Quân Hình, cửa sắt bị mở ra.

Cửa vừa mở ra, Dương Dạ lập tức nghe thấy tiếng gầm nhẹ đầy áp lực bên trong, âm thanh này rất kỳ quái, không giống với sư tử, cọp hay bất kỳ loại động vật ăn thịt nào cả, nhưng mà rõ ràng là cái âm thanh của dã thú ăn thịt. Dương Dạ nói không rõ lắm, thậm chí là không tìm được một hình dung thích hợp nào trong đầu cả, nhưng cửa đã mở rồi, Dương Dạ chỉ nghe thấy âm thanh, chứ không nhìn thấy thứ gì cả, ngay cả Dương San cũng không phát hiện ra!

“Sao lại không có gì?” Dương Dạ quay đầu lại hỏi Quân Hình.

“Cẩn thận một chút! Ở bên trong!” Quân Hình vẫn kéo lấy tay của Dương Dạ, không cho hấn vào.

Lúc này, tiếng gầm nhẹ ấy lại truyền đến, lần này thì Dương Dạ nghe rất rõ ràng, tiếng gầm nhẹ này, khàn khàn mà trống rỗng, vô cùng giống với tiếng của cửa máy xác chết trong Resident Evil mà hấn coi trong phim, cái tiếng gầm gừ dọa người.

Rốt cục là cái gì? Dương Dạ tò mò, vẫn bị Quân Hình kéo tay, vì vậy hầu như là lời cả Quân Hình vào trong phòng sau cửa sắt luôn.

Phòng này rất lớn, tường bốn phía và trần nhà đều được bao phủ bởi một loại chất liệu xốp như bọt biển, giống cái kiệu mềm mềm lún lún của ghế sofa. Ngoại trừ trần nhà vẫn còn nguyên hình dạng ra, thì vách tường bốn phía đã rách nát, có mấy chỗ trông rất rõ ràng, là do dấu vết của móng vuốt cào phá, còn có mấy chỗ quái dị hơn, là do bị một vật cứng đâm thủng.

Rốt cục đã đi vào trong phòng, tiếng gầm nhẹ bên trong truyền ra rõ ràng hơn, Dương Dạ càng nghe rõ ràng hơn, quay đầu lại nhìn, thấy Dương San đang ngồi trên một cái giường màu đen rộng thùng thình, mà trước mặt em nó là một ... một ... thứ động vật ngồi chồm hổm theo tư thế của hình người! Dương Dạ cả kinh, hấn chỉ thấy được bộ lông rậm nắng mọc dày đặc ở phía sau lưng, căn bản là không nhìn thấy rõ vật này.

Mà Dương San tự nhiên lại đang đặt một tay lên trên đầu thứ ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt tràn ngập sự trìu mến, chợt ngừng đầu lên, thấy Dương Dạ, giật mình kêu lên một tiếng : “Đại ca?”

Cái thứ ấy thấy Dương San kêu lên một tiếng, lập tức rống to lên, chuyển người lại.

Lúc này thì Dương Dạ đã thấy rõ rồi, cái thứ ấy có khuôn mặt gần giống như người, nhưng phần dưới lại giống thú. Hai tay hầu như là phát triển quá dài, mà những ngón tay kia, à không, nói là móng vuốt thì hợp lý hơn. Nói về khuôn mặt đi! Con mắt hơi sụp xuống, mí mắt hầu như kết thành một cục với phần da thịt bên mũi, mà con người thì mở to ra, giống như là không có mí mắt vậy. Một hàm răng sắc bén hiện ra rõ ràng trong miệng của thứ này, đầu trọc lóc, chỉ có lẽ loi vài cọng lông rậm nắng mọc mất trật tự từ trên phần da gần trán và phủ xuống. Bên dưới của thứ này tuy rằng có một cái quần vải rách nát, nhưng mà từ hình dạng căng phồng của cái quần vải kia cũng có thể nhìn ra, cái thứ này có một món đồ chơi phải nói là lớn kinh khủng không gì sánh bằng. Mà da thịt trên người nó, giống như là mấy cái xác ướp khô bị chôn mấy ngàn năm vậy, nhìn qua tái nhợt không hề có chút hồng hào nào cả ...

Dương Dạ cũng luống cuống tay chân, cái thứ này hấn mới thấy lần đầu tiên, thậm chí là nhớ đến những lời của Quân Hình nói khi nãy, nam hấn bước vào không bước ra, trong lòng càng thêm khẩn trương.

Thật ra từ lúc Dương Dạ thấy được cái thứ này rồi nhớ lại lời của Quân Hình nói, tất cả chỉ là chuyện trong nháy mắt. Cái thứ đó xoay lại nhìn thấy Dương Dạ, đã gầm lên một tiếng rồi lao đến!

“Tô Lạp!” Dương San lo lắng kêu lên, nhưng cái thứ này căn bản là không dừng lại, vì vậy Dương San liền điên cuồng gào lên : “Đại ca! Chạy mau!”

86. Chương 87: Có Người Cắt Cổ Hạng. (1)

Cái gì, bị buộc bắt đắc dĩ? Ha ha, Dương Dạ nghe Nam Vinh Huyền nói xong, trong lòng cười lạnh, nói : “Ồ? Nam Vinh Huyền, thế nào gọi là bị buộc bắt đắc dĩ? Nói nghe xem thử coi?”

Nam Vinh Huyền ngẩng đầu, đưa mắt nhìn Dương Dạ, cúi đầu nói : “Tôi biết cậu sẽ không tin, nhưng mà ... nếu như tôi không mang hợp đồng cho Dương gia ký, vậy thì Quân Hình sẽ gặp nguy hiểm! Bởi vì lúc ấy,

Quân Hình đã bị bắt!”

Dương Dạ hơi sững sốt, đưa mắt nhìn Nam Vinh Huyền, quả thật không giống như đang nói dối, không được! Không thể lơ là như vậy được! Dương Dạ làm bộ như trầm tư một hồi, suy nghĩ một chốc, rồi nói : “Ý của anh là, có người bắt cóc Quân Hình, sau đó uy hiếp anh, muốn anh dùng danh nghĩa của Nam Vinh gia đến Dương gia chúng tôi để ký phần hợp đồng đó?”

“Đúng là như thế! Hơn nữa, còn không cho phép chúng tôi nói ra tin tức Quân Hình bị bắt! Hoàn toàn lấy thân phận của Nam Vinh gia ra mà ký kết hợp đồng!” Nam Vinh Huyền có vẻ kích động : “Quân Hình bị bắt, ba tôi căn bản là không biết, cậu cũng biết thân thể của ba tôi rồi ... Nếu như không phải Tề Lâm từ nhà cậu trở về nói cho tôi biết nhìn thấy Quân Hình, nói em nó không sao, thì sợ rằng chuyện này tôi vĩnh viễn không thể giải thích rõ với cậu!”

“Vậy vụ hợp đồng ấy là sao?” Dương Dạ bỗng nhiên nhớ ra, hai bên đại diện của hợp đồng đều để trống cả.

“Hợp đồng là do người ta đưa tới, kêu tôi phái người đến nhà cậu, ký xong rồi thì giao lại cho bọn họ, sau đó mới thả Quân Hình” Nam Vinh Huyền cau mày lắc đầu nói : “Nhưng mà cái này thật sự là do tôi cho rằng lần này Quân Hình không có biện pháp trở về, bởi vậy mặc kệ thế nào, hợp đồng cũng phải đưa đến Dương gia, cũng may là bác Dương không ký!”

“Sẽ ký” Dương Dạ cười nói : “Nếu chậm một chút, hợp đồng sẽ ký”

“A? Vì sao?” Dương Dạ giật mình ngẩng đầu lên nói.

“Bởi vì, tôi cũng bị bắt cóc, bọn họ uy hiếp ba tôi phải ký hợp đồng này” Dương Dạ nói rất bình tĩnh, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười.

“Cái gì?” Nam Vinh Huyền hiển nhiên là rất giật mình, ánh mắt của Dương Dạ vẫn không rời khỏi hai mắt của hắn, cái này thật sự không giống như giả vờ.

Nam Vinh Huyền giật mình nhìn Dương Dạ, chậm rãi dừng biểu tình lại, nhỏ giọng nói : “Dương Dạ, tôi biết cậu bây giờ không hoàn toàn tin tưởng tôi, nhưng mà tôi cũng có rất nhiều nghi vấn, cậu làm sao bị bắt? Quân Hình bị bắt rồi tại sao lại xuất hiện trong nhà cậu? Sao có thể thu phục được Tô Lạp, còn nữa, sao cậu có thể trị bệnh cho ba tôi?”

“Ha ha, mấy vấn đề này tôi rất khó trả lời anh, cần phải vận động tế bào não để suy nghĩ, anh thông minh như vậy hẳn là sẽ nghĩ ra được” Dương Dạ cười, bản thân hắn vẫn không thể tin vào Nam Vinh Huyền, cười sâu xa nói : “Tôi chỉ có thể nói cho anh biết một đáp án, có thể là đáp án này anh cũng đã biết, người bắt cóc tôi và Quân Hình là cùng một người, nhưng những người này đều đã bị tôi dùng vũ lực thu phục, hơn nữa, Quân Hình là do tôi cứu”

“Cậu? Cậu cứu?” Nam Vinh Huyền giật mình lần thứ hai, nhìn Dương Dạ, rồi chậm rãi gật đầu : “Cái này ... tôi tin, với biểu hiện ngày hôm nay của cậu, bây giờ cậu rất khác biệt” Nói xong liền quan sát Dương Dạ, lo lắng nói : “Dương Dạ, bây giờ cậu hoàn toàn khác hẳn so với người trước kia tôi biết”

“Cũng đúng thôi, con người luôn thay đổi mà” Dương Dạ cười, ánh mắt càng thêm lạnh lùng : “Nhất là, người nhà bị tổn thương, có người có ý đồ xấu với gia tộc của mình, thì người đó càng thay đổi rõ ràng hơn”

Nam Vinh Huyền sững sốt một chút, ánh mắt trở nên buồn bã xuống, cúi đầu nhẹ nhàng nói : “Ha ha, Dương Dạ, cậu vẫn không tin tôi, cậu đang cho rằng, Nam Vinh Huyền tôi có ý đồ với Dương gia của cậu. Ha ha, tôi đã sớm biết chuyện này sẽ khó giải thích mà, lúc đầu không cho ba tôi biết, cũng bởi vì muốn cậu hoài nghi tôi, chứ không muốn cậu hoài nghi ba tôi” Nam Vinh Huyền thở dài một hơi : “Bởi vì ba của tôi rất quan tâm đến tình cảm của chúng tôi với Dương gia của cậu”

Dương Dạ cảm thấy kỳ quái, theo tưởng tượng của hắn, nếu như thật sự là âm mưu của Nam Vinh Huyền, vậy thì bây giờ hẳn đang đối mặt với mình, hoặc là phải tìm cách nói dối để chống chế, hoặc là sau khi âm mưu bại lộ liền biến thành bộ dáng gơ vuốt nhe nanh ra, chuẩn bị công khai đối đầu với Dương gia. Nhưng tại sao bây giờ lại hoàn toàn là bộ dáng cúi đầu bất đắc dĩ vậy?

“Nam Vinh Huyền, anh không muốn giải thích nữa?” Dương Dạ do dự một chút, rồi thuận miệng hỏi.

“Tôi không biết nên nói thế nào, theo tình huống bây giờ, cậu nhất định sẽ hoài nghi tôi, là tôi bắt cóc Quân Hinh, diễn một tuồng kịch lừa gạt cậu, nhưng Nam Vinh Huyền tôi thật sự không có âm mưu gì cả, cũng không lấy người nhà ra làm mồi nhử hay công cụ!” Nam Vinh Huyền nói đến đây, lại có chút kích động : “Tôi nghĩ, với hiểu biết của ba cậu, bác Dương, hẳn là sẽ không tin tưởng tôi, hoặc là Nam Vinh gia chúng tôi làm ra loại chuyện này!”

Nam Vinh Huyền nói như vậy, làm Dương Dạ thật sự nhớ ra, lúc ở trong phòng sách của ba ngoài về nghỉ hoặc và khó tin ra, thì lúc Tề Lâm nhìn thấy được Quân Hinh liền lộ ra vẻ kích động, lẽ nào ... “Thật sự không phải anh?” Dương Dạ hỏi.

” Dương Dạ, cậu nghĩ tôi thật sự ngu vậy sao? Bắt cóc cậu rồi còn bắt cóc Quân Hinh để diễn trò, sau đó còn rõ ràng phái người của Nam Vinh gia đến, phái trợ lý của tôi đến Dương gia để ký hợp đồng? Lẽ nào tôi cố ý để cho các người biết là tôi làm? Cố ý để ọi người hoài nghi Nam Vinh Huyền tôi?” Nam Vinh Huyền càng nói càng kích động, ly rượu bằng gỗ trong tay bị nứt ra do hấn bóp quá mạnh : “Những lời tôi giải thích đều là nói xạo sao, Dương Dạ, cậu tự cảm nhận bằng cảm giác của mình đi”

Cái này làm Dương Dạ do dự, phải thừa nhận, Nam Vinh Huyền nói rất có đạo lý, nếu như đổi lại là bản thân hẳn, thì cũng không ngu đến mức phái người của mình đi ký hợp đồng, để lộ ra bên ngoài, mà Nam Vinh Huyền hiển nhiên cũng không lấy mạng của Quân Hinh ra đùa giỡn. Bọn cướp Cổ lão tam và Bì Cầu rõ ràng là không biết ông chủ đứng sau là ai, chỉ biết có Châu Khiết Luân, nếu như những người này là do Nam Vinh Huyền thu xếp, thì hẳn không lo Quân Hinh sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao? Huống hồ, bệnh tình của lão gia tử Nam Vinh Tuấn bây giờ rất nặng, chuyện trong Nam Vinh gia tọc rất nhiều, Nam Vinh Huyền này lại quan tâm đến ba của hắn như vậy ...

87. Chương 88: Dũng Sấm Làng Du Lịch. (1)

Trở về Dương gia đại trạch, Dương Dạ để cho Vương Tài lái xe, Vương Tài sợ đến run cả người lên, sắc mặt tái nhợt gật đầu, dọc đường đi, bởi vì đã giải trừ hiểu lầm với Nam Vinh gia, lại càng không sợ mất Quân Hinh, cho nên tâm tình rất tốt, quay lại hát với Tô Lạp : “Mình rất xấu, nhưng mình rất dễ thương”, nhưng không ngờ rằng Tô Lạp lại có thể cúi đầu gầm gừ theo giai điệu của Dương Dạ, tuy rằng âm điệu rất giống với mấy em tham gia vào cuộc thi “Siêu cấp nữ sinh”, nhưng mà tiểu tấu và giai điệu có thể hòa hợp với Dương Dạ, cái này làm cho Quân Hinh và Dương San cười ngặt nghẽo, tuy rằng Tô Lạp trước mặt hai nàng rất là ngoan ngoãn, nhưng mà từ trước đến giờ chưa từng sinh động như vậy. Vì thế, ánh mắt của Dương San nhìn Dương Dạ càng lúc càng sùng bái, ánh mắt của Quân Hinh nhìn Dương Dạ thì càng lúc càng ướt át.

Cái cảnh này giống như là ” hai bên bờ sông tiếng vượn kêu không thôi, mấy nhà sung sướng một nhà sầu”, phía Dương Dạ, Quân Hinh và Dương San thì cười không ngừng, nhưng mà lái xe Vương Tài thì đang sợ đến vỡ mật, dọc đường đi hắn bị tiếng gầm gừ của Tô Lạp làm hết hồn mấy lần.

Trước Dương gia chủ trạch, Dương Dạ để cho Dương San mang Tô Lạp đi, trước khi đi còn sờ đầu của Tô Lạp, dặn dò nó : “Không được hồ đồ, phải ngoan, tao lập tức đi thăm mày ngay”

Tô Lạp giống như nghe hiểu, gật đầu gầm gừ một tiếng, lắc lắc đầu, suýt chút nữa đã làm rớt cái áo choàng xuống luôn, làm cho Dương San sợ đến mức vội vã đè đầu của Tô Lạp xuống, sợ nếu lòi ra ngoài thì sẽ lộ bộ cô hầu của Dương gia té xỉu mất.

Dương Dạ nói là có việc muốn tìm ba, cho nên Quân Hinh và Dương San cùng mang Tô Lạp rời đi, trước khi đi Quân Hinh yêu cầu Dương Dạ bảo đảm, tuyệt đối là không được lấy ba ra làm cớ để lén gặp Hiểu Hiểu, Tiểu Đan và Tiểu Thi! Trong lòng Dương Dạ thấp thỏm, vội vàng phát thề : “Nếu như anh lén đi gặp người khác, thì để cho tác giả và người dịch truyện này, cùng với những ông chồng lén lút ngoại tình chết không được tử tế!” (Ồ dờ cơ mờ thẳng này ...)

”A? Anh nói cái gì?” Quân Hinh kinh ngạc hỏi.

“À không có gì không có gì, nhớ nhầm lời thoại” Dương Dạ cười : “Em cùng với San San thu xếp chỗ cho Tô Lạp đi, anh lập tức đến tìm hai em ngay”

Sau khi Quân Hình rời đi, Dương Dạ không trực tiếp đi tìm Dương Chấn Quỳ, tuy rằng đã giải trừ hiểu lầm với Nam Vinh gia tộc, có tin tức tốt này làm cho tâm tình đi gặp ba của Dương Dạ cũng có chút khẩn trương, nhưng mà trước đó, Dương Dạ muốn đi gặp một người bạn, người bạn này nếu như không gặp, thì hẳn là rất có lỗi với chuyến hành trình đến Nam Vinh gia ngày hôm qua.

Dọc đường đi đến chỗ người bạn này, trong lòng Dương Dạ chỉ cười và cười, cười ra dao nhỏ. Không ngừng tưởng tượng trong đầu : ông chủ Châu, lần này đúng là không cần phải khách khí nữa, mặc kệ là ông nói hay không nói thật, nhất định cũng phải bẻ một cổ tay của ông!

.....

Nhưng mà làm cho Dương Dạ trăm triệu lần không ngờ chính là, khi hắn đến tầng hầm giam giữ Châu Khiết Luân kia, thì kinh ngạc phát hiện ra : Châu Khiết Luân đã chết!

Trên mặt đất của tầng hầm loang lổ vết máu, Châu Khiết Luân ngã dựa vào tường, đầu ngoác ra một bên, có vẻ ngạc nhiên trừng to mắt, sắc mặt trắng bệch, đã bị người ta cắt đứt cổ họng, chảy khô máu.

Những nam hầu cùng đi mở cửa với Dương đại thiếu gia nhìn thấy cảnh này, liền ói ra ngay, che miệng xoay người chạy đi, còn Dương Dạ thì đứng trước cửa, quan sát bên trong phòng, cẩn thận bước chân vào trong, đi đến bên cạnh Châu Khiết Luân, nhìn trái nhìn phải, hai tay của Châu Khiết Luân nằm cạnh thân thể, hai chân duỗi thẳng ra, vết máu trên chân nói rằng trước khi chết hắn ta còn giãy dụa một chút, mà trên mặt hắn, miệng há hốc ra, mắt trừng to, nhìn như trước khi chết đang nói cái gì đó, đột nhiên bị người ta cắt đứt cổ họng, rất rõ ràng, theo hình dạng phát âm của miệng thì trong lòng Châu Khiết Luân muốn nói là : Tôi không muốn chết!

Dương Dạ khẽ thở dài, hắn rất hy vọng là bây giờ Châu Khiết Luân có thể đột nhiên đứng dậy, cười nói một câu : “Đạo diễn, vừa rồi tôi diễn như vậy có vấn đề gì không?”

Đáng tiếc, chuyện này căn bản là không có khả năng, Châu Khiết Luân đã chết, chết rất đúng lúc, chết rất là chán! Dương Dạ biết, Châu Khiết Luân mà chết như vậy, tất cả đầu mối liên bị cắt đứt.

Nhưng mà, rốt cục là ai có thân thủ cao như vậy? Có thể đột nhập vào trong Dương gia đại trạch được bảo vệ nghiêm ngặt một cách thần không biết quỷ không hay, sau đó tiến vào tầng hầm, giết chết Châu Khiết Luân rồi rời đi mà không để lại một chút dấu vết nào hết?

Tầng hầm không có cửa sổ, cửa chính ra vào thì không bị hư hao gì cả, như vậy làm cho lòng nghi ngờ của Dương Dạ càng tăng lên, sát thủ vào bằng cái nào? Chẳng lẽ trong Dương gia có nội gián?

Dương Dạ nghĩ, sự kiện này quả thật giống như Nam Vinh Huyền nói, căn bản là không đơn giản như vậy, đối phương cũng là một nhân vật cực kỳ lợi hại. Được rồi, chờ Nam Vinh Huyền đến, cùng hắn tham khảo một chút.

Vì vậy, Dương Dạ tìm mấy bảo vệ và nam hầu, lôi xác của Châu Khiết Luân ra tầng hầm xử lý đi, bây giờ Dương Dạ rất rõ ràng, trong ngoài của năm đại gia tộc, có chết vài người cũng không tính là chuyện lớn gì cả, cảnh sát cũng chẳng buồn hỏi thăm làm gì.

.....

Châu Khiết Luân chết rồi, làm cho tâm tình của Dương Dạ cũng trầm xuống, đi đến đại sảnh lầu hai, nhìn thấy , kể sơ lại quá trình giải trừ hiểu lầm với Nam Vinh Huyền mà không có chút hưng phấn nào cả. Nhưng mà làm cho Dương Dạ kinh ngạc chính là, sau khi ba nghe xong, tuy rằng cũng hài lòng, nhưng hoàn toàn không hề có được sự hưng phấn và vui vẻ giống như Dương Dạ tưởng tượng vậy.

“Ba, làm sao vậy?” Dương Dạ nhìn ba nửa ngày, cảm thấy khẳng định là có chuyện, nhẹ giọng hỏi.

Dương Chấn Quỳ khẽ thở dài, ngồi trên ghế sofa, nói : “Có thể làm rõ chuyện này với Nam Vinh gia quả thật rất tốt, Dương gia chúng ta không có thêm một kẻ địch rồi”

“Ba, đây là ...” Dương Dạ ngồi xuống bên cạnh Dương Chấn Quỳ, kéo tay của ba, hỏi.

88. Chương 89: Con Vỏi Con Voi. (1)

Xuyên qua tầng mây, có thể thấy được một vùng biển rộng lớn bên dưới, Tây Thi và Trịnh Đán kinh ngạc đến vui sướng! Chạy qua chạy lại trong cabin để ngắm nhìn bên dưới, la lên liên tục : “Chúng ta đang bay sao? Chúng ta ở trên trời sao? Chúng ta thật sự đang bay trên trời sao?”

Đối với Tây Thi và Trịnh Đán mà nói, loại chuyện này hiển nhiên rất là khó tin rồi, Tây Thi hưng phấn đến mức đi mở cả cửa thoát hiểm trong máy bay ra mà nhìn, làm Tiễn bá hết hồn vội vàng ngăn cản nàng ta lại.

”Tiễn bá, chuyện con dặn ông đã làm xong hết chưa?” Dương Dạ ngồi tại ghế, Trịnh Đán thì ngồi bên cạnh Dương Dạ, ngó ra ngoài cửa sổ, vừa nhìn ngắm cảnh bên dưới, vừa tránh ánh mắt của Dương Tự.

“Đã xong rồi” Tiễn bá móc ra một tờ giấy, nhìn vào và trả lời : “Tôi đã liên hệ với lái xe mới do cậu mang về, lấy danh nghĩa của cậu gọi điện lên hệ với đám người Bì Cầu, Cổ lão tam, để cho bọn họ đi thăm dò ông chủ sau lưng của Châu Khiết Luân là ai, mặt khác, tôi còn dặn dò Thành bá và Khâu tổng quản, nếu như đại thiếu gia của Nam Vinh gia Nam Vinh Huyện đến Dương gia tìm cậu, thì kêu cậu ấy đến quần đảo kim thạch luôn, còn gì nữa không”

“Ừ, cực khổ cho Tiễn bá” Dương Dạ quay đầu cười với Tiễn bá, nhìn cũng không nhìn, đâm một cái vào mặt của Dương Tự đang cố gắng nỗ lực vươn cổ qua nhìn Trịnh Đán.

Trong cabin lập tức phát ra âm thanh : “Chúng ta sắp đáp xuống sân bay trên quần đảo kim thạch, xin đại thiếu gia, nhị thiếu gia, Tiễn bá và những người khác chuẩn bị tốt, mang dây an toàn vào”

Dương Dạ dùng sức đẩy đầu của Dương Tự qua một bên, sau đó lôi Tây Thi về, ngồi về bên cạnh của mình, rồi mang dây an toàn cho Tây Thi và Trịnh Đán, sau khi cài xong inh luôn rồi, không biết là do khẩn trương hay là do hưng phấn, mà đột nhiên phát hiện ra tim mình đập rất nhanh, không chỉ là tim đập nhanh, ngay cả xích ắc trên cổ tay cũng mơ hồ phát nhiệt.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ trên quần đảo kim thạch có cái gì đó làm cho xích ắc hưng phấn?

Quần đảo kim thạch là do ba hòn đảo nhỏ cấu thành, đảo lớn nhất trong đó được xây dựng thành làng du lịch, máy bay sẽ đáp xuống hòn đảo này. Nhân viên và lãnh đạo trong làng du lịch trên đảo nghe thấy đại thiếu gia muốn đến, cho nên sau khi máy bay đến đây, sẽ đến khách sạn đặc biệt trên đảo, vì thế tất cả lãnh đạo của làng du lịch liền ra trước cửa đứng vỗ tay tặng hoa này nọ, cười cười thân thiện lấy lòng người thân. Theo một ý nghĩa nào đó thì Dương Dạ đúng là chẳng khác nào người thân của họ cả, dù sao làng du lịch và khách sạn nghỉ phép trên này, bao gồm cả hòn đảo này cũng là của Dương gia, Dương Dạ chính là người nắm giữ chén cơm của họ.

Trong khách sạn đã chuẩn bị một phòng cao cấp đặc biệt dành cho người của Dương gia, người của Dương gia không có mặt, thì căn phòng này để trống, tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào tiến vào.

Dương Dạ tìm tổng giám đốc khách sạn, thu xếp cho Tiễn bá một phòng, Tây Thi và Trịnh Đán một phòng, Dương Tự và mình một phòng, về phần Tô Lạp, thì ở chung phòng với Dương Dạ.

Trong phòng tương đối lớn, hơn nữa còn có nhiều phòng nhỏ, Dương Dạ không nói lời nào, Tô Lạp thì vẫn cứ đi theo bên cạnh hắn, đợi đến khi Dương Dạ chỉ vào trong một phòng nhỏ, nói đây là phòng của mày, Tô Lạp liền nhảy bước vào trong, lao thẳng lên trên cái giường nệm, đã lâu lắm rồi nó không được ở thoải mái như vậy, cho nên khá là khoái chí.

Giám đốc và lãnh đạo khác trong khách sạn vẫn rất tò mò về thứ trùm kín mít này, đợi đến khi Tô Lạp gâm lên một tiếng, mặt của những người này liền tái xanh lại, trong đầu nghĩ số muốn xoay người bỏ chạy, nhưng mà vì ngại Dương đại thiếu gia vẫn còn đây, cho nên cắn răng chịu đựng mà chân thì rung lên như động đất vậy.

Do tối hôm qua khởi hành, cho nên khi đám người Dương Dạ đến quần đảo này thì đã là gần trưa rồi, bên khách sạn lập tức thu xếp một bữa trưa phong phú, hấp, chiên, xào, luộc, chưng, cất ... món nào cũng có. Trong khách sạn còn thu xếp một nhà ăn riêng cho cả Dương thị gia tộc, bàn lớn trải dài và chất đầy đồ ăn.

Dương Dạ căn dặn tất cả nhân viên phục vụ rời khỏi đây, chỉ để lại một mình hắn cùng Dương Tự, Tiền bá, Tây Thi, Trịnh Đán và Tô Lạp ở đây thôi, mục đích rất đơn giản, hắn muốn cho Tô Lạp ăn ngon miệng, nhưng lại không muốn người khác té xỉu.

Tô Lạp ngồi xổm rất là nghiêm nghị bên cạnh Dương Dạ, nhẹ giọng gầm gừ, chỉ là thấy Dương Dạ cười cười cầm lấy móng vuốt của nó, Tô Lạp khó tin quay đầu nhìn một vòng, phát hiện ra Tây Thi và Trịnh Đán, còn có Dương Tự và Tiền bá đều đang cười cười chỉ vào bàn, mà lúc này Dương Dạ đã cầm vuốt của nó kéo lại ngồi chung trên ghế, cái này đã thật sự làm cho Tô Lạp vui đến khóc luôn, chậm rãi đứng thẳng thân thể dậy, run giọng rống to vài tiếng, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy ra trong hai con mắt to dọa người kia.

Giờ phút này, Tô Lạp hình như đã cảm nhận được sự ấm áp do tia nắng mặt trời chiếu vào người, xung quanh nó tràn đầy sự ấm áp vui vẻ ... Giờ phút này, nó cũng đã bắt đầu hiểu được : Thì ra nụ cười xinh đẹp nhất trên đời này, chính là nụ cười tràn ngập tình yêu thương!

Thôi không nói về sự vui mừng trong nội tâm của Tô Lạp nữa, lúc này nó đã không còn quan tâm đến việc yêu hay thương này nọ, vút áo choàng trên người xuống, sau đó không chút do dự dùng hai vuốt của mình nhào lên bàn cơm, vươn vuốt ra bắt đầu xử lý những món ngon mỹ thực trên bàn!

Trong lúc nhất thời, trên bàn cơm, xương và đĩa trống đã chất đầy như núi, Dương Dạ, Dương Tự cùng Tiền bá, Tây Thi và Trịnh Đán đều trốn qua một bên tránh bão, nhìn Tô Lạp đang ăn như chịu nạn đói năm 45 vậy, không khỏi bội phục sức ăn kinh hồn của nó.

Sau một hồi lâu thiết là lâu, tất cả đồ ăn trên bàn đã được cướp sạch không còn chút nào, thậm chí là ngay cả những thứ dùng để trang trí trên bàn như lọ hoa chẳng hạn, cũng bị Tô Lạp xử lý luôn, trên mặt bàn còn có những vết cào rất rõ ràng.

89. Chương 90: Thiếu Gia Cao Hoàn Và Bò Sữa Tiểu Niếp. (1)

Lúc Dương Tự kinh ngạc la lên, thì Dương Dạ đã túm lấy cổ của tên quần bơi màu vàng rồi, đang chuẩn bị chọc ghẹo thằng nhóc không biết trời cao đất rộng này, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ới của Dương Tự, Dương Dạ quay đầu lại nhìn, nhất thời cảm thấy tức giận.

Tên đầu trọc kia không biết khi nào đã lén bỏ ra khỏi đồng cát, và thừa dịp Dương Dạ không chú ý, lặng lẽ đi đến bên cạnh Trịnh Đán, bắt lấy cánh tay của Trịnh Đán.

“Anh! Anh! Mau cứu người đi!” Dương Tự khẩn trương liều mạng dậm chân kêu lên.

Dương Dạ không nói gì cả, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu trọc này, bàn tay nắm chặt lấy cái cổ của tên quần bơi màu vàng.

“Mày! Mau thả thiếu gia của bọn tao ra!” Tên đầu trọc bị ánh mắt của Dương Dạ làm cho hoảng hốt, rụt cổ về, vươn tay ra túm lấy Trịnh Đán.

“Nếu tao không thả thì sao?” Ánh mắt tức giận của Dương Dạ trở nên lạnh lùng, không biết thiếu gia trong tay mình là con cái nhà ai, mà dám ý thể hiếp người như vậy!

“Mày không thả?” Tên đầu trọc nhìn trái nhìn phải, cố gắng tìm một cái gì đó có thể uy hiếp một chút, nhưng đáng tiếc là xung quanh chỉ toàn cát và cát, tên đầu trọc khấn trên đến lắp bắp, trong lúc vô tình cúi đầu nhìn thấy Trịnh Đán trong tay mình, trên mặt liền nở một nụ cười âm hiểm : “Hừ, thằng nhóc, nếu như mày không thả thiếu gia của bọn tao ra, thì tao sẽ không khách khí với nó!”

Người chung quanh xem náo nhiệt liền sưng sốt, toàn bộ đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về tên đầu trọc.

Tây Thi ngơ ngác đứng một bên, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Dương Dạ, Trịnh Đán bị dọa hết ngày đại trong tay của tên đầu trọc, vành mắt đỏ lên như muốn khóc.

“Anh! Làm sao bây giờ?” Dương Tự đứng bên cạnh khẩn trương, nhưng mà cũng không giúp được gì cho đời, chỉ có thể lo lắng suông.

Dương Dạ liếc mắt nhìn Dương Tự, sau đó nhìn về tên đầu trọc, vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng như cũ, cười nhàn nhạt nói : “Mày muốn thế nào?”

“Hừ! Nếu mày không thả thiếu gia của bọn tao ra, tao sẽ ...” Tên đầu trọc cúi xuống nhìn Trịnh Đán, lại ngẩng lên cười nhạo nói : “Tao sẽ lột hết quần áo của nó! Để cho nó bị lẳng nhục trước mặt nhiều người!”

Khói đang bốc lên trên đầu của Dương Dạ, còn những người xung quanh cũng bắt đầu chửi bới.

Không ngờ rằng sau khi Dương Tự nghe những lời này, liền bước nhanh đến trước vài bước, hai mắt rực sáng, trên mặt cười không tự chủ, hô to với tên đầu trọc : “Ê! Thằng dê tiện! Mày quá dê tiện rồi!” Lúc nói chuyện, nước miếng còn chảy dài ra khỏi mồm nữa.

“...”Tên đầu trọc đơ ra luôn, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh thật to, người xung quanh cũng lập tức yên tĩnh lại, toàn bộ biểu tình thành đại ra.

Nước miếng vẫn chảy xuống, Dương Tự đi lại một bước, mang vẻ mặt chờ mong, nói : “Mày là tên cầm thú! Nếu như mày lột quần của nàg xuống, vậy càng dê tiện hơn!”

Người xung quanh đã có kẻ không chống đỡ được, ngã rầm xuống đất.

Dương Dạ tức đến phà khói ra mũi, túm lấy tên quần bơi màu vàng tiến về trước, tung cước đá một phát làm Dương Tự bay đi, quay đầu lại nói với tên đầu trọc :” Tốt tốt, mày thả nàg ra, tao thả thiếu gia của mày, giao dịch công bằng”

Tên đầu trọc hô lớn : “Mày thả trước! Lập tức!”

Dương Dạ cười cười, âm thầm dùng thêm chút sức ở tay, tên quần bơi màu vàng kia vốn đã sợ đến không nói nên lời rồi, bỗng nhiên cảm thấy đau nhức, cái cổ giống như sắp gãy vậy, lập tức gào to thảm thiết : “Ai da má ơi! Thả người! Lão Ngốc! Nhang thả con bé ấy ra!”

Tên đầu trọc tên là lão Ngốc kia nghe tên quần bơi màu vàng hô như vậy, do dự một chút, liền thả Trịnh Đán ra, Tây Thi vội vàng chạy đến, đỡ lấy Trịnh Đán, còn Dương Tự cũng ù té chạy đến nhìn Trịnh Đán.

Dương Dạ cười cười một chút, dùng tay đẩy mạnh tên quần bơi màu vàng đi, làm cho hắn chúm nhui xuống cát một lần nữa. Lão Ngốc vội vàng chạy lại, đỡ tên này lên, người xung quanh xem náo nhiệt thấy mọi chuyện đã kết thúc, đều lắc đầu rời đi, cảm thấy không đã ghiền chút nào cả.

Lúc này từ xa bỗng nhiên có một tiếng con gái vang lên : “Anh! Anh ơi!”

Dương Dạ nhìn theo âm thanh, lập tức bị chấn động. Xa xa có một cô gái đang mặc đồ bơi hai mảnh màu vàng đi tới, khuôn mặt xinh đẹp, vừa đi vừa vuốt mái tóc đầy nước của mình, có một ít nước dính lên trên bộ ngực và cái cổ trắng tuyết của nàng, lúc này trong mắt của hắn, tất cả đều như đứng hình lại, còn hành động của cô gái kia, cứ như là một pha quay chậm vậy. Hai chân thon dài trắng tuyết, từng bước dẫm nát cát trắng trên biển, vòng eo nhỏ gọn nhưng tràn ngập cơ bắp đang lắc lư, bộ đồ tắm hai mảnh kia tuy che khuất được bộ phận bí ẩn, nhưng không làm giảm được nét đẹp của nàng. Đương nhiên, cái hấp dẫn Dương Dạ nhất chính là hai khối thịt cực lớn căng tròn, vàng, chính là căng tròn chứ không xệ, trước ngực của cô gái này, mảnh áo tắm chỉ che đi được một phần giữa của khối thịt, hai phần ba của nó vẫn lộ ra rõ ràng dưới ban ngày, mà trong pha quay chậm này, khi cô gái chạy đến gần, thì hai khối thịt ấy đang tung lên, tung lên theo nhịp phập phồng của cơ thể, cũng làm cho trái tim của Dương Dạ đập nhanh lên, nhanh lên theo một tần suất khác thường...

Cô gái thở hổn hển chạy đến trước mặt tên quần bơi màu vàng, tức giận hỏi : “Anh, anh làm sao vậy?”

“Tiểu thư, chính là hắn! Hắn bắt nạt thiếu gia!” Ánh mắt của lão Ngốc cũng dừng lại trên bộ ngực của cô gái, nhưng ngoài miệng vẫn báo cáo.

90. Chương 91: Chí Tôn Lướt Sóng Tổ Hợp. (1)

Trò chơi lướt sóng bắt đầu bằng cách, người lướt sóng nằm sấp hoặc quỳ gối trên cái ván lướt, dùng hai tay vói ra ngoài biển xa, khi sóng biển bắt đầu đẩy cái lướt sóng, người lướt phải nhanh chóng đứng lên, làm cho thân thể đứng ngay trọng tâm của cái ván lướt sóng để bắt đầu điều khiển.

Đây chính là điều mà hồi trước trước đó Dương Dạ coi trong sách, cái này cũng là toàn bộ hiểu biết của hắn về lướt sóng, nói cách khác, đừng nói là chơi qua, ngay cả cái ván lướt sóng hắn còn chưa đụng vào nữa.

Nhưng mà Dương Dạ không hề khẩn trương, hắn đã thử sờ lên cổ tay trái, và cảm nhận được nhiệt độ đang tăng lên từ xích ấn. Vì vậy thử khống chế một chút, không cho xích ấn lan tràn ra vì năng lực tăng cường lên, bởi vì dù sao bây giờ hắn vẫn đang cởi trần mà.

Tuy rằng hiện tại Dương Dạ vẫn chưa hoàn toàn khống chế được năng lực của xích ấn, nhưng mà làm cho hắn vui vẻ chính là, lúc hắn nói chuyện với Cao Hoàn, thì xích ấn cũng rùng rục lên, điều này làm cho trong lòng Dương Dạ liền có kế hoạch. Vì thế khi thiếu gia Cao Hoàn đưa ra điều kiện, hắn không hề từ chối.

Người khẩn trương chính là Dương Tự, hắn không biết đại ca muốn làm gì cả! Căn bản là không biết lướt sóng, lại không cho nói thân phận ra, lẽ nào đại ca thật sự có khuynh hướng tự ngược, thích tự mất mặt trước công chúng?

Lúc này người xem náo nhiệt xung quanh đã bắt đầu phát ra những tiếng hoan hô, mấy người bảo vệ của Cao Hoàn thì xếp thành hàng và hô la rất có nhịp điệu. Hiển nhiên là Cao Hoàn đã bắt đầu màn biểu diễn của mình rồi, nương theo sức gió, đi đến vùng biển có sóng lớn nhất, mà Cao Hoàn quả thật cũng có tài, sóng biển cao gần hai mươi mét mà hắn vẫn đứng vững, thậm chí là đôi khi còn làm ra vài động tác biểu diễn đẹp mắt, khiến cho người trên bờ liên hoan hô lớn tiếng.

Dương Tự càng nhìn càng khẩn trương, cuối cùng chạy thẳng ra bãi biển, hô lớn : “Anh! Anh đừng có cậy mạnh! Chúng ta đâu có so lại người ta đâu?”

Tây Thi và Trịnh Đán biết mình là tiền đặt cược, cũng có chút khẩn trương, đứng hai bên cạnh Dương Dạ, cầm lấy cánh tay của hắn. Dương Dạ cười cười không nói gì cả, hắn cẩn thận quan sát Cao Hoàn, sau đó ở trong đầu dần dần hiện lên các động tác, kỹ xảo của cách lướt sóng ...

Hơn mười phút sau, có lẽ là do thể lực không thể tiếp tục được, Cao Hoàn rốt cục đã phạm sai lầm, bị một cơn sóng ập văng xuống biển, sau đó nhoi đầu lên khỏi mặt nước, túm lấy cái ván lướt, chậm rãi trở về bờ.

Những người trên bờ sau khi thấy Cao Hoàn đi lên, đều vỗ tay khen ngợi cả, còn mấy tên bảo vệ kia thì giơ tay múa chân chúc mừng giống như là đang chào đón anh hùng trở về vậy, Cao Hoàn đắc ý phát tay với mọi người, sau đó đi đến hướng củ a Dương Dạ.

“Thằng nhóc, đến lướt mày!” Cao Hoàn lau nước trên mặt xuống, chỉ ra ngoài biển nói.

“Tốt, nhưng mà ...” Dương Dạ gật đầu, làm ra vẻ hơi do dự.

“Thế nào, sợ rồi à Hối hận? Ha ha ha!” Cao Hoàn giống như đã đoán trước vậy, cười đến cả người run rẩy : “Nếu sợ và hối hận thì nhận thua đi! Bổng thiếu gia không làm khó dễ mày!”

“Không phải là hối hận, mà là tôi không có ván lướt sóng!” Dương Dạ hơi lắc đầu, con mắt nhìn chằm chằm vào cái ván lướt sóng trong tay của Cao Hoàn, cười nói : “Không biết thiếu gia Cao Hoàn có thể cho tôi mượn cái ván lướt sóng của cậu hay không?”

“A? Không được!” Cao Hoàn sừng sốt, lập tức cự tuyệt : “Mày có tư cách gì dùng ván lướt sóng của tao? Nếu không có, thì mày chịu thua đi!”

“Chịu thua sao được chứ? Tôi đường đường là một người sống mà lại bại dưới một viên cao hoàn, cái này không phải khiến cho người ta cười chết à?” Dương Dạ cười, bắt đầu nhìn trái nhìn phải.

Thiếu gia Cao Hoàn tức đến nổi đom đóm luôn, vừa định nổi nóng thì bỗng thấy Dương Dạ đi qua bên cạnh.

Dương Dạ nhìn thấy một nơi cách đó không xa, có một đôi nam nữ đang dùng cái chiếu gỗ để ngồi và đang đánh chén đồ ăn, nhìn náo nhiệt bên này. Vì vậy đi qua, cười khách khí hỏi : “Thật là xin lỗi, đã quấy rầy hai vị, hai vị cũng biết tôi và vị thiếu gia kia đang đánh cược, cho nên ... có thể cho tôi mượn cái chiếu gỗ của hai vị một chút không? Tôi không có ván lướt sóng”

Đôi nam nữ này cũng biết tất cả mọi chuyện đang xảy ra ở đây, nhưng cảm thấy kinh ngạc không gì sánh bằng bởi hành động của Dương Dạ, sừng sốt một hồi mới chậm rãi đứng dậy, lấy cái chiếu gỗ dưới thân đưa cho Dương Dạ.

“Cảm ơn cảm ơn! Tôi lập tức trả lại cho hai vị ngay!” Dương Dạ gật đầu, cười cười cầm trở về.

Người bên này tất cả đều trợn tròn mắt, Cao Hoàn ngơ ngác nhìn Dương Dạ đi đến trước mặt mình, bỗng nhiên chỉ vào Dương Dạ cười điên cuồng : ” Ha ha ha ... Mày ... mày muốn dùng cái này để lướt sóng à? Ha ha ha ha ... ngu ngốc ...”

Cao Hoàn vừa cười, làm cho tất cả người xem náo nhiệt xung quanh liền cười rộ lên.

“Anh, anh điên rồi!” Dương Tự chạy đến, trên trán đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Dương Dạ không để ý đến em trai nữa, chỉ nhẹ nhàng cười nói với Cao Hoàn : “Thiếu gia Cao Hoàn, cậu mặc kệ tôi dùng cái gì, tôi dùng cái này, rốt cục có tính không?”

“Tính! Dương nhiên là tính! Ha ha ha, mày có thể đứng lên được trên cái này, tao ày thắng! Ha ha ha ...” Cao Hoàn cười đến chảy nước mắt, ôm bụng cúi đầu luôn.

“Tốt, nhưng mà thiếu gia Cao Hoàn, tôi có một yêu cầu!” Dương Dạ cười, đưa tay kéo Dương Tự qua : “Tôi có thể chơi cùng với hấn được không?”

“Cái cái cái gì? Mày muốn chơi cùng thằng nhóc này? Hai người bọn mày cùng nhau lướt sóng? Trên cái chiếu gỗ này? Ha ha ha ...” Cao Hoàn bây giờ đã nhận định rằng, tên nhóc trước mặt này khẳng định là điên rồi, hai người cùng chơi trên một cái ván lướt sóng cũng đã là một chuyện không có khả năng rồi, đằng này thằng nhóc kia lại muốn hai người cùng chơi trên một cái chiếu gỗ, quả thật giống như đang nằm mơ giữa ban ngày vậy!

91. Chương 92: Mỹ Nhân Kế. (1)

“Tiểu Niếp, em nói cái gì?” Cao Hoàn kinh ngạc quay đầu lại hỏi.

“Em nói, tối nay em theo hấn” Biểu tình của Tiểu Niếp rất bình tĩnh, vừa nói chuyện vừa liếc Dương Dạ một cái.

Bốn phía lập tức yên ắng, Tây Thi và Trịnh Đán ngơ ngác nhìn tất cả, cảm thấy cô gái này đúng là có vẻ khó hiểu. Thật ra hai nàng vừa rồi cũng trợn tròn mắt ra, cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy qua đàn bà con gái nào dưới ban ngày ban mặt mà để lộ thân thể của mình nhiều như vậy, mà những cô gái xung quanh khác cũng đều là như vậy, và nhất là cô gái trước mặt này, tại sao lại dễ dàng đáp ứng việc trở thành tiền cược giao cho kẻ thắng chứ?

Dương Tự nhú mày, cười cười với đại ca rất có nội dung, Dương Dạ thì vẫn nhìn Tiểu Niếp, cảm thấy bất ngờ trước vẻ đồng ý bình tĩnh của Tiểu Niếp, trong lòng rối loạn, nghĩ rằng lần này không phải là mình kua người ta, mà là để cho người ta kua mình.

“Thế nào? Anh không phải là rất hài lòng à?” Tiểu Niếp nhìn Dương Dạ một cái, đi lại, cố ý ngưỡn bộ ngực kiêu ngạo chết người của mình ra.

Trên trán của Dương Dạ liền đổ mồ hôi ròng ròng, hấn sợ nhất chính là cái này, thật ra đàn ông đều có dục vọng chinh phục cả, nhưng đột nhiên khi đàn bà chủ động, thì đàn ông lại trở nên sợ hãi. Nhất là bây giờ, Dương Dạ căn bản là không nghĩ đến chuyện tiền đặt cược, thứ nhất hấn không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thất bại, cho nên Tây Thi và Trịnh Đán đương nhiên là an toàn, về phần tiền cược của Cao Hoàn, đánh chết hấn cũng không nghĩ rằng Tiểu Niếp sẽ thật sự đáp ứng theo mình.

”Tiểu thư, thật ra ...” Dương Dạ lau mồ hôi trên trán, lắp bắp không nói nên lời.

Dương Tự khoát tay lên vai của Dương Dạ, nắm tay lại chống lên trán làm ra vẻ suy tư, khẽ thở dài, giả vờ âm trầm do dự một hồi rồi nhỏ giọng nói : “Thật ra ... anh của tôi muốn tôi nói chuyện thay, tiểu thư, vừa rồi cô cũng thấy đấy, lúc lướt sóng, rất nhiều động tác có yêu cầu cao đều là do chúng tôi cùng nhau hoàn thành, hơn nữa tôi luôn đứng phía trước để nắm giữ phương hướng, nắm sự cân đối của việc tạo hình ...” Dương Tự nói xong, lại đổi một tư thế, đưa lưng về phía Tiểu Niếp, nói : “Tiểu thư, tôi hiểu tâm tình sùng bái anh hùng của cô, thật ra tôi cũng muốn đem phần vinh dự này trao tặng lại cho đại ca của tôi” Nói đến đây, Dương Tự bước đi vào bước, mặt hướng ra biển, lấy tay dè lên trán, quỳ một gối xuống bờ cát : “Nhưng mà, trước mặt một cô gái xinh đẹp mỹ lệ như vậy, tôi không thể nói xạo được ...”

Nếu có một cái máy quay ở đây, màn biểu diễn của Dương Tự chắc chắn sẽ có giải thưởng, mặc dù không biết là giải gì, nhưng dưới bờ biển tuyệt đẹp như vậy, mặt biển trong xanh trong suốt, bãi cát trắng mịn, mà động tác của hắn lại liên mạch lưu loát, hoàn mỹ không vết, vẻ thương cảm, đau khổ, buồn bực thể hiện rõ ràng, làm cho người xem nhìn thấu và cảm nhận được cảm xúc của hắn lúc ấy.

Mọi người nghe Dương Tự nói xong, tự nhiên ngơ ngác ra, trong lúc nhất thời liền yên tĩnh lại, chỉ có tiếng sóng biển rì rào rì rào và tiếng gió thổi cùng những âm thanh chơi đùa của những người xa xa mà thôi.

Người lên tiếng đầu tiên là Tiểu Niếp, nàng nở nụ cười, vừa cười vừa bước đến bên cạnh Dương Tự, vỗ vỗ đầu của hắn nói : “Đúng, xin lỗi anh hùng, tôi chỉ có hứng thú với anh của anh thôi, chứ không có hứng thú với anh hùng ...”

Dương Tự vừa nghe, trên mặt lập tức hiện vẻ xấu hổ, đứng lên cãi bừa : “Cái này ... lướt sóng là do tôi và anh tôi cùng làm, vậy tiền đặt cược này có phải là có một phần của tôi không?”

“Tôi chỉ nói là tối nay theo anh của anh, nếu anh của anh không ngại, thì tôi cũng không có vấn đề” Tiểu Niếp cười, trừng mắt nhìn Dương Tự.

Con mắt của Dương Tự mở lớn ra, cười cười đi ra, nhảy nhót giống như khỉ đến trước mặt của Dương Dạ, nắm vai của hắn nói : “Anh! Anh có nghe thấy gì không? Mỹ nữ kia ...” Còn chưa nói xong thì một đám đã bay tới, và hắn chỉ cảm thấy nhiều Tiểu Niếp đang bay quanh đầu.

Dương Dạ quay đầu lại nhìn Tiểu Niếp đang dùng ánh mắt khiêu khích hắn, trong lòng càng ngày càng khó hiểu, cô gái này, rốt cục muốn làm gì?

Lão Ngốc len lén đến bên cạnh Cao Hoàn, nhỏ giọng nói : “Thiếu gia, tiểu thư ... không sao chứ?”

“Ha ha, anh không biết Tiểu Niếp sao?” Cao Hoàn nhẹ nhàng cười : “Tối hôm nay, thằng nhóc này gặp xui xẻo rồi”

.....

Tối hôm đó, dựa theo vụ đánh cược, Cao Hoàn đã mở một buổi tiệc tối mời tất cả những cổ động viên và người xem náo nhiệt trên bờ biển ấy dùng cơm, thật ra căn bản là không nhớ được ai với ai, cho nên là làm theo cách đơn giản nhất, mời tất cả khách trên đảo dùng cơm.

Giá cả của bữa cơm này, đối với Dương thị gia tộc mà nói thì chẳng đáng một xu nào cả, nhưng đối với gia nghiệp của Cao Hoàn, cũng là một tập đoàn Vạn Thắng nhỏ nhỏ mà nói, thì số tiền này tương đối lớn. Hơn nữa, những người khách đến quần đảo này nghỉ phép nghe thấy được ăn cơm miễn phí, và thế là hòa nhau chạy đến góp vui, người này truyền tai người kia, và thế là cả đảo ai cũng đến. Vì vậy, dưới sự thu xếp âm thầm của Dương Dạ, khách sạn đã làm một bữa tiệc long trọng cho hơn một ngàn người ăn. Đương nhiên, bên khách sạn sẽ có giảm giá và chiết khấu ột bữa tiệc như vậy, thế nhưng dù vậy, Cao Hoàn vẫn đang khóc không ra nước mắt, bởi vì đi đến làng du lịch của Dương thị, mọi thứ ở đây vốn đã xa xỉ rồi, hơn nữa lần này còn là bữa tiệc cho ngàn người ... Cao Hoàn đang lo rằng không biết lần này trở về có bị ba mẹ đánh chết hay không?

Dương Dạ và Dương Tự đều lặng lẽ tham gia vào buổi tiệc này, đồng thời còn mang theo Tiễn bá, còn về phần Tây Thi và Trịnh Đán, Dương Dạ quyết định để cho hai nàng ở lại trong phòng, cùng chơi với Tô Lạp. Bởi vì khuôn mặt xinh đẹp xuất chúng của hai nàng, nếu như xuất hiện trong trường hợp này, những kẻ có tiền uống say làm ra hành động vô lễ nào đó, sợ rằng sẽ gặp phải những phiền toái không đáng có.

92. Chương 93: Tiểu Nhân Tuân Mệnh. (1)

Dương Dạ hoàn toàn chìm đắm trong sự vui sướng trước nay chưa từng có này, dưới “cực hình” tuyệt vời không gì sánh được này, thằng nhóc của Dương Dạ dần dần có phản ứng, ài, cái này cũng là bình thường, nếu là em mà bị “cực hình zú đề” như vậy mà không có phản ứng thì thôi rồi ... Trở lại vấn đề chính, khuôn mặt của một người đàn ông bị đè giữa hai ngọn núi đôi to như hai đỉnh E vợ rét của một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp mỹ mạo thế này, nếu mà không có phản ứng thì trên cơ bản là có vấn đề về giới tính rồi, ví dụ như trong giới giải trí hiện nay có một người tên là ... Á, suýt nói bậy rồi!!!

Bên này Dương Dạ đang vui vẻ muốn chết, thì bên kia Tiểu Niếp rất cực đã mệt, thở phì phò đứng lên, cho rằng mình đã áp dụng thủ đoạn phi thường, hung hăng trả thù và dần vật tên sắc lang đang té xỉu này một phen. Nhưng mà lúc đứng lên tự nhiên phát hiện ra sắc mặt của Dương Dạ có chút ửng hồng, mà vị trí cái áo chỗ bộ ngực của mình lại ẩm ướt! Tiểu Niếp giật mình hoảng sợ, tưởng đâu ngực có mình có vấn đề, vội vàng lột áo ra ngay để kiểm tra, phát hiện không có gì khác thường, rồi mặc áo lại, bắt đầu khó hiểu và quan sát Dương Dạ, trong lòng rất buồn bực, vậy tại sao cái áo lại bị ướt? (đổ mọi người tại sao nó ướt)

Tiểu Niếp nhìn Dương Dạ từ trên xuống dưới, đột nhiên nàng bất chợt phát hiện ra, cái tên sắc lang đang hôn mê bất tỉnh này, ở đúng quần bên dưới tự nhiên lòi lên một cục!!!

Trời ạ! Lê nào tên này tỉnh lại rồi? Tiểu Niếp hoảng hốt, đi qua vài bước, giơ chân lên, hướng về phía bộ phận đặc thù đó, do dự nửa ngày, nhưng vẫn chưa đạp xuống một cái ... À, chỗ này cần phải nói rõ một chút nếu không mọi người hiểu lầm thì chết thẳng nhỏ mà tội thẳng lớn, lúc Tiểu Niếp thay đồ, chỉ mặc bộ đồ vận động trên người, cũng không có mang giày dép gì cả, càng không có giày cao gót gì gì đó như mọi người tưởng tượng, mà chỉ đi chân không thôi. Cái lều dưới thân của Dương Dạ, Tiểu Niếp đương nhiên biết đó là cái gì rồi, nhưng vẫn dùng chân trần của mình để dò xét một chút, tuy rằng cách một lớp quần nhưng Tiểu Niếp vẫn cảm thấy xấu hổ, thậm chí là cảm thấy ghê tởm, dù sao thì công việc của nàng đôi khi thỉnh thoảng cũng sử dụng mỹ nhân hoặc mỹ nữ kế để dụ dỗ đàn ông, nhưng mà đối với thứ này của đàn ông thì tuy rằng đã nhìn thấy rồi chứ không phải là không thấy, nhưng tiếp xúc gần gũi thì chưa có, hơn nữa ... có một lần hồi nhỏ thiệt là nhỏ, lần đó, Tiểu Niếp được mẹ dẫn đi mua sắm trong thương trường, lúc nàng đi thay đồ trong phòng, phát hiện ra có một người đàn ông đang tự an ủi bản thân! Từ đó về sau, cảnh tượng này đã khắc sâu vào trong tâm trí của Tiểu Niếp rồi, và nàng nảy sinh ra tâm lý chán ghét hoặc ghê tởm đàn ông cũng là vì như vậy, mỗi lần nhớ lại là thấy kinh tởm! Chỉ riêng có một người đàn ông duy nhất khiến cho nàng cảm thấy thoải mái, chính là người mà nàng thầm mến ...

Cho nên, sau khi do dự mãi, Tiểu Niếp không thể nào đạp xuống được, đành chuyển vị trí lên bụng của Dương Dạ, hung hăng đạp cho vài cái, thấy Dương Dạ không có phản ứng gì, mới thở phào một hơi thật dài.

Người thở phào thứ hai chính là Dương Dạ, khi thấy chân của Tiểu Niếp giơ lên và nhắm ngay thẳng nhỏ của mình, mồ hôi lạnh của hắn chảy ra ròng ròng, trong lòng đang cầu kinh cầu phật cầu tất cả các vị thần là năng lực của mình có thể bảo vệ cho thẳng nhỏ, nếu thẳng nhỏ mà xảy ra chuyện thì thẳng lớn chỉ biết khóc mà thôi. Cũng may là không biết Tiểu Niếp bị trúng loại gió gì nữa mà không đạp xuống, chuyển qua đạp bụng của mình, Dương Dạ vội vàng dùng lực toàn thân dồn xuống bụng, căng bụng ra mà chịu mấy đạp hung hăng của Tiểu Niếp. Sau đó lên thấy Tiểu Niếp xoay người bỏ đi thả lỏng cảnh giác, mới yên tâm nhắm hai mắt lại.

Cái yên tâm này chính là, Dương Dạ bây giờ không có nguy hiểm gì cả, tuy rằng bị trói bị bắt, nhưng mà một cô bé ngây thơ như Tiểu Niếp lại chẳng thể làm gì được hắn cả. Vì thế Dương Dạ cũng quyết định nhắm mắt nằm nghỉ ngơi trên thảm của phòng Tiểu Niếp, không bao lâu sau thì tự nhiên ngủ luôn.

Lúc này chỉ có Tiểu Niếp là khổ, vốn nàng biết thuốc ngủ trong rượu có thời gian hiệu lực là bao nhiêu, vì vậy ngồi trên ghế chờ Dương Dạ tỉnh dậy, tính toán thời gian, trong lòng nghĩ chờ khi hắn tỉnh lại sẽ bắt đầu tra khảo hắn. Nhưng mà chờ trái chờ phải chờ mãi vẫn không thấy đâu, chờ hoài mà không thấy Dương Dạ tỉnh lại, Tiểu Niếp lại cho rằng mình bỏ thuốc quá liều, nhưng mà nửa tiếng trôi qua, một tiếng trôi qua, lúc này mới tự nhiên phát hiện ra tên sắc lang chết tiệt này đang nằm khò khò trên mặt đất!

Cái này làm cho Tiểu Niếp tức muốn hộc máu, cầm ly rượu đi vào toilet hứng đầy nước lạnh, sau đó trở lại hắt hết cả ly nước vào mặt của Dương Dạ!

Bị nước lạnh tạt vào, Dương Dạ nhanh chóng tỉnh lại, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Tiểu Niếp, lại nhìn trái nhìn phải một chút, liền nhớ ra tình cảnh của mình. Vì vậy làm bộ giật mình, giả vờ mở to mắt ra hô : “A! Tiểu Niếp tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Niếp thấy Dương Dạ đã tỉnh lại, cực tức vừa rồi cũng không còn nữa, cười lạnh ngồi xuống ghế, gác chân lên nói : “Hừ, ngươi đừng có giả, vô ích thôi!”

“A? Cô muốn làm gì? Đờm cưỡng gian tôi!” Dương Dạ tiếp tục hô to một cách kinh khủng.

Tiểu Niếp nghe xong, sắc mặt liền đen xuống, ngẩng đầu lên hô : “Không biết xấu hổ! Ai muốn cưỡng gian người! Đàn ông dơ bẩn! Đàn ông xấu xa! Sắc quỷ lưu manh, bại hoại lưu manh, côn đồ lưu manh!”

Dương Dạ bị chửi đến sững sốt, sau nửa ngày giãy dụa mới ngồi dậy được, làm vẻ mặt cầu xin, nói : “Tiểu Niếp tiểu thư, chúng ta không quen không biết, cô bắt tôi để làm gì?”

“Hừ!” Tiểu Niếp vung chân ra, đá một cái làm cho Dương Dạ bật ngửa, miệng hung hăng nói : “Tên kia! Đừng có lấy cái Đại Nghiệp gia tộc gì đó của người ra lừa ta! Người mau nói cho ta biết người là ai? Tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Đến quần đảo kim thạch làm gì?”

Dương Dạ nhìn Tiểu Niếp, do dự một chút rồi làm bộ kinh khủng trợn tròn mắt ra : “Cô điều tra tôi cô rốt cục là ai?”

93. Chương 94: Khách Quý Lãnh Thị Đến. (1)

Lúc trở về phòng, Tô Lạp tự nhiên lại nhào đến lòng của Dương Dạ trước cả Tây Thi và Trịnh Đán, giống như là đã chờ đợi rất lâu vậy, cúi đầu gào thét, Dương Dạ cười cười sờ soạng đầu của Tô Lạp, không ngờ rằng đúng lúc này xích ấn trên cổ tay trái có phản ứng, làm cho Tô Lạp giống như bị phỏng vậy, kêu lên một tiếng, rồi vọt qua một bên.

”Sư huynh, sao vậy?” Tây Thi và Trịnh Đán cùng đi tới, biểu tình vốn đang cười, nhưng bỗng thấy cảnh tượng như vậy, liền trở nên kỳ quái.

Dương Dạ giơ tay trái lên nhìn, lại nhìn Tô Lạp một cái, khó hiểu lắc đầu.

“Ồ ... ơ ... đau ...” Trong phòng bỗng nhiên truyền ra một âm thanh xa lạ, Dương Dạ, Tây Thi và Trịnh Đán nhìn nhau, ba người không ai mở miệng cả? Trong phòng này, lẽ nào ... Ba người bỗng nhiên chuyển về hướng Tô Lạp ở một bên đang dùng móng vuốt gãi đầu.

“Rất ... rất ... đau ...” Tô Lạp gãi đầu, thoáng gầm gừ, và âm thanh đó rõ ràng là phát ra từ nó.

“Tô Lạp, mày biết nói chuyện?” Dương Dạ vui vẻ đi qua, đưa tay muốn sờ nó.

Tô Lạp kinh khủng nhảy dựng lên, ánh mắt khấn trương nhìn chăm chăm tay của Dương Dạ. Nhưng âm thanh trong miệng lại biến thành tiếng gầm nhẹ mơ hồ không rõ.

Dương Dạ nhìn thoáng qua Tây Thi và Trịnh Đán một chút, lại nhìn tay của mình, thầm nghĩ : Cái này không phải là có liên quan đến năng lực của mình chứ?

Tây Thi và Trịnh Đán sững sốt một hồi, bỗng nhiên vui vẻ lên, đồng thời lao về hướng của Tô Lạp, vừa vuốt vừa sờ vừa dụ dỗ. Nhưng mà Tô Lạp sống chết cũng không chịu nói thêm một câu tiếng người nào cả, ánh mắt có vẻ đặc biệt ủy khuất nhìn chăm chăm Dương Dạ, giống như đang nói rằng : Ta không trên người, người làm gì ta vậy ...

Khi Dương Dạ đang cười to vì thấy bộ dạng ủy khuất của Tô Lạp, thì Tiễn bá gõ cửa đi vào, thần sắc trên mặt có chút khấn trương, nhìn thoáng qua Tây Thi và Trịnh Đán, sau đó dùng ánh mắt để hỏi Dương Dạ.

Dương Dạ lắc đầu, cười nói : “Tiễn bá nói đi, hai nàng không biết gì đâu”

Tây Thi và Trịnh Đán khó hiểu nhìn nhau, lại nhìn Dương Dạ và Tiễn bá, sau đó thông minh kéo Tô Lạp vào trong phòng.

“Có tin tức gì?” Dương Dạ hỏi Tiễn bá, Tiễn bá ở Dương thị gia tộc lâu rồi, lúc nào cũng tận tụy và cẩn thận, một lòng trung thành, mà mục đích lần này Dương Dạ đến quần đảo kim thạch, cũng chỉ có một mình ông ta biết, cho nên Dương Dạ mới yên tâm chơi đùa vài ngày, bởi vì có rất nhiều chuyện đều giao cho Tiễn bá giải quyết hết rồi.

Tiễn bá đi vào trong phòng, nhỏ giọng nói : “Ở sảnh truyền tin đến, hai anh em Lãnh Thiên Nhai và Lãnh Tịch Dương đã đến”

“Ồ?” Dương Dạ mở to mắt ra : “Tối rồi à? Ha ha, dặn khách sạn không được để lộ, nhất định không được nói rằng chúng ta ở chỗ này”

“Đã dặn dò rồi” Tiễn bá gật đầu, thấy trên mặt của Dương Dạ không có biểu tình khác thường nào, không khỏi hỏi : “Đại thiếu gia, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

“Làm gì à? Ha ha, hai anh em người ta dùng tiền đến đây nghỉ phép, lẽ nào cản người ta lại?” Dương Dạ tiếp tục cười, sau một hồi quay đầu lại hỏi Tiễn bá : “Ba con nói với con, quần đảo kim thạch là một nửa mạng sống của Dương thị, trên đảo số 2 và số 3 có khu khai thác và thực nghiệm, khẳng định có rất nhiều cảnh vệ trông coi, phải không?”

Tiến bá nhìn Dương Dạ, sưng sốt một hồi, nhẹ nhàng lắc đầu : “Ài ... Đại thiếu gia, Tiễn bá lại muốn nói vài câu dài dòng rồi, trước đây cậu không hề quan tâm đến bất kỳ chuyện gì của gia tộc cả, nhất là từ sau khi lão gia tái giá, cậu càng ...”

“Đủ rồi! Tiễn bá, chúng ta nói chính sự đi, mấy việc giáo dục tư tưởng đạo đức nhân phẩm ấy để sau hẵng tính nha Tiễn bá” Dương Dạ cười cười : “Như vậy đi, tuy rằng không tác dụng, nhưng mà ông cũng tìm vài người phục vụ có đầu óc lạnh lẽo một chút trong khách sạn, đi giám sát hành động của anh em Lãnh Thiên Nhai và Lãnh Tịch Dương nha”

“Không có tác dụng? Đại thiếu gia, cậu không thể coi thường được, cậu đừng quên chúng ta đến quần đảo kim thạch này để làm gì!” Tiễn bá khẩn trương nói : “Cậu không thể đùa giỡn lúc này được! Dương thị gia tộc có thể có được cơ nghiệp của ngày hôm nay, chính là sự nỗ lực của tổ tiên Dương gia, cậu biết không đại thiếu gia, một trăm sáu mươi năm trước, vào tết trung thu rằm rộ, hoàng cung đại tửu lâu được khai trương đại cát, tiền bối Dương thị và các anh em đều rùng rợn ý chí làm ăn cả, nhưng ai ngờ khai trương chưa đến nửa tháng, mỗi ngày bị người ta đến quấy phá trung bình ba lần, trong vòng một năm mà chết hơn sáu người ...”

“Được rồi được rồi, Tiễn bá, bây giờ không phải là lúc nói mấy cái này” Dương Dạ vội vàng khoát tay với Tiễn bá : “Ông nói rất đúng, chuyện trước đây của con không cần nói nữa, ông xem bây giờ không phải con đã hoàn toàn thay đổi rồi sao! Ông chỉ cần nói cho con biết có cảnh vệ này nọ hay không, có bao nhiêu người và lực lượng ra sao là đủ rồi”

Tiến bá bắt đầu nở nụ cười, ông đã chăm sóc cho đại thiếu gia từ nhỏ, xem hắn như là con ruột của mình, thấy Dương Dạ quả thật là càng đổi càng tốt, trong lòng đương nhiên là vui vẻ không ngớt rồi, sau khi cười xong, liền nói : “À, có chứ, đại thiếu gia. Trên đảo số 2 và số 3 đều có cảnh vệ, nhưng con số cụ thể thì tôi không rõ lắm, đại khái là có sáu bảy trăm người”

“Trên cả hai đảo mà có ít người vậy sao?”

“Ha ha, những cảnh vệ do lão gia thuê này, tùy tiện chọn ra một người thôi cũng có thể làm vệ sĩ cho nguyên thủ quốc gia đấy” Tiễn bá cười nói : “Lão gia thường nói, nhân quý tại tinh bất quý tại đa (nghĩa của nó là ít nhưng có chất còn đỡ hơn nhiều mà vô dụng), ví như tập đoàn công ty lớn của Dương thị gia tộc chúng ta, từng cái ...”

“Được rồi được rồi” Dương Dạ sắp phát điên rồi, bệnh dài dòng của Tiễn bá rốt cục vẫn không thể đổi : “Tiễn bá, ông giúp con liên hệ với người đứng đầu, lãnh đạo hay gì gì đó của những cảnh vệ trên đảo số 2 và số 3, sau đó cho bọn một công cụ có thể liên lạc với bọn họ bất kỳ lúc nào”

94. Chương 95: Xui Xẻo Không Phân Trước Sau. (1)

Dương Dạ và Tiễn bá đang ngồi lo lắng trong phòng, bỗng nhiên có một nhân viên khách sạn chạy đến đây vui vẻ báo cáo, nói là tìm được nhị thiếu gia rồi! Bây giờ cậu ấy đang ở trong phòng khách tầng hai!

Cái này đúng là làm cho Dương Dạ thở phào một hơi, nếu như em trai Dương Tự xảy ra chuyện, vậy thì hẳn đúng là không có cách nào ăn nói với Dương Chấn Quý cả, và cũng không có cách nào đối mặt với bản thân, hẳn nói là xin ba cho em trai đi rèn luyện, rèn luyện không thành mà người còn xảy ra chuyện thì ...

Chỉ lát sau, Dương Tự thở hổn hển chạy vào phòng, không thèm để ý đến vẻ hưng phấn của Tiểu bá và vẻ giận dữ của đại ca, câu đầu tiên khi hần tiến vào trong phòng chính là nói : “Tiểu Đán đâu? Tiểu Đán ở đâu?”

Bởi vì trong phòng không ngừng có nhân viên ra vào báo tin, cho nên Trịnh Đán và Tây Thi mang Tô Lạp đi vào trong phòng cũng nghe thấy âm thanh của Dương Tự, cùng nhau đi ra, Trịnh Đán cười cười, nhìn thấy hai mắt đang phun lửa của Dương Tự, lập tức cảm thấy mất tự nhiên, nhưng mà Tây Thi thì lại cao hứng nói : “Tiểu ca ca đã trở về!”

Dương Tự không thèm để ý đến xung quanh, đi thẳng đến trước mặt Trịnh Đán, quan sát nửa ngày, đột nhiên hỏi một câu : “Tiểu Đán, em có đi ra ngoài không?”

Trịnh Đán khó hiểu nhìn Dương Tự, lắc đầu.

Dương Tự lập tức hưng phấn hô to : “Quả nhiên không phải là em! Quá tốt!”

Lời này làm tất cả mọi người sửng sốt, Dương Dạ đi đến trước mặt Dương Tự, sờ sờ cái đầu của Dương Tự : “Thằng nhóc, em nói bậy cái gì đó? Có phải là lên ra ngoài lặn xuống nước, kết quả là đập đầu vào đá không?”

“Ai da! Đại ca! Anh không biết gì cả!” Dương Tự đẩy tay của Dương Dạ ra, vẻ mặt đầy hưng phấn nói : “Hắc hắc, em không tranh giành Tiểu Đán với anh nữa, em phải đi gặp tình nhân trong mộng của em đây!”

“A?”

.....

Thật ra thì mọi chuyện là như vậy nè, Dương Tự thức dậy sau cơn say rượu, miệng khô lưỡi cũng khô, đau đầu kinh khủng, tắm rửa một cái, dự định đi đến phòng của Trịnh Đán để nhìn một cái nhằm mục đích nâng cao tinh thần, không ngờ vừa ra khỏi phòng, tự nhiên mơ màng đi lên thang máy, lại mơ màng chẳng biết mình đã bấm vào số mấy, lúc thang máy mở cửa ra, thì một mùi thơm hấp dẫn liền xông vào, là cái mùi của con gái vừa mới tắm xong đấy, trên người và tóc tỏa ra một mùi thơm đặc biệt cùng với mùi dễ ngửi của cơ thể hòa quyện với nhau. Và thế là, Dương Tự vẫn nhắm hai mắt lại, đi theo cái mùi này, mơ màng đi theo vào trong thang máy.

Trong thang máy, Dương Tự mới hoàn toàn mở mắt ra, vừa nhìn thấy người trước mắt hần liền hết hồn, đây không phải là Tiểu Đán sao? Hơn nữa ... hơn nữa còn mặc đồ tắm hai mảnh nữa!!!

“Tiểu Đán, sao em lại ở đây? Em muốn đi đâu?” Dương Tự lập tức hồi phục tinh thần, vui mừng hỏi một câu.

“Tiểu Đán” nhìn Dương Tự, không nói gì cả.

“Tiểu Đán, không phải là em sống chết không chịu mặc đồ tắm sao? Tại sao lại mặc vào?” Dương Tự đã sớm làm quen với cái kiểu cách xa xa của Trịnh Đán rồi, cho nên chẳng quan tâm, tiếp tục hỏi.

Lúc này, “Tiểu Đán” kia mới nhìn Dương Tự bằng con mắt khó hiểu, liếc Dương Tự một cái, sau đó xích người qua một bên.

“Tiểu Đán, em làm sao vậy, anh chỉ hỏi em thôi mà, có làm gì đâu?” Nụ cười trên mặt của Dương Tự đã có chút xấu hổ, lắc đầu nhục chí : “ Em nói cho anh biết đi”

“Tiểu Đán” kia càng khấn trương hơn nữa, trong mắt lộ ra vẻ kinh khủng, nhích lại gần cửa thang máy hơn.

“Em nhìn em kia, em còn sợ nữa!” Dương Tự thấy “Tiểu Đán” có phản ứng như vậy, liền buồn bực : “Chẳng lẽ em chán ghét anh như vậy sao? Anh ... Anh biết em thích đại ca của anh, anh sẽ không có suy nghĩ gì về đàn bà của đại ca anh đâu, em đừng xem thường anh!”

“Tiểu Đán” quay đầu lại ngơ ngác nhìn Dương Tự vài lần, khoe miệng mấp máy vài lần, bắt đầu cẩn thận đánh giá hần.

“Tiểu Đán, thật ra anh nói với em, anh thân là nhị thiếu gia, tuyệt đối không thiếu đàn bà. Nhưng mà em không giống, em biết không?” Còn trong đầu của Dương Tự vẫn chưa hoàn toàn hết, đang muốn mượn cơ

hội này để phun ra tâm sự : “Em không biết, nhưng anh phải nói với em, anh không phải loại mê gái, thấy người đẹp liền muốn làm bấy, mà là bởi vì anh quả thật nằm mơ thấy em! Thật đấy! Nằm mơ thấy!”

Khóe miệng của “Tiểu Đán” kia lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói ra hai chữ : “Xưa rồi”

“Cái gì xưa? Anh thật sự nằm mơ thấy em mà!” Dương Tự có chút khấn trương : “Bây giờ anh nói với em những lời này cũng không vì cái gì cả, mà chỉ muốn nói cho em biết! Em là đàn bà của đại ca, sau này cũng có thể trở thành chị dâu của anh cũng không chừng, nhưng mà Tiểu Đán, em có thể thay đổi thái độ, nhiệt tình với anh một chút được không? Một chút cũng được!”

“Vì sao?” “Tiểu Đán” cười, hứng thú tiếp lời của Dương Tự.

“Anh anh không muốn em đối xử với anh lãnh đạm như vậy ... ít nhất chúng ta cũng có thể làm bạn!” Dương Tự nói, vỗ vỗ tường thang máy, làm cho “Tiểu Đán” nhảy dựng lên.

Quả 1 :99:

95. Chương 96: Con Đường Chuyên Dụng Cho Người Ăn Cắp Khoáng Thạch. (1)

Trương Văn Vũ là đại thiếu gia của Trương thị gia tộc, một trong năm đại gia tộc, hắn thích dùng tiền, thích màu trắng, thích mỹ nữ, càng thích mỹ nữ có làn da trắng nõn thích dùng tiền. Lúc này hắn đang mặc một bộ tây trang màu trắng, áo sơ mi trắng, thắt lưng trắng, vớ trắng, giày da trắng, mang theo một cái kính gọng trắng, cầm một bó hoa bách hợp màu trắng, đi đến trước Dương gia đại trạch.

Hắn đi tìm Dương San, không sai, Trương Văn Vũ thích Dương San, thích kinh khủng luôn. Lần đầu tiên hắn gặp Dương San, Dương San mặc một bộ váy màu trắng đang cười nói với người khác, lúc đó Trương Văn Vũ đã bị hút hồn hoàn toàn. Trong phòng ngủ của hắn, trên tường đầu giường của hắn dán đầy những tấm ảnh hắn chụp chung với Dương San, mà Dương San trong tấm ảnh đang chu mỏ nhếch môi, dựng ngón giữa lên với hắn.

Mỗi lần đi ngủ Trương Văn Vũ đều lẩm bẩm với bức hình một phen, hắn nói : “Từ giờ trở đi, anh chỉ thương một mình em, yêu em, không lừa em, những việc hứa với em anh đều sẽ làm được, mỗi câu nói với em đều là nói thật, không ăn hiếp em, không chửi em, tin tưởng em, có người bắt nạt em anh sẽ bước ra trước tiên, lúc em vui, anh sẽ vui cùng em, lúc em không vui, anh sẽ chọc cho em vui, vĩnh viễn nghĩ em tốt đẹp, nằm mơ sẽ mơ thấy em, trong lòng chỉ có một mình em”

Hắn rất hy vọng rằng sẽ có cơ hội được mở miệng nói với Dương San những lời này, không, nói như vậy không đúng, cái này hắn đã nói qua một lần với Dương San rồi, nhưng Dương San chỉ dựng ngón giữa lên với hắn, không sai, trong tấm ảnh chụp lần đó đó. Đây là tấm ảnh duy nhất mà hắn chụp chung được với Dương San, hắn bỏ vào trong khung thủy tinh, mỗi ngày đều đích thân lau chùi, hắn tin rằng bản thân và Dương San có duyên phận, đồng thời càng tin rằng Dương San thích hắn, Dương San lãnh đạm với hắn, ghét hắn, thậm chí là không chút khách khí với hắn, theo Trương Văn Vũ thấy, những cái này điều là khảo nghiệm, là một khảo nghiệm của Dương San đối với một thiếu gia phong lưu giàu có như hắn.

Trương Văn Vũ thường hay nghĩ : Đều bởi vì mình có tiền, quá đẹp trai, lại yêu sạch sẽ, đàn bà bên cạnh trước đây rất nhiều, cho nên Dương San tiểu thư mới không tin tình yêu của mình, mình nhất định phải tiếp tục nỗ lực, tiếp xúc với Dương San nhiều hơn nữa, để cho nàng hiểu mình, tin tưởng mình, yêu thương mình.

Trương Văn Vũ nghĩ như vậy, và cũng làm vậy thật. Trước đây hắn thường hay lui tới Dương gia, là vì muốn tăng cơ hội tiếp xúc của mình với Dương San lên, khoảng thời gian trước hắn bị bệnh, cho nên Dương San mới có được vài ngày yên tĩnh, nhưng mà, Trương Văn Vũ vừa khỏe lại, lập tức chạy xe đến Dương gia đại trạch, muôn vàn lo lắng, vạn phần chờ mong.

Trương Văn Vũ ngồi chiếc xe Limo thuần trắng hai mươi sáu cửa chạy đến Dương gia. Dọc đường đi làm rất hoành tráng, khiến cho người đi đường nghị luận :

“Này, sao không nghe nói đội cứu hộ của bệnh viện vừa mới mua xe lửa cứu hộ vậy?”

“Ai biết, nhưng mà cái này không phải chạy trên đường sao?”

Chiếc Limo màu trắng chạy thẳng một mạch đến Dương gia đại trạch, phía sau xả khói cuộn cuộn, trong vòng một trăm mét không thấy người đầu. Ở xa xa trước cửa Dương gia đại trạch, thủ vệ vừa nhìn thấy có một làn khói trắng từ xa, liền biết Trương đại thiếu gia lại đến nữa rồi, vì vậy cầm loa hô : “Tôn trưởng lão, chúng tôi thấy rồi, thu thần thông lại đi!”

.....

Trương Văn Vũ xuống xe, chào hỏi Dương lão gia tử Dương Chấn Quỷ xong, liền trực tiếp hỏi thăm Dương San tiểu thư đang ở đâu, người hầu lúm mòm nói cho hắn biết tiểu thư đang ở trong phòng tập thể hình ở lầu hai. Vì vậy Trương Văn Vũ trực tiếp đi thẳng lên trên lầu hai, đẩy cửa phòng tập thể hình ra, quả nhiên nhìn thấy người yêu ngày nhớ đêm mong trong lòng.

Dương San và Quân Hinh đều đang ở trong phòng tập thể hình, mặc quần ngắn và áo bó sát người, đồng thời mang bao tay quyền anh, và dán lên bao cát đối diện có dán hình của “Dương Dạ” lên, nghiêng răng phát cơn giận ra từ nắm đấm.

Dương San và Quân Hinh đang tức muốn điên lên luôn đây, cái tên Dương Dạ to gan lớn mật kia, dám bỏ rơi hai nàng lại, làm hại hai vị mỹ nữ trốn nhà chạy ra sân bay riêng để chờ từ sáng đến trưa, chờ khi biết được thì tất cả đã quá muộn, hai người tức đến nổ phổi luôn, Dương San trở về đau khổ cầu xin, thậm chí là lấy cái chết ra uy hiếp, nhưng mà Dương Chấn Quỷ chỉ lắc đầu, Quân Hinh do dự nửa ngày, đoán được rằng cho dù mình có trở về Nam Vinh gia, ba và anh cũng tuyệt đối không ỉnh đi quần đảo kim thạch, không có sự đồng ý của Dương thị, không có thể VIP của Dương gia, hai người không có biện pháp nào hết, chỉ có thể trốn trong phòng tập thể hình phát tiết cơn phần nộ, sau khi thương lượng xong, quyết định chờ Dương Dạ Dương Dạ trở về sẽ lột da rút xương hắn ta!

Không ngờ ngày hôm nay, khi hai người đánh mệt rồi, đang ngồi nói chuyện phiếm, mà càng nói thì càng giận, chuẩn bị một trận phát tiết mới, thì khách không mời Trương Văn Vũ bỗng nhiên đến chơi.

“San San, anh đến thăm em đây” Trương Văn Vũ cười cười làm ra vẻ vô cùng phong độ cúi chào, sau đó đưa bó hoa bách hợp màu trắng đến trước mặt, nhẹ nhàng chào hỏi : “Á dà, Nam Vinh tiểu thư cũng có mặt à”

Dương San và Quân Hinh đồng thời quay đầu lại, nhìn về hướng Trương Văn Vũ, hai mắt đỏ rực lên, hé miệng để lộ hàm răng nanh ra, hô to : “Cút ngay!”

Trương Văn Vũ bị giật mình hoảng sợ, vừa định nói cái gì đó, bỗng nhiên thấy Quân Hinh và Dương San gào lên, sau đó gương nanh múa vuốt lao về hướng mình, sợ đến nỗi buộc miệng kêu lên “Má ơi”, rồi xoay người trốn ra ngoài phòng tập thể hình.

Sau khi cửa đóng cái rầm, Quân Hinh và Dương San bị sự phần nộ làm cho đầu óc choáng váng tức giận thở phì phì, rồi mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Quân Hinh chống eo, hỏi : “Vừa rồi là ai vậy?”

“Không thấy rõ, chỉ thấy một người màu trắng ... Trắng? À, em biết rồi!” Dương San cũng đứng tư thế giống như Quân Hinh, đứng thẳng thân thể dậy, nói : “Là Trương Văn Vũ!”

“Trương Văn Vũ? Trương đại thiếu gia?” Quân Hinh sừng sốt : “Hắn vẫn còn dây dưa với em?”

“Đúng vậy, không chịu dứt. Phiền muốn chết đi được!” Dương San giơ nắm tay lên : “Không cần để ý đến hắn, hắn mà còn dám tiến vào, lấy hắn ra phát tiết luôn!”

“Đừng ... chờ một chút!” Quân Hinh híp mắt, nghiêng đầu, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười, nói với Dương San : “San San, em ra mời Trương Văn Vũ vào đây đi!”

“Để làm gì? Kêu hắn vào làm chi?” Dương San không hiểu gì hết, hỏi.

“Nha đầu ngốc, chúng ta không phải là muốn đến quần đảo kim thạch sao ...” Quân Hinh nhú mày, cười nói.

Dương San sững sốt một chút, lập tức hiểu ra, cũng cười gật đầu theo.

96. Chương 97: Đẩy Bật Làm Ra Tai Nạn Chết Người. (1)

Đi vào “con đường chuyên dụng dành cho người ăn cắp khoáng thạch”, đi thẳng một đường, cuối đường là một cái kho vắng vẻ, trước kho có một cái cửa sắt, xuyên qua cửa sắt, có thể thấy rõ được bên trong có một cái bàn lớn, trên bàn có vài cái hộp thủy tinh được lắp đặt dưới những thiết bị máy móc không biết tên, mà trong hộp thủy tinh dùng một dịch thể không rõ để ngâm một cục đá kim sắc.

”Đó là kim quang thạch sao?” Tiểu Niếp ôm lấy cửa sắt, hưng phấn kêu lên.

“Ừ! Khẳng định là đúng vậy, thưa chủ nhân!” Dương Dạ đáp lại, trong lòng cười trộm : Hàng giả đúng là giống thật!

Tiểu Niếp gấp gấp dùng hai tay túm lấy cửa sắt mở ra, à đúng rồi quên nói nữa, cái cửa sắt này vốn không có khóa, cho nên khi Tiểu Niếp dùng sức kéo ra, thì cánh cửa bật bay ra ngoài, cũng may là Dương Dạ nhanh tay lẹ chân, vội vàng đứng vững phía sau đón lấy Tiểu Niếp vào lòng.

Tiểu Niếp kinh hoàng hét lên một tiếng, phát hiện ra không có chuyện gì, trợn mắt nhìn, thấy mình đang nằm trong lòng Dương Dạ, mặt liền đỏ lên, lập tức xoay người đứng dậy, nhẹ nhàng nói một câu : “Cảm ơn!”

Dương Dạ cười cười, vừa rồi làm anh hùng cứu mỹ nhân ôm một cái, làm cho hắn vô tình chạm vào ngay chỗ “hot” nhất của Tiểu Niếp, cái cảm giác vừa chạm vào liền thấy mềm mại co giãn vô cùng này, làm cho Dương Dạ quyết định ngay tại chỗ rằng trên đường trở về, mặc kệ là phải trả giá bao nhiêu, mặc kệ là phải uống bao nhiêu nước biển, cũng nhất quyết không để cho nước dính vào bàn tay này được!

Chỉ tiếc là, ước mơ luôn tốt đẹp, nhưng sự thật lại luôn luôn kém xa ước mơ khoảng ... trăm ngàn lần, Dương Dạ không ngờ rằng trong hạnh phúc vô tình “bóp” phải như vậy, càng không ngờ rằng trên đường trở về ... Ở ... nguy hiểm thật, xem tí là tiết lộ thiên cơ rồi ... thôi tiếp tục nội dung chính đi.

Nếu cửa sắt không khóa, vậy Dương Dạ và Tiểu Niếp liền đi vào dễ dàng hơn, lúc đi vào trong, Tiểu Niếp nhìn cái hộp thủy tinh cùng các máy móc kỳ lạ kia từ trên xuống dưới, không biết nên ra tay thế nào, Dương Dạ cười cười, kéo Tiểu Niếp qua một bên, sau đó giơ tay lên định đập bẻ cái hộp thủy tinh thì liền bị Tiểu Niếp cản lại : “Dừng tay! Lý Phôi! Người không biết chất lỏng bên trong hộp thủy tinh là gì mà!”

Dương Dạ khẽ cười trộm, sủa đó ngẩng đầu lên thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn Tiểu Niếp một cái, sau đó làm ra vẻ mặt dứt khoát, dũng cảm toàn thân, nói : “Chủ nhân, vì người, tôi nguyện ý ...” Nói xong liền giơ nắm tay lên, đập mạnh xuống hộp thủy tinh bên dưới.

“Ầm!” Một tiếng, hộp thủy tinh nát bấy, cục đá bên trong lăn lóc xuống đất, Dương Dạ cũng kêu “ai da” lên một tiếng, ngồi xổm xuống đất, ôm lấy nắm tay mình, làm ra vẻ mặt đau đớn vô cùng.

Tiểu Niếp ở bên cạnh ngẩng ra, vội vàng chạy tới, cúi ngồi xuống túm lấy vai của Dương Dạ, hỏi : “Làm sao vậy? Lý Phôi, người không sao chứ! Người đừng làm ta sợ!”

Dương Dạ tiếp tục làm ra vẻ mặt đau đớn không thể chịu đựng nổi, chột đứng dậy, đẩy mạnh Tiểu Niếp ra, hô to : “Mau tránh ra! Chủ nhân! Còn một khối, để tôi đập luôn!”

Vừa nói xong, không để ý đến sự kinh hoàng và sự ngăn cản của Tiểu Niếp, lại giơ nắm tay lên đập “rầm rầm” trong phòng, đập nát toàn bộ hộp thủy tinh trong phòng. Sau đó, Dương Dạ dậm hân ưỡn ngực đứng giữa những mảnh vụn đó, thở phì phò liên tục, biểu tình trên mặt càng lúc càng đau đớn, nắm chặt bàn tay vừa mới đập vỡ các hộp thủy tinh, bỗng nhiên quỳ một gối xuống, cúi đầu thật sâu xuống đất.

“Lý Phôi! Người làm sao vậy? Người không sao chứ? Mau để cho ta nhìn xem!” Tiểu Niếp la hoảng lên, âm thanh đã hầu như muốn trở thành khóc nức nở.

Dương Dạ cau mày, hơi mở mắt ra, cắn chặt hàm răng thấp giọng nói : “Không cần lo cho tôi, khoáng thạch quan trọng hơn!”

“Không được! Người để cho ta nhìn xem! Tay người rốt cục là bị cái gì!” Tiểu Niếp thật sự rất sốt ruột, loạng choạng cầm lấy tay của Dương Dạ, khẩn trương không chịu nổi.

“Tôi ... không sao, chất lỏng này, có khả năng có độc ... thấm vào da Nhưng mà, tôi có thể vận khí chống đỡ!” Dương Dạ giãy dụa, nói gián đoạn, vừa nói chuyện vừa run cổ một cái, làm ra vẻ đau đớn vận phần :” Chủ nhân, đưa túi cho tôi, mau lên!”

“Lý Phôi, ngươi ... ngươi sẽ không chết chết, ngươi không được chết đấy!” Tiểu Niếp thực sự đã khóc thành tiếng, ngồi xổm xuống bên cạnh Dương Dạ, một tay thì đỡ lấy cánh tay hắn, tay còn lại thì lau mắt.

“Mau đưa cho tôi! Một hồi nữa cảnh vệ sẽ đến!” Dương Dạ giãy dụa kêu to, sau đó đoạt lấy cái túi trong tay của Tiểu Niếp, làm ra vẻ dùng hết sức lực, lảo đảo đi lại trong phòng, đem những khối đá trên bàn bỏ vào trong túi.

Tiểu Niếp lau mặt, nghẹn ngào đứng lên chuẩn bị hỗ trợ, thì lại bị Dương Dạ quát : “Không được động vào! Trên đá có độc!”

Tiểu Niếp ngây dại ra, nước mắt lại chảy xuống từ khóe mắt, kinh ngạc nhìn Dương Dạ, nghẹn ngào hỏi : “Vậy ... Lý Phôi... ngươi ...”

97. Chương 98: Dương Dạ Nháo Hải. (1)

Trong khoảng thời gian này, Nam Vinh Huyền luôn đứng ngồi không yên, câu nói của Dương Dạ để lại trước khi rời khỏi Nam Vinh gia, vẫn cứ luôn quanh quẩn trong đầu hắn, hắn hoàn nghi Dương Dạ đang hù dọa hắn, nhưng mà lại mâu thuẫn cho rằng nếu như là thật, như vậy thì hắn phải chịu một đả kích rất lớn, hưởng hồ từ thay đổi nghiêng trời lệch đất của Dương Dạ mà thấy, hắn ta tuyệt đối không phải là thuận miệng nói đùa, Dương Dạ bây giờ đã trở nên sâu không thể dò được rồi.

“Một ngày nào đó khi anh đến Dương gia tìm tôi, thì có khả năng phát hiện ra, anh căn bản là không hiểu và biết gì về bản thân mình, tất cả không như anh tưởng tượng, cảm giác này không dễ chịu đâu, cho nên anh nhất định phải suy nghĩ kỹ càng trước khi đến gặp tôi! Phải suy nghĩ rõ ràng!”

Thật như vậy sao? Mình sẽ trở thành một người mà ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra? Giống như là thay đổi của Dương Dạ sao? Trong cái này rốt cục có bí mật và bí ẩn gì?

Nam Vinh Huyền không hề lo lắng đến thân phận và địa vị của mình tại Nam Vinh gia, lo lắng và mâu thuẫn của hắn là, cha của mình Nam Vinh Tuấn và em gái Quân Hinh. Hắn không yên tâm về những người thân này, càng không biết nên đối mặt với thay đổi và sự thật ấy như thế nào.

Nhưng bây giờ khi thấy sự thay đổi của Dương Dạ, Nam Vinh Huyền khó mà kìm chế được sự tò mò trong lòng, càng tò mò về câu nói ” Anh căn bản là không hiểu và biết gì về bản thân”. Rõ ràng ở trước mắt là một bí mật kinh thiên động địa, nhưng phải khống chế bản thân không được biết, không được nghĩ đến? Vậy tương đối khó khăn, vì thế, sau khi do dự mãi, Nam Vinh Huyền đi nói vài câu với cha, rồi dặn dò quần gia một chút, sau đó mang theo tâm tình thấp thỏm, một mình lái xe đi đến Dương gia.

Mấy người thủ vệ ngoài cửa Dương gia đang rất kỳ quái, mấy bữa nay bị cái gì thế nhỉ? Có phải là sắp xảy ra chuyện lớn gì hay không? Đầu tiên là Lãnh Thiên Nhai Lãnh đại thiếu gia của Lãnh thị gia tộc đến, sau đó là Trương Văn Vũ Trương đại thiếu gia của Trương thị gia tộc, bây giờ đến Nam Vinh Huyền đại thiếu gia của Nam Vinh gia tộc. Năm đại gia tộc sắp đến đây đông đủ rồi.

Không dám chậm trễ, vội vàng mở cửa cho vào.

Vốn dĩ Nam Vinh Huyền có chút khấn trương, không biết khi gặp Dương Dạ, mình sẽ nói cái gì. Nhưng mà sau khi nghe Khâu tổng quản nói rằng, Dương đại thiếu gia đã đến quần đảo kim thạch nghĩ phép, Nam Vinh Huyền liền có chút cảm tức, nhưng cũng thoáng thở dài một hơi, Khâu tổng quản còn nói, đại thiếu gia dẫn hắn đi đến quần đảo kim thạch tìm hắn. Cái này lại làm cho Nam Vinh Huyền bắt đầu khấn trương, kéo dài sự căng thẳng trong lòng, không phải là đang hành hạ người khác sao?

“Hắn kêu tôi đi? Đến quần đảo kim thạch?” Nam Vinh Huyền kêu lên.

“Đúng vậy, Nam Vinh đại thiếu gia, đại thiếu gia nhà chúng tôi dặn dò như thế. Nói khi ngài đến, kêu ngài lập tức đến quần đảo kim thạch tìm cậu ấy” Khâu tổng quản cung kính nói.

“Tốt, nếu là như vậy, tôi sẽ đi xem thử” Trong lòng Nam Vinh Huyền có chút không hài lòng, không biết trong hồ lô của Dương Dạ rốt cục là có bán thuốc gì, tự nhiên lại bắt hẩn lẫn qua lẫn lại như thế.

“Nam Vinh đại thiếu gia, lão Khâu ... lão Khâu tôi có một chuyện muốn van cầu ngài” Khâu tổng quản có vẻ muốn nói lại thôi.

“Nói đi Khâu tổng quản, không cần khách khí như vậy” Nam Vinh Huyền cười nói.

“Cái này ...” Nam Vinh đại thiếu gia, ngài đến quần đảo kim thạch, khi nhìn thấy đại thiếu gia nhà tôi, nhất định phải chuyển lời cho cậu ấy, nói là Khẩu tổng quản bảo rằng, nữ hầu trong nhà đã rất nhiều rồi, dặn cậu ấy ngàn vạn lần đừng mang trở về nữa, một người cũng không cần” Khâu tổng quản cúi đầu, trong lòng ông đang lo nhất là chuyện này. Ông ta thậm chí còn lo rằng không biết một ngày nào đó đại thiếu gia nổi máu lên, tìm một cô gái nào đó về thay luôn vị trí của ông. Ông không muốn nhìn thấy quý tộc và trật tự do chính ông cực khổ mấy chục năm xây lên bị sụp đổ trong chốc lát.

Nam Vinh Huyền sững sốt một chút, cười ngầm hiểu ý, vỗ vỗ vai của Khâu tổng quản, nói : “Yên tâm đi Khâu tổng quản, tôi nhất định sẽ nói”

.....

Lúc Nam Vinh Huyền đi gặp lão gia tử Dương Chấn Quỷ, Dương Chấn Quỷ nghe rằng Dương Dạ dặn Nam Vinh Huyền có đến đây tìm thì cứ để cho hẩn ta đi đến quần đảo kim thạch, cũng có chút bất ngờ, do dự một chút, cười nói với Nam Vinh Huyền : “Vậy con cứ đi đi, tiểu Văn Nhi kêu con đến, đương nhiên là có dự định của nó”

“Bác Dương, không biết bác có phát hiện ra không, Dương Dạ gần đây ... hình như đột nhiên thay đổi, không hề có một điểm giống với Dương Dạ trước đây con quen biết” Nam Vinh Huyền lo lắng, muốn từ miệng của lão gia tử Dương Chấn Quỷ biết một chút thông tin.

“Haha, ta đương nhiên nhìn ra” Dương Chấn Quỷ cười nói : “Không có gì, nó trưởng thành thôi. Ha ha, tốc độ thật sự con còn chưa nhìn thấy đâu, giống như gió thổi mây trôi vậy, trời lặn trăng lên, giống như con không biết khi nào lá cây đổi màu vàng, không biết khi nào con cái của mình đã lên lớp một, không biết con đã yêu một người như thế nào”

“Ồ, có thể là như vậy” Nam Vinh Huyền gật đầu, cười nói : “Dương Dạ như vậy, có thể ứng phó với cục diện hỗn loạn đằng sau của năm đại gia tộc hay không?”

“Ha ha, tiểu Huyền, chuyện này ta cũng biết, tiểu Văn Nhi đã nói cho ta biết. Ta nghĩ phân tích của con cũng có đạo lý” Dương Chấn Quỷ gật đầu : “Trong năm đại gia tộc, và ngoài năm đại gia tộc, người có dã tâm rất nhiều, ta và cha con đều đã già rồi, sau này, đường của các con đi đều không dễ dàng”

Nam Vinh Huyền nhìn Dương Chấn Quỷ, trong đầu hơi suy nghĩ.

“Đi đi, tiểu Huyền, con và Tiểu Văn Nhi ở cùng với nhau, ta yên tâm rồi” Dương Chấn Quỷ cười vỗ vỗ vai của Nam Vinh Huyền.

“Dạ biết rồi, bác Dương” Nam Vinh Huyền gật đầu, trong lòng nghĩ : Dương Dạ à, cậu rốt cục có trưởng thành hay không vậy, tình hình bên này rất là phức tạp, cậu lại chạy đến quần đảo kim thạch tiêu diêu tự tại làm gì thế?

98. Chương 100: Hải Đế Quỷ Thành.

Dương Dạ thật sự ngây dại ra, hẩn chưa bao giờ dám tưởng tượng, mình đánh bại đánh hạ một phen, tự nhiên ở một nơi tối thui rồi đột nhiên trong suốt, thấy được một kỳ quan như vậy!

Trước mắt Dương Dạ không xa, dưới nước biển trong suốt, tự nhiên lại là một thành thị! Một tòa thành thật lớn, có kiến trúc, có con đường, có tường thành, ở bên cạnh tường thành còn có một pho tượng thật lớn nữa, hơn nữa nhìn từ xa lại, thậm chí còn có các loại vật dụng giống như trang sức để ở trên nóc nhà hoặc tường thành vậy!

Một tòa thành như vậy, lẳng lẳng nằm dưới đáy biển sâu, nằm trong một mảnh trong suốt, có vẻ trang nghiêm, túc mục, khí thế bàng bạc, lại có vẻ già nua, cô tịch, không khí trầm lắng.

Dương Dạ sững sốt một hồi lâu, rốt cục đã bắt đầu chậm rãi bơi đến, chậm rãi lao về hướng tòa thành dưới đáy biển này.

Khi hần bắt đầu đi, thì bộ xương khô bên cạnh hần không xa, từ lúc Dương Dạ đi chuyển, thì cũng chậm rãi chuyển động thân thể, hình như đang nhìn chăm chú vào hướng đi của Dương Dạ vậy.

Dương Dạ cũng chú ý đến điểm đó, lúc bơi đi có quay đầu nhìn thoáng qua bộ xương khô, bộ xương này liền không còn động đậy nữa, nhưng mà một cánh tay bị dòng nước nâng lên, chỉ về hướng đối diện của Dương Dạ.

Lấy lại bình tĩnh, Dương Dạ thở phào một hơi thật là dài, tiếp tục bơi tới trước, hần đang khẩn trương, thậm chí là có chút sợ hãi, tuy rằng trên người có năng lực to lớn không thể tưởng tượng, nhưng mà đối mặt với thứ không biết, Dương Dạ vẫn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, trong đầu không ngừng lóe lên những ảo giác đáng sợ. Cái đệt mơ nó, hồi trước coi phim kinh dị nhiều quá làm gì!

Rốt cục cũng đã đến gần tòa thành, Dương Dạ kinh ngạc phát hiện ra, pho tượng dựng đứng bên cạnh tường thành, không có khuôn mặt! Chỉ có phía bên phải trên khuôn mặt là được khắc các loại hoa văn mà thôi. Mà hoa văn này, dây dưa méo mó hợp lại thành, hoặc là giống như được vẽ lên trên khuôn mặt vậy.

Bơi qua tường thành, Dương Dạ lặn xuống giữa thành thị, bơi dọc theo con đường trong thành, hần kỳ quái phát hiện ra, tòa thành dưới biển này, tự nhiên lại không có bất kỳ một sinh vật biển nào sinh sống, sạch sẽ đến đáng sợ, yên tĩnh đến dọa người.

Hai bên đường là các loại nhà cửa, những căn phòng có chiều dài khoảng hai mét, cũng có những tòa nhà lớn hơn mười mét, chỉ là tạo hình kiến trúc ở đây không giống với bất kỳ phong cách nào mà Dương Dạ được biết, nhưng căn phòng này giống như là những ngọn lửa giấy dựa, hoặc có lẽ là càn giống một khuôn mặt đang vặn vẹo hơn, mái nhà dựng lên không theo một quy tắc nào hết cả.

Dương Dạ bơi đến gần một tòa kiến trúc, đưa tay lên sờ sờ, hần là được xây lên từ bê tông, nhưng mà kiến trúc trên vách tường lại không nhìn thấy được vết tích nào cả, nếu như ở ngoài tường được vẽ bậy vẽ bạ lên, vậy thì tại sao trong đáy biển sâu như vậy, trải qua sự mài mòn của nước biển mà không có khả năng tróc ra?

Cả tòa thành này chìm dưới nước, nhưng Dương Dạ lại không nhìn thấy bất kỳ động thực vật biển nào tồn tại bên trong khu vực này cả, hơn nữa trên con đường đi trong thành, càng không có dấu vết của đất bùn gì cả, giống như là được người quét dọn mỗi ngày vậy. Chỉ có những hạt cát nhỏ nhỏ nằm rơi ở các góc tường, giống như rơi từ trên những kiến trúc trong tòa thành xuống vậy.

Bơi, nổi lơ lửng, nhìn đông ngó tây, mức độ kinh ngạc của Dương Dạ giống như thủy triều vậy, dâng lên rồi hạ xuống rồi lại dâng lên, Dương Dạ cảm thấy cảm xúc của mình đang dâng trào lên, trước đây coi trong sách mấy thứ như thành phố ngầm dưới đáy biển hay là tòa thành bị nhấn chìm, không ngờ rằng ngày hôm nay không cần thận, tự nhiên lại phát hiện ra một tòa thành bị lãng quên theo thời gian nằm dưới đáy biển này!

Cửa của mỗi nhà đều đóng rất chặt, trên cửa được khắc rất nhiều hình thù kỳ quái. Nhất là tòa kiến trúc cao nhất kia, trước cửa chính tự nhiên còn có cả hai pho tượng đá của hai con quái vật có hình dạng kỳ dị, càng kỳ quái hơn chính là, hai con quái vật này không có khuôn mặt, giống như là bị người ta lấy xuống hết vậy. Dương Dạ rất tò mò, nhìn trái nhìn phải tòa kiến trúc, không có thực vật, không có dấu vết của sự sống, không có một tia lộn xộn, thậm chí là càng không có dấu tích của phá hoại. Chẳng lẽ, tòa thành này, vốn là tồn tại dưới đáy biển sao?

.....

Bơi bơi nhìn nhìn, Dương Dạ lơ đãng đi đến khu trung tâm của thành thị này, khu trung tâm là một cái sân rất rộng, trên mặt đất phủ đầy những viên gạch đá vuông vắn, mỗi khối gạch đều có khắc hình vẽ, mà hình vẽ trên từng khối lại khác hẳn nhau.

Giữa sân rộng này, có một tòa kiến trúc được dựng thẳng lên, nếu như nói đây là tháp, không bằng cứ nói giống như bia mộ thì hơn, trên tòa kiến trúc được khắc hình vẽ rất to, rất trừu tượng. Dương Dạ bơi lượn xung quanh, quan sát nửa ngày, cũng nhìn không ra cái gì cả. Xung quanh tòa kiến trúc này là một tượng đá thật lớn, hình vẽ bên trong giống như là đang điêu khắc về tứ chi của con người vậy, có các tư thế của cánh tay, bàn tay, đôi chân, bàn chân, còn có các tư thế cúi người, vịn người, vừa nhìn vào đã làm cho người ta có cảm giác rung mình.

Dương Dạ nhìn một hồi, rồi bơi về phía tòa kiến trúc đặt giữa sân, dùng sức kéo tay nương theo những bậc thang đi tới, mỗi tầng bậc thang đều rất cao, hơn nữa không giống như những bậc thang mà Dương Dạ đã từng tiếp xúc, loại bậc thang vuông góc chín mươi độ, mà mỗi bậc thang ở đây, toàn bộ nghiêng một góc bốn mươi lăm độ vậy, giống như là cố ý không cho đi lên vậy.

Bơi và nương theo một hồi, Dương Dạ đã đi đến cửa chính của tòa kiến trúc cao, cửa chính là một phiến đá, trên mặt có khắc hoa văn, hai phiến đá đóng chặt lại, Dương Dạ bơi qua, thử dùng sức đẩy thăm dò một cái, cửa hơi mở ra.

Cái này đã làm cho Dương Dạ hưng phấn, vì đây là một tòa thành dưới đáy biển, mà tòa kiến trúc này lại nằm giữ tòa thành, nói không chừng bên trong sẽ có bảo tàng, kho báu, trang sức hay vàng bạc châu báu nào đó chẳng hạn. Dương Dạ cũng không nghĩ rằng mình sẽ phát tài nhờ cái này, bởi vì hẳn biết bây giờ hẳn không thiếu cái gì cả, thế nhưng có thể tìm được một chút thì coi như là vật kỷ niệm, để ở nhà chơi, ai đến làm khách thì sẽ chỉ vào những thứ này, sau đó kể lại quá trình mạo hiểm của mình, như vậy cũng rất sáng khoái.

Vì vậy, Dương Dạ liền dùng sức, hai tay đẩy mạnh cửa ra, “rầm rầm” một tiếng, cửa đá bị đẩy ra, Dương Dạ cảm thấy một dòng nước tràn từ ngoài cửa đá, giống như muốn hút lấy mình vào trong cửa đá vậy!

Càng kỳ quái hơn là, khi Dương Dạ tiến vào trong cửa đá, thì hai phiến đá kia tự nhiên lại có thể giữ được áp lực nước bên ngoài, giống như là có sinh mạng vậy, tự động vận hành ngăn cản nước biển bên ngoài lại.

Thì ra là do cửa đá làm! Là một không gian không có nước! Điều này làm cho Dương Dạ kinh ngạc vô cùng. Trong đáy biển sâu như vậy, một tòa thành không biết đã ngủ say bao lâu, tự nhiên lại có một không gian không có nước biển! Dương Dạ vô kinh ngạc đứng lên khỏi mặt đất, nhìn nhìn xung quanh một chút, bỗng nhiên nghĩ : Không biết trong tòa thành này, những kiến trúc hai bên đường đi, có phải đều là không gian không có nước không?

Lúc này thì không có biện pháp đi kiểm tra rồi, nếu đã đến tòa kiến trúc ở giữa tòa thành, mà không đi nhìn một chút, nhìn xem có đồ chơi bên trong hay không, vậy thì đúng là có lỗi với bản thân lắm.

Dương Dạ nghĩ nghĩ, sau đó phải hết nước trên người xuống, hắt nước trong lỗ tai ra, rồi bắt đầu lục lọi, mò mẫm trong bóng đêm.

Nói là bóng đêm, nhưng bởi vì có năng lực, cho nên con mắt của Dương Dạ cũng có thể mơ hồ thấy rõ tất cả, đi được vài bước, Dương Dạ bỗng kinh ngạc phát hiện ra một chuyện mà này giờ mình không chú ý đến, xích ấn đã không còn đau nhức nữa!!! Tại sao khi vào trong tòa thành này rồi, sự đau nóng mãnh liệt của xích ấn lại biến mất?

Tầng chót của tòa kiến trúc là một phòng khách, tường u ám, không có trang sức, không có bức họa, ngay cả một hình vẽ cũng không, hoàn toàn là một phòng khách vắng vẻ, nhưng mà Dương Dạ phát hiện ra một thứ gì đó tại ngay trên vách tường đối diện, đi qua nhìn kỹ, là một đồ vật rất giống như là cây gậy chống vậy, quanh thân phát ra ánh kim, trên mặt đều là hoa văn, mà ngoài mặt của cây gậy thì lại đầy vô vàn vết nứt, giống như chỉ cần nắm nhẹ thôi cũng đủ làm vỡ vụn vậy.

Mặc kệ nó là cái gì, nhìn thấy tốt là được, đem về tặng cho ba, chắc là ba sẽ thích lắm đây. Dương Dạ nghĩ vậy, liền đưa tay cầm lấy cây gậy chống trên tường.

Khi tay của Dương Dạ vừa cầm vào cái chuôi của cây gậy, thì cây gậy liền phát sáng lên, ánh kim biến thành màu vàng kim, nhưng mà cái thay đổi này chỉ ra trong nháy mắt, lọt vào trong mắt của Dương Dạ, sau đó ánh sáng của cây gậy liền trở nên âm ỉ lại, biến về ánh kim nguyên thủy.

Dương Dạ đang rất buồn bực vì cây gậy trong tay, đột nhiên, trong đại sảnh bắt đầu xuất hiện ánh sáng

liên tục, ánh sáng này không biết là từ đâu mà có, là do vật thể gì vọng lại, nhưng nói chung là càng ngày càng sáng, hình như trên nóc nhà, tường, mặt đất đều đang phát sinh ánh sáng vậy! Nương theo ánh sáng này, Dương Dạ rốt cục đã nhìn thấy rõ hoàn toàn phòng khách này, trên vách tường là những viên gạch màu ám hồng, trên mặt có dính một chút bụi nước làm cho nó mờ mờ đi, mà trên mặt đất ... Ồ Sh*T! Cái chó gì thế này!!! Dương Dạ vừa nhìn xuống liền bị dọa hết hồn nhảy dựng lên!

Mặt đất là do những viên gạch hình vuông xếp thành, phủ kín toàn bộ phòng khách, mà cái dọa người chính là, trên mỗi viên gạch đều là một mặt người! Đau đớn, kêu rên, bất đắc dĩ, vận vẹo, mờ mịt, bi thương, giãy dụa, sợ hãi, phẫn nộ, trầm mặc, cười nhạt, khiếp sợ, hung ác, độc địa ... Trên mỗi viên gạch đều là một mặt người cả, biểu tình trên mỗi khuôn mặt đều khác nhau, tuy rằng là do điêu khắc ra, nhưng mà quả thật là rất sống động, nhất là điêu khắc trên phiến gạch màu ám hồng này, quả thật không kém khuôn mặt thật của con người là mấy, hơn nữa mặc kệ là Dương Dạ có tránh né hay núp qua một bên, thì mỗi bước chân đều dẫm lên một khuôn mặt, cái cảm giác này quả thật là con mẹ nó quái dị quá, giống như mỗi khuôn mặt dưới bước chân đều đang hé miệng giữ lấy chân của Dương Dạ vậy, làm cho hắn nổi toàn da gà lên.

Đây là cái chỗ quỷ quái nào vậy? Dương Dạ kinh ngạc nhìn dưới chân mình, tránh trái tránh phải, rốt cục cũng thấy một cửa ra đi lên tầng cao hơn trong phòng khách, liền không cần suy nghĩ nhiều, lập tức nhào đến đó.

Bên trong cửa ra là một cầu thang, nhưng mỗi bậc thang lại là hình cung bốn mươi lăm độ kia, tay vịn cầu thang cũng được điêu khắc các khuôn mặt, Dương Dạ đi vài bước, liền nổi lên một cảm giác kinh khủng giống như xem những bộ phim kinh dị hồi đó vậy, mà cái này không có biện pháp tránh được, cho dù có lợi hại cỡ nào thì cũng sẽ cảm thấy sợ, mà Dương Dạ lại cảm thấy những khuôn mặt này giống như còn sống, giống như đang theo dõi hắn!

Cái dệt mớ nó, thằng điên nào ở chỗ này trước đây vậy? Khuynh hướng tự ngược? Dương Dạ chửi bới một câu trong lòng, sau đó không dám nhìn những khuôn mặt này nữa, bước chân mà đi lên lầu.

Đi qua một cái cầu thang dài thiệt là dài, Dương Dạ không ngừng thở dốc, chẳng nhớ là mình đã chạy bao lâu rồi, hắn thậm chí là bắt đầu hoài nghi tòa kiến trúc này không có tầng trệt, chỉ có tầng dưới chót vào tầng đỉnh mà thôi.

Tầng đỉnh cũng có tia sáng, nhưng không được sáng sủa như bên dưới, màu sắc của tường bốn phía thì còn tối hơn, có vẻ như giống màu máu rồi chứ không còn là ám hồng, Dương Dạ nơm nớp lo sợ tiến vào trong phòng của tầng đỉnh, căn phòng mở đầu của tầng đỉnh cũng là một phòng khách, là một phòng khách có hình tròn. Nhưng mà trên vách tường của hình tròn này, phân trái phải và ở giữa ra có ba cánh cửa, trên mỗi cửa đều có điêu khắc hình vẽ, nhưng nhìn kỹ lại, hình vẽ này giống như những văn tự kỳ quái khó hiểu vậy.

Dù sao thì cũng đã đến rồi, mình cũng tìm được một cây gậy chống khá đẹp mắt, không biết bên trong có đồ chơi nào tốt hơn không! Dương Dạ nghĩ như vậy, liền đi vào cánh cửa bên trái.

Đẩy cửa ra, Dương Dạ kinh ngạc phát hiện ... bên trong không có gì cả! Một gian phòng vắng vẻ, thậm chí là ngay cả bàn ghế cũng không có, chỉ có vách tường bốn phía màu máu hồng, có khắc những văn tự kỳ quái, trong lúc Dương Dạ thất vọng dự định xoay người rời đi, thì bỗng nhiên cảm thấy xích ắn trên cổ tay trái bất chợt có phản ứng!

Chẳng lẽ là ở đây? Dương Dạ quay đầu lại quan sát một phen, trong phòng vẫn trống tuếch, càng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là căn phòng bên phải cũng như vậy, trống không như thế.

Lẽ nào ở đây chẳng ai ở? Thậm chí là không ai tới? Dương Dạ vô cùng kinh ngạc đi ra khỏi cửa phòng bên phải, bây giờ hy vọng duy nhất nằm bên trong cánh cửa ở giữa. Nếu như vẫn không tìm được gì, vậy thì lần này coi như là đến chơi miễn phí rồi, cho dù trở về có nói thì cũng chẳng ai tin cả.

Dương Dạ vừa nghĩ như vậy, vừa đi vào cánh cửa ở giữa, mà càng gần cánh cửa này, phản ứng của xích ắn trên cổ tay trái càng mãnh liệt hơn! Dương Dạ cảm giác được, trong lòng chờ mong, nắm chắc mười phần đẩy cửa ra ... Trời ơi!!! Vẫn không có gì cả.

Phía sau cánh cửa ở giữa, vẫn là một gian phòng trống rỗng vắng vẻ như cũ, nhưng mà nói là toàn bộ thì không đúng, bởi vì ở giữa phòng có một cái bàn nhỏ hình thù cổ quái, giống như là được tạo thành từ khung

xương vậy.

Dương Dạ cảm thấy mất mát vô cùng, bước qua tùy ý nhìn một chút, bỗng nhiên phát hiện ra trên bàn có khe hở kỳ quái, giống như là cất giấu cái gì đó. Mà lúc này, xích ấn đột nhiên phát ra một cơn đau nhức mà không báo trước, Dương Dạ không tự chủ đặt tay xuống bàn, mà tự nhiên cái mặt bàn làm bằng xương này tự động nứt ra, phát ra tiếng “cạch cạch”.

Dưới mặt của cái bàn bằng xương này, có một con dao nằm lẳng lặn, chỉ có thân dao, không hề có chuôi. Mà quanh thân con dao lại đỏ đậm, màu lốt lại đen, cái cảm giác ngoài đỏ trong đen này, giống như là vừa bị nhiệt độ cao nung qua vậy, trên con dao còn có hình thù kỳ quái, kéo dài từ mũi dao đến cuối thân dao.

Dương Dạ nhìn thấy nó, trong lòng hưng phấn, vươn tay ra định cầm lấy, nhưng chợt do dự không biết thứ này cầm vào có phỏng hay không, thì bỗng nhiên, con dao này tự động rục rịch, mà tay trái của Dương Dạ, cũng không còn khống chế được nữa, hướng về thân dao.

Con dao chậm rãi rơi vào trong tay trái của Dương Dạ, lưỡi dao dính vào bàn tay của hắn, sau đó, sau đó sao nhỉ ? Sau đó vẫn tiếp tục dính sát vào, Dương Dạ thậm chí là có thể nghe rõ một tiếng “xoẹt” nhỏ do da bị cắt nứt ra, làm hắn đau đến mức kêu lên thảm thiết!

Càng làm cho Dương Dạ kinh ngạc hơn chính là, con dao không có chuôi này, sau khi cắt một đường trên tay của hắn, tự nhiên chậm rãi vùi vào trong, nói vùi vào, không bằng nói nó tan chảy vào trong thì chính xác hơn. Dương Dạ mở to mắt nhìn con dao đen đỏ này chậm rãi biến mất trên cánh tay trái của mình, hoàn toàn chui vào trong da của mình!

Con mẹ nó! Mình chỉ muốn cầm đi thôi mà, tự nhiên không nói gì lại chui vào trong thân thể của mình! Mình tự nhiên lại bị một con dao kỳ quái cưỡng gian! Dương Dạ kinh ngạc nhìn tất cả phát sinh, cảm giác đau đớn phát ra từ cổ tay trái nhanh chóng biến mất ngay khi con dao đi vào trong da, biểu hiện bên ngoài thì nhìn không thấy gì cả, nhưng hai mắt hắn thì lại nhìn chăm chăm vào cánh tay vừa mới hợp thành một thể với con dao, cánh tay trái của mình có một thứ như vậy, không biết có bị nhiễm gì hay không? Dương Dạ sợ hãi, thu tay lại, dùng tay phải xoa nắn ngay cái chỗ mà con dao vừa chui vào cánh tay trái, nhưng mà vẫn không cảm giác được bất kỳ tổn tại bên trong.

“Đi ra! Mày đi ra cho tao!” Dương Dạ dùng sức vẩy vẩy tay trái của mình, nhưng mà cánh tay trái vẫn hoàn hảo không bị tổn thương gì cả, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì hết vậy.

Cái này làm Dương Dạ cảm tức vô cùng, giơ nắm tay lên dùng sức đập xuống mặt bàn bằng xương ngay trước mặt. Nhưng ngay khi nắm tay sắp chạm vào trên mặt bàn, thì Dương Dạ kinh ngạc nhìn thấy, con dao đang chui ra từ trên mu bàn tay của mình, cùng với mu bàn tay của mình châm ra, trực tiếp chém xuống mặt bàn, và cái bàn phát ra tiếng ầm, liền bị chém thành hai nửa!

Dương Dạ ngơ ngác xoay cánh tay lên nhìn, con dao này quả thật là chui từ trong tay trái ra, nhưng mà phần chuôi của nó rất hợp với da thịt, giống như là được sinh trưởng trên nó vậy.

Càng kinh ngạc hơn nữa là, trong lúc vô ý nắm tay lại, con dao đỏ đen kia tự nhiên phát ra một tiếng rẹt, rồi chui vào trong cánh tay của mình, hơn nữa bề mặt da của cánh tay hoàn hảo không bị tổn thương gì, không để lại một dấu vết nào cả.

Ha ha, đúng là một thứ tốt! Dương Dạ nở nụ cười, tiếp tục loay hoay cánh tay trái, vươn nắm tay ra thí nghiệm một hồi lâu, rốt cục phát hiện ra, con dao này chui vào trong tay của mình, và có thể co duỗi theo ý nguyện của mình, hơn nữa cánh tay của mình lại không đau không nhức, cái này quả thật rất kỳ diệu!

Đang vui vẻ, thì căn phòng này tự nhiên lại thay đổi, vách tường bốn phía tự nhiên tối sầm xuống, mà những văn tự trên bức tường lại bắt đầu phát ra màu máu hồng, thậm chí là dần dần lóe lên tia sáng.

Dương Dạ do dự một chút, sau đó vươn nắm tay lôi con dao đỏ đen ra, khắc lên vách tường mấy chữ thật lớn : Dương Dạ đã đến đây đầu tiên. Nghĩ thầm cho dù sau này có người phát hiện ra chỗ này, cũng đừng có đắc ý, mình phải nói cho hắn biết, hắn không phải là người đến đây đầu tiên đâu!

Cửa đá phía sau đóng lại ầm ầm, Dương Dạ càng bơi càng xa, thỉnh thoảng có quay đầu lại nhìn một chút, trong lòng nghĩ mãi vẫn không ra nguyên nhân. Đây rốt cục là tòa thành gì? Lẽ nào giống như vực chủ nói, mình là quỷ tộc, và tòa quỷ thành ở chỗ này có liên quan gì sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-ram-van-tue>